Materialet er digitaliseret af

ARBEJDER MUSEET

The Workers Museum

Titel: Arbejderen
Udgiver: De Samvirkende Fagforbund
Udgivelsesår: 1934-1935

BRUG OG OPHAVSRET

Hele eller dele af materialet kan være beskyttet af ophavsretsloven og må kun benyttes til personlig brug. Har alle ophavere været døde i mere end 70 år, er materialet i public domain og kan anvendes frit. Husk at kreditere ophaverne.

USAGE AND COPYRIGHT

This document, or parts of this document may be copyrighted with usage limited to personal use. If all authors have been dead for at least 70 years, the document is in the public domain and may be used freely. Remember to credit the authors.

VIL DU VIDE MERE OM ARBEJDERHISTORIEN?

Besøg os på Arbejdermuseet

Søg i vores biblioteks- og arkivsamling

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD

FOR

DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND
I DANMARK

---

31. AARGANG

FRA DEN 15. JULI 1934 TIL DEN 1. JULI 1935

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv
Rosenørns Alle 12
København V.

Arbejderbevægelsens
Bibliotek og Arkiv

KØBENHAVN
UDGIVET AF DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND I DANMARK
1935

INDHOLDSFORTEGNELSE

(Tallene angiver Side-Nr.)

Aarsoversigt.

Et Tilbageblik 157.

Adressefortegnelse.

Adresser paa de tilsluttede Forbund 128, Adresser paa Arbejdernes lokale Fællesorganisationer 239.

Arbejderferier.

Arbejderferier i Danmark 131, Ferie med Løn i Estland 212, Arbejderferier i Sverige 270.

Arbejdsløn.

Arbejdslønnen i Industrien, Januar Kvartal 1934 86, Arbejdslønnen i de enkelte Fag i 1933 148, Arbejdslønnen i Industrien, April Kvartal 1934 162, Juli Kvartal 1934 234, Lønnedskæring i Italien 26, Lønniveauet i Sverige 44, De tyske Lønninger 223, 282, 289, Lønniveauet i Norge i 1934 257.

Arbejdsløshed.

Arbejdsløsheden i Maj og Juni 1934 8, Juni og Juli 1934 33, Juli—August 1934 58, August—September 1934 100, September—Oktober 1934 125, Oktober—November 1934 153, November—December 1934 182, Januar—Februar 1935 220, Februar—Marts 1935 260, Marts—April 1935 265, April—Maj 1935 288, Arbejdsløshedsproblemet 38, Henvendelse til Regeringen 49, Arbejdsløshedsstatistiken 129, 181, Arbejdsløshedstallet 148, 170, 184, 197, 208, 221, 234, 245, 253, 264, 278, 287, 295, Arbejdsdirektørens Beretning 148, Dispensation fra 10 Maaneders Bestemmelsen 208, En Redegørelse for Arbejdsløshedens Karakter og Omfang 219, Arbejdsløsheden i Danmark og i andre Lande 285, Arbejdsløsheden i 1934 287.

Verdensarbejdsløsheden 7, 86, 186, 247, Arbejdsløshedsforsikringen i Sverige 44, Arbejdsløsheden i Czekoslovakiet 44, Arbejdsløshed og Rationalisering i U.S.A. 71, Arbejdsløsheden i forskellige Lande 137, 296, Arbejdsløsheden i Østrig 137, Arbejdsløsheden i Norge 166, Arbejdsløsheden i Sverige 166, Arbejdsløsheden i Holland 172, 223, Ungdomsarbejdsløsheden 173, Ungdomsarbejdsløsheden i Holland 187, Bekæmpelse af Arbejdsløsheden i U. S. A. 187, Arbejdsløsheden i Tyskland 212, Bekæmpelse af Arbejdsløsheden i Czekoslovakiet 223, Kampen mod Arbejdsløsheden i Frankrig 237, Arbejdsløsheden og dens Bekæmpelse i Sverige 270, Arbejdsløsheden formindskes ikke ved Nedsættelse af Lønnen 278.

Arbejdsstandsninger.

Arbejdsstandsninger i 1934 277.

Arbejdstid.

Indskrænkning af Arbejdstiden i Tyskland 25, Forkortelse af Arbejdstiden i Jern- og Metalindustrien i Madrid 35, Arbejdstidsforkortelse i Czekoslovakiet 35, Arbejdstidsforkortelse i U. S. A. 44, 40 Timers Ugen i England 103, Arbejdstidsforkortelse i England 151, Dansk Lovforslag om 40 Timers Ugen 184, 30 Timersugen i U. S. A. 212, 40 Timers Ugen i Czekoslovakiet 222, 40 Timers Ugen 273, Resultater af 40 Timers Ugen 279.

Fagforeningsforhold.

I. *Danmark.*

Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbunds Hovedbestyrelsesmøde 3, Sammenslutningen mellem Dansk Arbejdsmandsforbund og Landarbejderforbundet 20, 183, Flytning af Dansk Stenindustriarbejderforbunds Hovedkontor 84, Dansk Funktionærforbunds Medlemsantal 148, Dansk Gartnerforbund 40 Aar 148, Landarbejderbladet fortsætter 162, De unge Arbejderes Løn- og Arbejdsforhold 169, Ny faglig Medarbejder 170, Urafstemning i Dansk Soignerings-, Toilet- og Sanitetsarbejderforbund 183, Obligatorisk Svendeprøve i Skræderfaget 197, De samvirkende Fagforbund i 1934 232, Højesteretsdommen i »Vølund«-Sagen 244, 264, 277, Skibstømrerne i København 277, Vilh. Nygaard syg 277, To Fællesmøder mellem Hovedorganisationernes Forretningsudvalg 294.

II. *Udland.*

Fagbevægelsen i Belgien 24, Fagbevægelsen i Japan 25, Fagorganisationerne i Letland 26, Fagforeningerne og Afstemningsspørgsmaalet i Saardistriktet 43, Den kommunistiske Fagbevægelses Forfald i Frankrig 44, Den svejtsiske Landsorganisation i 1933 60, Overenskomstforlængelse i Sverige 86, Reorganisation af Fagbevægelsen i Rusland 87, Generalstrejken i Spanien 99, Kollektivoverenskomster i Sverige 102, Fagbevægelsen i England 102, Den faglige Landsorganisation i Holland 102, Den faglige Landsorganisation i Czekoslovakiet 123, Overenskomster og Arbejdskonflikter i Norge 124, Faglige Samlingsbestræbelser i Frankrig 124, Fagbevægelsen i Fristaten Danzig 136, Den tyske Arbejdsfront 136, Den faglige Landsorganisation i Finland 151, Den faglige Landsorganisation i Argentina 151, Landsorganisationen i Sverige 151, Den faglige Samling i Frankrig 166, 296, Truende Lockout i Sverige 166, Arbejdsbøger i Italien 172, Fagbevægelsen i Rusland 198, Faglig Ungdomsbevægelse i Holland 199, Fagforeningsloven i Letland 199, Et norsk Septemberforlig 199, 209, 224, Fagbevægelsen i Kanada 212, Landsorganisationen i Sverige 235, Landsorganisationen i Finland i 1934 236, Overenskomstsituationen i Norge 236, 248, 257, Arbejdsbøger i Tyskland 236, Mægling ved Arbejdskonflikter i Frankrig 257, Den hollandske Landsorganisation i 1934 269, Arbejdsforhold i Australien 269, Overenskomstforlængelse i Czekoslovakiet 282.

III. *International.*

Nyt Medlem i I. F. C.s Kvindekomité 2, Den internationale faglige Centrals Beretning 7, Landarbejder-Internationalen 137, International Sammenkomst for yngre Fagforeningsmedlemmer 151, Kommunistisk Enhedspolitik i Praksis 172, Beklædningsarbejdernes skandinaviske Sammenslutning 289.

Forligsinstitutionen.

Forligsinstitutionens Sammensætning 182.

Forskellige Meddelelser.

Arbejdsgiverforeningens Medlemstal 148, 209, »Dansk Arbejde«s Medlemstal 253, Socialdemokratiets Medlemstal 264.

Generalforsamlinger, Kongresser og Konferencer.

I. *Danmark.*

Privatbanefunktionærernes Forbunds Kongres 1934 3, Kongres i Dansk Jernbaneforbund 4, Dansk Skrædderforbunds Kongres 20, Dansk Skotøjarbejderforbunds 21. Kongres 22, Billedskærer- og Dekorations-Billedhuggerforbundets Kongres i Aarhus 31, Riggernes og Sejlmagernes Forbunds Kongres 32, Dansk Stenindustriarbejderforbunds 21. Kongres 41, Dansk Formerforbunds Kongres 53, Skorstensfejersvendenes Kongres 55, Dansk Elektrikerforbunds 9. Kongres 72, Kongres i Forgylderforbundet i Danmark 74, Kongres i Sukkervare- og Chokoladearbejdernes Forbund 84, Dansk Læder- og Skindarbejderforbunds Kongres 163, D. s. F.s Repræsentantskabsmøde 1935 252, 263, 274, Privatbanefunktionærernes Forbundskongres 1935 286, Lokomotivmandsforbundets Kongres 287.

II. *Udland.*

Den belgiske Landsorganisations Kongres 59, Den engelske Landsorganisations Kongres 72, Den amerikanske Landsorganisations Kongres 133, Den norske Landsorganisations Kongres 146, Jubilæumskongres i Landsorganisationen i Kanada 151, Den czekoslovakiske Landsorganisationens Kongres 165, Den japanske Landsorganisations 3. Kongres 180, Fagforeningskongres i Australien 187, Fagforeningskongres i Belgien 199, Hollandsk Fagforeningskongres 288, Fagforeningskongres i Estland 289.

III. *International.*

Den 18. internationale Arbejdskonference 1, Skandinavisk Træarbejderkonference 7, Det internationale Tobaksarbejderforbunds Kongres 25, Internationalt Handels- og Kontormedhjælperforbunds Kongres 34, De skandinaviske Beklædningsarbejderes Sammenslutning 34, Den nordiske Samarbejds-Komités Møde i Stockholm 38, International Bjergarbejderkongres 44, Den internationale faglige Centrals Repræsentantskabsmøde i Weymouth 57, International Hattemager-Kongres 59, Kongres i Internationalt Beklædningsarbejderforbund 59, Internationalt Jern- og Metalarbejderforbunds Kongres 71, Kongres i International Levnedsmiddelarbejder-Union 71, Det internationale Arbejdsbureaus Forvaltningsraadsmøde 88, 193, 248, Bestyrelsesmøde i I. F. C. 248, Den 19. internationale Arbejdskonference 263, I. F. C.s Repræsentantskabsmøde i København 280, International Glasarbejder-Konference 282.

Grænseforhold.

Grænseudvalgets Kendelse i Sag Nr. 50 (Arbejdsmænd og Gartnere) 134, Grænseudvalgets Kendelse i Sag Nr. 51 (Smede og Maskinarbejdere og Kommunalarbejdere) 171.

Hjælpeaktioner.

International Rød Hjælp og Matteotti-Fonden 197, Opraab om Hjælp til Diktaturets og Fascismens Ofre 231.

Ind- og Udmeldelser.

Dansk Mejeristforbunds Indmeldelse 83, 122, Meddelelse om Papirindustriarbejderforbundets Udmeldelse 84, Dansk Postforbunds Indmeldelse i D. s. F. 147, 182.

Kooperativ Bevægelse.

Generalforsamling i Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger 1934 16, Det kooperative Fællesforbunds Generalforsamling 122, Andelsbevægelsen i 1934 196, Fællesforeningen af Danmarks Brugsforeninger, Beretning for 1934 234, Generalforsamling 1935 287.

Love.

Ændring i Lov af 4. Oktober 1919 om Den faste Voldgiftsret 19, Udvalg angaaende Pensionskasser 19, Grundforbedringsloven 162, Bryggeriet Stjernens Regnskab 162, Det kooperative Fællesforbund i 1934 183, Lovforslag om udvidet Ret til Arbejdsløshedsunderstøttelse 184, Lovforslag om 40 Timers Ugen 184, Arbejdernes Landsbank i 1934 196, Lovforslag om Støtte til Byggeriet 197, Lovforslag om Arbejdstiden til Søs 197, Loven om Tilskud til Foranstaltninger mod Ungdomsarbejdsløsheden 208, Lovforslag om Forbud mod Overarbejde 221, Lov om Tilskud til Merbeskæftigelse 295.

Lønbevægelser og Konflikter.

Overenskomstforlængelse i Jernindustrien 2, Tekstilarbejderstrejken i Silkeborg 50, 82, To ulovlige Strejker 82, Konflikten i Guld-, Sølv- og Elektropletvareindustrien 81, 99, 123, 146, 161, Overenskomstsituationen 1934—35 97, 119, 205, 217, 229, 241, Opsagte Overenskomster 148, 170, 196, Overenskomstsituationens Afslutning 249, Landarbejdernes Overenskomstforhold 250, Omkring Arbejdsfreden 261.

Arbejdsmænd.

Overenskomstforhandlinger i Cementindustrien 200, 224, Overenskomstforhandlinger med Foreningen af Grusgrave- og Skærvefabriker 200, Overenskomstforhandlinger i Sukkerindustrien i København 214, Overenskomstforhandlinger med Foreningen af Tagpap- og Asfaltfabrikanter 238.

KØBENHAVN

Brændselsafbærere hos A/S Hellerup Kulimport og Hellerup Kul- og Koks-Lager 104.

Bude hos A/S Bernhard Hertz og Fritz Hansens Eftfl. 26, hos Tapetserermester Gustavsen 297.

Chauffører hos Firmaet Bührmann og Sønner 9, hos Københavns Lampe- og Lysekronefabrik 104.

Fabrikarbejdere hos A/S »Ikas« 45, hos Stenhuggerfirmaet Brdr. Laursen 45, hos A/S Glud og Marstrand 60, hos A/S »Atlas« 104, hos A/S Weilbach og Cohn 152, paa Blaakilde Mølles Fabriker 283.

Films- og Forlystelsesfunktionærer hos A/S »Forum« 138.

Flyttearbejdere hos A/S Adams Transportkompagni 61.

Havnearbejdere hos A/S D. F. D. S. og Københavns Frihavns A/S 9, hos Københavns Bunkerkul Depot 91, i Københavns Havn 103, 187, hos Vognmand Iversen 200.

Jord- og Betonarbejdere hos Entreprenørfirmaet Niels Rasmussen og H. Schiøtz 26, hos Firmaet Nørrebros Cementstøberi 76.

Kuske hos A/S De forenede Vognmandsforretninger 125, hos Vognmændene Brdr. Tofteng 152.

Lager- og Pakhusarbejdere hos forskellige københavnske Firmaer 60, hos A/S Styhr og Kjær 188.

Vinduespolerere hos Hovedstadens Kompagni for Metal- og Vinduespudsning 298.

PROVINSEN

Overenskomstforhandlinger for Murarbejdsmænd i Provinsen 225.

Aalborg. Havnearbejdere i Aalborg Havn 91, Arbejdsmænd hos Murermester Jens Rasmussen 103.

Aarhus. Arbejdsmænd hos Murermester H. S. Petersen 103, 138, hos Jysk Telefon A/S 103, Jord- og Betonarbejdere hos Entreprenør Kristoffersens Enke 138, hos Firmaet Christiani og Nielsen 283.

Dybvad. Arbejdsmænd hos Ingeniør P. Winkel 91.

Esbjerg. Havnearbejdere i Esbjerg Havn 91.

Fredensborg. Kuske og Chauffører hos Vognmand N. P. Petersen 188.

Fredericia. Arbejdsmænd hos Entreprenør Brøchner Mortensen 77.

Frederiksværk. Arbejdsmænd paa De forenede Jernstøberier 138.

Gimlinge. Arbejdsmænd hos A/S »Halma« 270.

Haderslev. Havnearbejdere ved Losning af S/S »Svava« 76.

Hedehusene. Arbejdsmænd hos A/S »Sano« 224.

Helsingør. Arbejdsmænd paa Gummifabriken »Tretorn« 173.

Hillerød. Chauffører hos A/S Trianglens Benzintank 45.

Hobro. Chauffører hos Grosserer Chr. Hansen 46.

Horsens. Arbejdsmænd hos A/S Jysk Ilt- og Acetylengasfabrik 76, Chauffører hos A/S Den danske Mælkekondenseringsfabrik 188, Havnearbejdere hos Horsens Kulkompagni 91, hos Medlemmer af Havne- og Købmandsorganisationen 188, Kuske hos Firmaet Jensen og Julsen 224.

Hørsholm. Arbejdsmænd hos Murermester Carl Jørgensen 103, hos Murermester J. Johansen 283.

Kalundborg. Arbejdsmænd paa A/S Kalundborg Læderfabrik 237.

Kolding. Jord- og Betonarbejdere ved Entreprenør Theuts Mergelleje 103.
Kragelund. Arbejdsmænd paa Kragelund Teglværk 77.
Køge. Havnearbejdere ved Losning af M/S »Essie« 9, Arbejdsmænd hos A/S Junckers Savværk 11, hos A/S R. Collstrup 214.
Løkken. Arbejdsmænd ved et Gravearbejde 173.
Middelfart. Arbejdsmænd hos A/S I. S. Hess og Søn 152, Chauffører og Kuske hos Vognmand H. Berthelsen 237.
Odense. Arbejdsmænd hos I. L. Østlund og Sønner 103.
Randers. Havnearbejdere ved Losning af S/S »Kastor« 10.
Silkeborg. Arbejdsmænd ved Grusgravning for forskellige Vognmænd 9, 76.
Skive. Havnearbejdere under Søarbejderkonflikten 91.
Svendborg. Arbejdsmænd hos Importørforeningen 10.
Sønderborg. Arbejdsmænd hos Murermester Th. Christiansen 297.
Lyngby. Vinduespolererе hos P. E. Bøgild 298.
Vejle. Arbejdsmænd hos A/S for kemisk Industri 9, hos A/S S. M. Hess 152, Havnearbejdere ved Losning af M/S »Merry« samt andre Uoverensstemmelser 61.

Bagere (København) hos Bagermester Dahlstrand 10, hos Bagermester Van Hauen 10, hos Bagermester Rogert Møller 138, hos Bagermester Harald Rasmussen 173, (Charlottenlund) hos Grosserer Benthien 167.
Billedskærere (Aarhus) hos Billedskærermester H. Christensen 173.
Bogbindere. Overenskomstforhandlinger med de modstaaende Arbejdsgiverforeninger 238, Bogbindere (København) hos Gyldendals Forlag 214, hos Firmaet Carl Nielsen 224, (Aarhus) hos Æskefabrikant H. C. Jensen 10, (Svendborg) hos Æskefabrikant E. Meyer 77, (Vejle) hos Æskefabrikant J. Johansen 77.
Brolæggere (København) hos Entreprenørfirmaet Wright, Thomsen og Kier, en Klage fra Brolæggerlauget 105.
Børsteindustriarbejdere. Overenskomstforhandlinger m. Arbejdsgiverne 213.
Elektrikere (København) hos Medlemmer af Jernindustriens Sammenslutning 152, (Helsingør) hos Installatør N. N. Rilum 124.
Formere og Støberiarbejdere (Fredericia) paa A/S Voss' Fabriker 8.
Funktionærer (København) hos A/S Sparekalenderen 77, hos Firmaet N. P. Thomsen 104, Overenskomstforhandlinger i Forsikringsbranchen 238, hos A/S Zoologisk Have 296.
Gartnere (København) paa Garnisons Kirkegaard 270.
Glasarbejdere (København) hos A/S Axel Schou 105, 167, (Holmegaard) paa Holmegaard Glasværk 152, 237.
Guld-, Sølv- og Elektropletvarearbejdere (København) hos Firmaet Dansk Forsølvningsanstalt 10, hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie og »Plata« 45, hos Guldsmed A. Wolny 139.
Gørtlere (København) hos Firmaet Brdr. Grage 224.
Handskemagere (København) hos Firmaet E. Jensen og Søn 10, 238, Fornyelse af Overenskomsten med Handskemagerlauget 200.
Hattemagere (Skodsborg) hos A/S Dansk Hattefabrik 76.
Karetmagere (København) hos De forenede Automobilfabriker 138.
Kedel- og Maskinpassere (Skelleberg) paa Skelleberg Savværk 77.
Keramikere (Aalborg) Porcelænsmalerinder hos Firmaet Bøgh og Jepsen 91.
Kommunalarbejdere. Urmagere under Københavns Kommune 138, Kommunalarbejdere under Aalborg Kommune 214, Kommunalarbejdere under Sønderborg Kommune 214.
Kvindelige Arbejdere (København) hos Firmaet Chr. Olsens Fabriker 8, hos A/S Glud og Marstrand 60, paa Poulsens Dampvaskeri 167, (Hillerød) ved Frederiksborg Amtsavis 283, (Helsingør) paa A/S Gummifabriken »Tretorn« 188, (Horsens) hos A/S Den danske Mælkekondenseringsfabrik 76, 103, hos A/S Hede-Nielsen 104.
Litografer (København) Støtte til en ulovlig Strejke 60.
Malere. Malerforbundets Overenskomstforhold 213, (Randers) Malere hos A/S Dronningborg Maskinfabrik 9.
Mølleriarbejdere (Aalborg) hos A/S Aalborgs nye Dampmølle 138, (Ballerup) paa Ballerup Mølle 138, 152, (Esbjerg) hos A/S Valsemøllen 138, (Horsens) paa A/S Havnemøllen 26, 138, paa Nørrebro Mølle 26, (Nakskov) paa »Ota«-Møllen 35.
Papirindustriarbejdernes Overenskomstforhandlinger 224.
Rebslageriarbejdere (Viby) hos Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger 9.
Riggere og Sejlmagere. Overenskomstforhandlinger med Dansk Sejlmagermesterforening og Sejlmagerlauget i København 237.
Sadelmagere og Tapetserere. Overenskomstforhandlinger i Portefeuille- og Rejsetøjsbranchen 238, Overenskomstforhandlinger med de modstaaende Arbejdsgiverforeninger 138. Sadelmagere (København) hos A/S De forenede Barnevognsfabriker 224, (Randers) hos A/S »Scandia« 215, (Roskilde) hos Firmaet C. Christiansen 45, 283.
Smede og Maskinarbejdere (København) hos A/S Hellesens Enke og V. Ludvigsen 10, hos forskellige Jerngrosserere 60, hos A/S Maskinfabriken »Rannie« 60, hos A/S Burmeister og Wain 77, 167, hos Firmaet West's Gas Improvement Co. Ltd. 91, hos A/S Københavns Bolte- og Møttrikfabrik 105, hos Firmaet Alfr. Fischers og Co.s Eftfl. 297, (Aarhus) hos A/S Frichs 10, 77, (Nykøbing F.) Rørlæggere hos forskellige Smedemestre 92, (Odense) Maskinarbejdere hos A/S Dansk Akkumulator- og Elektromotorfabrik 214, (Vejle) Rørlæggere hos Firmaet Chr. Jul. Hansen 103.
Snedkere. Overenskomstforhandlinger med Fællesforeningen af Danmarks Snedkermestre 238, (København) Snedkere hos Firmaet »Butiksmontøren« 215, (Nykøbing F.) hos Møllebygmester Hans Madsen 214.
Skibstømrere paa Træskibsværfterne 214.
Skorstensfejere. Ny Overenskomst i Skorstensfejerfaget 11.
Skotøjarbejdere. Overenskomstforhandlinger i Skotøjsindustrien 213, (København) Skotøjarbejdere paa 3 Skotøjsfabriker 104, mekanisk Fodtøjsreparation 297.
Specialarbejdere (København) hos A/S Burmeister og Wain 77, 167.
Stenindustriarbejdere (Bornholm) hos Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen for de bornholmske Granit- og Sandstensbrud 10, Overenskomstforlængelse i Stenindustrien paa Bornholm 45, Stenindustriarbejdere hos A/S De forenede Granitbrud 167, hos Firmaet Andr. Koefods Enke, Hasle Stenbrud, 214, (Masnedsund) hos Entreprenørfirmaet Wright, Thomsen og Kier 297, (Nørresundby) hos Firmaet August Jensen og Co. 297, (Vejle) Stenhuggere hos Stenhuggermester L. Billeschou 91, 158.
Stukkatører (Helsingør) hos Firmaet A. Blønd 138.
Tekstilarbejdere (København) hos A/S Henriques og Løvengreen 174, (Silkeborg) paa Tekstilfabriken Silkeborg 45, 77, 91.
Tobaksarbejdere (København) hos Firmaet Brdr. Braun 105, (Horsens) hos Firmaet Petersen og Sørensen 297.
Træindustriarbejdere. Overenskomstforhandlinger i Træindustrien 200.
Typografer (København) hos Litograffirmaet Carl Ottos Eftfl. 9, hos Papæskefabrikant K. Baungaard 90, hos Firmaet Nordisk Kunsttryk- og Prægeanstalt 167, hos A/S Dyva og Jeppesen 188, hos Firmaet I. P. Jensens Stentrykkeri 296, Ny Overenskomst for Typograferne i Provinsen 26, (Hillerød) Typografer hos Frederiksborg Amts Avis 104.

Majdemonstration.

Majdemonstrationen 1935 232, Maj-Manifest fra Den internationale faglige Central 242.

Prisniveauet.

Prisniveauet 1934 34, 135, Januar 1935 194, April 1935 278.

Socialpolitik og Økonomi.

Danmark.

Danmarks Vareomsætning med Udlandet 19, 162, 183, 208, 234, 246, 253, 277, 294, Arbejds- og Fabrikstilsynets Virksomhed i 1933 33, Industriproduktion og Beskæftigelse i 1933 70, Arbejdsbureauets Beretning paa Dansk 85, 287, Oplagte Skibe 162, Byggeomkostningerne 162, Produktion og Beskæftigelse i 1934 170, Industrieksporten i 1934 171, Byggevirksomheden i 1934 171, Produktion og Beskæftigelse 184, 221, 234, 253, 277, 295, Arbejdsløn og Konkurrence 184, Mod ubillig Konkurrence ved offentlige Ar-

bejder 195, 235, Regeringens store Beskæftigelsesplan 206, Importbegrænsning og Beskæftigelse 208, Engrospristallet 221, 246, 264, 287, Selvforsyningsbestræbelser 234, Byggevirksomheden 1934 234, Raavaremangel i Industrien 245, Fragtindtægten i 1934 253, Jordpriserne 264, Skibsfarten i 1934 277, Befolkningsspørgsmaalet 278.

Udlandet.

Familielønsystemet i Frankrig 44, Den økonomiske Situation i Frankrig 87, Den industrielle Verdensproduktion 135, Begrænsning af Kvindearbejdet i Belgien 172, Økonomisk Kommission i Sverige 172, Den internationale Tændstikindustri 173, Arbejdertallet i den finske Industri 172, Arbejdsforhold i England 186, Den internationale Skibsbygning 187, Australiens Produktionsstatistik 187, Sociallovgivningen i U. S. A. 187, Tysklands Udenrigshandel 213, Rationalisering i Norge 223, Engelsk-russiske Forbindelser 223, Kvindearbejdet i Rusland 236, Englands Industri 236, Cigaretindustrien i U. S. A. 236, Kriselovgivning i Frankrig 236, Fascisme fører til Fattigdom 236, Den økonomiske Situation i Czekoslovakiet 237, Udenlandske Arbejdere i Frankrig 237, Guldproduktionen 248, Sovjetruslands Udenrigshandel 248, Beskæftigelse og Lønninger i Czekoslovakiet 248, Verdensproduktion og Omsætning 257, Produktion, Arbejdertal og Lønninger i Finland 257, Kriseforanstaltninger i Svejts 289, Rationaliseringens Følger 290, De svenske Arbejdslønninger i Sverige 1934 296.

Særlige Artikler.

Parti og Fagbevægelse 17, Det tredje Rige efter den 30. Juni 30, Finske Arbejderforhold 51, Foreløbige Resultater af Præsident Roosevelts Eksperiment 65, Kvinden og Folkestyret 69, Den tyske Arbejdsfronts Ombygning 101, Arbejderklassen og Angriberen 120, Aldrig mere Krig 121, Den faglige Enhedsfront, set med Moskvas Øjne 159, National-»Socialisme« i Praksis 166, Situationen i Tyskland 185, International Rød Hjælp og Matteotti-Fonden 197, Situationen i Spanien 221, Fra det tredje Rige 246, Socialpolitiske Problemer i Forbindelse med offentlige Arbejder 253, Den økonomiske og sociale Genrejsning i De forenede Stater 265, 40 Timers Ugen 273, Arbejdsløsheden formindskes ikke ved Nedsættelse af Lønnen 278, Resultater af 40 Timers Ugen 279. 40 Timers Ugen i Geneve 293.

Den faste Voldgiftsret.

Besværing over Kendelsernes Offentliggørelse 98, 153, Den faste Voldgiftsret dømmer 113, Valg af Dommer-Suppleant 125, Valg af Formand og Næstformand for 1935 139, Den faste Voldgiftsrets 25 Aars Jubilæum 243.

Kendelser.

Generalstrejken i Esbjerg (Sag Nr. 1939) 62.

Arbejdsmænd, Københavns: Brændselsafbærere hos 2 Kulfirmaer i Hellerup (Sag Nr. 2037) 141, Chauffører hos Indehaveren af »Citybilen« (Sag Nr. 2035) 139, Fabrikarbejdere paa Dansk Sojakagefabrik (Sag Nr. 2091) 270, (Sag Nr. 2097) 299, Havnearbejdere hos A/S Københavns Bunkerkul (Sag Nr. 2014) 190, Jord- og Betonarbejdere hos Firmaet Nørrebros Cementstøberi (Sag Nr. 1990) 106, hos Firmaet Jens Hansen og V. Klentz (Sag Nr. 2048) 155, hos Entreprenørfirmaet Wright, Thomsen og Kier (Sag Nr. 2021) 190.

Arbejdsmænd, Provinsen: (Aalborg) Arbejdsmænd hos A/S De forenede Tekstilfabriker (Sag Nr. 1943) 95, (Aarhus) Havnearbejdere ved Losning af S/S »Polaris« (Sag Nr. 1957) 13, ved Losning af S/S »Wahur« (Sag Nr. 2022) 111, (Dybvad) Arbejdsmænd hos Entreprenørfirmaet Winkel og Johannsen (Sag Nr. 2000) 114, hos Ingeniør P. Winkel (Sag Nr. 2093) 291, (Fredericia) Jord- og Betonarbejdere hos Murermester C. Petersen (Sag Nr. 1925) 26, (Frederiksværk) Arbejdsmænd ved Havnearbejde for A/S De forenede Jernstøberier (Sag Nr. 2045) 203, (Giesegaard) Landarbejdere hos Fr. Brockenhus-Schack og Forpagter Aage Nielsen, Klostergaarden (Sag Nr. 1945) 27, (Horsens) Havnearbejdere ved Losning af Rørstrips (Sag Nr. 2071) 258, (Kolding og Løkken) Arbejdsmænd — illoyal Konkurrence — (Sagerne Nr. 2051 og 2053) 226, (Nejlinge) Arbejdsmænd hos Entreprenør A. C. Mikkelsen (Sag Nr. 2042) 202, (Nykøbing M.) Arbejdsmænd hos Købmand Klitgaard Lund (Sag Nr. 2074) 227, (Odense) Arbejdsmænd hos A/S Nordisk Radiatorfabrik (Sag Nr. 1961) 61, (Randers) Havnearbejdere ved Losning af S/S »Kastor« (Sag Nr. 1968) 110, (Skalbjerg) Arbejdsmænd paa Skalbjerg Teglværk (Sag Nr. 1922) 12, (Svendborg) Arbejdsmænd hos Medlemmer af Svendborg Importørforening (Sag Nr. 1973) 179, (Sæby pr. Nakskov) Arbejdsmænd hos Murermester N. Jensen (Sag Nr. 2063) 239, (Ulbølle) Arbejdsmænd hos Entreprenør Harald Meier (Sag Nr. 2079) 283.

Bagere (Aabenraa) hos Bagermester Nyeman (Sag Nr. 2041) 225, Bryggeriarbejdere hos Carlsberg Bryggeriernes Depot i Vanløse (Sag Nr. 2096) 298.

Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere (København) hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie og A/S Metalvarefabriken »Plata« (Sag Nr. 1976) 47, hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie (Sag Nr. 2050) 167, Spørgsmaalet om Lockoutvarslets Lovlighed (Sag Nr. 2027) 109.

Jern- og Metalslibere (København) hos Firmaet Fog og Mørup (Sag Nr. 1940) 14.

Karetmagere (Odense) hos A/S De forenede Automobilfabriker (Sag Nr. 2074) 225.

Kvindelige Arbejdere (Horsens) hos A/S Den danske Mælkekondenseringsfabrik (Sag Nr. 2032) 154.

Murere (Brørup) hos Murermester T. Hansen (Sag Nr. 1966) 46, (Skødstrup) hos Murermester N. Chr. Nielsen (Sag Nr. 1914) 13, (Varde) hos Murermester Chr. Larsen (Sag Nr. 1955) 92.

Papirindustriarbejdere (Silkeborg) hos A/S De forenede Papirfabriker (Sag Nr. 1951) 11.

Slagteriarbejdere (København) hos A/S S. Houberg (Sag Nr. 2059) 200, paa 3 Konservesfabriker (Sag Nr. 2080) 259, (Give) hos A/S Give Kødbenmelfabrik og Give Svineslagteri (Sag Nr. 2028) 125.

Smede og Maskinarbejdere (København) hos forskellige Jerngrosserere (Sag Nr. 1979) 77, hos A/S Burmeister og Wain (Sag Nr. 1994) 105, (Sag Nr. 2007) 108, (Sag Nr. 2027) 109, (Sag Nr. 2058, Gundestrup) 174, (Sag Nr. 2070, Tillidsmandsafskedigelse) 215, (Aarhus) hos A/S Frichs (Sag Nr. 1971) 35, (Brønderslev) hos A/S A. M. Andersen og Entreprenør Chr. Christensen (Sag Nr. 1963) 188.

Skotøjarbejdere (København) paa 3 Skotøjsfabriker (Sag Nr. 2038) 142.

Soignerings-, Toilet- og Sanitetsarbejdere (Thisted) Frisørere hos Frisørmester Oskar Larsen (Sag Nr. 2054) 238.

Specialarbejdere (København) hos A/S Burmeister og Wain (Sag Nr. 1994) 105, (Sag Nr. 2007) 108.

Tekstilarbejdere (Aalborg) hos A/S De forenede Tekstilfabriker (Sag Nr. 1916) 93, (Silkeborg) hos A/S Tekstilfabriken Silkeborg (Sag Nr. 1982) 79, (Sag Nr. 1989) 80.

Træindustriarbejdere (Køge) hos A/S Junckers Savværk (Sag Nr. 1958) 15.

Typografer (København) hos Firmaet K. Baungaards Papæskefabrik (Sag Nr. 2034) 143, hos Firmaet Dyva og Jeppesen (Sag Nr. 2076) 290.

Tømrere (Frederikshavn) hos Tømrermester Johs. Pallesen (Sag Nr. 1981) 127.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 1 * KØBENHAVN DEN 15. JULI 1934 * 31. AARGANG

Den 18. internationale Arbejdskonference.

Dette Aars internationale Arbejdskonference, den 18. i Rækken af de hidtil afholdte Konferencer, fandt Sted i Tiden fra den 4. til 23. Juni i Genève. Hovedpunktet paa Konferencens Dagsorden var Spørgsmaalet om Arbejdstidsforkortelse, som der udførligt blev redegjort for i forrige Nummer af »Arbejderen«. Men foruden dette Punkt behandlede Konferencen en Række andre Spørgsmaal, der ligeledes turde kunne paaregne almindelig Interesse. Ved Bedømmelsen af Konferencens Forhandlinger og Beslutninger maa der ganske vist henses til, at disse som bekendt ikke er bindende for de enkelte Lande, og der findes adskillige Eksempler paa, at vedtagne Konventioner aldrig er ført ud i Livet, fordi de ikke er blevet ratificeret af et tilstrækkeligt stort Antal Lande. Men ikke desmindre kan det siges, at de store Fremskridt paa det socialpolitiske Omraade, der kan konstateres i Aarene efter Verdenskrigen, tildels ogsaa skyldes Arbejdsbureauets maalbevidste og utrættelige Arbejde. Afgørende for Fagorganisationernes Deltagelse heri er den Betragtning, hvilke Fordele dette Arbejde har for den internationale Arbejderklasse som Helhed og hvilken Stimulans og Fremme der hermed gives den internationale Sociallovgivning. Navnlig i disse Tider, hvor Reaktionen i alle Lande løber Storm mod de sociale Love og søger at beskære Arbejdernes sociale Rettigheder, er det nødvendigt at understøtte og fremme Arbejdet i Genève, som paa sin Side igen har været en god Støtte for Arbejderorganisationernes Bestræbelser for en forbedret og udvidet social Lovgivning.

Af Beslutningerne paa dette Aars Arbejdskonference kan især nævnes Vedtagelsen af en Konvention om Arbejdsløshedsforsikring og anden Form for Arbejdsløshedsforsorg. De Stater, der ratificerer denne, forpligter sig til at indføre et System til Understøttelse af ufrivillige arbejdsløse, men de kan selv afgøre, om det skal være i Form af tvungen eller frivillig Forsikring eller et Understøttelsessystem. Understøttelsesperiodens Varighed skal normalt ikke være under 156 Arbejdsdage pr. Aar og under ingen Omstændighed mindre end 78 Dage.

Konferencen vedtog endvidere et Konventionsforslag angaaende Hviletid og Holdskifte i automatiske Rudeglasfabriker, der fastsætter Arbejdstiden i saadanne Virksomheder til højst 42 Timer ugentlig — beregnet som et Gennemsnit for et Tidsrum af fire Uger — og 8 Timer pr. Skift. Der skal i Reglen være mindst 16 Timer mellem samme Holds to Arbejdsperioder.

Den i 1925 vedtagne Konvention om Erstatning for Erhvervssygdomme blev revideret, d. v. s. Fortegnelsen over erstatningspligtige Erhvervssygdomme blev udvidet. Hidtil omfattede Fortegnelsen Blyforgiftninger, Kul- og Kvægsølvsforgiftning samt Miltbrand. Nu optoges tillige Stenstøvsygdomme (Silicose) med og uden Lungetuberkulose samt Fosfor-, Arsenik- og forskellige andre Forgiftninger. Med Anerkendelse af Silicose som erstatningspligtig Erhvervssygdom er et af vedkommende Arbejdergrupper i aarevis fremsat Krav endeligt blevet opfyldt.

Endvidere revideredes den i 1919 vedtagne Konvention om Kvinders Natarbejde, idet der fastsattes visse Undtagelser for at lette Konventionens almindelige Ratificering. Undtagne er nu Kvinder, der bekræder overordnede ansvarlige Stillinger og normalt ikke beskæftiges ved manuelt Arbejde. Denne Ændring var navnlig ønsket af den engelske Regering. Endvidere vedtoges det, at der i Fremtiden kan gives enkelte Lande Adgang til at forskyde den Tid, hvor Kvinder ikke maa beskæftiges, fra Kl. 10 Aften—5 Morgen til Kl. 11 Aften—6 Morgen, Arbejdergrupperne modsatte sig denne sidste Ændring, som den belgiske Regering havde foreslaaet med Henblik paa Forholdene i den belgiske Tekstilindustri.

For at give navnlig de oversøiske Lande Adgang til at blive bedre repræsenteret i Arbejdsbureauets Styrelsesraad blev dettes Medlemstal udvidet til 16 Regeringsrepræsentanter og 8 Arbejdsgiver- samt 8 Arbejderrepræsentanter. (Hidtil henholdsvis 12, 6 og 6). Foruden disse faste Medlemmer tilkaldes imidlertid ogsaa alle Første-Suppleanter til Sty-

relsesraadets Møder, og hertil valgtes bl. a. ogsaa D. s. F.'s Næstformand, Chr. Jensen.

I Forbindelse med en af Arbejdsbureauet forelagt Beretning om Iværksættelse af offentlige Arbejder, der under Henvisning til de i talrige Lande indvundne Erfaringer fordrede en rationel Politik paa dette Omraade, vedtoges en af Jouhaux stillet Resolution, der henstiller til Styrelsesraadet at opfordre Medlemsregeringerne til at indsende en Beretning om de hidtil udfoldede Bestræbelser paa dette Omraade. Hvad angaar Arbejder af international Karakter, skal Styrelsesraadet i Samarbejde med Folkeforbundets kompetente Instanser søge at tilvejebringe et Samarbejde mellem de forskellige Stater.

Endvidere vedtog Konferencen en af den danske Regeringsdelegerede Bramsnæs og Arbejderrepræsentanten Mertens stillede Resolution, der udtaler Ønsket om, at Folkeforbundet skal bestræbe sig for, at der ved de økonomiske Foranstaltninger, der for Tiden gennemføres eller planlægges i de forskellige Stater til Imødegaaelse af den økonomiske Krise, tages Hensyn til de af Arbejdsbureauet ved tidligere Lejligheder fremhævede Principper.

Konferencen drøftede endvidere Direktørens Beretning, som meget udførligt ogsaa omtaler den senere Tids økonomiske Udvikling. Det blev endog bebrejdet Direktør Butler, at Beretningen i altfor stor Udstrækning befatter sig med økonomiske Spørgsmaal. I »Arbejderen« Nr. 22 for 1. Juni blev der givet et kort Resumé af det Afsnit i Beretningen, der omhandler Løn- og Arbejdstidsspørgsmaalet. Af særlig Interesse er endvidere det Afsnit, der behandler det for Tiden saa aktuelle Problem om Planøkonomi og de Former, under hvilke denne kan virkeliggøres. Der henvises til, at saa godt som alle Lande søger at organisere deres Industri henholdsvis Erhvervslivet som Helhed efter en national Plan. Direktøren er af den Mening, at man for Tiden synes at være kommen ind i en Overgangsperiode, som leder til nye Former for økonomisk Organisation. Af de Erfaringer, som allerede er gjort, kan man drage den vigtige Slutning, at Planøkonomi og et organiseret industrielt System ikke nødvendigvis behøver at være afhængig af en bestemt Form for politisk Styre. Eksempler fra Australien, Storbritannien og De forenede Stater viser, hvorledes demokratiske Regeringer ad demokratisk Vej har gennemført vidtrækkende Reformer for at lede og organisere Landets Økonomi. Disse Bemærkninger i Beretningen maa opfattes som en Imødegaaelse af de fra fascistisk Side fremsatte Paastande om, at Demokratiet ikke er i Stand til at gennemføre den nødvendige Omorganisering af det økonomiske Liv og at denne kun med Held kan virkeliggøres under et diktatorisk Styre.

Beretningen affødte en længere og meget interessant Debat, der viste, at Arbejdsgivernes og Arbejdernes Repræsentanter selvfølgelig ikke var enige i deres Bedømmelse af den sociale og økonomiske Udvikling. Arbejdernes Repræsentanter understøttede iøvrigt Direktørens Opfattelse, hvorefter Socialpolitiken ikke kan behandles uden Forbindelse med de bestaaende økonomiske Forhold.

En vigtig Begivenhed paa Konferencen var den officielle Meddelelse om, at De forenede Stater vilde indmelde sig i Arbejdsorganisationen. Denne Meddelelse blev hilst med almindelig Tilfredshed. Det er givet, at U. S. A.'s Tilslutning til Arbejdsbureauet er en betydelig Styrkelse af denne Organisation og at dette Lands Medlemsskab vil virke befrugtende paa Arbejdet i Genève og give det de saa haardt tiltrængte nye Impulser. Fagorganisationerne i de andre Lande har ogsaa al Grund til at glæde sig over Amerikas Tiltræden, thi dermed er der skabt Mulighed for at knytte snævrere Forbindelser med de amerikanske Fagforeningsrepræsentanter, der giver Møde paa Konferencerne i Genève, og det er jo ikke udelukket, at dette igen kan føre til at faa draget de amerikanske Fagforeninger med ind i det internationale faglige Samarbejde.

Nyt Medlem i I. F. C.s Kvindekomité.

Under Den intern. fagl. Central bestaar som bekendt en af 5 Medlemmer sammensat Kvindekomité, hvis Opgave er at behandle faglige og socialpolitiske Spørgsmaal af særlig Interesse for de fagorganiserede Kvinder, samt forberede og tilrettelægge Arbejdet for de i Reglen hvert 3. Aar stedfindende internationale faglige Kvindekonferencer. Et af Komiteens Medlemmer vælges af D. s. F. i Danmark. Det danske Medlem af Komiteen var hidtil Frk. Henriette Crone, og grundet paa hendes Død skulde der nu vælges et nyt Medlem. Paa det den 4. Juli afholdte Møde valgte D. s. F.'s Forretningsudvalg enstemmigt Fru Alvilda Andersen, Formanden for Kvindeligt Arbejderforbund, til Medlem af denne Komité.

Fra Forbundene.

Overenskomstforlængelse i Jernindustrien. De under Metalarbejdernes Centralorganisation hørende Forbund har ved Urafstemning vedtaget et Forslag om Forlængelse af Overenskomsten til 1. Februar 1937 i Stedet for den nuværende Udløbstermin 1. Februar 1935. Der skal dog være Adgang for Parterne til at kunne opsige til 1. Februar 1936. Eventuelle generelle Ordninger vedrørende Arbejdstidsforhold, der maatte blive indført ved Overenskomst mellem Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund forinden Jernindustriens Overenskomst udløber, faar ogsaa Gyldighed for Jern- og Metalarbejderforbundenes Medlemmer.

Deltagelsen i Afstemningen har været forholdsvis ringe, idet knap 37 pCt. af Centralorganisationens Medlemmer har stemt. For Forslaget afgaves 8580 Stemmer, 4052 stemte imod og 146 Stemmer var ugyldige. Kun i et af de paagældende 5 Forbund, Specialarbejderforbundet, var der Flertal mod Forslaget, idet 150 havde stemt for og 166 imod.

Tanken om en Forlængelse af Overenskomsten fremkom i det Fællesudvalg, der blev nedsat i Henhold til Forligsmandsforslaget. Formaalet med

Indførelse af den 3-aarige Overenskomstperiode er bl. a. at skabe mere stabile Beskæftigelsesforhold for Industrien. Forholdet er i Øjeblikket dette, at den danske Jernindustri beskæftiger omtrent lige saa mange Arbejdere som i de tidligere bedste Beskæftigelsesaar. Der er endvidere Udsigt til, at denne Beskæftigelse vil kunne opretholdes et Stykke Tid, dels gennem det iværksatte Byggeri, men ogsaa ikke mindst ved den en Række Ordrer, der er indgaaet til danske Skibsværfter. Det er givet, at en længere Overenskomstperiode under disse Forhold vil gøre det muligt for Industrien at disponere paa længere Sigt og dermed tilvejebringe Mulighed for yderligere at kunne erholde Arbejde, hvad der er til Gavn for baade Industrien og Arbejderne.

Med Hensyn til Lønspørgsmaalet skrives i Centralorganisationens Medlemsblad »Jern- og Metalarbejderen«:

»Denne beskæftigelsesmæssige Bedring maa ganske naturligt afføde en livligere Organisationsvirksomhed, der uden at gaa Virksomhedernes legitime Interesser for nær maa kunne medføre A-jourføring af de under Krisen forringede Lønninger og Rettelse af opstaaede Misforhold, men de maa ogsaa samtidig animere vore Medlemmer til personlig paa Arbejdspladsen at sætte ind for Fastsættelse af rimelige Lønninger. Vi paaregner her Forstaaelse hos vore Medkontrahenter, Arbejdsgivere, saaledes at vi kan undgaa Opsamling af saadant Sprængstof, som vil kunne forhindre Arbejdsfredens Bevarelse, den Arbejdsfred, der naar alt kommer til alt er en Forudsætning for, at saavel Arbejdere som Arbejdsgivere fuldtud kan udnytte de forbedrede Beskæftigelsesforhold.«

Dette er iøvrigt den anden 3-aarige Overenskomst, der er afsluttet for et stort Fag, idet Bryggeriarbejderforbundet i Forvejen har afsluttet en Overenskomst gældende for 3 Aar. Endvidere er der forleden mellem Bogtrykkerne i Provinsen og Typografforbundet opnaaet Enighed om en 2-aarig Overenskomst, der nu er til Urafstemning.

Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund afholdt den 14.—16. Juni Hovedbestyrelsesmøde i København. Af den af Forretningsfører Julius Hansen aflagte Beretning om Virksomheden siden sidste Hovedbestyrelsesmøde fremgik, at Medlemstallet pr. 1. April 1934 var 21,949, hvoraf 2968 Lærlinge. Af Medlemmerne var 72,3 pCt. Mænd og 27,7 pCt. Kvinder. Efter 1. April er Medlemstilgangen fortsat, saaledes at Medlemstallet i Øjeblikket er 22,899. Samtlige Forbundets Afdelinger paa nær 18 er nu tilsluttet Fællesorganisationerne. Siden sidste Møde er der afsluttet 11 Overenskomster og 6 Overenskomsttillæg. Der er i Øjeblikket løbende 55 Lønforhandlinger og 224 Overenskomster. Antallet arbejdsløse Medlemmer er dalet fra 2605 ved Aarets Udgang til 1986 den 8. Juni 1934.

Privatbanefunktionærernes Forbunds Kongres.

Søndag den 13. Maj 1934 afholdt Privatbanefunktionærernes Forbund Kongres i Teaterbygningen, Frederikstorv i Aalborg, med følgende

Dagsorden:

1. Fastsættelse af Forretningsordenen.
2. Valg af Dirigenter og Sekretærer.
3. Beretning om Virksomheden.
4. Regnskabet.
5. Behandling af indkomne Forslag.
6. Valg af Formand.
7. Valg af Redaktionssekretær.
8. Valg af Revisor og Suppleanter.
9. Fastsættelse af Mødested for næste Delegeretmøde.
10. Eventuelt.

Der var indbudt og mødt følgende Gæster:

For D. s. F. Hovedkasserer *Hans Jacobsen,* for Dansk Jernbaneforbund Pakmester *Christensen,* Randers, for Dansk Lokomotivmands-Forbund Lokomotivførerne *Brix* og *Østergaard,* Aalborg, samt for Arbejdernes Fællesorganisation i Aalborg *M. Villumsen.*

Forbundets Formand, Togfører *Herlak,* bød i velvalgte Ord Delegerede og Gæster Velkommen.

Forretningsordenen vedtoges derefter enstemmigt, og som Dirigenter valgtes paa Forslag af Hovedbestyrelsen Portør *Jensen,* Svendborg, og Baneformand *Frederiksen,* Kolding, og som Sekretærer Baneformand *Madsen,* Røgelhede, og Pudser *Larsen,* Amagerbanen.

Herefter fik Gæsterne Ordet, hvorunder *Hans Jacobsen* gjorde Rede for Tidens aktuelle Spørgsmaal, Udsigterne for Arbejdstidsforkortelse, den nye Forligsmandslov samt de med Sømandsstrejken og Slagteriarbejderstrejken i Forbindelse staaende Forhold.

Alle Gæstetalerne lønnedes med Bifald.

Herefter aflagde Formanden Beretning om Virksomheden og kom herunder navnlig ind paa Spørgsmaalene om Pensionssagen, Lollandsbanernes Lønninger og Sagen om Kørepengene ved Haderslev Amtsbaner.

Efter en kort Diskussion godkendtes Beretningen enstemmigt, og det samme skete for Regnskabets Vedkommende.

Under P. 5 paa Dagsordenen forelaa et Forslag i Form af Resolution, der var behandlet og tiltraadt af de Dagen forud afholdte Generalforsamlinger i Brancheafdelingerne. Sagen drejer sig kort fortalt om en Sammenslutning af »Privatbanefunktionærernes Forbund« og Dansk Lokomotivmandsforbund.

Kongressen gav med alle Stemmer mod 1 sin Tilslutning til, at Hovedbestyrelsen arbejder videre paa denne Sags Gennemførelse.

Dagsordenens næste 3 Punkter (Valg) gav følgende Resultat:

Som Formand genvalgtes *Herlak* med Akklamation.

Til Redaktionssekretær genvalgtes ligeledes med Akklamation *L. C. Larsen.*

Til Revisor valgtes Baneformand *Madsen,* Røgelhede, og som Suppleant Togfører *Larsen,* Kolding.

Til Mødested for næste Delegeretmøde valgtes København.

Under »Eventuelt« udspandt sig en lang Diskussion, der navnlig drejede sig om Højesteretsdommen i Pensionssagen, Trafikministeriets Stilling til Lønningerne ved Lollandsbanerne og Organisationsforholdene vedrørende Chauffører, der kører Privatbanernes Rutebiler, samt de ved Banerne beskæftigede Løsarbejderes Lønforhold.

Diskussionen om de forskellige Forhold toges til Efterretning, og Hovedbestyrelsen skal arbejde videre med Spørgsmaalenes Løsning i den kommende Periode.

Hans Jacobsen takkede paa egne og øvrige Gæsters Vegne for Samværet, og efter nogle Afslutningsord af Formanden for Forbundet sluttede Kongressen med at Forsamlingen sang »Internationale«.

Kongres i Dansk Jernbaneforbund.

Dansk Jernbaneforbund aabnede Fredag den 22. Juni sin 28. ordinære Kongres i Arbejdernes Forsamlingsbygning i Aarhus. Foruden de Delegerede og Hovedbestyrelsen, ialt ca. 150, var mødt som Gæster Sekr. *Knud V. Jensen,* De samv. Fagforbund, *P. Jensen,* Dansk Postforbund, *Th. Thomsen,* Dansk Kommunalarbejderforbund, *Herlack* fra Privatbanefunktionærernes Forbund, *Laurits Hansen* fra Værksteds- og Remisearbejdernes Fællesorganisation, *Eliasson* fra Svensk Jernbaneforbund og *Buland* fra Norsk Jernbaneforbund. Endvidere Folketingsmændene *O. Andersen* og *M. K. Sørensen* samt *Togbetjent Fogsgaard Nielsen.*

Efter at man havde sunget Internationale, bød Forretningsfører, Landstingsmand *Charles Petersen* velkommen og udtalte bl. a.:

I de kommende Dage skal drøftes de Resultater, der er opnaaet siden Kongressen i 1932. Vi befinder os desværre endnu i den økonomiske Verdenskrise, der ogsaa har ramt vort Land. Tiden har vist os, at vi maa være paa Post og tilpasse vor Bevægelse efter de Tanker, der er fremme. Glipper Sammenholdet, da faar Fantasterne Magten, og Resultatet bliver, at Folkestyre og Demokrati erstattes af Diktatur og Slavekaar.

Derfor skal vi stræbe hen til at træffe Beslutninger, som kan styrke og fuldkommengøre vore Organisationer, underbygge vor Solidaritet og bevare Friheden og Medbestemmelsesretten for Folket i vort Land, saaledes at Resultatet af vort Arbejde kan blive til Gavn og Glæde for den Stand, vi repræsenterer, og for det Samfund, hvis Tjenere vi er.

Taleren mindedes derpaa en Del i Kongresperiodens Løb afdøde Medarbejdere, deriblandt Baneformand *C. T. Christensen,* Esbjerg. Forsamlingen rejste sig.

Aarhus Jernbaneorkester og »D. J. F.«s Sangforening fremførte nu en Velkomstprolog med indlagt Recitation.

Kongressen konstituerer sig.

Der valgtes et 5 Mands Udvalg til at prøve Mandater. Dette kom til at bestaa af Banearbejder *N. A. Jensen,* Aarhus, Overportør *Dalager,* Nyborg, Vognopsynsmand *H. C. Nielsen,* København, og Togbetjent *N. Nielsen,* Struer.

Som Ordstyrer valgtes Overportør *Melgaard Kristensen,* København, og Banenæstformand *Hjortkilde,* Graasten. Som 1. Sekretærer valgtes Overbanemester *N. F. Nielsen,* Gørlev, og Togbetjent *Bentzen,* København. Som 2. Sekretærer Matros *Rasmussen,* Korsør, og Maskinpasser *A. Eriksen,* Langaa, og som 3. Sekretærer *Dalager,* Nyborg, og *N. A. Jensen,* Aarhus.

Som Redaktionsudvalg valgtes Sekretær *Chr. Vejre,* Banearbejder *Søren Jensen,* Næstved, og Portør *Mikkelsen,* Viborg.

Hjortkilde overtog Dirigenthvervet.

Gæsterne taler.

Eliasson bragte Hilsen fra Sverrig. Der har ikke været nogen svensk Rigsdagssamling, der som den sidste har maattet beskæftige sig med Forslag, der vender sig mod Fagforeningsbevægelsen, men der har heller aldrig været en Samling, hvor den socialdemokratiske Regering har vunden saa store Sejre, delvis gennem Samarbejde med Bønderne. Aldrig har det mere end nu været nødvendigt, at den faglige og politiske Bevægelse holder sammen.

Sekretær *Knud V. Jensen,* D. s. F., talte paa samtlige danske Gæsters Vegne. Mere end nogensinde tiltrænges planmæssigt Organisationsarbejde. Netop i Aar har vi draget rige Erfaringer. Vi kunde i dette Øjeblik have været ude i en faglig Kamp, som vi aldrig har set Mage til. Vi har i Stedet høstet Erfaring for, hvad de danske Arbejderorganisationer kan opnaa, blot de holder sammen. Dansk Arbejdsgiverforening er gaaet over til den Taktik at samle alle Fag til en Enhed i Overenskomstfornyelser, for derigennem at faa lettere Spil for sine Nedskæringskrav. Naar vi har højere Løn i Danmark end andre Steder, er det ikke fordi Arbejdsgiverne her er mere venlige, men fordi vi har de stærke Arbejderorganisationer. Vi har haft Lejlighed til at se, at det er nødvendigt at gribe ind fra den politiske Magts Side, og vi har haft Lejlighed til at se, hvilken Betydning dette Indgreb havde. Vi kan ikke have et lille Mindretal til at bestemme, om der skal være Krig eller Fred. Det er netop Enhedstanken, som skal understreges. Vi har fælles Interesser, og derfor maa vi ogsaa være fælles om Afgørelsen. Held og Lykke med Arbejdet her.

Paa Norsk Jernbaneforbunds Vegne bragte *Buland,* Oslo, Hilsen, samtidig med, at han redegjorde for Tjenestemandsforholdene i Norge.

Formanden for Aarhus Fællesafdeling, Portør *M. Andersen,* bød Velkommen til Aarhus.

Beretningen.

Forretningsfører *Charles Petersen* aflagde Beretning om Virksomheden i de forløbne 2 Aar og udtalte bl. a.:

Der er blevet udsendt Kvartalsberetninger til Gruppeformændene, ligesom samtlige Kvartalsberetninger er tilstillet de Delegerede.

Det var paalagt Hovedbestyrelsen at søge gennemført en Ændring af Arbejdstiden, hvor denne var over 8 Timer. Kravet har derefter i 1932 været rejst af Centralorganisationen overfor Finansministeriet, men Sagen trak i Langdrag, vel mest fordi de mange Kriselove i høj Grad lagde Beslag paa Finansministeriets Arbejdskraft. Desuden indtraf der et Finansministerskifte og først i Maj i Aar kom den længe ventede Forhandling i Gang.

Resultatet af den blev Nedsættelse af en Kommission, der skal fremkomme med en Indstilling.

Taleren beskæftigede sig indgaaende med Spørgsmaalet om Forrentning af Statsbanernes Anlægskapital. Forrentningssystemet medførte et dundrende Underskud og bi-

drog vel sit til Generaldirektørskiftet ved Statsbanerne. Bl. a. takket være vor Indsats er det gennemført, at Forrentningsbeløbet er reduceret fra 20 til 10 Millioner Kr. og Afskrivningsbeløbet fra 10 til 15 Millioner Kroner.

Alle Generaldirektørens gode Egenskaber ufortalt vil han sikkert faa Arbejde nok med at fremskaffe 15 Mill. Kr. til Forrentning og Amortisering.

Socialreformens Gennemførelse gav Stødet til, at Sygekassespørgsmaalet blev løst. De to Sygekasser er blevet slaaet sammen til een Sygekasse. Statens Tilskud ydes kun til de ubemidlede Medlemmer og vor Sygekasse bliver i Fremtiden selvstyrende paa demokratisk Grundlag.

Fra 1. April skete der Forandring i Reguleringstillæget. Efter Udgiftstallet skulde det forøges med 2 Portioner. En væsentlig Del af Stigningen skyldtes dog de Foranstaltninger, som Staten havde gennemført som Kriseforanstaltninger, og hvis begge de to Portioner var kommet til Udbetaling, var Tjenestemændene de eneste, der havde faaet Dækning for de omtalte Foranstaltninger. Finansministeren indledede Forhandling med os, og Resultatet blev, at alle Tjenestemandsorganisationer imødekom Finansministerens Krav, da dets Rigtighed ikke kunde afvises. Vi kunde ikke forlange at blive fri for vor Andel i de Byrder, som hele Landets Befolkning maa bære.

Ordningen, der er truffet, er dog af midlertidig Karakter.

Der har været nogen Kritik af Hovedbestyrelsens Optræden i denne Sag, men denne Kritik har været svag. Den kom kun fra dem, der troede, at Tjenestemændene kunde kræve en Præferencestilling.

Det vilde have været en Misforstaaelse at iværksætte Urafstemning om denne Sag. Hovedbestyrelsen har baade Ret og Pligt til at tage Stilling, ligesom den naturligvis maa tage Ansvaret bagefter.

Iøvrigt bedes bemærket, at Venstre ønskede, at begge Portioner Reguleringstillæg skulde bortfalde, ligesom dette Parti krævede Reguleringstillæget beregnet efter Skatteindtægten, hvilket vilde have ført til, at det helt bortfaldt.

Tjenestemændene har ved Ordningen vist deres Vilje til sammen med den øvrige Befolkning at bære de Byrder, som nødvendigvis skal bæres.

Vi vil ikke som i 1927 være Offerlam, men vi vil heller ikke have Særstilling. (Hør!)

Statsbanerne er for Tiden i mange Henseender i Støbeskeen, og det kan ikke undgaa hist og her at berøre vore Medlemmers Interesser. Vi har fremsat vore Besværinger og ogsaa i mange Tilfælde opnaaet, at der er blevet taget Hensyn til dem. Taleren beskæftigede sig med den midlertidige Ordning om de 65-aariges Afskedigelse.

Vort Medlemstal er dalende, ikke fordi nogen melder sig ud, men fordi Antallet af Beskæftigede ved Staten stadig formindskes.

Det vil erindres, at der ved sidste Lønningslovrevision blev dannet en Splittelsesorganisation, som bebudede, at den snart vilde faa i tusindvis af Medlemmer. Den fik 200 à 250 Medlemmer, og deraf har senere 85 betalt de fastsatte Bøder og er vendt tilbage til os igen.

Taleren sluttede med at bringe en Tak til alle Sider for godt Samarbejde. De gamle prøvede Veje er fulgt, og vi staar med sikker Grund under Fødderne.

Naturligvis er der ogsaa Grund til at takke det demokratiske Styre, Regering og Rigsdag, fordi vi dog alligevel for vort Vedkommende er sluppet saa nogenlunde igennem denne vanskelige Periode.

Lad os sætte alt ind paa, at vi i vor Stand bevarer et demokratisk politisk Styre og slaar Modstanderne af enhver Art ned. (Bifald.)

Beretningsdiskussion.

Efter Beretningen fulgte en længere Diskussion, hvori deltog 43 Talere.

Diskussionen drejede sig i Hovedsagen om Reguleringstillæget og Arbejdstidsspørgsmaalet samt Forrentningsproblemet.

Fra de fleste af Talerne blev det gjort gældende, at Hovedledelsen havde taget den eneste rigtige Stilling til Reguleringsspørgsmaalet; nogle af Talerne fandt dog, at det vilde have været heldigst, om man forinden Lovgivningen havde truffet sin endelige Afgørelse, havde udsendt Sagen til Urafstemning. De fleste af Talerne var dog fuldt indforstaaet med, at en saadan Fremgangsmaade ikke kunde følges, da Hovedledelsen i saadanne Sager selvfølgelig skulde træffe Beslutning under Ansvar overfor Organisationen.

Med Hensyn til Arbejdstidsspørgsmaalet udtryktes der fra alle Sider Haab om, at den Kommission, der nu arbejdede med Sagen, maatte naa frem til en for Organisationens Medlemmer tilfredsstillende Ordning.

Hvad Forrentningen angik, udtrykte alle deres store Anerkendelse af den Kampagne, som »Jernbanetidende« havde ført, og som efter deres Mening havde bidraget meget stærkt til Reglernes Revision.

Forretningsføreren replicerede og sluttede med at stille følgende

Forslag til Udtalelse.

Idet Kongressen godkender Virksomheden, udtaler den sin Tilfredshed med, at Tjenestemændene ikke er blevet udsat for den ensidige og uretfærdige Lønnedskæring, som den politiske Opposition har udtalt Ønsket om, men er blevet stillet paa lige Fod med den øvrige Befolkning med Hensyn til offentlige Ydelser.

Resolutionen vedtoges med alle Stemmer mod 1, og dermed var Virksomheden godkendt.

Regnskabet.

Hovedkasserer, Overmatros *Kantsø*, Masnedsund, fremlagde de forskellige Regnskaber og udtalte derunder:

Tilbagegangen i Tjenestemandsantallet har medført en Mindreindtægt i Kontingent paa ca. 18,000 Kr. De to Aar har dog givet et samlet Driftsoverskud paa ca. 30,000 Kr. Renteindtægten er gaaet frem fra 106,000 Kr. til 127,000 Kr. og udgør nu 34 Procent af Medlemskontingentet. Renteindtægten kommer Medlemmerne til Gode som Understøttelse, Begravelseshjælp, Jubilæumsgratiale osv.

Status viser en Formuefremgang paa 377,780 Kr. og er nu naaet 2,8 Mill. Kr. Den samlede Formue er dog over 3 Mill. Kr.

Regnskabet godkendtes enstemmigt.

Forbundets Stilling til andre Organisationer.

Sekretær *Vejre* holdt om dette Emne et udmærket Foredrag og udtalte bl. a.:

Naar Hovedbestyrelsen ønsker Organisationens Stilling til andre Organisationer i Ind- og Udland gjort til Genstand for en Drøftelse, skyldes det ikke Ønske om en Kursændring, men det er i en Opløsnings- og Nydannelsestid, som den vi gennemlever, ikke uden Værdi at undersøge, om der i det Solidaritetskompleks, der udgør vort nærmeste Interesseomraade, er sket Forskydninger af fundamental Betydning.

Det gælder jo ikke alene om Arbejderklassens Konsolidering i den fælles Kamp mod den kapitalistiske Udbytning, som ogsaa om Fremme af Demokratiets Idéer til Udvikling af Folkeforstaaelse og af den Folkeaand, der engang i Fremtiden maa naa saa vidt, at den kan sikre Menneskeheden den Fred, det kulturelle Arbejde og den aandelige og materielle Udvikling, som Kapitalisme, Imperialisme og Militarisme endnu i vore Dage har Held til at stille sig hindrende i Vejen for.

Taleren beskæftigede sig først med

Samarbejdet indenfor det jernbanefaglige.

Det Fællesudvalg, der havde været nedsat, var desværre blevet sprængt ved Embedsklassens Forræderi under Nedskæringen i 1927.

Selvom det undertiden kan være behageligt at staa ene, saa vilde det dog i en Række Tilfælde indeholde endnu større Fordel, at Organisationerne overfor Generaldirektoratet og Ministeriet var indstillet paa en fælles Front.

Forbindelsen med Jernbaneforeningen er dog ikke helt ophørt, ligesom man stadig er fælles om Ulykkesforsikringen og paa Sygekasseomraadet.

Taleren skildrede derpaa Samarbejdet med de øvrige Statstjenestemænd i Funktionærklassen. Det sker gennem Statstjenestemændenes Centralorganisation I.

Skulde der udtales et Ønske i Forbindelse med det organisationsmæssige Samarbejde indenfor denne Organisation, saa skulde det være, at de forskellige Tjenestemænds Organisationer i et hurtigere Tempo end hidtil vilde forstaa Nødvendigheden af en stærkere klassemæssig Indstilling til vort Lands organiserede og centraliserede Arbejderbevægelse, fagligt, kooperativt og politisk efter de Linier, som vi i vor Organisation snart i 20 Aar har fulgt.

Blev det Tilfældet, vilde vor Centralorganisation vokse saavel i Styrke som Betydning.

Forbindelsen med de fagorganiserede danske Arbejdere

er etableret ad 2 Ruter. Dels gaar den over Fællesafdelingen i de forskellige Byer til Arbejdernes lokale Fællesorganisation og dels gennem De samvirkende Fagforbund.

Allerede siden 1901 har vi beskæftiget os med Indmeldelsen i De samvirkende, men først i 1918 var Sagen modnet, saaledes at Indmeldelse kunde ske. Ved en Uraftemning stemte 97 Procent af vore Medlemmer, og der blev afgivet 5446 Ja-Stemmer og 1989 Nej-Stemmer.

Denne Vedtagelse har ikke været uden Betydning for den danske Arbejderklasse. Jeg minder blot om Paaskebegivenhederne i 1920.

Men vi paa vor Side har ogsaa haft Fordel af at staa i De samvirkende Fagforbund, og de andre Statstjenestemænd har ogsaa haft Fordel af vort Medlemsskab. Beslutningen rankede vor Ryg og frigjorde os for Mindreværdsfølelse i fagforeningsmæssig Henseende.

Det har kostet nogle Penge, det er rigtigt, men ikke flere end vi med Lethed kunde udrede. Det bevises bedst deraf, at vi siden 1918 har kunnet opspare ca. 3 Mill. Kr.

Lad os haabe paa vor Organisation, at den altid vil bevare og styrke dette Klassefællesskab og lad os haabe, at andre Tjenestemænd vil følge vort Eksempel til Styrkelse af egne Kræfter og hele Arbejderbevægelsen.

Forbindelseslinierne udenfor vort Lands Grænser

maa ikke undervurderes. Lad mig først nævne det interskandinaviske Samarbejde, som kom i Gang i 1918 og som omfatter det svenske, norske og danske Jernbaneforbund samt Nordisk Lokomotivforbund og som bl. a. hviler paa gensidig Understøtelse i Tilfælde af opstaaende Konflikter.

I de Aar har der kun været Brug for Understøttelsesbestemmelserne. nemlig under Konflikten ved de svenske Privatbaner i 1922.

Iøvrigt bygger Unionen paa gensidig faglig, arbejderpolitisk og økonomisk Oplysning. Den er et ikke uvigtigt Led i det Arbejde, som paa et praktisk, moderne Grundlag langsomt, men sikkert er ved at opbygge de nordiske Folks Enhed, ikke paa Lyrik og Studentersammenkomster, men paa bred Front, saaledes at der slaas en virkelig og varig Bro mellem Nordens Arbejdere til Styrkelse og Sikring af det Demokrati og den Arbejderkultur, som er bygget op af Arbejderbevægelsen i vore urgamle Lande nord for Østersøen og Flensborg Fjord.

Med Hensyn til vort faglige Samarbejde ud mod den store Verden, er vort nærmeste faglige Organ.

Internationalt Transportarbejderforbund,

der efter Verdenskrigen blev genoprettet ved en Kongres i 1920.

Den reaktionære Diktaturbevægelse, som nu tyranniserer store Dele af Verden og har knust Arbejdernes Organisationer i flere Lande, har unægteligt slaaet store Skaar i Internationalt Transportarbejderforbund.

Men det Forbund fortsætter naturligvis alligevel sit Arbejde paa at knytte Baandene mellem de Mænd, som Jorden over beskæftiges ved Transportforetagender, i Haabet om, at de Kammerater i Tyskland og andre Steder, der nu er revet løs fra deres internationale Fællesskab, samtidig med, at de er lagt i nationale Slavelænker, snart maa faa bedre Forhold.

Sluttelig skal jeg nævne, at vi gennem De samvirkende Fagforbund er indlemmet i den store altomfattende Organisation:

Den internationale faglige Central.

Den Svækkelse, der er fremkommet i Arbejdernes internationale Samarbejde paa Grund af Fascisternes og Nazisternes Hunnertogt og deres Voldfærd mod Arbejderklassens frie Organisationer, maa bidrages til, at Arbejdere, som har deres politiske og faglige Frihed i Behold, endnu stærkere end før maa slutte op til Støtte for Arbejderinternationales Tanker og Formaal.

Det er maaske vanskeligt at indkredse og definere de Resultater, det internationale Samarbejde har givet et saa fremskredent Fagforeningsland som Danmark. Maaske har vi i den Henseende givet mere, end vi har modtaget. Men lad mig fastslaa, at det internationale Samarbejde endnu befinder sig i Barnealderen, at der har været Vanskeligheder, som imidlertid kan og skal overvindes, og at der i den internationale Samvirken mellem Arbejderklassens Mænd saas Sædekorn, som vil spire og vokse til engang at danne et kraftigt Læbælte om kommende Arbejderslægters Interesser.

Kornet gror langsomt, og Sædemændene har baade Brug for Taalmodighed og Forstaaelse af Udviklingsprocessens Principper.

Jeg mener derfor, at vi maa bygge vor Fagorganisations Hus videre paa den socialdemokratiske Arbejderbevægelses Fundament. Vi arbejder gerne sammen med Etatskammerater og andre Tjenestemænds Organisationer. Vi ønsker Arbejdet med vore nordiske Fagfæller fortsat og styrket, og vi ønsker at fortsætte vor hidtidige Linie, hvad angaar Samvirken med vore Klassefæller — alle organiserede Arbejdere i Ind- og Udland til Fuldbyrdelse af den socialistisk indstillede Arbejderklasses faglige, økonomiske og politiske Opgaver.

Vi erklærer os solidariske med dem, der af al Magt bekæmper de politiske Sekter, hvis Maal er Undertrykkelsen af Folkets Frihed. Vi vil udfylde vor Plads i Demokratiets og Arbejdernes Front, der bekæmper Nazisme og Fascisme, under en hvilken som helst Form den viser sig — italiensk, tysk eller dansk tilpasset.

Vi vender os sammen med den øvrige socialdemokratisk indstillede Arbejderklasse skarpt mod den politiske og faglige Splittelse, som man søger at presse ind i vore Rækker i Form af den fra Rusland importerede Kommunisme. Vi kritiserer ikke Kommunismens Folk og Metoder anvendt i Rusland, dertil har vi ingen Adkomst, og vi tør heller ikke afvise Muligheden af, at de er rigtige der, og virkelig tjener til Fremme af det russiske Folks Interesser, men vi tilbageviser den russiske Kommunisme i vort Land, hvor den efter vor bedste Overbevisning ikke vil tjene Arbejderklassens Formaal, hverken politisk eller økonomisk — men ligesom i Tyskland vil svække vore politiske og faglige Organisationer, bane Vej for den kapitalistiske Reaktions Fremstød — og faa os ind i den Katastrofe, som har knust den tyske Arbejderklasse.

Her paa dette faglige, politiske og økonomiske Fundament tror jeg at turde sige: — her staar Dansk Jernbaneforbund i Dag, og jeg tror at turde love, at der bliver vi staaende.

Foredraget modtoges med stærkt Bifald og følgende Udtalelse vedtoges uden Diskussion med Akklamation:

Kongressen udtaler:

At det Samarbejde, der hidtil har været etableret mellem Dansk Jernbaneforbund og andre Tjenestemands- og Arbejderorganisationer i Ind- og Udland bør fortsættes.

I Betragtning af hele den politiske og økonomiske Situations seneste Udvikling vil det yderligere være ønskeligt, at Tjenestemandsorganisationerne i langt større Udstrækning end hid-

til tilslutter sig den øvrige Arbejderbevægelse, og Kongressen paalægger Hovedbestyrelsen at have sin Opmærksomhed henvendt herpaa, og hvor Lejlighed gives, yde sin Medvirken til, at en saadan Bevægelse fremmes.

Vi maa endvidere med Fasthed og Energi bekæmpe saavel Kommunisme som enhver anden Form for Splittelse, der kun er egnet til at fremme antidemokratiske og arbejderfjendtlige Bevægelser, og Kongressen understreger stærkt, at kun et fast og ubrydeligt Sammenhold indenfor det arbejdende Folks Rækker danner den fulde Sikkerhed for vore demokratiske Institutioner og for Bevarelsen og Forbedringen af Danmarks frie Folkestyre.

Vedtagelser og Valg.

Et Forslag om at yde 5000 Kr. til Matteottifonden vedtoges med Akklamation.

Med Akklamation genvalgtes Forretningsfører *Charles Petersen,* Pakhusformand *L. C. Jensen,* Aarhus, som Revisor, Overportør *J. K. Jensen,* København, som Revisorsuppleant, og Togbetjent *Fogsgaard Nielsen,* København, og Banearbejder *Poulsen,* Vildbjerg, som Medlemmer af Oplysningsudvalget.

Forretningsføreren takkede for Tilliden.

Afslutning.

Efter at der var bevilget et Beløb til Laanefonden og fastsat Regler for Jubilæumsgratialer samt Begravelseshjælp besluttedes det at afholde næste Kongres i Aalborg om 2 Aar.

Gæsterne tog derefter Afsked med Kongressen og Forretningsføreren afsluttede med at mane til Enighed, Sammenhold og godt Arbejde for Organisationen og Partiet i den kommende Tid; udbragte til Slut et eenstemmigt besvaret Leve for Dansk Jernbaneforbund.

Nyt fra Udlandet.

Den internationale faglige Central har udsendt sin Beretning om Virksomheden i Aarene 1930, 1931 og 1932. Det drejer sig dog her ikke om en Beretning i almindelig Forstand, men om en udførlig Fremstilling af Fagbevægelsens Udvikling og Virksomhed saavel i de enkelte Lande som internationalt. Bogen indeholder Oplysninger om Forholdene vedrørende Fagbevægelsen i alle Lande, baade europæiske og oversøiske, samt om den faglige Internationales og de internationale Fagsekretariaters mangesidige Virksomhed, deres Kongresser og Konferencer samt de her vedtagne Beslutninger. I særlige Afsnit behandles de vigtigste økonomiske og socialpolitiske Spørgsmaal, der i de senere Aar har været Genstand for Drøftelser i de forskellige Lande og særlig har Interesse for Arbejderbevægelsen: den økonomiske Krise, Arbejdstidsspørgsmaalet, Planøkonomi, den internationale Fagbevægelses socialpolitiske Program, Skole- og Oplysningsprogram samt Kampen mod Reaktion og Fascisme og for Afrustning. Endvidere findes der Oversigter over Virksomheden paa det internationale Oplysningsarbejdes og Socialpolitikens Omraade. Desuden indeholder Bogen, der er paa ikke mindre end 443 Sider, Protokollen for den sidste internationale Fagforeningskongres 1933 i Bryssel samt for den i Tilslutning hertil afholdte internationale faglige Kvindekonference. De omfattende Beretninger og de righoldige Oversigter gør Beretningen til en Haandbog for den internationale Fagbevægelse i alle dens Dele. Bogen, der foreligger paa Tysk, Engelsk og Fransk, koster Kr. 5,80 og kan bestilles i Bog- og Papirhandelen »Fremad«.

Verdensarbejdsløsheden. Det internationale Arbejdsbureaus Ugeskrift »Industrial and Labour Information« offentliggør en Statistik over Arbejdsløsheden i de forskellige Lande i det 2. Kvartal 1934. Denne viser, at den Nedgang i Arbejdsløsheden, som har kunnet konstateres i de tre sidste Kvartaler af 1933 og i det første Kvartal i Aar, er mærkbar ogsaa i det andet Kvartal 1934.

Ser man bort fra den sæsonmæssige Indflydelse, viser det sig ved en Sammenligning med Forholdene paa samme Tid i Fjor, at Arbejdsløsheden er aftaget i Australien, Belgien, Canada, Danmark, Danzig, De forenede Stater, Estland, Finland, Italien, Japan, Jugoslovakiet, Letland, Norge, Holland, Ny Zealand, Palæstina, Rumænien, Saardistriktet, Svejts, Sverige, Tyskland, Czekoslovakiet, Ungarn og Østrig.

De eneste Lande, hvor der i Følge Statistiken har været større Arbejdsløshed i Foraaret 1934 end i Foraaret 1933, er Bulgarien, den irske Fristat, Frankrig, Polen og Portugal.

Ser man paa Beskæftigelsestallet, viser det sig, at Antallet beskæftigede Arbejdere er øget stærkest i Canada, De forenede Stater, Estland, Sydafrika og Tyskland. En betydelig Bedring har ogsaa kunnet spores i Japan, Letland, Storbritannien og Sverige. For disse Landes Vedkommende er der Overensstemmelse mellem Arbejdsløshedsstatistiken og Beskæftigelsestallene.

I den med Statistiken følgende Redegørelse gøres opmærksomt paa, at Tallene selv for det enkelte Land ikke altid kan sammenlignes fra Kvartal til Kvartal. Dels kan nemlig Ændringer i Lovgivning og Administration spille ind, dels hænder det, at arbejdsløse, som ikke længere har Adgang til Arbejdsløshedshjælp, ikke medtages i Arbejdsløshedsstatistiken. Det er derfor muligt, at en Nedgang i de offentliggjorte Tal ikke betyder en tilsvarende Nedgang i Arbejdsløsheden. Desuden tages der i Statistiken saa godt som aldrig Hensyn til den Arbejdsløshed, der er en Følge af indskrænket Arbejdstid. Men trods disse Forbehold kan det dog siges, at Arbejdsløsheden overalt viser en nedadgaaende Tendens.

Skandinavisk Trærarbejder-Sekretariat, der nu tæller henimod 125,000 Medlemmer, afholdt den 2. og 3. Juli sin aarlige Konference i Gefle.

Foruden de sædvanlige Punkter drøftede Konferencen ogsaa Spørgsmaalet om den nys gennemførte Sammenslutning af Bygnings- og Trærarbejdernes Faginternationaler, som de to største sven-

ske Forbund er Modstander af. Til nærmere Behandling af dette Spørgsmaal nedsattes et af 3 Medlemmer bestaaende Udvalg, der skal undersøge de internationale Organisationsforhold, herunder ogsaa den af den internationale faglige Central udarbejdede Plan angaaende en Sammenslutning af de internationale Fagsekretariater, Resultatet af Udvalgets Arbejde skal forelægges paa et ekstra Sekretariatsmøde.

Ved Valget af Sekretariatets Ledelse genvalgtes til Formand Martin Petersen, Snedkerforbundet i Danmark, mens Jens Jensen, Dansk Træindustriarbejderforbund, valgtes til Kasserer i Stedet for den fratraadte V. S. Petersen. Endvidere genvalgtes Oscar Karlén, Sverige, og Chr. Systad, Norge.

Arbejdsløsheden i Maj og Juni 1934.

(Efter „Statistiske Efterretninger".)

Ifølge en foreløbig Optælling for de Fag, som indgaar i Departementets Arbejdsløshedsstatistik, var der ved Udgangen af Juni Maaned blandt de organiserede Arbejdere i disse Fag i alt 58,764 Arbejdsløse, d. v. s. 15,8 pCt. af det samlede Antal organiserede Arbejdere i de paagældende Fag (i alt 370,940 ved Udgangen af Maj 1934).

Særskilt for Hovedstaden og Provinsen og med Deling paa 4 Erhvervsgrupper er Arbejdsløshedsprocenten vist i følgende Oversigt.

	Arbejdsløshedsprocenten ved Udgangen af					
	Juni 1934[1])	Maj 1934	April 1934	Juni 1933	Maj 1933	April 1933
Hovedstaden:	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
1. Bygn.- og Møbel-Industri	13,2	13,8	16,5	22,9	26,2	29,7
2. Anden Industri m. v.	15,1	16,3	19,7	21,1	22,9	25,8
3. Handel	8,9	9,8	11,1	11,0	12,4	14,5
4. Arbejdsmænd	17,2	19,5	22,5	20,5	24,2	26,4
Ialt	15,1	16,5	19,6	20,5	23,0	25,6
Provinsen:						
1. Bygn.- og Møbel-Industri	9,0	9,6	12,9	22,5	21,0	29,6
2 Anden Industri m. v.	15,3	15,2	16,7	18,6	19,8	22,6
3. Handel	8,8	9,3	11,6	13,0	14,3	16,1
4. Arbejdsmænd	19,7	20,8	30,7	27,4	31,8	39,0
Ialt	16,4	16,9	22,9	22,8	25,3	30,8
Hele Landet	15,8	16,8	21,6	21,9	24,3	28,6

[1]) Foreløbige Tal.

Endelig er i følgende Oversigt meddelt Arbejdsløshedsprocenten for April og Maj for de vigtigste Fag enkeltvis.

Fag	Antal Arb. pr. Maj 1934	Arbejdsløsheds pCt. ved Udgangen af			
		Maj 1934	April 1934	Maj 1933	April 1933
		pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Bageri- og Konditoriarb.	5 017	33,2	37,2	36,9	38,9
Sukkervare-, Chokolade- og Biscuitarbejdere	1 635	16,1	18,2	15,9	22,4
Bryggeriarbejdere m. fl.	6 055	3,4	9,4	6,5	14,0
Slagteriarbejdere	8 372	19,3	18,9	13,2	13,7
Tobaksarbejdere	8 214	18,9	21,7	27,6	30,3
Tekstilarbejdere	13 275	5,9	6,2	6,7	7,2
Skræddere	11 603	6,5	6,4	4,0	7,4
Hatte- og Buntmagere	1 426	23,6	18,8	21,9	28,8
Skotøjsarbejdere	4 617	20,4	19,7	14,6	19,8
Murere	9 197	5,4	13,0	15,2	27,6
Hustømrere	8 488	9,0	16,2	22,8	33,6
Snedkere	9 307	21,4	21,3	35,7	39,0
Malere	6 853	4,4	2,5	12,7	14,5
Sadelmagere og Tapetserere	2 089	10,0	7,6	20,3	23,1
Træindustriarbejdere	4 878	11,5	14,2	24,5	27,6
Karetmagere	1 142	14,4	16,4	26,2	27,5
Keramikere	1 467	3,8	5,1	7,9	9,2
Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere	1 227	20,9	22,2	35,8	37,0
Blikkenslagere	2 201	15,4	18,5	25,5	31,5
Smede- og Maskinarb.	31 741	20,0	23,0	33,3	36,3
Formere	2 076	19,6	24,7	38,9	42,2
Elektrikere	2 987	23,1	21,8	33,3	35,1
Papirindustriarbejdere	1 569	2,0	2,1	2,6	2,8
Bogbindere	4 074	13,7	16,0	18,9	21,6
Typografer	6 358	14,2	15,6	18,6	18,5
Handels- og Kontormedhj.	20 678	9,8	11,8	14,2	16,2
Dansk Arbejdsmandsforb. m. v.	116 989[1]	22,2[1]	28,4	28,9	33,6
Murarbejdsmænd i Kbhvn.	1 845	23,0	35,4	29,0	43,5
Landarbejdere	28 000	13,8	29,4	34,2	45,1
Sømænd	4 135	30,3	37,1	3,20	35,1
Søfyrbødere	2 365	35,7	43,9	36,2	38,7
Kedel- og Maskinpassere	2 324	6,5	7,5	9,1	10,8
Kvindeligt Arbejderforbund	12 783	17,3	23 2	20,6	25,0
Andre Fag	25 953	12,9	16,3	20,2	23,1
I alt	370 940[1]	16,8[1]	21,6	24,3	28,6

Lønbevægelser og Konflikter.

Dansk Former- og Støberiarbejderforbund og A/S Voss' Fabriker, Fredericia.

Ved et Fællesmøde den 22. Juni i Arbejdsgiverforeningen behandledes et af Dansk Former- og Støberiarbejderforbund overfor A/S Voss' Fabriker, Fredericia, fremsat Krav om Forhøjelse af Timelønnen, hvilket Krav har medført et Varsel om Strejke og en Protest fra Arbejdsgiverforeningen mod denne Strejkes Lovlighed. Der opnaaedes paa Mødet intet Resultat, og Arbejdsgiverforeningen vilde derefter med det samme indbringe Sag om Strejkens Lovlighed for Den faste Voldgiftsret. Formerforbundet indgik paa at udsætte Strejkens Iværksættelse, indtil Den faste Voldgiftsrets Kendelse er faldet.

Overenskomst mellem Kvindeligt Arbejderforbund og Firmaet Chr. Olsens Fabriker.

Ved et Fællesmøde d. 30. Juni opnaaedes Enighed om Oprettelse af en Overenskomst mellem Kvindeligt Arbejderforbund og Firmaet Chr. Olsens Fabriker angaaende Løn- og Arbejdsforhold m. m. for de kvindelige Arbejdere, der er beskæf-

tiget i Firmaets Afdelinger for Pencil- og Fyldepenne-, Blæk- og Viskelæderfabrikation.

Overenskomsten omhandler Timeløn, Akkordafsavns- og Overarbejdstillæg. Ferieregler m. m. m. og er gældende til den med 3 Maaneders Varsel opsiges til Ophør en 1. Maj.

Havnearbejdere ved Losning af M/S »Essie«.

I Anledning af en Klage fra Havnesammenslutningen over en ved Losning af et Parti Kalksalpeter fra M/S »Essie« opstaaet Uoverensstemmelse om, hvorvidt der forelaa »delvist Bordarbejde«, afholdtes den 25. Juni et Fællesmøde, hvor Enighed ikke opnaaedes. Arbejdsgiverforeningen forbeholdt sig sin Stilling til Sagens videre Behandling.

Arbejdsmænd og Silkeborg Vognmandsforretning.

Ved et Fællesmøde den 26. Juni behandledes en Klage fra Dansk Arbejdsmandsforbund over, at Silkeborg Vognmandsforretning havde begaaet Brud paa foreliggende Overenskomst angaaende Grusgravsarbejde.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, og begge Parter forbeholdt sig deres Stilling.

Typograferne hos Litograffirmaet Carl Ottos Eftf.

Ved et Fællesmøde den 29. Juni behandledes en Klage fra Dansk Typografforbund over, at Firmaet Carl Ottos Eftf. havde misligholdt den mellem Forbundet og Lauget gældende Tarif for mandlige Trykkeriarbejdere, og da Lauget garanterede for Overenskomstens Overholdelse, agtede Forbundet at indklage Lauget for Den faste Voldgiftsret, saafremt Enighed om Erstatning for det paaklagede Overenskomstbrud ikke opnaaedes. Det lykkedes ikke paa Mødet at opnaa Enighed og Sagen indbringes herefter for Den faste Voldgiftsret.

Havnearbejdere hos A/S D. F. D. S. og Københavns Frihavns A/S.

I Anledning af en Uoverensstemmelse mellem Havnearbejdernes Fællesforbund og A/S D.F.D.S. og Københavns Frihavns A/S angaaende Betalingen for Arbejdet efter Kl. 12 Grundlovsdagen, afholdtes den 2. Juli et Fællesmøde, hvor man enedes om at henvise Spørgsmaalet til Afgørelse ved faglig Voldgift.

Malere hos A/S Dronningborg Maskinfabrik, Randers.

Ved et Møde i Arbejdsgiverforeningen den 25. Juni behandledes en Klage fra Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark over en uvarslet Arbejdsstandsning af Malere hos A/S Dronningborg Maskinfabrik, Randers.

Man enedes om følgende:

1) Arbejdet genoptages Tirsdag den 26. ds. ved den normale Arbejdstids Begyndelse i saa stor Udstrækning, som Fabriken har Brug for Arbejdskraft.
2) Spørgsmaalet om, hvilken Priskurant der er gældende, henvises til Afgørelse ved faglig Voldgift, og Parterne er enige om at anmode Retspræsident O. Haack om at overtage Hvervet som Opmand.
3) Begge Parter forbeholder sig at indbringe Sag i Anledning af det foreliggende Spørgsmaal for Den faste Voldgiftsret; saadan Sag kan dog ikke indbringes, før den faglige Voldgiftskendelse er faldet.

Overenskomst mellem Dansk Arbejdsmandsforbund og Akts. for kemisk Industri, Vejle.

Ved et Fællesmøde den 22. Juni enedes man om Oprettelse af en Overenskomst mellem Dansk Arbejdsmandsforbunds Afdeling A, Vejle, og Akts. for kemisk Industri, Vejle.

Ved Overenskomstens Oprettelse opnaaedes et Tillæg til Timelønnen, der var 105 Øre, paa 10 Øre pr. Time; endvidere fastsattes et Tillæg for Rensning af Beholdere til 50% af Timelønnen og for Arbejde ved Losning af Asfalt et Tillæg af 20 % af Timelønnen. Iøvrigt indeholder Overenskomsten Bestemmelser om Arbejdstid, Overarbejde, Søn- og Helligdagsarbejde og Regler for Behandling af faglig Strid.

Overenskomsten er gældende indtil den med 3 Maaneders Varsel opsiges til en 1. Maj.

Chauffører hos Firmaet Bührmann & Sønner.

Ved et Fællesmøde den 18. Juni i Arbejdsgiverforeningen behandledes en Klage fra Chaufførernes Fagforening over, at Medlem af Foreningen af Fabrikanter i dansk Børsteindustri, Firmaet Bührmann & Sønner, har underbetalt en Chauffør i længere Tid, samt at Firmaet ikke har betalt det af denne Chauffør udførte Overarbejde.

Paa Mødet opnaaedes Enighed, idet Firmaet erkendte, at der ved en Fejltagelse var sket en Underbetaling af den faste Ugeløn, og Firmaet betaler til fuld Dækning heraf et Beløb af 135 Kr. Endvidere var Firmaet villig til — uagtet det har givet den paagældende Chauffør udtrykkelig Ordre til ikke at udføre Overarbejde — at betale et Beløb af 200 Kr. til fuld Afgørelse af det Overarbejde, som den paagældende Chauffør eventuelt har udført uden Firmaets Ordre, idet der muligt ogsaa paa dette Punkt kan have været en Misforstaaelse til Stede.

Det samlede Beløb, ialt 335 Kr., udbetales til Chaufførernes Fagforening.

Rebslageriarbejdere hos Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger.

Paa et den 20. Juni afholdt Møde mellem Repræsentanter for De samvirkende Fagforbund, Dansk Rebslageriarbejderforbund og Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger enedes man om følgende Tillæg til den fornyede Overenskomst angaaende Rebslagerne i Viby:

1) Overarbejde udover 6 Timer ugentlig skal samles og afspadseres saavidt muligt paa hele Arbejdsdage inden 14 Dage.
2) Arbejderne erholder 2 Sæt Overtrækstøj en Gang om Aaret. Nyantagne Arbejdere faar 1 Sæt ved Tiltrædelsen og 1 Sæt 3 Maaneder efter Tiltrædelse.

3) Bestemmelsen om Sommerferie faar følgende Tilføjelse:
   Den overenskomstmæssige Ferieløn til nyantagne Arbejdere beregnes i Forhold til Ugelønnen og udbetales ved Feriens Paabegyndelse i Forhold til det Antal Uger, den paagældende har været beskæftiget det forudgaaende Aar. Saafremt Arbejdet afbrydes, inden Ferieperiodens Indtrædelse, udbetales der den paagældende den til dette Tidspunkt indtjente Ferieløn.
4) Tillidsmandens Afskedigelse skal begrundes i tvingende Aarsager, og han kan ikke under noget Forhold afskediges for sin Virksomhed som Tillidsmand.

Smede hos A/S Hellesens Enke og V. Ludvigsen.

Ved et Fællesmøde den 3. Juli behandledes en Klage fra Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark over en hos A/S Hellesens Enke & V. Ludvigsen stedfunden uvarslet Arbejdsstandsning Lørdag den 19. Maj d. A.

Man enedes om, at de 18 Mand, der havde deltaget i Arbejdsstandsningen, solidarisk med Smedeforbundets Afdeling 11 til endelig Afgørelse af den ulovlige Arbejdsstandsning betaler Firmaet 12 Kr. pr. Mand.

Bagere hos 2 københavnske Bagermestre.

Ved et Fællesmøde den 28. Juni behandledes nogle Uoverensstemmelser mellem 1) Bagermester van Hauen og 2) Bagermester Dahlstrand, med følgende Resultat:

1) Parterne er enige om, at det paaklagede Forhold ikke burde have fundet Sted og at Idømmelse af Bøder kun kan finde Sted under Organisationernes Medvirken.
2) Idet Dahlstrand erkender, at Overenskomstens Regler for Overarbejde skal overholdes og til fuld Afgørelse af den rejste Klage betaler 70 Kr., frafaldt Forbundet videre Paatale.

Handskemagerforbundet og Firmaet E. Jensen & Søn, København.

Paa et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 5. Juli behandledes en af Handskemagerforbundet fremsendt Klage over, at Firmaet E. Jensen & Søn havde gjort Brud paa den bestaaende Overenskomst angaaende Betaling af Ferieløn til 2 Arbejdere.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, og Forbundet meddelte, at det vilde indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Arbejdsmænd hos Svendborg Importørforening.

Ved et Fællesmøde den 2. Juli behandlede man en Klage fra Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark over Brud paa den gældende Overenskomst mellem Svendborg Importørforening og Dansk Arbejdsmandsforbund og dens Svendborg Afdelinger.

Enighed opnaaedes ikke, og Arbejdsgiverne forbeholdt sig derefter at indbringe Sagen for Den faste Voldgiftsret.

Smede hos A/S Frichs, Aarhus.

Ved et Fællesmøde den 3. Juli behandledes en af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund overfor A/S Frichs, Aarhus, til Onsdag den 4. Juli varslet Arbejdsstandsning for de af Forbundets Medlemmer, der hos nævnte Aktieselskab beskæftiges ved elektrisk Svejsning og Slibearbejde.

Der opnaaedes ikke noget Resultat, og Arbejdsgiverforeningen vil derefter straks indgive Klage til Den faste Voldgiftsret med Paastand om, at Strejkevarslet kendes ulovligt.

Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund udsætter den varslede Strejke indtil Den faste Voldgiftsrets Kendelse foreligger.

Havnearbejdere i Randers ved Losning af S/S »Kastor«.

Ved et Fællesmøde den 5. Juli behandledes en Klage fra Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark over en uvarslet Arbejdsstandsning ved Losning af Trælast fra S/S »Kastor« til Randers Aktie-Tømmerhandel, hvilket havde medført, at Firmaet under Protest havde maattet antage Havnearbejdere til indenbords Arbejde.

Da der ikke opnaaedes Enighed om de af Arbejdsgiverne i den Anledning stillede Krav, vil Arbejdsgiverforeningen indbringe Sagen for Den faste Voldgiftsret.

Guld-, Sølv- og Elektropletarbejderforbundet og Firmaet Dansk Forsølvnings Anstalt, København.

Paa et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 7. Juli behandledes et af Guld-, Sølv- og Elektropletarbejderforbundet fremsat Krav om Forhøjelse af Timelønnen for nogle hos Firmaet Dansk Forsølvnings Anstalt beskæftigede Arbejdere og et i den Anledning fremsendt Strejkevarsel.

Sagen diskuteredes, og Mødet sluttede med, at Forbundet tog Strejkevarslet tilbage, hvorefter Lønspørgsmaalet vistes tilbage til lokal Forhandling. Firmaet gav Tilsagn om at vedstaa det paa Mæglingsmødet givne Tilbud.

Bogbinderforbundet i Danmark og Æskefabrikant H. C. Jensen, Aarhus.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 11. Juli forhandledes om en af Bogbinderforbundet fremsendt Klage over, at Æskefabrikant H. C. Jensen, Aarhus, havde underbetalt en hos Firmaet beskæftiget mandlig Arbejder.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed om Efterbetalingen, hvorefter Forbundet meddelte, at det vilde indbringe Sagen for Den faste Voldgiftsret.

Dansk Stenindustriarbejderforbund og Arbejdsgiverforeningen for den bornholmske Granit- og Sandstensindustri.

Den 6. Juli forhandledes i Arbejdsgiverforeningen om nogle af Dansk Stenindustriarbejderforbund stillede Forslag til Ændringer i den løbende Overenskomst.

Da der paa Mødet ikke opnaaedes noget Resultat, enedes man om at optage Sagen til lokal Forhandling.

Ny Overenskomst i Skorstensfejerfaget.

Mellem Skorstensfejerlauget og Skorstensfejersvendenes Fagforbund er der afsluttet en ny Overenskomst gældende for Provinserne og Frederiksberg. Ved den i den Anledning i Forbundet afholdte Urafstemning vedtoges Overenskomsten med alle Stemmer mod 7.

Arbejdsmænd hos A/S Junckers Savværk i Køge.

Ved et den 7. Juli afholdt Fællesmøde behandledes en Uoverensstemmelse mellem A/S Junckers Savværk i Køge og Dansk Arbejdsmandsforbund angaaende Trælastlosning, der foregaar i Savværkets egen Havn. Der opnaaedes ikke Enighed om en overenskomstmæssig Aftale, saaledes at Mødet endte uden Resultat.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 1951.

Papirindustriarbejdere hos A/S De forenede Papirfabrikker, Silkeborg.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 15. Juni 1934 i Sag Nr. 1951: Dansk Arbejdsgiverforening for dens Medlem, A/S De forenede Papirfabrikker mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Papirindustriarbejdernes Forbund i Danmark og dettes Afdeling i Silkeborg samt 303 af Afdelingens Medlemmer.

Efter at der paa Silkeborg Papirfabrik var blevet antaget som Løsarbejder en Mand ved Navn Magnus Hansen, der var gaaet i Arbejde paa Fabrikken den 7. Juni 1934, opstod der stort Røre blandt Byens Arbejdere, fordi Magnus Hansen, der er uorganiseret, skal have arbejdet som Sømand i Esbjerg under den ulovlige Strejke i Foraaret 1934, og Formanden for Papirindustriarbejdernes Fagforening, Karl Kjær, der selv havde Arbejde paa Fabrikken, henvendte sig samme Dags Formiddag til Driftsbestyreren og henstillede, at Magnus Hansen blev fjernet fra sit Arbejde, da det ellers næppe vilde kunne undgaas, at Arbejdet paa Fabrikken blev standset. Fabrikken vilde ikke efterkomme dette Krav, og samme Dag Kl. 12 Middag forlod samtlige Arbejdere Fabrikken. Arbejdsstandsningen blev straks indberettet til Arbejdsgiverforeningen, og der blev den 9. Juni afholdt et Fællesmøde, paa hvilket Repræsentanterne for De samvirkende Fagforbund og for Papirindustriarbejdernes Forbund erklærede at ville paalægge de strejkende Arbejdere at genoptage Arbejdet Mandag den 11. Juni ved normal Arbejdstids Begyndelse.

Til Trods herfor blev Arbejdet ikke genoptaget.

Under denne Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for dens Medlem, A/S De forenede Papirfabrikker, indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark for Papirindustriarbejdernes Forbund i Danmark og dettes Afdeling i Silkeborg samt 303 af Afdelingens Medlemmer, hvis Navne er anført paa en under Sagen fremlagt Fortegnelse, idet Klagerne har nedlagt Paastand om, at den nævnte Arbejdsstandsning kendes ulovlig, og at der i den Anledning paalægges det indklagede Forbund paa Afdelingens Vegne, subsidiært alene Afdelingen, solidarisk med de nævnte 303 Arbejdere en meget alvorlig Bod.

Klagerne gør gældende, at Arbejdsstandsningen er ulovlig, som stridende dels mod Septemberforligets Punkt 2 i Begyndelsen, fordi den er uvarslet, og dels imod samme Punkt i Slutningen, fordi den tilsigter at støtte et udenfor De samvirkende Fagforbund staaende Forbund. Med Hensyn til det indklagede Forbund erkender Klagerne, at der ikke er noget at bebrejde dette, for saa vidt angaar de første Dage af Standsningen, men Forbundet burde have sat alt ind paa at gennemføre, at Arbejdet blev genoptaget Mandag den 11. Juni, og navnlig burde Forbundets Formand selv være rejst til Silkeborg i Stedet for at stole paa Afdelingens Formand, der i den foreliggende Situation ikke kunde antages at have tilstrækkelig Autoritet overfor de andre Arbejdere. Derfor bør Bodsansvaret efter Klagernes Mening tillige paalægges Forbundet. Med Hensyn til Bodens Størrelse har Klagerne oplyst, at Fabrikken ved Standsningen lider et Tab, der, naar Hensyn tages til Fabrikkens Generalomkostninger, kan ansættes til ca. 3000 Kr. pr. Dag, hvortil kommer 1840 Kr. for Ødelæggelse eller Værdiforringelse af Varer som Følge af den pludselige Standsning.

De Indklagede erkender, at Arbejdsstandsningen ikke er lovlig, og at Arbejdet straks bør genoptages, men gør gældende, at der ikke kan lægges noget Ansvar paa Forbundet, der, saa hurtigt det var muligt, har givet Ordre til Arbejdets Genoptagelse. Formanden havde allerede Fredag den 8. Juni været i Silkeborg og forgæves gjort sin Indflydelse gældende for at faa Arbejdet genoptaget, og med den blandt Arbejderne herskende Stemning vilde det sikkert ikke have forandret Situationen, om han var taget derover igen. For Arbejdernes Vedkommende har de Indklagede som formildende Omstændigheder henvist til, at man fra Fabrikkens Side har vist en uheldig Optræden overfor den truende Konflikt. Man burde efter de Indklagedes Mening for at undgaa Arbejdsstandsningen foreløbig have taget Hensyn til Arbejdernes Krav om Fjernelse af den paagældende Arbejder og derefter ladet Stridsspørgsmaalet afgøre ad sædvanlig organisationsmæssig Vej. Fabrikken og Papirfabrikkernes Hovedkontor, der har givet sin Tilslutning til Fabrikkens Standpunkt, kan derfor ikke siges fri for Ansvar for den beklagelige Standsning, og der er efter de Indklagedes Mening under disse Omstændigheder Anledning til at fritage Arbejderne for Bod.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at de strejkende Arbejdere Søndag den 10. Juni holdt en Generalforsamling, paa hvilken Afdelingens Formand, der havde deltaget i Fællesmødet i Arbejdsgiverforeningen den 9. samme Maaned, gav Meddelelse om Forbundets Ordre til Arbejdets Genoptagelse. Arbejderne vedtog imidlertid enstemmigt at fortsætte Strejken, idet heller ikke Formanden stemte imod.

Efter Sagens Forhandling for Retten den 12. Juni har Retten afsagt en foreløbig Kendelse,

hvorefter Arbejdsstandsningen er ulovlig, og Arbejdet vil være at genoptage snarest muligt.

Med Hensyn til Ansvaret for den ulovlige Standsning af Arbejdet bemærkes, at der ikke findes at være tilstrækkeligt Grundlag for at statuere, at det indklagede Forbund skulde have paadraget sig noget Medansvar for denne. Ansvaret maa derimod foruden paa de enkelte Arbejdere lægges paa Afdelingen, hvis Formand ikke ses at have foretaget sig noget alvorligt for at forhindre Arbejdsstandsningen eller bringe den til Ophør. Der findes herefter at burde paalægges Afdelingen og de indklagede 303 Arbejdere en Bod, der vil kunne bestemmes til 30 Kr. pr. Arbejder eller i alt 9090 Kr., saaledes at Ansvaret for hver enkelt Arbejder begrænses til 30 Kr.

Sagens Omkostninger vil være at paalægge de Indklagede.

Kendelse:

Den ovennævnte Arbejdsstandsning kendes ulovlig.

I Bod til Klagerne bør Papirindustriarbejdernes Forbunds Afdeling i Silkeborg solidarisk med de paa den af Klagerne under Sagen fremlagte Fortegnelse opførte 303 Arbejdere betale 9090 Kr., dog at Ansvaret for hver enkelt Arbejder begrænses til 30 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

Sag Nr. 1922.

Fabrikarbejdere paa Skalbjerg Teglværk.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 20. Juni 1934 i Sag Nr. 1922: De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund mod Dansk Arbejdsgiverforening for Kalk- og Teglværksforeningen af 1893 og dennes Medlem Skalbjerg Teglværk.

Under denne Sag har De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund indklaget Dansk Arbejdsgiverforening for Kalk- og Teglværksforeningen af 1893 og dennes Medlem Skalbjerg Teglværk med Paastand om, at det ved Rettens Kendelse fastslaas, at den nedenfor omtalte paa Skalbjerg Teglværk ansatte Mand ikke er at anse for Formand i Septemberforligets Forstand, medens de Indklagede paastaar den paagældende anerkendt som Formand.

Paa Skalbjerg Teglværk, der hører til de mindre Teglværker, hvoraf der findes ca. 200 lignende her i Landet, beskæftiges i Sæsonen, 5—6 Maaneder af Aaret, en fast Arbejderstab paa ca. 20 Mand, af hvilke Størstedelen aflønnes i Akkord i Henhold til den gældende Overenskomst, medens et Mindretal, der er beskæftiget med at passe Ovne og Kedel, er ugelønnede. Teglværkets Ejer, der maa antages at være fagkyndig, bor ved Teglværket og er daglig tilstede paa Arbejdspladsen.

Den Mand, der af de Indklagede paastaas anerkendt som Formand, blev ansat i Foraaret 1933 med en Ugeløn af 45 Kr., hvilket ligger lidt over den overenskomstmæssige Ugeløn, men adskilligt under den Løn, der i Sæsonen kan indtjenes ved Akkordarbejde. I Modsætning til samtlige andre Arbejdere er han imidlertid, uden at der dog er oprettet nogen skriftlig Kontrakt, antaget for et Aar ad Gangen, og han er saaledes udenfor Sæsonen den eneste paa Teglværket ansatte Mand. Han er i Besiddelse af Kedelpasserbevis, og hans Beskæftigelse har i Sæsonen bestaaet i at passe Fyrrummet og ved Siden heraf i tilfældigt forefaldende Arbejde, hvorved det har været udelukket, at han har kunnet deltage i Akkorder. Endvidere har han til en vis Grad som Mellemmand mellem Teglværksejeren og de andre Arbejdere givet disse Anvisninger. Han har kontrolleret Afregningerne af Akkorderne og udbetalt den ugentlige Arbejdsløn. I Efteraaret 1933 — som det maa antages omtrent samtidig med, at nærværende Sag blev rejst af Forbundet — blev det betydet Arbejderne paa Teglværket, at de skulde rette sig efter hans Anvisninger, samt at han havde Ret til at antage og afskedige Folk. De Indklagede har fremhævet, at han ogsaa faktisk i Foraaret 1934 har antaget Arbejdskraft. Udenfor Sæsonen er han beskæftiget med alt forefaldende Arbejde.

De Indklagede har anført, at det er ganske almindeligt, at der paa Virksomheden af tilsvarende Art og Størrelse haves en Formand, der kan optræde paa Ejerens Vegne i dennes Forfald, samt at Formandsstillingen i dette Tilfælde ikke er ny, idet den paagældende ved sin Ansættelse afløste en uorganiseret ældre Mand, der i 30 Aar havde indtaget en lignende Stilling, uden at der fra Forbundets Side var rejst Indsigelse herimod.

Med Hensyn til dette sidste har Klagerne anført, at Teglværksarbejderne først er blevet organiserede fra ca. 1920, og at den tidligere »Formand« da allerede var en ældre Mand, som Fagforeningen ikke havde større Interesse i at faa inddraget under Organisationen. Iøvrigt hævder Klagerne, at den Stilling, der her er Tale om, i alt væsentligt er en almindelig — omend særlig betroet — Arbejders, og at det for Fagforeningerne er af almindelig organisationsmæssig Interesse, at den paagældende ikke holdes ude fra Fagorganisationen, ligesom det vilde have uheldige organisationsmæssige Konsekvenser ikke blot med Hensyn til lignende Stillinger, men ogsaa med Hensyn til den almindelige Arbejderstab, hvis Stillingen blev godkendt som en egentlig Formandsstilling. Klagerne hævder endvidere, at Indehavere af lignende Stillinger paa andre Teglværker jævnlig er Medlemmer af Fagforeningen, men dette er bestridt af de Indklagede.

Retten maa efter de foreliggende Oplysninger finde, at den heromhandlede Arbejders ledende Funktioner i Forhold til hans øvrige Beskæftigelse paa Teglværket er saa lidet fremtrædende, og Arbejdsgiverens driftsmæssige Interesse i at kræve ham holdt udenfor Fagorganisationen saa lidt betydeligt, at man ikke har kunnet anerkende ham som Formand i Septemberforligets Forstand. Herved udelukkes ikke, at Forholdene ved en Teglværksbedrift af det heromhandlede Omfang i andre Tilfælde *kan* være saadanne, at Oprettelsen af en *virkelig Formandsstilling* vilde være rimeligt begrundet.

Sagens Omkostninger findes at burde udredes med Halvdelen af hver af Parterne.

Kendelse:

Den ovenfor omhandlede paa Skalbjerg Teglværk beskæftigede Mand kan ikke anerkendes som Formand i Septemberforligets Forstand.

Sagens Omkostninger, 300 Kr., betaler hver af Parterne med Halvdelen.

Sag Nr. 1957.

Havnearbejdere i Aarhus ved Losning af S/S »Polaris«.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 23. Juni 1934 i Sag Nr. 1957: Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark og dennes Medlem Foreningen af Arbejdsgivere ved Aarhus Havn mod De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund og Havnearbejdernes Fagforening i Aarhus.

Under denne Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark og dennes Medlem Foreningen af Arbejdsgivere ved Aarhus Havn indklaget De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund og Havnearbejdernes Fagforening i Aarhus i Anledning af følgende Forhold:

Den 13. Juni d. A. mønstrede Aarhus Stevedore Compagni Havnearbejdere til Udførelse af Arbejdet i Land ved Losning af 256 Stdr. Trælast fra den estniske Damper »Polaris« til Firmaet Aarhus Tømmerhandel, som er Medlem af Foreningen af Arbejdsgivere ved Aarhus Havn. Skibets Mandskab skulde selv udføre det indenbords Arbejde, og Lossearbejdet skulde paabegyndes Kl. 13½. Det viste sig imidlertid umuligt at faa Arbejdet i Gang, idet Formanden for Havnearbejdernes Fagforening i Aarhus erklærede, at der ikke vilde blive udført noget Arbejde i Land ved den paagældende Losning, medmindre der ogsaa blev taget Havnearbejdere til det indenbords Arbejde. Da dette Standpunkt efter Arbejdsgivernes Formening var i Strid med den gældende faglige Overenskomst, nægtede man at imødekomme det rejste Krav, men da Fagforeningens Formand fastholdt dette, og en Henvendelse til Dansk Arbejdsmandsforbund viste sig frugtesløs, saa Ladningsmodtageren sig nødsaget til, for at undgaa yderligere betydelige Tab, under Protest at antage Havnearbejdere til det indenbords Arbejde, hvorefter Losningen kom i Gang den 14. Juni om Morgenen.

Under denne Sag har Klagerne paastaaet den stedfundne Arbejdsvægring kendt ulovlig og Havnearbejdernes Fagforening i Aarhus paalagt en Bod, der tillige kan tjene til Dækning for de Ladningsmodtagere i Anledning af Arbejdsvægringen paaførte Udgifter. Disse er af Klagerne opgjort til Kr. 1415,60, nemlig Kr. 1290,60 for Udførelsen af Lossearbejdet ombord og Kr. 125,00 i Overliggedagspenge for ½ Dag.

De Indklagede paastaar Frifindelse.

I den gældende faglige Overenskomst hedder det bl. a.:

»Det er en Forudsætning for de fastsatte Akkordtakster, at Havnearbejderne udfører Arbejdet ombord i alle Fartøjer paa over 200 Tons d. w. Skulde et Fartøj bestemt vægre sig ved at lade Havnearbejderne udføre det indenbords Arbejde, forhøjes Betalingen for Arbejdet i Land med 15 pCt. for den for Bord- og Landarbejdet fastsatte samlede Takst.

Delvist Bordarbejde kan ikke finde Sted.

Fra nærværende Bestemmelse er undtaget Trælastskibe.«

De Indklagede erkender vel, at Havnearbejdernes Nægtelse af at udføre Arbejdet i Land ikke har været lovlig, men anfører til Støtte for deres Frifindelsespaastand, at det har været overenskomststridigt eller dog i Strid med Overenskomstens Forudsætninger, at Ladningsmodtageren har villet overlade Bordarbejdet til Skibet selv, og at det af Fagforeningen rejste Krav derfor har været berettiget. De Indklagede erkender, at der, da Skibet laa i Aarhus Havn, saavel fra Stevedorecompagniets som fra Ladningsmodtagerens Side er gjort, hvad der med Rimelighed kunde forlanges for at faa Bordarbejdet besørget af Havnearbejderne, hvilket imidlertid stødte paa afgjort Modstand fra Skibets Side; men de Indklagede gør gældende, at det havde været Ladningsmodtagerens Pligt allerede ved Befragtningen af Skibet at sikre Bordarbejdets Udførelse af danske Havnearbejdere, og henviser i saa Henseende bl. a. til, at Arbejdernes Krav om Anvendelse af dansk Arbejdskraft til Bordarbejdet stedse er rejst med Styrke fra Fagorganisationens Side, at Arbejdsgivernes Imødekommelse af dette Krav skal have fundet Udtryk i den citerede Overenskomstbestemmelse, samt at det fra Arbejdsgiverside skal være udtalt, at dette Krav var fuldt berettiget og kunde gennemføres.

Retten finder ikke Anledning til at komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om, i hvilken Udstrækning der i Medfør af den oftnævnte Bestemmelse maatte paahvile Arbejdsgiverne en Forpligtelse til at sørge for, at Bordarbejdet udføres af Havnearbejdere. Fra Bestemmelsen er nemlig *udtrykkelig undtaget Trælastskibe,* og Retten maa give Klagerne Medhold i, at denne Undtagelse refererer sig til hele den foregaaende Bestemmelse og ikke — som af de Indklagede hævdet — alene til Forhøjelsen af Betalingen med de 15 pCt.

De af Klagerne nedlagte Paastande vil herefter være at tage til Følge, saaledes at Boden efter Omstændighederne bestemmes til 1500 Kr.

Sagens Omkostninger bør betales af de Indklagede.

Kendelse:

Den ovennævnte Arbejdsvægring har været ulovlig.

I Bod til Dansk Arbejdsgiverforening betaler Havnearbejdernes Fagforening i Aarhus 1500 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

Sag Nr. 1914:

Murere hos Murermester N. Chr. Nielsen, Skødstrup.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 27. Juni 1934 i Sag Nr. 1914: Murerforbundet i Danmark mod Murermester N. Chr. Nielsen, Skødstrup.

Under denne Sag har Murerforbundet i Danmark indklaget Murermester N. Chr. Nielsen, Skødstrup, for Brud paa Overenskomst og Regler for Behandling af faglig Strid.

Klagernes Fremstilling gaar ud paa følgende:

Mellem Indklagede, der er uorganiseret, og Forbundets Afdeling i Aarhus blev der under 4. August 1933 indgaaet følgende Overenskomst:

»Undertegnede Murermester erklærer herved, at jeg vil betale efter og iøvrigt overholde den Overenskomst og Priskurant, som til enhver Tid er gældende mellem »Hovedorganisationen for Mesterforeninger i Byggefagene i Danmark« og »Murerforbundet i Danmark«.

Angaaende Regler for Behandling af faglig Strid er disse gældende, dog at undertegnede Mester selv vælger sine Repræsentanter.

Denne Overenskomst er gældende, indtil den med 3 Maaneders Varsel opsiges af en af Parterne.

— — —«.

I den Overenskomst, hvortil der er henvist, hedder det i Punkt 10:

»For at forhindre Smudskonkurrence, hvorved vi forstaar Anvendelse af billigere Arbejdskraft end før anført, forpligter undertegnede Mester sig til fortrinsvis at antage organiserede Svende i Tilslutning til Murerforbundet i Danmark og til fortrinsvis at antage saadanne Svende i Arbejde, som er hjemmehørende paa samme Forenings Omraade«.

Til Trods herfor har Indklagede siden Februar 1934 ved Opførelse af en Villa i Aabyhøj beskæftiget en Murersvend Haugaard fra Rønde, der i sin Tid er slettet af Murerforbundet med Restance.

Forbundets Afdeling i Aarhus har derefter ved Skrivelse af 16. Februar 1934 gjort Indklagede opmærksom paa, at Beskæftigelsen af Haugaard var Brud paa Overenskomstens Punkt 10, og derfor indkaldt ham til Mæglingsmøde den 22. s. M. medbringende 2 Mæglingsmænd, hvorhos han blev gjort opmærksom paa, at Undladelse af at efterkomme Begæringen om Mægling vilde medføre Sagens Indbringelse for Den faste Voldgiftsret.

Indklagede svarede ikke og mødte ikke.

Afdelingen har derfor i anden Anledning paany indkaldt Indklagede til Mæglingsmøde, men Indklagede nægtede at modtage det herom afsendte anbefalede Brev.

Idet Klagerne gør gældende, at Indklagerne ved den af ham benyttede Fremgangsmaade har begaaet Brud paa Overenskomstens Punkt 10 og paa Reglerne om Behandling af faglig Strid, har de nedlagt Paastand om, at Indklagede i Henhold til Overenskomstens Punkt 10 kendes pligtig at afskedige den uorganiserede Svend og for Brud paa Overenskomsten og Regler for Behandling af faglig Strid idømmes en Bod efter Rettens Skøn.

Da Indklagede, skønt lovlig stævnet, er udeblevet ved Sagens Foretagelse den 27. Juni 1934, vil der efter Klagernes Begæring være at afsige Kendelse efter disses Fremstilling af Sagen. Herefter vil Klagernes Paastand være at tage til Følge, saaledes at Boden bestemmes til 500 Kroner. Sagens Omkostninger vil være at paalægge Indklagede.

Kendelse:

Indklagede, Murermester N. Chr. Nielsen, Skødstrup, kendes pligtig at afskedige den ovennævnte uorganiserede Svend.

I Bod til Klagerne, Murerforbundet i Danmark, betaler Indklagede 500 Kroner.

Sagens Omkostninger betaler Indklagede med 300 Kroner.

Sag Nr. 1940.

Jern- og Metalslibere hos Firmaet Fog og Mørup.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 28. Juni 1934 i Sag Nr. 1940: De samvirkende Fagforbund for Dansk Jern- og Metalsliberforbund mod Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien og Firmaet Fog & Mørup.

Under denne Sag har De samvirkende Fagforbund for Dansk Jern- og Metalsliberforbund indklaget Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien og Firmaet Fog & Mørup med Paastand om, at det ved Rettens Kendelse fastslaas, at nedennævnte Frits Jensen, der af bemeldte Firma er ansat som Formand i Sliberiet i Firmaets Fabrikationsafdeling med Forpligtelse til ikke at være Medlem af nogen Arbejderorganisation, ikke anerkendes som Formand i Septemberforligets Forstand. De Indklagede paastaar Frifindelse.

Firmaet Fog & Mørup har en Handelsafdeling paa Nørregade og en Afdeling for Fabrikation, navnlig af Lamper og Lysekroner, paa Holger Danskes Vej. Firmaets Indehaver er ikke fagkyndig paa Fabrikationsomraadet, men driver Fabrikationsafdelingen ved en særlig dertil antaget Driftsleder. Som saadan blev fra Begyndelsen af indeværende Aar ansat Ingeniør Ryø, der ejheller er Specialist i Branchen, og som har paataget sig Driftsledelsen paa Holger Danskes Vej ved Siden af sin øvrige Forretningsvirksomhed, saaledes at han stiller sin halve Arbejdsdag til Raadighed for Firmaet. Ved Ryøs Tiltræden som Driftsleder var der i Fabriken ansat 2 Værkførere i Gørtleriet, en Formand i Presseriet, en Formand i Galvaniserings- og en Formand i Monteringsafdelingen. Sliberiet besørgedes tidligere af 2—3 mandlige Arbejdere, der aflønnedes i Akkord, og blandt disse indtog Frits Jensen, der har arbejdet for Firmaet i 15 Aar, en særlig betroet Stilling, tildels under Tilsyn eller Overledelse af en af Værkførerne. Den samlede Arbejderstyrke udgjorde ved Udgangen af 1933 52 Arbejdere, og er siden da steget til 98, mest Kvinder.

Ved sin Tiltræden fandt Ryø det paakrævet, at der fandt væsentlige Omlægninger af Driften Sted, ogsaa med Udvidelser for Øje, og navnlig fandt han Forholdene ved Sliberiet lidet tilfredsstillende, bl. a. fordi der manglede fornøden Kontrol med Akkordansættelserne. Han forespurgte derfor Formanden i Galvaniseringsafdelingen, om han tillige kunde paatage sig at være Formand i Sliberiet, men da han ikke mente at kunne paatage sig dette ved Siden af sin øvrige Virksomhed, traf Ryø i Begyndelsen af Februar dette Aar Aftale med Frits Jensen om, at denne skulde ansættes som Formand i Sliberiet. Aftalen, der senere fikseredes i en skrift-

lig Kontrakt, gik ud paa, at Frits Jensen ikke længere skulde deltage i Akkorder, men have fast Ansættelse med 3 Maaneders Opsigelse fra begge Sider og aflønnes med 348 Kr. maanedlig, at udbetale med 80 Kr. om Ugen, svarende omtrent til hans tidligere Gennemsnitsfortjeneste ved Akkordarbejde. Han forpligtede sig derhos til at udtræde af sin Fagforening. Som Arbejdere i Sliberiet skulde fremtidig kun ansættes akkordlønnede Kvinder, som efter Driftslederens Mening ansaas for bedre egnede end Mænd til at udføre det her forefaldende Slibe- og Afpudsningsarbejde. Paa det Tidspunkt, da Aftalen med Jensen blev truffet, var der ingen andre beskæftiget i Sliberiet; der blev derefter antaget to Kvinder, senere yderligere tre, og der tilstræbes en yderligere Udvidelse indtil 10—12 ialt. Jensens Løn er fra Begyndelsen af denne Maaned efter hans Initiativ forhøjet til 85 Kr. ugentlig, svarende til den de øvrige Formænd paa Fabriken tillagte Løn.

Angaaende Frits Jensens Virksomhed er det oplyst, at han leder og fordeler Arbejdet mellem de beskæftigede Kvinder, at han kritiserer, godkender eller kasserer det udførte Arbejde, at han ansætter Akkorder og deltager i Driftsledelsens Kalkulationer med Hensyn til Afgivelse af Tilbud. Han antager og afskediger ikke paa egen Haand Arbejderne, men i hvert Fald dette sidste sker efter hans Indstilling. Udbetaling af Arbejdslønninger sker gennem Fabrikens Kontor. Ved Siden af den anførte ledende Virksomhed udfører han selv forefaldende Arbejde uden andet Vederlag end sin faste Løn. Efter hans Forklaring medgaar godt og vel Halvdelen af hans Arbejdsdag til de ledende Funktioner.

Hvad angaar Forholdene i andre Virksomheder indenfor samme Branche er der af Klagerne anført en Række Virksomheder, hvor der i Sliberiet ikke er ansat en særlig Formand. De Indklagede har heroverfor anført, at kun en af disse Virksomheder efter sin Art og sit Omfang kan sammenstilles med det indklagede Firmas, og de Indklagede har fra deres Side nævnt et Par Virksomheder, der kan sammenstilles med Firmaet Fog & Mørup, og hvor der er særlige Formænd i Sliberiet.

Klagerne gør til Støtte for deres Paastand gældende, at Frits Jensens Stilling i alt væsentlig er den samme som hidtil, nemlig en almindelig — omend særlig betroet — Arbejders, og Klagerne er af den Opfattelse, at Firmaet kun har oprettet Formandsstillingen for at sikre sig en Sliber til Raadighed under en eventuel Konflikt.

Efter det oplyste maa Retten imidlertid gaa ud fra, at Oprettelsen af Formandsstillingen har været rimeligt driftsmæssigt begrundet, og efter den Ændring, der er foregaaet i Frits Jensens Stilling, skønnes hans Funktioner som egentlig Arbejdsleder og Arbejdsgiverens Tillidsmand at være saa væsentlige og klart fremtrædende, at Retten ikke mener at kunne nægte ham Anerkendelse som Formand i Septemberforligets Forstand.

De Indklagede vil herefter være at frifinde, medens Sagens Omkostninger findes at burde udredes med Halvdelen af hver af Parterne.

Kendelse:

De Indklagede bør for Tiltale af Klagerne i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger, 300 Kr., betales med Halvdelen af hver af Parterne.

Sag Nr. 1958.

Træindustriarbejdere hos A/S Junckers Savværk, Køge.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 2. Juli 1934 i Sag Nr. 1958: Dansk Arbejdsgiverforening for Træindustriens Fabrikantforening for Østifterne og dennes Medlem A/S Junckers Savværk, Køge, mod De samvirkende Fagforbund for Træindustriarbejderforbundet paa dettes Køge-Afdelings Vegne.

Under denne Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Træindustriens Fabrikantforening for Østifterne og dennes Medlem A/S Junckers Savværk, Køge, indklaget De samvirkende Fagforbund for Træindustriarbejderforbundet paa dettes Køge-Afdelings Vegne, idet Klagerne har givet følgende Fremstilling:

Til A/S Junckers Savværk hører et Havneanlæg, der er beliggende paa Virksomhedens egen Grund, og i de 3 Aar, Virksomheden har bestaaet, er Havnearbejdet altid blevet udført af Fabrikkens egne Folk. Den 23. Maj 1934 forbød imidlertid Træindustriarbejderforbundets Køge-Afdeling sine Medlemmer at besørge Modtagelsen af en Ladning ru Brædder fra en svensk Baad, der var sejlet ind i Fabrikkens eget Havneanlæg, der ikke sorterede under Træindustriarbejderforbundet, men under Dansk Arbejdsmandsforbunds Havnearbejderafdeling. Fabrikken tilbød med Forbehold at lade Arbejdet udføre af denne, men da man ikke kunde blive enig om Betingelserne for Arbejdets Udførelse, lod Fabrikken sine Funktionærer modtage Trælasten fra Skibssiden og oplægge den paa Kajen, hvorefter Fabrikkens Arbejdere besørgede den læsset paa Tipvogne og saaledes alligevel udførte det Arbejde, de havde nægtet at paatage sig.

Klagerne gør nu gældende, at det omhandlede Arbejde, der normalt udføres paa den Maade, at Arbejderne modtager Brædderne lige fra Skibssiden og lægger dem paa Tipvogne, der fører dem til Savværkets Høvlemaskine, henhører under Træindustriens Overenskomst. Dennes § 5, der indeholder Bestemmelser om Mindsteløn for Pladsarbejdere og Medhjælpere, maa forudsætte, at disse er forpligtet til at udføre alt Arbejdsmandsarbejde, der skal udføres paa Fabrikkens egen Grund. Hertil kommer, at Havnearbejdet ikke alene paa Junckers Savværk, men ogsaa paa de andre træindustrielle Virksomheder i Køge, Collstrops Imprægneringsanstalt og Køge Trævarefabrik, stadig er blevet udført af disses egne Folk. Endvidere vilde det, saaledes som det specielle Arbejde foregaar, være ganske urimeligt, om man skulde være nødsaget til at anvende Havnearbejdere til det ganske ubetydelige Led i Arbejdet at anbringe Brædderne paa Tipvogne, navnlig ogsaa fordi Tempoet er afhængigt af, hvor meget Høvlemaskinen kan modtage, og man derfor ikke uden Afbrydelse kan be-

skæftige Folk ved Modtagelsen af Lasten. Af denne Grund kan Arbejdet ikke udføres i Akkord, men maa udføres i Timeløn. Denne er noget lavere for Havnearbejdere end for Virksomhedens egne Arbejdsmænd, hvoraf det vil ses, at Fabrikkens Standpunkt ikke er dikteret af Ønsket om at faa Arbejdet udført for lavere Løn. Junckers Savværk er iøvrigt ikke Medlem af Køge Arbejdsgiverforening og derfor ikke bundet ved dennes Overenskomst med Dansk Arbejdsmandsforbund.

I Henhold til det anførte har Klagerne nedlagt Paastand om, at A/S Junckers Savværk kendes berettiget til at udføre det paagældende Arbejde ved egne Folk, og at der for Brud paa den gældende Overenskomst ikendes Træindustriarbejderforbundet paa dets Køge-Afdelings Vegne en alvorlig Bod.

De Indklagede har paastaaet Frifindelse, idet de bestrider, at det omhandlede Arbejde falder ind under Træindustriens Overenskomst. Det drejer sig om Lossearbejde, for hvilket der er fastsat Priser i en anden Overenskomst, og det er ikke rigtigt, at Træindustriarbejdernes Vægring ved at udføre dette Arbejde skulde være i Strid med en mangeaarig Kutyme. Træindustriarbejderne har aldrig udført Lossearbejde. Hvad særlig Junckers Savværk angaar, er der i to Tilfælde kommet Trælast til dette Firma. I det ene Tilfælde blev Losningen udført af Arbejdsmandsforbundets Medlemmer efter dettes Overenskomst. I det andet Tilfælde blev der taget Hensyn til Fabrikkens tidligere Arbejdere, der var blevet ledige ved Fabrikkens Brand, men de blev betalt efter Losseoverenskomsten. Det er derimod rigtigt, at Trævarefabrikkens Arbejdere efter gammel Sædvane har udført Arbejde ved Indladning af Drittelmateriale, men det bestrides, at de har udført Lossearbejde.

Efter den ved Proceduren givne Anledning bemærkes foreløbig, at der under denne Sag ikke er Spørgsmaal om Junckers Savværks Stilling overfor Dansk Arbejdsmandsforbund eller om Betydningen af den mellem dette Forbund og Træindustriarbejderforbundet indgaaede »Grænseoverenskomst«, men alene om, hvorvidt sidstnævnte Forbunds Medlemmer er overenskomstmæssig forpligtet til at paatage sig det i Sagen omhandlede Arbejde. Klagernes Paastand herom ses nu ikke at kunne finde nogen Støtte i selve Overenskomsten, der ikke kan antages at have Hensyn til det særlige Tilfælde, at der findes Havneanlæg paa vedkommende Virksomheds Plads. Forsaavidt det dernæst er gjort gældende, at tilsvarende Arbejde til Stadighed er blevet udført af de nævnte træindustrielle Virksomheders egne Folk, skønnes de foreliggende, tildels uoverensstemmende Oplysninger ikke at afgive Grundlag for at fastslaa, at der i saa Henseende skulde foreligge en Kutyme med Hensyn til Losning af Trælast. Naar Klagerne endelig har lagt Vægt paa, at det drejer sig om Arbejde, der udføres paa Virksomhedens egen Grund, maa hertil bemærkes, at der vel bestaar en vis Kutyme for, at mindre Arbejder, der lejlighedsvis forefalder indenfor en Virksomheds eget Omraade, udføres af dens egne Folk, selv om de ikke henhører under den paagældende Overenskomst, men at denne Kutyme ikke ses at have nogen Betydning for det foreliggende Spørgsmaal. Det drejer sig om regelmæssig tilbagevendende Losning af Trælast, som er et decideret Havnearbejde, og der findes ikke at kunne lægges Vægt paa, om et saadant Arbejde efter Omstændighederne maatte være mindre besværligt eller mindre betydningsfuldt, hvad Retten iøvrigt ikke efter de foreliggende Oplysninger kan tage Stilling til. Der er herefter ikke Grundlag for at antage, at Træindustriarbejderforbundets Medlemmer skulde være forpligtet til at paatage sig det omhandlede Arbejde, og de Indklagedes Frifindelsespaastand maa derfor tages til Følge.

Sagens Omkostninger vil være at paalægge Klagerne.

Kendelse:

De Indklagede bør for Klagernes Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger betaler Klagerne med 300 Kroner.

Fra den kooperative Bevægelse.

Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger afholdt den 29. Maj sin aarlige Generalforsamling i Aalborg. Der var mødt 2000 Repræsentanter for de over 1800 Brugsforeninger, der er tilsluttet Fællesforeningen.

Af Direktør Brobergs Beretning fremgaar, at Omsætningen har andraget ca. 152 Millioner Kr. Det er en Stigning paa 12,4 pCt. eller 16½ Mill. Kr. mere end i 1932. Nettooverskudet var godt 10 Mill. Kr. eller ca. ½ Mill. Kr. mere end i 1932. Antallet af Foreninger er steget med 14, saaledes at der nu er 1883 Brugsforeninger med godt 300,000 Medlemmer. Antallet af Beskæftigede i F. D. B. er steget med 218 til ialt 3356 Personer. Det af Fællesforeningen udgivne »Brugsforeningsbladet« har 213,000 Abonnenter.

Regnskabet viste et Bruttovorskud af Handel og Fabrikation paa 20,3 Millioner Kr., mens Renteindtægten androg 1,8 Mill. Kr. Af Nettooverskudet paa 10,1 Mill. Kr. anvendtes 1,1 Mill. Kr. til Forrentning af Andele og Reservefond, mens 8,9 Mill. Kr. medgik til 7 pCt. Dividende til dividendeberettigede Varer.

Om Beretning og Regnskab udspandt der sig en længere Diskussion, der bl. a. ogsaa drejede sig om to Forslag, hvoraf det ene krævede Indførelse af skriftlig Afstemning blandt Medlemmerne hjemme, medens det andet gik ud paa, at Funktionærlønninger over 10,000 Kr. skulde afskaffes, og at Højestelønnen ikke maatte overstige 10,000 Kr. Begge Forslag blev dog forkastet og Regnskabet derefter godkendt.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 2 * KØBENHAVN DEN 1. AUGUST 1934 * 31. AARGANG

Parti og Fagbevægelse.

Naar man regelmæssig gennemlæser Forbundenes Fagblade, støder man hist og her paa indsendte Artikler, hvori fortørnede Medlemmer giver deres Harme Luft over, at man har frataget Fagorganisationerne Retten til frit at afgøre deres egne Anliggender, at Fagforeningsførerne af partipolitiske Hensyn er gaaet med til en Begrænsning af den faglige Selvbestemmelsesret, kort sagt, at Fagbevægelsen mer eller mindre er kommet under Partiets Formynderskab.

Denne Opfattelse begrundes navnlig med de paa Regeringens Initiativ af Rigsdagen vedtagne 3 Love: den i Januar 1933 vedtagne Lockoutlov, Mæglingsloven af Januar 1934 med de nye Afstemningsregler samt Loven om tvungen Voldgift i Slagteriarbejderkonflikten, som altsaa efter nogles Mening har været en Hindring for, at Fagorganisationerne kunde sætte hele deres Styrke ind paa at opnaa højere Løn og kortere Arbejdstid for Medlemmerne.

Kommunisternes Evne til og navnlig store Øvelse i at udfinde nye Paroler har heller ikke svigtet i dette Tilfælde. Under Mottoet: For Fagforeningernes Frihed! søger de for Gud ved hvilken Gang at organisere en Protestaktion i Fagforeningerne. For at bevare denne saa dyrebare, men efter deres Mening samtidig stærkt truede Frihed, agter de endog i September Maaned at afholde en faglig »Landskonference«. Nu er det jo ikke underligt, at man fra den Side med større Flid end Forstand søger at bære Næring til den Opfattelse, at det er det socialdemokratiske Parti, der bestemmer Fagbevægelsens Taktik, at Fagforeningerne, saafremt de afbrød Samarbejdet med Partiet, vilde kunne opnaa større Fordele for Medlemmerne, og at det derfor gælder om at bekæmpe de reformistiske Fagforeningsførere, der spiller under Dække med den socialdemokratiske Partiledelse, som gladeligt ofrer Fagforeningsmedlemmernes Interesser for at kunne bevare sin nuværende Indflydelse paa dansk Politik. Det er jo nu engang et Led i Kommunisternes Undermineringsarbejde i alle Landes Arbejderbevægelse, at puste til hver lille ulmende Gnist af Utilfredshed i Medlemmernes Rækker, og trods det ringe Held, de hidtil har haft paa dette Omraade, gælder det for dem om ikke at tabe Modet eller trættes i deres Splittelsesarbejde; thi i Moskva ønsker man at se Resultater. Sømandsstrejken var noget i den rigtige Retning, omend den, som alt hvad der foretages fra den Side, endte som en stor Fiasko og med Nederlag og Tab for de paagældende Arbejdere. Særlig overbevisende virker Kommunisterne rigtignok ikke i Rollen som Modstandere af »Partidiktaturet«, navnlig ikke i Betragtning af, at de selv er erklærede Tilhængere af det kommunistiske Partis Diktatur, hvad de dog undlader at fremhæve i denne Forbindelse.

Af Fagforeningsmedlemmer maa det dog kunne forlanges, at de ikke kritikløst gentager disse Paastande, men først tænker sig lidt om, hvorledes de virkelige Forhold er, afvejer Fordelene og Ulemperne ved de omtalte Love mod hinanden og overvejer, hvilken Betydning Samarbejdet mellem Partiet og Fagbevægelsen har haft og stadig har for Arbejderbevægelsen som Helhed.

Det er for det første ganske misvisende at ville konstruere et Modsætningsforhold mellem Partiet og Fagorganisationerne. Det er de fagorganiserede Arbejdere, der udgør det store Flertal af Partiets Medlemmer, og disse har selvsagt samme Interesser i begge Organisationer. Det er ogsaa de fagorganiserede Arbejdere med deres Familiepaarørende, der danner Kærnen i den socialdemokratiske Vælgerbefolkning. Hvilken Grund skulde med Henblik herpaa Partiet altsaa have til at forsømme og tilsidesætte sine egne Medlemmers og Vælgeres Interesser som Fagforeningsmedlemmer? Selvfølgelig ingen! Thi der er vel ingen, der for Alvor tror, at det er rent personlige Hensyn, der gør Udslaget? Dette er hverken muligt eller Tilfældet. Det kan da ogsaa slaas fast, at der i Danmark aldrig har været Kompetencestridigheder mellem Parti- og Fagbevægelse af den Art, som vi desværre kender fra Udlandet. Det nære Samarbejde, den gensidige Repræsentation i den øverste Ledelse, de talrige social-

demokratiske Rigsdagsmænds nære Tilknytning til Fagbevægelsen har bevirket, at der i vort Land ikke er opstaaet saadanne beklagelige Uoverensstemmelser.

Man vil værne Fagforeningernes Frihed, som skal være bleven beskaaren, navnlig gennem de 3 nævnte Love. Hvorledes ligger Tingene i Virkeligheden? Den første Lov vedtoges i en Situation, som ikke var helt ufarlig for Arbejdernes Lønniveau. Arbejdsgiverne stod fast paa Kravet om 20 pCt. Lønreduktion og havde taget en Kamp paa dette Spørgsmaal, var Loven ikke kommen, og det er jo ikke udelukket, at en Storkamp var bleven dyrere for Arbejderne end en Fravigelse fra det hidtil hævdede Princip om, at Staten ikke maa gribe ind i Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Mæglingsloven af 1934 med de nye Afstemningsregler har heller ikke forhindret Fagorganisationerne i at naa det Maal, de havde sat sig i dette Aars Overenskomstsituation, nemlig uforandret Forlængelse af samtlige Overenskomster. Den har heller ikke indskrænket Medlemmernes Medbestemmelsesret, men søger tværtimod at foranledige dem til at benytte deres Stemmeret. Ganske vist kom Søens Arbejdere i Klemme som Følge af Forligsmandens Paabud om, at alle Overenskomster skulde behandles under eet, men dette skyldtes ikke saa meget selve Loven som Søarbejdernes uheldige og evneløse Organisationsledelse, der under Konflikten manøvrerede paa en saadan Maade, at Skuden maatte løbe paa Grund. Efter at dette var sket, appellerede man til de øvrige Arbejderes Solidaritet. Man synes saaledes først at forstaa det faglige Samarbejdes Betydning, naar det gaar galt. Det var dog for meget forlangt, at de øvrige Arbejdere, efter at de havde opnaaet en tilfredsstillende Løsning af Overenskomstsituationen, skulde sætte det hele over Styr blot for at redde den hovedløse, kommunistiske Fagforeningsledelses Prestige. Paa lignende Maade forholdt det sig med Slagteriarbejderkonflikten. Loven om tvungen Voldgift i denne Konflikt maa ganske vist betegnes som et Indgreb i Slagteriarbejdernes Kamp, som en Hindring for en eventuel Gennemførelse af deres Lønkrav, men det var i Erhvervslivets og ogsaa i Arbejderklassens Interesse at faa denne Konflikt afsluttet hurtigst muligt, og heroverfor maatte denne Arbejderkategoris Særinteresser vige.

Men selv de Fagforeningsmedlemmer, der staar afvisende overfor disse Love og mener, at Arbejdernes og Arbejdsgivernes faglige Organisationer uhindret bør have Lejlighed til at udnytte Chancerne for Sejr eller tage Risikoen for Nederlag paa Arbejdsmarkedet, vil sikkert efter moden Overvejelse indrømme, at det med Henblik paa Situationen i de senere Aar, selv uden disse Love, ikke vilde have været Fagforeningerne muligt at gennemføre generelle Lønforhøjelser eller en generel Forkortelse af Arbejdstiden.

Hvis Forholdet var saaledes, at Samarbejdet med Partiet er en Hindring for fri Udfoldelse af Fagforeningernes Styrke, maatte man heraf kunne udlede, at Arbejdsgiverne er glade for, at dette finder Sted. Dette er dog ingenlunde Tilfældet, hvad der bl. a. fremgaar af en Tale, Arbejdsgiverforeningens Formand, Hr. Ingeniør Julius Madsen, den 26. Juni holdt for Arbejdsgivere i Aalborg og Nørresundby, og som findes aftrykt i »Arbejdsgiveren« for 13. Juli. Efter at have redegjort for de sidste 3 Aars Bestræbelser for at faa »lettet paa Lønventilerne« fortsatte han: »Vi har talt for døve Øren, og da Vejen til at tilkæmpe os en Tilpasning blev spærret, takket være bl. a. det *nøje Samarbejde mellem vor Modpart (Fagforeningerne) og den socialdemokratiske Regering,* ligger vi stadig med et Lønniveau, der tilhører Højkonjunkturerne. Saaledes som Forholdene nu har udviklet sig, med Nedskæring af den danske Krone, Valutarestriktioner, Selvforsyning m. m., tror jeg ikke paa Muligheden af under de nuværende politiske Forhold at fremkalde en Ændring heri.«

Heraf fremgaar altsaa, at Arbejdsgiverne »under de nuværende politiske Forhold«, d. v. s. saalænge Socialdemokratiet beholder sin Indflydelse i Regeringen, har opgivet enhver Tanke om at faa gennemført Lønnedsættelser.

Det turde ogsaa interessere, hvad Arbejdsgiverforeningens Formand iøvrigt mener om Betydningen af Samarbejdet mellem Parti- og Fagbevægelse:

»Overfor Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling har jeg peget paa den inderlige Forbindelse mellem Organisation og Politik paa Arbejdernes Side, og jeg har heller ikke lagt Skjul paa, at det derved til en vis Grad er lykkedes Regeringsmagten at trænge ind paa vort Omraade med Hensyn til Lønningernes Tilrettelæggelse ikke alene ved en saadan Foranstaltning som Lockoutloven af 1933, men paa de efterhaanden ret udstrakte Felter, hvor Stat og Kommune faar det afgørende Ord m. H. t. Lønnen, f. Eks. ved alle offentlige Arbejder eller ved Beskæftigelse indenfor Virksomheder, der helt eller delvis er afhængige af Monopolindrømmelser fra Regeringens Side.

Jeg understreger derfor her Betydningen af, at det er vore Medkontrahenter, Fagforbundene, der i høj Grad gennem deres Repræsentanter paa Tinge har taget sig Herredømmet over disse Forhold, og det af Statsministeren paa De samvirkende Fagforbunds Generalforsamling saa eftertrykkeligt bekræftede Sammenhør af Fagbevægelse og Politik er netop en af de Kendsgerninger, som man vel altid har været vidende om, men efter min Mening ikke har forstaaet at vurdere tilstrækkelig dybt. Hele dette faktiske Forhold og de Konsekvenser, det rummer, er nemlig af en saadan Art og Styrke, at det er indgaaet som et Led i den nuværende socialpolitiske Opbygning af vort Samfund, og min Mening med at fremdrage disse Ting saa stærkt har derfor været at pege paa Nødvendigheden for Arbejdsgiverne af at skaffe sig den ganske nødvendige Modvægt her overfor.

I Øjeblikket er det saaledes, at 30 af Socialdemokratiets Folk i Folketinget og 6 i Landstinget er tilknyttet Fagforeningsbevægelsen med selve Hr. Nygaard i Spidsen, medens Dansk Arbejdsgiverforening ikke har et eneste Medlem paa

Tinge, der til Punkt og Prikke er inde i Forholdene og kan tale vor Sag.«

Vi ser altsaa, at Arbejdsgiverne tillægger Samarbejdet ikke saa lidt større Betydning og Rækkevidde end mange af Fagforeningernes egne Medlemmer. Det maa i denne Forbindelse ogsaa betones, at det er ganske misvisende at ville vurdere Samarbejdets Værdi for Fagbevægelsen udelukkende paa Grundlag af de 3 Love og overse dets Nytte paa de talrige andre Felter af det økonomiske og sociale Liv.

Det bliver i de forskellige Indlæg ofte bebrejdet Socialdemokratiet, at det har skiftet Standpunkt, og til Bevis herfor citeres saa Udtalelser og Erklæringer fra tidligere Aar. Her overfor kan siges, at hvis Udviklingen havde staaet stille siden 1914, havde der vel sagtens heller ikke været Anledning til at forandre Taktik eller skifte Mening om de Metoder, der skal anvendes, men i en Tid, hvor det økonomiske System befinder sig i en Omdannelsesproces, og den usædvanlig langvarige og haarde Krise har tvunget alle Landes Regeringer til at slaa ind paa nye Veje i Kampen mod Krisen, vil det staa klart for enhver tænkende Arbejder, at Parti- og Fagbevægelse maa udvise den fornødne Tilpasningsevne, hvis den ikke vil lade sig distancere af Udviklingen. Man kunde med lige stor Ret bebrejde en Læge, der i 1914 har udgivet en medicinsk Lærebog, at han ikke mere behandler sine Patienter efter de i denne Bog angivne Metoder og med de samme Midler. Men denne Læge vilde sikkert svare, at han maa følge med Tiden og at Midlerne gør mindre til Sagen, naar bare Patienten helbredes. Det samme gælder for Partiet, hvis Maal er at helbrede Samfundets syge Økonomi, omdanne denne saaledes, at der skabes den størst mulige Tryghed om det arbejdende Folks økonomiske Eksistens. Arbejdet for Virkeliggørelsen af dette Maal falder sammen med Fagorganisationernes Bestræbelser for Højnelse af Arbejdernes Levevilkaar, og derfor er et Samarbejde baade nødvendigt og formaalstjenligt. Om Vejen og Midlerne til at naa det fælles Maal vil det sikkert ogsaa i Fremtiden være muligt at opnaa Enighed mellem Parti- og Fagbevægelse, naar der fra begge Sider vises den fornødne Forstaaelse og Hensyntagen baade til de fælles Interesser og de særlige Opgaver, der stiller sig for de to Grene af den danske Arbejderbevægelse.

Ændring i Lov af 4. Oktober 1919 om Den faste Voldgiftsret.

I Loven om Den faste Voldgiftslovs § 17, 4. Stykke, bestemtes, at Voldgiftsretten var beføjet til at afvise Sager, saafremt der mellem de tvistende Parter manglede betryggende Regler til Sikring af en regelmæssig, voldgiftsretlig Afgørelse af faglig Strid.

I en af Rigsdagen vedtaget og den 2. Maj 1934 stadfæstet Lov er dette Stykke forandret og har nu følgende Ordlyd:

»For saa vidt der ikke i en mellem to Virksomheder eller Organisationer indgaaet kollektiv Overenskomst er vedtaget andre betryggende Regler til Afgørelse af Uenigheder af faglig Karakter, anses Bestemmelserne i den af Fællesudvalget af 17. August 1908 vedtagne »Norm for Regler for Behandling af faglig Strid« at være gældende mellem Parterne. Det i Normens § 2 nævnte Mæglingsudvalg skal da bestaa af 2 Medlemmer, hvoraf 1 vælges af hver af de i Overenskomsten deltagende Parter. Den i Normens § 6 ommeldte Voldgiftsret skal bestaa af 4 Medlemmer, hvoraf 2 vælges af hver af Parterne. Opnaas ikke Enighed om Opmanden, udnævnes denne af Formanden for Den faste Voldgiftsret.«

Denne Ændring er straks traadt i Kraft.

Udvalg angaaende Pensionskasser.

Den 20. Juli har Handelsministeriet nedsat et Udvalg med den Opgave at udarbejde Forslag til Lovgivning angaaende Pensionskasser.

Udvalget bestaar af følgende Medlemmer:

Formand i Forsikringsraadet, Raadsformand Sigurd Kristensen, Formand.

Kontorchef i Handelsministeriet A. Helper.

Værkmester, Folketingsmand O. Bouet, Kbhvn.

Toldklarerer Chr. Skjoldborg, København.

Forretningsfører, Folketingsmand S. Munk, København.

Direktør Bjørn Drachmann, København.

Grosserer Aage Kunst, København.

Direktør G. E. Hartz, København.

Danmarks Vareomsætning med Udlandet.

Den danske Handelsbalance for første Halvaar 1934 viser, at der i dette Tidsrum er indført for 611 Millioner og udført for 579 Millioner Kr. Varer, saaledes at Importoverskudet udgør 37 Millioner Kr., medens det for de første 6 Maaneder i 1933 kun beløb sig til 4 Millioner.

Nedenstaaende Tabel giver Oplysning om Handelen med de vigtigste Lande, sammenlignet med den tilsvarende Periode i Fjor:

Mill. Kr. Januar—Juni	Indførsel fra 1933	Indførsel fra 1934	Udførsel til 1933	Udførsel til 1934
Storbritannien	163	185	374	356
Tyskland	127	136	76	70
Sverige	34	40	28	37
U. S. A.	38	45	3	4
Norge	11	10	13	24
Belgien	19	19	17	8
Rusland	20	24	5	2
Holland	23	20	7	6
Kina	21	20	0	0
Frankrig	15	14	6	6
Andre Lande	112	98	50	61
Tilsammen...	583	611	579	574

Særlig bemærkelsesværdigt er, at Indførselen baade fra Storbritannien og Tyskland er steget, medens samtidig vor Udførsel til disse Lande er gaaet ned. Som man ser, er Handelsbalancen kun aktiv overfor Storbritannien og Norge. Importunderskudet dækkes dog af Fragtindtægter m. m., saaledes at Handelsbalancen som Helhed ikke kan siges at være ugunstig.

Fra Forbundene.

Sammenslutningen mellem Dansk Arbejdsmandsforbund og Landarbejderforbundet. Den 1. September 1933 udtraadte Landarbejderforbundet af De samvirkende Fagforbund, fordi Forbundet ikke vilde godkende og efterleve den Beslutning, D. s. F.s Repræsentantskab den 2. September 1932 vedtog angaaende Ordningen af Grænseforholdet mellem Landarbejdere og Arbejdsmænd. Den 25. Juli d. A. vedtog Landarbejdernes Kongres et Forslag om Forbundets Sammenslutning med Dansk Arbejdsmandsforbund. Dermed har Landarbejderne atter sluttet op i den faglige Samvirksomhed og saaledes fjernet enhver Mulighed for Fortsættelse og Uddybning af bestaaende og Opstaaen af nye Grænsestrider. Da Sammenslutningen ifølge Forslaget skal finde Sted senest den 1. Oktober 1934, har den organisatoriske Adskillelse mellem Arbejderne i Byerne og paa Landet altsaa kun varet ca. et Aar.

Organisationsforholdene paa Landet, Uoverensstemmelserne mellem de paagældende Forbund, havde i den senere Tid udviklet sig paa en saadan Maade, at de i lønmæssig Henseende var til Skade for Arbejderne og desuden i høj Grad svækkede det faglige Organisationsarbejde. Af den Grund vil den nu vedtagne Samling udløse almindelig Tilfredshed i hele den danske Arbejderbevægelse.

Tanken om en Sammenslutning mellem de to Forbund er ikke ny. Den fremsattes allerede under de i Sammenhæng med Repræsentantskabets Beslutning stedfundne Drøftelser om Muligheden for en Bilæggelse af Grænsestriden mellem de to Forbund, og Forretningsudvalget for D. s. F. var af den Mening, at en saadan Ordning vilde være den bedste Form, under hvilken de fælles Interesser for Arbejderne paa Landet bedst kunde varetages. Landarbejderforbundet afviste dog dengang en saadan Løsning, og Følgen blev Forbundets Udtræden af D. s. F. Senere blev Samlingstanken paany taget op til Drøftelse mellem Repræsentanter for Forbundene og Partiet, og der opnaaedes herved sluttelig Enighed om et Forslag, hvis Hovedpunkter kort er skitseret i »Arbejderen« Nr. 24 for 1. Juli 1934.

Det var dette Forslag, der var til Behandling og dannede Hovedpunktet paa Dagsordenen for Landarbejderforbundets 10. Kongres, der den 22. Juli aabnedes i »Folkets Hus« paa Enghavevej i København. Efter flere Dages Drøftelser vedtoges Forslaget med 287 mod 24 Stemmer.

Det vil altsaa sige, at over 90 pCt. af de fremmødte Repræsentanter har givet deres Tilslutning til Samlingstanken. Kongressen hilste Afstemningsresultatet med stormende Bifald, som sikkert har fundet Genlyd i alle Arbejderorganisationer Landet over.

Med de 28,000 Landarbejderes Tilslutning til Dansk Arbejdsmandsforbund som dettes 4. Gruppe vil Forbundets Medlemstal stige til 150,000, og det er vistnok overflødigt at skildre, hvilken Betydning denne landsomfattende Samling af alle ufaglærte Arbejdere vil kunne faa, navnlig med Hensyn til Løn- og Organisationsforholdene paa Landet.

Vi hilser Landarbejderforbundets Beslutning som et Udtryk for den stærke Solidaritetsfølelse, der altid har præget dansk Arbejderbevægelse, og som Udtryk for Evnen og Viljen til at sætte Arbejderklassens Fællesinteresser højere end snævre Gruppeinteresser. Ingen er i Tvivl om, at dette Skridt betyder Styrkelse ikke blot af de ufaglærte Arbejderes Organisation, men af dansk Fagbevægelse som Helhed.

Dansk Skrædderforbunds Kongres.

Dansk Skrædderforbund afholdt sin 21. Kongres i Dagene den 15.—20. Juli i »Folkets Hus« paa Enghaveplads med følgende

Dagsorden:

1. Kongressens Aabning.
2. Mandaternes Prøvelse.
3. Kongressens Konstituering (Fastsættelse af Forretningsordenen).
4. Beretning om Virksomheden.
5. Beretning om Regnskabet.
6. Lovændringer.
7. Vore Løn- og Arbejdsoverenskomster.
8. Særskilte Forslag.
9. Fastsættelse af Lønninger og Diæter.
10. Valg:
    a) Forretningsfører.
    b) Hovedkasserer.
    c) Viceforretningsfører og 1. Sekretær.
    d) 2. Sekretær.
    e) Hovedbestyrelse.
    f) Revisorer.
11. Protokollens Oplæsning og Godkendelse.

Kongressen talte godt 200 Deltagere, heraf ca. 80 Kvinder.

Som sædvanlig aabnedes Kongressen under festlige Former med Bistand af »Skræddernes Sangkor«.

Efter at Josef Andersson havde holdt en Velkomsttale, hilste han Kongressens Gæster, der var følgende: Hovedkasserer Hans Jacobsen, De samvirkende Fagforbund, Sekretæren for Beklædningsindustriarbejdernes Internationale, T. van der Heeg, Amsterdam, Ivan Larson, Ellen Johansson og Hjalmar Störner, Stockholm, samt Vitalis Andersen og Rudolf Eriksen, Oslo.

Derefter talte Gæsterne, og efter Mandaternes Godkendelse og Forretningsordenens Vedtagelse konstitueredes Kongressen.

Ole Hansen, Aalborg, og C. Weideche, København, valgtes til Dirigenter, medens Forbundets Sekretærer, Axel Petersen og Frk. Kirstine Lund, bistaaet af H. Schäfer, Aarhus, overtog Sekretærhvervet.

Som Afslutning paa den første Kongresdag vedtoges det ved Akklamation at udnævne den mangeaarige Kasserer for Skræddernes Fagforening af 1873, Jens Nielsen, der har været Medstifter af Forbundet og i 47 Aar deltaget i dets Arbejde, samt dets ligeledes mangeaarige Hovedkasserer, C. Busted, til Æresmedlem og vedlægge Udnævnelsen med en Check paa 2000 Kr. til hver.

Endelig overrakte Frants Madsen paa Aarhus Afdelings Vegne Carl Busted en Sølvcigarkasse som Tak for mange Aars nært Samarbejde med denne Afdeling.

Punkt 4. Beretning om Virksomheden indledes af Josef Andersson med en 2 Timers Tale, hvoraf vi meddeler, at der i Perioden var sket en Medlemsfremgang af ca. 25 pCt., saaledes at Forbundet nu tæller ca. 12,000 Medlemmer i 77 Afdelinger. Den største Fremgang havde været blandt Syerskerne. Arbejdsløshedsprocenten havde i 1933 været 10 pCt. lavere end Aaret forud. Saavel Medlemsantallets Stigning som Arbejdsløshedens Fald maa tilskrives den af Ministeriet Stauning førte Valutapolitik.

Paa det rent lønmæssige Omraade var der ikke sket andet stort set, end at Konfektionsbranchen i 1931 havde maattet tage en Lønreduktion paa 5 pCt. imod at faa en Uges Ferie med fuld Løn. Forretningsføreren var inde paa en detailleret Fremstilling af al den Svindel, der eksisterer inden for Skrædderiet med at levere Kunderne Konfektion under Foregivende af, at det er bestilt Skrædderi, de faar, og eventuelle Muligheder for at komme dette til Livs. Han omtalte ligeledes udførligt den nye Forligsmandslov og Lockoutloven i 1933, som han betegnede som usædvanlige, men nødvendige Forholdsregler. Den sidste hilstes af den store Befolkning som en Befrielse, og den første havde saa langt fra at fratage Arbejderne deres Medbestemmelsesret netop legaliseret den ved at paalægge dem at benytte deres Stemmeret. Tidligere kunde en ringe Minoritet styrte Arbejderne ud i en katastrofal Situation imod Flertallets tydeligt udtalte Vilje. Paa det økonomiske Omraade er Drømmene om Kræfternes frie Spil endt og Socialiseringen allerede i fuld Gang. Kontingentering har afløst Frihandel, og Staterne maa gribe direkte ind i Erhvervslivet.

Diskussionen om Beretningen strakte sig over ca. 1½ Dag og endte med dennes Godkendelse med alle Stemmer imod 8.

I Tilslutning til Beretningen vedtoges det, at der snarest skal paabegyndes et Arbejde for at faa oprettet Overenskomst for Tilskæringsarbejde i Provinsen, og »Det paalægges den kommende Hovedledelse at træde i Forhandling med Arbejdsgiverne om, hvorledes man kan øge Beskæftigelsesgraden indenfor den haandværksmæssige Del af Faget«.

Punkt 5. Regnskaberne forelagdes af C. Buus, hvorunder der bl. a. blev oplyst:

Den samlede Kontingentindtægt har været 2,784,030 Kr. 30 Øre, heraf til Arbejdsløshedskassen og Fortsættelseskassen 2,145,775 Kr. 35 Øre og til Strejkefonden 388,993 Kr. 55 Øre.

Renteindtægten for Forbundet i Perioden har været 173,156 Kr. 80 Øre, heraf fra Ejendommen 23,900 Kr.

Forbundet ejede ved Regnskabsaarets Afslutning, Januar Kvartal 1934, 1,597,407 Kr. 71 Øre. Ved sidste Kongres var den samlede Formue 1,176,018 Kr. 15 Øre. Der har altsaa været en Formuefremgang paa 421,389 Kr. 56 Øre. En Fremgang som væsentlig er kommen Strejkefonden til Gode, hvis Formue er forøget med 409,002 Kr. 36 Øre.

Regnskaberne blev enstemmigt godkendt.

Punkt 6. Lovændringer. Herunder vedtoges en Del Forslag, af hvilke vi bringer de vigtigste.

Man vedtog at fritage Arbejdsløse for at svare Forbundskontingent for hver fuld Arbejdsløshedsuge.

Et Forslag om at yde de Arbejdsløse Juleunderstøttelse, naar de har været ledige i 30 Dage i Tidsrummet 1. November til 20. December, vedtoges. Midlerne hertil tages af Strejkefonden.

Foranlediget af den nye Forligsmandslov og for at tilvejebringe Mulighed for en større Afstemningsprocent, foretoges en Omredigering af Reglerne for Urafstemning, saaledes at »alle, der berøres af Overenskomsterne, har Adgang til at stemme«.

Til Punkterne 7 og 8 var stillet en lang Række Forslag, der efter en indgaaende Behandling resulterede i Vedtagelsen af en af Hovedbestyrelsen stillet saalydende Resolution:

»Idet Kongressen tager den førte Diskussion til Efterretning, henstilles det til den kommende Hovedbestyrelse energisk at fortsætte Bestræbelserne for Gennemførelse af en overenskomstmæssig Tillidsmandsordning og en tilfredsstillende Ordning af Værkstedsforholdene i Faget samt Ferie med Løn for alle Fagets Arbejdere.«

Hovedbestyrelsesmedlem Charles Rasmussen stillede en Resolution, der forbød Hovedbestyrelsen at forhandle om Overenskomster af længere Varighed end et Aar.

Denne Resolution forkastedes med meget stor Majoritet, da Kongressen ikke ønskede forud at binde Hovedledelsen under eventuelle Forhandlinger.

Et Forslag om, at »ingen lønnet Tillidsmand indenfor Dansk Skrædderforbund maa paatage sig andet lønnet Tillidshverv«, forkastedes med overvældende Majoritet.

Under Punkt 9, Fastsættelse af Lønninger, skete kun dette, at Revisorernes Løn nedsattes fra 260 Kr. til 100 Kr., idet den indførte Revision af statsautoriserede Revisorer gjorde Arbejdet for de kongresvalgte betydeligt lettere.

Punkt 10. Valg af Ledelse. Da Kongressen skulde vælge Formand, foreslog det kommunistiske Hovedbestyrelsesmedlem, Charles Rasmussen, at Valgene ikke foregik med Akklamation, og Forretningsføreren, Josef Andersson, erklærede, at han netop ønskede en klar Tilkendegivelse af, hvor stor

Tilslutning han havde blandt de Delegerede. Skønt der kun var Josef Andersson som Kandidat til Posten, skete Valghandlingen derfor ved Haandsoprækning, og Genvalget af Forretningsføreren skete da med alle Stemmer mod 5.

Til Hovedkasserer genvalgtes C. Buus enstemmigt, og Axel Petersen genvalgtes til Viceformand og 1. Sekretær og Frk. Kristine Lund til 2. Sekretær, begge ligeledes enstemmigt.

Til Medlemmer af Hovedledelsen valgtes derpaa:

For København: I. S. Axelsen (Nyvalg), Fru Anna Johansen, C. Cavalin, Fru Anna Jensen, Fru Augusta Eriksen (Nyvalg), Fru Marie Kaarup, Tilskærer C. Weideche og Fru Anna K. Jensen.

For Provinsen genvalgtes Frands Madsen og A. Strunge, Aarhus, Kristine Jensen og Ole Hansen, Aalborg, og A. K. Nielsen, Svendborg; medens Lindskjold, Vejle, og Viggo Jacobsen, Hillerød, nyvalgtes.

Efter korte Taler af Gæster og Formanden sluttede den vellykkede Kongres med »Internationale« og et Leve for Dansk Skrædderforbund.

Dansk Skotøjsarbejderforbunds 21. Kongres.

I Dagene den 16. Juli til 19. Juli afholdt Dansk Skotøjsarbejderforbund sin 21. Kongres.

Kongressen afholdtes i København i Forsamlingsbygningen i Rømersgade.

Forbundets Formand, N. I. Larsen, aabnede Kongressen og bød de 105 Delegerede og 5 Gæster velkommen, idet han udtalte, at de Aar, der er hengaaet siden sidste Kongres, har været overordentlig vanskelige. Diktaturets Kup i vort sydlige Naboland og Nedslagtningen af vore østrigske Partifæller er sørgelige Kapitler i Internationales Historie. Herhjemme har for vort Forbunds Vedkommende Valutareguleringen været et Lyspunkt. Den har medført, at Importen af udenlandsk Fodtøj er gaaet betydeligt ned. Derved er skabt Betingelse for en større Beskæftigelse, og vi har da ogsaa oplevet, at der er kommet god Gang i Skotøjsfabrikkerne. Men alligevel er det svære Tider paa det faglige Omraade. Arbejdet er meget vanskeligt, men vi har lært, at skal vor Kamp bære Frugt, maa de politiske og faglige Arbejderorganisationer fortsætte og udbygge deres Samarbejde.

Formanden bød derefter velkommen til Kongressens Gæster. Sekretæren i Det internationale Skotøjsarbejderforbund, Geo Chester, som tillige repræsenterede det engelske Skotøjsarbejderforbund, Karl Karlsson og Emil Karlsson, Sverige, A. E. Gundersen, Norge, og Chr. Jensen fra D. s. F.

Formanden gav herefter Gæsterne Ordet.

Geo Chester bragte en hjertelig Hilsen fra det engelske Forbund og fra Skotøjsarbejdernes Internationale. Han dvælede ved den Skæbne, der var overgaaet Østrigs og Tysklands Arbejderbevægelser, men den Tid vil ikke være fjern, hvor vore Kammerater atter vil rejse sig. (Hør.)

Han skildrede derefter Rammerne for den engelske Skotøjsarbejderorganisation og oplyste, at Størsteparten af Englands 120,000 Skotøjsarbejdere er organiseret. Arbejdsløsheden er dog stor, som i alle andre Landet. Det maa derfor være den internationale Arbejderbevægelses Maal at søge Arbejdstiden nedsat. Kun derved kommer vi Arbejdsløsheden effektivt til Livs.

Den svenske Gæst, Karl Karlsson, Stockholm, overbragte en Hilsen fra de svenske Skotøjsarbejdere. Arbejdsløsheden i Sverige indenfor Skotøjsindustrien har gennemsnitlig andraget 18 pCt., og de af vore Kammerater, som har haft Arbejde, har ikke været fuldt beskæftiget. Det er, takket være den socialdemokratiske Regerings Initiativ, lykkedes at gennemføre en Arbejdsløshedsforsikring i Sverige. Det viser, hvilken Betydning det har for Arbejderne, at Regeringen i et Land er socialdemokratisk.

Den norske Gæst, A. Gundersen, bragte en Hilsen fra sin Fagorganisation. Ligesom i Sverige lider Faget under stærk Arbejdsløshed og en Indskrænkning af Arbejdstiden.

Den faglige og politiske Bevægelse maa samarbejde.

Næstformand Chr. Jensen, D. s. F., talte om Krisen, som stadig hærger Verden. De danske Arbejdsgivere ligner deres udenlandske Kolleger i, at de ønsker, at Arbejderne skal bære Krisens Byrder. Den danske Landsorganisation har gentagne Gange med Held afvist Arbejdsgivernes Krav om Lønreduktioner. Det viser, hvor nødvendigt det er, at Fagforeningerne tilslutter sig Hovedorganisationen. Samtidig har de Love, som er vedtaget, indskærpet Nødvendigheden af, at der bestaar et nøje Samarbejde mellem den faglige og politiske Bevægelse indenfor Arbejderklassen.

Talen hilstes af stærkt Bifald.

Formanden for den københavnske Afdeling, Ejnar Larsen, bød Provinsens Deltagere og Gæsterne velkommen til København.

Sluttelig takkede Formanden og udtalte samtidig nogle smukke Mindeord over et Par afdøde Medlemmer af Forbundet R. Larsen, København, og Chr. Carlsen, Sorø.

Man konstituerede nu Kongressen og valgte Charles Hansen, København, og Chr. Vinther, Aarhus, til Dirigenter og Albert Petersen, København, og Axel Samsø, Fredericia, til Sekretærer.

Charles Hansen overtog Dirigenthvervet og forelagde følgende Dagsorden:

1. Mandaternes Prøvelse.
2. Fastsættelse af Kongressens Forretningsorden.
3. Valg af Kongressens Funktionærer.
4. Beretning om Virksomheden.
5. Regnskaberne.
6. Den kooperative Skotøjsfabrik.
7. Forslag til Ændringer i Lovene.
8. Særlige Forslag.
9. Fastsættelse af Lønninger.
10. Valg af Tillidsmænd.
11. Stedet for Afholdelse af næste Kongres.

Dagsordenen saavel som Forretningsordenen godkendtes.

Formanden fik herefter Ordet for at aflægge Beretning for den forløbne Kongresperiode.

Siden Konflikten i 1931 har Forbundets Arbejde været af ret fredelig Art. Vi har hvert Aar været ude for, at Arbejdsgiverne har forsøgt et Anslag paa vore Arbejdsvilkaar, men det lykkedes heldigvis at forpurre disse Anslag. Det er en rivende gal Spekulation, Arbejdsgiverne er ude paa, at ville forringe vor Levestandard og derved vor Købeevne, netop i en Tid, hvor Verden oplever en Overproduktion, som ingensinde før, fordi den savner Købere. Det er en fuldkommen vanvittig Taktik.

Formanden gennemgik de enkelte Aars Overenskomstsituationer og imødegik den Kritik, som havde været rettet mod Hovedledelsen. Naar vi i Øjeblikket har nogenlunde taalelige Arbejdsvilkaar, skyldes det jo ikke, at vi er ude i en Højkonjunktur, men derimod Valutaloven — og det er en rent midlertidig Foranstaltning.

Formanden dokumenterede, hvorledes Arbejdsgivernes Krav om Lønreduktioner havde skadet Skotøjssalget.

Formanden fremsatte endvidere følgende Udtalelse: — Det vil være et Gode for vort Fag, om vi, i Lighed med Jernindustrien, gik bort fra 1-aarige Overenskomstperioder og sluttede Overenskomster for et længere Tidsrum. Saa kunde vi undgaa de Situationer, der hvert Foraar truer med at lamme Produktionen og skade vore fremtidige Arbejdsmuligheder.

Efter en Omtale af de Bestræbelser, der var gjort for at faa Fagets Unge organiseret, sluttede Formanden med at sige, at han ikke agtede at fortsætte som Formand.

— Jeg er nu, sagde han, oppe i Aarene og har mærket, at mit Helbred og mine Kræfter ikke er saa stærke som tidligere. Jeg takker for den Tillid, jeg har mødt i den Snes Aar, jeg har været Formand; nu maa yngre Kræfter til.

Diskussionen om Beretningen, som herefter fulgte, var meget omfattende, idet et meget stort Antal af de Delegerede havde Ordet. De Spørgsmaal, der stærkest kom frem, var det for Skotøjsindustrien særlige Forhold, at Arbejdsgiverne for Tiden beskæftiger ca. 800 unge Arbejdere og Arbejdsgiverne vægrer sig ved at træffe Aftale med Forbundet om Overenskomster for de unge. Ligeledes var Spørgsmaalet om Ferie til Haandskomagerne stærkt fremme, og man forlangte, at nu maatte Forbundet fremtvinge en Ferieordning for denne Faggruppe. Af andre Problemer, der drøftedes, var Spørgsmaalet om Gennemførelse af en Begrænsning af Arbejdstiden, hvorved der kunde skaffes Mulighed for at flere af Fagets mange arbejdsløse kunde komme i Arbejde, et af Hovedemnerne.

Under Beretningen stillede P. Knudsen, Kbhvn., følgende Resolution:

Dansk Skotøjarbejder-Forbunds 21. ordinære Kongres udtaler sin Tillid og Tak til den socialdemokratiske Regering for dens Indsats til Fordel for den arbejdende Befolkning, særlig med Henblik paa Valutaforanstaltninger og Beskæftigelseslove.

Vi opfordrer Regeringen til fortsat at værne disse Love mod de reaktionære Partiers Anslag.

Vi tilsiger Regeringen vor fortsatte Støtte i dens Bestræbelser for Gennemførelsen af 40 Timers Arbejdsugen og for at skaffe bedre Kaar for saavel Arbejdende som Arbejdsløse. Frem til Værn for den socialdemokratiske Regering. Leve Demokratiet. Leve Socialismen!

Resolutionen vedtoges med alle Stemmer mod 2.

En af Villy Andersen stillet Resolution, som udtrykker Protest mod Forligsmandslovens Afstemningsregler, blev derimod forkastet med overvældende Majoritet.

Beretningen godkendtes herefter enstemmig.

Under Dagsordenens Punkt 5 forelagde Hovedkasserer Peter Nielsen Regnskaberne for den 3-aarige Kongresperiode.

Regnskaberne godkendtes enstemmigt uden Diskussion.

Forretningsudvalget for Arbejdernes kooperative Skotøjsfabrik havde indsendt et Forslag til Kongressen om Bevilling af et Laan, saaledes at Fabriken yderligere kunde udvide sine Rammer.

Efter nogen Diskussion vedtoges med alle Stemmer mod 4 følgende af Hovedbestyrelsen stillede Resolution:

Hovedbestyrelsen for Dansk Skotøjsarbejder-Forbund har paa sit Møde den 15. Juli 1934 behandlet Forbundets Stilling til »Arbejdernes kooperative Skotøjsfabrik« og har med Glæde konstateret, at Fabriken er i fortsat Vækst, og at Regnskaberne viser et efter Forholdene tilfredsstillende Resultat.

Samtidig maa vi erklære os indforstaaet med, at ved Fabrikens voksende Omsætning er det en Nødvendighed, at Fabriken tilføres yderligere likvid Kapital.

Under Forudsætning af, at Forbundet, i Forbindelse med Københavns Afdeling, faar en afgørende Indflydelse paa Fabrikens Ledelse, foreslaar Hovedbestyrelsen, at Kongressen bemyndiger den kommende Hovedledelse til at yde Forretningen en større økonomisk Støtte end hidtil, saaledes at en Del af den nuværende Bankgaranti ombyttes enten med kontant Laan eller helt eller delvis med Andele.

Forhandlingerne om Ændringer i Forbundets Love.

Man behandlede derefter Lovudvalgets Indstilling til Ændringer i Forbundets Love.

Formanden for Udvalget, Charles Kock, oplyste, at de fleste af Ændringerne havde opnaaet enstemmig Tilslutning indenfor Udvalget.

Blandt de vedtagne Ændringer kan nævnes nogle Bestemmelser om fastere Rammer for Organiseringen af Fagets Unge. Man vedtog, at i Forbundets Afdelinger kan optages enhver ung Mand og Kvinde, der beskæftiges i Faget, saavel Lærlinge som Elever og Ungarbejdere. De unge Arbejdere deles i en A-Gruppe for Lærlinge og Elever og B-Gruppe for mandlige og kvindelige Ungarbejdere. Lærlingegruppens Medlemmer betaler indtil ½ Aar før Læretidens Udløb et ugentligt Kontingent af 15 Øre, heraf tilfalder de 10 Øre Afdelingen og 5 Øre Forbundet; herefter fuldt Kontingent til Forbund og Afdeling.

Hovedbestyrelsens Sammensætning.

Med Hensyn til Hovedbestyrelsens Sammensætning vedtoges det at udvide denne med 2 Repræsentanter. For at sikre Kvinderne Adgang til direkte Indflydelse paa Forbundets Ledelse, besluttede man endvidere, at fra 1. Oktober skal mindst 2 Kvinder have Sæde i Hovedledelsen.

Derimod forkastede man et Forslag om, at den samlede Hovedbestyrelse skulde vælges ved Urafstemning, og bibeholdt den gældende Form, hvorefter Repræsentanterne vælges direkte af Kongressen.

Et Forslag om at fastsætte en Aldersgrænse paa 65 Aar for Valg til Hovedledelsen blev ligeledes forkastet.

Under Punktet særlige Forslag vedtoges en Række Henstillinger til den kommende Hovedbestyrelse, bl. a. om at oprette et Kursus til Brugen af Hjælpemaskiner til Skotøjsreparation og at finde Midler mod den tiltagende Lærlingeudbytning, som finder Sted indenfor Faget. Endvidere vedtoges at paalægge Hovedbestyrelsen at henvende sig til Regeringen med Krav om en Sommerkrisehjælp.

Under Dagsordenens Punkt 9 vedtoges det at bibeholde de hidtil gældende Lønninger for Formanden og Hovedkassereren, og for den afgaaede Formands Vedkommende vedtoges det med alle Stemmer mod 3, at han i Tiden fra 1. Oktober 1934 til 30. September 1935 skal have et Beløb af 5000 Kr., og at han i den Periode skal yde den nyvalgte Formand Støtte med Raad og Vejledning, og at man vilde opfordre ham til at skrive Forbundets Jubilæumsskrift i Anledning af Forbundets 50-aarige Bestaaen.

I Tiden efter 30. September 1935 vedtoges at yde N. J. Larsen en aarlig Pension af 3000 Kr.

Valg af Hovedledelse.

Da Valget af Formand skal foretages ved Urafstemning, indstillede Kongressen to Kandidater, nemlig P. Knudsen, København, der opnaaede 50 Stemmer, og Alb. Petersen, København, der opnaaede 30 Stemmer.

Til Hovedkasserer genvalgtes med Akklamation Peter Nielsen.

Til Næstformand nyvalgtes Formanden for Københavns Afdeling, Einer Larsen.

Til Hovedbestyrelse valgtes følgende: Fra København: Charles Hansen, 65 St. Ingeborg Olsen, 61 St. M. Lindberg, Haandskomagerne, 61 St. P. Knudsen, 54 St. Olaf Hansen, 51 St. Hallberg, 49 St. N. P. Eriksen, Haandskomagerne, 40 St. Fra Jylland: Jens Jacobsen, Esbjerg, 71 St. Vinther, Aarhus, 60 St. Mortensen, Vejle, 55 St. Sørensen, Viborg, 49 St. Fra Sjælland: Jul. Hansen, Ordrup, 57 St. Fra Fyn: Jacobsen, Odense, 68 St. Fra Øerne: Petersen, Rønne, 75 Stemmer.

Revisorer blev Kai B. Nielsen og Axel Christensen.

Til Medlemmer af Voldgiftsretten genvalgtes P. Nielsen og Charles Koch.

Det vedtoges at afholde næste Kongres i Aarhus.

Afslutningen.

Kongressen sluttede med Taler af den afgaaende Formand, N. J. Larsen, Hovedkasserer P. Nielsen og D. s. F.s Repræsentant, Næstformand Chr. Jensen, der understregede i sin Tale, at en af Fremtidens store Opgaver var at skaffe de Unge indenfor de forskellige Fag Arbejdsoverenskomster.

Til sidst sang man Internationale.

Fra Fagbevægelsen i Belgien.

Industrilandet Belgien er som alle andre Lande haardt ramt af den økonomiske Verdenskrise. Dets Udførsel er sunken fra 32 Milliard. Frcs. i Rekordaaret 1929 til 12 Milliard. i 1932, mens Indførselen i samme Tidsrum er dalet fra 35 til 14 Milliarder Frcs. Den industrielle Produktion er ganske vist ikke sunken i samme Forhold, men kun med 33 pCt., hvad der skyldes, at Priserne er sunken mere end Eksportmængden. Selv om Tilstanden er bedret noget i 1933, er Vanskelighederne fremdeles store. Dette gælder ikke mindst Forholdene paa Arbejdsmarkedet. Af rundt 969,000 mod Arbejdsløshed forsikrede Personer var ved Udgangen af April ikke mindre end 358,000 helt eller delvis arbejdsløse. Under disse Forhold er Landets Finanser spændt haardt for, og Regeringen søger at hidføre en Nedgang i de offentlige Udgifter og har i dette Øjemed af Parlamentet ladet give sig diktatorisk Myndighed til at dirigere Landets økonomiske Politik i 6 Maaneder udelukkende ved Regeringsforordninger. Blandt de Poster, som skal rammes af de planlagte Spareforanstaltninger, nævnes i første Linie de offentlige Arbejdere og Tjenestemænds Lønninger.

Den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe stemte selvfølgelig imod denne Bemyndigelseslov, først og fremmest af principielle Grunde, men dernæst ogsaa fordi der bestaar begrundet Frygt for, at Regeringen vil gennemføre sin Sanering af Erhvervslivet paa Arbejderklassens Bekostning. Allerede forinden Bemyndigelseslovens Vedtagelse er Regeringen gaaet haardt frem mod Arbejderne, og navnlig mod de arbejdsløse. Under Henvisning til Kommunefinansernes daarlige Tilstand har den endog øvet Pres paa de arbejdervenlige Kommuner for at bevirke en Nedskæring af Arbejdsløshedsforsorgen.

Den 1. Juli afholdt den faglige Landsorganisation en ekstra Kongres, der tog Stilling til Arbejdsløshedsforsorgen og drøftede Foranstaltninger til Bekæmpelse af Krisen. Kongressen protesterede mod den bestaaende uretfærdige Ordning angaaende Kommunernes og Provinsernes Tilskud til Arbejdsløshedsforsikringen, der har haft til Følge, at fattige Kommuner med en stor Arbejderbefolkning maa udrede et flere Gange større Beløb pr. Indbygger end de mere velstillede Kommuner. Da Arbejdsløshedsloven endvidere giver Kommunerne og Provinserne Ret til at yde de arbejdsløse en Tillægsunderstøttelse, medfører dette i Praksis, at der paaføres Kommuner og Provinser med Arbejderstyre langt større Udgifter til

Arbejdsløshedsforsorgen. Kongressen protesterede i denne Forbindelse ogsaa derimod, at Staten har væltet denne Byrde over paa Kommunerne, samt mod Regeringens forfejlede økonomiske Politik, der betegnedes som en af Hovedaarsagerne til den store Arbejdsløshed.

Kongressen tog ligeledes Stilling til den af Henrik de Man udarbejdede Arbejdsplan, den belgiske Arbejderbevægelses Arbejdsprogram for den nærmeste Fremtid, og udtalte sin Tilslutning til denne Plan, navnlig hvad angaar Fordringen om Afskaffelsen af de private Bankers Monopolstilling og deres Medvirken til Finansieringen af store offentlige Arbejder. Endvidere vedtoges en Resolution, der udtaler sig for Indførelse af 40 Timers Ugen og beklager den Stilling, den belgiske Regerings Repræsentanter indtog til dette Spørgsmaal ved den nys afholdte internationale Arbejdskonference i Genève.

Kongressen drøftede til Slut Spørgsmaalet om Ungdomsarbejdsløsheden og vedtog en Resolution, der kræver Forhøjelse af den skolepligtige Alder til 16 Aar, Forbud mod Beskæftigelse af Børn under 16 Aar, Fortsættelseskursus indtil det fyldte 18. Aar samt Regulering af Tilgangen til de forskellige Fag. Endvidere opstilledes en Række andre Krav til Gunst for unge arbejdsløse.

Nyt fra Udlandet.

Indskrænkning af Arbejdstiden i Tyskland. Mangelen paa Raastoffer i Tyskland, en Følge af det diktatoriske Styres forfejlede økonomiske Politik, begynder nu at blive følelig i Industrien. I sin store Tale forsikrede Hitler ganske vist fornylig, at Tyskland, hvis det skulde være nødvendigt, med sine geniale Kemikeres og Opfinderes Hjælp vilde gøre sig uafhængig af Udlandets Raastoffer, men dette var selvfølgelig kun uansvarlige Talemaader med det Formaal at berolige Befolkningens store Masse. I Virkeligheden er Forholdet dette, at 45 pCt. af de af den tyske Industri forarbejdede Raastoffer indføres fra Udlandet, i Tekstilindustrien endog 99 pCt. Selv om det imidlertid var muligt at fremskaffe en tilstrækkelig Mængde af saadanne »Ersatz«-Stoffer — som i Øjeblikket slet ikke forefindes —, vilde dette selvsagt medføre, at den tyske Industri, som i Forvejen har vanskeligt ved at konkurrere paa Verdensmarkedet, vilde blive slaaet helt ud i den internationale Konkurrencekamp, fordi intet Land ønsker at købe Færdigvarer, fabrikeret af daarlige Surrogat-Raastoffer. Da de tyske Magthavere ikke ser anden Udvej, vil de nu møde Raastofmangelen med Indførelse af Korttidsarbejde i Industrien. Tekstilindustrien er den første Industrigren, som har maattet holde for. Rigsøkonomiministeren har forordnet, at Arbejdstiden i denne Industri ikke maa overstige 36 Timer om Ugen. Formaalet med denne Forordning er at forhindre Afskedigelser, endvidere vil man derigennem forhindre, at Raastofferne slipper for hurtigt op, og at Priserne stiger i et for hastigt Tempo. For vedkommende Arbejdere betyder Arbejdstidens Indskrænkning selvfølgelig et mærkbart Løntab, der maa ses paa Baggrund af de allerede gennemførte Lønreduktioner og de stadige Prisforhøjelser paa alle Forbrugsartikler. Sandelig, et smukt Resultat af kun 18 Maaneders Nazistyre.

Det internationale Tobaksarbejderforbund afholdt i Dagene 5.—8. Juli sin ordinære Kongres i Prag.

Det vigtigste Punkt paa Dagsordenen var Internationalens fremtidige Stilling med Henblik paa Begivenhederne i Tyskland og Østrig og den dermed forbundne store Tilbagegang i Medlemstallet. Kongressen vedtog at opretholde Internationalen som selvstændig Organisation endnu en Periode.

Kongressen var af den Mening, at Tobaksindustriens stærke Overgang til Mekanisering krævede et stærkt fagligt Samarbejde mellem Tobaksarbejderorganisationerne i de forskellige Lande,

at man først burde søge Sammenslutning med andre Industrigrupper nationalt, før en international Sammenslutning kunde finde Sted,

at det maatte anses for muligt økonomisk at føre Internationalen videre som selvstændig Organisation.

Som Sekretær genvalgtes Edmund Olsen, Danmark, og desuden valgtes til Bestyrelsen V. Novak, Czekoslovakiet, Vandemoortele, Belgien, og van der Hoeven, Holland. Ved et efter Kongressen afholdt Bestyrelsesmøde valgtes V. Novak til Formand. Internationalen har Sæde i København.

Fagbevægelsen i Japan. Antallet af Fagforeninger i Japan ved Udgangen af 1933 beløb sig i Følge Meddelelse fra det japanske Socialkontor til 942 med et samlet Medlemstal paa 384,613 (363,090 Mænd og 21,523 Kvinder) eller 7,5 pCt. af det samlede Arbejdertal. Overfor Stillingen ved Udgangen af 1932 er dette en Fremgang af 10 Fagforeninger og 6988 Medlemmer (0,3 pCt.). Der fandtes paa nævnte Tidspunkt 502 lokale Fagforeninger med 211,883 Medlemmer og 70 Forbund omfattende 172,730 Medlemmer.

Nedenstaaende Tabel viser Fagforeningernes og Medlemmernes Fordeling paa de enkelte Industrier:

Industri	Antal Fagforeninger	Medlemstal Mænd	Kvinder	I alt
Maskiner og Værktøj	80	86,507	2,052	88,559
Kemiske Produkter	89	20,632	2,430	23,062
Tekstil	39	7,741	8,458	16,199
Næringsmidler	25	5,382	941	6,323
Forskellige Fag	140	17,447	2,195	19,642
Bjergværker	20	5,597	114	5,711
Gas og Elektricitet	23	9,204	102	9,306
Transport	94	149,976	2,255	152,231
Post, Telegraf og Telefon	7	2,901	2	2,903
Entreprenør- og Byggearb.	50	10,452	1	10,453
Andre	375	47,251	2,973	50,224
Ialt	942	363,090	21,523	384,613

Antallet af Lønarbejdere i Japan udgjorde ved Udgangen af 1933 ialt 5,126,719, deraf 3,592,899 Mænd og 1,533,820 Kvinder. Dette Tal er 266,443 højere end ved Udgangen af det foregaaende Aar. Stigningen skyldes navnlig den forøgede Beskæftigelse i Rustnings- og Eksportindustrien. Arbej-

dertallet fordeler sig paa følgende Maade: Fabriksindustrien 2,234,029 (Stigning overfor 1932 ca. 135,000), Bjergværker 227,988 (36,000), Transport og Postvæsen 556,929 (35,000), forskellige Fag og Løsarbejdere 2,107,773 (60,000).

Fagorganisationerne i Letland skal underkastes en grundig Reorganisation efter fascistisk Mønster. De nuværende mange lokale Fagforeninger skal sluttes sammen til større Fagforbund. Fagorganisationerne skal staa direkte under Myndighedernes Kontrol. De skal varetage Arbejdernes økonomiske Interesser, men ikke beskæftige sig med Politik.

Lønnen skæres ned i Italien. Som et Led i den fascistiske Regerings Bestræbelser for økonomisk Genrejsning er det vedtaget, at Søarbejdernes Hyrer skal nedsættes med 6 til 10 pCt. Radiotelegrafpersonalets Gager skæres ned med indtil 14 pCt. og Passagerskibenes Kontorpersonales Gager med 6 til 8 pCt.

Lønbevægelser og Konflikter.

Ny Overenskomst for Typograferne i Provinsen.

Forslaget om en Forlængelse af Overenskomsten for Bogtrykfaget i Provinserne i 2 Aar med en Del Ændringer er ved den foretagne Afstemning tiltraadt af Arbejdsgiverne og Typografforbundets Medlemmer i Provinserne og derefter straks traadt i Kraft.

Bude hos A/S Bernhardt Hertz og Fritz Hansens Eftf.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 13. Juli forhandledes om et af Dansk Arbejdsmandsforbund fremsendt Strejkevarsel overfor Firmaerne A/S Bernhardt Hertz og Fritz Hansens Efterfølger.

Paa Mødet oplystes det, at Firmaet Bernhardt Hertz havde afskediget den omhandlede Arbejder, mens den hos Firmaet Fritz Hansens Eftf. beskæftigede Arbejder nu aflønnes efter de overenskomstmæssige Bestemmelser, der gælder for københavnske Trælagerarbejdere.

Ved den videre Drøftelse af Overenskomstforholdet for Bude anmodede Forbundet om en udvidet Forhandling med Jernindustriens og Træindustriens Arbejderorganisationer, og Mødet sluttede med, at Dansk Arbejdsmandsforbund skal rette officiel Henvendelse til de to ovennævnte Organisationer om en Forhandling om Spørgsmaalet.

Arbejdsmænd hos Entreprenørfirmaet Niels Rasmussen & H. Schiøtz.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 18. Juli forhandledes om en af Arbejdsgiverforeningen fremsendt Klage over, at Arbejderne hos Entreprenørfirmaet Niels Rasmussen & H. Schiøtz, beskæftiget ved Kloakarbejde, havde nedlagt Arbejdet.

Paa Mødet oplystes det, at Aarsagen til Arbejdsstandsningen var, at Afstivningen ved Kloakarbejdet var saa ufuldstændig, at Arbejderne ansaa en Fortsættelse af Arbejdet for at være livsfarlig.

Paa Mødet opnaaedes ingen Ordning, idet Arbejdsgiverne afviste et Forslag om at lade en Skønskommission afgøre Spørgsmaalet om Nødvendigheden af en Afstivning.

Mølleriarbejdere paa Nørrebro Mølle i Horsens samt A/S Havnemøllen i Horsens.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 23. Juli forhandledes dels om Fornyelse af Overenskomsten mellem Dansk Mølleriarbejderforbund og Nørrebro Mølle og dels om en Overarbejdsvægring paa A/S Havnemøllen i Horsens. Da det ikke ved tidligere førte Forhandlinger var muligt at opnaa Enighed om Overenskomstforholdene paa Nørrebro Mølle, havde Forbundet varslet Strejke, og efter 2. Strejkevarsels Afsendelse havde Firmaet indmeldt sig som enkeltstaaende Medlem af Arbejdsgiverforeningen.

Paa Mødet opnaaedes Enighed om, at Nørrebro Mølle tiltræder Overenskomsten, som er gældende mellem Danske Handelsmøllers Arbejdsgiverforening og Forbundet, at Arbejdet den 24. og 31. December ophører Kl. 14, at Sommerferien fastsættes til 4 Dage, og at Møllen efter 1. December ikke kan beskæftige baade Lærlinge og Arbejdsdrenge, men maa vælge imellem at have Lærlinge eller Arbejdsdrenge.

Angaaende Overarbejdsvægringen paa Havnemøllen indgik Forbundet paa at paalægge Afdelingen at hæve denne, men Forbundet forbeholdt sig at rejse Klage over Misbrug af Overarbejde.

Arbejdsgiverforeningen forbeholdt sig at indgive Klage til Den faste Voldgiftsret over den stedfundne Overarbejdsvægring.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 1925.

Betonarbejdere hos Murermester C. Petersen, Fredericia.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 13. Juli 1934 i Sag Nr. 1925: De samv. Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund mod Dansk Arbejdsgiverforening for Centralforeningen af Murermestre i Danmark.

Murermester C. Petersen, Fredericia, fik i Efteraaret 1933 overdraget Opførelsen af en 4 Etagers Jernbetonbygning, og Arbejdet paabegyndtes i November Maaned og tilendebragtes i Juni 1934. Forskallingsarbejdet til Betonstøbningen udførtes af Tømrersvende, medens Støbearbejdet udførtes af Betonarbejdere for Timeløn med 15 pCt. Tillæg. Under Arbejdets Gang skete det flere Gange, at Betonarbejderne ikke har kunnet udføre Støbearbejdet, fordi Forskallingsarbejdet ikke skred hurtigt nok frem. Medens Mesteren i de fleste saadanne Tilfælde har anvist Betonarbejderne andet Arbejde i Ventetiden, stoppede Støbearbejdet af den nævnte Grund fra 21. December 1933 til lige efter Nytaar, uden at Arbejderne fik anvist andet Arbejde, og de stillede da Krav overfor Mesteren om at faa udbetale Ventepenge i de paagældende 6 Arbejdsdage. Efter at der havde været afholdt

Mæglingsmøde om Sagen begærede Dansk Arbejdsmandsforbund Sagen forelagt en faglig Voldgift, hvorom der ogsaa synes at have været Enighed, men da man ej kunde enes om en Opmand, nægtede Centralforeningen af Murermestre i Danmark at gaa med til voldgiftsretlig Afgørelse af Sagen, idet den mente, at Arbejderne i dette Tilfælde, hvor Støbearbejdet ikke udførtes i Akkord, men paa Timeløn med 15 pCt.s Tillæg for Specialarbejde, ikke havde Krav paa Ventepenge, og at der ikke forelaa noget saadant Stridsspørgsmaal om Forstaaelsen af den paagældende Overenskomst, at det i Henhold til Norm for Regler for Behandling af faglig Strid kunde forlanges indbragt for en faglig Voldgift. Forbundet paa sin Side paastod, at der netop forelaa et Stridsspørgsmaal, der ifølge Normen kunde forlanges indbragt for en faglig Voldgift, idet det hævdedes, at Tillægget af 15 pCt. maatte opfattes som et Akkordafsavnstillæg, og at Støbearbejdet udførtes paa den særlige Maade, at Mesteren antog et Hold Arbejdere til dette Arbejde, og at disse derfor var forpligtede til at være rede, saa længe Arbejdet stod paa.

De samvirkende Fagforbund har nu paa Dansk Arbejdsmandsforbunds Vegne indbragt Sagen for Den faste Voldgiftsret med Paastand om, at Dansk Arbejdsgiverforening paa Centralforeningens Vegne kendes pligtig til at lade den foreliggende Uoverensstemmelse afgøre ved faglig Voldgift og idømmes Bod for den skete Nægtelse.

De Indklagede har paastaaet Frifindelse og har henvist til, at Nægtelsen er begrundet i, at den foreliggende Strid ikke angaar Forstaaelsen af Overenskomsten, idet det her drejer sig om et Krav, for hvilket der ingen Hjemmel findes i Overenskomsten, hvorfor Spørgsmaalet ikke hører hjemme under faglig Voldgift.

Under Hensyn til, at Centralforeningen oprindelig var villig til at lade Sagen afgøre ved faglig Voldgift, og til, at der i nærværende Tilfælde mulig foreligger et Arbejdsforhold af særlig Beskaffenhed, finder Retten det betænkeligt at modsætte sig Klagernes Krav, og Sagen vil derfor være at henvise til faglig Voldgift. Der findes ingen Anledning til at paalægge de Indklagede nogen Bod. Sagens Omkostninger findes hver af Parterne at burde betale med Halvdelen.

Kendelse:

De Indklagede, Centralforeningen af Murermestre i Danmark, er pligtig at medvirke til Etablering af den ovenfor omhandlede Uoverensstemmelses Afgørelse ved faglig Voldgift.

Sagens Omkostninger betaler Klagerne og de Indklagede hver med 150 Kr.

Sag Nr. 1945.

Landarbejdere hos Fr. Brockenhuus-Schack, Giesegaard, og Forpagter Aage Nielsen, Klostergaarden.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 13. Juli 1934 i Sag Nr. 1945: Landarbejderforbundet mod Hofjægermester, Greve Fr. Brockenhuus-Schack, Giesegaard, og Forpagter Aage Nielsen, Klostergaarden.

Den 16. August 1930 sluttede Skovrider Ipsen for Hofjægermester, Greve Fr. Brockenhuus-Schack Overenskomst med Landarbejderforbundet angaaende Landbrugsarbejde. Overenskomsten har en Tilføjelse om, at Giesegaard, Juellund og Landarbejderforbundet vedtager en nærmere Bestemmelse angaaende Opsigelse af Overenskomsten, og dens Titel er nu »Overenskomst mellem Giesegaard og Juellunds Avlsgaarde og Landarbejderforbundet«, men Titlen menes ikke at have staaet paa Overenskomsten, da den blev underskrevet af Skovrider Ipsen. Overenskomsten er d. 20. April 1931 fornyet med nogle Ændringer og kan nu opsiges med 3 Maaneders Varsel til en 1. Maj.

I Januar Maaned 1934 paatænkte Grev Brockenhuus-Schack at gøre Forandringer med Hensyn til Driften af Juellund, som han hidtil selv havde drevet, idet der forhandledes angaaende Juellunds Bortforpagtning, og samtlige paa Gaarden værende Arbejdere, saavel de 11 fastbeskæftigede Arbejdere, der havde 3 Maaneders Opsigelsesvarsel, som 5 Tjenestekarle blev opsagt til 1. Maj 1934. Efter Skovrider Ipsens Forklaring skete dette for at stille den nye Forpagter frit med Hensyn til Gaardens Arbejdere, hvilket er sædvanligt i et saadant Tilfælde. Forhandlingerne førte ikke til noget, men i Slutningen af Februar optoges Forhandling med en ny Liebhaver, Aage Nielsen, Klostergaarden, hvilket førte til, at han forpagtede Juellund paa 8 Aar fra 1. April 1934 at regne, dog at Gaarden skulde drives for Ejerens Regning til 1. Maj. Forpagter Nielsen ønskede at omlægge Gaardens Drift, saaledes at han fortrinsvis havde Landbrugselever paa Gaarden, og ved en Forhandling med de paa Gaarden fast ansatte Arbejdere i Marts 1934 meddelte Nielsen disse de Betingelser, han vilde stille for Genantagelse til Arbejde paa Gaarden, blandt andet at de gifte Mænds Hustruer skulde malke. Disse Forhandlinger resulterede i, at 6 af de fast ansatte Arbejdere sluttede Kontrakt med Forpagter Nielsen om fortsat Arbejde paa Gaarden. For de fastlønnede Arbejderes Vedkommende blev Daglønnen 20 Øre mindre pr. Dag, for de øvrige Arbejderes Vedkommende skete ligeledes Nedsættelser.

Under denne Sag har Landarbejderforbundet indklaget Grev Brockenhuus-Schack og Forpagter Aage Nielsen og paastaaet, at Overenskomsten af 16. August 1930 med Ændring af 20. April 1931 kendes fremdeles at være gældende for Juellunds Avlsgaard, indtil den paa lovlig Maade opsiges og frigøres, uanset den skete Bortforpagtning, og at det paalægges Forpagter Aage Nielsen eller Grev Brockenhuus-Schack at betale til Landarbejderforbundet Differencen mellem den siden 1. Maj 1934 betalte Løn og den overenskomstmæssige, at annullere de indgaaede overenskomststridige Kontrakter med Arbejderne og fra Kendelsens Dato at betale de paa Gaarden beskæftigede Folk, uanset om de er Medlemmer af Landarbejderforbundet eller ikke, efter Overenskomsten.

De Indklagede har paastaaet Frifindelse.

Til Støtte for sin Paastand gør Landarbejderforbundet gældende, at Overenskomsten angaar saavel Giesegaard som Juellund, og at Overenskomsten ikke er opsagt og derfor stadig er gældende ogsaa for Juellund trods den skete Bortforpagtning. Da Forbundet i Marts Maaned fik Underretning om, at Juellund var bortforpagtet, og at en Del af de fast ansatte Arbejdere havde sluttet Kontrakter med Forpagter Nielsen paa lavere Lønvilkaar end efter Overenskomsten, henvendte det sig til Skovrider Ipsen, der meddelte, at samtlige Folk paa Juellund rettidig var opsagte til 1. Maj, at Gaardens Drift og Folk fra 1. Maj var Grev Brockenhuus-Schack uvedkommende, og at Forpagter Nielsen stod frit med Hensyn til Indgaaelse af nye Arbejdsaftaler med de Folk, der ønskede at blive. Den 20. April tilskrev Forbundet derefter Forpagter Aage Nielsen, at Overenskomsten ikke var opsagt, at den omfattede alle paa Juellund beskæftigede Arbejdere, og at ingen Arbejder ved Indgaaelse af personlig Enkeltmands-Kontrakt kunde afskære Landarbejderforbundet fra retslig Paatale af eventuelle Overenskomstkrænkelser. Bestemmelsen om, at Greven skulde drive Gaarden til 1. Maj, skønt Forpagtningen iøvrigt løber fra 1. April, er efter Forbundets Mening et Arrangement, der er truffet for at komme uden om Overenskomsten, medens den endnu var løbende. Forbundet hævder videre, at Betydningen af, at Overenskomsten stadig er gældende for Juellund, ikke blot viser sig deri, at dens Bestemmelser om Arbejdsløn og øvrige Vilkaar overholdes, men ogsaa deri, at Arbejderne har organisationsmæssig Beskyttelse fra Forbundets Side.

Skovrider Ipsen har for Retten forklaret, at han har opfattet Overenskomsten som indgaaet mellem Grev Brockenhuus-Schack personlig og Landarbejderforbundet. Saa længe Greven selv drev begge Gaardene, omfattede Overenskomsten derfor alt Landbrugsarbejde paa disse, men naar den ene af dem blev bortforpagtet, traadte Overenskomsten derved uden videre ud af Virksomhed for den bortforpagtede Gaards Vedkommende. Saafremt Greven f. Eks. ved Forpagterens Misligholdelse eller Død paany overtager Driften af Juellund, gælder Overenskomsten, forsaavidt angaar Juellund, atter for ham uden videre. Arbejderne blev opsagt i Januar, da Forhandlingerne om Bortforpagtning var begyndt, og Forpagteren maatte stilles frit, til 1. Maj, fordi de havde 3 Maaneders Opsigelsesvarsel, men ikke fordi Overenskomsten kunde være opsagt til den Dag. Juellund maatte drives af Greven til 1. Maj, skønt Forpagtningen — som sædvanligt i Forpagtningsforhold — løb fra 1. April, fordi Forpagter Nielsen ikke kunde indtræde som Arbejdsgiver overfor de Folk, som var ansatte paa Gaarden, og hvis Opsigelse ikke var udløben før 30. April. Skovrider Ipsen har ikke meddelt Forpagter Nielsen, at Grev Brockenhuus-Schack havde Overenskomst med Landarbejderforbundet, idet han som nævnt gik ud fra, at Overenskomsten forsaavidt angik Juellund, var traadt ud af Virksomhed ved, at Gaarden ved Forpagtningen er gaaet ud af Grevens Raadighed.

Forpagter Nielsen har for Retten forklaret, at han intet har hørt om Overenskomsten med Landarbejderforbundet, hverken under Forhandlingerne med Skovrider Ipsen i Februar Maaned angaaende Forpagtningen eller ved Forhandlingerne med Arbejderne i Marts Maaned. Han forhørte straks, da han forhandlede med Ipsen, om Folkene var opsagte, hvilket blev bekræftet, men deraf fremgik intet om, at der skulde være Overenskomst med Landarbejderforbundet. Først da han modtog Forbundets Brev af 20. April, fik han at vide, at Grev Brockenhuus-Schack havde Overenskomst med Forbundet. Han hævder, at denne Overenskomst er ham uvedkommende, dels fordi han intet har hørt om den, inden Forpagtningen blev indgaaet, og derfor ikke har tiltraadt den, dels fordi Overenskomsten kun gælder for Grev Brockenhuus-Schack personlig, saa længe han selv driver Juellund, og ikke hviler som en Behæftelse paa Gaarden.

Retten maa gaa ud fra, at Opsigelserne af Arbejderne til 1. Maj alene skete for at stille Forpagteren frit med Hensyn til Antagelse af Folk og ikke har haft nogen Forbindelse med, at Overenskomsten kunde være opsagt til den nævnte Dag, og at Bestemmelsen om, at Gaarden skulde drives for Grev Brockenhuus-Schacks Regning til 1. Maj, skønt Forpagtningen iøvrigt begyndte 1. April, alene skyldes, at Folkene først var opsagt til 1. Maj.

Retten finder ikke at kunne give Forbundet Medhold i dets Anbringende om, at Overenskomsten skulde gælde for Juellund uden Hensyn til, om Grev Brockenhuus-Schack drev Gaarden eller ej, idet en saadan Hæftelse paa en fast Ejendom allerede, fordi Forpagter Nielsen efter det oplyste intet har kendt til Overenskomsten, ikke vilde kunne gøres gældende mod ham. Som Følge heraf vil Nielsen være at frifinde.

Hvad angaar Grev Brockenhuus-Schack finder Retten, at han overfor Forbundet har paataget sig en Forpligtelse til at lade Overenskomsten gælde for Juellund, og da han ikke rettidigt har frigjort sig for denne Forpligtelse eller har overført Forpligtelsen paa Forpagteren ved Bestemmelser i Forpagtningskontrakten, vil han herefter til Landarbejderforbundet have at betale en Bod, der passende findes at kunne fastsættes til 500 Kr.

Sagens Omkostninger findes Grev Brockenhuus-Schack at burde betale med 300 Kr.

Kendelse:

Indklagede, Forpagter Aage Nielsen, Klostergaarden, bør for Tiltale i denne Sag fri at være.

Indklagede, Hofjægermester, Greve Fr. Brockenhuus-Schack, bør til Landarbejderforbundet betale en Bod, stor 500 Kr.

I Sagsomkostninger betaler Grev Brockenhuus-Schack 300 Kr.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 3 * KØBENHAVN DEN 15. AUGUST 1934 * 31. AARGANG

Det tredie Rige efter d. 30. Juni.

Storkapitalen som Sejrherre.

Af *Karl Ehrlich.*

Der bestod allerede inden den 30. Juni ikke den mindste Tvivl om, at det tredje Riges Sejr betød Storkapitalens Sejr. Den havde meget klogt forstaaet at nyttiggøre denne Bevægelse til sin egen Fordel. I to tidligere Artikler i »Arbejderen« har jeg allerede skildret, hvilke Følger denne Kendsgerning har haft for Arbejderklassens Vedkommende.

Begivenhederne den 30. Juni, der kostede talrige SA-Førere og adskillige uvelsete politiske Modstandere Livet, har paany bekræftet denne Kendsgerning. Det tredje Riges virkelige Magthavere er nu traadt helt frem i Forgrunden. Betydningen af disse Begivenheder, der i hele Verden har fremkaldt en Storm af Harme og Afsky, er uden Tvivl denne:

Dette Regimes virkelige Støtte, Rigsværnet og Storkapitalen, har tvunget Hitler til at skille sig af med sine »vilde Mænd«, d. v. s. med dem, der stadig krævede Løfternes Opfyldelse og Programmets Gennemførelse. Men Hitler nøjedes ikke med at fjerne dem fra deres Embeder; han lod dem allesammen myrde for ikke senere at maatte frygte deres Hævn. Men derved har han tillige bragt sig selv i et fuldstændigt Afhængighedsforhold til de virkelige Magthavere: Rigsværnet og Storkapitalen. Disse er 30. Junis egentlige Sejrherrer. De har benyttet sig af Hitler til at foretage en ny Omformning af det herskende Styre til Gunst for dem selv. I hvilken Grad dette er lykkedes dem, viser de senere Begivenheder.

Det første Skridt var, at Erhvervslivet blev grundigt »udrenset« for alle saakaldte nazistiske Utopister. Flere af dem var allerede blandt de myrdede, bl. a. den tidligere Arbejdsværge *Engel* fra Berlin, som engang havde vendt sig imod Lønnedskæringer. Baade »Føreren for det tyske Erhverv«, *Kessler,* og Underføreren for Gruppen Kemi, *Pietsch,* blev afsat med det samme. De var ganske vist i økonomisk Henseende ikke yderliggaaende Radikale, men de troede, at Hitler vilde gennemføre noget i Retning af Planøkonomi. Det var deres Fejltagelse. Ogsaa Hitlers personlige økonomiske Raadgiver, Ingeniør *Kepler,* blev afsat. I Stedet for den syge Rigsøkonomiminister *Schmitt* blev Rigsbankpræsident *Schacht* udnævnt til hans Stedfortræder. Det er aabenlyst et Slag mod Nazi-Programmets Forfatter, Gottfried *Feder,* som er Statssekretær i Rigsøkonomiministeriet. For at han ikke skal begaa »Dumheder«, har man gjort Herr Schacht til hans Overordnede.

Allerede disse nye Embedsbesættelser viser tydeligt Kursen: *Storkapitalen bestemmer,* Herr *Krupp von Bohlen* og *Halbach* i Essen trækker i Snorene.

Men endnu tydeligere belyses Situationen gennem et Opraab, den nye »Fører for de tyske Erhverv«, *Grev von der Goltz,* har udstedt 14 Dage senere. Der i opfordrer han endnu engang »Bedriftsførerne« altsaa Arbejdsgiverne, til at træde ind i »Arbejdsfronten«. De tidligere Opraab har været frugtesløse. Men nu skal de dér føres sammen i Fællesskab med »Følget«, altsaa Arbejderne. Det kan de roligt gøre, thi det hedder i Opraabet:

> »I Arbejdsfronten er der *ingen Plads for Uoverensstemmelser mellem Bedriftsfører og Følge.* Arbejdsfrontens høje Maal er at opdrage saavel Arbejdere som Arbejdsgivere til gode Nationalsocialister.«

Ordret hedder det saa videre:

> »*Varetagelse og Forsvar af socialpolitiske Interesser i den økonomiske Organisation er lovstridig og forbudt.* Ligeledes er efter vor Fører Adolf Hitlers Vilje den tyske Arbejdsfront ikke Stedet, hvor det daglige Arbejdslivs materielle Spørgsmaal, den naturlige Forskel mellem de enkelte arbejdende Menneskers Interesser afpasses efter hinanden. Ingen kan ville, at den *rene Atmosfære af gensidig Vilje til Forstaaelse,* som er Maalet for Arbejdsfrontens Bestræbelser, *gøres værdiløs gennem den materielle Interesserepræsentations Bagtanker* (!) .....

Hvem der, uden at høre til Bedriften, i Stedet

for Bedriftsføreren forhandler med Arbejderne om Interessespørgsmaal, handler lovstridig. ... *Den som, i Stedet for med Arbejderne, forhandler med bedriftsfremmede Repræsentanter, handler lovstridig.*«

Det er vel tydeligt nok. Arbejdsfronten har ikke mere noget at gøre med selve Bedrifterne. Arbejdsfrontens eneste Opgave er nu at organisere Fritiden gennem »Kraft gennem Glæde«. (Se »Arbejderen« for 1. Jan. 1934).

Til Arbejdernes Undertrykkelse og Retsløshed kommer oven i Købet en Forhaanelse. Den tyske Arbejdsfronts Presse-Afdeling haaner Arbejderne, idet den meddeler,

»at Arbejdsfrontens Retshjælpskontorer overtager Varetagelsen af alle Folkefællers Interesser i Spørgsmaal angaaende Arbejdsretten og ligeledes vedrørende Socialforsikringen, og det for *begge Parter, altsaa baade for Arbejdsgivere og Arbejdere.*«

Hvad skal man sige dertil? Arbejdsgiverne sparer nu ogsaa Pengene til deres Syndici, fordi Arbejderne med deres Kontingent til Arbejdsfronten afholder alle Udgifter!

For at *hæve Stemningen* blandt Arbejderne, skal der efter Arbejdsfrontens Fører Dr. Leys Udtalelse nu snart i alle Bedrifter indføres en »*Appel*« *(!)* ved Arbejdets Paabegyndelse og Ophør. Om Morgenen udgives Dagens »*Parole*«, og om Aftenen spørges der, om der er nogen, som endnu har Ønsker og Fordringer. I saa Tilfælde har han Lejlighed til at forebringe dem. Dette er et tydeligt Bevis for *Arbejdets fuldstændige Militarisering.*

Jeg har i en af mine tidligere Artikler henvist til, at Arbejderne er *tvungen* til at *deltage i de nazistiske Møder og Stævner.* Denne Forpligtelse bestaar fremdeles. Den tyske Arbejdsfront i Dresden har til et Møde, hvor Dr. Ley skulde tale, den 24. Juli 1934 udstedt følgende Anordning:

»Deltagelsen i dette Møde er en Pligt for alle Medlemmer af den tyske Arbejdsfront. Adgangskortet koster 10 Pfennig. Da en Del af Arbejdskammeraterne *tilsyneladende tror, at de ikke mere behøver at besøge nationalsocialistiske Stævner, maa der nu igen gaas over til at kontrollere Deltagelsen.* Arbejdskammeraterne skal derfor efter Ankomsten til Stillingspladsen aflevere deres Adgangskort til Funktionæren; Kortet skal være forsynet med deres *Navn og Arbejdsplads tydeligt skreven* .....

Disciplinen paa Stillingspladsen og paa Marchen er endnu ikke tilfredsstillende. Der gøres herved udtrykkeligt opmærksom paa, *at ingen uden særlig Tilladelse maa forlade Toget før Tiden, d. v. s. før Togets Opløsning.*«

Naar Arbejderne ikke møder eller forlader Toget, mister de deres Arbejde. Nogle Arbejdere i Berlin, som paa Grund af deres Ikke-Deltagelse i Maj-Demonstrationen blev afskediget, klagede til Arbejdsretten. De blev dog afvist, idet Retten i sin Kendelse erklærede:

»Naar Arbejderne bevidst ikke deltager i saadanne Fester, saa er deres Optræden en *alvorlig Krænkelse* af Medlemmernes *offentlig-retslige Pligter.* (!)

Det er altsaa en offentlig-retslig Pligt at deltage i de nazistiske Møder!

Men bortset fra den trøstesløse sociale, politiske og retslige Stilling bliver ogsaa Arbejdernes økonomiske Stilling stadig værre.

Arbejdsfronten har nu offentliggjort en *Statistik over Arbejdernes Lønindtægt i Februar Maaned 1934.* Statistikken omfatter 15,6 Millioner Ugelønninger til et samlet Beløb af 412 Millioner Mark. Gennemsnits-Ugelønnen er saaledes 26,22 Mark. Hvis disse Tal var rigtige, havde altsaa de tyske Arbejdere efter Nazisternes egne Oplysninger *med de sædvanlige Fradrag en Nettoløn af 20 Mark* om Ugen.

Men Statistikken er forfalsket. Den er ikke udregnet paa Grundlag af de virkelig udbetalte Lønninger, men efter Arbejdernes Kontingent til Arbejdsfronten! Dette giver et fuldstændig forkert Billede. Saaledes omfatter den 3. Kontingentklasse alle Brutto-Ugelønninger fra 14,40 Mk. til 19,20 Mk. Naar altsaa en Arbejder fortjener 14,40 Mk. om Ugen, er hans Løn i Statistikken beregnet til 19,20 Mk.! Men der maa tilføjes, at Statistikken kun omfatter 3,9 Mill. af Arbejdsfrontens Medlemmers Kontingent. De særligt daarligt lønnede — Landarbejdere, Hjemmearbejdere og Husassistenter — er ikke medtaget! For Bygge-, Træ- og Stenindustrien er Statistikken udregnet paa Grundlag af Timelønnen! I Februar 1934 har imidlertid efter officielle Oplysninger 53% af *Træarbejderne*, 76,4% af *Byggearbejderne* og 92,5% af *Stenarbejderne* arbejdet paa indskrænket Arbejdstid; men i Statistikken er der regnet med Løn for fuld Arbejdstid. Det vil altsaa sige, at Gennemsnitslønnen i Virkeligheden er endnu lavere, end Arbejdsfrontens Statistik udviser.

For *Tobaksarbejdernes* Vedkommende, hvor 84 pCt. af Medlemmerne tilhører de laveste Kontingentklasser, kunde Statistikken ikke skjule, at deres *Gennemsnits-Bruttoløn pr. Uge kun udgjorde 13,53 Mark!*

Rigets Statistisk Departement har for *Tekstilindustrien* i September 1933 udregnet en Gennemsnitsløn af 26,53 Mark. Det var sammenholdt med Lønnen i 1930 en Nedgang paa 21 pCt.

Men efter Arbejdsfrontens Statistik var Tekstilindustriens Gennemsnitsløn i Februar 1934 kun 21,47 Mark; den er altsaa i Løbet af et halvt Aar igen bleven nedsat med 20 pCt.! *Tekstilarbejderne har altsaa siden 1930, da Socialdemokraten Herm. Müller var Rigskansler, haft en Lønreduktion paa ikke mindre end 41 pCt..* Paa Grund af Raastofmangelen er der nu i Tekstilindustrien indført 36 Timers Arbejdsuge, hvad der i Realiteten betyder et yderligere Løntab af 25 pCt.

Det er Arbejderklassens Stilling i det tredje Rige! Kendsgerninger, som heller ikke Nazisterne kan komme udenom, og som ogsaa har vakt stor Forbitrelse indenfor deres egne Rækker. Kun ved

kunstige Midler har man i nogen Grad formaaet at aflaste Arbejdsmarkedet.

Jeg har allerede tidligere omtalt »Frivillig Arbejdstjeneste«, »Landmedhjælpere«, »Forsorgsarbejde« o. s. v. I Maj Maaned er der kommet en ny Lov til, der faktisk betyder *Stavnsbaandets Genindførelse.* Efter denne nye Lov maa ingen Arbejder forlade sin By eller Landsby for at arbejde andetsteds. Flytter han alligevel til en anden By, har han *intet Krav paa Arbejde og heller ikke paa Socialhjælp og Arbejdsløshedsunderstøttelse.* Folk, som arbejder i Landbruget, eller en Gang i de sidste 3 Aar har været beskæftiget i dette, maa ikke antages i industrielle Virksomheder og skal, saafremt de allerede skulde have faaet Arbejde, atter afskediges!

Arbejderne er Slaver i det tredje Rige. Storkapitalen hersker gennem Hitler og Nazismen hensynsløst og uden Skrupler. Jo mere Forholdene forværres som Følge af Diktaturets enestaaende Klassekamp mod Arbejderne, Undertrykkelsen og Forfølgelsen af politiske Modstandere, Racehadet og den forbryderiske Oprustningspolitik, desto skarpere bliver Kampen. Men dermed er det ikke muligt at skabe Orden i de *fortvivlede økonomiske og finansielle Forhold,* at forøge Eksporten og at fremskaffe fremmed Valuta til Indkøb af Raastoffer og det fornødne Brødkorn. *Tyskland staar foran en Vinter, der i mangt og meget vil ligne de frygtelige Krigsvintre. — De tyske Arbejderes Passionshistorie er ikke afsluttet.*

Billedskærer- og Dekorations-Billedhuggerforbundets Kongres i Aarhus.

Den 30. og 31. Juli afholdt ovenstaaende Forbund sin 2. Kongres i Amaliegades Forsamlingsbygning i Aarhus.

Dens Deltagere var Hovedbestyrelsens 10 Medlemmer og 15 Delegerede. Desuden var mødt som Gæster Hovedkasserer Hans Jacobsen, De samv. Fagforbund, Formand for Træarbejdersekretariatet, Forretningsfører Martin Petersen og den lokale Fællesorganisations Formand, Folketingsmand Leonhard Hansen.

Dagsordenen var følgende:

1. Kongressens Aabning. — Mandaternes Godkendelse.
2. Fastsættelse af Forretningsordenen. — Valg af Dirigenter og Sekretærer.
3. Valg af Udvalg: a) Diæt- og Lønudvalg, b) Lovudvalg.
4. Beretning om Forbundets Virksomhed.
5. Regnskabet.
6. Forslag til Ændring af Lovene.
7. Særlige Forslag.
8. Diæt- og Lønningsvedtagelser.
9. Valg af Tillidsmænd.
10. Fastsættelse af Tid og Sted for næste Kongres.

Formanden, Knud V. Jensen, bød i velvalgte Ord de Delegerede og Gæsterne velkommen, og efter Mandaternes og Forretningsordenens Godkendelse konstitueredes Kongressen saaledes:

Som Dirigenter valgtes Hovedkasserer C. Klüwer, København, og Chresten Andersen, Aarhus.

Sekretærer blev A. Klark-Nielsen, Aarhus, og Egon Martinsen, København.

Klüwer overtog straks Dirigenthvervet.

Efter at Gæsterne i korte Taler havde hilst paa Kongressen aflagde Formanden Beretning for den 5aarige Periode.

Af denne fremgik det bl. a., at der paa det lønmæssige Omraade ikke var sket nogen Forandring hverken til det bedre eller daarligere. Der var gennemført en Tillidsmandsordning og i Forbindelse dermed en Bestemmelse, der gør det muligt, at Medlemmerne, naar de har stillet Krav om en højere personlig Løn, kan indbringe Sagen for Organisationen, hvis Kravet ikke imødekommes.

Taleren omtalte, hvorledes en Del Medlemmer havde været til Skjortetilskæringskursus, idet der skulde erstattes en Del tyske Tilskærere, der ikke længere kunde faa Opholdstilladelse. De Billedskærere, der faar Arbejde som Skjorteskærere, overføres dog til Skræderforbundet.

Trods denne Afgang har det dog været muligt at opnaa en Forøgelse af Medlemstallet, saaledes at dette er godt 200, hvilket havde sin Aarsag i den store Uddannelse af Lærlinge. Vi har gjort, hvad vi kunde, for at fremskaffe den bedst mulige Uddannelse for disse og har faaet nogle Mestre dømt for mangelfuld Uddannelse, men det har i visse Tilfælde været vanskeligt at faa Forældrene med til Sagsanlæg.

Efter en kort Diskussion godkendtes Beretningen enstemmigt.

Punkt 5. Regnskabet.

Hovedkasserer Aksel Jessen fremlagde Regnskabet for de forløbne 5 Aar. Det balancerede med 84,360 Kr. og udviste en Beholdning paa 22,866 Kr. mod 29,581 Kr. for 5 Aar siden.

Efter at nogle Forespørgsler var besvarede godkendtes Regnskabet enstemmigt.

Under Punkterne 6 og 7 vedtoges det, at Afdelingernes Formænd er selvskrevne Medlemmer af Hovedbestyrelsen med Næstformændene som Suppleanter. Ligeledes vedtoges et Forslag om, at Forbundskassen betaler Kontingent til Arbejdsløshedskassen for sygemeldte Medlemmer.

Et saalydende Forslag:

»Ingen Opsigelse eller Afslutning af Overenskomsten kan finde Sted, uden den med skriftlig Afstemning blandt Medlemmerne er vedtaget med almindelig Majoritet«

blev forkastet med alle Stemmer imod 3.

Efter at Lønninger og Diæter var fastsat efter det nedsatte Udvalgs Indstilling, gik man til Valg af Tillidsmænd.

Forretningsfører Knud V. Jensen, Viceforretningsfører C. Klüwer og Hovedkasserer Aksel Jessen genvalgtes. Til Hovedbestyrelsen genvalgtes for København H. C. Andersen og Alfr. Frederiksen med Egon Mortensen og Sjølin som Suppleanter. For Fyn Otto Rasmussen, for Sydjylland nyvalgtes

Mechlenborg, for Midtjylland genvalgtes Klark-Nielsen og L. S. Nielsen med R. Christensen som Suppleant. Nordjylland M. Christensen med Verner Jessen som Suppleant.

Til Mødested for næste Kongres fastsattes Vejle.

Paa Arbejdsløshedskassens Delegeretmøde blev Beretning og Regnskab enstemmigt godkendte og der vedtoges nogle Lovændringer.

Ved Kongressen Afslutning talte Hans Jacobsen paa Gæsternes Vegne, og efter nogle Afslutningsord af Formanden sluttedes med »Internationale« og et Leve for Billedskærerforbundet.

Riggernes og Sejlmagerforbundets Kongres.

I Dagene den 26. og 27. Juli afholdt Riggerne og Sejlmagerforbundet Kongres.

Kongressen afholdtes i Forsamlingsbygningen i Helsingør.

Forbundets Formand Fr. Jensen aabnede Kongressen, idet han i hjertelige Ord bød de Delegerede og De samvirkende Fagforbunds Repræsentant Velkommen og udtalte, at Forbundet vel er lille, men alligevel har sine bestemte Interesser at varetage, og han haabede, at det ved fælles Virke vil være muligt at tilrettelægge Forholdene saaledes, at det bliver til Gavn for Medlemmerne.

Chr. Jensen, De samvirkende Fagforbund, takkede for Indbydelsen og omtalte de sidste Aars Kampe, Fagforbundene havde ført for at tilbagevise Arbejdsgivernes Forsøg paa at trykke Lønningerne ned for Arbejderne, og at det er lykkedes Arbejderorganisationen at forhindre dette Forsøg for alle Arbejder.

Omtalte derefter de sidste Aars Lovgivning, hvis Indflydelse paa Beskæftigelsesforholdene han paaviste.

Formanden forelagde herefter Kongressen Dagsordenen, der enstemmigt godkendtes.

Punkt 1. Aabning af Kongressen.
— 2. Kongressens Konstituering.
— 3. Beretning over Virksomheden.
— 4. Regnskabet.
— 5. Behandling af Forslag.
— 6. Lovændring.
— 7. Fastsættelse af Løn og Diæter.
— 8. Valg af Ledelse.
— 9. Fastsættelse af Stedet for næste ordin. Kongres.

Efter at Kongressen havde valgt Lauersen, Aalborg, til Dirigent og Maks Petersen, København, til Sekretær, fik Formanden Ordet for at aflægge Beretning; i denne omtalte han de Vanskeligheder, Forbundet havde været ude i, baade de økonomiske og den moralske; men nu var man paa ret Køl, og der er baade Stabilitet i Økonomien og Orden i de indre Forhold.

Der var opnaaet tilfredsstillende Resultater af Forhandlingerne med de mindre Sejlmagerfirmaer, og man ventede ligeledes at opnaa en gunstig Ordning paa »Det forenede Dampskibsselskab«s nyoprettede Værksteder for Sejlmageri og Rigning. I modsat Fald vil Hovedorganisationens Bistand blive paakaldt.

Skal man følge Smedene?

Efter en Omtale af Lønforholdenes Udvikling i Aarene 1930—34 og af den opnaaede Ferieordning, omtalte Formanden det Spørgsmaal, om Organisationen skal følge Metalarbejdernes Eksempel og afslutte Overenskomster for længere Tid. Man besluttede at optage Forhandlingerne herom med Arbejdsgiverne efter Kongressen.

Beretningen godkendtes enstemmigt.

Hovedkasserer Niels Martinsen forelagde herefter Forbundets Regnskab, der, efter at nogle Forespørgsler var besvarede, godkendtes enstemmigt.

Under Dagsordenens Punkt 5 behandledes de indsendte særlige Forslag, og her vedtoges et Forslag om, at den Begravelseshjælp paa 200 Kr., der ydes til Medlemmer og disses Hustruer ved Dødsfald, der hidtil var afkrævet ved hvert Dødsfald, i Fremtiden skulde ydes af et Fond, hvortil Medlemmer i Fremtiden skal yde et ugentligt Bidrag af 10 Øre.

Et af Hovedbestyrelsen fremsat Forslag om, at Lærlingene i Fremtiden skulde oplæres til saavel Rigger som Sejlmager, toges efter en lang Diskussion tilbage.

Endelig vedtoges et Forslag om, at der, under Forudsætning af, at der opnaaedes en Nedsættelse af Kontingentet til Arbejdsløshedskassen, oprettes et Fond, hvortil Bidraget skal være 20 Øre om Ugen.

Fondets Formaal skal være at yde Hjælp som Julehjælp til de Medlemmer, der ikke kan faa denne Hjælp af Arbejdsløshedskassen. Fondet skal tillige yde Hjælp til arbejdsløse Medlemmer til Husleje, Brændsel o. s. v.

Fondets Formaal skal ogsaa være at yde Tilskud til Oplysningsarbejdet, bl. a. ved at sende unge Medlemmer paa Kursus.

Under Punkt 5 vedtoges forskellige Ændringer i Forbundets Love, bl. a. at der i Fremtiden afholdes Kongres hvert 4 Aar og at Hovedbestyrelsesmedlemmerne fra København udpeges af Københavns Afdelings Generalforsamling. Endvidere vedtoges det, at Hovedbestyrelsen skulde gennemgaa Lovenes enkelte Paragraffer og udarbejde Forslag om Love baade for Forbundet og Afdelingerne.

Under Dagsordenens Punkt 6 fastsattes Lønnen for Formanden, Hovedkasserer og Hovedbestyrelsen, ligesom Diæterne fastsattes for Kongressens Delegerede.

Ved Valgene genvalgtes Fr. Jensen, København, til Formand og Niels Martinsen til Hovedkasserer, og som Medlemmer af Hovedbestyrelsen genvalgtes Laursen, Aalborg, og nyvalgtes Hansen, Aarhus, som Repræsentanter for Jylland, og Theodor Nielsen, Helsingør, genvalgtes som Repræsentant for Øerne.

De københavnske Repræsentanter skal vælges af Københavns Afdelings Generalforsamling.

Som Mødested for Forbundets næste Kongres valgtes København.

Kongressen afsluttedes med, at Formanden takkede de Delegerede og De samv. Fagforbunds Repræsentant for Deltagelsen i Diskussionen om Forbundets Forhold.

Chr. Jensen udtalte Forhaabningen om, at de Beslutninger, der var taget, maatte blive til Gavn for Forbundets Medlemmer.

Med et Leve for Riggernes og Sejlmagernes Forbund og De samv. Fagforbund afsluttedes Kongressen.

Arbejds- og Fabrikstilsynets Virksomhed i 1933.

Direktoratet for Arbejds- og Fabrikstilsynet har udsendt en rigt illustreret Beretning om Tilsynets Virksomhed i Aaret 1933.

Det fremgaar af Beretningen, at der ved Aarets Udgang var 33.692 Virksomheder under Tilsyn, hvoraf 8.220 var inddraget under samtlige Fabriklovens Bestemmelser, medens 1680 Mejerier og 23.792 andre Virksomheder kun var underkastet visse af Lovens Bestemmelser, særlig dens Regler om Ufarliggørelse af Maskineri. Endvidere blev 4.624 Elevatorer, 210 Andenhaandsværksteder og ca. 4.900 Bagerier tilset af Fabriktilsynet, der endelig ogsaa førte Tilsyn med 4.800 faste Dampkedler, 1.900 bevægelige Kedler og ca. 1.000 Kogekedler.

I et særligt Afsnit finder man en Række Uddrag af de enkelte Tilsynskredses Aarsberetninger til Direktoratet. Disse Uddrag spænder tilsammen over en stor Række Felter, paa hvilke Fabriktilsynet har sat ind til Bekæmpelse af Ulykkesrisikoen og Sundhedsfaren i Virksomhederne. I sidstnævnte Henseende er det ikke mindst Støvfaren, som Kredsenes Beretninger omhandler. Til Illustration af det store Antal Rundsavs-Ulykker i Landbruget finder man gengivet nogle Savtænder paa Rundsave, der stadig benyttes, og man forstaar herigennem, hvorfor saa mange kommer til Skade ved disse Save.

I et andet Afsnit indeholder Beretningen bl. a. et Uddrag af en Indberetning fra Specialinspektøren over Bagerier i København og Frederiksberg.

Endelig indeholder Beretningen en Oversigt over de erhvervshygiejniske Undersøgelser. Disse har ogsaa i det forløbne Aar i særlig Grad taget Sigte paa Sygdommen Silikose, paa Blyforgiftning og paa Erhvervsekzem. Under Afsnittet om *Silikose* finder man, foruden den i Pressen tidligere omdebatterede Undersøgelse af Porcelænsindustriens Arbejdere, gengivet Resultatet af en almindelig Undersøgelse af Metalslibere. Ogsaa i dette Erhverv er der konstateret en betydelig Silikosefare, men Direktoratet udtaler dog, at der i Betragtning af, at kun meget faa af de undersøgte Arbejdere var alvorligt angrebne, ikke er Anledning til nogen større Ængstelse, og at en samlet Indgriben eller drastiske Foranstaltninger næppe er nødvendige. For *Blyforgiftningens* Vedkommende resumerer Direktoratet sine Erfaringer derhen, at Blyforgiftninger er forholdsvis sjældne her i Landet og egentlig kun forekommer sporadisk. Det er i Virkeligheden kun ved Fremstilling og Reparation af Akkumulatorer samt ved Arbejde med Paasprøjtning af Blyforbindelser, at man paa Forhaand maa vente altid at finde Blyforgiftning.

I dette Afsnit lyser Direktoratet efter et mere intimt Samarbejde med de praktiserende Læger til Bekæmpelse af Erhvervssygdomme, for hvilke der efter Direktoratets Mening snarest burde indføres Meldepligt.

Beretningen slutter med et udførligt alfabetisk Register, der gør det let at finde de forskellige Emner.

Arbejdsløsheden i Juni og Juli 1934

(Efter Statistiske Efterretninger.)

Ifølge en foreløbig Optælling for de Fag, som indgaar i Departementets Arbejdsløshedsstatistik, var der ved Udgangen af Juli Maaned blandt de organiserede Arbejdere i disse Fag i alt 57,880 Arbejdsløse, d. v. s. 15,6 pCt. af det samlede Antal organiserede Arbejdere i de paagældende Fag (i alt 371,862 ved Udgangen af Juni 1934).

Nedenstaaende Tabel viser Arbejdsløshedsprocenten for hver Maaned siden Januar 1929.

Samtlige Fag:	1934	1933	1932	1931	1930	1929
	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Januar	33,4	43,5	34,1	24,2	19,9	27,7
Februar	31,3	42,9	35,9	24,5	20,5	29,7
Marts	28,4	35,4	35,8	22,1	15,3	21,8
April	21,6	28,6	27,7	15,3	11,6	13,3
Maj	16,8	24,3	24,8	12,3	9,4	10,8
Juni	15,5	21,9	24,9	11,3	8,7	10,0
Juli	15,6[1])	21,7	28,7	11,8	9,3	9,6
August		21,4	29,2	11,8	9,0	9,1
September .		20,9	29,6	12,1	9,0	8,7
Oktober ...		23,2	31,8	15,8	11,4	10,1
November..		25,7	35,1	22,1	15,5	13,0
December..		37,5	42,8	32,2	25,1	22,4

[1]) Foreløbige Tal.

Særskilt for Hovedstaden og Provinsen og med Deling paa 4 Erhvervsgrupper er Arbejdsløshedsprocenten vist i følgende Oversigt.

	Arbejdsløshedsprocenten ved Udgangen af					
	Juli 1934[1])	Juni 1934	Maj 1934	Juli 1933	Juni 1933	Maj 1933
Hovedstaden:	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
1. Bygn.- og Møbel-Industri	11,0	13,4	13,8	20,7	22,9	26,2
2. Anden Industri m. v. ...	15,0	15,2	16,3	21,2	21,1	22,9
3. Handel	8,7	8,7	9,8	10,3	11,0	12,4
4. Arbejdsmænd	16,0	17,1	19,5	20,5	20,5	24,2
I alt...	14,5	15,1	16,5	20,3	20,5	23,0
Provinsen:						
1. Bygn.- og Møbel-Industri	8,8	8,3	9,6	22,3	22,5	21,0
2 Anden Industri m. v. ...	14,8	14,0	15,2	18,3	18,6	19,8
3. Handel	8,2	8,7	9,3	12,2	13,0	14,3
4. Arbejdsmænd	20,0	19,4	20,8	27,6	27,4	31,8
I alt...	16,3	15,7	16,9	22,8	22,8	25,3
Hele Landet.....	15,6	15,5	16,8	21,7	21,9	24,3

[1]) Foreløbige Tal.

Endelig er i følgende Oversigt meddelt Arbejdsløshedsprocenten for Maj og Juni for de vigtigste Fag enkeltvis.

Fag	Antal Arb. pr. Juni 1934	Arbejdsløsheds pCt. ved Udgangen af			
		Juni 1934	Maj 1934	Juni 1933	Maj 1933
		pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Bageri- og Konditoriarb...	4 931	26,7	33,2	34,0	36,9
Sukkervare-, Chokolade- og Biscuitarbejdere	1 653	17,5	16,1	20,0	15,9
Bryggeriarbejdere m. fl....	6 224	2,9	3,4	3,2	6,5
Slagteriarbejdere	8 394	18,2	19,3	12,1	13,2
Tobaksarbejdere	8 417	16,6	18,9	20,6	27,6
Tekstilarbejdere	13 327	8,3	5,9	6,5	6,7
Skræddere	11 892	10,5	6,5	9,9	4,0
Hatte- og Buntmagere	1 430	20,1	23,6	24,0	21,9
Skotøjsarbejdere	4 720	18,1	20,4	15,4	14,6
Murere	9 289	2,2	5,4	11,4	15,2
Hustømrere.....	8 538	5,8	9,0	17,4	22,8
Snedkere.....	9 317	20,3	21,4	36,7	35,7
Malere.....	6 895	7,7	4,4	18,2	12,7
Sadelmagere og Tapetserere	2 095	18,5	10,0	31,7	20,3
Træindustriarbejdere.....	4 933	11,2	11,5	20,7	24,5
Karetmagere.....	1 136	16,4	14,4	23,2	26,2
Keramikere.....	1 429	3,6	3,8	6,3	7,9
Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere.....	1 219	21,5	20,9	34,9	35,8
Blikkenslagere.....	2 163	13,6	15,4	25,6	25,5
Smede- og Maskinarb.....	31 812	18,0	20,0	31,2	33,3
Formere	2 072	17,4	19,6	33,5	38,9
Elektrikere	2 976	23,9	23,1	31,2	33,3
Papirindustriarbejdere.....	1 589	1,8	2,0	2,6	2,6
Bogbindere.....	4 087	17,0	13,7	20,1	18,9
Typografer	6 376	13,0	14,2	16,3	18,6
Handels- og Kontormedhj..	20 927	8,9	9,8	12,7	14,2
Dansk Arbejdsmandsforb. m. v.	116 989	20,1	22,2	25,3	28,9
Murarbejdsmænd i Kbhvn..	1 860	15,4	23,0	19,8	29,0
Landarbejdere	27 300	14,2	13,8	27,2	34,2
Sømænd.....	4 135	25,2	30,3	27,7	32,0
Søfyrbødere.....	2 450	27,5	35,7	32,0	36,2
Kedel- og Maskinpassere .	2 318	4,7	6,5	8,0	9,1
Kvindeligt Arbejderforbund	12 733	13 9	17,3	17,8	20,6
Andre Fag	26 236	11,2	12,9	18,8	20,2
I alt...	371 862	15,5	16,8	21,9	24,3

Prisniveauet.

(Efter Statistiske Efterretninger).

De af Det statistiske Departement siden Juli 1915 foretagne Beregninger over Prisforandringernes Indflydelse paa Udgifterne i et Husholdningsbudget er, som tidligere meddelt i Statistiske Efterretninger, fra og med Juli 1933 fortsat saaledes, at man som Basis for disse Beregninger bruger et Husholdningsbudget, der er opstillet efter de ved en Forbrugsundersøgelse i 1931 indvundne Oplysninger.

I nedenstaaende Tabel anføres Resultatet af de saaledes for Juli 1934 foretagne Beregninger, idet Tallene for det sidste Aar anføres til Sammenligning.

Udgifternes Fordeling paa Budgettets Hovedgrupper.

	1931 gnstl.	Juli 1933	Okt. 1933	Jan. 1934	Apr. 1934	Juli 1934
Fødevarer	974	978	1011	1000	1028	1037
Klæder, Fodtøj, Vask ...	383	419	431	438	453	454
Bolig	421	433	433	434	434	434
Brændsel, Belysning ...	159	160	162	164	166	166
Skatter, Kontingent. o. l.	436	461	461	461	462	483
Andre Udgifter	727	747	747	748	748	749
I alt	3100	3198	3245	3245	3291	3323

Udgiften, beregnet i Procent af Udgiften i Aaret 1931 gnstl. (Udgiften i 1931 gnstl. = 100).

	1931 gnstl.	Juli 1933	Okt. 1933	Jan. 1934	Apr. 1934	Juli 1934
Fødevarer	100	100	104	103	106	106
Klæder, Fodtøj, Vask ...	100	109	113	114	118	119
Bolig	100	103	103	103	103	103
Brændsel, Belysning ...	100	101	102	103	104	104
Skatter, Kontingent. o. l.	100	106	106	106	106	111
Andre Udgifter	100	103	103	103	103	103
I alt ...	100	103	105	105	106	107

Naar Udgiften i Aaret 1931 sættes = 100, var Udgiften efter de i April gældende Priser 106 og efter de nu for Juli foretagne Beregninger 107.

Hvis man i Stedet for Priserne i Aaret 1931 anvender Priserne i Juli 1914 som Basis, bliver Pristallet for Juli udregnet paa Grundlag af det efter Forbruget i 1931 opstillede Budget 166.

Nyt fra Udlandet.

Internationalt Handels- og Kontormedhjælperforbund afholdt den 12. og 13. Juli sin ordinære Kongres i Bryssel, der væsentlig drøftede interne organisatoriske Spørgsmaal. Desuden behandledes Forslaget om den internationale Fagbevægelses Koncentration, og der vedtoges en Resolution, der udtaler sig for de internationale Fagsekretariaters Indlemmelse i den internationale faglige Central som særlige Fag- eller Industrigrupper. Det fordres, at Privatfunktionærer og Medhjælpere skal danne en særlig Gruppe under en saadan fælles faglig Internationale.

Tabet af de store Forbund i Tyskland og Østrig har selvfølgelig sat tydelige Spor i Internationalens Medlemstal, som er gaaet ned fra 880,917 til 426,654 i April d. A.

Kongressen drøftede Muligheden af et Samarbejde mellem Forbund i nærbeliggende Lande. Samarbejdet mellem de skandinaviske Forbund har fundet Efterligning i Mellemeuropa, idet Handels- og Kontormedhjælperforbundene i Donaustaterne har paabegyndt et Samarbejde i økonomiske Spørgsmaal.

De skandinaviske Beklædningsarbejderes Sammenslutning kunde i 1933 notere en Stigning i Medlemstallet paa 4292. Fremgangen skyldes navnlig det svenske og danske Hatte- og Buntmagerforbunds Tilslutning (3000 Medlemmer).

Det samlede Medlemstal udgjorde ved Aarsskiftet 32,135, deraf 24,203 Kvinder, og fordeler sig paa de tilsluttede Lande som følger: Sverige 16,248 (13,079 Kvinder), Danmark 12,315 (8383), Norge 3172 (2561) og Finland 400 (180).

Forkortelse af Arbejdstiden i Jern- og Metalindustrien i Madrid. I Marts Maaned gik Metalarbejderne i Madrid i Strejke for at faa gennemført en Forkortelse af Arbejdstiden med Lønkompensation. Da gentagne Forhandlinger mellem Arbejdernes og Arbejdsgivernes Repræsentanter endte uden Resultat, henviste Arbejdsministeren Stridsspørgsmaalet til Behandling i et Fællesudvalg, som udtalte sig til Gunst for Indførelse af en 44 Timers Uge med samme Løn som hidtil for 48 Timer. Ligeledes anbefalede Udvalget en Undersøgelse angaaende Muligheden for Indførelse af en ensartet Arbejdstid gældende for hele Landet.

Trods Arbejdsgivernes Protest tiltraadte Arbejdsministeren Udvalgets Afgørelse, hvorefter Arbejdet genoptoges paa dette Grundlag.

Forhandlinger om Arbejdstidsforkortelse i Czekoslovakiet. For nogle Uger siden blev der i Czekoslovakiet paabegyndt Forhandlinger mellem Fagforbundene og Arbejdsgiverne angaaende Forkortelse af Arbejdstiden for paa denne Maade at afhjælpe den herskende Arbejdsløshed. Forhandlingerne mellem Hovedorganisationerne førte til en Aftale om, at der i hver Industri skulde forhandles om Muligheden af at tilvejebringe Aftaler angaaende Forkortelse af Arbejdstiden.

Det er Meningen, at der først skal tilvejebringes saadanne Aftaler, gældende for alle Grene af Glas-, Tekstil-, Papir- og Bygningsindustrien. Derefter skal der indgaas Aftaler for de øvrige Industrier. Samtidig skal der ogsaa indledes Forhandlinger for Handels- og Transportvirksomhederne. Muligheden for Nyantagelse af Arbejdskraft i Produktionen skal tilvejebringes gennem Forkortelse af Arbejdstiden, som i Regelen ikke skal overstige 40—42 Timer om Ugen. I Bedrifter, der arbejder med 3 Skift, skal man undersøge Muligheden af at indføre 4-Holdsdrift. Den saaledes indtrædende Nedgang i Produktionen skal udlignes ved Antagelse af nye Arbejdere. Alt Overtidsarbejde skal saa vidt muligt afskaffes. En Forudsætning for de her nævnte Foranstaltninger er dog, at Arbejdstiden ikke nedsættes til gennemsnitlig under 32 Timer ugentlig. De saaledes for de enkelte Industrigrene tilvejebragte Overenskomster skal være gældende til 30. April 1935. I December 1934 skal Repræsentanter for de modstaaende Hovedorganisationer paany træde sammen til Møde for at undersøge, hvilke Virkninger disse Aftaler om Forkortelse af Arbejdstiden har haft.

Ved Forhandlingerne har Fagforbundenes Repræsentanter erklæret, at de foretrækker den lovlige Indførelse af 40 Timers Ugen, men at de ogsaa ad den Vej, man nu er slaaet ind paa, vil gøre alt for at komme et Skridt videre med Hensyn til en effektiv Bekæmpelse af Arbejdsløsheden.

Ifølge en senere Beretning har det hidtil ikke været muligt at naa en Forstaaelse ved Forhandlingerne i de enkelte Industrier. Den største Vanskelighed danner Lønspørgsmaalet, idet Arbejderne modsætter sig en Forringelse af deres Ugefortjeneste, medens Arbejdsgiverne gør gældende, at en Arbejdstidsforkortelse med Lønkompensation vil kunne paaføre dem ubillig Konkurrence fra de talrige uorganiserede Arbejdsgiveres Side.

Lønbevægelser og Konflikter.

Mølleriarbejdere paa Ota-Møllen i Nakskov.

Den 11. Juli afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Anledning af en Klage fra Dansk Mølleriarbejderforbund over, at A/S »Ota« i Nakskov havde omgaaet Overenskomsten ved en Omlægning af Arbejdstiden Pinselørdag uden at betale hvad der skulde betales herfor i Henhold til Overenskomsten.

Der opnaaedes ikke Enighed, og Sagen henvistes til Afgørelse ved faglig Voldgift. Ved samme Møde enedes man om, at der skal optages en lokal Forhandling i Henhold til Forligsmandsforslagets Punkt 3 i sidste Halvdel af August, hvor der da ogsaa træffes Aftale om Voldgiftsmand til Behandling af den førstnævnte Sag.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 1971.

Smede og Maskinarbejdere hos A/S Frichs, Aarhus.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 27. Juli 1934 i Sag Nr. 1971. Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og dennes Medlem A/S Frichs, Aarhus, mod De samvirkende Fagforbund for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund.

Den 5. Maj 1934 afholdtes efter Begæring af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund Mæglingsmøde paa A/S Frichs, Aarhus, til Behandling af

1) Krav om Forhøjelse af de ansatte Timelønninger,
2) Krav om Forhøjelse af Akkordafsavnstillægget.

Det oplystes, at sidstnævnte Krav kun gjaldt de Arbejdere, der ikke havde Adgang til Akkord, f. t. 37 Mand.

ad 1) *Firmaet tilbød at give et Beløb paa ialt 50 Øre til Fordeling* efter Firmaets Skøn til de ansatte Timelønninger, fortrinsvis til de lavere Lønninger, dog ikke til 1. og 2. Aars Udlærlinge.

Forbundet og Arbejderne kunde ikke modtage dette Tilbud.

ad 2) Firmaet hævdede, at *de anvendte Akkordafsavnstillæg var gældende i Overensstemmelse med en lokal Aftale,* der havde bestaaet i en lang

Aarrække, og derfor ikke uden særlige Foranstaltninger kunde kræves ændrede.

Enighed opnaaedes saaledes ikke, hvorefter Forbundets Mæglingsmand forbeholdt sig at kræve Sagen fremmet til Timandsmøde.

Den 31. samme Maaned afholdtes Timandsmøde angaaende de nævnte to Krav, uden at Enighed opnaaedes.

Den 18. Juni fremsendte Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund til Dansk Arbejdsgiverforening følgende Skrivelse:

»Med nærværende undlader vi ikke at meddele den ærede Arbejdsgiverforening, at der i Overensstemmelse med de mellem Jern- og Metalindustriens Sammenslutning og vort Forbund gældende Regler for Behandling af faglig Strid er forhandlet hos A/S Frichs, Aarhus, om Forbedring af Lønforholdene, idet Firmaet i Strid med den gældende Overenskomst nægter at give Akkord paa Arbejde, som kan sættes i Akkord.

Da det ikke ved Mæglings- og Timandsmøde er lykkedes at opnaa Enighed, agter vi at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om, at der iværksættes Arbejdsstandsning overfor Firmaet, for saa vidt angaar de Arbejder, hvorpaa der kan gives Akkord, og som Firmaet forlanger udført paa Timeløn.«

Den 26. Juni fremsendte Forbundet endelig Meddelelse om, at vedkommende kompetente Forsamling har besluttet, at der iværksættes Arbejdsstandsning fra og med Onsdag den 4. Juli ved normal Arbejdstids Ophør for de af Forbundets Medlemmer, der hos ovennævnte Firma beskæftiges ved elektrisk Svejsning og Slibearbejde, for at opnaa at nævnte Arbejder bliver udført i Akkord.

Den varslede Strejke er ikke effektueret endnu.

Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og for dennes Medlem A/S Frichs, Aarhus, har derefter indklaget De samvirkende Fagforbund for Smede- og Maskinarbejderforbundet for at høre de af Forbundet afgivne tvende Strejkevarsler kendt ulovlige.

Under Anbringende af, at A/S Frichs ved at nægte at give Akkord paa det omhandlede Svejsnings- og Slibearbejde eller at yde et Tillæg, hvorved den til normal Akkordfortjeneste i Jernindustrien svarende Fortjeneste kan opnaas, har gjort Brud paa den bestaaende Overenskomst, har de Indklagede paastaaet Selskabet ikendt Bod, samt paastaaet, at de afgivne Strejkevarsler kendes lovlige, idet Arbejdsgiverforeningen ikke i Henhold til Voldgiftslovens § 4, Nr. 5, rettidigt har protesteret mod de afgivne Varsler.

Under Henvisning til Overenskomstens Afsnit A, § 7, hvori det blandt andet hedder:

»Parterne anser det for ønskeligt at anvende Akkordarbejde ved fabriksmæssig Produktion og at søge dette opnaaet ved Gennemførelse af Priskuranter«

har Klagerne til Støtte for deres Paastand anført, at der ikke i denne Bestemmelse eller i Overenskomsten iøvrigt findes nogen Hjemmel for Forbundets Krav om Indførelse af tvungen Akkord i den paagældende Virksomhed, og at der derfor savnes Basis for Strejkevarslerne. Iøvrigt hævder Klagerne, at det paagældende Arbejde efter Ledelsens Formening ikke egner sig til Akkord, og at de paagældende Arbejdere gennem Akkordafsavnstillæg og personlige Tillæg har faaet Godtgørelse for manglende Akkordarbejde.

De Indklagede har anført, at Forbundet i 1931 rejste Krav om Indførelse af Akkord for Svejsnings- og Slibearbejde, men da kun opnaaede, at der til de ansatte Timelønninger og Akkordafsavnstillæg føjedes personlige Tillæg for de paagældende Arbejdere. Ved Mæglings- og Timandsmødet i Maj dette Aar forhandledes ikke om Indførelse af Akkord for det paagældende Arbejde, da Forbundet ansaa Gennemførelse heraf for haabløst, men kun om Forhøjelse af de ansatte Timelønninger og af Akkordafsavnstillægget. De Indklagede mener, at Selskabet i Henhold til den citerede Overenskomstbestemmelse er pligtig at give alt Arbejde, der egner sig dertil, i Akkord, og at det paagældende Svejsnings- og Slibearbejde er egnet dertil. Endelig hævder de Indklagede, at Forbundet maa have Paataleret med Hensyn til det stillede Krav om Akkords Indførelse, og at Forbundet maa være berettiget til at varsle Strejke paa Kravet, naar det ikke ved den skete organisationsmæssige Forhandling er lykkedes at faa Kravet opfyldt.

Foreløbig bemærkes, at der ikke kan gives de Indklagede Medhold i deres Paastand om Varslernes Godkendelse, fordi Klagerne ikke i Medfør af Voldgiftsretslovens § 4, Nr. 5, rettidigt har fremsat Protest.

Hvad angaar Sagen iøvrigt, findes det ikke nødvendigt under nærværende Sag at komme ind paa Spørgsmaalet, om Forbundet i et Tilfælde som det foreliggende kan varsle Strejke paa Krav om Indførelse af Akkord. Den første Betingelse for, at Strejkevarslet overhovedet kan godkendes, maa nemlig være, at der ved de forudgaaende organisationsmæssige Forhandlinger har været rejst Krav om det, der ønskes opnaaet ved Strejken. Ved Mæglings- og Timandsmødet gik Kravet som nævnt ud paa Forhøjelse af de ansatte Timelønninger og af Akkordafsavnstillægget, medens Strejkevarslet angaar Krav om Indførelse af Akkord. Allerede af denne Grund maa de afgivne Strejkevarsler kendes ugyldige.

Sagens Omkostninger findes de Indklagede at burde betale med 300 Kr.

Kendelse:

De ovenfor omhandlede overfor A/S Frichs, Aarhus, under 18. og 26. Juni 1934 afgivne Strejkevarsler kendes ugyldige.

I Sagsomkostninger betaler de Indklagede 300 Kroner.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 4 * KØBENHAVN DEN 1. SEPTEMBER 1934 * 31. AARGANG

Arbejdsløshedsproblemet.

Arbejdsløsheden er et Problem, som, navnlig i de senere Aar, har været og fremdeles er Genstand for indgaaende Undersøgelser og Drøftelser. Den overordentlig langvarige og omfattende Arbejdsløshed betyder en svær finansiel og moralsk Belastning for saavel alle dem, der direkte rammes af dette Onde, som for Samfundet som Helhed. Det staar nu ikke klart for enhver, at den nuværende økonomiske Krise er af en nogen anden og mere ondartet Karakter end de tidligere Kriser, at dens Bekæmpelse fordrer ekstraordinære Foranstaltninger og Indgreb, og at selv en kommende Konjunkturopgang ikke automatisk vil bringe Beskæftigelsesproblemet ud af Verden. Men der kan dog overalt spores en voksende Erkendelse af det unaturlige i det Forhold, at store Dele af den arbejdende Befolkning for lange Tider ad Gangen spærres ude af Produktionsprocessen, at deres Arbejdskraft tvinges til at ligge brak, og man har indset, at Beskæftigelsesspørgsmaalet ikke er et Anliggende, der kun angaar selve Arbejderne, men i høj Grad ogsaa har Bud til de andre Befolkningskredse.

I tidligere Tider tog man noget mere overlegent paa Arbejdsløshedsproblemet. Man ansaa det nærmest som en Selvfølge, at der fandtes en industriel Reservearmé, der altid stod til Arbejdsgivernes Raadighed, ligesom man fandt det ganske i sin Orden, at de arbejdsløse ikke havde Krav paa Understøttelse. Denne Opfattelse kan forklares med, at Arbejdsløsheden dengang var forholdsvis ringe og aftog med tilbagevendende bedre Konjunkturer. Under det kapitalistiske Produktionssystem er de økonomiske Kriser imidlertid stadig tiltaget i Styrke og Varighed, hvad der efterhaanden har medført et Omsving i den offentlige Bedømmelse af Beskæftigelsesproblemet. Dette fremgaar bl. a. af den Kendsgerning, at det tidligere saa haardt omstridte Spørgsmaal om de arbejdsløses Ret til Understøttelse nu næppe mere giver Anledning til Diskussion. Det vilde rigtignok ogsaa se mærkeligt ud, at man i en Tid, hvor alle Erhvervskredse kræver Statens Støtte og Bistand og hellere end gerne modtager saadan Støtte, vilde benægte de arbejdsløses Understøttelsesret.

Den nuværende Krises Kendetegn er Vareoverflod og svigtende Købekraft. Den kapitalistiske Verden har ikke holdt Skridt med sin egen Udvikling. Industriens og Landbrugets Produktion er forøget i en saadan Udstrækning, at den langt overstiger Forbruget. Men en Krise, der skyldes Vareoverflod, kan kun bero paa en Fejl i det økonomiske System. Denne Fejl maa rettes, saafremt det skal lykkes at finde en effektiv Løsning af Beskæftigelsesproblemet, og det er derfor paa dette Punkt, den socialdemokratiske Arbejderbevægelses Styrke sættes ind.

Den økonomiske Politik, der er ført herhjemme i de sidste Aar, har da ogsaa medført en Bedring indenfor Erhvervslivet, hvad der bl. a. fremgaar af Nedgangen i Arbejdsløsheden. For Arbejderne er jo Arbejdsløshedstallet det afgørende Kendetegn for en saadan Bedring. Statistiken viser, at Arbejdsløshedsprocenten, der i Januar 1933 var 43,5, i Januar 1934 var sunken til 33,4 og i Juli til 15,6. Men alligevel findes der for Tiden omtrent 75,000 arbejdsløse.

Ved Bedømmelsen af den herskende Arbejdsløshed bør der skelnes mellem den konjunkturelle Arbejdsløshed, der er fremkaldt af forringede Afsætningsmuligheder og den heraf betingede Produktionsindskrænkning, der igen medfører Afskedigelse af Arbejdere, og den strukturelle eller saakaldte teknologiske Arbejdsløshed, der opstaar som Følge af mere rationel Drift og Indførelse af arbejdsbesparende Maskiner, der gør Arbejderne overflødige. Det tekniske Fremskridt og Rationaliseringen har forøget Arbejdets Produktivitet mere, end det har været muligt at forøge Afsætningen. Der har fundet en uafbrudt Intensivering Sted af Produktions- og Arbejdsprocessen, samtidig med at der er sat Grænser for en fortsat Udvidelse af Produktionen i de gamle Industrilande, der har svært ved at finde nye Markeder. Naar man nu i alle Lande maa regne med Arbejdsløshedstal, der er langt større end de tilsvarende Tal for Aarene før Krigen, skyldes det ikke blot Virkningerne af den økonomiske Krise med den deraf følgende

Produktionsnedgang, men tillige den i alle Erhvervslivets Grene gennemførte Rationalisering og Mekanisering.

Vi er selvfølgelig vidende om, at der hersker delte Meninger om, i hvilken Udstrækning Rationaliseringen og det tekniske Fremskridt som Helhed har gjort den menneskelige Arbejdskraft overflødig. Mange Teknikere og Nationaløkonomer hævder, at Rationaliseringen ikke skaber større Arbejdsløshed, idet det tekniske Fremskridt medfører en Billiggørelse af Produktionen. De billigere Varer forøger Befolkningens Købeevne, og denne er som Følge heraf i Stand til at tilfredsstille nye Behov, hvorved der skabes forøget Beskæftigelse for andre Erhverv. Man indrømmer ganske vist, at Rationaliseringen indenfor visse Industrigrene har frigjort Arbejderne, men i Løbet af kortere eller længere Tid finder disse igen Beskæftigelse i andre eller helt nye Erhverv. Det vil altsaa sige, at det eneste, der sker, er dette, at de overtallige Arbejdere søger over i nye Fag. Hvis denne Fremstilling, der navnlig af Arbejdsgivere benyttes som Argument mod Arbejdernes Krav om kortere Arbejdstid, var rigtig, skulde Beskæftigelsestallet falde og stige sammen med Indekstallet for Produktionen. Dette er imidlertid ikke Tilfældet, ligesom det heller ikke passer, at Rationalisering altid fører til en Billiggørelse af Produktionen. Det viser sig nemlig ret ofte, at de af den rationaliserede Produktion flydende Fordele vandrer i Bedriftsindehavernes Lommer eller at den overrationaliserede Bedrift med sit dyre Maskinanlæg ikke svarer sig, fordi dets Kapacitet ikke kan udnyttes fuldt ud, saaledes at det eneste Resultat af en saadan Fejlrationalisering kun er øget Arbejdsløshed og Kapitaltab.

Nu er det ganske vist meget vanskeligt at fremskaffe nøjagtige talmæssige Oplysninger om, i hvilket Omfang teknisk Fremskridt og Rationalisering fortrænger den menneskelige Arbejdskraft. Vi kunde rigtignok anføre en Række Tal, der viser Produktionsstigningen i de enkelte Industrier og Nedgangen i de samme Industriers Arbejdertal, men dette giver selvfølgelig ikke noget korrekt Billede af Beskæftigelsesforholdene som Helhed.

Vi har allerede henvist til de stærkt stigende Arbejdsløshedstal, der i sig selv modbeviser Paastanden om, at de overtallige Arbejdere kan finde Beskæftigelse i andre Erhverv. Selv i 1929, et Aar med udprægede Højkonjunkturer, fandtes der i Tyskland henimod 2 Millioner arbejdsløse, i England 1¼ Mill., i U. S. A. ca. 2 Mill. og i Danmark over 40,000 arbejdsløse, d. v. s. Arbejdsløshedstal større end dem, man regnede med i Kriseaarene før Krigen, tiltrods for, at Produktionen var forøget ganske betydeligt. Ser man paa Danmarks Produktionsstatistik for 1932, viser det sig, at den samlede industrielle Produktion i 1932 var 6 pCt. større end i 1927, mens det ved Produktionen beskæftigede Antal Arbejdere var af samme Størrelse i de 2 Aar. I Perioden 1927—1930 var Produktionen steget med 27 pCt., Arbejdertallet derimod kun med 20 pCt. Da Folketallet i Danmark i Aarene 1927—1932 er vokset med 3,3 pCt., viser det sig altsaa, at Beskæftigelsesprocenten faktisk er gaaet ned og Beskæftigelsesmulighederne forringet. Det slaas udtrykkeligt fast, at denne Bevægelse henimod en større Produktionsmængde pr. Arbejder har gjort sig almindeligt gældende for Perioden 1927—1932 som Helhed, da der kun med ganske faa Undtagelser var Tale om Produktionsudvidelser i de enkelte Industrier.

Den i vort Naboland Sverige af »Sveriges Industriforbund« førte Statistik over Produktion og Beskæftigelse viser et lignende Billede. Produktionsindekstallet var i 1928 = 100, i 1929 = 105, for December 1933 97,1, mens Beskæftigelsestallet for de tilsvarende Aar og Maaned var henholdsvis 98,1, 100 og 88,5. Udviklingen i de andre Lande viser samme Tendens. Og fælles for alle Lande er den mægtige Arbejdsløshed, som man ikke kendte Magen til tidligere.

Forholdet er i Virkeligheden dette, at Produktionen øger med uforandret eller synkende Arbejdertal og der saaledes ikke kan skaffes Beskæftigelse til det voksende Folketal, der er afskaaret fra at udvandre til oversøiske Lande. Skal en fortsat Forøgelse af Arbejdsløsheden derfor forhindres, maa der slaas ind paa andre Veje. Der maa skabes Plan og Orden i det økonomiske Liv, Produktions- og Fordelingssystemet maa afpasses efter hinanden, Befolkningens Købekraft maa forøges og Arbejdstiden forkortes. Det er den eneste Vej ud af det nuværende økonomiske Kaos.

Vi skal i denne Artikel ikke komme nærmere ind paa Muligheden for en Forkortelse af Arbejdstiden eller undersøge, i hvilken Udstrækning denne vilde være i Stand til at give Beskæftigelse til flere Arbejdere. Det er kun Hensigten at paavise, at set ud fra produktionstekniske Synspunkter møder Fordringen om Arbejdstidens Nedsættelse ingen Vanskeligheder. De fra forskellige Lande foreliggende statistiske Oplysninger viser, at Industriens Produktionskapacitet langtfra bliver fuldt udnyttet. Selv i Tilfælde af fortsat Konjunkturopgang vil der derfor ikke bestaa Fare for, at en Arbejdstidsforkortelse vilde nødvendiggøre en uøkonomisk Udvidelse af Produktionsapparatet.

Den nordiske Samarbejds-Komité.

Møde i Stockholm i Dagene 17. og 18. Aug. 1934.

I den svenske Landsorganisations Mødelokaler afholdtes 2. Møde i den i 1933 genoprettede nordiske Samarbejdskomité.

I Mødet deltog Repræsentanter fra Sverige, Finland, Island og Danmark.

Da Dagsordenen, udover den ordinære fastsatte, tillige indeholdt Spørgsmaalet om Stillingen til den internationale Arbejderbevægelse, var der fremmødt Repræsentanter fra Norges saavel faglige som politiske Arbejderorganisationer.

I Henhold til Vedtægterne for Samarbejds-Komitéen leder Formanden for det Lands Socialdemokrati, i hvilket Sekretariatet er beliggende, Mødet, hvorfor Formanden for det svenske Socialdemo-

krati, P. Alb. Hansson, aabnede Konferencen, bød Repræsentanterne Velkommen og udtalte: Vi vil, forinden vi gaar over til vort Arbejde, mindes vor i Gaar afdøde Ven, Søder, der var Formand for Sveriges ufaglærte Arbejdere, en god og solid Mand, der i sin Virken har udrettet meget for Sveriges og Nordens Arbejdere. Ære være hans Minde.

Forsamlingen paahørte Mindetalen staaende.

Dirigenten forelagde derefter Mødets Dagsorden:

1. Redegørelse for den politiske og faglige Stilling i de tilsluttede Lande og Arbejderpartiernes Politik i den nuværende Situation.
2. Stillingen til den internationale Arbejderbevægelse.

Statsminister *P. Alb. Hansson* redegjorde for den politiske Situation i Sverige, idet han omtalte den Valgbevægelse, der i Øjeblikket føres i Sverige — Valg til Amtsraad — og da det er disse Raad som vælger første Kammers Rigsdagsmænd, har Resultatet af Valget meget stor Betydning for den politiske Stilling i Landet. Der rejses stærke Angreb paa Partiet fra Højrepartiernes Side, idet disse ønsker et Systemskifte; men vi tror paa et godt Resultat.

Omtalte herefter den Politik, den socialdemokratiske Regering førte, nemlig Gennemførelse af prisregulerende Foranstaltninger til Støtte for svenske Jordbrugere og fortsatte: Vi kan konstatere, at til Trods for disse Foranstaltninger, ligger Varepriserne 25 pCt. under den Pris, der var gældende forud for Landbrugskrisens Indtrædelse. Vi vilde i Sverige have oplevet, at 200,000 Bønder vilde være blevet tvunget ud af deres Bedrifter, saafremt vor Politik ikke var gennemført.

Til Lindring af Arbejdsløsheden har vi opnaaet, at Rigsdagen har bevilget 200 Mill. Kr. til Igangsættelse af Arbejder. Ved Hjælp af disse Bevillinger er 23,000 Mand kommet i Arbejde.

Vi har endnu 68,000 Arbejdere ledige, og denne Arbejdsløshed er ikke mindst Udslag af den tekniske Udvikling og den dermed iværksatte Rationalisering, hvorfor Spørgsmaalet om en forkortet Arbejdstid maa søges løst, ligesom vi maa have gennemført en Alderdomshjælp, der kan tilvejebringe Muligheden for, at Arbejdere, der bliver gamle, kan træde ud af Arbejdet.

Th. Stauning omtalte de Forhold, hvorunder Socialdemokratiet for 10 Aar siden dannede den første socialdemokratiske Regering. Han redegjorde for den Lovgivning, der under den sidste 5 Aars Periode var gennemført, og pegede her paa Støtten til Arbejdsløse. Ved denne Lovgivning var der bevilget 130 Mill. Kr. ekstraordinær Hjælp til Arbejdsløse fra Oktober 1931. — Omtalte ligeledes Lovgivningen om Statsstøtte til Boligbyggeriet, Grundforbedringsarbejder, Eksportkreditten, Valutacentralen, der regulerer Tilførslen af Varer, og nævnede i denne Forbindelse den Virkning, Valutacentralen havde øvet overfor en Række Industrier, bl. a. Skotøj, Tekstil, Hattefabrikation, Handskefabrikation og en Række andre Industrigrene.

Vedrørende den Lovgivning, der var gennemført for at hjælpe Landbruget, omtalte Stauning de regulerende Bestemmelser vedrørende Smør- og Svineproduktionen, ligesom han redegjorde for Bestemmelserne om Konvertering af Belaaning i Landbrugsvirksomheder og Beboelsesejendomme i Byerne.

Omtalte sluttelig de Oppositionspartier, der fandtes i Danmark, og nævnede de tre særlige Partier: Nazister, Kommunister og L. S. Partier.

Thorp, Formanden for det norske Arbejderparti, omtalte i Redegørelsen for Norge særlig Resultatet af sidste Stortingsvalg, hvor Partiet havde opnaaet en Mandatfremgang, saaledes at Mandaterne i Stortinget var steget fra 47 til 69 Mandater. 42% af Vælgerne havde givet deres Tilslutning til Partiets Program, som er udarbejdet efter den Linie, at der skaffes Hjælp til de arbejdsløse Arbejdere og til Smaabønderne.

Programmet fordrer bl. a., at Staten skal iværksætte Arbejder, saaledes at der bliver Muligheder for at bekæmpe den voldsomme Arbejdsløshed, der findes i Norge.

I den Forbindelse oplyste Thorp, at der i Norge fandtes 175,000 arbejdsløse Arbejdere; blandt disse var 42% under 30 Aar.

Endvidere har man rejst Spørgsmaalet om en lavere Aldersgrænse for Afskedigelse af Statstjenestemændene, ligesom man har rejst Kravet om en Arbejdstidsforkortelse for ad disse Veje at kæmpe mod Arbejdsløsheden.

Jordbruget i Norge er vel ikke udviklet som i Danmark; Forholdene er saaledes, at af 200,000 Brug er 165,000 saa smaa, at Bønderne ikke kan leve heraf.

Der er indbragt Forslag om Rentesænkning, men endnu er der ikke opnaaet Tilslutning til dette Forslag.

Partiet har ikke Flertal i Rigsdagen. I Norge er der den Vanskelighed, at det ikke er muligt at etablere et Samarbejde med noget borgerligt Parti. Man haaber, at der ved næste Valg i 1936 skabes et Flertal i Rigsdagen af vort Parti.

Ligesom i Sverige staar Norge i Valgets Tegn, idet der den 15. Oktober skal være Valg til Kommunen. Ved disse Valg forventes forøget Indflydelse for Partiet.

H. K. Wiik, Finland, udtalte: I Finland lever vi Socialdemokrater under meget vanskelige Forhold. Vi opnaaede ved sidste Valg at faa Tilslutning af 39% af Vælgerne, og vi har et Mandattal paa 78 af Rigsdagens 200 Medlemmer. Disse Tal er store og svarer til Tallene i de øvrige nordiske Lande; men Reaktionen i vort Land er meget stærk. Den kendte Lappobevægelse er stadig meget kraftig og forsøger ved en bedre Organisation og et socialt Program at bevare sin Indflydelse. Vi oplever det særlige i vort Land, at cirka Halvdelen af vore Studenter staar tilsluttet den nazistiske Bevægelse.

I vort Land har vi mange Smaabønder, og vi forsøger med vore indbragte Lovforslag at lindre disses og Arbejdernes økonomiske Stilling. Vi har taget Afstand fra Regeringens Nødhjælpsarbejde, da Lønningeren for dette Arbejde er ualmindelig lave.

Edv. Johansson, Den svenske Landsorganisation, skildrede den faglige Situation i sit Land. Den seneste Periode har for Fagforeningerne i Sverige været meget vanskelig. Man har ved Forhandlingerne

med Arbejdsgiverne maattet indgaa paa Ordninger, der reducerede Lønningerne. Omtalte her Forholdene indenfor Papirindustrien, Høvlerierne og Jernmalmsindustrien, som alle er Eksportindustrier. Disse Industrier skal konkurrere med Industrier i Lande, hvor Arbejdslønningerne er betydeligt lavere end i Sverige.

I Bygningsindustrien har Forholdene forud for 1933 ligget saaledes, at der var et meget omfattende Byggeri i Gang, og Arbejdslønningerne derfor var stigende. Da den meget store Efterspørgsel efter Boliger var slut, formente Arbejdsgiverne, at Tiden nu var inde til at rette et Anslag mod Arbejderne, og de krævede meget store Lønreduktioner. Ved de førte Forhandlinger opnaaedes ikke Enighed, og det kom til en meget omfattende Kamp. Konflikten varede i 11 Maaneder og resulterede i, at man maatte indgaa paa Lønreduktioner fra 5 til 15 Procent for de deltagende Brancher.

Afslutningen paa denne Konflikt har naturligvis skabt visse Brydninger indenfor de interesserede Organisationer. Men det haabes at finde Forstaaelse for den Maade, hvorpaa denne omfattende og langvarige Konflikt afsluttedes.

Johanson omtalte herefter det nære Samarbejde, der fandt Sted mellem de faglige og socialdemokratiske Organisationer og paaviste den store Værdi, det havde haft for Fagforeningerne, at Regeringsforslagene var gennemført, dels fordi der herigennem skabtes store Arbejdsmuligheder, som hindrede Arbejdsgivernes Bestræbelser for at søge Levestandarden nedsat for Arbejderne, og dels derigennem, at Understøttelsesforholdene for de Arbejdere, der ikke havde kunnet faa Arbejde, var forbedrede.

Vilh. Nygaard, De samvirkende Fagforbund i Danmark, gav Redegørelse for de faglige Forhold i Danmark og omtalte herunder de Forsøg, de danske Arbejdsgivere havde gjort for at tvinge Krisens Byrder over paa Arbejderne.

De Krav, Arbejdsgiverne havde fremsat om Lønreduktioner, havde i de sidste 3 Aar været 20% Reduktion. Overfor dette Krav havde de faglige Organisationer svaret, at de ikke vilde indgaa paa nogen Reduktion, og dette Standpunkt var gennemført, og gennemført uden Kamp.

Naar dette har været muligt, er Aarsagen den, at man havde faaet virksom Støtte fra den socialdemokratiske Regering.

I Aaret 1932, hvor Arbejdsgiverne havde opsagt Overenskomsterne med Krav om Reduktioner, stillede Statens Forligsmand Forslag om uforandret Forlængelse af Overenskomsterne, og dette Forslag tilsluttedes af begge Parter.

I Aaret 1933 var Stillingen denne, at Landsorganisationen af Hensyn til den omfattende Arbejdsløshed i Danmark tilraadede de tilsluttede Organisationer ikke at opsige Overenskomsterne. Alle Forbund tilsluttede sig dette Standpunkt, men Arbejdsgiverforeningen opsagde og gentog sit gamle Krav om 20% Reduktion.

Forligsmanden søgte at mægle i Striden, men maatte opgive. Saa greb den socialdemokratiske Regering ind i Striden og forelagde et Lovforslag om Forbud mod Lockouter og Strejker for et Tidsrum af et Aar.

Dette Forslag vedtog Rigsdagen, og Arbejdsgiverne bøjede sig for Loven, hvorved det lykkedes at undgaa Konflikten.

Sidste Vinter gennemførtes der paa Rigsdagen en Lov, efter hvilken Forligsmandsbestemmelserne ændredes paa to Maader, nemlig gennem Afstemningsregler for Afgørelse af Forslag, stillet af Forligsmanden, og gennem en Bestemmelse, hvorefter Forligsmanden kunde lade sine Forslag omfatte flere Fag og forlange Afgørelse under eet.

I afvigte Foraar stod man paany i samme Situation som de to forudgaaende Aar, nemlig at Arbejdsgiverne opsagde Overenskomsterne og fremsatte Krav om Reduktioner. Ved Forligsforhandlingerne fremsattes — med Undtagelse af ét Fag — Forslag om uforandret Forlængelse.

Ved Afstemningerne skabtes et stort Flertal for Forslaget. nemlig 121,612 for og 40,212 imod.

Men da 14 Fag havde forkastet Forslaget, vilde der have været Konflikt, saafremt den ændrede Forligsmandslov ikke var vedtaget.

I Tilslutning til Staunings Omtale af de gennemførte Foranstaltninger til Igangsættelse af Arbejder udtalte Nygaard, at det Samarbejde, der i Danmark finder Sted mellem Fagforeningerne og Socialdemokratiet, har medvirket til, at Arbejdsløsheden i saa høj Grad er bekæmpet og Nøden blandt Arbejderne blevet lindret.

Halvard Olsen, Den norske Landsorganisation, betonede, at Samarbejde mellem Fagforeningerne og Socialdemokratiet øver stor og gavnlig Indflydelse paa Forholdene. En Valgsejr for Socialdemokratiet gør Arbejdsgiverne mere forhandlingsvenlige, de frygter den forøgede Indflydelse paa Rigsdagen.

Den omfattende Arbejdsløshed, der findes i Norge, medfører, at der maa optages en Kamp for en Sænkning af Arbejdstiden. Bedst vilde det være, om dette Spørgsmaal kunde løses ad international Vej; men da der ikke øjnes nogen Mulighed herfor, maa man indstille sig paa Kampen.

Den nazistiske Bevægelse, saaledes som denne udvikler sig i Europa, skaber Muligheden for en ny Krig. Det maa være vor Opgave at bekæmpe denne Bevægelse. Det vilde være godt, om man paa Konferencen vilde diskutere Formerne for Boykot under nye Krige.

Fagerholm, Finlands Landsorganisation: Det er en Kendsgerning, at Medlemsantallet i de faglige Organisationer er afgørende for den Lønstandard, Arbejderne kan opnaa. Dette maa vi i Finland erkende. Vore Organisationers Medlemstal er smaa, derfor er vore Lønninger ogsaa lave, meget lave. Siden Knusningen af vore faglige Organisationer er vore Lønninger faldet med mellem 40 og 50%.

I mange Forhold ligger Sagen saadan hos os, at Arbejdere, der har fuldt Arbejde, maa søge Fattighjælp for at klare sig. Disse Tilstande har medført, at Kommunerne, som skal betale Fattighjælpen, begynder at interessere sig for Lønspørgsmaalene.

Vi fører en saa omfattende Kamp for Forbedringer, som Forholdene tillader, og i det sidste Aar

har ca. 10—12,000 Arbejdere opnaaet Forbedringer af 5—10—15 pCt.

Vor lave Valuta, parret med smaa Lønninger, har i Forbindelse med de bedre Konjunkturer medført, at vor Eksport af Træ og Papir er steget stærkt, og Arbejdsløsheden er faldet fra 91,000 til 12,000 Arbejdere.

— — —

Efter Beretningerne førtes der en indgaaende Diskussion, hvorunder man fastslog Nødvendigheden af et intimt Samarbejde blandt de nordiske Arbejdere til Opnaaelse af forbedrede Forhold for Arbejderne og til Gennemførelse af en Lovgivning, der ogsaa i økonomiske Henseende skal føre frem til et omfattende Samarbejde mellem de nordiske Lande.

I Diskussionen fastsloges det yderligere, at de nordiske Arbejderes Samarbejde skal dæmme op for den nazistiske Bevægelse i Europa og ved de ad demokratiske Veje skabte Forbedringer skal vise Vejen frem for de øvrige europæiske Arbejdere.

Man gik herefter over til Dagsordenens Punkt 2. P. Alb. Hansson udtalte herunder følgende: Vi er interesserede i at udvide vort nordiske Samarbejde til ogsaa at omfatte Norges Arbejdere; men vi vil ikke undlade at udtale, at vi føler, at vi har større og større Forpligtelser overfor vore internationale Organisationer, ikke mindst efter at Arbejderbevægelsen i Tyskland er knust.

Vi føler, at vi ved vort Sammenhold og ved vort demokratiske Princip maa kunne skabe Muligheder for en Gennemførelse af en Bevægelse i Europa, der hviler paa et frit demokratisk Grundlag.

Efter en meget lang Diskussion, hvor flere af de norske Repræsentanter fremsatte deres Opfattelse af Stillingen blandt de norske Arbejdere, vedtoges det at nedsætte et Redaktionsudvalg, der skulde forme Resultatet af Diskussionen i en fælles Udtalelse.

Efter en Pause forelagde Udvalget følgende Udtalelse, der enstemmig vedtoges:

»Repræsentanter for Arbejderbevægelsens politiske og faglige Hovedorganisationer i Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige har været samlet til Konference i Stockholm den 17. og 18. August. Ved Konferencen er afgivet Beretninger vedrørende de politiske og faglige Forhold og om den nærmest ventede Udvikling i de respektive Lande.

Af Beretningerne fremgik det efter Konferencens enstemmige Opfattelse, at Arbejderpartierne og de faglige Organisationer i samtlige Lande, naar det gælder de betydningsfulde indrepolitiske Spørgsmaal saasom Metoderne og Kampen mod Arbejdsløsheden, Kriseforanstaltninger for Landbruget og Bestræbelser for at ordne Samfundsforholdene og Livsvilkaarene mere betryggende for Arbejdermasserne, følger fuldstændig parallelle Linier, idet Arbejderorganisationerne fører en Politik, som i alle Hovedtræk er ensartet.

Det er endvidere klarlagt, at samtlige Partier i Kampen for Bevarelse af Demokrati, Folkestyre og Folkefrihed befinder sig paa samme Linie. Dermed er Grundlaget lagt for et alle disse Landes Arbejderbevægelser omfattende Samarbejde. Dette Samarbejde kan paa Grund af, at det norske Arbejderparti og den norske Landsorganisation ikke tilhører de respektive internationale Organisationer, til hvilket de andre Landes politiske og faglige Arbejderorganisationer staar tilsluttede, endnu ikke give sig Udtryk i en fælles nordisk Samarbejdskomité, men maa altsaa fortsættes gennem Konferencer til Behandling af sociale, økonomiske og politiske Spørgsmaal af større Interesse for de nordiske Lande.«

Efter at Konferencen med Nordmændene var sluttet, holdt den nordiske Komité, hvortil de andre Lande: Danmark, Island, Finland og Sverige, er tilsluttet, sit ordinære Aarsmøde. Her drøftede man forskellige organisatoriske Spørgsmaal og vedtog enstemmigt, at Sekretariatet for det kommende Aar lægges i Helsingfors. Første Aar var det København, sidste Aar i Stockholm, og nu bliver det overladt til Finnerne at lede Sekretariatet.

Dansk Stenindustriarbejderforbunds 21. Kongres.

I Dagene d. 17., 18., 19. og 20. Juli afholdt Dansk Stenindustriarbejderforbund sin 21. Kongres i Hotel »Allinge«, Allinge paa Bornholm.

I Kongressen deltog 35 Delegerede, 2 Æresmedlemmer, 1 Repræsentant for D. s. F. i Danmark, Chr. Brun, 1 Repræsentant for Svensk Stenindustriarbejderforbund, Hj. Lundgreen, 1 Repræsentant for Norsk Stenindustriarbejderforbund, Vald. Nielsen, 1 Repræsentant for Stenindustriarbejdernes Arbejdsløshedskasse, Vald. Hansen, 1 Repræsentant for Fællesorganisationen paa Bornholm, Valdemar Mogensen, samt Forbundets Revisor Th. Lundgren.

Kongressens Aabning og Konstituering.

Forbundets Forretningsfører, Karl Andersen, aabnede førstnævnte Dag Kongressen Kl. 10 Formiddag og udtalte efter at have budt de Delegerede og Kongressens Gæster velkommen, følgende:

Den forløbne Periode siden sidste Kongres har været meget stærkt præget af Verdenskrisen, som ogsaa har forvoldt vort Land og dets Arbejdere megen Fortræd. Arbejdsløsheden har vel aldrig nogensinde været saa katastrofal som i de sidste Aar, ca. 200,000 arbejdsløse i lang Tid af Aaret, og endog i Aarets bedste Maaneder findes 70,000 arbejdsløse, hvilket maa vække til Eftertanke. Samfundet kan ikke i det lange Løb være tjent med at have en saadan Hær af arbejdsløse, og disse kan ej heller holde ud dertil. Hjem forgaar og mangen god Kammerat bliver under saadanne Forhold fuldkommen slaaet ud.

Her bør Arbejderne i Enighed kunne mødes i et Fællesskab om Retten til at erholde Arbejde.

og i Mangel heraf maa Samfundet yde Hjælp, der er tilstrækkelig til at holde Sult og Nød fra Hjemmene. Byrderne ved at hjælpe vore arbejdsløse bør ogsaa lægges der, hvor Evnerne til at betale findes. I Verden omkring os ser vi, hvorledes man fra Kapitalismens Side søger at tvinge os 50 Aar tilbage i Udvikling. Nazisme, Fascisme m. fl. gaar Haand i Haand alene med det Formaal at tage de vundne Fordele fra os. Derfor maa vi i vort og andre Lande, hvor Frihedens Fane vajer, være paa Vagt. Jeg skal ikke opholde Kongressen længe med Tyskland; men her ser vi, hvad vi kan vente os, hvis ikke vi i stærkt Sammenhold med den øvrige Arbejderklasse sætter Skulder mod Skulder for at værne vore Hjem og vor Frihed. Jeg har Tro paa, at de danske Arbejdere ikke lader sig splitte, og for Stenarbejdernes Vedkommende vil vi være med til at udbygge et godt og demokratisk Samfund med Landets øvrige Arbejdere.

Efter Formandens Velkomsttale fik Kongressens Gæster Ordet og overbragte Hilsner fra deres respektive Organisationer.

Kongressen konstituerede sig herefter med Vald. Andersen, Rønne, og Jakob Andersen, København, som Dirigenter, og Oscar Fält, Allinge, samt Ejner Brandt, København, som Sekretærer.

Beretning.

Forretningsfører Karl Andersen fik herefter Ordet og aflagde Beretning for den afsluttede 3aarige Kongresperiode. Forretningsføreren omtalte herunder de forskellige i Kongresperioden forekommende Overenskomstsituationer og Forbundets Stilling under disse.

Forbundet havde med D. s. F.s Bistand med Held faaet gennemført ordnede Forhold i Smaabrudene paa Bornholm, derved var det lykkedes at gennemføre en Lønforhøjelse paa ca. 15 pCt. Det var ligeledes lykkedes at faa Stenhuggerpriskuranten optaget til Forhandling, hvorunder en Del Spørgsmaal var ordnede efter Forbundets Krav. Maskinernes Afløsning af Haandarbejdet havde paa mange Omraader givet sig uheldige Udslag for Forbundets Medlemmer, bl. a. havde enkelte Firmaer Vanskeligheder ved at kunne beskæftige Arbejderne til Stadighed og en Række Akkorder dækkede ikke mere Arbejdet. Hele dette Spørgsmaal var indbragt for Hovedorganisationen og der var aftalt et Møde paa Bornholm, som skulde afholdes i Slutningen af Maaneden.

Forretningsføreren omtalte herefter de Bestræbelser, der fra Forbundets Side var gjort for at faa danske Sten og dansk Arbejde bragt i Forgrunden og kom herunder ind paa en Omtale af Valutalovens Betydning for Stenindustrien og belyste dette ved en Sammenligning mellem Beskæftigelsesforholdene forud og efter Lovens Vedtagelse.

I 1931 blev der nedsat et Udvalg bestaaende af Repræsentanter for Forbundet og Mestrene med det Formaal at hindre Indførelsen af færdigt Stenarbejde. Resultatet af dette Udvalgs Arbejde viste sig i den Opgang, Erhvervet havde haft i de senere Aar.

Forretningsføreren refererede herefter en Række specielle faglige Sager, der havde været til Behandling i Kongresperioden og omtalte Statsmagtens Indgreb under de forskellige Overenskomstsituationer og de i denne Anledning vedtagne Love, herunder Forligsmandsloven.

Efter en Tak til Hovedbestyrelsen og Afdelingsrepræsentanterne for godt og kammeratligt Samarbejde sluttede Forretningsføreren sin interessante og omfattende Beretning.

I Diskussionen om Beretningen deltog en Række Talere, og efter at Forretningsføreren havde repliceret til det under denne fremførte, godkendtes Beretningen enstemmigt.

Regnskaberne.

Forbundets Hovedkasserer, Lauritz Hansen, fremlagde og motiverede de trykte Regnskaber, og efter at forskellige Forespørgsler var besvaret godkendtes Regnskaberne enstemmigt.

Overenskomsterne.

Det vedtoges, at Hovedledelsen skulde samle alle Overenskomster under et og at ingen Lønaftaler i Fremtiden maatte træffes af andre end Hovedledelsen.

Lærlingeforhold.

Det paalagdes Hovedledelsen at arbejde hen til en Ordning af Lærlingespørgsmaalet indenfor Brostens- og Kantstensbranchen.

Obligatorisk Arbejdsløshedskasse.

Angaaende dette Spørgsmaal forelaa der Forslag om at gøre Medlemsskabet obligatorisk for de Medlemmer, der opfylder Lovens Betingelser for at kunne optages i en statsanerkendt Arbejdsløshedskasse. Efter en indgaaende Diskussion vedtoges Forslaget enstemmigt.

Efter at forskellige Forslag og Lovændringer var behandlet, blev der paa Kongressen fremsat Forslag til en Udtalelse til Regeringen. Efter en ganske kort Diskussion vedtoges følgende

Resolution:

Dansk Stenindustriarbejderforbunds 21. ordinære Kongres udtaler sin Tak og Tillid til den socialdemokratiske Regering for dens Indsats til Fordel for den arbejdende Befolkning særlig med Hensyn til Valutaforanstaltningerne og Beskæftigelsesmuligheden.

Vi opfordrer Regeringen til fortsat at værne disse Love mod de reaktionære Partiers Anslag.

Vi tilsiger Regeringen vor fortsatte Støtte i dens Bestræbelser for Gennemførelse af 40 Timers Arbejdsuge og for at skaffe bedre Kaar for saavel arbejdende som arbejdsløse.

Leve Demokratiet! Leve Socialismen!

Valg.

Til Forretningsfører valgtes Oscar Fält, Allinge, og til Hovedkasserer Laur. Hansen, Rønne. Til Hovedbestyrelse valgtes for København Karl Andersen og Axel Petersen, for Jylland E. Aaberg og for Bornholm Ernst Jonasen og Valdemar Ander-

sen. De afgaaende Revisorer Th. Lundgren og Valdemar Olsen genvalgtes.

Det vedtoges dernæst at afholde næste Kongres 1937 i Odense.

Efter at Dagsordenen var udtømt, havde en Række Talere samt de indbudte Gæster Ordet for at takke for Samværet og udtale Ønsket om lykkelig Fremtid for Forbundet. Derefter afsluttedes Kongressen med et Leve for Dansk Stenindustriarbejderforbund.

Fagforeningerne og Afstemningsspørgsmaalet i Saardistriktet.

Saardistriktet er blevet et vigtigt Objekt i Kampen mod den tyske Fascisme. Dette Landomraade hører til de tættest befolkede Dele af Europa, idet dets Størrelse er 1912 □ Km. og dets Indbyggerantal rundt 800,000. Det er et udpræget Industriland, hvor Bjergværker og Smeltehytter ligger Side om Side. Landets Rigdom er Kul. Jern og Kul var det Grundlag, paa hvilket der siden 1870 har udviklet sig en Sværindustri. I Henhold til Fredstraktaten i Versailles blev de lotringske Malmlejer, som i 1870 tilfaldt Tyskland, atter givet tilbage til Frankrig. Saardistriktet blev stillet under Folkeforbundets Administration, men det hører til det franske Valuta- og Toldomraade. Kulgruberne drives af den franske Stat. Kulproduktionen beløb sig i 1933 til 10,5 Millioner Tons, hvoraf 7,5 Millioner eksporteredes. 4,5 Millioner Tons gik til Frankrig, knapt 1 Million til Tyskland. Smeltehytterne forarbejdede i 1933 3,6 Millioner Tons Jernmalm, hvoraf 3 Millioner indførtes fra de 60 Kilometer fra Saardistriktet beliggende Malmlejer i Lotringen.

Fredstraktaten bestemmer, at der 15 Aar efter Traktatens Afslutning skal finde en Folkeafstemning Sted til Afgørelse af, om Saardistriktet skal gives tilbage til Tyskland eller om det fremdeles skal staa under Folkeforbundets Overhøjhed. Denne Afstemning er fastsat til den 13. Januar 1935. Da Saardistriktets Befolkning heltigennem er tysk, har man altid betragtet det som en Kendsgerning, at Genforeningen med Tyskland vilde blive vedtaget med overvældende Flertal, omend det, som det fremgaar af ovennævnte Tal, i økonomisk Henseende er stærkere knyttet til Frankrig. Efter Hitlers Magtovertagelse har Nazisterne i Saardistriktet udfoldet en hensynsløs Terror for at gennemføre almindelig Ensretning som i Tyskland. De borgerlige politiske Partier, deriblandt det stærke katolske Centrumsparti, er opløst og sluttet sammen i den saakaldte tyske Front. Ogsaa de tidligere kristelige Fagforeninger, der var ret stærke i dette overvejende katolske Land, er blevet ensrettede. Enhver, der ikke betingelsesløst gaar ind for Tilslutningen til den tyske Slavestat, stemples som Landsforræder og trues med økonomisk Ruin og blodig Hævn, naar Saardistriktet igen er blevet tysk. Det er forstaaeligt, at store Dele af Befolkningen under disse Omstændigheder gør gode Miner til Nazisternes slette Spil og tilslutter sig den tyske Front. Med Henblik paa, at det vilde være et dræbende Slag for Hitler-Tyskland, dersom et heltigennem tysk Land i frit Valg vilde foretrække Folkeforbundsregime fremfor Nazistherredømme, sætter Nazisterne hele deres Kraft og Millionbeløb ind i Propagandaen for en Genforening med Moderlandet.

Socialdemokratiet og Fagbevægelsen i Saardistriktet har altid betragtet sig som en Del af Arbejderbevægelsen i Tyskland. Partiorganisationerne og Pressen var direkte undergivet Partiledelsen i Berlin, medens Fagforeningerne var Afdelinger af de resp. tyske Fagforbund og gennem disse var tilsluttet den faglige Landsorganisation i Berlin. Da det tyske Socialdemokrati blev forbudt og Fagforeningerne overtaget af Nazisterne, nægtede Parti- og Fagorganisationerne i Saardistriktet at lade sig ensrette og erklærede deres Selvstændighed. De har lige siden Hitler kom til Magten ført en kraftig og frygtesløs Kamp mod Nazismen.

Skønt de tidligere var ubetingede Tilhængere af Saardistriktets Genforening med Tyskland, vil de nu ved den kommende Folkeafstemning stemme for Bibeholdelsen af den nuværende Tilstand, thi en fortsat Propaganda for Genforeningen vilde jo for Socialdemokraterne være ensbetydende med politisk Selvmord. Bliver Saardistriktet atter tysk, vil tilmed Foreteelserne i Tyskland efter Hitlers Magtovertagelse gentage sig, trods alle Garantier, der gives Folkeforbundet. Det vil sige, at Tusinder vil blive tvungen ud i Landflygtighed, hvis de da ikke vil udsætte sig for at lide samme Behandling som deres Meningsfæller i Tyskland. Dette gælder ogsaa for de overordentlige talrige politiske Flygtninge fra Tyskland, som har søgt Tilflugt i Saardistriktet.

Fagforeninger i Saardistriktet afholdt den 15. Juli en Konference i Saarbrücken, der tog Stilling til Afstemningsspørgsmaalet. Efter en indgaaende Drøftelse af den foreliggende Situation udtalte Konferencen sin Tilslutning til Socialdemokratiets Krav om Bevarelse af Folkeforbundsregimet for paa denne Maade at holde Saardistriktet fri af Nazismen, hævne den Uret, der er begaaet mod de tyske Arbejderorganisationer og dermed svække Diktaturet i Tyskland. Det kan bemærkes, at det kommunistiske Parti efter lang Tids Tøven ligeledes har tilsluttet sig denne Parole, som tillige finder Genklang i store Dele af den katolske Befolkning.

Det er maaske tvivlsomt, hvorvidt Vælgernes Flertal vil følge denne Parole, men de socialdemokratiske Arbejdere i Saardistriktet er fulde af Haab og ser med Fortrøstning Afstemningen i Møde. Uden Frygt for, hvad Fremtiden bærer i sit Skød, udfolder de en kraftig Agitation i det Øjemed, at Befolkningen i Saardistriktet den 13. Januar demonstrerer sin Vilje til Bevarelse af Frihed og Demokrati.

Nyt fra Udlandet.

Arbejdsløshedsforsikringen i Sverige. Den 1. Januar 1935 paabegynder de første af de i Henhold til den nye svenske Lov om Arbejdsløshedsforsikring med Statstilskud oprettede Arbejdsløshedskasser deres Virksomhed. De Fagforbund, som allerede forud for Lovens Vedtagelse havde egne Arbejdsløshedskasser, som f. Eks. Formere, Malere og Beklædningsarbejdere, kommer selvfølgelig først i Rækken, og man regner med, at der i første Omgang vil blive Tale om Arbejdsløshedskasser med tilsammen 700-800,000 Medlemmer. For de fleste Fagforbunds Vedkommende bliver Sagen dog ikke aktuelt, førend de har afholdt deres Kongresser. Man mener, at den Grundfond, som Medlemmerne skal tilvejebringe og som er Forudsætningen for Socialstyrelsens Tilladelse til at starte Arbejdsløshedskassen, vil blive bevilget af Forbundenes Kasser. Saaledes har Formerforbundet for sine 6000 Medlemmer indskudt 120,000 Kroner. Dagsunderstøttelsens Størrelse afhænger af, i hvilken Klasse Medlemmet betaler Kontingent. Man regner med 6 Kontingentklasser. Understøttelsen andrager fra 1 til 6 Kr. pr. Dag. Loven omfatter ogsaa Handels- og Kontormedhjælpere og andre Privatfunktionærer, som er interesseret i at faa Del i Statstilskudet, der i Gennemsnit udgør 50 pCt.

Arbejdsløsheden i Czekoslovakiet. Den 1. August var der ved de offentlige Arbejdsanvisninger i Czekoslovakiet indtegnet 566,470 arbejdsløse mod 582,810 den 1. Juli 1934. I Maanedens Løb er Arbejdsløshedstallet altsaa gaaet ned med 16,340 eller 2,8 pCt. I Forhold til 1. August 1933 er Arbejdsløshedstallet sunken med 11 pCt.

Familielønsystemet er som bekendt meget udbredt i Frankrig og Belgien. De franske Kasser til Fordeling af Arbejdsgivernes Familieløn-Bidrag har fornylig afholdt deres 12. Kongres. Kasserne omfatter rundt 100,000 Bedrifter (67,000 i det foregaaende Beretningsaar) med tilsammen 3,400,000 Arbejdere (2,400,000). I Familieløn er der i Beretningsaaret udbetalt 565 Millioner Frcs (435 Mill.). Naar der henses til, at adskillige store Industrivirksomheder selv udbetaler Familielønnen direkte til deres Arbejdere, kan det samlede Antal Arbejdere, der oppebærer Familieløn, anslaas til over 4 Millioner. Den gældende Lov omfatter kun den egentlige Industri.

Arbejdstidsforkortelse i U.S.A. Præsident Roosevelt har underskrevet en Forordning, der ændrer Genrejsnings-Koden for Beklædnings- og Bomuldsindustrien, idet den nedsætter den ugentlige Arbejdstid for 200,000 Arbejdere fra 40 til 36 Timer med Bibeholdelse af den hidtidige Ugefortjeneste. Man mener, at denne Ændring, der træder i Kraft den 1. Oktober, yderlig vil give Beskæftigelse til 100,000 Arbejdere.

International Bjergarbejderkongres. Den 6.—8. August afholdt Bjergarbejdernes internationale Sammenslutning sin Kongres i Lille, Frankrig. Kongressen var besøgt at 119 Delegerede fra 10 Lande. Af Sekretærens Beretning fremgik, at Internationalens Medlemstal trods Tabet af det tyske og østrigske Forbund fra August 1932 til April 1934 er steget fra 1,421,136 til 1,605,034. Fremgangen skyldes den stærke Medlemstilvækst i Belgien og U. S. A. samt det norske Forbunds Genindtræden.

Hovedpunktet paa Kongressens Dagsorden var Arbejdstidsspørgsmaalet. Hertil vedtoges en Resolution, der beklager, at Regeringerne og Arbejdsgiverne har forhindret Gennemførelsen af det i 1931 i Genève vedtagne Konventionsforslag om Arbejdstiden i Kulindustrien. I Betragtning af, at Tekniken og Rationaliseringen har gjort videre Fremskridt siden den sidste internationale Bjergarbejderkongres opstillede Fordringen om 7 Timers Arbejdsdag, og da baade Arbejdspræstationen og Arbejdets Farer siden den Tid er yderligere forøget, rejste Kongressen nu Kravet om Indførelse af en 6 Timers Arbejdsdag inklusive Ned- og Opfarten i Gruberne. Endvidere vedtog Kongressen en Resolution angaaende Krigsfaren og Fascismen.

I Stedet for den hidtilværende internationale Sekretær A. Delattre, Belgien, valgtes E. Edwards, Storbritannien, der ligeledes overtager Stillingen som Internationalens Kasserer. Dermed forlægges Internationalens Sæde fra Bryssel til London.

Den kommunistiske Fagbevægelses Forfald. Med Undtagelse af Rusland er Frankrig det eneste Land, hvor der endnu bestaar en kommunistisk Fagbevægelse og Landsorganisation, som dog i de senere Aar har været i stærk Tilbagegang. Det kommunistiske Havnearbejderforbund har nu udmeldt sig af den kommunistiske Landsorganisation og besluttet at sammenslutte sig med det gamle Havnearbejderforbund. I den Anledning har Forbundet offentliggjort en Erklæring, der betegner den kommunistiske Fagforeningspolitik som en Selvmordstaktik. De af Kommunisterne fremprovokerede Strejker har haft en udpræget politisk Karakter og været ført saa uklogt og hovedløs, at Arbejderne fuldstændigt blev slaaet ned. I Løbet af kort Tid har den kommunistiske Ledelse »grundet paa sin vanvittige Demagogi tilintetgjort Resultatet af 30 Aars faglige Bestræbelser, Offervillighed og Sammenhold«.

Lønniveauet i Sverige. Den svenske Socialstyrelse har offentliggjort det foreløbige Resultat af Undersøgelsen angaaende Bevægelsen i Arbejdslønnen i Sverige i 1913—1933. Undersøgelsen omfattede 6764 Bedrifter med tilsammen 325,385 Arbejdere.

Den gennemsnitlige Timefortjeneste (inklusive Overtidsbetaling, Naturaldelser o. s. v.) er for 1933 beregnet til 1,10 Kr. for samtlige i Undersøgelsen medtagne Bedrifter, hvilket er en Nedgang i Forhold til det foregaaende Aar med 3,5 pCt., men en Stigning med 175 pCt. sammenholdt med Stillingen i 1913. For voksne mandlige Arbejdere har den gennemsnitlige Timeløn (1,22 Kr.) ligget over, for Kvinder (0,73 Kr.) og unge

Arbejdere (0,47 Kr.) betydeligt under den gennemsnitlige Timeløn for samtlige Arbejdere. Ligesom for Administrationspersonalet kan der ogsaa for Arbejderne spores en Tendens til Udligning af Lønniveauet for Mænd og Kvinder. Fra 1913 til 1933 er saaledes Timelønnen for kvindelige Arbejdere steget med gennemsnitlig 204 pCt., mens Timelønnen for Mænd i samme Tidsrum kun er steget med 171 pCt. Den gennemsnitlige Aarsfortjeneste (inklusive alle Tillæg) er for 1933 beregnet til 2,329 Kr. (2,612 Kr. for Mænd, 1556 Kr. for Kvinder og 971 Kr. for nye Arbejdere). Dette Tal betyder i Forhold til 1913 en Stigning med 113 pCt., medens den gennemsnitlige Timefortjeneste som nævnt er steget med 175 pCt. Aarsagen til Forskellen mellem Fortjenesten pr. Aar og Time maa væsentligst søges i den kortere gennemsnitlige Arbejdstid pr. Aar og Arbejder.

Reallønningerne beregnet pr. Aar viste for 1933 paa Grund af et større Antal Arbejdstimer og nedadgaaende Leveomkostninger Tendens til atter at stige. For 1933 beregnes Reallønnen med Hensyn til Timefortjenesten at ligge 77 pCt., Dagsfortjenesten 48 pCt. og Aarsfortjenesten 39 pCt. over Lønniveauet i 1913. Begrænser man Undersøgelsen til kun at omfatte den egentlige Industri, finder man, at de tilsvarende Tal bliver adskilligt lavere, nemlig for Timelønnen 69, for Daglønnen 42 og for Aarslønnen 31 pCt. over Lønnen i 1913.

Lønbevægelser og Konflikter.

Arbejdsmænd hos A/S »Ikas«, Aaboulevard 74.

Den 27. Juli afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Anledning af en Klage over, at Isoleringsarbejdernes Fagforening havde iværksat en uvarslet Arbejdsstandsning for 2 Mand ved Lægning af Korkplader paa Cementgulv, beskæftigede hos Firmaet A/S »Ikas«.

Paa Mødet opnaaedes Enighed om Arbejdets Genoptagelse, og Arbejderne forbeholdt sig at lade Stridsspørgsmaalet afgøre ved faglig Voldgift, medens Arbejdsgiverne kun vil gaa til Den faste Voldgiftsret, hvis de selv kommer til at betale Erstatning i Anledning af Arbejdsstandsningen.

Overenskomstforlængelse i Stenindustrien paa Bornholm.

Ved et Møde i Rønne den 31. Juli, hvori deltog Repræsentanter for Hovedorganisationerne, for Arbejdsgiverforeningen for den bornholmske Granit- og Sandstensindustri og Dansk Stenindustriarbejderforbund, forhandledes om Grundlaget for en Forlængelse af Overenskomsten for Kløvning og Brostenshugning.

Paa Mødet opnaaedes, under Forbehold af Organisationernes Godkendelse, Enighed om en Forlængelse af Overenskomsten til 1. April 1936.

Der fastsattes i Overenskomsten en Forhøjelse af Timelønningerne med 4 Øre samt en Række Forbedringer af Akkordsatserne, ligesom en Del af de almindelige Bestemmelser ændredes.

Svaret fra Organisationerne skal foreligge den 20. August.

Arbejdsmænd hos Stenhuggerfirmaet Brdr. Laursen.

Den 13. og 30. Juli har der i Arbejdsgiverforeningen været ført Forhandlinger om nogle af Stenhuggerlauget paastaaede Overtrædelser af Forligsforslaget af 14. Marts 1934, Stk. 3.

Paa Mødet forelagde Dansk Arbejdsmandsforbund de indsamlede Oplysninger om Arbejdernes Fortjeneste hos Brdr. Laursen, H. C. Ørstedsvej, og der førtes en længere Diskussion om det af Arbejdsgiverne rejste Spørgsmaal, men da man fra Forbundets Side ikke kunde anerkende de af Arbejdsgiverne fremsatte Betragtninger, afsluttedes Mødet, uden at der opnaaedes Enighed.

Chauffører hos A/S Trianglens Benzintank, Hillerød.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 3. August forhandledes om Overenskomst for Chauffører beskæftiget hos A/S Trianglens Benzintank, Hillerød.

Paa Fællesmødet opnaaedes ikke Enighed og den varslede Strejke vil herefter træde i Kraft den 3. August.

Tekstilarbejdere paa Tekstilfabriken »Silkeborg«.

Den 8. August afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Anledning af en Klage over, at nogle Arbejdere paa A/S Tekstilfabriken »Silkeborg« havde nægtet at udfylde Arbejdssedler.

Mødet resulterede i Enighed om, at Arbejdssedlerne bør udfyldes fra Fredag den 10. August efter en fornyet Henvendelse til Arbejderne fra Firmaet.

Arbejdsgiverne forbeholdt sig at indbringe Spørgsmaalet om Erstatning for Den faste Voldgiftsret.

Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere hos A/S Georg Jensen og A/S »Plata«.

Den 25. Juli afholdtes Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen til Behandling af Spørgsmaalet om Lovligheden af et fra Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund overfor henholdsvis A/S Georg Jensen og A/S »Plata« afgivet Strejkevarsel.

Da Enighed ikke opnaaedes, forbeholdt Arbejdsgiverne sig at indgive Klage til Den faste Voldgiftsret angaaende Spørgsmaalet om Varslernes Lovlighed, og Forbundet lovede at udsætte de varslede Strejker, saaledes at disse tidligst kunde iværksættes 48 Timer efter, at Rettens Kendelse forelaa.

Den faste Voldgiftsret har nu afsagt Kendelse gaaende ud paa Strejkevarslernes Lovlighed og som Følge deraf traadte Strejkerne i Kraft fra Torsdag den 9. August ved normal Arbejdstids Ophør.

Sadelmagere og Tapetserere hos Firmaet C. Christiansen, Roskilde.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 30. Juli behandledes en Klage fra Skand. Sadel-

mager- og Tapetsererforbund over, at Firmaet C. Christiansen, Roskilde, vægrede sig ved at lade det i Virksomheden forekommende Arbejde udføre i Akkord paa Trods af, at den gældende Overenskomst forudsætter dette.

Det lykkedes ikke paa Mødet at opnaa Enighed, og Forbundet forbeholdt sig at indbringe Spørgsmaalet for Den faste Voldgiftsret.

Chauffører hos Grosserer Chr. Hansen, Hobro.

I Anledning af en Klage fra Dansk Arbejdsmandsforbund over, at Grosserer Chr. Hansen, Hobro, undlader at betale de hos ham beskæftigede Chauffører Overtidsbetaling i Henhold til Overenskomsten, afholdtes den 31. Juli et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen, hvor det imidlertid ikke lykkedes at opnaa Enighed, og Forbundet forbeholdt sig derfor sin Stilling til Sagens videre Behandling.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 1966.

Murere hos Murermester T. Hansen, Brørup.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 3. August 1934 i Sag Nr. 1966. Murerforbundet i Danmark mod Hovedorganisationen for Mesterforeninger i Byggefagene i Danmark for Hotelejer, Murermester T. Hansen, Brørup.

I den mellem Murerforbundet i Danmark og Hovedorganisationen for Mesterforeningen i Byggefagene i Danmark gældende Overenskomst er bl. a. fastsat, at alt nyt Arbejde udføres i Akkord og betales efter den til enhver Tid gældende Priskurant for Provinsen — dog med visse Undtagelser, der er uden Interesse for nærværende Sag, hvorhos Overenskomstens § 10 indeholder følgende Bestemmelse:

»For at forhindre Smudskonkurrence, hvorved vi forstaar Anvendelse af billigere Arbejdskraft end anført, forpligter undertegnede Mester sig til fortrinsvis at antage organiserede Svende i Tilslutning til Murerforbundet i Danmark, og til fortrinsvis at antage saadanne Svende i Arbejde, som er hjemmehørende paa samme Forenings Omraade.«

I afvigte Vinter nedbrændte Hotel »Brørup«, og Ejeren, Hotelejer T. Hansen, der indtil for nogle Aar siden drev Virksomhed som Murermester og stadig — efter at have overtaget Hotellet — staar som Medlem af vedkommende Mesterforening under Hovedorganisationen for Mesterforeninger i Byggefagene i Danmark, genopførte derefter selv Hotellet og antog til dette Arbejde 4 Medlemmer af Murerforbundet og en uorganiseret Svend.

Torsdag den 7. Juni var Murerarbejdet færdigt, og det indvendige Pudsearbejde i Stueetagen paabegyndtes. Ved en af Formanden for Murerforbundet den 8. Juni foretagen Inspektion i Brørup, viste det sig, at Hansen havde aflønnet de 5 Svende med Timeløn og ikke i Akkord. Formanden foreholdt Hansen, at Arbejdet skulde have været udført i Akkord, og at det ligeledes var i Strid med Overenskomsten, at han beskæftigede en uorganiseret Svend; medens der ikke stilledes Krav fra Forbundets Side med Hensyn til det allerede udførte Murerarbejde, forlangtes det fremtidige Arbejde, derunder det Dagen før paabegyndte Pudsearbejde, udført i Akkord, ligesom den uorganiserede Svend forlangtes afskediget eller indmeldt i Forbundet. — Hansen fik af Formanden et Par Dages Betænkningstid til at overveje, om han vilde efterkomme Forbundets Krav.

Lørdag den 9. Juni skulde Arbejderne have udbetalt Løn, og da de efter Forbundsformandens Ordre havde opført Akkordtimer paa Ugesedlerne, og ikke vilde gaa ind paa at fortsætte paa Timeløn, blev de 4 Forbundsmedlemmer afskediget, medens den uorganiserede Svend forsatte Pudsearbejdet.

Ved en Forhandling den 14. Juni med Afdelingsformanden tilbød Hansen 2 af Forbundsmedlemmerne Pudsearbejdet paa 1. og 2. Sal i Akkord, men da Hansen nægtede at gaa ind paa Afdelingsformandens Krav om, at det udførte Pudsearbejde i Stueetagen ogsaa skulde medregnes i Akkorden, blev Tilbudet ikke modtaget. Et den 20. Juni afholdt lokalt Mæglingsmøde om Sagen forblev resultatløst, hvoretter Sagen behandledes den 28. Juni paa et Fællesmøde mellem Forbundet og Hovedorganisationen, ligeledes uden Resultat; Hansen har derefter ladet en Murermester udføre det udvendige Pudsearbejde.

Faa Dage før Retsmødet i nærværende Sag har Hansen antaget 2 af de 4 afskedigede Forbundsmedlemmer til at udføre det indvendige Pudsearbejde paa 1. og 2. Sal i Hotellets vestlige Fløj i Akkord, medens de 2 andre Forbundsmedlemmer nu har andet Arbejde.

Idet Forbundet anfører, at de 4 Forbundsmedlemmer ulovligt er afskedigede i en paabegyndt Akkord, hvorfor Forbundet har maattet udbetale dem Understøttelse for tabt Arbejdsfortjeneste under Konflikten med ialt 623 Kr. 04 Øre, har det under nærværende Sag paastaaet Hansen kendt pligtig til at erstatte Forbundet det nævnte Beløb og at betale i Erstatning for det af den uorganiserede Svend udførte Pudsearbejde 200 Kr. Forbundet paastaar derhos Hansen kendt pligtig til at afskedige den uorganiserede Svend og til at betale en Bod efter Rettens Skøn for Overenskomstbrud.

Endvidere har Forbundet paastaaet Hovedorganisationen medansvarlig, idet den ikke efter at være gjort bekendt med Sagen har bidraget sit til at bringe en Ordning paa Konflikten.

Hovedorganisationen har dels paa egne, dels paa Hansens Vegne paastaaet Frifindelse og har til Støtte herfor anført følgende: Hansen staar vel som Medlem af Hovedorganisationen, men driver — efter at have overtaget Hotel »Brørup« — ikke længere Virksomhed som Murermester. Naar han derfor selv opførte Hotellet, skete dette ikke som Murermester, men som »Privatmand«, og han var derfor ikke underkastet Overenskomsten. Han havde derfor Ret til at slutte Aftale med de 4 Forbundsmedlemmer om Udførelse af Arbejdet paa Timeløn og havde ikke Pligt til at respektere Overenskomstens Bestemmelse om Antagelse af organiseret Arbejdskraft. Hansen bestrider, at Arbejderne den 9. Juni blev afskediget efter at have paabegyndt en Pudseakkord i Stueetagen. Arbejdet skulde — som

alt det tidligere Arbejde — udføres paa Timeløn, og Grunden til, at Arbejderne blev afskedigede, var ikke, at Forbundsformanden den 8. Juni havde stillet Krav om, at Arbejdet skulde udføres i Akkord, men at Staalvinduerne ikke var ankomne og Arbejdet derfor ikke kunde fortsættes. Hansen hævder videre, at han af Forbundsformanden fik Betænkningstid i nogle Dage, ikke for at overveje, om han frivilligt vilde opfylde det stillede Krav om Akkord, men for at overveje, om han hellere maatte lade Arbejdet udføre af en anden Mester. Angaaende den uorganiserede Murersvend har Hansen meddelt, at han i Slutningen af Juni skal have gjort Skridt til at blive optaget i Mesterforeningen, men har indrømmet, at han stadig har udført Arbejde for Hansen som Lønarbejder.

Retten finder, at Hansen, der stadig staar som Medlem af Mesterforeningen og selv genopfører Hotellet, maa være underkastet Overenskomsten. Det er derfor et alvorligt Brud fra hans Side at tilsidesætte Overenskomsten med Hensyn til dens Bestemmelse om Akkord og om Anvendelse af organiseret Arbejdskraft. Da Forbundsformanden den 8. Juni stillede Krav om, at det den 7. Juni paabegyndte Pudsearbejde skulde afregnes som Akkordarbejde, og Hansen derefter udbad sig Betænkningstid i nogle Dage og lod Arbejdet fortsætte den følgende Dag, maatte han være klar over, at Arbejdet i Overensstemmelse med Overenskomsten maatte aflønnes som Akkordarbejde, og at en Afskedigelse af de 4 Forbundsmedlemmer i en paabegyndt Akkord var en ulovlig Arbejdsstandsning fra hans Side, og hans ulovlige Adfærd var saa meget mere graverende, som han fortsatte Arbejdet med den uorganiserede Svend, skønt han var gjort opmærksom paa, at det var overenskomststridigt at anvende hans Arbejdskraft. Hvorledes det forholder sig med Hansens Overdragelse af det udvendige Pudsearbejde til en anden Mester, er ikke nærmere opklaret paa Grund af Hansens tilbageholdende Forklaringer for Retten, men hans Indrømmelse af, at han selv skulde levere Materialierne, tyder paa, at der ikke foreligger noget Entrepriseforhold, men at Mesteren arbejder som Lønarbejder. At den uorganiserede Svend efter Hansens Oplysninger nu skal have gjort Skridt til at indmelde sig i Mesterforeningen er uden Betydning for Sagen, da han stadig arbejder direkte for Hansen.

Retten maa herefter statuere, at Hansen har overtraadt Overenskomsten paa de nævnte Punkter, og Klagernes Paastand vil derfor være at tage til Følge, saaledes at den Forbundet tilfaldende Bod, der tillige skal dække Forbundets Udlæg og tjene til Erstatning for Akkordfortjeneste ved Pudsearbejdet i Stueetagen, findes at burde fastsættes til 1200 Kr.

Hvad Hovedorganisationen angaar, skønnes denne at have paadraget sig et Medansvar ved — efter at være gjort bekendt med Sagen ved Fællesmødet den 28. Juni — intet at have gjort for at forhindre Hansens fortsatte Overenskomstbrud, og den Bod, der derved er forskyldt, findes at kunne fastsættes til 300 Kr.

De Indklagede findes derhos at burde betale Sagens Omkostninger med 300 Kr.

Kendelse:

Til Murerforbundet i Danmark betaler Hotelejer, Murermester T. Hansen, Brørup, 1200 Kr. og Hovedorganisationen for Mesterforeninger i Byggefagene i Danmark 300 Kr., hvorhos T. Hansen kendes pligtig til at overholde den mellem de nævnte Organisationer gældende Overenskomst.

I Sagsomkostninger betaler de Indklagede 300 Kroner.

Sag Nr. 1976.

Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie og A/S Metalvarefabriken »Plata«.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 6. August 1934 i Sag Nr. 1976. Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien og denne igen for A/S Georg Jensens Sølvsmedie og A/S Metalvarefabrikken »Plata« mod De samvirkende Fagforbund for Guld-, Sølv og Elektropletarbejdernes Forbund.

A/S Georg Jensens Sølvsmedie indmeldte sig i Efteraaret i Dansk Arbejdsgiverforening og opsagde samtidig pr. 1. Januar 1934 samtlige Akkorder for de paa Fabrikken beskæftigede Medlemmer af Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund, idet hele Lønniveauet efter Ledelsens Mening var kommet for højt op.

Da det ikke ved efterfølgende Forhandlinger lykkedes at opnaa Enighed om nye Akkordpriser, anmodede Aktieselskabet Jernindustriens Sammenslutning om at faa Spørgsmaalet behandlet gennem Mæglings- og Timandsmøde, hvor der heller ikke opnaaedes noget Resultat, idet saavel Arbejdernes som Forbundets Repræsentanter afslog at gaa med til nogen Lønreduktion.

Efter Timandsmødet, der afholdtes den 23. Juni, meddelte Aktieselskabet ved Opslag paa Fabrikken, at man ansaa Akkordpriserne for bortfaldet. Med Hensyn til Opnaaelsen af nye Priser henvistes man til Overenskomstens Afsnit A, § 7, hvori det hedder:

»Akkorder fastsættes gennem fri Forhandling mellem Arbejdsgivere, eller dennes Repræsentant og den eller de Arbejdere, hvem den paagældende Akkord tilbydes, uden at den enkelte Akkordafslutning maa bindes eller hindres ved en Klubbeslutning. Det kan dog ikke forbydes den eller de Arbejdere, hvem en Akkord tilbydes, at konferere med sine Arbejdskammerater om Prisen, uden at dette dog maa faa Karakter af Møders Afholdelse i Arbejdstiden, eller paa anden Maade foranledige unødig Tidsspilde.

Kan Enighed ikke opnaas, er dog hver af Parterne berettiget til at tilkalde Tillidsmanden til at deltage i den videre Forhandling. Opnaas heller ikke da Enighed, udføres Arbejdet i Timeløn, idet dog faglærte Arbejdere samt Tilskærere og Pressere, der har været beskæftiget mindst 3 Aar i Faget, faar en Betaling, der er 20% mindre end vedkommende Arbejders gennemsnitlige Akkordfortje-

neste paa Arbejdsstedet i de 3 forudgaaende Maaneder. Har Arbejderen kun arbejdet mellem 1 og 3 Maaneder paa Arbejdsstedet, regnes der med den Tid, han har arbejdet der, og har han arbejdet under 1 Maaned paa Stedet, foretages der en skønsmæssig Beregning over, hvad hans gennemsnitlige Timefortjeneste skal ansættes til som Grundlag for Timebetalingen.

For den Tid, der ligger forud for en almindelig Forhøjelse eller Nedsættelse af Akkordpriserne, forhøjes eller nedsættes den udregnede Gennemsnitsakkordfortjeneste, forinden de 20% fradrages, med to Trediedele af den Forhøjelse eller Nedsættelse, der har fundet Sted.

Opstaar der Spørgsmaal om Forandringer i saadanne Akkordbetalinger og Priskuranter, som engang er fastslaaede ved Forhandling med Fagforeninger, Klubber eller andre Samlinger af Arbejdere, henvises Sagen til de Instanser, som tidligere har behandlet dem.

Parterne anser det for ønskeligt at opretholde Akkordarbejde ved fabriksmæssig Produktion. Om Varigheden af Værkstedspriskuranten og dermed ligestillede faste Akkordpriser samt andre lokale Aftaler kan Parterne selv træffe Bestemmelse.«

I Henhold til denne Paragrafs 2. Stykke er Arbejdet herefter udført paa Timeløn fastsat efter den paagældende Arbejders gennemsnitlige Akkordfortjeneste minus 20%.

Under 9. Juli har Guld-, Sølv og Elektropletarbejdernes Forbund tilstillet Dansk Arbejdsgiverforening en anbefalet Skrivelse, ifølge hvilken Forbundet agter at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om at standse Arbejdet hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie, og samme Dag har Forbundet afgivet 1. Sympatistrejke overfor A/S Metalvarefabrikken »Plata«. Arbejdsgiverforeningen har derefter protesteret imod Lovligheden af dette Varsel ved Skrivelse af 12. Juli, men Forbundet, der ikke har taget Arbejdsgiverforeningens Protest til Følge, har under 18. Juli fremsendt 2. Strejkevarsel. Samtidig har Forbundet overfor A/S Metalvarefabrikken »Plata« afgivet 2. Sympatistrejkevarsel.

Om Sagen har der derefter været forhandlet ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 25. Juli, hvor der ikke opnaaedes Enighed hverken vedrørende Varslernes Lovlighed eller vedrørende Akkordpriserne; derimod erklærede Forbundet sig villig til at udsætte den varslede Strejke, indtil Spørgsmaalet om dens Lovlighed kunde afgøres ved Den faste Voldgiftsret.

Arbejdsgiverforeningen for Sammenslutningen paa A/S Georg Jensens Sølvsmedies og A/S Metalvarefabrikken »Plata«s Vegne har derefter indklaget De samvirkende Fagforbund paa Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbunds Vegne for at høre de af Forbundet afgivne Strejkevarsler kendt ulovlige.

De Indklagede har paastaaet Varslerne kendt lovlige.

Til Støtte for deres Paastand har Klagerne anført, at den Timeløn, A/S Georg Jensens Sølvsmedie nu betaler sine Arbejdere efter Akkordprisernes Bortfald, nemlig Timeløn fastsat efter den paagældende Arbejders gennemsnitlige Akkordfortjeneste minus 20%, gennemgaaende er betydelig højere end den gennemsnitlige Timefortjeneste i andre Sølvvarefabrikker for tilsvarende Arbejde. Fabrikken opsagde sine Akkordpriser for at tilpasse Lønniveauet, og da den af Fabrikken anvendte Lønningsmaade, hvis Takster i Almindelighed ligger betydeligt over den ansatte Timeløn, netop er fastsat i Overenskomsten for det Tilfælde, at Parterne ikke kan opnaa Enighed om Akkord, maa det være overenskomststridigt at strejke paa Krav om at faa denne Lønningsmaade ændret.

De Indklagede har til Støtte for deres Paastand henvist til Kendelser i Sag Nr. 840 og Nr. 1362, hvorefter Arbejderne, naar en Værkstedsprisliste er opsagt og udløbet, og Arbejderne derefter aflønnes med Timeløn, har Strejkeret, og at dette gælder uden Hensyn til, om den Reduktion, Arbejderne lider ved at gaa fra Akkord til Timeløn, er større eller mindre. Det er derfor efter de Indklagedes Mening uden Betydning, naar Arbejderne i Sag 840 blev lønnet efter den ansatte Timeløn, medens de af A/S Georg Jensen lønnes med Gennemsnitsakkordtimefortjeneste minus 20%, det afgørende er, om Arbejderne lønnes med Akkord eller Timeløn. Naar Arbejdsgiveren ensidigt kan opsige Akkorderne, maa Arbejderne kunne reagere herimod ved Strejke.

Hvor Talen er om nyt Arbejde, og der ikke kan opnaas Enighed om en Akkordpris, maa Retten mene, at Arbejdet kan kræves udført paa den i § 7, 2. Stk. nævnte Timeløn uden Adgang for Arbejderne til at strejke. Hvor der derimod — som i nærværende Sag — er Tale om en ensidig generel Ophævelse af tidligere Akkorder, kan Arbejdet vel kræves udført paa Timeløn, men det følger af almindelige Retsgrundsætninger, som de ovennævnte Kendelser er Udtryk for, at Arbejderne ikke kan være bundne ved Arbejdsgiverens ensidige Ændring af Akkord til Timeløn. Retten kan derfor ikke tiltræde Klagernes Anbringende om, at den citerede Bestemmelse giver Arbejdsgiveren Ret til — efter Akkordernes Opsigelse og Bortfald — stadig at kræve Arbejdet udført til den i Bestemmelsen fastsatte Timelønsbetaling, uden at Arbejderne paa deres Side maa have Ret til at reagere herimod ved Strejke. De omhandlede Varsler vil herefter være at kendes gyldige.

Sagens Omkostninger findes Klagerne at burde betale med 300 Kr.

Kendelse:

De ovenfor omhandlede af Guld-, Sølv- og Elektropletarbejderforbundet overfor A/S Georg Jensens Sølvsmedie afgivne Strejkevarsler og overfor A/S Metalvarefabrikken »Plata« afgivne Sympatistrejkevarsler kendes lovlige.

I Sagsomkostninger betaler Klagerne 300 Kr.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 5 * KØBENHAVN DEN 15. SEPTEMBER 1934 * 31. AARGANG

En Henvendelse til Regeringen.

De sidste ugentlige Opgørelser over Arbejdsløsheden viser desværre, at Arbejdsløshedstallet atter bevæger sig i opadgaaende Retning. I August Maaned er Antallet tilmeldte arbejdsløse saaledes steget fra 71,869 til 75,208, Fagforeningernes Arbejdsløshedsprocent fra 15,3 til 16,1. Selv om Arbejdsløshedstallet i Øjeblikket er betydeligt lavere end paa samme Tid i Fjor, er det dog endnu meget stort, og der maa regnes med yderlig Stigning i de kommende Efteraars- og Vintermaaneder. Med Henblik herpaa bør der rettidigt træffes egnede Foranstaltninger for at forhindre en for voldsom Stigning i Arbejdsløsheden og tillige sikres de arbejdsløse, som der ikke kan skaffes Beskæftigelse til, en forsvarlig Hjælp.

D. s. F.s Forretningsudvalg har paa flere Møder drøftet Situationen paa Arbejdsmarkedet som Helhed og eventuelle Foranstaltninger til Afhjælpning af Arbejdsløsheden og Nøden blandt de arbejdsløse. Forretningsudvalgets Forhandlinger udmundede i følgende Henvendelse til Regeringen, som den 14. September blev overrakt Statsminister Stauning ved en Delegation bestaaende af D. s. F.s Næstformand, Chr. Jensen, D. s. F.s Hovedkasserer, H. Jacobsen, Formanden for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, Joh. Nielsen, Hovedkasserer i Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, A. Johansen, samt Hovedkasserer i Keramisk Forbund, Ejner Jensen.

Henvendelsen har følgende Ordlyd:

Til Regeringen!

De samvirkende Fagforbund tillader sig ved nærværende at rette en indtrængende Henstilling til Regeringen om som Modvægt mod den vedholdende, omfattende Arbejdsløshed, der endda i den nærmeste kommende Tid har al Udsigt til at stige betydeligt, at fortsætte Bestræbelserne for Igangsættelse af offentlige Arbejder.

De samvirkende Fagforbund anerkender den af Regeringen allerede gennemførte Lovgivning paa dette Omraade og skal henstille, at der i den kommende Rigsdagssamling sættes alt ind paa at forstærke den, idet vi skal pege paa, at dette kan ske ved saadanne Foranstaltninger som: Gennemførelse af Grundforbedringsarbejder, Udvidelse af Bevillinger til Boligbyggeri, Gennemførelse af Vejarbejder med særligt Henblik paa Anvendelse af danske Materialer samt Forlængelse og Udvidelse af den hidtil gældende Valutaordning til Støtte for yderligere Beskæftigelse i dansk Industri og Haandværk. Vi anser det for ønskeligt, at Regeringen opfordrer Amter og Kommuner til i saa vid Udstrækning som muligt — og til tarifmæssig Betaling — at iværksætte Arbejder og til dette Formaals Fremme yder Kommunerne den nødvendige økonomiske Støtte.

Til Hjælp for den Del af de arbejdsløse, som det ikke lykkes at skaffe Beskæftigelse, og som i stedse stigende Grad — paa Grund af den langvarige Krise — udelukkes fra Understøttelse gennem Arbejdsløshedskasserne, maa vi indtrængende henstille til Regeringen, at der gennemføres en ekstraordinær Lov, hvorigennem de fra forsikringsmæssig Understøttelse udelukkede arbejdsløse kan erholde fornøden Hjælp.

Med Hensyn til en saadan Lovs Enkeltheder peger vi paa, at Udelukkelse af de, der ikke har haft 26 Ugers Arbejde, virker i høj Grad uretfærdig, paa Grund af, at Tallet paa disse ved den langvarige Krise stadigt er stærkt voksende.

P. F. V.:
Vilh. Nygaard.
/Chr. Jensen.

Delegationens Ordfører, Chr. Jensen, motiverede nærmere Henvendelsens Aarsager og underbyggede adskillige af dens Punkter.

Statsministeren svarede, at Henvendelsen vilde blive forelagt Ministeriet, og lovede iøvrigt, at alt, hvad der var muligt, vilde blive gjort for at virkeliggøre de fremsatte Ønsker. Han meddelte endvidere, at en Del af de paapegede Foranstaltninger allerede var under Forberedelse.

Tekstilarbejderstrejken i Silkeborg.

Strejken paa Tekstilfabriken i Silkeborg har været saa udførligt omtalt i hele Dagspressen, at det er overflødigt her at give en detailleret Fremstilling af Konfliktens Udbrud og Forløb, og vi skal derfor indskrænke os til kort at resumere Begivenhedernes Gang. Strejken udbrød som bekendt den 16. August paa Grund af en paabegyndt Rationalisering af Fabrikens Arbejdsmetoder i nogle Afdelinger, hvor der hidtil arbejdedes paa Timeløn, men hvor man paatænkte at indføre Akkordarbejde. Til Indarbejdelse af de nye Arbejdsmetoder havde Firmaet engageret et hollandsk Ingeniørfirma, der har Fabriksorganisation som Speciale. Det maa dog fremhæves, at de paagældende Arbejdere, der arbejder paa Timeløn, men adskillige Gange selv havde udtalt Ønsket om at arbejde i Akkord, ikke straks reagerede overfor det nye Arbejdssystem, men i over 5 Uger beredvilligt udfyldte de Arbejdssedler, med hvis Hjælp de hollandske Ingeniører kontrollerede Arbejdstider og alle under Arbejdet indtrufne Standsninger. Det er de udenlandske Ingeniørers nærgaaende Kontrol af Arbejdets Gang med Stopur og Arbejdssedler, der har irriteret Arbejderne, det er disse udenlandske Eksperter, der hverken har Kendskab til danske Arbejderes Mentalitet, Arbejdsforhold eller Sprog, der efterhaanden har fremkaldt Uvilje mod det nye System og har medvirket til, at Arbejderne tilsidst nægtede at udfylde Arbejdssedlerne. Denne Vægring blev opretholdt, skønt deres Repræsentanter ved et i Arbejdsgiverforeningen den 8. August afholdt Fællesmøde indgik paa, at Sedlerne skulde udfyldes. Vægringen førte saa til Afskedigelse af en af de paagældende Arbejdere, hvorefter de øvrige Arbejdere i samme Afdeling og dernæst Arbejderne i Fabrikens andre Afdelinger standsede Arbejdet. Det kan ikke være uden Grund, at Fabrikens Arbejdere har forladt de organisationsmæssige Forhandlingers solide Vej og begivet sig ud paa den ulovlige Arbejdsstandsnings farlige Glatis, men det er udenfor enhver Tvivl, at de gennem deres Fagorganisation vilde have opnaaet mere end det, der vil komme ud af den paabegyndte Konflikt.

Arbejdsgiverforeningen klagede saa til Den faste Voldgiftsret, som i Kendelser af henholdsvis 28. og 31. August erklærede Strejken ulovlig og paalagde de strejkende Arbejdere en Bod. Tekstilarbejderforbundet, som forgæves havde forsøgt at faa Arbejdet genoptaget, vedtog paa et den 26. August afholdt Hovedbestyrelsesmøde at ekskludere de strejkende Medlemmer, dersom Arbejdet ikke blev genoptaget senest den 31. August. Trods dette fortsattes Strejken, som nu har varet i 5 Uger.

Det er fra forskellig Side blevet bebrejdet Tekstilarbejderforbundet, at det har ekskluderet de strejkende Medlemmer, og man nægter fra den Side at se den Kendsgerning i Øjnene, at der bestaar en Overenskomst, som naturligvis ikke vilkaarligt kan brydes af Arbejderne eller Forbundet, ligesaa lidt som dette vilde finde sig i, at en eller flere Arbejdsgivere sætter sig ud over Overenskomstens Bestemmelser. Overenskomsten anviser den Vej, der skal følges i Tilfælde af Uoverensstemmelser mellem Arbejdere og Fabrikanter, og saalænge Overenskomsten er gældende, maa dens Bestemmelser selvfølgelig ogsaa respekteres, og det af begge Parter. At et forsætligt Overenskomstbrud vilde have betydet Forbundets økonomiske Ruin, er det vistnok ikke nødvendigt at paavise her. Hvad vil man opnaa med denne Strejke? Vil man forhindre Indførelsen af et Arbejdssystem, der allerede i længere Tid har været i Anvendelse paa en anden større Tekstilfabrik? Vil man forhindre Indførelse af det Akkordarbejde, man tidligere selv har været ude om at faa indført?

Erfaringerne viser, at det er til ingen Nytte at ville modsætte sig Indførelsen af nye Arbejdsmetoder eller Maskiner. Den tekniske Udvikling gaar sin Gang trods al Modstand, den møder paa sin Vej. For Arbejderne og Fagforeningerne gælder det saa herved at paase, at deres Interesser ikke kommes for nær, at Arbejdsintensiteten ikke sættes saa højt op, at Arbejderne lider Skade paa deres Sundhed og at der tilsikres Arbejderne en forsvarlig Løn. Ad faglig og politisk Vej maa der sørges for, at Arbejderne faar Andel i de Fordele, der følger med den udvidede Rationalisering og øgede Arbejdsintensitet.

I og for sig er en uvarslet Arbejdskonflikt ikke noget isoleret Fænomen, men som Regel er det muligt at faa en saadan Konflikt bilagt i Løbet af kort Tid. Naar Silkeborg-Konflikten i stigende Grad beskæftiger Offentligheden, er det paa Grund af dens lange Varighed og dens eventuelle Følger, som ikke mindst Kommunister søger at gøre saa vidtrækkende som muligt. Det skyldes væsentlig ogsaa disse Bestræbelser, at nogle Fagforeninger af deres Kasse har bevilget større eller mindre Beløb til de strejkende Tekstilarbejdere, hvad der igen har til Følge, at Arbejdsgiverforeningen i hvert enkelt Tilfælde indgiver Klage til Den faste Voldgiftsret over ulovlig Støtte til Tekstilarbejderne. Disse Bevillinger maa betegnes som et Udslag af misforstaaet Solidaritet. De Medlemmer, der møder op paa de respektive Afdelingers Møder og stemmer for Forslag om økonomisk Støtte, tror maaske dermed at have begaaet en revolutionær Handling, men i Virkeligheden støtter de Arbejdsgiverne mere end de strejkende, thi der er desværre ikke Tvivl om, at disse Afdelinger af Den faste Voldgiftsret vil blive dømt til at betale Arbejdsgiverforeningen en Bod, og det er jo ikke Meningen, at Fagforeningernes Pengemidler skal anvendes til dette Formaal. Paa Grund af Arbejdsgiverforeningens Klager har D. s. F. den 8. September i et Cirkulære til de tilsluttede Forbund henstillet om at gøre deres Afdelinger opmærksom paa, at en saadan organisationsmæssig vedtaget Støtte vil medføre Bodsansvar.

I Anledning af Konflikten har Dansk Arbejdsgiverforening den 29. August fremsendt et første Varsel om Iværksættelse af Lockout overfor Medlemmer af D. s. F., hvorefter der fra D. s. F.s Side er protesteret mod dette Varsels Lovlighed.

Vi gengiver nedenfor de i denne Anledning udvekslede Skrivelser.

Dansk Arbejdsgiverforening.

København V, d. 29. Aug. 1934.

Anbefalet.

Forretningsudvalget for De samvirkende Fagforbund i Danmark.

I Anledning af at samtlige Arbejdere paa A/S Textilfabrikken »Silkeborg« siden den 16. ds. har opretholdt en ulovlig Arbejdsstandsning og endog nægtet at respektere den af Den faste Voldgiftsret den 28. ds. afsagte Kendelse, tillader vi os herved at meddele, at vi agter at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om, at der iværksættes Arbejdsstandsning overfor Medlemmer af De samvirkende Fagforbund i det Omfang, den kompetente Forsamling maatte vedtage, for dermed at bringe denne ulovlige Konflikt til en for vort Medlem og os tilfredsstillende Afslutning.

P. F. V.:
sign. Julius Madsen.
/sign. Carl Plum.

De samvirkende Fagforbund i Danmark.

København V., d. 3. Septbr. 1934.

Anbefalet.

Forretningsudvalget for Dansk Arbejdsgiverforening.

Vi har modtaget det ærede Forretningsudvalgs Skrivelse af 29. August, hvori meddeles, at man agter at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om Iværksættelse af Arbejdsstandsning overfor Medlemmer af De samvirkende Fagforbund i Anledning af den ulovlige Arbejdsstandsning paa A/S »Tekstilfabrikken Silkeborg«.

Da vi maa anse den saaledes varslede Arbejdsstandsning for ulovlig, skal vi hermed, i Henhold til Loven om Den faste Voldgiftsret § 4, Stk. 5, nedlægge Protest mod det fremsendte Varsel.

P. F. V.:
Vilh. Nygaard.
/Knud V. Jensen.

Dansk Arbejdsgiverforening.

København V., d. 6. Septbr. 1934.

Forretningsudvalget for De samvirkende Fagforbund i Danmark.

Med anbefalet Skrivelse af 3. ds. har det ærede Forretningsudvalg i Henhold til Loven om Den faste Voldgiftsret, § 4, Stk. 5, nedlagt Protest imod det af os under 29. f. M. fremsendte 1. Lockoutvarsel i Anledning af den ulovlige Arbejdsstandsning paa A/S Textilfabrikken Silkeborg.

Da vi staar ganske uforstaaende overfor denne anbefalede Skrivelse, der paa intet Punkt antyder nogen som helst Begrundelse af, hvorfor det ærede Forretningsudvalg mener sig berettiget til at fremføre en Protest, udbeder vi os gerne en Udtalelse om, hvormed Protesten motiveres.

P. F. V.:
sign. Julius Madsen.
/sign. Carl Plum.

De samvirkende Fagforbund i Danmark.

København, d. 16. Septbr. 1934.

Forretningsudvalget for Dansk Arbejdsgiverforening.

Vi har modtaget det ærede Forretningsudvalgs Skrivelse af 6. ds., hvori man udbeder sig en nærmere Motivering i Anledning af den af os nedlagte Protest mod det under 29. f. M. udstedte 1ste Lockoutvarsel overfor Medlemmer af De samvirkende Fagforbund i Anledning af Arbejdsstandsningen paa A/S Tekstilfabrikken Silkeborg.

Saaledes foranlediget skal vi meddele, at vi er af den Formening, at den ulovlige Arbejdsstandsning i Silkeborg ikke kan hjemle Dansk Arbejdsgiverforening Ret til Iværksættelse af Lockout, idet en saadan Ret ikke kan udledes af Septemberforliget eller af Den faste Voldgiftsrets hidtidige Fortolkninger af dette, og da der os bekendt ikke tidligere har foreligget et saadant Tilfælde, henstiller vi til det ærede Forretningsudvalg overfor os at oplyse om, hvori man mener at kunne udlede Retten til den varslede Lockouts Iværksættelse.

P. F. V.:
Vilh. Nygaard.
/Knud V. Jensen.

Finske Arbejderforhold.

Af *K. A. Fagerholm*, Helsingfors.

Arbejdsgiverforeningen i Finland har ikke haft meget at beskæftige sig med de sidste 3 Aar, ingen Arbejdskonflikter, ingen paatrængende Fagforeninger, alt har været saa fredeligt og roligt. Fagforeningsbevægelsen har faktisk ikke haft nogen Betydning for Næringslivet. Kollektive Aftaler findes ikke mere, bortset fra Bogindustrien, hvis Arbejdere det er lykkedes at bevare deres Organisation gennem alle de Omvæltninger, som vort Samfund er undergaaet. Arbejdsgiverne har uhindret kunne bestemme Løn- og andre Vilkaar. Kun indenfor de mindre Industrier paa Hjemmemarkedet (Bagere, Skræddere, Kommunalarbejdere) er det enkelte Steder lykkedes Organisationerne at opnaa Aftaler. Men indenfor Eksportindustrierne, Metalindustrien, Tekstilindustrien o. s. v. har Fagforeningerne ikke haft nogen Indflydelse.

Aarsagerne hertil er der saa mange Gange gjort Rede for, at det ikke er nødvendigt at gøre det een Gang til. Fagforeningslederne har dog ufortrødent fortsat deres Arbejde i Bevidstheden om, at der maatte komme bedre Tider. Man har ventet, at Arbejderne, naar Krisen bedredes, vilde vende tilbage til Organisationerne.

I Løbet af Foraaret og Sommeren har man ogsaa kunnet spore en betydningsfuld Konjunkturforbedring, som man først og fremmest har kunnet mærke gennem Arbejdsløshedsstatistiken. Ved Udgangen af Juni Maaned beregnedes Antallet af officielt anmeldte Arbejdsløse kun til 16,671. Selv om vor Arbejdsløshedsstatistik er overordentlig mangelfuld, saa viser disse Tal dog Tendensen. I

Sammenligning med Juni Maaned 1933 er Arbejdsløsheden dalet med over 42 pCt. De stigende Konjunkturer mærkedes især gennem den livlige Byggevirksomhed, der sattes i Gang i Løbet af Foraaret.

Saaledes som ventet har de bedre Tider, der nærmer sig, givet sig tilkende indenfor Fagforeningsbevægelsen. Tilslutningen til Fagforeningerne er blevet betydelig livligere, end den længe har været, og der har været mange Lønbevægelser baade i Foraaret og i Sommer. I Regelen har de haft gode Resultater til Følge, dog har de ikke alle haft kollektive Overenskomster til Resultat, men de har altid medført Lønstigning. De finske Arbejdsgivere modsætter sig nemlig stadigt kollektive Overenskomster. Tidligere, da Kommunisterne beherskede Fagforeningsbevægelsen, hed det fra Arbejdsgivernes Side, at man ikke vilde forhandle med Kommunisterne og ikke slutte Overenskomster med dem, men nu, da dette Argument er bortfaldet, siger man, at Fagforeningerne repræsenterer en alt for lille Del af Arbejderne. Det hele maa forstaas som et Magtspørgsmaal — saa snart Arbejderne kan sætte Magt bag ved deres Krav, bortfalder Arbejdsgivernes »principielle« Betænkeligheder. Det har vi mange Beviser paa. I Foraaret er der nemlig blevet gennemført mange kollektive Overenskomster til Trods for Arbejdsgivernes Principper.

I de senere Kriseaar er Lønningerne i Finland dalede i saa uhyggelig en Grad, at der vil kræves et langvarigt og energisk Arbejde af Fagforeningerne, inden man atter kommer op paa det før 1930 naaede Niveau. Leveomkostningerne er ganske vist dalet betydeligt; men Lønningerne er dalet betydelig mere indenfor mange Fag end Leveomkostningerne. Arbejdsgiverne hævder, at dette ikke er Tilfældet, men det er dog Faktum, at Masser af Arbejdere har været nødt til at hutle sig frem. Rigsdagen har gentagne Gange henledt Opmærksomheden paa dette Forhold. Under det sidste Rigsdagsmøde skete det ikke mindre end tre Gange, saa man maa vel tro, at der er noget forkert til Trods for Arbejdsgivernes Forsikringer om det modsatte. Naar Rigsdagens store Flertal efter en Interpellationsdebat udtaler, at Regeringen maa tage sig af, at der betales menneskeværdige Lønninger til Arbejderne, saa er der ogsaa Aarsag dertil, og naar et Finansudvalg i sin Budgetbetænkning enstemmigt skriver om det beklagelige Lønniveau, spiller Arbejdsgiverforeningens hjemmelavede Statistik ingen Rolle.

Regeringen forsøgte saa længe som muligt at vende det døve Øre til, Arbejdsgiverforeningens nye Direktør, Hr. Hackzell, sidder jo i Regeringen som Udenrigsminister, saa man forstaar, at der ikke kunde være nogen større Lyst til Stede til at sysle med saadanne Sager. Men siden Rigsdagen saa kraftigt udtalte sig om Sagen, gik det ikke længere at overse Lønspørgsmaalene. Man var nødsaget til at gøre noget, og man gjorde det sædvanlige — man nedsatte en Komité — der fik til Opgave at undersøge Mulighederne for at forhøje Lønningerne i det private Erhvervsliv uden at skade dette.

En Nationaløkonom blev Ordfører, og som Medlemmer indsatte man to Arbejderrepræsentanter. Denne Komité har i Foraarets Løb udført en Del forberedende Arbejde og har til Hensigt at blive færdig med sit Arbejde til Efteraaret, saaledes at Regeringen, naar Rigsdagen samles, eventuelt kan fremkomme med fornødne Forslag.

Komiteen har dog ikke haft det nødvendige Materiale til Raadighed for Arbejdet. Finland har ikke som Sverige nogen lønstatistisk Aarbog. Arbejdsgiverforeningen har en Lønstatistik, men den er ufuldstændig og i mere eller mindre Grad tilrettelagt efter Arbejdsgiverforeningens Behov. Landsorganisationens Lønstatistik er heller ikke fuldstændig. Komiteen har derfor selv været tvunget til at fremskaffe Materiale til sit Arbejde. Den har bl. a. ladet iværksætte en Undersøgelse af, hvor meget Kommunerne har betalt i Fattigunderstøttelse til Arbejdere, der har været i Arbejde i de sidste Aar. Her er der ikke Spørgsmaal om Understøttelse til Arbejdsløse eller arbejdsuduelige Personer, men kun til saadanne, som har haft Arbejde, men faaet saa lille en Løn, at de ikke har kunnet forsørge deres Familie. Denne Undersøgelse aabenbarer meget interessante Sager, der viser, hvorledes Arbejdsgiverne vælter en Del af Lønudgifterne over paa Kommunerne. Det er ikke muligt at komme nærmere ind paa denne Statistik i Betragtning af, at den endnu ikke er meddelt Offentligheden, men der vil sikkert senere blive Lejlighed til at komme tilbage hertil.

Herefter er det et andet Spørgsmaal, om et Minimallønsystem i og for sig er lykkeligt. Det bedste vilde naturligvis være, om Arbejderne skabte sig stærke, faglige Organisationer, som betød noget paa Arbejdsmarkedet. Minimallønninger bliver let til Maksimallønninger.

Socialpolitisk set er der ikke gjort Fremskridt i den sidste Tid i Finland. Regeringen har overgivet en hel Mængde Forslag til Rigsdagen vedrørende sociale Spørgsmaal, men de har uden Undtagelse indeholdt Forringelser i gældende Love. Lærlingeloven er ændret derhen, at Lærlingeforholdet ikke afbrydes ved Strejker eller Lockouter. Ulykkesforsikringsloven har man forsøgt at forringe paa væsentlige Punkter, men Lovforslaget er endnu ikke færdigbehandlet i Rigsdagen, saa dets Skæbne er usikkert. Handelsmedhjælperloven er ogsaa Genstand for Rigsdagens Behandling paa Grundlag af Regeringsforslag. I denne foreslaas der ogsaa betydelige Forringelser. Arbejdsløshedsloven er færdigbehandlet, og den blev til sidst enstemmig godkendt. Den forrige Rigsdag havde jo godkendt en ny Arbejdsløshedskasselov, som dog var af den Art, at den helt vilde have muliggjort Arbejdsløshedskassernes Virksomhed. Det lykkedes Socialdemokraterne ved Hjælp af et Par af de borgerlige at faa Loven til at hvile indtil nyt Valg. Nu fremkom Regeringen med et nyt Forslag, som et Socialudvalg forbedrede. Det store Stridsspørgsmaal var Arbejdsløshedskassernes Stilling til Fagorganisationerne, hvilket Spørgsmaal nu kunde ordnes paa tilfredsstillende Maade. Hidtil havde den højeste, daglige Understøttelse kunnet stige til 10 Mark om Dagen, men i Overensstemmelse med

den nu godkendte Lov kan den endog stige til 30 Mark. Af Understøttelsesbeløb, der ikke overstiger 12 Mark, betaler Staten ⅔ for Familieforsørgere og ½ for Enligstillede. Af et højereliggende Beløb betaler Staten henholdsvis ½ og ⅓.

I og for sig er Loven ganske god, men de Gennemførelsesbestemmelser, Myndighederne har udarbejdet, er saa forvirrede, at Kasserne vil faa det meget svært. Endvidere maa det bemærkes, at Understøttelsesbeløbene næppe i uoverskuelig Fremtid bliver forhøjet, idet dette vil medføre saa store Kontingentforhøjelser, at Medlemmerne ikke er i Stand til at bære dem.

Dansk Formerforbunds Kongres.

I Dagene den 2.—4. August afholdt Dansk Formerforbund sin ordinære Kongres i »Folkets Hus« paa Enghavevej, hvis Festsal var smykket med Organisationens gamle Faner.

Kongressen blev aabnet af Formanden, Arnold Nielsen, der bød de Delegerede og Gæsterne velkommen.

Han mindedes derefter de i Kongresperioden afdøde Kammerater, hvoriblandt var to af Forbundets Medstiftere og tidligere Hovedbestyrelsesmedlemmer Hans Larsen, Nakskov, og Carl Gerner, Aalborg, samt Oscar Laursen, København, en af de 6 Formere, der i længst forsvunden Tid havde været med til at grundlægge det skandinaviske Samarbejde indenfor Faget. Kongressen besvarede Formandens Mindeord ved at rejse sig.

Formanden præsenterede derefter Gæsterne for Kongressen. Det var Formanden for De samvirkende Fagforbund Vilhelm Nygaard, Formanden for Norsk Formerforbund Ludvig Johansen, Ombudsmand i Svensk Gjutareförbund Oscar Berg og Hovedbestyrelsesmedlem i samme Forbund Göttberg.

Desuden var de indenfor Centralorganisationen af Metalarbejdere i Danmark staaende Organisationer repræsenteret ved følgende Mænd: Johs. Kjærbøl og A. Johansen, Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, Laust Møller, Specialforbundet, Ole Sørensen, Jern- og Metalslibernes Forbund, N. Brix, Dansk Lokomotivforbund, og H. Bjerring, Metaltrykkerforbundet.

Gæsternes Hilsningstaler.

Den første af Gæsterne, der hilste Kongressen, var Vilh. Nygaard, der bl. a. udtalte: Kongressen skal beskæftige sig med det, der er sket i de forløbne 5 Aar. Det er iøvrigt ved mange Kongresser alt for megen Tid, der ofres paa det, der er sket, til Skade for Drøftelserne af, hvad der skal ske.

Arbejderne bør huske, at de ikke har dannet deres Organisationer for bare at komme til at slaas, men for at bruge dem som sidste Middel, naar alt andet glipper. Jeg tror, at Arbejderne bør være glade for, at de har undgaaet Storkonflikter i disse Aar. Ikke for Strejkekassernes Skyld, de er til det samme; men for Hjemmenes og for Samfundets Beskæftigelsesmuligheders Skyld.

Det er, som der er mere Ro i vor Bevægelse i den sidste Tid — fortsatte Nygaard — Fagorganisationerne er efterhaanden kommet til den Opfattelse, at den enkelte ikke kan klare sig selv. Centralisationen er vokset Aar for Aar. Ogsaa i vore Afdelinger er mere Ro. Man er klar over, at de Fejl, der er begaaet af Arbejderne sydpaa, ikke maa gentages herhjemme.

Vore Modstandere skal vide, at de staar overfor en enig og fast sammensluttet Arbejderbevægelse. Holder vi sammen, er jeg overbevist om, at danske Arbejdere kan danne Bolværket, der standser Felttoget mod Demokratiet.

Oscar Berg, Stockholm, bragte sin Organisations Hilsen til de danske Fagfæller! Han omtalte de svenske Arbejdsforhold og herunder navnlig den Betydning, som Sveriges Arbejdere tillagde Loven om Arbejdsløshedsforsikringen, som overalt blandt svenske Arbejdere betragtedes som et Skridt i den rigtige Retning.

Ludvig Johansen, Norge, bragte foruden sin Hilsen fra de norske Formere tillige en Tak for den Støtte, de danske Arbejdere havde ydet norske Arbejdere under deres haarde Kamp i 1931. Han fremhævede stærkt Betydningen af det skandinaviske Samarbejde og af dets Bevarelse gennem alle de Farer, der truede Arbejderbevægelsen.

Paa de øvrige Gæsters Vegne talte *Johs. Kjærbøl,* som paa Metalarbejderkartellets Vegne takkede Formerforbundet for dets loyale Samarbejde, der sidst havde givet sig et saa fast Udtryk ved Gennemførelsen af Overenskomstforlængelsen med Jernindustrien. Det har en overmaade vidtrækkende Betydning, at Arbejderne optræder i fuld Enighed og giver deres Vilje fast og utvetydigt til Kende. Vi har vist ved denne Forlængelse, at vi er rede til at medvirke til Beskæftigelsesmulighedernes Bevarelse i Samfundet.

Kjærbøl udtalte Ønsket om en videre Udbygning af Metalarbejdernes Samarbejde, helst i en stor fælles Organisation, det vilde være et godt Eksempel for de Arbejdere, som endnu i altfor høj Grad er hildede i Fag-Egoisme.

Han henviste i denne Forbindelse til det glædelige Vidnesbyrd om Samarbejde, der er opnaaet mellem Arbejdsmænd og Landarbejdere.

Kjærbøl sluttede med at udtale de bedste Ønsker for Kongressens Arbejde, hvorpaa Arnold Nielsen takkede Gæsterne for deres Hilsener.

Man konstituerede nu Kongressen og valgte til Dirigenter Herman Hansen, København, og J. Skou, Horsens, og til Sekretærer Themsen, Horsens, og Søebye, København.

Man vedtog Forretningsordenen i Hovedledelsens Affattelse, valgte Mandatudvalg, Lovudvalg, Stemmeudvalg og Lønningsudvalg, og derefter begyndte Formanden sin

Beretning om Virksomheden.

Arnold Nielsen omtalte udførligt de forskellige Aars Overenskomstsituationer siden sidste Kongres i 1929, hvis Resultat i det stole Hele ikke har bragt Ændringer i Løn- og Arbejdsvilkaarene med Undtagelse af Situationen i 1931, hvor Ferieordningen gennemførtes med en Lønreduktion paa fra 5—8 pCt.

Forbundet har i Perioden været udsat for en Del Uro som Følge af Kommunisternes Virksomhed, navnlig i Københavns Afdeling, hvor de en Overgang havde Flertal i Bestyrelsen. Det var den langvarige Arbejdsløshed i Forbindelse med de netop deraf flydende store Kontingentbyrder, der gav Moskvamændene en Chance, som de fuldt ud søgte at udnytte. Det kom saa vidt, at man ekskluderede Forbundets Forretningsudvalg af Københavns Afdeling, men man var dog saa ædelmodig vedblivende at tage imod de ekskluderedes Kontingenter.

En ekstraordinær Kongres satte Tingene paa Plads igen og paalagde Københavns Afdeling at annullere Eksklusionen.

Formanden omtalte den Ændring, der er gennemført i Forligsmandsloven. Ogsaa mod denne rettede Kommunisterne jo deres Angreb. For en Del Aar siden var deres stadige Krav Urafstemninger, og dette er næsten overalt gældende. Men hvis Arbejderne vil bevare deres Ret til at stemme om Overenskomstforslag, saa maa de vide at benytte den! Det kan man ikke sige, de har gjort, — hævdede Arnold Nielsen — og det er de mange Afstemninger med omkring 30 pCt. Stemmedeltagelse, der er Skyld i Forligsmandslovens Ændring. Hos os har Deltagelsen været temmelig god.

Bestemmelsesretten er ingenlunde frataget Arbejderne; men det er blevet saadan, at jo flere, der ikke benytter deres Stemmeret, jo flere af dem tælles med som Ja-Stemmer. Der er intet at sige dertil; thi er Arbejderne lige glade med, om de stemmer eller ej, er de vel ogsaa lige glade, enten Forslagene forkastes eller vedtages.

Det kan heller ikke være udemokratisk, at et Mindretal skal bøje sig for Flertallet, og den, der tror, at et enkelt Fag kan styrte hele Samfundet ud i opslidende Arbejdskampe — i Tider som dem, vi nu lever i —, gør sig skyldig i en frygtelig Fejltagelse ved ikke at tro, at Samfundet reagerer derimod.

Formanden kom derefter ind paa en Omtale af Lønbevægelsen i Aarenes Løb. Under Henvisning til Statistiken paaviste han, at Fortjenesten i Faget, trods de svære Tider, havde holdt sig godt, lige til 1932 satte ind med en Arbejdsløshed paa 50,8 pCt. Dette medførte en Nedgang i Fortjenesten, men Lønnen laa dog stadig iblandt de bedste Gennemsnitslønninger i Industrien.

Arnold Nielsen omtalte derefter Arbejdstidsspørgsmaalet, som var et Problem, der maatte løses internationalt, og hvor Danmark ikke kunde gaa i Spidsen af Hensyn til sine Eksportmuligheder. Arbejdsgiverne modarbejdede jo imidlertid Sagen, saavel nationalt som internationalt. Efter en Omtale af Spørgsmaalet om Afspadsering af Overarbejde og Arbejde paa indskrænket Tid, nævnte Formanden Lærlingespørgsmaalet.

Lærlingeforholdet klages der over i de fleste Fag. Det er navnlig Tilgangen, man vil værge sig imod — sagde Arnold Nielsen —; men det er nytteløst. Det er naturligt, at Forældre ønsker deres Børn i Lære. Alle kan jo ikke være Bude eller Arbejdsmænd! Det er ikke Tilgangen, der skal begrænses, men langt snarere er det Uddannelsen, der skal kontroleres og stilles Krav til, og det staaende Lærlingeudvalg, som Formerfaget fik i 1929, har virket udmærket i saa Henseende.

Formanden sluttede sin Beretning med en Omtale af forskellige lokale Uoverensstemmelser, faglige Voldgiftsafgørelser og Domme ved den faste Voldgiftsret.

Diskussionen om Formandens Beretning.

Den paafølgende Debat om den aflagte Beretning drejede sig hovedsageligt om de uensartede Lønforhold, der gjorde sig gældende Landet over. Der rejstes Kritik mod Forligsmandsloven, som flere Talere fandt var et Indgreb i Arbejdernes Organisationsfrihed.

Iøvrigt debatterede man Fagbladets Redaktion og Fagets Lærlingeforhold, og flere Talere fremhævede her det rigtige Standpunkt, at intet Fag burde have Lov til at søge Lærlingetilgang hindret. Man burde oprette Ungdomsafdelinger som i København for derved at faa den fornødne Indflydelse paa hele dette Forhold.

Under Debatten stillede Hovedledelsen følgende Resolution, der tager Sigte paa at bremse op for den kommunistiske Klikes Virksomhed indenfor Organisationen:

»Kongressen erklærer, at den Virksomhed, som Formernes Afdeling af »Rød faglig Opposition« har udfoldet, bl. a. ved Udgivelsen af det saakaldte »Formernes Oplysningsblad« og øvrige Optræden paa Forbundets Afdelingers Generalforsamlinger og Møder, har været i høj Grad uoverensstemmende med og nedbrydende overfor Forbundets Formaal, Love og hele Virksomhed.

Kongressen anser derfor Medlemsskab i Formernes Afdeling af »Rød faglig Opposition« for uforeneligt med Medlemsskab i Dansk Former- og Støberiarbejderforbund og opfordrer Medlemmerne af nævnte Opposition til at afvikle deres Medlemsskab deri.«

Efter at Talerrækken var udtømt, og Formanden havde repliceret, sattes Resolutionen under Afstemning ved Navneopraab.

Hovedbestyrelsen deltog ikke i Afstemningen. 33 Delegerede stemte Ja og 22 Nej. Ved Afstemningen over Beretningen stemte 52 for Godkendelse og 3 imod.

Overenskomstforholdene.

Der forelaa fra Afdelingerne i Vejle, København, Aalborg, Esbjerg, Holbæk og Odense Forslag vedrørende Fremgangsmaaden ved Overenskomstopsigelser og indeholdende de Krav, Medlemmerne ønsker gennemført med Hensyn til Overarbejde, Arbejdsdeling og den overenskomstmæssigt fastsatte Arbejdsuge.

Overarbejde: Kongressen vedtog enstemmigt følgende Udtalelse vedrørende Begrænsning af Overarbejdet:

»Kongressen udtaler, at med Hensyn til Overarbejde maa Overenskomsten holdes; men Overarbejde maa kun finde Sted, naar tvingende Aarsager er til Stede, og der bør arbejdes hen til, at alt Overarbejde afspadseres.«

Arbejdstiden: Kongressen sluttede sig til For-

mandens Udtalelse om, at Forbundet skal arbejde hen til at opnaa den størst mulige Nedsættelse af Arbejdstiden under Hensyntagen til Fagets Løninteresser. Iøvrigt vedtog Kongressen at tage de under Formandens Beretning fremsatte Udtalelser om Overenskomsten til Efterretning og bemyndigede den kommende Hovedledelse til i Fællesskab med de øvrige Forbund i Metalarbejderkartellet at forhandle om Indgaaelse af ny Overenskomst, naar den nugældende udløber. Forhandlingerne skal føres under Hensyn til og Ansvar overfor Kongressens Beslutninger.

Kongressen var iøvrigt indforstaaet med, at Spørgsmaalet om Opsigelse af Overenskomsten beror hos Hovedbestyrelsen, men Overenskomstforslaget skal, før det kan underskrives, gøres til Genstand for Urafstemning, og Kongressen sluttede sig til Hovedledelsens Protest imod, at der i 1932 ikke levnedes Tid til en saadan Urafstemning.

Lovændringer.

Man behandlede herefter Lovudvalgets Indstilling til Ændringer i Lovene. Blandt de vedtagne Ændringer kan nævnes en Tilføjelse til Forbundets Formaal, at »der søges gennemført ensartet Løn for ensartet Arbejde«. Endvidere vedtoges et Forslag om, at alle Medlemmer fritages for Kontingentydelse i Ferieugen. Ligeledes vedtoges et Forslag om Hjælp til manglende Ferieløn, hvorefter Medlemmer, der er beskæftiget i en Virksomhed, der lukker Støberiet i en hel Ferieuge, og som ikke faar fuld Ferieløn eller har Ret til Arbejdsløshedsunderstøttelse for de manglende Dage, har Ret til at faa det manglende Beløb udbetalt af Forbundet.

Kongressen vedtog videre et af Aarhus Afdeling stillet Forslag om, at Formand og Hovedkasserer, foruden deres Løn af Forbundet, kun kan oppebære Honorar som Borgerrepræsentant, By- eller Sogneraadsmedlem og som Medlem af De samvirkende Fagforbunds Forretningsudvalg og som Dommer i Den faste Voldgiftsret.

Forslaget vedtoges med 41 Stemmer.

Valg af Forbundsledelse.

Efter at Lønninger og Diæter var fastsat, valgtes Forbundsledelse. Paa Hovedbestyrelsens Vegne anbefalede Arnold Nielsen Kongressen at vælge Herman Hansen, København, til Formand og Kasserer for Københavns Afdeling Otto Jensen til Hovedkasserer.

Til Medlemmer af Forretningsudvalget udpegede Kongressen Carl Hansen, Alf Mogensen og Anton Rasmussen, alle København. Søren Jensen blev 1. Suppleant.

Til Hovedbestyrelsen valgtes for Jylland: Kruse, Aalborg, Jens Schou, Horsens, og Jens Christensen, Vejle.

For Sjælland valgtes: Johs. Petersen, Frederiksværk, og for Fyn og Øerne: Anders Andersen, Odense, og Rudolf Andersen, Svendborg.

Anneberg genvalgtes og Richard Madsen nyvalgtes som Revisor.

Efter en Tak til de mangeaarige Ledere, Formanden Arnold Nielsen og Hovedkassereren Ludvig Christensen for deres fortjenstfulde Arbejde i Forbundets Tjeneste og Gæsternes Afskedstaler sluttede Kongressen med et Leve for Forbundet.

Skorstensfejersvendenes Kongres.

Skorstensfejersvendenes Fagforbund i Danmark afholdt den 15. og 16. Juli d. A. Kongres og Delegeretmøde i Arbejdsløshedskassen i Arbejdernes Forsamlingsbygning i Aarhus. Det var mødt 42 Delegerede fra Forbundets forskellige Afdelinger. Som Gæster var mødt Sekretær Knud V. Jensen fra De samvirkende Fagforbund, fra Sverrig Erik Lundquist, Stockholm, fra Finland Lindstrøm, Helsingfors, og fra Norge Bjarne Petersen, Stavanger.

Formanden bød Gæsterne og Kongresdeltagerne Velkommen. Naar Kongressen blev afholdt i Aarhus, skyldtes det en Vedtagelse om, at der skal skiftes mellem København og Provinsbyerne. Formanden lagde Deltagerne paa Sinde, at Tiden ikke var til at eksperimentere i. Den maner til Handling.

Gæsterne taler.

Derefter talte Gæsterne.

Sekretær Knud V. Jensen haabede, at Kongressen maatte være præget af den Alvor, der præger Arbejderne af i Dag. Blot Enigheden var til Stede, vil det lykkes ikke blot at holde Arbejdsgiverne Stangen, men endogsaa at opnaa flere Fordele, saaledes som de sidste Forhandlinger og Overenskomstforlængelser har vist. Sammenholdet bør være den røde Traad i Forhandlingerne.

Erik Lundquist, Sverrig, skildrede i en kort Tale Skorstensfejersvendenes Kaar i Sverrig. Der som her har Arbejdsgiverne forsøgt at presse Lønnen ned, men i Kraft af en kraftig Regulering af Lærlingetilgangen, har man bragt Arbejdsløsheden ned paa 4—5 pCt., og man har næsten overalt faaet gennemført, at kun organiserede Svende kan faa Arbejde. Han haabede, at det skandinaviske Samarbejde maatte udbygges.

Lindstrøm, Finland, overbragte Hilsen fra de finske Kammerater og skildrede i et gribende Foredrag de overordentlige vanskelige Kaar, den finske Arbejderklasse havde at arbejde under siden Revolutionen i 1918 og Fascismens Forsøg paa at slaa den nyopdukkede Arbejderbevægelse ned.

Arbejdsgiverne havde benyttet Situationen til at presse Lønningerne ned med 20—40 pCt., men til alt Held ser det ud til, at det er ved at lysne igen. Lønningerne er atter blevet hævet, selv om de endnu er langt nede. I Øjeblikket faar en Svend i Helsingfors 2200 Mk. pr. Maaned, hvilket svarer til 150—200 danske Kroner.

Bjarne Petersen, Norge, overbragte de norske Skorstensfejeres Hilsen. I Norge er Skorstensfejerne for en stor Del organiseret i Norsk Kommunalforbund, idet Skorstensfejningen i en Række Byer ordnes kommunalt. Han skildrede, hvorledes Forholdene laa i de enkelte Byer og paapegede, at Lønforholdene og Arbejdsvilkaar var langt de bed-

ste i de Byer, hvor Skorstensfejningen fandt Sted paa kommunalt Initiativ.

Kongressen konstituerer sig.

Kongressen konstituerede sig derefter, og til Dirigent udpegedes Søren Nissen, Vejle.

Beretningen.

Efter at Sekretæren, Reinholdt Christensen, København, havde oplæst Forhandlingsprotokollen, aflagde Formanden en omfattende Beretning om Virksomheden i den 4-aarige Kongresperiode. Han understregede Betydningen af at bevare Sammenholdet og takkede De samv. Fagforbund for Assistance paa mange Omraader. Der har i Kongresperioden været afholdt 3 Hovedbestyrelsesmøder, 22 Voldgiftsmøder, 2 Lærlingevoldgiftsmøder, 6 Overenskomstforhandlinger. Der har været en Tilgang af 72 Medlemmer og en Afgang paa 38, saaledes at der har været en reel Tilgang af 34 Medlemmer. Faget er nu praktisk talt gennemorganiseret, idet kun 2—3 Skorstensfejere staar udenfor og de Paagældende vil man helst være fri for at modtage som Medlemmer. Der er ialt 253 Medlemmer i 6 Afdelinger.

Formanden refererede Forhandlingerne forud for Overenskomsten i 1931. Den Overenskomst, der blev afsluttet var den bedste, der er afsluttet, og det gode Resultat skyldes ikke mindst det glimrende statistiske Materiale, Forbundet kunde fremlægge. Bestemmelsen om forhøjet Løn for Beskæftigelse under 52 Uger om Aaret, har medført, at en stor Del af Arbejdsløsheden er blevet bortelimineret. Nu ønsker man Forbedringer ført videre, og dette er ogsaa sket i den ny Overenskomst, der er blevet vedtaget ved Urafstemning med alle Stemmer mod 7.

Formanden kom ind paa Nyordningen i København, der har skaffet Skorstensfejersvendene adskillige nye Fordele, og omtalte derefter Forholdene i en Række Provinsbyer, bl. a. i Aarhus, hvor Stillingen ogsaa var blevet noget forbedret.

Lærlingespørgsmaalet.

Antagelsen af Lærlinge i for stort Tal er Aarsagen til den store Arbejdsløshed. Da Brandpolitiloven i 1926 blev vedtaget, antog Skorstensfejermestrene alt for mange Lærlinge, og dette resulterede i, at der tilgik Faget for mange Svende i 1929. Nu har man reduceret Antallet af Lærlinge til en Tredjedel, men man møder fortsat Modstand fra Mestrene paa dette Omraade.

Man har henvendt sig til Ministeriet angaaende dette Spørgsmaal, og der er fra Ministeriet svaret, at ethvert Spørgsmaal i denne Retning kan forelægges Politimesteren til Afgørelse i Tilfælde af Uenighed.

Formanden kom derefter ind paa Betydningen af Lønstatistikken, der viste, at Mestrenes Bruttofortjeneste svingede mellem 50 og 392 pCt. og paapegede ligeledes den overmaade store Betydning, Fagskolen i København havde for Medlemmernes teoretiske Uddannelse. Fagskolen havde nu kunnet nedsætte Undervisningstiden fra 3 til 2 Aar.

Formanden sluttede sin Beretning med at understrege Betydningen af en samlet Optræden. Talen hilstes med stærkt Bifald.

Diskussionen om Beretningen blev ret kortvarig og sluttede med enstemmig Godkendelse.

Mere Hensyntagen til de faglærte Skorstensfejere.

Reinholdt Christensen foreslog Kongressen, at man arbejdede mere energisk for at faa mere Indflydelse hos Myndighederne. Han stillede følgende Forslag til Resolution:

»Skorstensfejersvendenes ordinære Kongres i Aarhus henleder Offentlighedens og vore respektive overordnede Myndigheders Opmærksomhed paa det Arbejde, der fra vor Organisation udføres m. H. t. teoretisk Uddannelse af danske Skorstensfejersvende, et Supplement til deres praktiske Uddannelse, der er af samfundsmæssig Betydning, saafremt Myndighederne ved Besættelse af ledige Stillinger fortrinsvis ansætter faglært teoretisk uddannede Skorstensfejere. Vort Forbund tilsiger sin bedste Støtte til at være Myndighederne behjælpelig med at komme det Uvæsen til Livs, at personlige Bekendtskaber skal træde i Forgrunden for Kvalifikationer ved Besættelse af ledige Stillinger som Skorstensfejere.«

Resolutionen vedtoges enstemmigt.

Regnskaberne.

for de sidste 4 Aar oplæstes af Hovedkassereren Svend W. Nielsen. — Administrationskassen balancerede med 20,965,69 Kr. for 1933, medens Arbejdsløshedskassens Regnskab for samme Tidsrum balancerede med 17,012,93 Kr. Formuen udgjorde 18,123,23 Kr. Regnskaberne godkendtes.

Valg af Tillidsmand.

Da den hidtidige Formand, Jørgen Nielsen, ikke ønskede at modtage Genvalg, valgtes Sekretær Reinholdt Christensen, København, til Forbundsformand. Til Sekretær nyvalgtes August Kraft, Haderslev. Hovedkasserer Svend W. Nielsen genvalgtes. Samtlige Valg fandt Sted med Akklamation.

Til Suppleanter til Forretningsudvalget valgtes Trampedach, Litow og Malmross, København. Til Revisor valgtes Gert Hansen, København, med Trampedach, som Suppleant.

Efter at der var rettet en Tak til den afgaaede Formand for hans udmærkede Ledelse af Forbundet, havde Gæsterne Ordet for at tage Afsked. Kongressen sluttede med Internationale.

Derefter afholdt den nystartede statsanerkendte Arbejdsløshedskasse sit første Delegeretmøde, hvor man gennemgik og fastlagde de nye Vedtægter og valgte til Ledelse de samme Tillidsmænd, der er valgt for Forbundet.

Den internationale faglige Centrals Repræsentantskabsmøde

den 27.—29. Aug. 1934 i Weimouth, Storbritannien.

(I. F. C.) Den internationale faglige Centrals aarlige Repræsentantskabsmøde fandt Sted den 27.—29. August i Weimouth, Storbritannien. I Tilslutning til Mødet afholdtes Konferencen mellem I. F. C.s Bestyrelse og de internationale Fagsekretariater. I Mødet deltog Repræsentanter for de faglige Landsorganisationer i følgende Lande: Belgien, Danmark, Frankrig, Indien, Italien, Luxemburg, Holland, Østrig, Palæstina, Saardistriktet, Spanien, Sverige, Svejts og Czekoslovakiet. Endvidere var der mødt Repræsentanter for følgende internationale Fagsekretariater: Bygnings- og Træarbejdere, Tjenestemænd, Beklædningsarbejdere, Bogbindere, Typografer, Diamantarbejdere, Fabrikarbejdere, Cafe- og Hotelpersonale, Keramikarbejdere, Landarbejdere, Næringsmiddelarbejdere, Læderarbejdere, Lærere, Litografer, Malere, Kedel- og Maskinpassere, Metalarbejdere, Personale i offentlige Virksomheder, Privatfunktionærer, Post- og Telefonpersonale, Tobaksarbejdere, Tekstilarbejdere og Transportarbejdere.

Som Gæster deltog endvidere Repræsentanter for Landsorganisationen i Norge og Irland i Mødet, ligesom ogsaa Det internationale Arbejdsbureau i Genève og den socialistiske Arbejder-Internationale i Zürich var repræsenteret.

Formanden, W. Citrine, aabnede Mødet med en kort Tale. Han henviste til, at Repræsentantskabets Møde faldt sammen med den engelske Landsorganisations Aarhundredefest til Minde om Deportationen af 6 Landarbejdere i Tolpuddle, hvis eneste Brøde havde været Oprettelsen af en Fagforening. Han henviste endvidere til de af I. F. C. gennemførte Aktioner og betonede bl. a., at Internationalen kunde være stolt over Resultatet af Indsamlingen til Arbejderne i Østrig. Denne Hjælpeaktion havde formet sig som en vældig international Tilkendegivelse af Solidariteten med Østrigs Arbejderklasse. Efter Formandens Mening har Fascismen allerede naaet sit Højdepunkt i økonomisk, social og samfundsmæssig Henseende, saaledes at det nu mere end nogensinde er I. F. C.s Opgave at samle alle demokratiske Kræfter under Parolen: Tilbage til Demokratiet.

Formanden mindedes til Slut de i Beretningsperioden afdøde Fagforeningsfunktionærer og Medlemmer og Ofrene for de blodige Februarkampe i Østrig. Derefter gik Mødet over til Behandlingen af den egentlige Dagsorden.

Generalsekretær Schevenels aflagde Beretning om Virksomheden 1933—34 og gav herunder ogsaa en Del Oplysninger om Omfanget af Hjælpeaktionen for Tyskland og Østrig. Til Østrigerne er der hidtil indsamlet over 6 Millioner Frcs. og denne Hjælpeaktion er den største, Fagbevægelsen hidtil har gennemført paa det internationale Omraade.

I Diskussionen om Beretningen drøftedes bl. a. Oprettelsen af den asiatiske Fagforenings-Føderation og Forholdet til den amerikanske Landsorganisation (A. F. of L.), Repræsentanten for det amerikanske Forbund »Ladies' Garment Workers' Union«, det tredjestørste Forbund i Amerika, der som Repræsentant for Beklædningsarbejderne deltog i Mødet, overbragte en hjertelig Hilsen og udtalte Haabet om et snarligt og snævert Samarbejde mellem I. F. C. og A. F. of L.

Efter Beretningens Godkendelse berettede Schevenels om Planerne vedrørende I. F. C.s Reorganisation og Sammenslutningen af de internationale Fagsekretariater samt over de talrige Bestræbelser til Løsning af dette Spørgsmaal. Efter en meget udstrakt Diskussion, under hvilken Fagsekretariaternes Repræsentanter principielt udtalte sig for Fagsekretariaternes Bevarelse som selvstændige Organisationer, men for et snævrere Samarbejde, besluttedes det at nedsætte et Fællesudvalg af Repræsentanter for I. F. C.s Bestyrelse og de internationale Fagsekretariater, som snarest muligt skal gaa i Gang med Arbejdet for at tilvejebringe en tilfredsstillende Løsning.

Paa den anden Mødedag gav Schevenels nogle supplerende Oplysninger til den paa Tryk foreliggende Beretning om Aktionen mod Fascismen, der derefter stilledes til Diskussion. Beretningen og Diskussionen foregik — forsaavidt det drejede sig om Aktionen i Lande med Demokrati — i offentligt Møde. I et lukket Møde drøftedes derpaa Beretningen om Kampen i Lande med Diktatur, navnlig Tyskland og Østrig. Situationen i disse Lande og den faglige Propaganda blev udførligt behandlet. Med særlig Interesse paahørtes Kammerat Dobischs Beretning om Tilstanden i Saardistriktet. Repræsentantskabet gav Udtryk for sin Sympati med Saar-Fagforeningernes Kamp i Forbindelse med Folkeafstemningen den 13. Januar 1935 og tilsagde Fagforeningerne sin fulde Støtte. Generalsekretæren gav i denne Sammenhæng udførlig Oplysning om I. F. C.s Bestræbelser og Arbejdsmetoder i de fascistisk regerede Lande. Han kunde berette om gode Resultater af denne Virksomhed og om Aktionens Fortsættelse.

Sekretariatets Beretning blev enstemmigt godkendt.

Paa den tredje Mødedag drøftede man i et lukket Møde Spørgsmaalet om Enhedsfronten. Efter en udførlig Debat vedtoges det at udsende følgende Meddelelse om Behandlingen af dette Spørgsmaal:

»Den internationale faglige Centrals Repræsentantskabsmøde den 27.—29. August i Weimouth, Storbritannien, har drøftet Spørgsmaalet om Enhedsfronten og slaar fast, at Tilbudet fra Kommunisterne og den røde Fagforenings-Internationale i Moskva om Dannelse af en Enhedsfront og Iværksættelse af Fællesaktioner er Manøvrer, der savner ærlig Vilje. Den internationale faglige Central understreger paany, at den røde Fagforenings-Internationale er Skyld i og bærer Ansvaret for Fagbevægelsens Splittelse og Svækkelse som Følge af dens Opfordringer gennem en Række af Aar til Arbejderne om at kæmpe imod de frie Fag-

foreninger. Den intern. faglige Central, som siden 1919 urokkeligt har kæmpet for Enhed i den faglige Bevægelse og betragter denne Enhed som mere væsentlig og nødvendigt i Dag end nogensinde, er af den Mening, at den internationale faglige Central er det eneste Grundlag for en Samling af alle Landes Arbejdere. Den opfordrer derfor alle fagorganiserede Arbejdere til at slutte sig til de Internationale tilsluttede Fagforbund og forventer, at de kommunistiske Fagforeninger og følgelig ogsaa den røde Fagforenings-Internationale — i Overensstemmelse med Moskvas Enhedsfrontparoler — vil opløse sig, og at deres Medlemmer vil vende tilbage til Organisationerne under Den internationale faglige Central.«

I Eftermiddagsmødet aflagde Jouhaux sin Beretning om Kampen mod Krigen. Diskussionen herom afsluttedes med Vedtagelsen af følgende Resolution:

»Den internationale faglige Centrals Repræsentantskab henleder ganske særlig Arbejdernes Opmærksomhed paa de Farer, der udspringer af den nuværende internationale Situation.

Den økonomiske Krise, de diktatoriske Regeringers Magtovertagelse i forskellige Lande har drevet de nationale Modsætninger paa Spidsen og givet Chauvinisme og Militarisme Vind i Sejlene.

Verden og især Europa bugner af Bajonetter, og Luftvaabnet holdes rede til at overdænge Befolkningerne med dræbende Giftgas. Oprustningen er paany blevet Regeringernes Maal.

Mere end nogensinde er de under den internationale faglige Central hørende Organisationer fast besluttet paa at modsætte sig en ny Krig og godkender derfor paany Beslutningerne paa Kongressen i Stockholm og Bryssel.

De kræver, at Folkeforbundet som forebyggende Foranstaltning for at afværge en Krig indleder Voldgiftsbehandling ved alle økonomiske og politiske Konflikter mellem Nationerne. Den internationale faglige Central vil paapege Angriberne og erklærer, at den mod disse vil anvende alle direkte Modforanstaltninger (Boykotning, Generalstrejke o. s. v.), som synes egnede til at forhindre deres krigerske Hensigter.

Bestyrelsen for den internationale faglige Central bemyndiges til opmærksomt at følge Begivenhedernes Udvikling for at være i Stand til at træffe alle fornødne Forholdsregler.

Angaaende Afrustningskonferencen nægter Den internationale faglige Centrals Repræsentantskab at gaa med til, at dette de brede Befolkningsmassers sidste Haab skal mislykkes og kræver, at Afrustningskonferencen efter Genoptagelsen af sit Arbejde vedtager det under Hendersons Forsæde fremsatte Forslag om Forbud mod den private Vaabenfabrikation samt international Kontrol med Fabrikation, Handel og Transport af Vaaben og Ammunition.«

Paa Grund af den fremskredne Tid blev Spørgsmaalet om den faglige Ungdom henvist til nærmere Behandling i Bestyrelsen.

Det næste Repræsentantskabsmøde skal afholdes i København.

Et stort Antal af Repræsentantskabets Medlemmer og Fagsekretariaternes Repræsentanter deltog i Aarhundredefesten til Minde om Martyrerne i Tolpuddle.

Arbejdsløsheden i Juli og August 1934.

Efter Statistiske Efterretninger.

Ifølge en foreløbig Optælling for de Fag, som indgaar i Departementets Arbejdsløshedsstatistik, var der ved Udgangen af August Maaned blandt de organiserede Arbejdere i disse Fag ialt 59,989 Arbejdsløse, d. v. s. 16,1 pCt. af det samlede Antal organiserede Arbejdere i de paagældende Fag (i alt 372,048 ved Udgangen af Juli 1934).

Nedenstaaende Tabel viser Arbejdsløshedsprocenten for hver Maaned siden Januar 1929.

Samtlige Fag:	1934 pCt.	1933 pCt.	1932 pCt.	1931 pCt.	1930 pCt.	1929 pCt.
Januar	34,4	43,5	34,1	24,2	19,9	27,7
Februar	31,3	42,9	35,9	24,5	20,5	29,7
Marts	28,4	35,4	35,8	22,1	15,3	21,8
April	21,6	28,6	27,7	15,3	11,6	13,3
Maj	16,8	24,3	24,8	12,3	9,4	10,8
Juni	15,5	21,9	24,9	11,3	8,7	10,0
Juli	15,3	21,7	28,7	11,8	9,3	9,6
August	16,1[1]	21,4	29,2	11,8	9,0	9,1
September		20,9	29,6	12,1	9,0	8,7
Oktober		23,2	31,8	15,8	11,4	10,1
November		25,7	35,1	22,1	15,5	13,0
December		37,5	42,8	32,2	25,1	22,4

[1]) Foreløbige Tal.

Særskilt for Hovedstaden og Provinsen og med Deling paa 4 Erhvervsgrupper er Arbejdsløshedsprocenten vist i følgende Oversigt.

	Arbejdsløshedsprocenten ved Udgangen af					
	Aug. 1934[1])	Juli 1934	Juni 1934	Aug. 1933	Juli 1933	Juni 1933
Hovedstaden:	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
1. Bygn.- og Møbel-Industri	11,3	10,9	13,4	18,2	20,7	22,9
2. Anden Industri m. v.	14,5	15,0	15,2	20,5	21,2	21,1
3. Handel	8,7	8,6	8,7	11,1	10,3	11,0
4. Arbejdsmænd	18,8	15,8	17,1	21,4	20,5	20,5
I alt	14,9	14,4	15,1	20,0	20,3	20,5
Provinsen:						
1. Bygn.- og Møbel-Industri	9,1	8,4	8,3	20,4	22,3	22,5
2. Anden Industri m. v.	15,4	13,6	14,0	18,5	18,3	18,6
3. Handel	8,5	8,4	8,7	11,7	12,2	13,0
4. Arbejdsmænd	20,8	20,1	19,4	27,2	27,6	27,4
I alt	16,9	15,9	15,7	22,4	22,8	22,8
Hele Landet	16,1	15,3	15,5	21,4	21,7	21,9

[1]) Foreløbige Tal.

Endelig er i følgende Oversigt meddelt Arbejdsløshedsprocenten for Juni og Juli for de vigtigste Fag enkeltvis.

Fag	Antal Arb. pr. Juli 1934	Arbejdsløsheds pCt. ved Udgangen af			
		Juli 1934	Juni 1934	Juli 1933	Juni 1933
		pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Bageri- og Konditoriarb...	5 003	22,7	26,7	32,6	34,0
Sukkervare-, Chokolade- og Biscuitarbejdere.....	1 675	21,4	17,5	25,1	20,0
Bryggeriarbejdere m. fl....	6 309	1,5	2,9	2,7	3,2
Slagteriarbejdere.....	8 350	15,0	18,2	11,3	12,1
Tobaksarbejdere	8 392	17,5	16,6	24,3	20,6
Tekstilarbejdere.....	13 241	8,6	8,3	6,1	6,5
Skræddere	11 745	14,0	10,5	14,5	9,9
Hatte- og Buntmagere	1 441	17,7	20,1	21,2	24,0
Skotøjsarbejdere	4 738	16,1	18,1	13,0	15,4
Murere	9 311	1,5	2,2	9,1	11,4
Hustømrere.....	8 562	5,0	5,8	15,4	17,4
Snedkere.....	9 292	18,2	20,3	33,5	36,7
Malere.....	6 899	6,7	7,7	20,0	18,2
Sadelmagere og Tapetserere	2 093	21,6	18,5	35,9	31,7
Træindustriarbejdere.....	4 943	10,9	11,2	21,0	20,7
Karetmagere.....	1 127	17,0	16,4	25,1	23,2
Keramikere.....	1 464	4,7	3,6	7,2	6,3
Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere.....	1 219	21,7	21,5	35,6	34,9
Blikkenslagere.....	2 172	10,8	13,6	18,3	25,6
Smede- og Maskinarb.....	31 772	18,6	18,0	29,4	31,2
Formere	2 063	18,6	17,4	32,2	33,5
Elektrikere	2 985	18,8	23,9	28,3	31,2
Papirindustriarbejdere.....	1 602	1,9	1,8	2,9	2,6
Bogbindere.....	4 101	15,2	17,0	19,2	20,1
Typografer	6 355	13,1	13,0	17,0	16,3
Handels- og Kontormedhj..	21 081	8,6	8,9	11,8	12,7
Dansk Arbejdsmandsforb. m. v.	116 909	19,9	20,1	25,4	25,3
Murarbejdsmænd i Kbhvn..	1 905	11,2	15,4	15,5	19,8
Landarbejdere	27 300	16,1	14,2	28,2	27,2
Sømænd.....	4 135	24,3	25,2	25,9	27,7
Søfyrbødere.....	2 450	26,9	27,5	33,2	32,0
Kedel- og Maskinpassere .	2 322	4,4	4,7	7,3	8,0
Kvindeligt Arbejderforbund	12 666	12 7	13,9	20,2	17,8
Andre Fag	26 426	10,9	11,2	19,2	18,8
I alt...	372 048	15,3	15,5	21,7	21,9

Nyt fra Udlandet.

Den belgiske Landsorganisation afholdt den 28.—30. Juli sin ordinære Kongres i Bryssel, der var besøgt af 373 Delegerede. Kongressens Forhandlinger var præget af den alvorlige økonomiske Krise og den store Arbejdsløshed samt den stadig kraftigere politiske Reaktion. En anden Omstændighed, der bidrog til at stemme Sindene alvorligt, var Nødvendigheden af at afblæse den store Tekstilarbejderstrejke i Verviers, hvor 16,000 Tekstilarbejdere har strejket siden 16. Februar d. A. Trods de uhyre finansielle Ofre, de belgiske Fagorganisationer har bragt, var Strejken uhjælpeligt tabt, saaledes at dens Fortsættelse kun vilde have paaført Forbundene unyttige Tab.

Af Beretningen om Virksomheden siden sidste Kongres fremgik, at Landsorganisationens Medlemstal d. 31. Decbr. 1933 udgjorde 629,532 eller 69,622 mere end ved Udgangen af 1931. Agitationen, navnlig blandt de unge Arbejdere og Kvinderne, vil blive fortsat med øget Styrke, og man venter derfor en videre Medlemstilvækst.

Kongressen drøftede bl. a. Spørgsmaalet om den faglige Disciplin og Enighed. Den belgiske Fagbevægelse er ikke saa stærkt centralistisk præget som Fagbevægelsen i andre Lande, og under de i de senere Aar førte Konflikter har nogle Forbund og lokale Fagorganisationer vist Tendens til at sidde Hovedorganisationens Beslutninger overhørig. Den til dette Punkt vedtagne Resolution fremhæver Nødvendigheden af at bevare en streng Disciplin, saafremt det skal lykkes at møde de reaktionære Partiers Fremstød. Endvidere vender Resolutionen sig mod den Kampagne, som Organet for det socialdemokratiske Partis Venstrefløj, »L'Action Socialiste«, har paabegyndt mod Landsorganisationens Ledelse.

Endvidere tog Kongressen Stilling til Spørgsmaalet om den faglige Organisationsform. Den til dette Punkt vedtagne Resolution slaar fast, at Fagbevægelsens nuværende Organisationsform ikke mere svarer til de Opgaver, vor Tids Fagbevægelse er stillet overfor. Der bør gennemføres en større Centralisation, og Hovedledelsens Myndighed maa udvides. De tilsluttede Organisationer opfordres til at tilpasse deres Vedtægter og Organisationsform efter de bestaaende økonomiske og sociale Forhold. Endvidere bør Forbundenes og Landsorganisationens Kompetence fastlægges saaledes, at der ikke mere opstaar Uoverensstemmelser og Tvistigheder herom.

Kongressen paalagde Landsorganisationens Bestyrelse at virkeliggøre Forslaget om Oprettelse af en national Strejkefond, saasnart Omstændighederne taler herfor.

Paa Forslag af de flamsktalende Delegerede paalagdes det Bestyrelsen at udarbejde Forslag vedrørende en Løsning af Sprogspørgsmaalet paa Kongresserne, saaledes at de tidsspildende Oversættelser fra Fransk til Flamsk og omvendt i Fremtiden kan undgaas.

Hattemagernes Internationale Sammenslutning afholdt den 5.—7. August en Kongres i Reichenberg, Czekoslovakiet. Foruden de sædvanlige interne Organisationsspørgsmaal drøftedes Arbejdstidsspørgsmaalet og udtaltes Tilslutning til I. F. C.s Krav om 40 Timers Ugen. Alle tilsluttede Forbund opfordredes til energisk at gaa ind for Gennemførelse af dette Krav. Endvidere tog Kongressen Stilling til Spørgsmaalet om I. F. C.s Reorganisation, henholdsvis Fagsekretariaternes Sammenslutning. Herunder fastsloges, at alle repræsenterede Forbund indtager det Standpunkt, at man bør bevare Internationalen som selvstændig Organisation, og at en Sammenslutning med Beklædningsarbejder-Internationale hverken principielt eller praktisk forekommer at være nødvendig. Internationalen har sit Hovedsæde i Paris.

Internationalt Beklædningsarbejder Forbund afholdt den 23. og 24. August sin ordinære Kongres, som fandt Sted i London. Dagsordenen omfattede 13 Punkter, deriblandt Beretningen om Virksomheden, den finansielle Stilling, en Beretning om

den økonomiske Lovgivning i U. S. A. og en Beretning om Situationen i Tyskland og Østrig. Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Reorganisation af de internationale faglige Organisationer paalagdes det Bestyrelsen opmærksomt at følge denne Sags videre Udvikling og afgive Indstilling herom paa næste Kongres.

Internationalt Beklædningsarbejder-Forbund er en af de faa Faginternationaler, der ogsaa omfatter et amerikansk Forbund. Foruden Repræsentanten for dette Forbund var der paa Kongressen fremmødt en Repræsentant for et andet amerikansk Forbund, der tæller 140,000 Medlemmer. Denne meddelte, at hans Forbund i Løbet af den kommende Maaned vilde beslutte Indmeldelse i Internationalen. Denne Indmeldelse i Forbindelse med den siden sidste Kongres paafulgte Tilslutning fra Forbundet i Finland og Spanien vil opveje det Medlemstab, Internationalen har lidt gennem det tyske og østrigske Forbunds Udtræden.

Den svejtsiske Landsorganisation talte ved Udgangen af 1933 16 tilsluttede Forbund med tilsammen 229,819 Medlemmer, det er ca. 200 mindre end ved Udgangen af 1932. De offentlige Tjenestemænd har en egen Centralorganisation med 78,266 Medlemmer, hvoraf 91 pCt. tilhører Forbund, der ogsaa er tilsluttet Landsorganisationen. Desuden findes en Centralorganisation af Privatfunktionær- og Medhjælperforbund med 62,005 Medlemmer samt en Del konfessionelle og neutrale Fagorganisationer med tilsammen 55,055 Medlemmer. Ialt findes i Svejts 353,923 fagorganiserede Arbejdere, hvoraf 64,9 pCt. tilhører Forbund under Landsorganisationen.

Lønbevægelser og Konflikter.

Smede hos forskellige Jerngrosserere i København.

Ved et Fællesmøde den 31. Juli angaaende de af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund overfor Dansk Arbejdsgiverforening under 10. og 17. Juli 1934 afgivne Strejkevarsler enedes man om følgende:

Arbejdsgiverforeningen vil hurtigst muligt indgive Klage til Den faste Voldgiftsret angaaende Spørgsmaalet om de omhandlede Strejkevarslers Lovlighed.

Under Forudsætning af, at dette sker, indgaar Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund paa at udsætte den varslede Strejke, indtil Spørgsmaalet om dennes Lovlighed er afgjort af Retten.

Kvinder og Arbejdsmænd hos A/S Glud & Marstrand.

Ved et Fællesmøde den 3. August behandledes en Klage fra Dansk Arbejdsmandsforbund og Kvindeligt Arbejderforbund over, at A/S Glud & Marstrand ved Etablering af Skiftehold anvendte den Fremgangsmaade at hjemsende Arbejderne, forinden de havde været beskæftiget i 8 Timer paa Holdene uden at betale den manglende Tid.

Fra Forbundets Side hævdedes, at der forelaa Brud paa Bestemmelserne i »Fælles Værkstedsregler« om Indførelse af Betaling for Arbejde i Skiftehold, og som Følge deraf krævedes Sagen indbragt for Den faste Voldgiftsret. Fra Arbejdsgiverside hævdedes, at der forelaa et Fortolkningsspørgsmaal, der burde henvises til Afgørelse ved en faglig Voldgift.

Der opnaaedes paa Mødet ikke Enighed om Sagens Viderebehandling, og Forbundet har herefter, i H. t. deres Standpunkt, begæret Sagen fremmet til Behandling ved Den faste Voldgiftsret.

Dansk litografisk Forbund og Dansk Arbejdsgiverforening.

Den 14. August behandledes ved et Fællesmøde en Klage fra Dansk Arbejdsgiverforening over, at Dansk litografisk Forbunds Afdeling »Kemigrafen« havde begaaet Brud paa Septemberforligets Pkt. 2 ved under Søarbejderkonflikten i Foraaret paa en Generalforsamling at have bevilget et Beløb af 1000 Kr. til Søarbejderne.

Paa Mødet hævdede Forbundet, at Beslutningen først var truffet efter, at Konflikten var afsluttet, ligesom Beløbet heller ikke var tilstillet Søfolkene før Afslutningen.

Mødet sluttede derfor med, at Arbejdsgiverne forbeholdt sig eventuelt at indbringe Sagen for Den faste Voldgiftsret.

Smede og Maskinarbejdere hos A/S Maskinfabriken »Rannie«.

Paa et Fællesmøde den 15. August behandledes en Klage fra Arbejdsgiverforeningen over, at 15 Smede og Maskinarbejdere havde holdt Klubmøde Lørdag den 26. Maj om Eftermiddagen, saaledes at Arbejdet var standset i 4 Timer.

Arbejdsgiverne krævede Bod og Erstatning, hvilket ikke kunde indrømmes, og Arbejdsgiverne forbeholdt sig da at føre Sagen frem for Den faste Voldgiftsret.

Lager- og Pakhusarbejdere hos forskellige københavnske Firmaer.

Den 16. August behandledes paa et Fællesmøde en Række Uoverensstemmelser mellem Dansk Arbejdsmandsforbund og forskellige Medlemmer af københavnske Grossisters Arbejdsgiverforening med følgende Resultat.

1) En Uoverensstemmelse hos A/S Jernkontoret:

Man enedes om, at man fra Arbejdsgivernes Side nærmere skulde undersøge det omhandlede Forhold hos de øvrige Jernfirmaer, hvorefter man vilde komme tilbage til Sagen, eventuelt afholde et nyt Møde.

2) En Uoverensstemmelse hos A/S Simonsen & Nielsen, Frederiksholms Kanal 4:

Der opnaaedes ikke Enighed, og Arbejderne forbeholdt sig deres Stilling.

3) En Uoverensstemmelse om Aflønningsmaaden hos Firmaet Stenfeldt-Hansen og Firmaet Edvard Storr:

Man enedes om, at de to Firmaer til fuld Afgørelse af det omhandlede Stridsspørgsmaal betaler til Lager- og Pakhusarbejdernes Forbund et Beløb af 200 Kr.

Havnearbejdere i Vejle.

Ved et Møde i Arbejdsgiverforeningen den 16. August behandledes en Række Klager fra Vejle Arbejdsgiverforening om foretagne Trusler om Arbejdsstandsning og iværksatte Arbejdsstandsninger.

Paa Mødet enedes man om, at den i Mæglingsreferatet af 24. April 1934 trufne Aftale om Deponering af omtvistede Beløb bør overholdes, og tillige var man, med Henblik paa Tilfældet med M/S »Merry«, enige om, at denne, som Forholdene laa, skulde udlosses som Damper, og at Havnearbejdernes Fagforening i Vejle derfor til fuld Afgørelse skulde betale et Beløb af 125 Kr.

Man enedes sluttelig om, at for saa vidt de Forhold, der har givet Anledning til Klagerne, maatte gentage sig, vil de være at behandle efter Norm for Regler for Behandling af faglig Strid.

Flyttearbejdere hos A/S Adams Transportkompagni.

Den 16. August behandledes ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen en Klage over uvarslet Arbejdsstandsning hos A/S Adams Transportkompagni.

Paa Mødet enedes man om, at Flyttearbejdernes Fagforening til fuld Afgørelse betaler et Beløb af 100 Kr. til Centralorganisationen af Vognmænd i København og Omegn. Parterne var endvidere enige om, at der ikke i Anledning af det forefaldne maa finde nogen Art af Chikane Sted hverken fra Firmaets eller fra Fagforeningens Side.

Den faste Voldgiftsret.

Arbejdsmænd hos A/S Nordisk Radiatorfabrik, Odense.

Sag Nr. 1961:

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 10. August 1934 i Sag Nr. 1961: Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og dennes Medlem A/S Nordisk Radiatorfabrik, Odense, mod De samv. Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund.

Under nærværende Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og dennes Medlem A/S Nordisk Radiatorfabrik, Odense, indklaget De samv. Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund for retsstridig etableret Blokade overfor det nævnte Aktieselskab.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

A/S Nordisk Radiatorfabrik i Odense køber sine Elementer til Radiatorer af Firmaet Hollesen, København. Paa Fabriken i Odense skrues derefter Elementerne sammen, hvorpaa en Afprøvning foretages, som bestaar deri, at Radiatorerne nedsænkes i Vand, for at man ved Luftpres kan undersøge, om der er Utætheder, og hvis saadanne forefindes, svejtses disse. Medens dette Svejsningsarbejde — som af Klagerne videre udviklet — tidligere udgjorde et noget mere omfattende Arbejde, er Forholdet nu, da Produkterne er blevet særlig gode, det, at Svejsningen kun udgør en forsvindende Del af det samlede Arbejde. Der udfordres ikke heller til Svejsningsarbejdet nogen særlig faglig Kyndighed, og Arbejderen oplæres i Løbet af faa Dage til dette særlige Arbejde. Forholdet er da ogsaa dette, at saavel hos Firmaet Hollesen her i København som paa en lignende Fabrik i Randers udføres Arbejdet af Arbejdsmænd, og paa Fabriken i Odense har Arbejdet med Elementernes Samling og Afprøvning hidtil været foretaget af en Smed og en Arbejdsmand, som i Fællesskab har udført hele Arbejdet uden hver at have sit særlige Arbejde. Fredag den 25. Maj d. A. mente Selskabet — efter Klagernes videre Fremstilling — midlertidig at kunne beskæftige endnu en Mand ved Prøvekarret. Selskabet forhørte sig først hos en Maskinarbejder, som tidligere havde været beskæftiget paa Fabriken, men da denne havde Arbejde, antog man en Arbejdsmand, der ogsaa tidligere havde været beskæftiget paa Fabriken og derfor var kendt med Prøvning af Radiatorer. Selskabet betaler den heromhandlede Maskinarbejder en Timeløn af 1 Kr. 20 Øre og sine Arbejdsmænd en Timeløn af 1 Kr. 05 Øre. Den nyantagne Arbejdsmand gik i Arbejde Fredag Middag den 25. Maj, men Lørdag den 26. Maj indfandt Formanden for Fabrikarbejdernes Forbund i Odense sig paa Fabriken og henstillede, at man fritog de to ved Prøvningen beskæftigede Arbejdsmænd for Svejsningen, hvilket Ønske Selskabet ikke kunde imødekomme. Arbejdet fortsattes derefter en Ugestid uden nogen Indblanding fra Forbundets Side, men Lørdag d. 2. Juni meddelte dettes Formand, at de to Arbejdsmænd skulde holde op at arbejde samme Aften, idet de ikke maatte paatage sig det Arbejde, som de var sat til. Mandag Morgen, den 4. Juni, mødte de to Arbejdere og var villige til at gaa i Arbejde, men Fagforeningens Formand forbød dette, medmindre de fik Tilsagn om, at deres Løn blev forhøjet til 1 Kr. 20 Øre i Timen, samme Løn som den hidtil beskæftigede Maskinarbejder havde oppebaaret. Arbejderne gik derefter hjem, og Selskabet rekvirerede hos Anvisningskontoret to nye Arbejdsmænd, der mødte Tirsdag Morgen d. 5. Juni og gik i Arbejde; men den 7. Juni mødte Fagforeningsformanden paany paa Fabriken og beordrede Arbejderne til at nedlægge Arbejdet, medmindre de fik en Timeløn af 1 Kr. 20 Øre. Den 13. Juni behandledes Sagen paa et Møde mellem Hovedorganisationerne. Arbejdsgiverforeningen krævede, at de to Arbejdsmænd skulde have Ordre til at genoptage Arbejdet, og man var da villig til at optage organisationsmæssig Drøftelse af deres Lønvilkaar, derunder om Muligheden af Akkord, men Dansk Arbejdsmandsforbund betingede Arbejdets Genoptagelse af, at Arbejdsmændene lønnedes med samme Løn, som Maskinarbejderen hidtil havde oppebaaret. Mødet endte derfor resultatløst, og Arbejdsstandsningen fortsattes saaledes. Under Henvisning til alt foranstaaende og under Anbringende af, at der fra Fagforeningens Side med Støtte af Dansk Arbejds-

mandsforbund er etableret Arbejdsstandsning og Blokade overfor Fabriken med Hensyn til Udførelse af det paagældende Arbejde, for hvis Udførelse der end ikke foreligger aftalt nogen speciel Løn, og a t Blokaden er ulovlig baade som uvarslet og som et Indgreb i Arbejdsgiverens Ret efter Septemberforliget, har Klagerne paastaaet Dansk Arbejdsmandsforbund paa dets Afdelings Vegne idømt en efter Rettens Skøn fastsat Ordensbod.

De Indklagede procederer til Frifindelse. De bestrider, at der i det her foreliggende Tilfælde skulde være Tale om nogen Arbejdsstandsning eller Blokade. Fabriken kan faa al den Arbejdskraft, som den maatte ønske, og der lægges i denne Henseende fra de Indklagedes Side ikke Fabriken nogensomhelst Hindring i Vejen. Men Forholdet er dette, at man fra Fabrikens Side for Udførelsen af Svejsningsarbejdet har søgt at gennemtvinge en Betaling, som er lavere end den hidtil anvendte, og overfor denne Fremgangsmaade har de Indklagede gjort Indsigelse. Det er dernæst med Hensyn til det omhandlede Arbejde, Afprøvning af Elementer til Radiatorer, ikke rigtigt, som af Klagerne hævdet, at Svejsningsarbejdet kun skulde udgøre en forsvindende Del; Arbejdet er væsentlig større og kræver en betydelig Uddannelse; ingen Steder i Odense er Arbejdsmænd beskæftiget ved Autogensvejsningsapparater, og paa den heromhandlede Fabrik er Svejsningsarbejdet ogsaa hidtil bleven udført af Smede. Man har fra Fabrikens Side haft Brug for yderligere en Arbejdsmand, men Fabriken har ikke været berettiget til ved Besættelse af Pladsen at forsøge en Lønreduktion og at yde en Betaling, som er lavere end den Betaling, som hidtil er bleven betalt. De to gennem Anvisningskontoret antagne Arbejdere blev da ogsaa afskedigede, fordi de ikke vilde paatage sig ogsaa Udførelse af Svejsningsarbejdet. Der foreligger derfor fra de Indklagedes Side hverken Brud paa nogen Overenskomst eller paa Septemberforliget, men Arbejderne har alene nægtet at udføre et Stykke Arbejde, som et andet Fag har Pris for, uden at faa den derom aftalte Løn.

Det er under Sagen uomstridt, at Fabriken, da denne ønskede at antage yderligere en Mand ved Afprøvningen, først henvendte sig til en tidligere paa Fabriken beskæftiget Maskinarbejder, og at Grunden til dennes Ikke-Antagelse alene var den, at han havde Arbejde andetsteds. Det maa derfor antages at bero paa en Tilfældighed, at den Mand, hvortil Fabriken derefter henvendte sig, og som ligeledes tidligere havde været beskæftiget i Virksomheden, var Arbejdsmand, og det foreliggende giver derfor ikke Grund til at antage, at Fabriken ved sin Fremgangsmaade skulde have tilsigtet paa illegitim Maade at opnaa en Nedsættelse i Arbejdslønnen for Udførelsen af Svejsningsarbejdet, der kun udgør et begrænset Led i Afprøvningen af Elementerne. Det henstaar dernæst efter Proceduren vel uklart, hvorledes Arbejdet under Fabrikens hidtidige — iøvrigt forholdsvis korte — Virksomhed har været udført, men det er paa den anden Side under Proceduren uomstridt, at ogsaa Svejsningsarbejdet upaatalt udføres af Arbejdsmænd i andre lignende Virksomheder som eksempelvis foran angivet hos Firmaet Hollesen, hvor 30—40 Arbejdsmænd er beskæftigede. Under disse Omstændigheder ses det ikke at have været berettiget fra de Indklagedes Side saaledes som sket at have søgt fremtvunget, at det paagældende Arbejde, naar det udføres af et Medlem af Arbejdsmændenes Fagforening, ubetinget skulde lønnes som udført af en Maskinarbejder, men det maatte være de Indklagedes Sag ad sædvanlig organisationsmæssig Vej at søge Lønvilkaarene ordnet. Idet det herefter maa antages, at den af Afdelingen anvendte ovenfor beskrevne Fremgangsmaade, — der har faaet Støtte af Dansk Arbejdsmandsforbund, som derfor maa være medansvarlig — har været ulovlig, vil der være at paalægge Dansk Arbejdsmandsforbund paa dets fornævnte Afdelings Vegne en Dansk Arbejdsgiverforening tilfaldende Ordensbod, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 100 Kroner.

Sagens Omkostninger vil være at udrede af de Indklagede.

Kendelse:

De Indklagede, Dansk Arbejdsmandsforbund paa dets Afdelings Vegne, bør til Dansk Arbejdsgiverforening betale en Ordensbod, stor 100 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

Generalstrejken i Esbjerg.

Sag Nr. 1939.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 24. August 1934 i Sag Nr. 1939. Dansk Arbejdsgiverforening mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for:

1) Dansk Arbejdsmandsforbund for dettes Afdeling Arbejdsmændenes Fagforening af 1890 i Esbjerg,
2) Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund for dettes Afdeling i Esbjerg,
3) Dansk Former- og Støberiarbejderforbund for dettes Afdeling i Esbjerg,
4) Dansk Elektrikerforbund,
5) Dansk Skibstømrerforbund for dettes Afdeling i Esbjerg,
6) Bogbinderforbundet i Danmark for dettes Afdeling i Esbjerg,
7) Dansk Kedel- og Maskinpasserforbund for dettes Afdeling i Esbjerg,
8) Kvindeligt Arbejderforbund for dettes Afdeling i Esbjerg,
9) Malerforbundet i Danmark for dettes Afdeling i Esbjerg,
10) Dansk Mølleriarbejderforbund for dettes Afdeling i Esbjerg,
11) Dansk Rebslageriarbejderforbund for dettes Afdeling i Esbjerg,
12) Skandinavisk Sadelmager- og Tapetsererforbund for dettes Afdeling i Esbjerg,
13) Dansk Skotøjsarbejderforbund for dettes Afdeling i Esbjerg,
14) Dansk Skrædderforbund for dettes Afdeling i Esbjerg,

15) Snedkerforbundet i Danmark for dettes Afdeling i Esbjerg,
16) Dansk Stenindustriarbejderforbund for dettes Afdeling i Esbjerg,
17) Dansk Typografforbund,
18) Blikkenslagerforbundet i Danmark for dettes Afdeling i Esbjerg,
19) Murerforbundet i Danmark for dettes Afdeling i Esbjerg,
20) Dansk Tømrerforbund for dettes Afdeling i Esbjerg.

Under nærværende Sag har Dansk Arbejdsgiverforening indklaget de ovenfor under Nr. 1-20 angivne Forbund for Brud paa Septemberforliget og de faglige Overenskomster ved Deltagelse i almindelig Arbejdsstandsning i Esbjerg i Dagene den 17. og 18. April d. A.

De samvirkende Fagforbund i Danmark har givet Møde og erklæret at gaa ind i Sagen helt og fuldt paa samtlige indklagede Organisationers Vegne.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

I Anledning af den af Sømændenes og Søfyrbødernes Forbund den 12. April d. A. iværksatte Strejke, der ved nærværende Rets Kendelse af 13. s. M. erklæredes ulovlig, opstod der i Esbjerg Uroligheder, der væsentlig var fremkaldt af tilrejsende kommunistiske Provokatører, som satte et stort Arbejde ind paa at umuliggøre Arbejdet i Danmarks vigtigste Eksport-Havn, og som derfor i nævnte Øjemed fremkaldte Opløb, snart det ene Sted og snart det andet Sted, samt ophidsede Mængden til Angreb paa Politiet, hvis Opgave i første Linje var at beskytte Arbejdets Udførelse i Havnen og at opretholde Ro og Orden sammesteds. Det havde under disse Forhold været nødvendigt stadig at forøge Politistyrken, der Mandagen den 16. April foretog en fuldstændig Afspærring for Uvedkommende fra Havnens Omraade. Efterhaanden samlede der sig bag Politiafspærringen store Menneskemængder, som ophidsedes af de nævnte tilrejsende Provokatører og sluttelig gik over til at angribe Politiet med Stenkast og Jernstænger. Under disse Omstændigheder saa Politiet sig nødsaget til at foretage et Indhug; Demonstranterne forfulgtes op igennem Esbjerg Hovedgade, og det paastaas, at det ved denne Lejlighed ogsaa er gaaet ud over sagesløse Personer, som er bleven ramt af Politiets Knipler. Den derved fremkaldte Uro benyttedes af Provokatørerne som Paaskud til at fremkalde nye Uroligheder, og faktisk standsede Arbejdet allerede samme Eftermiddag paa forskellige Værksteder i Byen.

Tirsdag den 17. April blev der — efter Klagernes videre Fremstilling — af Fagforeningsfolk iværksat ivrig Agitation for at standse Arbejdet og for at foranstalte et stort offentligt Protestmøde, og Arbejdet blev indstillet for Malernes, Snedkernes, Murernes og Tømrernes Vedkommende praktisk talt hele Dagen, ligesom Arbejdet ogsaa hvilede paa to nærmere angivne Maskinfabrikker. I Løbet af Eftermiddagen samme Dag afholdtes et af Arbejdernes Fællesorganisation i Esbjerg sammenkaldt Møde, i hvilket saa godt som alle Arbejdere i Esbjerg deltog. Paa Mødet blev der af Borgmesteren og Fællesorganisationens Formand stillet Forslag om en Resolution, der fordømte Politiets Optræden og forlangte, at de fremmede Betjente kun maatte opholde sig paa Havnen. Heroverfor blev der fra kommunistisk Side stillet Forslag om 24 Timers Generalstrejke som Protest mod Politiets Indhug. Denne sidste Resolution blev ved Afstemningen vedtaget med alle Stemmer mod to, og i Henhold til denne Vedtagelse, der angives at være forelagt og godkendt indenfor Organisationerne samme Aften paa ekstraordinær Generalforsamling, hvilede alt Arbejde i Esbjerg Onsdag den 18. April hele Dagen. Til Oplysning om Arbejdsstandsningens Omfang har Klagerne fremlagt en af dem udarbejdet Oversigt over Antallet af Timer og Arbejdere, som Arbejdsstandsningen for hvert enkelt Forbunds Medlemmer har andraget, og efter denne Oversigts Udvisende har Standsningen for de indklagede Forbunds Vedkommende andraget ialt 1398 Arbejdere og 15.912½ Timer. Under Henvisning til alt foranstaaende og under Anbringende af, at der ved det passerede er sket en grov Krænkelse af Klagernes Rettigheder efter de gældende Overenskomster og Septemberforliget, har Klagerne nedlagt Paastand om, at den iværksatte Arbejdsstandsning i Esbjerg kendes ulovlig, og at der i den Anledning idømmes de Indklagede en efter Rettens Skøn fastsat alvorlig Bod.

De Indklagede har principielt paastaaet Sagen afvist og subsidiært nedlagt Paastand om Frifindelse. Efter de Indklagedes Fremstilling drejer det sig i det foreliggende Tilfælde ikke om en Arbejdsstandsning, der havde nogetsomhelst fagligt Formaal, og selv om denne Arbejdsstandsning er sket paa et Tidspunkt, da Sømændene og Søfyrbøderne havde iværksat Strejke, er det ubestrideligt, at der ikke med den paaklagede almindelige Arbejdsstandsning har været forbundet noget Ønske om ved en Slags Sympati-Aktion at støtte Søens Folk. Det passerede har efter de Indklagedes Fremstilling alene været et Udslag af den voldsomme Ophidselse, som var skabt ved Politiets hensynsløse Optræden, og som var raadende ikke blot indenfor Arbejderkredse, men indenfor Byens hele Befolkning. Under de saaledes foreliggende Omstændigheder, hvor Politiet enten ikke magtede sin Opgave eller ikke vilde løse den paa rette Maade, var det baade nødvendigt og forstaaeligt, at Byens Borgere traf Foranstaltninger for at værge sig mod Politiet, og forstaaeligt, at hele Byen var enig med Arbejderne i, at disse bedst var i Stand til at gøre deres Indflydelse gældende. Dette er Baggrunden for Mødet den 17. April paa Dyrskuepladsen, der ikke var et Møde af Fagforeningsfolk, men et Borgermøde, og den i Tilslutning til dette Møde foretagne Arbejdsstandsning var i nøje Overensstemmelse med, hvad der ønskedes af Esbjerg Bys Befolkning, og derhos et velegnet Middel til at genindføre ordnede Forhold, som ogsaa faktisk paafulgte. Det drejer sig altsaa ikke om nogen Arbejdsstandsning af faglig Karakter, men alene om en af Arbejderne som Bor-

gere i Esbjerg By foretagen Demonstration og derfor om Forhold, under hvilke de indgaaede Overenskomster maa lades ganske ude af Betragtning. De Indklagede har dernæst henvist til, at der ikke ved den paagældende Lejlighed har foreligget nogen organisationsmæssig Beslutning om Arbejdsstandsning, ligesom de har bestridt, at der ved nogen senere Lejlighed fra de ansvarlige Bestyrelsers Side skulde have foreligget Vedtagelse om Tilslutning til Arbejdsstandsningen. Der findes saaledes intet Grundlag, hvorpaa der kan bygges et Ansvar for Organisationerne som saadanne, og der vilde derfor højst kunne være Tale om et Ansvar for de enkelte Medlemmer, som imidlertid ikke er indklagede under Sagen. De Indklagede har ikke fundet Anledning til i Enkeltheder at imødegaa Klagernes Opgørelse over Antallet af de indenfor de forskellige Virksomheder udeblevne Arbejdere og tabte Arbejdstimer, men de Indklagede har bestridt Opgørelsens Rigtighed og navnlig eksempelvis henvist til, at kun en mindre Del af Forbundenes Medlemmer kan være udeblevne, og i Forbindelse hermed peget paa, at der i Opgørelsen i mange Tilfælde er medtaget Arbejdere, der e n t e n ikke var beskæftiget hos Firmaet paa det paagældende Tidspunkt, v a r udeblevne fra Arbejdet i fuld Overensstemmelse med og efter Aftale med Arbejdsgiveren, h a r været forhindret i Arbejdet paa Grund af Regnvejr den 18. April, e l l e r været forhindret i at arbejde, fordi andre Arbejdere var udeblevne. Der vil derfor, hævder de Indklagede, ikke heller kunne være Spørgsmaal om at paalægge Organisationerne noget Ansvar ud fra det Synspunkt, at en »væsentlig« Del af Arbejderne er udeblevne fra Arbejdspladserne.

Efter de under Sagen foreliggende Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de paa Mødet den 17. April førte Forhandlinger er resulteret i, at der den paafølgende Dag i Esbjerg har været etableret en praktisk set almindelig Arbejdsstandsning, derunder altsaa ogsaa af de indenfor de indklagede Organisationer staaende i Arbejde værende Medlemmer. Det maa dernæst efter det foreliggende antages, at Arbejdsstandsningen, som af de Indklagede hævdet, ikke har tilsigtet en Sympati-Aktion overfor den af Søens Folk iværksatte ulovlige Strejke, men at Arbejdsstandsningen alene har haft til Formaal at demonstrere overfor den Optræden fra Politiets Side, som man mente at have Grund til at kritisere. eDt ses imidlertid ikke at kunne betage en Arbejdsstandsning dens retsstridige Karakter, at der til Grund for denne ikke har foreligget nogen Uoverensstemmelse af arbejdsmæssig Art mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne, og Arbejderne har derfor ikke været berettigede til i et det overenskomstmæssige Arbejdsforhold ganske uvedkommende Formaal at foretage et Skridt, der samtidig var ensbetydende med en Tilsidesættelse af de dem overfor Arbejdsgiverne paahvilende overenskomstmæssige Forpligtelser. Det maa derfor statueres, at den skete Arbejdsstandsning, som baade var uvarslet og uden Hjemmel i de arbejdsmæssige Forhold, har været ulovlig, og Spørgsmaalet drejer sig herefter alene om, hvorvidt der for dette Forhold paahviler ikke blot de enkelte Arbejdere et Ansvar, men ogsaa Arbejderorganisationerne som saadanne et Medansvar. Det oplyste giver nu vel ikke Grund til at antage, at der fra de organisatoriske Myndigheders Side har foreligget nogen Vedtagelse, der gav Arbejdsstandsningen Tilslutning, men under de foreliggende Omstændigheder, hvor samtlige eller i hvert Fald Hovedparten af Organisationernes i Arbejde værende Medlemmer deltog i Arbejdsstandsningen, saaledes at alt Arbejde praktisk set laa stille, og hvor der ikke heller fra de paagældende Myndigheders Side har været foretaget noget Skridt enten til Afværgelse af Arbejdsstandsningen eller til Genoptagelse af Arbejdet, findes ogsaa de paagældende Organisationer som saadanne at maatte have et Medansvar for det af deres Medlemmer udviste Forhold. Retten er med Klagerne enig i, at den skete ulovlige og omfattende Arbejdsstandsning har været af alvorlig Art, men Retten finder paa den anden Side, at der i den foreliggende ovenfor beskrevne ganske særlige Situation med dens aftalrige tilrejsende Provokatører stærkt ophidsede Stemning har været i nogen Grad undskyldende Omstændigheder for det af Arbejderne paa egen Haand foretagne Skridt, og til dette Forhold saavelsom til, at Arbejdsstandsningen var forudbestemt til kun at omfatte en Dag og derefter ogsaa ophørte, findes der ved Vurderingen af Bodsansvaret at burde tages et naturligt Hensyn. Herefter, og idet Retten vel mener i det væsentlige at maatte lægge til Grund Klagernes fornævnte Opgørelse over Antallet af de fra Arbejdet udeblevne Arbejdere, men paa den anden Side finder det betænkeligt ganske at bortse fra de fra de Indklagedes Side fremsatte Indsigelser, vil de Indklagede være at dømme til at betale Klagerne en Bod, der findes passende at kunne bestemmes til 6000 Kr.

Sagens Omkostninger vil de Indklagede derhos have at betale med 300 Kr.

Kendelse:

Den ovenfor omhandlede Arbejdsstandsning har været ulovlig.

I Bod til Dansk Arbejdsgiverforening betaler De samvirkende Fagforbund i Danmark 6000 Kr.

Sagens Omkostninger betaler De Indklagede med 300 Kr.

STØT ARBEJDERNES KOOPERATIVE VIRKSOMHEDER OVER HELE LANDET

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 6 * KØBENHAVN DEN 1. OKTOBER 1934 * 31. AARGANG

Foreløbige Resultater af Præsident Roosevelts Eksperiment.

Af *Wladimir Woytinsky.*

I.

Gennem Aar og Dag sker der ganske mærkelige Ting i det fjerne Amerika. En Stat, som altid er blevet betragtet som den reneste Personificering af den kapitalistiske Aand, forsøger at besejre Krisen og gøre sig til Herre over de blinde økonomiske Kræfter. I sin Aktion, der gør den til Forkæmper for den virkelige Kultur mod Barbariet, tager denne Stat ikke i Betænkning at anvende Metoder, der hidtil hørte til Socialismens Vaabenkammer.

Det er paa Tide at drage det foreløbige objektive Facit af Roosevelts Eksperiment. Bedømmelsen af Situationen i Amerika vanskeliggøres dog derved, at Præsidenten befinder sig i aaben Krig med de Kræfter, der raader over de mægtigste Midler til Information og Paavirkning af den offentlige Mening i Amerika og Europa.

Allerede de Grundsætninger, som Roosevelt opstillede ved *Statens Indgreb under de økonomiske Konjunkturers Tilbagegang,* blev modtaget som en Udfordring af Børsens Matadorer i New-York. Men hertil kom endnu flere Forbrydelser fra Præsidentens Side: han har sluttet sig til de Lærdes Opfattelse, der ikke søger en Udvej for Krisen gennem Nedsættelse af Folkets Levestandard, men gennem Forøgelse af Forbruget; han forsøger at forsvare Debitor overfor Kreditor, Jordbrugeren overfor Bankieren. Hans Opfattelse med Hensyn til det Bytte, der gennem Prisfald tilfaldt dem, der drog Fordel af Krisen, kunde heller ikke regne med Wall-Street's Billigelse.

Dette er Grunden til den store amerikanske Presses fjendtlige Stilling overfor Roosevelts Eksperiment. De amerikanske Aviser, der er under Storbankernes Indflydelse, er altid rede til meget udførligt at give Meddelelse om NRA's daarlige Resultater og Vanskeligheder, men udviser den største Tilbageholdenhed, hvor det drejer sig om opnaaede Resultater.

Saaledes har man i andet Halvaar af 1933 Dag ud og Dag ind skrevet om Tilbagegangen i De forenede Staters økonomiske Funktioner, men saa snart Tilbagegangen afløses af en ny Opgang, synes Emnet at have mistet enhver Interesse. Paa lignende Maade blev Jordbrugernes Oprør i Efteraaret 1933 skildret meget dramatisk, men den harmløse Udgang af denne Bevægelse blev affærdiget med nogle faa intetsigende Ord.

Det samme er Tilfældet ved Udbruddet af en Strejke, der omtales udførligt, medens man hører mindre om dens Afslutning.

For at skaffe Klarhed over de objektive Resultater af Roosevelts Eksperiment, vil vi se paa *Statistikken.*

II.

I Bevægelsen indenfor den industrielle Produktion i De forenede Stater bemærkes der siden Marts 1933 tre Faser.

I Foraaret 1933 var saavel Produktionen som hele den økonomiske Virksomhed i Unionen i brat Nedgang. Hoovers liberale Kreditpolitik var allerede brudt sammen for nogle Maaneder siden, der manglede enhver Ledelse indenfor Økonomien. I Marts kom det til Kreditkrise og Lukning af Bankerne — dette har været det mørkeste Punkt i den amerikanske Krise. Kort Tid efter, at Bankvanskelighederne var overvundne, forkyndte den nye Præsident sit Program, hvis Virkeliggørelse satte ind med *Dollarens Sænkning.*

Dermed indlededes Eksperimentets *første Fase.*

Den almindelige Forventning om en Pris-Hausse har frembragt en stødvis Udvidelse af Produktionen. I Løbet af 4 Maaneder er den industrielle Produktion i Gennemsnit steget med ⅔, medens Produktionen i Raajern og Raastaal endog er blevet mere end 3 Gange saa stor. Opsvinget var saa mægtigt, at Tekstilindustrien, som har lidt forholdsvis lidt under Kriseaarene, nu har forhøjet sin Produktion langt ud over dens Stade i 1929. Men dette var en i det væsentlige af Spekulation fremkaldt Opblomstring, der før eller senere maatte bryde sammen. Befolkningens Købeevne var ikke blevet tilstrækkelig forhøjet, der blev produceret Varer, som der manglede Købere til.

Denne usunde Udvikling, som vi fremdeles vil betegne som »Opblomstring«, har varet i 4 Maaneder. I Juli 1933 besluttede Regeringen sig til at gribe ind med skarpe Forholdsregler mod Spekulationen. »Opblomstringen«s Sæbeboble brast med een Gang, det blev klart for enhver Arbejdsgiver, at man var gaaet for vidt med Produktionens Udvidelse, og at det var paa højeste Tid at bremse.

Her begyndte Eksperimentets *anden Fase*, der maa karakteriseres som »Tilbageslag«.

Produktionsmængden gik tilbage i alle Industrier. Faldet var lige saa ustandseligt som Opgangen, der var gaaet forud. Vanskelighederne hobede sig op for hver Dag. For mange syntes Eksperimentet at være afsluttet, der overvejedes endog Planer om at lade Præsidenten afsætte gennem Kongressen.

Men det Hvide Hus tænkte ikke paa at sænke Vaabnene. Med feberagtig Energi blev der arbejdet paa Systemet med kollektive Overenskomster (*»Codes«*), hvis Hensigt det skulde være at vække en ny Købeevne til Live og standse Produktionens Tilbagegang. I November var Opbygningen af denne kæmpemæssige Dæmning fuldendt. Hvad det monitære Eksperiment ikke havde opnaaet, skulde naas gennem en planmæssig Udligning af bestemte Dele i Nationaløkonomien.

De nye Metoder skulde komme i Anvendelse i Eksperimentets *3. Fase*. Bevægelsen i Produktionen i den sidste Periode berettiger os til at betegne denne Fase som en »Opgangstid«. Gradvis, Skridt for Skridt, bliver det under Tilbagegangen tabte Terræn tilbageerobret, hvorved Afsætningen, takket være Reallønnens Stigning, holder Trit med Produktionen af nye Varer. Ganske vist er denne Opgang sagtnet i de sidste Maaneder, idet der er dukket nye Vanskeligheder op. Her og der kan der spores en vis Tilbagegang, men denne er ubetydelig i Sammenligning med den Opgangsperiode, der har fundet Sted, og berettiger paa ingen Maade den Jubel, hvormed den er blevet modtaget af den reaktionære Presse i alle Lande. (Se Tabel 1.)

Tab. I. *Industriel Produktion i De forenede Stater.*

Aar og Maaned	Redegørelse for Konjunkturerne	Den samlede industrielle Produktion	Raajern	Raastaal	Automobil-industrien	Tekstil-industrien
Gennemsnittet for Aar						
1929	Højkonjunktur uden Svingning	100	100	100	100	100
1930	Nedgang	80	74	72	62	79
1931	Nedgang	68	41	46	44	81
1932	Nedgang	54	21	25	26	72
1933						
Januar	Nedgang	54	16	23	35	75
Februar	Nedgang	54	16	24	24	72
Marts	Kreditpanik, Situationens mørkeste Punkt	50	15	20	20	66
April	Eksperimentets	56	18	30	32	74
Maj	1. Fase	67	25	44	37	94
Juni	»boom«	77	36	58	48	116
Juli		80	51	71	51	113
August	Eksperimentets	75	52	64	44	99
Septbr.	2. Fase,	70	43	51	41	86
Oktober	»Tilbageslag«	66	38	47	34	79
Novbr.		61	31	34	23	77
December		58	33	40	35	68
1934						
Januar	Eksperimentets	65	35	44	42	76
Februar	3. Fase,	68	36	49	54	79
Marts	Opgang	71	46	60	60	82
April		72	50	64	64	73
Maj		72	59	74	59	78
Juni		—	55	67	50	—

Aarsgennemsnit 1929 = 100.

III.

Kampen mod Krisen var i De forenede Stater fra Begyndelsen tænkt som et Felttog mod Massearbejdsløsheden. Det gjaldt i første Linie om igen at faa den Arbejdskraft beskæftiget, der ikke var Anvendelse for.

De offentlige Arbejder hørte derfor fra Begyndelsen med i Præsidentens Plan, men blev først i nævneværdig Grad sat i Gang under Eksperimentets 2. Fase.

I Sommeren 1933, da den industrielle Produktion gik ned under Presset af Tilbagegangen, blev der beskæftiget ca. 5 til 6 Millioner Arbejdsløse ved offentlige Arbejder (Vejanlæg, Forstadsarbejde, Kultivering af Jorden m. m.), som sattes i Gang af de lokale Myndigheder. Det drejede sig her om en Overgangsforanstaltning, hvorved ledig Arbejdskraft foreløbig skulde anbringes paa en eller anden Maade, indtil der i Landene atter indtraadte normale, økonomiske Tilstande, der kunde optage den.

Ved Problemets endelige Løsning kom Industrien i første Linie i Betragtning, den havde i den gode Tid beskæftiget ca. 10 Millioner Arbejdere og Funktionærer, men under Krisens Tryk var Antallet paa de Beskæftigede sunken til ca. Halvdelen.

Produktionens Opgang under »Opblomstringen« i Sommeren 1933 havde foranlediget Arbejdsgiverne til at antage ny Arbejdskraft, men denne Nyantagelse har staaet meget tilbage i Forhold til Produktionens Udvidelse. Medens Produktionsindekset fra at være 50 i Marts 1933 steg til 80 i Juli, er Beskæftigelsesindekset i de industrielle Virksomheder kun steget fra 56 til 69 (Aarsgennemsnittet i 1929 = 100), Divergensen mellem de to Talangivelser maa føres tilbage til, at den korte Arbejdstid er blevet afskaffet samtidig med de knappe Nyantagelser, medens mange Virksomheder har indført Overtimer.

Dette har foranlediget Regeringen til intensivt at beskæftige sig med Forkortelse af Arbejdstiden. Gennemførelsen af de trufne Forholdsregler traadte i Kraft i Løbet af Eksperimentets 2. Fase. Under Tilbagegangen var Bedrifterne tvungne til at opgive de sædvanlige Afskedigelser af den tiloversblevne Arbejdskraft, samtidig blev Arbejdsmulighederne udvidet ved Indførelse af Arbejdsdeling og forkortet Arbejdstid. Eksperimentets anden

Fase bragte derfor, til Trods for den stærke Tilbagegang i Omfanget af Arbejde, kun en ringe Nedgang i Antallet paa beskæftigede Personer i de industrielle Virksomheder.

Derefter er NRA's kollektive Overenskomster traadt i Kraft, som principielt har begrænset Arbejdsugen i Virksomhederne til 40 Timer. Hvad der hidtil gjaldt for forkortet Arbejdstid, er nu blevet til normal Arbejdstid, og denne Forskel skulde komme til at øve sin Virkning ved Produktionens næste Opgang. I Eksperimentets 3. Fase var der — i Modsætning til 1. Fase — ikke mere Tale om Forlængelse af Arbejdstiden, Opgangen har i fuld Maalestok bevirket Vækst i Antallet af beskæftigede Personer.

I det hele taget er Indekstallet for Beskæftigelsen i industrielle Virksomheder fra i Marts 1933 at være 56 i Marts 1934 steget til 77, d. v. s. at det er steget ca. 40 pCt., hvad der maa svare til, at ca. 2 Millioner Personer atter er blevet beskæftiget. Tabel II giver Oplysning herom.

Tab. II. *Beskæftigelse i industrielle Virksomheder.*

Aar og Maaned	Indekstallet for Beskæftigelsen i 1929 =100	Gennemsnitlig Arbejdstid Timer pr. Uge	Indekstal for Arbejdets Omfang Januar 1933 = 100
1933.			
Januar	59	34,9	100
Februar	59	35,2	101
Marts	56	32,2	87
April	57	33,8	94
Maj	60	37,4	109
Juni	64	41,2	128
Juli	69	42,6	143
August	72	38,8	135
September	73	36,8	130
Oktober	73	36,2	128
November	72	34,0	119
December	71	33,8	117
1934.			
Januar	70	34,3	119
Februar	74	35,5	125
Marts	77	36,4	136
April	78	36,1	137
Maj	79	—	—
Juni	77	—	—

I April 1934 naaede Indekstallet for Arbejdets Omfang 137 (Januar 1933 = 100), hvad der betød en Forbedring paa ca. 56 pCt., set i Forhold til Marts 1933, hvor Situationen var sortest.

Men hvorledes vilde dette Resultat have indvirket paa Arbejdsmarkedet, hvis Arbejdstiden var blevet staaende paa samme Stade som i August 1933 (Gennemsnit 42,6 Timer pr. Uge)? Beskæftigelsestallet vilde i saa Fald have været 55, ikke meget større end i Foraaret 1933.

Denne Beregning viser, at den opnaaede Merbeskæftigelse paa Arbejdsmarkedet (2½ til 3 Millioner i Industrien og sandsynligvis lige saa mange i de øvrige Erhvervsgrene, offentlige Arbejder undtaget), lige saa godt maa føres tilbage til den nye Arbejdstidsordning som til Præsident Roosevelts rent økonomiske Forholdsregler.

IV.

Prisudviklingen i De forenede Stater kan i den Periode, der har været under Observation, kun skildres meget kortfattet her.

Roosevelts Prispolitik tog Sigte paa at standse Baissen og give Arbejdsgiverne Sikkerhed for, at de ikke behøvede at frygte noget nyt Prisfald. Denne Opgave skulde løses gennem den kunstige Sænkning af Dollarens Guldværdi. Det var dog ikke muligt at tænke paa at bringe de lavt liggende Agrarpriser paa det rette Niveau i pengemæssig Henseende. Pengepolitiken skulde derfor knyttes til andre Forholdsregler, som skulde bringe Hjælp til de enkelte Dele af den nødlidende Folkeøkonomi — især paa Landet. I hvert Tilfælde vilde man undgaa en almindelig, voldsom Prishausse. Der blev særlig lagt Vægt paa at forhindre Fordyrelse af Levnedsmidler.

Tabel III viser, hvad der er opnaaet i saa Henseende.

Tab. III. *Prisbevægelserne i De forenede Stater.*

Aar og Maaned	Dollarens Kurs i pCt. under Guldpariteten	Engros Priser 1929 = 100 Dollar	Guld	Leveomkostninger 1929 = 100 Dollar	Guld
1929	100	100		100	
1930	100	91		96	
1931	100	75		87	
1932	100	66		78	
1933:					
Januar	100	64		74	
Februar	100	63		72	
Marts	100	63		72	
April	95	63	60	72	68
Maj	85	66	56	72	61
Juni	81	69	56	73	59
Juli	72	73	53	75	54
August	73	73	54	77	56
September	67	74	50	78	52
Oktober	67	75	60	78	56
November	63	75	47	78	49
December	64	75	48	77	49
1934.					
Januar	63	76	48	77	48
Februar	60	77	46	78	47
Marts	60	77	45	78	47
April	59	77	45	78	46
Maj	59	77	45	78	46
Juni	59	78	46	78	46

Bortset fra enkelte Uforholdsmæssigheder, hvis Overvindelse blev forbeholdt en senere Del af Eksperimentets Fase, synes den almindelige Prisudvikling at svare til det satte Maal.

Siden Marts 1933 er der ikke mere Tilbagegang i Dollar-Priserne, der synes snarere at være Tendens til en langsom Stigning, som i hvert Fald opnaas ved Dollarens gentagne Sænkning. I det hele taget er det lykkedes Amerikanerne i Tiden fra Marts 1933 til April 1934 gennemsnitligt at forhøje deres engros Priser med 25 pCt., medens Leveomkostningerne kun er steget med 8 pCt. Den daarlige Høst vil uden Tvivl fremkalde en Hausse i Agrarpriserne, der paa mange Maader kan blive uvelkommen og skadelig for den amerikanske Samfundsøkonomi, men som er i Overensstemmelse med Præsident Roosevelts Prispolitiks Maal. Men saafremt Fordyrelsen ogsaa griber ind for Detailhandelens og Leveomkostningernes Vedkommende,

maa den ud fra det Standpunkt, som Eksperimentet hviler paa, udlignes ved Revision af Lønsatserne.

V.

Som nævnt har Roosevelt gjort Teorien om Købeevnen til det teoretiske Grundlag for sin Lønpolitik, en Teori, der i hans Land har fundet talrige Tilhængere saavel indenfor Videnskaben som Økonomien. Det drejer sig for ham om et Forsøg paa samtidig med Produktionens Udvidelse at forhøje Reallønnen *i en noget højere Grad* for paa denne Maade at fremme Afsætning og Forbrug af de ekstra producerede Varer. Dette er den ledende Tanke i »Codes« Systemet, for saa vidt som Lønnen bliver ordnet i dette.

Som bekendt indlededes Lønrevisionen først efter Nedgangen i Dollaren og med en ikke ubetydelig Forsinkelse. Denne Revision er udsprunget af Nødvendigheden af at tilpasse Lønnen til de stigende Leveomkostninger. I Virkeligheden er Præsidentens Lønpolitik indtil Slutningen af 1933 forblevet indenfor Rammen af Beskyttelse for Reallønningernes status quo — en nævneværdig Stigning af Real-Time- og Ugelønningerne er først indtraadt under Eksperimentets 3. Fase.

Fra Marts 1933 til Juni 1934 er det samlede Lønbeløb i de amerikanske Industrier blevet 75,3 pCt. større. Da Antallet af beskæftigede Personer i samme Tidsrum er tiltaget med 39,5 pCt., burde Lønnen være steget med 23,5 pCt. pr. Arbejder. Der maa dog samtidigt tages Hensyn til, at Leveomkostninger i samme Tidsrum er steget med 8 pCt., der bliver altsaa en Stigning i den gennemsnitlige Realløn tilbage paa ca. 14 pCt. pr. Dag og Mand.

Denne Udvikling er ganske vist forløbet ret uensartet. Især maa man fremhæve Nedgangen i Reallønnen under Tilbagegangen, efter at der var spekuleret i »Opblomstring«.

IV. *Bevægelsen i Lønningerne i De forenede Stater.*

Aar og Md.	Den samlede Løn. sum i Industrien 1929 = 100	Lønnens Størrelse pr. Beskæftiget 1929 = 100	Reallønnen pr. Beskæftiget 1929 = 100
1933			
Januar	36	61	82
Februar	37	67	93
Marts	34	61	85
April	36	63	87
Maj	39	65	90
Juni	43	67	91
Juli	46	67	89
August	52	72	93
September	53	72	92
Oktober	53	72	92
November	50	69	88
December	49	69	89
1934			
Januar	49	69	89
Februar	55	74	95
Marts	59	77	99
April	62	78	100
Maj	61	78	100
Juni	60	77	99

Krisen har saa godt som ikke berørt den gennemsnitlige *Real-Timeløn* i de amerikanske Industrier. Ulykken for Arbejderklassen ligger ikke i *Lønnedgang,* men i *Arbejdsløshed.* Derimod er Real-Timelønnen ikke gaaet ubetydelig tilbage i *Begyndelsen* af Roosevelts Eksperiment: fra Marts til Juli 1933 er Nominellønnen pr. Hoved pr. Arbejdsstyrke nemlig kun steget med 10 pCt., medens den gennemsnitlige Arbejdstid blev forlænget med 32 pCt. (fra 32,2 til 42,6 Timer om Ugen), og Leveomkostningerne steg med 4 pCt. (fra 72 til 75).

Det ligger i Sagens Natur, at dette Misforhold maatte skærpe Tilbagegangen (under Eksperimentets 2. Fase). Først ved Fjernelsen af dette blev der banet Vej for den nye Opgang i Produktionen.

VI.

Udviklingen af Lønnen i 1933 viser, at de amerikanske Arbejdere under Roosevelts Eksperiment med Rette kunde beklage sig over Udfaldet af Reallønnen. Særlig spændt blev Situationen i de Industrier, hvor Revisionen af Lønsatserne blev forhalet uden nogensomhelst Grund. Derfor bredte Arbejdskonflikterne sig, der for det meste forløb meget stormfulde. Men det vil være en Fejltagelse at udlægge Strejkerne, der udbrød i alle Dele af Landet i Forbindelse med Arbejdsbetingelsernes Revision, som en Kamp fra Arbejderstandens Side mod Roosevelt og hans Administration. Der har været Tilfælde, hvor Arbejderne strejkede mod NRA's Anordninger, men deres Kamp gjaldt meget hyppigere Arbejdsgiverne og de lokale Myndigheder, der saboterede NRA's Forholdsregler. Naar man tager Rækkevidden af Arbejdsbetingelsernes Revision under Observationsperioden i Betragtning, synes Omfanget af Strejkebevægelserne snarere at være beskedent.

Ganske vist blev der i De forenede Stater i 1933 registreret 1373 Arbejdskonflikter (mod gennemsnitlig 755 i Aarene 1927—1929 og 785 i Aarene 1930—1932). Men det gennem Arbejdsstandsningerne opstaaede Tab af Arbejdsdage har ikke været særlig stort i 1933: 13,5 Millioner Arbejdsdage mod 37,8 Mill. i 1927, 31,6 Mill. i 1928 og 10 Mill. i 1929.

Selvfølgelig forekommer Strejkebevægelsens Omfang i 1933 meget stort, naar man sammenligner det med Kriseaarenes. Det er intet Under, at der i en Tid, hvor der ikke fandtes Arbejde, ikke udbrød Arbejdskonflikter. Beagtelse fortjener den Kendsgerning, at Arbejdsstandsningerne i 1933 gennemsnitlig varede 17 Dage mod 109 Dage i 1927, 88 Dage i 1928 og 44 Dage i 1929.

Det bør endnu fremhæves, at Arbejdskonflikterne i U. S. A. naaede deres Højdepunkt i Efteraaret 1933, d. v. s. under Eksperimentets 2. Fase, som ogsaa i anden Henseende dannede det kritiske Punkt i Udviklingen. I Foraaret 1934 gik Strejkebølgen tilbage, men i Sommeren udbrød den store Konflikt i San Francisko, der var ledsaget af blodige Sammenstød og endte med Sejr for Arbejderne. Denne Arbejdskonflikt har bragt en Lavine af nye Konflikter i Bevægelse.

Det er svært at danne sig en Mening om Be-

vægelsens Omfang, men det synes, som om U.S.A. befinder sig i en Periode af heftige sociale Kampe og at der er nogen Sandhed i den Opfattelse, at disse Kampe begynder at virke hemmende paa Landets økonomiske Opgang.

Det er udenfor al Tvivl, at de amerikanske Fagforeningsfolk ikke standser Arbejdet af ren Stridslyst og Begærlighed. Tværtimod tvinges og udfordres de hertil af Arbejdsgivernes Holdning, som ikke gør nogen Hemmelighed af deres Hensigt, ved den første bedste Lejlighed at skille sig af med de forhadte Coder.

VII.

Denne Oversigt gør ikke Krav paa at være fuldstændig. Vi har hverken omtalt den dybtgaaende Reform af Bank- og Kreditvæsenet eller Præsidentens Finanspolitik. Vi er hverken gaaet ind paa U. S. A.s nye Agrarpolitik eller Udenrigshandelspolitiken. Ogsaa en Analyse af det sociale Emne »Amerika i Kamp mod Krisen« er for omfattende til en udtømmende Behandling indenfor Rammen af denne Artikel. Min Opgave var kun at fremstille enkelte af Eksperimentets foreløbige Resultater.

En endelig Bedømmelse af dette Eksperiment er endnu ikke mulig. Amerikas Erhvervsliv er nok i Opgang, men det bevæger sig hidtil i et kunstigt tilvejebragt Rum, og den med nye vanskelige Problemer forbundne Overgang til normale Baner er endnu forestaaende. Det amerikanske Folk synes at tro, at det vil lykkes at forblive Herre over Situationen og tæmme de blinde økonomiske Kræfter.

Det, vi hidtil har set, vækker hos os den samme Tro.

Et nyt amerikansk Under? Ja, men denne Gang intet Under af halsbrækkende Tal som i Tiden af den allerede glemte »Prosperity«, men Fornuftens og Viljens Sejr over Kaoset.

Rigtignok vilde ogsaa det være et Under. Men hvor staar det skrevet, at Verden i al Evighed skal regeres af Dumhed og Havesyge, at Folkene skal lide Nød paa Grund af Vareoverflod? Og naar det bestaaende økonomiske System skal afløses af et andet, viser Roosevelts Eksperiment os maaske en Vej, hvorledes Overgangen vil forme sig.

Kvinden og Folkestyret.

Det varede mange Aar, forinden det lykkedes at skaffe Kvinden politisk og økonomisk Ligestilling med Manden. Naar dette Princip langt om længe knæsattes, skyldtes det ikke blot et ihærdigt, brydsomt og opofrende Arbejde fra Kvindernes Side, men tillige og ikke mindst det socialdemokratiske Partis Medvirken. Efterhaanden som Socialdemokratiet forøgede sin Styrke og politiske Indflydelse, var det ogsaa muligt at overbevise Befolkningens store Flertal om, at det var en Nødvendighed og simpel Retfærdighed at opfylde Kvindernes Krav, og med de demokratiske Partiers Hjælp blev disse Krav omsider virkeliggjort af Lovgivningsmagten. Kvinderne erholdt Valgret, kvindelige Repræsentanter fik Sæde paa Rigsdagen og i de kommunale Raad, Kvinderne fik Adgang til Embedsmandsstillinger, blev Læger, Sagførere, Skolelærere m. m. Og indenfor Erhvervslivet har Kvindearbejdet været i stadig Fremgang. Denne Udvikling fuldbyrdedes paa Trods af de reaktionære Partiers forbitrede Modstand. Fra den Side betegnedes Kvindernes Deltagelse i det politiske Liv som »ukvindeligt«, ligesom man søgte andre, paa gammel Fordom byggende Argumenter frem for at bevise, at »Kvindens Plads var i Hjemmet«, og at Kvinderne var for politisk umodne til at kunne faa Indflydelse paa Landets Styre.

Saa snart Kvinderne imidlertid havde faaet Valgret og i større Udstrækning begyndte at interessere sig for og deltage i det politiske Liv, oplevede man det Særsyn, at de samme Partier, som stærkest havde modsat sig Kvindernes samfundsmæssige Ligestilling, pludselig gjorde sig de største Anstrengelser for at vinde Kvinderne for deres politiske Maal. De spekulerede i Kvindernes politiske Umodenhed og stillede sig yderst velvillige med Hensyn til deres politiske og økonomiske Rettigheder, deres Krav om Ligestilling paa alle Arbejdsomraader. Det kan desværre konstateres, at Reaktionens Bestræbelser i saa Henseende ikke har været uden Held, ja, at det endog i enkelte Lande med Kvindernes Hjælp har været de reaktionære Partier muligt at erobre den politiske Magt.

Et typisk Eksempel herpaa er Tyskland. Da det af Højfinansen, af Storindustrien og Godsejerne finansierede nationalsocialistiske Parti paabegyndte sin storstilede Propaganda til Erobring af den politiske Magt, var det klar over, at det navnlig gjaldt om at vinde den kvindelige Vælgerhær for sine Maal. Her fandtes de politiske Reserver, der kunde give Udslaget i den politiske Magtkamp. Det er næsten utroligt, hvad Nazisterne lovede Kvinderne, naar de først var kommen til Magten. Den Omstændighed, at Nazisterne, som de gode Agitatorer, de i Virkeligheden er, i deres Propaganda ikke appellerede til Fornuften, men til Følelser og Stemninger, medvirkede til, at ogsaa Kvinderne i store Skarer strømmede til Partiet. Det var deres Stemmer, som bidrog til at skaffe Hitler de store og forbavsende Valgresultater. Det tyske Socialdemokrati og de andre demokratiske Partier har tit nok advaret Kvinderne mod at lytte til Nazisternes Lokketoner og erindret dem om, at det netop var de bag Nazisterne staaende reaktionære Kredse, som tidligere saa bittert havde bekæmpet Kvindernes Rettigheder, de henviste til, at Nazisterne, saafremt de kom til Magten, vilde fratage Kvinderne disse Rettigheder; men alle Advarsler var forgæves. Kvinderne stolede paa Nazisternes gyldne Løfter, troede paa deres Erklæring om, at »uden Kvindens Ligestilling med Manden findes intet tysk Folk«. Først for sent fik de Øjnene op for Hitler-Partiets uhørte Demagogi.

Ikke saa snart var Hitler kommen til Magten, førend Kursen blev slaaet helt om. Da de politiske Partier opløstes, kunde selvfølgelig heller ikke de

politiske Kvindeorganisationer undgaa samme Skæbne. Alle Kvinder, der beklædte officielle eller halvofficielle Stillinger og Hverv, blev afsat, alle kvindelige Repræsentanter i offentlige Udvalg og Nævn fjernede. Og efter at man saaledes havde frataget Kvinderne deres politiske Rettigheder, paabegyndtes Angrebet paa deres økonomiske Ligestilling.

Indenfor den offentlige Administration, Skolevæsenet etc. har man i stor Udstrækning afskediget Kvinderne, navnlig de gifte. Den Paragraf i Forfatningen, der fastslog Ligelønsprincipet for kvindelige og mandlige Tjenestemænd, blev ophævet. Kvindelige Læger, Sagførere og kvindelige Udøvere af de frie Erhverv blev gjort brødløse. Nazisterne har faktisk gjort Jøderne og Kvinderne til Syndebuk for den herskende økonomiske Nød. Men ogsaa indenfor Handelsvirksomhederne og i Industrien har man trængt og trænger man vedblivende Kvinderne ud af Arbejdet for at skaffe Plads til arbejdsløse Mænd. I Juli 1933 var saaledes af det samlede Antal arbejdsløse Handelsmedhjælpere i Berlin 27 pCt. Kvinder, den 1. Januar 1934 var Tallet steget til 38 pCt. I Industrien afskediges navnlig de helt unge Piger og de gifte Kvinder. Paa den Maade skaffer man ikke blot Arbejde til de mandlige arbejdsløse, men sparer tillige betydelige Summer i Arbejdsløshedsunderstøttelse. De arbejdsløse unge Piger, der bor hjemme hos Forældrene, samt de gifte Kvinder, erholder nemlig ikke mere Understøttelse. De ugifte Kvinder, der oppebærer Arbejdsløshedsunderstøttelse, tilbyder man Beskæftigelse paa Landet, naturligvis til en Løn, der er endnu lavere end den Sulteløn, der bydes de egentlige Landarbejdere. Nægter de at modtage dette Arbejde, fratager man dem Understøttelsen, og modtager de Arbejdet og arbejder en Tid paa Landet, kan de ifølge en nylig udstedt Forordning ikke mere beskæftiges i industrielle Virksomheder. Under alle Omstændigheder erholder de ikke Arbejdsløshedsunderstøttelse i Tilfælde af, at de vender tilbage til Byen, og heller ikke i Tilfælde af, at de bliver arbejdsløse paa Landet, thi Arbejdsløshedsforsikringen omfatter ikke Landarbejderne. Alene paa denne Konto har man nedbragt Arbejdsløshedstallet med ikke saa faa Tusinde og indsparet betydelige Understøttelsesbeløb. Det skal i denne Forbindelse lige tilføjes, at de nuværende tyske Magthavere paatænker at fortsætte ad denne Vej. Dette viser bl. a. en i disse Dage af Rigs-Arbejdsløshedsforsikringsanstaltens Præsident med Rigsarbejdsministerens Sanktion udstedt Forordning om, at alle mandlige og kvindelige Arbejdere under 25 Aar, som ikke er Forsørgere, snarest muligt skal afskediges og erstattes med ældre Arbejdere, som dog er pligtige at arbejde for samme Løn som de afskedigede Ungarbejdere. Det er Arbejderforsorgen i det tredje Rige.

Den Stemning, der i mange Kredse bestaar mod Kvindernes Erhvervsarbejde, udnytter Nazisterne saaledes meget behændigt til at fortrænge dem fra Arbejdspladsen. For mange Fags Vedkommende nægter Arbejdsanvisningskontorerne pure at anvise kvindelig Arbejdskraft. For de unge Piger, der i Aar er udskrevet af Skolerne, har man indført et saakaldt »Husholdningsaar«, d. v. s. de unge Piger anbringes i private Hjem, hvor de skal lære Husholdning. Det gøres til en Pligt for enhver »national Husmoder« at tage imod en saadan ung Pige, som ikke erholder nogen Løn. Der fordres kun, at Pigen skal være forsikret mod Sygdom, og der henstilles endvidere at betale dem 1 Mark ugentlig i Lommepenge. Udgiften til en saadan Husholdningselev anslaas officielt til at andrage 3,40 Mark, med Lommepenge højst 10 Mark pr. Maaned.

Nazisterne søger nu med deres bekendte Frækhed at fremstille Sagen saaledes, som om alle disse Foranstaltninger kun er gennemført for at gavne Kvinderne, der skal fritages for Arbejdets Bryderier og helt kan hellige sig deres »naturlige Opgaver«. Efter Nazisternes Mening ligger disse Opgaver væsentlig paa det seksuelle Omraade. Propagandaminister Göbbels forklarer, at »Kvindens Opgave er at se godt ud og føde Børn«. Hitler betegner Kvinden »som det Skjold, den trætte Kriger skal hvile sig ud paa«; efter hans Mening bør »Kvinden holdes borte fra Politik«, thi »Kvindens Verden er Hjemmet, Mandens Verden Staten«, mens Nazibladet »Deutsche Ostfront« erklærer, at »vore Kvinder har deres vigtigste Kapital i deres Krop«. Det er Takken for Kvindernes Støtte til Nazismen. Og saadan som det er gaaet i Tyskland vil det gaa overalt, hvor Reaktionen atter kommer til Magten. De tyske Kvinder fortryder nu bittert, at de ikke, mens Tid var, hørte paa de mange Advarsler, men nu er det som sagt for sent. Men det er ikke for sent for Kvinderne i de demokratiske Lande at drage Lære af deres tyske Medsøstres Skæbne. Herhjemme som i andre Lande, hvor det demokratiske Folkestyre ikke er afskaffet og afløst af Storkapitalens Diktatur, er det endnu Tid at dæmme op for de fascistiske Diktaturbestræbelser, sørge for, at de reaktionære Strømninger ikke faar Lov til at brede sig og bemægtige sig Landets Styre. De danske Kvinder, og navnlig Arbejderkvinderne, har al Anledning til opmærksomt at følge Udviklingen i de fascistiske Lande og overveje, hvilken Lod, der vilde blive dem til Del, hvis de lader sig indfange af Reaktionen. Enhver Kvinde, der ønsker at forhindre sin egen Deklassering, bør slutte op i de faglige og politiske Arbejderorganisationer og saaledes bidrage til at virkeliggøre Parolen: Danmark for Folket!

Industri-Produktion og Beskæftigelse i 1933.

Statistisk Departement har offentliggjort Produktionsstatistikken for 1933, der set paa Baggrund af den almindelige Verdenskrise viser et yderst gunstigt Billede. De industrielle Virksomheders Produktion var nemlig i 1933 15 pCt. større end i 1932 og har været nær ved Rekordtallet for 1930, der var 127 og antagelig vil blive slaaet i Aar.

Oversigten over de 8 Industrigrupper viser, at Stigningen ikke har været ensartet for alle, idet Produktionsstigningen var størst for Sten-, Ler- og Glasindustrien, hvor Indekstallet steg fra 83 til 123. Dernæst følger Læderindustrien med en Stigning fra 116 til 149. Konfektionsindustrien noterer en Opgang fra 115 til 144, Tekstilindustrien fra 137 til 162, Træindustrien fra 103 til 121, medens Jern- og Metalindustrien har haft en Fremgang fra 90 til 102 og den teknisk-kemiske Industri fra 122 til 134.

Fra 1927 til 1933 er Industriens Produktionsindeks steget fra 100 til 122. Det maa erindres, at Tallene angiver Forholdet mellem Produktionens Størrelse uden Hensyn til Befolkningsforøgelsen, som fra 1927 til 1933 udgjorde 4,3 pCt. Udregnet pr. Indbygger vilde Tallene for Produktionens Stigning blive noget anderledes.

De jævnsides med Beregningen af Produktionsindekset foretagne tilsvarende Beregninger af Bevægelsen i Beskæftigelsen ved Fremstillingen af de Produkter, der danner Grundlaget for Beregningerne af Op- eller Nedgangen i Produktionen, viser, at Beskæftigelsen er steget væsentlig mindre. Af efterfølgende Oversigt fremgaar den saaledes beregnede Bevægelse i Hovedgruppernes Beskæftigelse henholdsvis fra 1932 til 1933 og fra 1927 til 1933. Til Sammenligning er anført de tilsvarende Tal for Produktionen.

	Beskæftigelse	Produktion	Beskæftigelse	Produktion
	Stigning			
	1932—33		1927—33	
Næringsmiddelindustri	4	6	12	17
Tekstilindustri	20	18	45	62
Konfektionsindustri	23	25	35	44
Læderindustri	24	29	35	49
Træindustri	17	18	22	21
Sten-, Ler- og Glasindustri	24	48	÷ 6	23
Jern- og Metalindustri	9	13	÷ 1	2
Teknisk-kemisk Industri	7	10	12	34
Ialt.....	12	15	12	22

Det fremgaar heraf, at medens den samlede industrielle Produktion er vokset med 22 pCt. fra 1927 til 1933, er Arbejdertallet kun steget med 12 pCt.

Denne Bevægelse henimod en større Produktionsmængde pr. Arbejder, som saaledes har gjort sig almindeligt gældende for Perioden 1927—33 som Helhed, har gjort sig gældende for saa godt som alle de enkelte Industrier i hvert af de Aar, hvor der har været Tale om Produktionsstigning; under Produktionsindskrænkninger finder man derimod i adskillige Industrier Undtagelser fra denne Regel.

Nyt fra Udlandet.

Arbejdsløshed og Rationalisering i U. S. A. Naar Regeringen Roosevelts Foranstaltninger mod Arbejdsløsheden ikke har naaet det tilsigtede Resultat, skyldes dette ifølge en af den faglige Landsorganisation (American Federation of Labour) fornylig udsendt Beretning, at Industrien i stor Udstrækning modsætter sig disse Foranstaltningers Gennemførelse og desuden yderlig forcerer Rationaliseringen, saaledes at i Løbet af 5 Aar Behovet af menneskelig Arbejdskraft er formindsket med en Femtedel. Ifølge Beretningen, hvis Hovedindhold er offentliggjort i »Monthly Survey of Business«, er grundet paa Rationaliseringen hver Arbejders Arbejdspræstation forøget med 4 pCt. i hvert af Aarene 1923—1929. Efter Depressionsperiodens Indtræden har Industrien fortsat sine Rationaliseringsbestræbelser, saaledes at den nu med samme Arbejdertal som under Højkonjunkturerne i 1929 kan producere 22,3 pCt. mere end i nævnte Aar. Ifølge Beretningen er en omfattende Arbejdsløshed uundgaaelig selv under eventuelle Højkonjunkturer, saafremt det ikke gennem en Forøgelse af den brede Befolknings Købekraft lykkes at tilvejebringe Ligevægt mellem Produktion og Forbrug.

Internationalt Jern- og Metalarbejderforbund afholdt den 26. og 27. August sin 8. Kongres i London. Af Sekretærens Beretning fremgik, at Medlemstallet i Aarene 1930—1934 er sunken fra 1,859,938 til 668,135. Tabet af det tyske og østrigske Forbund har selvfølgelig været afgørende for denne Tilbagegang, som imidlertid ogsaa skyldes den Omstændighed, at en Række tilsluttede Forbund har lidt betydelige Medlemstab som Følge af den økonomiske Krise, der navnlig har ramt Jern- og Metalindustrien meget haardt.

Bl. a. drøftede Kongressen Spørgsmaalet om 40 Timers Ugen, som det paalagdes de tilsluttede Forbund at søge gennemført, saavidt muligt med samme Løn som for 48 Timer. I Diskussionen om dette Punkt fremhævede den internationale Sekretær, at Arbejdstiden, hvis det virkelig skal lykkes at komme Arbejdsløsheden til Liv, egentlig skulde nedsættes til 30 Timer ugentlig. Han tilbageviste Arbejdsgivernes Argument om de forøgede Produktionsomkostninger med en Henvisning til, at Lønnens Andel i de samlede Produktionsomkostninger i Maskinindustrien udgør 20—25 pCt., i den egentlige Jernindustri endog kun 10—23 pCt. — Kongressen vedtog endvidere Resolutioner vedrørende Kampen mod Fascisme og Krig.

Til Sekretær genvalgtes Konrad Ilg, Formanden for Metalarbejderforbundet i Svejts, og til Internationalens Sæde bestemtes Bern.

Levnedsmiddelarbejdernes internationale Union afholdt den 30. August til 1. September sin 6. Kongres i Amsterdam. Kongressen var besøgt af 56 Repræsentanter for 19 tilsluttede Forbund i 10 Lande med tilsammen 140,000 af Internationalens ca. 180,000 Medlemmer. Blandt de vedtagne Beslutninger kan nævnes en Opfordring til de udenfor staaende Organisationer om Tilslutning til Internationalen, en Resolution angaaende Fremme af den sociale Lovgivning og Bevarelse af Forbud mod Natarbejde i Bagerier samt en Beslutning, der udtaler Tilslutning til I. F. C.s socialpolitiske og økonomiske Program. Endvidere paalagdes det de tilsluttede Forbund at virke for Indførelse af 40 Timers Ugen og Ferie med Løn for alle Arbejdere.

Den internationale Sekretær Schifferstein gen-

valgtes enstemmigt. Internationalens Hovedsæde er Zürich.

Den engelske Landsorganisations Kongres finder Sted hvert Aar i den første Uge i September. Dette Aars Kongres afholdtes i Tiden fra 3. til 8. September i Weymouth og var besøgt af ca. 600 Delegerede. Det var væsentlig politiske Spørgsmaal, der prægede Kongressens Forhandlinger, deriblandt Kampen mod Fascismen og for Demokratiet, Anti-Krigs-Propagandaen og Arbejderbevægelsens Stilling i Tilfælde af Krig. De hertil vedtagne Beslutninger er i Overensstemmelse med de internationale Arbejderorganisationers Stillingtagen til samme Spørgsmaal.

Hvad angaar Arbejdstidsspørgsmaalet krævede Kongressen Indførelse af 40 Timers Ugen. I Modsætning til adskillige andre Landsorganisationer, der mener, at selve Arbejdstidsforkortelsen er det vigtigste, og at Spørgsmaalet om hel eller delvis Lønkompensation først kommer i anden Række, fordrer de engelske Fagforeninger imidlertid fuld Lønudligning, altsaa samme Ugefortjeneste som for 48 Timer. Kongressen protesterede mod den britiske Regerings Holdning paa Arbejdskonferencen i Genève med Hensyn til Konventionen om Forkortelse af Arbejdstiden, endvidere tog Kongressen Stilling mod Overarbejds-Uvæsenet.

Kongressen drøftede endvidere Forslag om en Reorganisation af Tekstil- og Kulindustrien og Socialisering af Jern- og Staalindustrien. De af et særligt Udvalg udarbejdede Planer, der dog ikke foreløbig har Udsigt til at blive ført ud i Livet, godkendtes. Af den paa Kongressen forelagde Beretning om Virksomheden siden sidste Kongres fremgik, at Medlemstallet siden sidste Kongres er sunken fra 3,367,911 til 3,294,581. I de seneste Maaneder kan der imidlertid noteres nogen Fremgang.

Dansk Elektrikerforbunds 9. ordinære Kongres.

I Ugen fra den 5.—12. August har Dansk Elektrikerforbund holdt Kongres i Forsamlingsbygningen, Amaliegade, Aarhus.

Der var mødt 80 Delegerede foruden Hovedbestyrelse og Gæster.

Kongressen indledtes med, at Arbejdersangkoret »Capella« fremførte en Hyldest til Arbejderne i Norge, Sverrig og Danmark og derefter sang Internationale.

Formandens Velkomsthilsen.

Forbundets Formand, Vald. Jensen, bød velkommen og udtalte bl. a.:

Den nu afsluttede Periode har hverken været bedre eller daarligere end den foregaaende. Arbejderne er blevet trænede i Krisetider og har kunnet gøre deres Organisationer stærke nok til at modstaa alle Angreb.

Kammeratskabet og Sammenholdet har atter staaet sin Prøve.

Vi maa ikke lade os forlede til at bryde Sammenholdet, men i Stedet styrke det. Eksemplet sydfra viser os, hvad Splittelse betyder.

Vi hilser i Tanken østrigske og tyske Klassefæller, og vi haaber, at de snart igen maa genopbygge deres Organisationer paa socialistisk Grundlag, men vi lover samtidig hinanden, at vi vil slaa al Splittelse, hvad enten den kommer fra fascistisk, nazistisk eller kommunistisk Side, ned.

Taleren bød derefter velkommen til Gæsterne: Sekretæren fra Svenska Elektriska Arbetareförbundet Erik Jonson, Stockholm, Formanden for Norsk Elektrikerforbund O. M. Haugen, Sekretær i De samv. Fagforbund Knud V. Jensen, Formanden for Arbejdernes Fællesorganisation i Aarhus, Folketingsmand Leonhard Hansen, Næstformanden i Byggefagenes Sammenslutning i Aarhus, Tømrer Christoffer Nielsen, Repræsentanter for den socialdemokratiske Presse og Bestyreren for Elektrikernes kooperative Forretning i Aarhus, August Borg.

Gæsterne taler.

Erik Jonson, Sverrig: Tiden maner til Alvor. Hele Nationer har tabt Besindelsen og Troen paa sig selv. I Norden er vi mere nøgterne. Vi har undgaaet katastrofale Følger af Krisen, saaledes at vi kan fortsætte Arbejdet.

I mit eget Forbund kulminerede Arbejdsløsheden i Fjor med en Ledighedsprocent paa 58. Det var det standsede Byggeri, som slog Husinstallatørerne ud og blev et Dødsstød for vor Arbejdsløshedskasse, der ikke mere eksisterer. Jeg tror dog, at vi nu gaar lysere Tider imøde, og heldigvis har vi været fri for Splittelse.

Forbundsformand O. M. Haugen, Norge: Tak for den Støtte, vi gennem det skandinaviske Samarbejde modtog under Storkonflikten i 1931, da vi havde ca. Halvdelen af vore Folk i Kamp i 5 Maaneder. Takket være den modtagne Støtte afviste vi Arbejdsgivernes Krav om 17 Procents Lønreduktion, og 2 Maaneder efter at Konflikten var sluttet, var vor Timeløn 5 Øre højere, end da den begyndte.

Da de norske Landsforbund er bygget paa Industriforbundsprincippet, maatte vi enten opløse vort Forbund eller udtræde af Landsforbundet. Vi valgte det sidste, men jeg beklager, at det skulde komme dertil.

Sekretær Knud V. Jensen, De samv. Fagforbund: Den danske faglige Landsorganisation er Udtryk for den Samhørighed, der maa være mellem alle Afskygninger af Arbejdere, om vi skal modstaa Reaktionens Tryk. — Naar vi har undgaaet Østrigs og Tysklands Skæbne, skyldes det vore stærke Organisationer. Vi maa enes om Midlerne mod de Vanskeligheder, der taarner sig op.

Taleren kom ind paa Arbejdsgivernes Forsøg paa at hindre Handels- og Kontormedhjælperne i at opnaa Overenskomster.

I Stedet for at følge Reglerne for faglig Strid, har man endog forelagt Spørgsmaalet om Handels- og Kontormedhjælpernes Strejkeret for Sø- og Handelsretten.

Uanset hvordan Dommen bliver, skal der ogsaa for Handels- og Kontormedhjælperne gennem-

føres kollektive Overenskomster. Bag det Krav staar alle danske Arbejdere.

Formanden for Aarhusafdelingen, Chr. Sørensen, bød velkommen til Aarhus.

Kongressen konstituerer sig.

Dirigenter blev Tonny Jensen, København, og Sigvald Nielsen, Aarhus.

Sekretærer Henry Malling, København, C. O. Olsen, Nykøbing F., og Paaske Petersen, Aarhus.

Til Mandatudvalget valgtes H. P. Asnæs, København, Kaj Corneliussen, København, Magnus Nielsen, Aarhus, Aage Hansen, Slagelse, August Hansen, Hovedbestyrelsen, og Phillip Poulsen, Vejle.

Der foretoges derefter Valg af Medlemmer til Finansudvalg og Lovudvalg.

Efter Mandatudvalgets enstemmige Indstilling godkendtes samtlige Mandater, derunder ogsaa de københavnske fra Afdeling I, med Undtagelse af et Mandat fra Horsens.

Beretning.

Forbundsformanden, Vald. Jensen, aflagde Beretningen.

Virksomheden i den forløbne Periode havde været alsidig, men derfor havde man ikke forsømt det vigtigste: Lønspørgsmaalet. Vi staar i Dag — paa samme Maade som sidst — saaledes, at trods det, at Pristallet er dalet en hel Del, saa har vi bevaret og øget vor Lønstandard.

I Oktober 1929 laa Lønningerne i København paa 154,9 og i Provinserne paa 134,9.

Da vi i Begyndelsen af 1931 gjorde Statistiken op for Oktober Kvartal 1930, var Lønningerne steget saaledes, at Gennemsnitsfortjenesten i København nu var 165,2 — for Industrielektrikerne 173,4 og i Provinserne 134,4 for Installationselektrikerne, medens den for Industrielektrikerne laa en halv Snes Øre højere.

Lønnen er naturligvis svinget noget, Beskæftigelsesgraden spiller jo stærkt ind, men efter sidste Opgørelse i Oktober Kartal 1933 laa Pristallet paa 162, medens Gennemsnitsfortjenesten med alle Tillæg i København var 164,7 — for Industrielektrikerne 174,4 og for Installationselektrikerne i Provinserne 144,5, medens Industrielektrikerne ligger noget højere.

Som man ser, har vi nogenlunde holdt en pæn Standard paa dette Omraade, og det skyldes naturligvis ikke mindst, at Tillidsmændene rundt i Landet har været vaagne og udnytter Tiderne, naar de var inde til at opnaa Fremstød.

Det, der i Forbindelse med Lønstatistiken har særlig Betydning, er naturligvis Overenskomsterne, og naar vi er kommet igennem de 4 Aar uden at slaas — saa kan vi vel sige, at det er ikke vor Skyld. — Men jeg tror ikke, vi har tabt noget ved ikke at faa Lov dertil.

Hovedbestyrelsen har protesteret mod Forligsmandsloven; men den blev gennemført alligevel. I Tider med 40—50 Procents Ledighed tror jeg ikke, at noget er tabt ved at bevare Freden; men jeg anser det stadig for galt, at det enkelte Forbund mister sin Selvbestemmelsesret i Forhold, hvor det gælder et Fags allerdyreste Interesser.

Formanden omtalte en Række Voldgifts- og Retssager.

Vi har faaet en ny Ringledningspriskurant, men derimod er der ikke blevet Enighed om en Skibspriskurant.

Taleren kom ind paa forskellige Grænsestridigheder og omtalte sin Indtræden i Elektricitetskommissionen, hvilket var af Betydning for Elektrikerne.

Taleren sluttede med en Tak til Hovedbestyrelsen og Tillidsmændene for godt Samarbejde.

Diskussionen formede sig som et haardhændet, men berettiget Opgør med de kommunistiske Splittelsesmænd, navnlig dem, der arbejder i Afdeling I, København. Særlig bemærkelsesværdig var Redegørelsen fra Formanden for Københavns Afdeling, Ove Arlind, over Splittelsesforsøgene i Afdelingen.

Det fremgik heraf, at Kommunisterne under Anvendelse af de mest fordømmelige Midler havde søgt at snigløbe Organisationen. De vilde ikke betale deres Gæld, de lavede Hylekor, naar Lederne talte og vilde ikke rette sig efter Forretningsordenen. De gik saa vidt, at de meddelte, at de udenom Organisationen vilde afslutte Overenskomst med Installatørerne paa Grundlag af en lavere Løn end den hidtil gældende. Gang paa Gang hentede de sig Nederlag paa Generalforsamlingerne og ligesaa tit fik Ledelsen Tillidsvotum, men Nedbrydningsarbejdet fortsattes gennem R. F. O. og en nystartet Forening, der hed Elektrikernes Oplysningsklub. — Som en Hævnakt gik Oppositionen udenom Forbundet og udenom Generalforsamlingen til Arbejdsdirektør Vater, der var dem følgagtig.

Efter den meget indgaaende og saglige Diskussion, hvorunder i vidt Omfang Forbundets forskellige Anliggender behandledes, sluttede Formanden Talernes Række, og Beretningen om Virksomheden godkendtes med alle Stemmer mod 1 og med en Hyldest til Vald. Jensen.

Paa Forslag af Poul Bertelsen, Kbhvn., vedtoges med alle Stemmer mod 2 følgende Resolution:

Dansk Elektrikerforbund, forsamlet til sin 9. Kongres i Aarhus den 5. August 1934, udtaler sin skarpeste Fordømmelse af de nazistiske og kommunistiske Partier for deres hensynsløse Forsøg paa Splittelse indenfor Arbejderklassen.

Kongressen udtaler sin fulde Tillid til Regeringen og til den Politik, som dens Parti fører.

Regnskabet.

Hovedkasserer Jens Pedersen fremlagde Regnskabet og redegjorde for dettes enkelte Poster.

Regnskabet godkendtes enstemmigt og Dirigenten bragte under Forsamlingens Tilslutning Hovedkassereren den samme Hyldest som Forretningsføreren.

Alliance.

Bestyrer Mortensen, »Alliance«, København, aflagde Beretning om Virksomheden i den kooperative Forretning, der har været i stærk Fremgang og som paa et givet Tidspunkt havde et Montørhold paa 72, ligesom den til Flyttedag i

Fjor afleverede 900 Lejligheder — den var da Landets største Installatørforretning.

I den Tid, Mortensen havde været Bestyrer, var der udført Arbejde for 5,434,071 Kr. og udbetalt 1,553,375 Kr. i Montørlønninger.

Fra alle Sider takkede man Mortensen for den Dygtighed, hvormed man drev Forretningen.

Beretningen toges til Efterretning.

Lærlingesagen.

Forretningsfører Vald. Jensen indledede dette Punkt, som efter en Debat afsluttedes med Vedtagelsen af et Forslag af Robert Svane-Hansen, Aarhus, om Nedsættelse af et særligt Lærlingeudvalg.

Udvalget kom til at bestaa af Svane-Hansen, Aarhus, Arlind, København, Harald Nielsen, Skive, Svend Hansen, København, Johnsen, Kolding, og Knudsen, Aalborg.

Forslag om Udmeldelse af De samvirkende Fagforbund.

Fra Aarhus Afdeling var indbragt Forslag om Udmeldelse af D. s. F., uden at dette Forslag dog støttedes af alle Delegerede fra Aarhus.

Et særligt karakteristisk Træk for Kongressens rigtige Indstilling var det da ogsaa, at der ikke ønskedes Diskussion om denne Sag og at Forslaget forkastedes med alle Stemmer mod 2.

Der oprettes et Feriehjem.

Efter Beslutninger om Oprettelse af Feriehjem, Klubdannelser paa Arbejdspladserne, Regler for Forslag til Behandling paa Generalforsamlinger og Sikring af Ro paa Generalforsamlinger og Kontrolsteder besluttedes det at overlade til Hovedbestyrelsen at afgøre Spørgsmaalet om Ansættelse af en Forbundssekretær.

Der oprettedes et Lærlingesekretariat bestaaende af Arlind, København, Svend Hansen, København, og Robert Svane, Aarhus.

Valg af Ledelse.

Saavel Forbundsformanden, Vald. Jensen, som Hovedkassereren, Jens Pedersen, genvalgtes med Akklamation under stor Begejstring.

Til Hovedbestyrelsen genvalgtes for Afdeling I Arlind og nyvalgtes Fr. Noll og Harald Svendsen.

For Afdeling 29 genvalgtes Tonny Jensen.

For Nordjylland nyvalgtes Chr. Knudsen, Aalborg. For Midtjylland genvalgtes Sigvald Nielsen, Aarhus. For Sydjylland nyvalgtes Johnsen, Kolding.

For Fyn genvalgtes Aug. Hansen, Odense.

For Sjælland genvalgtes Olsen, Nykøbing F.

Som Revisor genvalgtes med Akklamation Chr. Sørensen, Aarhus, og nyvalgtes Warmind, København.

Som Medlem af Forretningsudvalget for Provinsen valgtes med Akklamation Sigvald Nielsen, Aarhus.

Som Redaktør af Fagbladet genvalgtes med Akklamation H. Malling, København. Til Redaktionsudvalget genvalgtes Vald. Jensen, Svend Hansen og Tonny Jensen.

Valdemar Jensen takkede de afgaaende og indbød de nye Medlemmer til godt Samarbejde.

Delegeretmødet i Arbejdsløshedskassen.

Ved det derefter følgende Delegeretmøde i Arbejdsløshedskassen kom det efter Formandens Beretning til en kraftig Debat om Forholdene i Afdeling 1, og i denne Debat deltog de oppositionelle Repræsentanter, der var valgt som Suppleanter, men nu mødte til Delegeretmødet, efter at Arbejdsdirektøren havde udelukket en Del af de københavnske Repræsentanter af Arbejdsløshedskassen.

Debatten afsluttedes med, at følgende Resolution vedtoges med alle mod 4 Stemmer:

> Idet Kongressen udtaler sin skarpeste Misbilligelse af den af Arbejdsdirektør Vater afsagte haarde Dom med Suspensation af nogle københavnske Bestyrelsesmedlemmer, tilkendegiver Kongressen samtidig sin Sympati overfor disse københavnske Kammerater.

Derefter behandledes Delegeretmødets normale Dagsorden.

Med Gæsternes Tak for det lærerige Samvær og Forbundsformandens manende Afslutningstale sluttedes de 7 Dages Forhandlinger med et Leve for Dansk Elektrikerforbund.

Kongres i Forgylderforbundet i Danmark.

I Dagene den 24.—25.—26. August afholdt Forgylderforbundet sin ordinære Kongres Rømersgade 22, København.

Formanden, J, Bjerre, aabnede Kongressen, idet han bød Delegerede og Gæster velkommen og udtalte Haabet om et godt og sagligt Arbejde til Gavn for Forbundets Medlemmer.

Formanden forelagde herefter Kongressens Dagsorden. Denne var:

1. Valg af Mandatudvalg.
2. Kongressens Konstituering, herunder Fastsættelse af Kongressens Forretningsorden.
3. Beretning om Virksomheden.
4. Beretning om Regnskaberne.
5. Indkomne Forslag.
6. Fastsættelse af Lønninger og Diæter.
7. Valg af Ledelse.
8. Eventuelt.

Dagsordenen godkendtes.

Kongressens Gæster fik herefter Ordet.

Chr. Jensen, D. s. F., gav Kongressen et Overblik over den Udvikling, Samfundsforholdene havde gennemløbet i de sidste Aar. Det er Arbejdernes Sammenhold herhjemme, der havde gjort det muligt for dem at holde Stillingen og afslaa Arbejdsgivernes Angreb. Regeringens Arbejde havde taget Sigte paa Importens Regulering fra Færdigvarer til Raavarer, saa der skabtes Arbejdsmuligheder, der kunde begrænse den alt for store Arbejdsløshed. Arbejdernes Ret til at føre Konflikter er bevaret. Samfundet kræver blot, at de skal give deres Krav derom tydeligt tilkende.

Jens Jensen, Formand for Træindustrien, bragte de øvrige organiserede danske Trærarbejderes Hilsen. Han udtalte, at de danske Arbejderes Organisationer havde vist sig at være hensigtsmæssige til Dato, men det var Talerens Opfattelse, at Tiderne vilde bringe en Ændring heri, og at de 8 Trærarbejderorganisationer, hvoraf Trærarbejdersekretariatet bestod, burde overveje Spørgsmaalet om en Sammenslutning i een stor Trærarbejderorganisation under De samvirkende Fagforbund. Formen for Organisationen er dog kun sekundær, det afgørende er, at Arbejderne er organiserede og bevarer deres Enhed. Sporene udefra skræmmer. Der kan ikke lovgives eller regeres imod de danske Arbejdere takket være deres politiske Enhed.

Formanden, A. Bjerre, takkede Gæsterne for deres Udtalelser til Kongressen.

Man gik herefter over til Behandling af Kongressens Dagsorden, og under Punkt 1 foretoges Valg af Udvalg (Mandatudvalg, Lovudvalg og Lønningsudvalg).

Under Punkt 2 godkendtes et af Formanden forelagt Forslag til Kongressens Forretningsorden, ligesom der foretoges Valg af Dirigenter og Sekretærer.

Til Dirigenter valgtes Oluf Larsen, København, og Max Jensen, Ringsted. Til Sekretærer valgtes Edvard Hansen og Arnold Jespersen.

Under Punkt 3 fik Formanden Ordet for at aflægge Beretning, og herunder gav han en særdeles detailleret Oversigt over de Forhandlinger, der var ført med Fagets Arbejdsgivere for at opnaa Forbedringer i Akkordsatserne, Fastsættelse af Priser paa nyt Arbejde, Feriespørgsmaalet og Pristalsreguleringsproblemet. De to sidstnævnte Spørgsmaal var løst under Storsituationen i 1931, medens Resultaterne af Forhandlingerne om Fagets særlige Forhold ikke havde bragt nævneværdige Resultater, takket være Arbejdsgivernes Glubskhed og den herskende Arbejdsløshed. Dog var der opnaaet en Regulering af Lønnen for det daarligst betalte Arbejde, saaledes at der opnaaedes større Ensartethed her.

Formanden omtalte de forskellige Overenskomstsituationer i 1931, 33 og i Aar og udtalte en Tak til og Anerkendelse af den Løntaktik, De samvirkende Fagforbund havde ført, og som havde vist sig at kunne bevare Stillingen usvækket. Det var lykkedes at opnaa skriftlige Overenskomster med fem Virksomheder udenfor Fabrikantforeningen og derved sikre sig, at disse var bundet til at betale efter Fagets almindelige Lønniveau og anvende den faglærte Arbejdskraft.

Der var ligeledes opnaaet Enighed om en Regulering af Svendeprøverne og dermed ogsaa en vis Garanti for Fagets Lærlingeuddannelse, saa dets haandværksmæssige Standard kan bevares.

Under Diskussionen omtaltes Arbejdsløshedsproblemet, der gør sig stærkt gældende indenfor Faget. Formanden fremhævede her, at ændret Mode og Smag, nye Produktionsmetoder og Anvendelse af Metallister og -stænger og lignende medførte Ændringer i Arbejdsmulighederne, som Forbundet saavel som Arbejdsgiverne stod magtesløse overfor. Det er Udviklingen, der bekræfter sig her og medfører, at det, der bringer Arbejde til det ene Fag, bringer Arbejdsløshed til det andet. Det medførte tillige Anvendelse af anden saavel ufaglært som uorganisereet billig Arbejdskraft under 18 Aar.

Beretningen godkendtes enstemmigt.

Kassereren gav under Punkt 4 en detailleret Oversigt over Regnskaberne for Forbundskassen, Syge- og Begravelseskassen, det kooperative Fond, Julekassen og Strejkekassen.

Efter at nogle Spørgsmaal var besvarede, godkendtes Regnskaberne enstemmigt.

Under Dagsordenens Punkt 5: Indkomne Forslag: drøftedes meget indgaaende Spørgsmaalet Arbejdsløshedskassens Tilknytning til Fagforbundet.

Kongressen vedtog til dette Spørgsmaal en Resolution, der henviste Problemet til nærmere Undersøgelse i Hovedledelsen, saa at denne skulde fremlægge Resultatet af Undersøgelsen for næste Kongres.

Kongressen vedtog et af Forretningsudvalget stillet Forslag om Kontingentets Fordeling til de forskellige Formaal. Det samlede Kontingent er 4 Kr. pr. Uge. Heraf gaar 45 Øre til Strejkekassen, 65 Øre til Forbundskassen, 25 Øre til Sygekassen, 25 Øre til Julekassen, 175 Øre til Arbejdsløshedskassen, 35 Øre til Fortsættelseskassen og 30 Øre til Afdelingernes Administration.

Kontingentet til Begravelseskassen fastsattes til 2 Kr. pr. Maaned.

Kongressen vedtog at vælge en Redaktør for Fagbladet. Forretningsudvalget skal have det indsendte Stof forelagt til Godkendelse. Bladets øvrige Forhold blev ligeledes fastlagt.

Kooperativ Fond. Kongressen besluttede ikke mere at henlægge ugentlige Bidrag til det kooperative Fond, men lade denne henstaa uden andre Tillæg end dem, de indvundne Renter udgør.

Tillidsmændene. Det paalagdes det kommende Forretningsudvalg at arbejde hen til, at der i Overenskomsten indføres Bestemmelser om en nøje præciseret Beskyttelse af Tillidsmændene paa Arbejdspladsen.

Pinsehjælp. Man vedtog en Udtalelse om, at Forretningsudvalget ogsaa i Fremtiden skal imødekomme de Arbejdsløses Ønsker om Pinsehjælp, og i Anledning af Forbundets 40 Aars Stiftelsesdag den 26. Oktober besluttedes at bevilge samtlige arbejdsløse Medlemmer en Uges ekstra Understøttelse.

I Ændringerne af Forbundets Love vedtoges det, at Medlemmer, der tager Bibeskæftigelse i et andet Fag, er pligtig til paa Forretningsudvalgets Forlangende ogsaa at indmelde sig i det paagældende Fags Organisation, og at Filialafdelinger kan blive selvstændige Afdelinger, naar Forholdene taler derfor og der indsendes Begæring derom til Hovedbestyrelsen.

Efter at man under Punkt 6 havde fastsat Lønninger for Formand og Kasserer, vedtoges det, at Redaktøren i Fremtiden skulde have en Løn af 200 Kr. aarlig.

Derefter foretoges Valg af Forbundets Ledelse.

Forbundets Formand, A. Bjørn, bad sig fritaget for Genvalg trods Opfordringer fra mange af de Delegerede. Lauritz Overby valgtes derefter til denne Post, medens Arn. Jespersen genvalgtes til Næstformand og H. Elvius til Hovedkasserer, og Helge Olsen valgtes til Repræsentant. Hovedbestyrelsen genvalgtes og bestaar foruden de ovennævnte af Alex Jensen, Ringsted, Emil Rasmussen, Slagelse, og Konrad Simonsen, Aarhus.

Til Revisor genvalgtes G. P. Jørgensen og A. Jespersen.

Under Punktet Eventuelt drøftedes nogle enkelte Spørgsmaal.

Kongressens Arbejde var hermed tilendebragt, og ved Afslutningen, som formede sig som en smuk og varmtfølt Hyldest til den afgaaede Formand, talte Gæsterne, den nyvalgte Formand samt en Række af de Delegerede.

Lønbevægelser og Konflikter.

Arbejdsmænd i Haderslev.

Ved et Fællesmøde den 17. August behandledes en Klage fra Dansk Arbejdsmandsforbund over, at Havnesammenslutningen har nægtet at deltage i Mægling angaaende et Krav om Erstatning til Medlemmer af Arbejdsmændenes Fagforening i Haderslev, der var mønstret til Losning af S/S »Svava« i Haderslev Havn.

Det lykkedes ikke paa Mødet at faa Havnesammenslutningen til at fravige sin Vægring ved at lade Sagen behandle paa Mæglingsmøde, og Forbundet forbeholdt sig som Følge deraf sin Stilling til Sagens videre Behandling.

Jord- og Betonarbejdere hos Firmaet Nørrebros Cementstøberi.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 28. August forhandledes om en af Foreningen for Cementvarefabrikanter fremsendt Klage over, at Arbejderne havde iværksat en uvarslet Arbejdsstandsning overfor Firmaet Nørrebros Cementstøberi ved Støbning af Altaner.

Paa Mødet vekslede forskellige Forslag uden at der opnaaedes Enighed, hvorefter Arbejdsgiverne meddelte, at de vilde indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Kvinder hos A/S Den danske Mælkekondenseringsfabrik i Horsens.

I Anledning af en Protest fra Dansk Arbejdsgiverforening over Kvindeligt Arbejderforbunds Varsel om Strejke overfor A/S Den danske Mælkekondenseringsfabrik i Horsens afholdtes den 21. August et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen. Grundlaget for Strejkevarslerne er, at Virksomheden ved Indførelse af nye Maskiner har sat Arbejderne paa almindelig Timeløn, og et Forsøg, paa Mødet at træffe Aftale om en særlig Timeløn for det paagældende Arbejde, endte uden Resultat.

Som Følge heraf fastholdt Forbundet de afgivne Strejkevarsler. Arbejdsgiverforeningen henstillede dog, at Strejken udsattes, til det ved en hurtig Behandling for Den faste Voldgiftsret var afgjort, hvorvidt en Strejke paa det foreliggende Grundlag er lovlig.

Hattemagere hos A/S Dansk Hattefabrik, Skodsborg.
Fornyelse af Overenskomsten.

Dansk Hatte- og Buntmagerforbund, som havde opsagt den mellem Forbundet og A/S Dansk Hattefabrik i Skodsborg bestaaende Overenskomst til Udløb 1. Juli, har ført en Række Forhandlinger om Fornyelse af Overenskomsten, uden at der ved disse opnaaedes Enighed.

Forbundet tilstillede herefter Firmaet Meddelelse om, at der vilde blive iværksat Arbejdsstandsning den 17. August forsaavidt der ikke opnaaedes en tilfredsstillende Ordning. Den 15. August fandt der herefter paany Forhandling Sted med Tekstilfabrikantforeningen, som Firmaet er Medlem af. Ved denne Forhandling opnaaedes Enighed om et Forslag, der imidlertid forkastedes af Arbejderne, hvorefter Strejken iværksattes den 17. August.

I Anledning af de særlige Forhold, som er gældende i Faget med Hensyn til Valutabetalingen for Import af færdige Varer, blev der optaget en Forhandling med Aktieselskabet, og ved denne opnaaedes der en yderligere Forbedring af Overenskomstforsholdene, saaledes at Strejken kunde afsluttes.

I den nye Overenskomst, som er gældende for 2 Aar, er der sket Forbedringer i Timelønningerne og for en Række Akkordsatser, ligesom en Bestemmelse i den gamle Overenskomst om et Lønfradrag af 2% udgaar.

Arbejdet er herefter genoptaget henholdsvis d. 3. og 4. September.

Arbejdsmænd ved Grusgravning for Silkeborg Vognmænd.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 30. August forhandledes om en af Dansk Arbejdsmandsforbunds Silkeborg Afdeling fremsendt Klage over, at Silkeborg Vognmandsforening ikke overholdt den mellem Vognmandsforeningen og Afdelingen afsluttede Overenskomst vedrørende Betalingen for Arbejdet ved Grusharpning.

Paa Mødet enedes man om en Ændring af Betalingsreglerne og om, at Vognmandsforeningen til fuld Afvikling af de paaklagede Forhold indbetaler et Beløb af 600 Kr. til Silkeborg Afdeling.

Arbejdsmænd hos A/S Jysk Ilt- og Acetylengasfabrik i Horsens.

Ved et Fællesmøde den 30. August forhandledes om en Uoverensstemmelse mellem Firmaet Jysk Ilt- og Acetylengasfabrik i Horsens og Kuskenes og Chaufførernes Fagforening angaaende Fastsættelse af Kørselstillæg for de Byer, som ikke findes opført i Overenskomsten af 8. August 1927 og den dertil knyttede senere Aftale af Juni 1933.

Aktieselskabet har erkendt at have foretaget en Nedsættelse paa enkelte Pladser uden at have opnaaet Fagforeningens Sanktion hertil, idet man har efterbetalt de paagældende Chauffører det Beløb, de har faaet betalt for lidt. Dansk Arbejdsmandsforbund forbeholdt sig at se en Dokumentation for, at Beløbet er tilbagebetalt.

Kedel- og Maskinpassere for Skellebjerg Savværk.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 31. August forhandledes om en af Dansk Kedel- og Maskinpasserforbund fremsendt Klage over, at Skellebjerg Savværk ikke aflønnede den der beskæftigede Kedelpasser med den i Overenskomsten fastsatte Løn og over, at samme Savværk hindrede Arbejderne i at indtræde som Medlemmer af Organisationen.

Ved Fællesmødet enedes man om at slutte Sagen med, at Træindustriens Fabrikantforening paa Firmaets Vegne betaler til Dansk Kedel- og Maskinpasserforbund 100 Kr.

Dansk Arbejdsgiverforening bemærker, at den sympatiserer med de Organisationsbestræbelser, som Dansk Kedel- og Maskinpasserforbund foretager i Henhold til Forligsforslaget af 14. Marts d. A.

Smede og Maskinarbejdere hos A/S Frichs, Aarhus.

Den 23. August afholdtes et Fællesmøde til Behandling af en af Arbejdsgiverforeningen rejst Klage over en uvarslet Arbejdsstandsning hos A/S Frichs, Aarhus. Arbejdsstandsningen skyldtes Firmaets gentagne Forsøg paa at reducere Arbejdernes Fortjeneste ved at indskrænke Akkordarbejdsmængden.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, og Arbejdsgiverforeningen meddelte derfor, at den vilde indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Arbejdsmænd hos Brøchner Mortensen, Fredericia.

Ved et den 24. August afholdt Fællesmøde behandledes en Uoverensstemmelse om, hvorvidt Betalingen for Aflæsning af Monierjern paa en Byggeplads paa det nye Banegaardsterrain i Fredericia skal ydes efter den Overnskomst, der er gældende mellem Havnesammenslutningen og Dansk Arbejdsmandsforbund eller efter den mellem dette Forbund og Entreprenørforeningen gældende Overenskomst.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed om dette Spørgsmaal, og Forbundet forbeholdt sig sin Stilling i Sagen.

Tekstilarbejderkonflikten i Silkeborg.

Den 14. September afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen. Til Stede var følgende Forbund: Dansk Arbejdsmandsforbund, Papirindustriarbejderforbundet og Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund. Sagen drejede sig om Tilskud til de strejkende Tekstilarbejdere i Silkeborg.

Efter en længere Drøftelse af Sagen enedes Parterne om at betragte Mødet som det, der skal gaa forud for en Sags Indbringelse for Den faste Voldgiftsret.

Hvorvidt Arbejdsgiverforeningen vil anlægge samtlige Sager, vil blive afgjort af Arbejdsgiverforeningens Ledelse, da der paa Mødet fremkom forskellige Oplysninger, som først skal forelægges denne.

Bogbindere hos Æskefabrikant J. Johansen, Vejle, og E. Meyer, Svendborg.

Ved et Fællesmøde den 13. September behandledes to Klager fra Bogbinderforbundet over, at Æskefabrikanterne J. Johansen, Vejle, og E. Meyer, Svendborg, gennem længere Tid havde underbetalt deres kvindelige og mandlige Æskearbejdere. Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, og Forbundet har derfor indbragt Klage for Den faste Voldgiftsret.

Smede og Specialarbejdere hos A/S Burmeister & Wain.

Paa et Fællesmøde den 18. September behandledes en Klage over, at Nittere, Forholdere og Naglevarmere i et Antal af ca. 200 Mand paany havde nedlagt Arbejdet hos A/S Burmeiser &Wain, Refshaleøen. Det lykkedes ikke paa Mødet at ordne Sagen, og Arbejdsgiverne bebudede at ville indbringe ny Klage for Den faste Voldgiftsret.

Dansk Funktionærforbund og Sparekalenderen.

Paa et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 12. September behandledes en Klage fra Firmaet Sparekalenderen over en Artikel i Dansk Funktionærforbunds Medlemsblad »Funktionærtidende« »Opkrævning af Maanedsforsikring«.

Paa Mødet fremsatte Forbundet Klage over en Artikel i Selskabets Tidsskrift »S. K.-Opkrævningen«, ligesom Forbundet klagede over forskellige Forhold ved Selskabet, som man ikke paa et tidligere Tidspunkt havde kunnet faa Forhandling om.

Man enedes om at henvise de foreliggende Uoverensstemmelser til Behandling mellem Selskabet og Forbundet, idet man samtidig enedes om, at for saa vidt de paagældende Artikler er stridende mod Overenskomsten eller de Enkeltmandskontrakter, der er gældende, skal de annuleres.

Arbejdsmænd hos Kragelund Teglværk.

Lørdag den 1. September afholdtes Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Anledning af en Klage fra Kalk- og Teglværksforeningen af 1893 over, at 11 Medlemmer af Dansk Arbejdsmandsforbund havde nedlagt Arbejdet paa Kragelund Teglværk.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed og Arbejdsgiverne forbeholdt sig deres Stilling.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 1979.

Smede- og Maskinarbejdere hos forskellige københavnske Jerngrossister.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 27. August 1934 i Sag Nr. 1979: Dansk Arbejdsgiverforening for Kjøbenhavnske Grossisters Arbejdsgiverforening, for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og dennes Medlem, Klejnsmedemester- og Mekanikerforeningen for København og Omegn og denne atter for 4 af dens Medlemmer mod De

samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund.

Under denne Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Kjøbenhavnske Grossisters Arbejdsgiverforening, for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og dennes Medlem, Klejnsmedemester- og Mekanikerforeningen for København og Omegn, og denne Forening atter for dens Medlemmer, Smedemestrene W. Techow, Ole W. Olsen, A. P. Jørgensen og Thomsen, indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund for at høre to af Forbundet under henholdsvis 10. og 17. Juli 1934 afgivne Strejkevarsler kendt ulovlige.

Klagernes Fremstilling gaar ud paa følgende:

Ved anbefalet Skrivelse af 10. Juli til Arbejdsgiverforeningen meddelte Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, at der havde været ført Forhandlinger med Repræsentanter for Sophus Berendsen, Lemvigh-Müller & Munck, Chr. C. Rahr & Co. og Oluf Rønberg om en Forhøjelse af Lønnen for de hos dem beskæftigede Smede, uden at det havde været muligt at opnaa et tilfredsstillende Resultat, i hvilken Anledning Forbundet agtede at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om at iværksætte Arbejdsstandsning overfor de paagældende Firmaer. Denne Skrivelse blev videresendt til Kjøbenhavnske Grossisters Arbejdsgiverforening, der meddelte, at Firmaet Sophus Berendsen ikke er Medlem af denne Forening, og at de 3 øvrige Firmaer ikke selv beskæftiger Smede, men hver har entreret med en Smedemester, nemlig A/S Lemvigh-Müller & Munck, Smedemester W. Techov, A/S Oluf Rønberg Smedemester Ole W. Olesen og Firmaet Chr. Rahr & Co. Smedemester A. P. Jørgensen. De paagældende er alle Medlemmer af Klejnsmedemester- og Mekanikerforeningen for København og Omegn og har derigennem Overenskomst med Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund. Jern- og Metalindustriens Sammenslutning har dernæst oplyst, at der paa Begæring af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund om Lønforholdene hos disse Medlemmer har været afholdt Mæglingsmøde den 14. Maj og Timandsmøde den 26. Juni, hvilke Møder imidlertid er endt uden Resultat.

Under 17. Juli har Forbundet overfor Arbejdsgiverforeningen afgivet 2. Strejkevarsel, der fastsætter Arbejdsstandsningens Ikrafttræden til Tirsdag den 24. Juli ved normal Arbejdstids Ophør. Arbejdsgiverforeningen har derefter meddelt Forbundet, at de Firmaer, overfor hvilke Forbundet har afgivet Strejkevarsel, ikke beskæftiger Smede, men har entreret med en Smedemester, der er Medlem af Klejnsmedemester- og Mekanikerforeningen. Der har heller ikke som angivet i Forbundets 1. Strejkevarsel været ført Forhandlinger med de paagældende Grossistfirmaer og endnu mindre med Firmaernes Organisation Kjøbenhavnske Grossisters Arbejdsgiverforening.

Klagerne gør nu gældende, at Varslerne, saaledes som de er afgivet, enten maa være indholdsløse, idet de paagældende Firmaer ikke beskæftiger Medlemmer af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, eller ogsaa maa de, dersom de tilsigter at tage Folkene væk fra de 4 Medlemmer af Klejnsmedemester- og Mekanikerforeningen (Smedemester Thomsen, der har entreret med Firmaet Sophus Berendsen, er ogsaa Medlem af denne Forening), være ulovlige, allerede fordi der ikke overfor disse 4 Medlemmer er afgivet behørigt Varsel.

De afgivne Strejkevarsler paastaas herefter kendt ulovlige.

De Indklagede har paastaaet Frifindelse, idet de har anført følgende:

Da de 4 Firmaers Smedemestre er Medlemmer af Jernindustriens Sammenslutning, gik Forbundet ud fra, at de med Hensyn til det paagældende Overenskomstomraade var at betragte som Arbejdsgivere med deraf følgende Dispositionsret. Man rejste derfor Lønkravet overfor de 4 Mestre og lod det behandle paa sædvanlig organisationsmæssig Maade. Under Forhandlingerne viste det sig imidlertid, at Mestrene ingen Dispositionsret havde med Hensyn til Lønforholdene, men maatte indhente Direktiver hos Firmaerne, at de i Virkeligheden ikke var selvstændige Haandværksmestre, men fastlønnede Funktionærer hos Firmaerne, paa hvis Værksteder og Arbejdspladser de udfører Arbejde. Man maatte derfor betragte Firmaerne som de virkelige Arbejdsgivere for de hos dem beskæftigede Smede, og det er Grunden til, at Strejkevarslerne er afgivet overfor Firmaerne. Forbundet har forinden søgt Forhandling med to af Firmaerne, men disse har afslaaet at forhandle og henvist til Mestrene. Under disse Omstændigheder maa Strejkevarslerne være lovlige.

De Indklagede har endvidere paastaaet Firmaerne idømt Bod; fordi de ved deres Fremgangsmaade har forhalet Sagen.

Klagerne, der paastaar Frifindelse for Bod, bestrider, at Smedemestrene kan betragtes som rene Funktionærer hos Firmaerne, men gør iøvrigt gældende, at selv om Firmaerne virkelig havde engageret Funktionærer til at forestaa denne Gren af Arbejdet, maatte disses Medlemsskab i Klejnsmedester- og Mekanikerforeningen være tilstrækkeligt til at dække dette Overenskomstforhold.

Efter de for Retten derom afgivne Forklaringer maa Forholdet for de 3 Firmaers Vedkommende, der er Medlemmer af Grossisternes Arbejdsgiverforening, antages at være det, at den paagældende Smedemester udelukkende arbejder for Firmaet og lønnes procentvis af det Arbejde, han udfører, men dog har en fast Minimumsløn. Han engagerer og lønner Folkene, men rekvirerer hver Uge hos Firmaet det Beløb, der skal bruges til Lønninger. Firmaet blander sig ikke i Spørgsmaalet om Lønningernes Størrelse. Spørgsmaal herom afgør Mesteren i Forbindelse med sin Organisation. Efter de fra Firmaets Side afgivne Forklaringer er det netop en væsentlig Grund til den trufne Ordning, at Firmaerne har ønsket at staa udenfor dette Forhold.

Hos Firmaet Sophus Berendsen, der staar udenfor Arbejdsgiverforeningen, er Smedemesterens Stilling betydelig mere selvstændig, men da de til Arbejdsgiverforeningen afgivne Varsler i alt Fald

kun kan berøre dennes Medlemmer, vil det være ufornødent at komme ind paa Forholdet hos dette Firma.

Efter Rettens Mening maa det for denne Sag afgørende være, om de paagældende Smedemestre, hvad enten deres Stilling overfor Firmaet iøvrigt er mere eller mindre selvstændig, har bevaret deres fri Forhandlingsret i organisationsmæssige Spørgsmaal eller de i denne Henseende maa lade sig deres Stilling diktere af Firmaet. Der er nu ikke for Retten oplyst noget, der tyder paa, at de herom fra Firmaernes Side givne Oplysninger skulde være urigtige, og Retten finder derfor at maatte gaa ud fra, at der ikke er noget til Hinder for at føre organisationsmæssige Forhandlinger med Mestrene. Herefter kan Forbundet ikke anses berettiget til at rette sin Aktion imod Grossistfirmaerne, og de afgivne Strejkevarsler vil derfor være at kende ulovlige.

Sagens Omkostninger vil efter Omstændighederne være at udrede med Halvdelen af hver af Parterne.

Kendelse:

De ovennævnte Strejkevarsler har været ulovlige. Sagens Omkostninger betaler de Indklagede og Klagerne hver med 150 Kr.

Sag Nr. 1982.

Textilarbejdere hos A/S Texstilfabriken Silkeborg.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 28. August 1934 i Sag Nr. 1982: Dansk Arbejdsgiverforening for Textilfabrikantforeningen og dennes Medlem, A/S Textilfabrikken Silkeborg mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Textilarbejderforbund og Forbundet igen for 324 nærmere angivne strejkende Arbejdere.

A/S Textilfabrikken Silkeborg lader for Tiden ved udenlandske Eksperter foretage en Undersøgelse af Virksomhedens Produktions- og Driftsforhold med Rationalisering for Øje. Man begyndte med Fabrikkens Klipperi og Sammenlægningsstue, og som et Led i Undersøgelsen blev det forlangt, at hver af de her beskæftigede Arbejdere daglig skulde udfylde en rubriceret Arbejdsseddel. Det var Hensigten at indføre et Akkordsystem, og Udfyldelsen af Arbejdssedlerne var en nødvendig Forudsætning for en retfærdig Fastsættelse af Akkorderne. Arbejderne, der selv ønskede Akkordbetaling indført, udfyldte ogsaa Sedlerne de første 5—6 Uger, men den 12. Juli 1934 nægtede de at udfylde dem. Grunden hertil maa antages at være, at Arbejderne følte sig skuffet over de Meddelelser, der fra Fabrikkens Side var blevet givet dem om, hvorledes Akkordsystemet tænktes indrettet, idet det efter deres Mening ikke vilde give dem Mulighed for en rimelig Fortjeneste udover Timelønnen. Da Textilarbejderforbundets Ledelse, der erkendte, at Nægtelsen var uberettiget, ikke kunde faa Arbejderne til at frafalde Nægtelsen, blev der den 19. Juli afholdt et Mæglingsmøde paa Fabrikken, ved hvilken Lejlighed Forbundets Formand overfor de paagældende Arbejdere tilkendegav, at Nægtelsen var uberettiget, og man gik herefter ud fra, at Udfyldningen af Sedlerne fremtidig vilde ske som forlangt. 2 Dage efter Mæglingsmødets Afholdelse skulde Fabrikken standses en Uge paa Grund af Sommerferie, men før disse 2 Dage lykkedes det trods Resultatet af Mæglingsmødet ikke at faa Arbejderne til at udfylde Sedlerne. Ved Arbejdets Genoptagelse Mandag den 30. Juli var Forbundets Formand paany i Silkeborg for at paase, at Arbejderne rettede sig efter hans Paalæg, men dette blev fremdeles nægtet.

Efter at Sagen den 8. August var blevet behandlet paa et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen, hvor man enedes om, at Udfyldningen af Sedlerne skulde udføres fra Fredag den 10. August efter fornyet Opfordring fra Firmaet, blev det atter forgæves forsøgt at faa dette gennemført. Overfor Forbundets Formand erklærede Arbejderne den 14. August, at de, inden de bøjede sig, vilde have en Voldgiftsdom, hvorefter Formanden erklærede, at de Arbejdere, som den Dags Morgen trods Forbundets Paabud nægtede at udfylde Sedlerne, maatte betragte sig som ekskluderede af Forbundet. Trods dette blev Nægtelsen fastholdt. Den 14. August om Aftenen blev en Arbejderske, der overfor specielt Paalæg fra Fabrikkens Ledelse fastholdt sin Vægring, afskediget, og dette medførte, at samtlige Klippersker og Sammenlæggersker, ialt 88, nedlagde Arbejdet den 15. August om Morgenen.

Arbejdsvægringen blev straks paaklaget overfor Forbundet, der erklærede Arbejdspladsen for fri. Det lykkedes dog ikke at faa anden Arbejdskraft, og i Løbet af den 16. August nedlagde samtlige Arbejdere paa Fabrikken Arbejdet, der ikke siden er genoptaget. Strejken omfatter ialt 324 Arbejdere.

Under denne Sag har nu Dansk Arbejdsgiverforening for Textilfabrikantforeningen og dennes Medlem A/S Textilfabrikken Silkeborg indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Textilarbejderforbund og Forbundet igen for de paagældende 324 Arbejdere, over hvilke Fortegnelse er fremlagt i Retten, idet Klagerne har nedlagt Paastand om, a t saavel den skete Vægring ved at udfylde Arbejdssedlerne som den derefter etablerede Strejke kendes ulovlig, a t der paalægges hver af de 88 Arbejdersker, der har deltaget i den nævnte Vægring, en Bod, og a t der paalægges det indklagede Forbund solidarisk med samtlige i Strejken deltagende Arbejdere en Bod.

Klagerne erkender, at Forbundet har gjort, hvad der stod i dets Magt for at faa de 88 Arbejdersker til at frafalde deres ulovlige Vægring, og ønsker derfor ikke at gøre Forbundet medansvarlig for denne. Derimod mener Klagerne, at Forbundet, der ifølge den gældende Overenskomsts § 11 bærer Ansvaret for Overenskomstens Overholdelse, maa være solidarisk ansvarlig for Strejken, ogsaa forsaavidt angaar de 88 Arbejdersker.

Med Hensyn til Bodens Størrelse har Klagerne oplyst, at Fabrikkens Tab ved, at de tilkaldte Eksperter paa Grund af Nægtelsen af at udfylde Arbejdssedlerne har maattet gaa ubeskæftigede fra 12. Juli til 16. August eller 24 Arbejdsdage, har udgjort 6720 Kr., samt at Tabet ved Arbejdsstandsningen fra 16. til 22. August er opgjort til 11,842 Kr. 44 Øre.

Fra de Indklagedes Side bestrides det ikke, at saavel Nægtelsen af at udfylde Sedlerne som Strejken er ulovlige, men de Indklagede har paastaaet Forbundet frifundet for Medansvar ogsaa med Hensyn til Strejken. For de 88 Arbejderskers Vedkommende støttes dette paa, at de er ekskluderet af Forbundet inden Strejkens Begyndelse. For de øvrige Arbejderes Vedkommende støttes det paa, at Forbundet har gjort alt, hvad det kunde for at faa Konflikten bragt til Afslutning, og at der derfor ikke kan paalægges Forbundet noget Ansvar for det passerede.

For Arbejdernes Vedkommende har de Indklagede fremhævet, dels at de fra Fabrikkens Side i Udsigt stillede Akkorder var urimelig lave, dels at de 236 Arbejdere, der senere sluttede sig til Strejken, alligevel i Løbet af faa Timer maatte have standset deres Arbejde.

Efter Proceduren har Retten den 22. August afsagt den foreløbige Kendelse, at saavel Nægtelsen af at udfylde Arbejdssedlerne som den paafølgende Strejke er ulovlige, samt at Arbejdet snarest muligt skal genoptages og Paalægget om Udfyldelse af Sedlerne efterkommes.

Med Hensyn til Bodansvaret bemærkes, at Forbundet ikke findes at kunne gøres ansvarlig for den af de 88 Arbejdersker etablerede Strejke, idet disse maa betragtes som ekskluderede forinden Strejken. Derimod vil Forbundet under Hensyn til Bestemmelsen i Hovedoverenskomstens § 11 ikke kunne fritages for Medansvar for den derefter etablerede Sympatistrejke. Herefter findes der at burde paalægges de 88 Arbejdersker en Bod, der bestemmes til 40 Kr. for hver, og de øvrige 236 Arbejdere en Bod af 20 Kr. for hver, saaledes at der for de Sidstnævntes Vedkommende paalægges Forbundet solidarisk Ansvar.

Sagens Omkostninger vil være at paalægge de Indklagede.

Kendelse:

Den ovennævnte Nægtelse af at udfylde Arbejdssedler og den ovennævnte Arbejdsstandsning kendes ulovlige.

I Bod til Klagerne betaler de paa de under Sagen fremlagt Fortegnelse anførte 88 Arbejdersker (Klippersker Sammenlæggersker) hver 40 Kr., de øvrige paa Fortegnelsen anførte 236 Arbejdere hver 20 Kr., saaledes at Dansk Textilarbejderforbund for de sidstnævnte Vedkommende er solidarisk ansvarlig for Bodens Betaling.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

Sag Nr. 1989.

Textilarbejdere hos A/S Textilfabriken Silkeborg.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 31. August 1934 i Sag Nr. 1989. Dansk Arbejdsgiverforening for Textilfabrikantforeningen og dennes Medlem A/S Textilfabrikken Silkeborg mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Textilarbejderforbund og dette igen for 324 nærmere angivne strejkende Arbejdere.

Ved foreløbig Kendelse af 22. August 1934 statuerede Den faste Voldgiftsret, at en overfor Textilfabrikken Silkeborg den 15. og 16. samme Maaned iværksat Arbejdsstandsning var ulovlig, og at Arbejdet snarest mulig skulde genoptages.

Ved Rettens endelige Kendelse af 28. samme Maaned blev der paalagt hver af de i Strejken deltagende 324 Arbejdere en Bod. For 88 Arbejdersker, der først havde gjort sig skyldig i en mere speciel Arbejdsvægring, og som i den Anledning var blevet ekskluderet af Forbundet, fastsattes Boden til 40 Kr., for de øvrige 236 Arbejdere til 20 Kr. for hver, saaledes at der for de sidstnævntes Vedkommende paalagdes Forbundet solidarisk Ansvar.

Under denne Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Textilfabrikantforeningen og dennes Medlem A/S Textilfabrikken Silkeborg paany indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Textilarbejderforbund og dette igen for de paagældende 324 Arbejdere i Anledning af, at Arbejdet til Trods for den af Retten afsagte foreløbige Kendelse ikke er blevet genoptaget.

Klagerne, der har oplyst, at Arbejdsstandsningen paafører Fabrikken et Tab af ca. 2000 Kr. om Dagen, nedlægger Paastand om, at der paalægges de strejkende Arbejdere, over hvem Fortegnelse er tilstillet Retten, en alvorlig Bod. I Erkendelse af, at Forbundet har gjort alt, hvad der staar i dets Magt, for at faa Arbejdet genoptaget, har Klagerne derimod ikke ønsket at paastaa Forbundet paalagt Ansvar for Bodens Betaling.

Efter at Forbundet forgæves havde forsøgt at faa Arbejdet genoptaget den 24. August, blev der den 26. ds. afholdt Møde af Forbundets Hovedbestyrelse, der vedtog at meddele Afdelingen i Silkeborg, at samtlige strejkende Medlemmer vilde blive ekskluderet, saafremt de ikke genoptog Arbejdet, samt at Meddelelse herom vilde blive offentliggjort i Pressen. Fristen for Arbejdets Genoptagelse blev sat til Fredag Morgen den 31. August.

De samvirkende Fagforbund og Textilarbejderforbundet erkender, at Arbejderne har handlet ganske ulovligt, men har som formildende Omstændighed anført, at de var under Indflydelse af Agitation fra uansvarlig Side.

Ved trods den afsagte Kendelse at fortsætte den ulovlige Strejke har de paagældende Arbejdere forset sig mod Loven og deres overenskomstmæssige Pligter og vil derfor paany være at ikende en Bod, der findes at burde bestemmes til 60 Kr. for hver.

Sagens Omkostninger vil være at paalægge de Indklagede.

Kendelse:

De ovennævnte 324 Arbejdere bør, for at have siddet Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 22. August 1934 overhørig, hver især betale en Bod af 60 Kr. til A/S Textilfabrikken, Silkeborg.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 7 * KØBENHAVN DEN 15. OKTOBER 1934 * 31. AARGANG

Den faglige Situation.

Konflikten i Guld-, Sølv- og Elektropletindustrien bestaar fremdeles. Som bekendt begyndte denne Konflikt paa A/S Georg Jensens Sølvsmedie, hvor man af »Konkurrencehensyn« vilde fremtvinge Reduktioner af Akkordpriserne helt op til 30 pCt. Da Arbejderne nægtede at gaa med hertil, lod Firmaet den overvejende Del af Arbejdet udføre paa Timeløn i Stedet for paa Akkord. Allerede lang Tid forinden havde Selskabet oprettet et maskeret Datterselskab »Plata«, for paa denne Maade at omgaa den for A/S Georg Jensen gældende Overenskomst og faa Arbejdet billigere udført. »Plata« antog ukvalificeret Arbejdskraft, som oprindelig ansattes paa en Timeløn af 75 Øre.

Naturligvis greb Forbundet ind og krævede samme Priser paa »Plata« som i Georg Jensens Sølvsmedie. Begge Firmaer meldte sig nu omgaaende ind i Arbejdsgiverforeningen, hvorved Timelønningerne hos A/S »Plata« automatisk blev hævet til de overenskomstmæssige Satser, uden at det dog paa det Tidspunkt var muligt at røre ved Akkordprislisterne. Der har været ført langvarige Forhandlinger om det indbyrdes Forhold mellem de to Firmaer og om vedkommende Arbejderes Lønforhold, uden at det har været muligt at naa en tilfredsstillende Ordning, og disse langvarige Uoverensstemmelser og sluttelig A/S Georg Jensens Bestræbelser for at faa gennemført de ovenfor omtalte Reduktioner førte omsider til, at Forbundet varslede Strejke overfor A/S Georg Jensens Sølvsmedie og Sympatistrejke overfor A/S »Plata«. Spørgsmaalet om Strejkevarslets Lovlighed blev af Arbejdsgiverforeningen indanket for Den faste Voldgiftsret, der erklærede Strejken for lovlig.

Da Strejken, som traadte i Kraft den 9. August, havde varet i nogen Tid, udsendte Arbejdsgiverforeningen Lockout-Varsel overfor samtlige Medlemmer af Forbundet. I den Anledning afholdtes den 14. September et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen og den 15. September et Møde i Forligsinstitutionen, hvor man forgæves søgte at naa en Ordning. Forhandlingerne endte uden Resultat, da Arbejdsgiverne stejlt fastholdt deres urimelige Krav om Lønreduktion. Lockouten iværksattes derefter Mandag den 17. September og omfatter rundt 700 af Forbundets Medlemmer. Dertil kommer saa de ca. 100 strejkende Arbejdere hos de to ovennævnte Firmaer.

Vi staar her over for en Arbejdskonflikt, der kunde have været undgaaet, idet Forbundet vilde gaa med til en Omregulering af Akkordpriserne og gøre visse Indrømmelser. Med lidt god Vilje fra Arbejdsgivernes Side havde det været muligt at naa en Forstaaelse, navnlig i Betragtning af, at i dette Fag Lønnens Andel i de samlede Produktionsomkostninger er forholdsvis ringe og Salgsavancen temmelig høj. Men Bevidstheden om Arbejdsgiverforeningens ubetingede Støtte synes at have styrket Firmaernes Modstand.

Arbejdsgiverforeningen har ikke bestræbt sig for at begrænse Konflikten, men søger yderlig at udvide denne, hvad nedenstaaende Lockout-Varsel er Udtryk for:

Dansk Arbejdsgiverforening.

Kbhvn. 2/10. 1934.

Forretningsudvalget for
De samvirkende Fagforbund i Danmark.

I Anledning af den hos A/S Burmeister & Wains Maskin- og Skibsbyggeri løbende ulovlige Nitterstrejke samt i Anledning af Strejken hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie og den i den Anledning etablerede Lockout overfor Medlemmer af Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund har Forretningsudvalget for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark enstemmig vedtaget at rette Anmodning til Arbejdsgiverforeningen om at iværksætte de Foranstaltninger, der maatte anses for fornødne til at tilvejebringe den Arbejdsro, som det hidtil ikke har været muligt for De samvirkende Fagforbund at tilvejebringe, og som Sammenslutningens Medlemmer i en Overenskomstperiode har naturligt Krav paa.

I denne Anledning tillader vi os at meddele, at vi agter at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om, at der iværksættes Arbejdsstandsning overfor Medlemmer af De samvirkende Fagforbund

beskæftigede hos Medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening, i det Omfang vor kompetente Forsamling maatte anse for nødvendigt til at bringe de ovenomtalte Konflikter til en for vore Medlemmer og os tilfredsstillende Afslutning.

P. F. V.
Julius Madsen.
/Carl Plum.

Dette Lockout-Varsel besvarede D. s. F. med følgende Skrivelse, hvori der protesteredes mod Varslets Lovlighed:

De samv. Fagforbund i Danmark.

Kbhvn. 4/10 1934.

Forretningsudvalget for
Dansk Arbejdsgiverforening.

Vi anerkender Modtagelsen af det ærede Forretningsudvalgs Skrivelse af 2. ds. med Varsel om Iværksættelse af Lockout overfor Medlemmer af De samvirkende Fagforbund, og vi maa udtrykke vor Forbavselse over, at man meddeler os Jernindustriens Sammenslutnings mærkelige Lockoutmotivering i Stedet for at retlede Sammenslutningen derhen, at den væsentligste Del af den Arbejdsuro, som man bebrejder De samvirkende Fagforbund, er en af Arbejdsgiverne iværksat Lockout overfor ca. 700 Arbejdere i Guld-, Sølv- og Elektropletfaget for midt i en Overenskomstperiode at gennemtvinge en Lønreduktion for ca. 100 Arbejdere hos Firmaet Georg Jensen.

Dernæst skal vi tillade os at gøre opmærksom paa, at vi betragter den varslede Lockout som værende ulovlig, idet det i Varslet angivne Grundlag ikke kan berettige det paatænkte Kampskridt, og idet vi saaledes protesterer mod Varslets Lovlighed, gør vi opmærksom paa, at vi, saafremt Lockouten iværksættes, agter at drage Arbejdsgiverforeningen til Ansvar derfor.

P. F. V.
Vilh. Nygaard.
/Knud V. Jensen.

Fra Dansk Arbejdsgiverforening modtog vi derefter følgende Svarskrivelse:

Dansk Arbejdsgiverforening.

Kbhvn. 5/10 1934.

Forretningsudvalget for
De samvirkende Fagforbund i Danmark.

Med anbefalet Skrivelse af 4. ds. har det ærede Forretningsudvalg protesteret mod Lovligheden af vor anbefalede Skrivelse af 2. ds., der indeholdt Varsel om Iværksættelse af Lockout overfor De samvirkende Fagforbund. Forretningsudvalget motiverer Protesten med, at det i vort Varsel angivne Grundlag ikke kan berettige til det paatænkte Kampskridt, og henviser til, at den væsentligste Del af Arbejdsuroen, som man bebrejder De samvirkende Fagforbund, skyldes Lockouten i Guld-, Sølv- og Elektropletfaget.

Ved denne Argumentation kommer De samvirkende Fagforbund særdeles let over Arbejdsstandsningen hos A/S Burmeister & Wain, under hvilken Nitterne paa Trods af Den faste Voldgiftsrets Kendelse paa et Grundlag, der ligger langt hinsides al Fornuft og Rimelighed, opretholder en Strejke, til hvis Tilendebringelse De samvirkende Fagforbund i hvert Fald hidtil har vist sig at mangle Evne.

Naar dernæst det ærede Forretningsudvalg henviser til den Arbejdsuro, der er forvoldt ved Lockouten indenfor Guld-, Sølv- og Elektropletfaget, bør det ikke glemmes, at Varslet indenfor denne Industri først traadte i Kraft, efter at den af Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund overfor A/S Georg Jensens Sølvsmedie iværksatte Strejke og den overfor A/S »Plata« iværksatte Sympatistrejke havde varet i ca. 5 Uger. Vi vægrer os ved at tro, at Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund, da det midt i en Overenskomstperiode iværksatte disse Strejker, naivt skulde have overset den Mulighed, at saadanne Strejker kunde faa Konsekvenser.

Da det ærede Forretningsudvalg imidlertid nu har nedlagt Protest imod vort Varsel, agter vi at benytte den Adgang, der i Loven om Den faste Voldgiftsrets § 4 B, Punkt 5, er givet os til straks at indbringe Spørgsmaalet om Lockoutens Lovlighed for Voldgiftsretten, og vi vil derfor omgaaende tilstille Retten vor Klage.

P. F. V.
Julius Madsen.
/Carl Plum.

Spørgsmaalet om Lockoutens Lovlighed blev da ogsaa øjeblikkeligt indbragt for Den faste Voldgiftsret, og Arbejdsgiverforeningen meddelte, at det allerede vedtagne 2. Varsel ikke vilde blive effektueret, forinden Rettens Afgørelse forelaa. Sagen var til Behandling i Den faste Voldgiftsret den 11. Oktober, og Kendelsen afsiges Tirsdag den 16. Oktober.

Som man ser, har Arbejdsgiverforeningen taget Nitter-Konflikten med i Motiveringen for sin Lockouttrusel, skønt vedkommende to Forbund har taget bestemt Afstand fra denne Konflikt. I Mellemtiden har Nitterne og Specialarbejderne hos Burmeister & Wain genoptaget Arbejdet, saaledes at den Del af Grundlaget for den bebudede Lockout dermed er bortfalden. Tilbage er nu kun den Arbejdsuro, som Arbejdsgiverforeningen selv har fremkaldt med sin meningsløse Lockout i Guld-, Sølv- og Elektropletindustrien.

To ulovlige Strejker.

Den langvarige Tekstilarbejderstrejke i Silkeborg, som allerede har været omtalt her i Bladet, er nu endelig afsluttet. Ved en den 23. September i Silkeborg afholdt Landskonference i Tekstilarbejderforbundet vedtoges det enstemmigt at henstille til de strejkende Tekstilarbejdere at genoptage Arbejdet paa et nærmere skitseret Grundlag, og et saalydende Forslag blev ogsaa vedtaget af de strejkende Arbejdere og derefter tilstillet

Tekstilfabrikantforeningen, som dog erklærede sig ude af Stand til at akceptere dette. Fabrikantforeningen krævede først Arbejdet genoptaget, og saa snart dette var sket, var den rede til straks at forhandle om alt, hvad der kunde have Berøring med Arbejdsforholdene paa Tekstilfabriken i Silkeborg.

Den 3. Oktb. holdt Tekstilarbejderforbundet saa Hovedbestyrelsesmøde i Silkeborg, og her enedes man med Flertallet af Strejkeudvalget om et Forslag, der i Korthed gik ud paa, at Arbejdet skulde genoptages, hvorefter Forhandlinger om en tilfredsstillende Ordning af Arbejdsforholdene straks skulde optages mellem Forbundets Hovedledelse og Fabrikantforeningen. Den 5. Oktober tiltraadte Arbejderne dette Forslag, hvorefter Arbejdet genoptoges i fuldt Omfang den 9. September. Efter Arbejdets Genoptagelse fandt der mellem Repræsentanter for Tekstilfabrikantforeningen og Tekstilarbejderforbundet Forhandlinger Sted paa Fabriken, hvorved der opnaaedes Enighed mellem Parterne dels om et fortsat Forsøg med Gennemførelse af det nye Arbejdssystem paa Fabriken, der har været den direkte Aarsag til Strejken, dels om forskellige andre foreliggende Uoverensstemmelser.

Det kan endnu bemærkes, at denne Konflikt har affødt en Række Klager fra Arbejdsgiverforeningen over, at forskellige Fagforeninger har ydet ulovlig Støtte til Tekstilarbejderne. Disse Klager er alle indbragt for Den faste Voldgiftsret.

En anden ulovlig Strejke udbrød den 15. September hos A/S Burmeister & Wain, hvor Nittere, Forholdere og Naglevarmere i et Antal af over 200 Mand nedlagde Arbejdet i Anledning af et Tillidsmands- og Lønspørgsmaal. Baade Smede- og Maskinarbejderforbundets og Specialarbejderforbundets Hovedledelser har misbilliget den ulovlige Arbejdsstandsning og krævet Arbejdets øjeblikkelige Genoptagelse, og efter at Skibssmedenes Fagforening paa to Generalforsamlinger havde udtalt sin Tilslutning til Hovedledelsens Standpunkt og paalagt Nitterne at genoptage Arbejdet, opgav disse omsider deres Modstand og gik i Arbejde den 10. Oktober.

Forløbet af disse Strejker saavel som Resultatet af tidligere Konflikter af lignende Art viser, at det i en Overenskomstperiode ad Forhandlingernes Vej er muligt at opnaa mere end gennem ulovlige Strejker, der kun paafører Arbejderne og deres Organisationer unødige Tab.

Det burde staa klart for ethvert Fagforeningsmedlem, at Overenskomsterne, saalænge de er i Kraft, maa respekteres af begge Parter, og at Arbejderne i Tilfælde af Uoverensstemmelser naturligvis ikke har Ret til at anvende andre Midler end dem, Overenskomsten giver Anvisning paa. Enhver kan let udmale sig, hvilke Følger det vilde faa, saafremt Arbejdsgivere og Arbejdere, naar de anser Tiden for gunstig, efter Forgodtbefindende satte sig ud over Overenskomstens Bestemmelser. Der vilde skabes Tilstande, der hverken var i Arbejdsgivernes eller Arbejdernes Interesse, og det vilde umuliggøre stabile Beskæftigelsesforhold.

Paa den anden Side er Forholdet vel nok dette, at ogsaa de paagældende Virksomheder kunde have bidraget til at undgaa Konflikten, hvis Bedriftsledelsen havde vist større Forstaaelse af Arbejdernes Ønsker i Stedet for stejlt at fastholde deres afvigende Standpunkter. Lidt større Imødekommenhed fra den Side havde sikkert været paa sin Plads.

Et Kapitel for sig er Kommunisternes Holdning under disse Konflikter. Mens det kommunistiske »Arbejderbladet« næppe nok skænker Strejken og Lockouten i Guld-, Sølv- og Elektropletvareindustrien en Tanke — thi dette er jo en lovlig Konflikt, som der ikke kan laves Agitation paa og derfor ikke har nogen Interesse — ligefrem svælgede Bladet i de langt mindre, ulovlige Konflikter. Selv Verdensbegivenheder som Ruslands Indtræden i det tidligere saa stærkt smædede Folkeforbund blegnede fuldstændig ved Siden af Konflikterne i Silkeborg og paa Refshaleøen, der sloges op som Verdenssensationer. At det ikke er Hensynet til Arbejderinteresserne, der var afgørende for Bladets Holdning, viste den Omstændighed, at det gladeligt bragte alle interne Enkeltheder til Arbejdsgivernes Kendskab. Hvis Arbejdsgiverne ønskede at vide, hvilke Fagforeninger, der ydede økonomisk Støtte til den ulovlige Konflikt, for derved at faa et Holdepunkt for nye Klager til Den faste Voldgiftsret, kunde de finde alle ønskede Oplysninger i »Arbejderbladet«. Disse Konflikter er for Kommunisterne en velkommen Anledning til at sprede Mistillid og skabe Vankelmodighed i Medlemmernes Rækker og fremskaffe det saa haardt tiltrængte Grundlag for den kommunistiske Fagforeningskonference. Kommunisternes Holdning og deres partipolitiske Udnyttelse af Konflikterne burde mere end noget andet belære Arbejderne om, hvis Ærinde de gaar, naar de lytter til de kommunistiske Paroler. Det er ene og alene Fagbevægelsens Splittelse og den socialdemokratiske Arbejderbevægelses Svækkelse, man fra den Side tilstræber under det hykleriske Foregivende af at varetage Arbejdernes Interesser. Søarbejderstrejken og andre Konflikter i Ind- og Udlandet viser, hvad der venter Arbejderne, naar Kommunisterne faar Indflydelse paa Organisationernes Ledelse. Derfor er Disciplin og Sammenhold nu mere nødvendigt end nogensinde, og det er i hele Fagbevægelsens Interesse, at saadanne Konflikter undgaas i Fremtiden.

Fra Forbundene.

Dansk Mejeristforbund har i Henhold til en Beslutning paa Forbundets sidste Kongres fornyligt foretaget Urafstemning blandt Medlemmerne om et af Kongressen anbefalet Forslag om Forbundets Indmeldelse i D. s. F. Forslaget vedtoges, og Forbundets Hovedbestyrelse har derfor tilstillet D.s.F.s Forretningsudvalg en Anmodning om Optagelse, som nu med Forretningsudvalgets Anbefaling er udsendt til Afstemning blandt Repræsentantskabets Medlemmer. Forbundet tæller 2100 Medlemmer.

Papirindustriarbejdernes Forbund i Danmark har meddelt D. s. F.s Forretningsudvalg, at det ved Urafstemning blandt Medlemmerne er vedtaget at udmelde Forbundet af D. s. F. Udmeldelsen gælder fra 1. Oktober 1935.

Dansk Stenindustriarbejderforbunds sidste Kongres vedtog som bekendt at flytte Hovedkontoret til Allinge paa Bornholm. Ogsaa Redaktionen og Trykningen af Forbundets Fagblad, som nu udkommer i et noget andet Format og Udstyr, er overflyttet til Bornholm.

Sukkervare- og Chokoladearbejdernes Forbunds Kongres.

I Dagene den 9.—10. og 11. August afholdt Sukkervare- og Chokoladearbejdernes Forbund Kongres paa Hotel »Dania« i Kolding.

Forbundets Forretningsfører Ejner Jensen aabnede førstnævnte Dag Kongressen og bød de fremmødte Gæster og Delegerede Velkommen.

Efter at ogsaa Formanden for Forbundets Afdeling i Kolding, Thorvald Nielsen, havde budt Kongressen Velkommen til Kolding, fik Gæsterne Ilnga Peterson, Sverrig, Navdius Olsen, Norge, og Chr. Brun, D. s. F., Ordet og overbragte Kongressen deres respektive Organisationers Hilsen.

Kongressen konstituerede sig herefter med Iver Jessen, Kolding, og Chr. Christensen, København, som Dirigenter, hvorefter Forretningsføreren fik Ordet for at aflægge

Beretning

om den afsluttede 3-aarige Kongresperiode. Forretningsføreren omtalte den mellem Landene siden 1931 indtraadte Usikkerhed og Omvæltning i Handelsforholdet og den vældige Afsætnings- og Arbejdsløshedskrise. Han gav en Oversigt over Arbejdsløsheden i Danmark og omtalte i denne Sammenhæng de af Regeringen iværksatte Forholdsregler mod Arbejdsløsheden samt de af Rigsdagen vedtagne Kriselove til Hjælp for Landbruget, Jordlove, Afgiftslove, Krisehjælp m. m., for Industrien Told- og Importlove til Beskyttelse af Hjemmemarkedet, o. s. fr. For den mindrebemidlede Del af Befolkningen og Arbejderne har Forholdene givet Anledning til Fornyelse af visse sociale Love, plus en Række Bevillingslove med Henblik paa den ekstraordinære Arbejdsløshed.

Selvfølgelig har disse Love ikke kunnet bortrydde de opstaaede Skavanker i deres fulde Udstrækning, men alle Lovene er udnyttet i deres fulde Udstrækning og har gjort god Gavn.

Ogsaa den store Handel har været meget utilfreds med Valutakontoret og Importreguleringerne, og naturligvis kan det ikke bestrides, at det er gaaet stærkt udover Eksportører og Importører. Men Importbegrænsningen har medført fornyede Erhvervsmuligheder for dansk Foretagsomhed.

Paa bar Bund stod den Arbejder, der blev afskediget. For ham eller hende betød enhver Lov om Forlængelse af den ekstraordinære Understøttelse, naar Arbejdsløsheden vedvarede, et Lyspunkt, selvom Arbejdsløshedsunderstøttelsen naturligvis heller ikke paa nogen Maade kunde erstatte en Arbejdsfortjeneste.

Forretningsføreren redegjorde derefter meget udførligt for Overenskomstsituationen i 1931 og 1932—1933 samt for Lockoutloven af 31. Januar 1933, der dannede Afslutningen paa de langvarige Forhandlinger og Arbejdsgiverforeningens Lockouttrusler. I Henhold til denne Lov forlængedes Fagets Overenskomst sammen med alle andre uforandret til 1. Marts 1934, uden at der iøvrigt Parterne imellem havde været ført nogen Forhandling om ny Overenskomst.

Arbejdsgiverne opgav dog naturligvis ikke at jamre sig over Arbejder-Lønningerne, og deres Oktober-Generalforsamling i 1933 paabød alle Underorganisationer inden 30. November 1933 at opsige samtlige de ved Lockoutloven forlængede Overenskomster til Udløb 1. Februar 1934 og fremefter, fordi den ønskede Reduktion af Arbejderlønningerne, der i 1933 ikke var gennemført.

Foreningen af »Danske Chokolade- og Sukkerfabrikanter« fulgte prompte Hovedforeningens Henstilling, og allerede den 31. Oktb. havde Forbundet Opsigelsen i Hænde. — Paa vel omtrent tilsvarende Maade gik det alle andre Steder. Trods det forholdsvis beskedne Sprog i Arbejdsgivernes offentligt fremkomne Resolution, stod Arbejdsgiverforeningen dog saa meget bagved alle Steder, at intet Fag fik Lov at ordne sine Overenskomster og trække sig bort fra Skuepladsen, og at der sluttelig blev den sædvanlige store Situation ud af det med 1. og 2. Lockoutvarsel o. s. v. med Henblik paa Iværksættelsen af Lockout fra 1. Februar 1934.

Arbejdsgiverforeningen havde i sin Resolution af Oktober 1933 bebudet, at den i »Parternes saavel som i Samfundets Interesse« vilde gøre Spørgsmaalet om Fastsættelsen af betryggende Afstemningsregler, hvorom Udvalget i H. t. Lockoutloven af 31. Januar 1933 forgæves havde forhandlet, til et af Hovedpunkterne i Foraarets Forhandlinger.

Det nedsatte Udvalg, der rummede Repræsentanter for Rigsdagen, Arbejdsgiverne, Arbejderne og Forligsmandsinstitutionen samt tiltraadtes af Socialministeren og Formanden for Den faste Voldgiftsret, delte sig i en Række Mindretal, hvis Forslag alle med Undtagelse af Socialdemokraternes tog Sigte paa at gøre det omtrent umuligt at forkaste et Forligsmandsforslag. Socialdemokraternes Opgave var ganske naturligt at søge opnaaet et praktisk Resultat, uden at Arbejdernes berettigede Interesser traadtes for nær. — Da Udvalget ikke kunde enes, udarbejdede Socialministeren selv det Forslag, der forelagdes Rigsdagen, og i den Lov, som derefter fra 18. Januar 1934 kom til at gælde for »Mægling i Afstemningsreglerne«, lykkedes det at fastholde Retten for Organisationerne til selv at bestemme, om de vilde anvende Urafstemning eller kompetent Forsamling til Vedtagelse eller Forkastelse af foreliggende Forslag.

I Foraaret 1934 endte Overenskomstsituationen hos Forligsmanden, der dels fik udsat Lockouterne til tidligst 30. Marts, og dels under 14. Marts fore-

lagde et Mæglingsforslag som et samlet Hele i H.t. Lovens Paragraf 8.

Ved den Afstemning, som derefter i Tiden fra 14.—25. Marts fandt Sted, fik Forligsmandsforslaget overvældende Flertal. Fra Forbund, hvor Vedtagelsen afgjordes ved Urafstemning, afgaves 43,431 Ja- og 17,081 Nej-Stemmer, medens Foreninger, der afgjorde Forslagets Skæbne i dertil kompetente Forsamlinger, efter Afstemningsreglerne i før omtalte Paragraf 8 beregnedes til 78,181 Ja- og 23,131 Nej-Stemmer. Mæglingsforslaget var derefter vedtaget med tilsammen 121,612 Jamod 40,212 Nej-Stemmer.

For vort Fags Vedkommende fandt ingen Særforhandlinger Sted, og man havde saaledes kun at tage Stilling til det udsendte Hovedforslag. Forretningsudvalget vedtog at anbefale det til Vedtagelse blandt Medlemmerne. Ganske vist kunde der godt ønskes adskillige Ændringer i den opsagte Overenskomst, men af Hensyn til den store Arbejdsløshed ansaa Forbundet Arbejdsro for det bedste og mest ønskelige paa nærværende Tidspunkt.

Medlemmerne tilsluttede sig dette Standpunkt igennem en Medlemsafstemning.

621 Medlemmer eller 38,2 pCt. af vore Medlemmer deltog i Afstemningen.

Efter at have omtalt en Række Overenskomstforhold med Enkelt-Virksomheder og Arbejdet for at konsolidere Forbundets Ungdomsafdeling sluttede Forretningsføreren sin interessante og omfattende Beretning.

Diskussionen om Beretningen tog nu sin Begyndelse, og en lang Række Talere havde Ordet til det af Forretningsføreren fremførte eller fremdrog andre Spørgsmaal, der havde særlig Interesse i vedkommende Afdeling.

Efter Diskussionen sattes Beretningen under Afstemning, og den godkendtes enstemmigt.

Regnskabet.

Forretningsføreren aflagde derefter Beretning om Regnskabet, som godkendtes enstemmigt.

Forbundet ændrer Navn.

Hidtil har Forbundets officielle Navn været Sukkervare-, Chokolade- og Bisquitarbejdernes Forbund.

Fra Hovedbestyrelsen forelaa der Forslag om at ændre Navnet til det, man i Almindelighed anvender: Sukkervare- og Chokoladearbejdernes Forbund.

Dette Forslag vedtoges enstemmigt.

Afslutning af Overenskomster.

Fra Hovedbestyrelsen forelaa Forslag om, at Forhandlinger om ny Overenskomst mellem Fabrikantforeningen og Forbundet foretages af Hovedbestyrelsen.

Denne kan, hvis den finder det formaalstjenligt, supplere sig saaledes, at Brancherne er ligelig repræsenteret.

Et saadant Forhandlingsudvalg kan afslutte Overenskomst med bindende Virkning, naar mindst ¾ af Forhandlingsudvalget stemmer derfor.

Dette gælder dog ikke ved Forhandlinger og Afstemninger om Mæglingsforslag og lignende stillet af Statens Forligsmand, hvor Urafstemning skal foretages.

Ved alle Urafstemninger har alle Medlemmer over 18 Aar Stemmepligt.

Enhver af Hovedbestyrelsen godkendt Boykotning eller Overenskomst er alle Afdelinger af al Kraft pligtige til at deltage i og overholde.

Der førtes om dette Forslag en meget langvarig Diskussion, hvori en Række af de Delegerede deltog.

Ændringsforslag.

Til Afsnittet om »et saadant Forhandlingsudvalg kan afslutte med bindende Virkning o. s. v.« stilledes der Ændringsforslag gaaende ud paa, at enhver Overenskomst skal godkendes ved Urafstemning.

Ændringsforslaget om Urafstemning forkastedes, og Hovedbestyrelsens Forslag vedtoges derpaa.

Valg.

Til Forretningsfører genvalgtes Ejner Jensen, København.

Til Forretningsudvalget valgtes Carl Dahl og Henry Petersen, København, og til Hovedbestyrelse valgtes Th. Nielsen, Kolding, Lilly Herbøll, København, Axel Nielsen, København, Hendel, Vejle, Egon Andersen, Aarhus, Carl Poulsen, Aarhus, og som Revisorer valgtes Ernst Jensen og Chr. Christensen, København.

Efter at forskellige mindre principielle Forslag var behandlet var Kongressens Dagsorden udtømt. Herefter fik Gæsterne Ordet og udtalte deres bedste Ønske om, at de trufne Beslutninger maatte være til Gavn for Fagets Udøvere.

Efter at Kongressen havde sunget Internationale sluttede denne for Faget paa mange Omraader betydningsfulde Kongres.

Arbejdsbureauets Beretning paa Dansk.

Dansk Forening for social Oplysning har i sin Publikationsserie »Samfundets Krav« udgivet en forkortet Oversættelse paa Dansk af den Beretning, det internationale Arbejdsbureaus Direktør aflagde paa dette Aars internationale Arbejdskonference i Genève.

Denne Beretning, som foruden en Redegørelse for den internationale Arbejdsorganisations Virksomhed tillige indeholder en enestaaende klar og koncis Oversigt over den økonomiske og sociale Verdensudvikling, er sikkert den af Bureauets talrige Publikationer, der har størst Interesse for den store Almenhed, og det har ofte været beklageligt, at den ikke har været tilgængelig paa et skandinavisk Sprog.

I en Meddelelse fra Arbejdsbureauet udtales Haab om, at det i Fremtiden, eventuelt ved Samarbejde mellem de nordiske Landes sociale Administration eller socialpolitiske Organisationer vil være muligt at naa en Ordning vedrørende en regelmæs-

sig Oversættelse til et af de skandinaviske Sprog af denne Aarsberetning og om muligt af andre af Arbejdsbureauet vigtigste Publikationer.

Arbejdslønnen i Industrien.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

Januar Kvartal 1934.

Paa Grundlag af det lønstatistiske Materiale, der af Dansk Arbejdsgiverforening stilles til Raadighed for Det statistiske Departement, er der, ligesom for tidligere Kvartaler, for Januar Kvartal 1934 foretaget en Opgørelse over Arbejdernes gennemsnitlige Timefortjeneste i en Række Fag indenfor Industrien, Haandværket og Handelen. Det skal bemærkes, at Betaling for Sommerferie ikke er inkluderet i de beregnede gennemsnitlige Timefortjenester. Med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Beregningen m. v. skal henvises til tidligere Redegørelser.

I nedenstaaende Tabel er for de større Hovedgrupper af Arbejdere den gennemsnitlige Timefortjeneste angivet for Januar Kvartal 1934 og for de 4 foregaaende Kvartaler.

Af Tabellen fremgaar det, at den gennemsnitlige Timefortjeneste for samtlige Arbejdere under et i Januar Kvartal 1934 var 128 Øre. For faglærte mandlige Arbejdere var Timefortjenesten 156 Øre, for Arbejdsmænd 130 Øre og for Kvinder 86 Øre. Det skal bemærkes, at den Mellemkategori af Arbejdere, der kan betegnes som »tillærte«, hovedsagelig indgaar under Gruppen ufaglærte. Som det vil ses af Tabellen, har den gennemsnitlige Timefortjeneste været uforandret for Kvinderne, medens der for mandlige Arbejdere fra Oktober til Januar Kvartal har været en Nedgang i den gennemsnitlige Timefortjeneste paa henholdsvis 4 og 1 Øre for faglærte og ufaglærte Arbejdere; denne Nedgang, der overvejende er af sæsonmæssig Karakter, skyldes særlig Byggefagene, hvor Fortjenesten i Januar Kvartal almindeligvis er noget lavere end i Oktober Kvartal, i hvilket sidste Kvartal der som Regel sker forholdsvis mange Udbetalinger af Akkordoverskud, et Forhold, der i Byggefagene faar en særlig stor Betydning, fordi Akkorderne i disse Fag hyppigt er ret langvarige.

Ligesom for de foregaaende Kvartaler er der for Januar Kvartal foretaget en Opgørelse over Fortjenesten ved Overarbejde og Arbejde i skiftende Hold, og Tillægget pr. Time for samtlige Arbejdere under eet udgjorde henholdsvis 0,9 og 0,3 Øre. I Januar Kvartal 1934 udgjorde Antallet af Overarbejdstimer for de Fag, hvor Oplysning om Overarbejde foreligger, 2,0 pCt. af samtlige Arbejdstimer.

Den gennemsnitlige Timefortjeneste i Januar Kvartal 1934 og de 4 foregaaende Kvartaler.

	Antal Arbejdere pr. 31/3 1934	Gennemsnitlig Timefortjeneste (med Anvendelse af de faktiske Arbejdertal)				
		Jan. Kv. 1934	Okt. Kv. 1933	Juli Kv. 1933	Apr. Kv. 1933	Jan. Kv. 1933
		Ø.	Ø.	Ø.	Ø.	Ø.
København						
Faglærte Arbejdere.....	20988	171	176	174	172	167
Ufaglærte —	18450	139	142	142	140	137
Ialt Mænd...	39438	156	160	158	156	152
Kvindl. Arbejdere.....	15851	88	88	89	89	88
Samtl. Arbejdere.	55289	136	139	139	137	134
Provinsen						
Faglærte Arbejdere.....	18363	139	141	139	139	138
Ufaglærte —	23549	122	124	122	121	121
Ialt Mænd...	41912	129	131	129	129	128
Kvindl. Arbejdere.....	10020	83	83	83	83	83
Samtl. Arbejdere.	51932	120	122	120	120	119
Hele Landet						
Faglærte Arbejdere.....	39351	156	160	158	156	155
Ufaglærte —	41999	130	131	131	130	129
Ialt Mænd...	81350	142	144	143	142	141
Kvindl. Arbejdere.....	25871	86	86	86	87	87
Samtl. Arbejdere.	107221	128	131	130	129	127

Nyt fra Udlandet.

Verdensarbejdsløsheden. Den af Det internationale Arbejdsbureau hvert Kvartal i »Industrial and Labour Information« offentliggjorte internationale Arbejdsløshed- og Beskæftigelsesstatistik viser, at den Bedring i Arbejdsløshedssituationen, som har været mærkbar siden 2. Kvartal af 1934, i det store og hele er bleven fortsat, ogsaa i de sidste 3 Maaneder. Imidlertid er Bedringen tilsyneladende mindre end den, som ved forrige Kvartalskifte kunde konstateres mellem Foraaret 1933 og Foraaret 1934.

For 3 Maaneder siden fremgik det af Statistikken, at Arbejdsløsheden i 5 Lande, nemlig Bulgarien, Frankrig, Irland, Polen og Portugal, var mindre gunstig i Foraaret 1934 end Aaret forud; alle disse Lande har fremdeles ugunstigere Tal end i 1933, men desuden er yderligere 4 Lande kommet ind under samme Rubrik, nemlig Belgien, Holland, Spanien og Czekoslovakiet. Det Land, hvor den fortsatte Bedring er tydeligst, er Sverige.

Naar man ser paa Beskæftigelses-Statistikken, bliver det almindelige Indtryk gunstigere. For de fleste Landes Vedkommende kan man mærke en Bedring, sammenlignet med det foregaaende Aar. Denne Bedring er tilmed blevet mere udpræget siden forrige Kvartal i Estland, Japan og Sverige, og dertil kommer, at Italien, som ved forrige Oversigt havde en mindre Nedgang i Beskæftigelsesgraden, nu viser en svag Stigning. Paa den anden Side har man konstateret den modsatte Tendens i Czekoslovakiet og Frankrig. For Frankrigs Vedkommende viste Tallene allerede i forrige Kvartal en Nedgang.

Overenskomstforlængelse i Sverige. Den 1. Januar 1935 udløber i Sverige Overenskomster for over 200,000 Arbejdere. Den 1. Oktober forelaa der Opsigelser for henved 70,000 Arbejdere, mens Overenskomster for 130,000 Arbejdere ikke blev opsagt og dermed er forlænget uforandret. Den største Gruppe, der har opsagt, er de mekaniske

Værkstedsindustriarbejdere, omfattende 50,000 Arbejdere, den næststørste Restaurationsindustrien og den tredjestørste Gruppe Træindustrien.

De største Grupper, der har forlænget, er Tekstilarbejderne, Jernværksarbejderne og Arbejderne i Skotøj- og Læderindustrien.

Reorganisation af Fagbevægelsen i Rusland. Ifølge »Industrial and Labour Information« afholdt den faglige Landsorganisation i Rusland den 6.-8. September Repræsentantskabsmøde i Moskva. Hovedpunktet paa Mødets Dagsorden var en af det kommunistiske Partis Centralkomité vedtaget Beslutning om Reorganisation af Fagbevægelsen, saaledes at de nuværende store Forbund opdeles i et Antal af mindre Forbund, med det Formaal — som det hedder i Centralkomiteens Beslutning — »at bringe dem i bedre Kontakt med de arbejdende Masser«. En lignende Beslutning blev allerede gennemført i 1931, hvor Antallet Forbund blev forhøjet fra 23 til 44 og senere til 47. Det var denne Beslutning, Repræsentantskabet skulde tage Stilling til; men da i Rusland Fagorganisationerne er underordnet det kommunistiske Parti, var denne Stillingtagen nærmest af rent formel Karakter. Der forlyder heller ikke noget om, at der fandt en Afstemning Sted eller med hvilket Stemmetal Partiets Beslutning godkendtes.

De bestaaende 47 Forbund har tilsammen 18 Millioner Medlemmer. 19 Forbund har hver over 300,000 Medlemmer, 4 over 500,000 og 4 hver over 1 Million Medlemmer. Bygningsarbejderforbundet har 1,500,000, Jernbaneforbundet 1,400,000 og Lærerforbundet 1,200,000 Medlemmer. 23 pCt. af samtlige russiske Lønarbejdere inklusive Sæsonarbejdere er ikke Medlemmer af en Fagorganisation. Den kommunistiske Partistyrelse er af den Mening, at dette Forhold skyldes Fagforbundenes Struktur og den Omstændighed, at Forbundene ikke har deres Hovedsæde i de Distrikter, hvor Hovedparten af vedkommende Industris Arbejdere beskæftiges.

I det Øjemed at faa alle Arbejdere organiseret og for at muliggøre, at Forbundene i større Udstrækning end hidtil kan arbejde for Industriprogrammets almindelige Gennemførelse samt bryde den passive Modstand, som en Del Fagforeningsmedlemmer fremdeles yder mod Regeringens og det kommunistiske Partis nye Fagforeningspolitik, har Partiledelsen besluttet at oplede de bestaaende 47 Forbund. I Fremtiden skal der være ikke mindre end 154 Fagforbund.

Forbundenes Opdeling og Reorganisation skal formes saaledes, at Virksomheden i højere Grad tager Sigte paa Produktionens Behov og at de faar forøget Betydning baade som en Forskole for Kommunismen og som Bindeled mellem det kommunistiske Parti og Masserne. Man haaber, at Reorganisationen vil sætte Fagforbundene i Stand til mere energisk at deltage i Industrialiseringsplanens Gennemførelse.

Af de 154 Fagforbund skal de 65 have deres Hovedkontor i Moskva, de øvrige i vedkommende Industris Hovedcentrer.

Repræsentantskabsmødet vedtog endvidere en Række Forslag vedrørende Forbundenes Sammensætning og indre Organisation.

Det internationale Malersekretariat afholdt sin 8. Konference i Dagene den 17.—18. September i København. Der var mødt Repræsentanter for Forbund i 6 Lande, endvidere for Bygningsarbejder-Internationale og Den internationale faglige Central i Paris. Den fungerende Sekretær, H. Lansink, Amsterdam, aflagde Beretning om Virksomheden, der naturligvis havde været præget af de politiske Omvæltninger i Tyskland og Østrig. Disse havde ikke blot bevirket et betydeligt Medlemstab, men ogsaa Tab af Internationalens Formue, Inventar og Arkiver, idet Internationalen ved Hitlers Magtovertagelse havde sit Sæde i Tyskland. I Tilknytning til denne Beretning redegjorde Repræsentanterne for Forholdene i de enkelte tilsluttede Lande.

Endvidere behandledes et Forslag fra Malersektionen i Norsk Bygningsarbejderforbund om Malersekretariatets Sammenslutning med Bygningsarbejder-Internationale. Forslaget forkastedes med 5 Landes Stemmer mod 2 gennem Vedtagelse af en Udtalelse, der betegner en Sammenslutning nu som uhensigtsmæssig.

Kontingentet fastsattes fra 1. Januar 1935 til 5 hollandske Cent pr. Medlem og Aar for selvstændige Malerorganisationer og 3 Cent for de Malersektioner, der staar tilsluttet Industriforbund.

Til Sekretær genvalgtes H. Lansink, og Internationalens Sæde forbliver dermed i Amsterdam.

Den økonomiske Situation i Frankrig. Frankrig er et af de faa Lande i Europa, som har klaret sig nogenlunde igennem den langvarige økonomiske Verdenskrise, selv om det naturligvis ikke helt har kunnet unddrage sig dens Virkninger. Landet søger at beskytte den egen Produktion mod Udlandets Konkurrence gennem et stærkt udbygget Import- og Kontigenteringssystem. Tiltrods herfor har Landet fremdeles en passiv Handelsbalance, hvis Underskud dog formindskes fra Maaned til Maaned. Juli Maaned viser saaledes en Import af 1714 Mill. Frcs. mod 2381 Mill. Frcs. i Juni, og en Eksport af 1351 Mill. mod 1462 Mill. Frcs. i Juni. For Aarets syv første Maaneder har Importen udgjort 14,327 Mill. og Eksporten 10,151 Mill. Frcs. I Forhold til samme Periode i 1933 er Importen sunken med 17 pCt., Eksporten derimod kun med 2,7 pCt. Det er navnlig Industri-Eksporten, der er ramt af Afspærringsforanstaltningerne. Dette har medført, at Landets industrielle Produktion falder konstant og i Juli naaede det laveste Tal, nemlig 97. Sætter man Produktionens Indekstal i 1913 lig med 100, var det for 1933: 107, April 1934: 103, Maj 101, Juni 99 og Juli som allerede angivet 97. Arbejdsløshedstallet er steget i det sidste Aar, men er dog fremdeles meget lavt i Forhold til Arbejdsløshedens Omfang i andre Lande og i Betragtning af Landets 40 Mill. Indbyggere. Ved Udgangen af August 1934 var der ved de offentlige Arbejdsanvisningskontorer i hele Landet tilmeldt ialt 357,672 arbejdsløse, mod 350,428 ved Udgangen af den foregaaende Maaned og 263,602 ved Udgangen af August 1932. Ved Bedømmelsen af disse

Tal maa dog tages i Betragtning, at der i Frankrig tidligere beskæftigedes over 2 Millioner fremmede Arbejdere, hvoraf henved Halvdelen har maattet forlade Landet paa Grund af Krise og Arbejdsløshed.

Til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden har Regeringen planlagt en Række offentlige Arbejder, der skal finansieres af Staten, de store private Jernbaneselskaber og af Socialforsikringen. I de kommende 6 Aar skal der hvert Aar stilles henved 1½ Milliard Frcs. til Raadighed i dette Øjemed. Man mener med Gennemførelsen af de udarbejdede Planer i den kommende Vinter at kunne skaffe Beskæftigelse til 80,000 arbejdsløse.

Det internationale Arbejdsbureaus Styrelsesmøde.

Det internationale Arbejdsbureaus Styrelsesraad, der nyvalgtes af sidste Arbejdskonference, afholdt Møde i Genève i Dagene 26.—28. September. Som Følge af foretagne Ændringer i Fredstraktatens paagældende Kapitel er Antallet af Styrelsesraadets Medlemmer blevet udvidet fra 24 til 32.

Ved Mødets Aabning mindede den fratrædende Præsident, Nationalbankdirektør Bramsnæs, om, at den internationale Arbejdsorganisation siden det sidst afholdte Styrelsesmøde var blevet forøget med to nye Medlemsstater, nemlig Amerikas forenede Stater og Sovjet-Rusland. Idet han bød disse nye Medlemmer velkommen, udtalte han at deres Deltagelse i det internationale Samarbejde sikkert vilde sætte sig betydningsfulde Spor i den Udvikling af Socialpolitiken, som Organisationen har til Formaal at fremme.

(Der maa i denne Forbindelse henvises til, at Rusland trods sin Indmeldelse i Folkeforbundet ikke ønsker at betragtes som Medlem af Arbejdsbureauet, skønt dette faktisk er en Underafdeling af Folkeforbundet, der bevilger Midlerne til Arbejdsbureauets Virksomhed. Styrelsesraadet er da ogsaa af den Opfattelse, at Medlemsskabet i Folkeforbundet automatisk medfører vedkommende Lands Tilhørighed til Arbejdsbureauet. Det vil sikkert vække Forundring i Arbejderkredse, at Rusland nægter at deltage i Folkeforbundets socialpolitiske Virksomhed. Indenfor Arbejdsbureauet vilde Ruslands Repræsentanter have rig Lejlighed til Samarbejde med Arbejderrepræsentanterne fra andre Lande og saaledes Mulighed for effektiv Fremme af det sociale Lovgivningsarbejde, men denne Side af Sagen synes ikke at interessere de russiske Magthavere, der sætter mere Pris paa Samarbejde indenfor Folkeforbundet med Repræsentanter for kapitalistiske og fascistiske Stormagter. Vi bebrejder ikke Rusland Varetagelsen af sine udenrigspolitiske Interesser, men en kraftig Medvirken indenfor Arbejdsbureauet vilde afgjort være i Interesse af det Verdensproletariat, Sovjet-Rusland altid fører i Munden. Forbliver Rusland trods alt udenfor Arbejdsbureauet, tyder dette paa et vist Sammenspil med den sorteste Reaktion i Vesteuropa, der selvfølgelig ikke ønsker en russisk Delegations Deltagelse i de internationale Arbejdskonferencer, da dette under de foreliggende Forhold vilde betyde en tilsvarende Styrkelse af Konferencens Arbejdergruppe.)

Til Præsident for det kommende Aar i Stedet for den fratrædende Direktør Bramsnæs valgtes den italienske Regeringsrepræsentant, Senator Giuseppe de Michelis. Til Vicepræsidenter valgtes: for Regeringsgruppen Riddell (Canada), for Arbejdsgivergruppen Direktør Ørsted (Danmark) og for Arbejdergruppen Mertens (Belgien).

Arbejdstiden i Kulgruber.

Af de foreliggende Realitetsspørgsmaal behandledes først Rapporten fra det i Sommer afholdte Møde af Repræsentanter for Regeringen, Arbejdsgivere og Arbejdere i en Række kulproducerende Lande, der i Fællesskab skulde undersøge Muligheden af en snarlig og samtidig Ratifikation af den i 1931 vedtagne internationale Konvention angaaende Arbejdstiden i Kulgruber. Efter indgaaende Drøftelse besluttede Styrelsesraadet med 20 Stemmer (12 Regeringer og 8 Arbejdere) mod 8 (Arbejdsgiverne) at lade denne Konvention revidere. Efter Forslag af Arbejdergruppen besluttedes det, at Styrelsesraadet ikke blot skulde underrette Regeringerne om de fem Punkter, paa hvilke der efter ovennævnte Mødes Opfattelse forelaa særlige Vanskeligheder for Konventionens Gennemførelse i Praksis, men ogsaa rejse Spørgsmaalet om Betimeligheden af at nedsætte Arbejdstiden i Kulgruber til et lavere Antal Timer end det i 1931-Konventionen fastsatte.

Foreligger der »social Dumping« fra Japans Side?

En af Bureauets franske Underdirektører, Prof. Maurette afgiven Rapport angaaende en af ham foretagen Tjenesterejse til Japan i Begyndelsen af indeværende Aar gav Anledning til en interessant Drøftelse af Arbejdsforholdene i Japan. Den japanske Regeringsrepræsentant, Yoshisaka, betegnede saaledes Rapporten som et værdifuldt og objektivt Dokument og sluttede sig til et fra anden Side stillet Forslag om at offentliggøre Rapporten. Efter at have fremhævet, at Prof. Maurettes Rapport kan opfattes som et klart Dementi af Paastanden om, at der foreligger »social Dumping« fra Japans Side, sluttede han med at henstille til Arbejdsbureauet at fortsætte ad samme Bane ved at lade iværksætte lignende Undersøgelser af Forholdene i alle Arbejdsorganisationens Medlemsstater. Bureauet bør derved, som i nærværende Tilfælde, tage Hensyn til hvert enkelt Lands særlige økonomiske, geografiske, etnografiske og lignende Forhold. Fra Arbejdergruppens Side fremhævede Hollænderen Kupers, med Tilslutning af Franskmanden Jouhaux, at den foreliggende Rapport frembyder den største Interesse, ikke mindst fordi den fastslaar, at den japanske Industri i Henseende til teknisk Udrustning, Organisation og Effektivitet nu paa ingen Maade staar tilbage for den europæiske eller amerikanske. Men naar dette er Tilfældet, bør Japan ikke længere nyde nogen Særstilling med

Hensyn til de internationale Arbejdskonventioner, saaledes som det hidtil i et vist Omfang har gjort. Det er muligt, at der fra japansk Side ikke foreligger bevidste Forsøg i Retning af systematisk Dumping af Varer, hvis Fremstillingspris er nedbragt gennem en Forringelse af Arbejdsvilkaarene, men faktisk betyder de nuværende Forhold indenfor den japanske Industri en Trusel mod Arbejderne i de Lande, der har naaet en højere Standard. Disse Lande kan derfor ikke indskrænke sig til en objektiv Konstatering af den nuværende Tilstand. De maa søge at overbevise den japanske Regering om, at det ikke er nok ikke at forringe de japanske Arbejderes Levestandard, men at denne positivt maa bringes i Vejret. Den indiske Arbejderrepræsentant, Joshi, fandt Rapporten af stor Betydning for Udviklingen af Forbindelserne mellem den internationale Arbejdsorganisation og Landene i det fjerne Østen. For Arbejdsorganisationen er det af største Betydning at komme til en nærmere Forstaaelse af Arbejdsforholdene i Asien. Asiens Arbejdere ønsker ikke, at deres Arbejds- og Levevilkaar skal betyde en Fare for Arbejderne i andre Lande, men stræber efter at naa frem til samme Vilkaar som dem, der hersker i de mest fremskredne Lande. Arbejdsforholdenes Forbedring i Østen burde være en af den internationale Arbejdsorganisations Hovedopgaver.

Den japanske Regeringsrepræsentant besvarede de Bemærkninger, som var fremsat fra Arbejderside. Ogsaa han var af den Opfattelse, at de japanske Arbejderes Vilkaar burde forbedres, men dette kan kun ske i Forbindelse med en Forbedring af hele Folkets Levestandard. Intet socialt Fremskridt kan ske uden i Forbindelse med økonomisk Fremgang. I øvrigt gjorde han opmærksom paa, at kun de af den første Arbejdskonference (Washington 1919) vedtagne Konventioner og ingen senere indeholder Særbestemmelser for Japan.

Paa Forslag af den engelske Regeringsrepræsentant, Leggett, besluttede Styrelsen endelig, at Professor Maurettes Rapport skal offentliggøres ved Arbejdsbureauets Foranstaltning under Forfatterens Navn.

40-Timersugen.

Det vigtigste Punkt paa dette Styrelsesmødes Dagsorden var utvivlsomt Spørgsmaalet om 40-Timersugen. Styrelsesraadet skulde tage Stilling til hvilke Foranstaltninger, der skal foretages i Anledning af den af sidste Arbejdskonference vedtagne Resolution om det paagældende Spørgsmaal. Som bekendt fastsloges det i denne Resolution, at Spørgsmaalet om Arbejdstidens Forkortning — hvad enten denne Reform betragtes som et Middel i Kampen mod Arbejdsløsheden eller som en Foranstaltning til at give Arbejderne Andel i de tekniske Fremskridt — nu maa betragtes som en Hovedopgave for den internationale Arbejdsorganisation. Resolutionen konstaterer, at Arbejdskonferencen har stillet sig velvillig overfor 40-Timersugens Princip, men at det ikke under den paagældende Samling har vist sig muligt ved Sagens Afgørelse at opnaa det til Beslutningsdygtighed nødvendige Antal Stemmer. Den paalægger det internationale Arbejdsbureau at indhente supplerende Oplysninger og henstiller til Styrelsesraadet at opføre Spørgsmaalet paa Dagsordenen for næste Konference med Henblik paa Vedtagelse af et eller flere Konventionsforslag.

Forhandlingerne indledes af den engelske Arbejderrepræsentant, Hayday, der mindede om de Forhold, under hvilke Arbejdskonferencen havde vedtaget denne Resolution, efter at det havde vist sig umuligt at vedtage en Konvention om Arbejdstidens Begrænsning. Han insisterede paa, at det paa næste Konference bør vise sig muligt at naa frem til den Konvention, paa hvilken der fra Arbejderside lægges saa megen Vægt, ikke mindst fordi De forenede Stater, der da vil møde frem med en officiel Delegation, vil lægge hele deres paa praktiske Erfaringer grundede Autoritet i Vægtskaalen for en positiv Løsning af Spørgsmaalet. Efter at have vendt sig mod Tanken om at gennemføre den tilsigtede Reform industrivis, d. v. s. særskilt for hver enkelt Industrigren, foreslog Hayday, at Styrelsen paa Dagsordenen for 1935-Konferencen opfører Spørgsmaalet om Arbejdstidens Nedsættelse, saaledes at det kan føre til en Konvention om 40-Timersugens *almindelige* Gennemførelse. Den franske Arbejderrepræsentant, Jouhaux, udviklede i et længere Indlæg Arbejdergruppens Syn paa Sagen. — Han maatte erkende, at Tanken om en Konvention, der fastslaar 40-Timers Ugens Princip, og som efterhaanden skal søges gennemført paa Erhvervslivets forskellige Omraader — saaledes som det paa den italienske Regerings Vegne blev foreslaaet af Senator de Michelis, da det under sidste Arbejdskonference havde vist sig umuligt at faa gennemført en Konvention af almindelig Karakter — var fremsat som et positivt Bidrag til Arbejdstidsnedsættelsens Gennemførelse, men han tvivlede om, at Forhaabningerne om denne Reform som Middel til Arbejdsløshedens Bekæmpelse vilde kunne tilfredsstilles ad denne Vej, ligesom han ikke troede, at Forslaget lod sig gennemføre i de enkelte Staters Lovgivning.

Direktør Ørsted, som udtalte sig paa Arbejdsgivergruppens Vegne (med Undtagelse af den italienske Arbejdsgiver) modsatte sig kategorisk Spørgsmaalets Optagelse paa Dagsordenen for næste Arbejdskonference. Arbejdsgivergruppen har straks fra Begyndelsen stillet sig afvisende overfor Tanken om en international Konvention om 40-Timersugen. Siden sidste Arbejdskonferences Afslutning har Gruppen ikke ændret sin Opfattelse angaaende dette Spørgsmaal, og den kan ikke indse, at en delvis Gennemførelse af 40-Timersugen skulde kunne føre til gunstigere Virkninger end den tidligere foreslaaede almindelige Gennemførelse, som ikke opnaaede den fornødne Tilslutning paa Konferencen. Efter at have mindet om de Indvendinger saavel af økonomisk som af social Art, som allerede er fremført mod Arbejdstidens Nedsættelse ad international Vej, sluttede Direktør Ørsted sit Indlæg med at erklære, at Krisen ikke lader sig løse ved Foranstaltninger af denne Art, men kun gennem en fornuftigere økonomisk Politik. Under Debattens Fortsættelse blev han bl. a. imødegaaet af sin Landsmand, Næstformand i De

samvirkende Fagforbund, Chr. Jensen, der deltager i Styrelsesraadets Arbejde som overordentlig Medlem af Arbejdergruppen, og som særligt under Henvisning til den foruroligende Vækst af Ungdomsarbejdsløsheden maatte beklage Arbejdsgivergruppens negative Standpunkt i Spørgsmaalet om Arbejdstiden. Chr. Jensen beklagede ogsaa det Standpunkt, som var indtaget af den finske Regeringsrepræsentant, Kancellichef i Socialministeriet, N. A. Mannio, og som gik ud paa, at Spørgsmaalets Behandling skulde udskydes til senere.

Blandt Diskussionens øvrige Indlæg hæftede man sig særligt ved de af den engelske Regeringsrepræsentant, Leggett, fremsatte Udtalelser. Ogsaa Leggett vendte sig mod Forslaget om, at Spørgsmaalet skal opføres paa 1935-Konferencens Dagsorden med Henblik paa den ovennævnte Konvention af pricipiel Karakter. Den engelske Regering kan overhovedet ikke give sin Tilslutning til nogen Konvention som lader Lønspørgsmaalet ud af Betragtning. Tanken om efterhaanden at faa Konventionen gennemført indenfor de enkelte Industrigrene, kan ikke ventes at ville føre frem til effektive Resultater. Den engelske Regering ønsker, at den internationale Arbejdsorganisation bør fortsætte sine Undersøgelser over Spørgsmaalet, da Styrelsesraadet for Tiden ikke disponerer over de Oplysninger, som burde foreligge, hvis det allerede nu skulde kunne tage Beslutning om Sagens Genoptagelse paa Konferencens Dagsorden.

Efter at den hollandske Arbejderrepræsentant, Kupers, havde fremhævet, at det overalt stod Arbejderne klart, at Nedsættelsen af Arbejdstiden ikke bør medføre nogen Reduktion af Lønnen, men derimod ikke var enige om ubetinget at kræve dette Spørgsmaal løst i Forbindelse med Konventionen om Arbejdstidens Begrænsning, fremsatte den franske Regeringsrepræsentant, Picquenard, et af en Række Regeringsrepræsentanter underskrevet Forslag til Resolution. Dette Forslag, der af Styrelsesraadet vedtoges med 22 Stemmer mod 7, lød som følger:

»Styrelsen beslutter:

1. at opføre Spørgsmaalet om Arbejdstidens Begrænsning paa Dagsordenen for den internationale Arbejdskonferences 19. Samling (1935);
2. at anmode Arbejdsbureauet om at udarbejde et Forslag til en enkelt Konvention angaaende Arbejdstidens Nedsættelse indenfor hele Erhvervslivet. Konferencen skal under den nævnte Samling, ligesom under senere Samlinger, bestemme, hvilke Kategorier af Virksomheder, der skal omfattes af Arbejdstidens Forkortelse, samt fastsatte de Metoder, der i hvert enkelt Tilfælde skal benyttes;
3. til næste Styrelsesmøde — der af Arbejdsbureauet vil faa forelagt Oversigter over de fra Regeringerne i Mellemtiden fremkomne Oplysninger — at udskyde det endelige Udvalg af de Erhvervsgrene, indenfor hvilke Nedsættelsen af Arbejdstiden skal finde Sted«.

Efter at Afstemningen angaaende ovennævnte Resolution havde fundet Sted, udtalte Præsidenten, de Michelis, at han i Overensstemmelse med Styrelsens Forretningsorden stillede Forslag om Opførelse af Spørgsmaalet om Arbejdernes Fritid i Relation til Arbejdstidens Forkortelse paa Dagsordenen for næste Styrelsesmøde. Dette, der vil finde Sted i Slutningen af Januar 1935, vil bl. a. komme til at beskæftige sig med Dagsordenen for Arbejdskonferencen i 1936.

Den internationale Arbejdskonference 1935.

Styrelsesraadet gjorde sig bekendt med og godkendte uden nærmere Forhandling de af det internationale Arbejdsbureau udarbejdede »Graabøger«, henholdsvis angaaende Ungdomsarbejdsløsheden og Rekrutering af Arbejdere i Koloniomraader m. v., hvilke Spørgsmaal skal op til første Behandling paa Arbejdskonferencen i 1935. Et Forslag fra Arbejdsgivergruppen om i »Graabogen« angaaende Arbejderferier med Bibeholdelse af Løn at indføre en Række indledende Bemærkninger om de økonomiske Konsekvenser af den paagældende Reform blev forkastet med 18 Stemmer mod 7.

Det besluttedes endvidere at lade 1935-Konferencen sammentræde den 4. Juni. Som bekendt skal Konferencens ordinære Samling i 1935 efterfølges af en ekstraordinær Samling, der udelukkende skal beskæftige sig med Søfartsspørgsmaal.

Andre Spørgsmaal.

Styrelsen fik endelig forelagt nogle fra den italienske Regeringsrepræsentant hidrørende Forslag, gaaende ud paa at tilsikre alle de Arbejdere, som ikke omfattes af de allerede vedtagne internationale Arbejdskonventioner — enten fordi de tilhører Kategorier som ikke er medtaget i Konventionernes Virksomhedsomraade eller fordi de tilhører Lande med lidet udviklet Sociallovgivning — i alt Fald et Minimum af Beskyttelse f. Eks. ved Vedtagelse af en international Lov af almen Art, hvorved alle Stater forpligter sig til at lade samtlige Arbejdere uden Undtagelse nyde godt af de almindelige Principper for Sociallovgivningen, som er fastlagt i Fredstraktatens XIII. Del, og som alle Medlemsstater ved Tiltrædelsen har givet deres Tilslutning til.

Paa Grund af Mangel paa Tid viste det sig imidlertid nødvendigt at udskyde den nærmere Behandling af disse Forslag til næste Styrelsesmøde.

Lønbevægelser og Konflikter.

Typografer hos Papæskefabrikant K. Baungaard.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 3. September forhandledes om en af Arbejdsgiverforeningen fremsendt Protest mod Lovligheden af et af Dansk Typografforbund fremsendt Strejkevarsel overfor Medlem af Papæskefabrikantforeningen, K. Baungaard, i Anledningen af, at Firmaet K. Baungaard ikke aflønnede de hos Firmaet beskæftigede Medlemmer af Typografforbundet efter de mellem Typografforbundet og Københavns Bogtrykkerforening gældende Lønsatser.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed om Lønnin-

gerne, hvorefter Typografforbundet erklærede, at det den 4. September vilde afsende 1. Varsel om Strejke.

Efter Varslets Afsendelse har der den 20. September været afholdt et nyt Fællesmøde, hvor man heller ikke opnaaede Enighed, hvorefter Arbejdsgiverne meddelte, at de vilde indanke Spørgsmaalet om Strejkens Lovlighed for Den faste Voldgiftsret.

Arbejdsmænd hos Ingeniør Winkel, Dybvad Mergelleje.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 4. September forhandledes om en af Entreprenørforeningen fremsendt Klage over, at Arbejdsmændene i Dybvad Mergelleje havde iværksat en uvarslet Arbejdsstandsning.

Ved Fællesmødet vekslede Parterne Forslag uden at der opnaaedes Enighed, hvorefter Arbejdsgiverforeningen meddelte, at den vilde indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Arbejdsmænd hos Firmaet Horsens Kulkompagni.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 4. September forhandledes om en af Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer fremsendt Klage over, at Havnearbejdere i Horsens havde iværksat Arbejdsvægring overfor Horsens Kulkompagni.

Paa Mødet oplystes det, at Havnearbejderne i Horsens, til Sikring for den rette Udbetaling af den overenskomstmæssige Arbejdsløn, havde forlangt, at der fandt Vejning Sted af de Kulpartier, der skulde aflæsses paa Pladsen. Der førtes en omfattende Diskussion om Kontrolbestemmelsen, med det Formaal at sikre Arbejderne den rigtige Betaling af deres Arbejde, uden at det dog lykkedes at opnaa Enighed om en Ordning.

Fra Arbejderside foresloges, at Dommere i Horsens skulde opfordres til at udarbejde et Kontrolsystem, saa begge Parter kunde være trygge. Da dette Forslag afvistes, endte Mødet uden Resultat.

Arbejdsgiverforeningen meddelte, at den vilde indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Arbejdsmænd hos Københavns Bunkerkul-Depot.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 4. September forhandledes om en af Dansk Arbejdsmandsforbund fremsendt Klage over, at Foreningen af Arbejdsgivere i Københavns Havn havde modsat sig, at en Uoverensstemmelse mellem Foreningen og Havnearbejdernes Fællesforbund henvistes til Afgørelse ved en faglig Voldgiftsret. Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, hvorefter Forbundet meddelte, at det vilde indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Stenhuggere hos L. Billeschau, Vejle.

Ved et Fællesmøde den 19. September behandledes en Klage fra Dansk Stenindustriarbejderforbund over, at Stenhuggermester L. Billeschau lod en Del Balustre udføre paa Drejebænk af en Smed, Mesteren og en Formand tiltrods for, at der i Betingelserne for Arbejdet stod angivet, at det skulde udføres af danske Stenhuggere.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, og Forbundet forbeholdt sig sin Stilling med Hensyn til Sagens videre Behandling.

Bevillinger til Silkeborg-Strejken.

Ved et Fællesmøde den 20. September behandledes en Klage over, at Tekstilarbejderforbundets Afdelinger i forskellige Byer dels havde vedtaget Bevillinger og dels havde paalignet Ekstrakontingent til de Strejkende i Silkeborg.

Det lykkedes ikke at opnaa Enighed, og Arbejdsgiverne vilde herefter indbringe Klage til Den faste Voldgiftsret.

Porcelænsmalerinder hos Firmaet Bøgh & Jepsen, Aalborg.

Paa Klage fra Keramisk Forbund afholdtes den 21. September et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Anledning af, at Firmaet Bøgh & Jensen, Aalborg, igennem længere Tid havde underbetalt de hos Firmaet beskæftigede Malerinder.

Der opnaaedes ikke paa Mødet nogen Enighed, og Forbundet forbeholdt sig at indbringe Sagen for Den faste Voldgiftsret.

Havnearbejdere i Esbjerg, Aalborg og Skive under Søarbejderkonflikten.

Ved et Fællesmøde den 21. September behandledes en Klage fra Arbejdsgiverforeningen over de umiddelbart før Generalstrejken i Esbjerg forefaldne Arbejdsstandsninger samt endvidere en Arbejdsstandsning paa samme Tidspunkt i Skive og Aalborg.

Efter at Sagerne var behandlet indgik man fra Arbejdsgivernes Side paa — under Hensyn til, at Politibeskyttelsen i Esbjerg var ganske utilstrækkelig, og det lokale Politis Optræden overhovedet ikke var egnet til at skaffe Ro tilveje — at undlade at rejse Sag for Esbjergs Vedkommende.

Da man endvidere var af den Anskuelse, at lignende Forhold havde gjort sig gældende ved den tidligere behandlede Klage fra Arbejdsgiverforeningen over Arbejdsstandsninger i Aalborg paa samme Tidspunkt som i Esbjerg, trak man ogsaa for Aalborgs Vedkommende sin Klage tilbage.

Derimod kunde man ikke fra Arbejdsgivernes Side erkende, at nøjagtig de samme Forhold havde gjort sig gældende i Skive, og man maatte her fastholde Kravet om en Bod for den stedfundne Arbejdsstandsning, og under Hensyn til de foreliggende Omstændigheder indgik Dansk Arbejdsmandsforbund paa at betale en Bod af 300 Kr.

Smede- og Maskinarbejdere hos Firmaet West's Gas-Improvement Co., Ltd.

Den 24. September afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen, hvor man behandlede en Klage fra Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund over en Arbejdstandsning hos Firmaet West' Gas Improvement Co. Ltd. ved et Arbejde paa Østre Gasværk.

Paa Mødet opnaaedes Enighed om, at Arbejdet skulde genoptages den 25. September. Samtidig skulde der optages lokale Forhandlinger om det rejste Lønkrav, og saafremt Enighed herom ikke

opnaas, afholdes Mæglingsmøde den 26. September.

Forbundet forbeholdt sig iøvrigt at rejse Klage for Den faste Voldgiftsret. Arbejdsgiverforeningen tog samme Forbehold.

Rørlæggere hos Smedemestre i Nykøbing F.

Ved et Fællesmøde den 25. September behandledes en Klage fra Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund over, at Smedemesterforeningen i Nykøbing F. modsatte sig Rørlæggernes Krav om at lade en af Fagforeningen valgt Opmaalemand deltage i Opmaalingen af Rørarbejde.

Paa Mødet vilde Arbejdsgiverne ikke anerkende Kravets Berettigelse, og Forbundet forbeholdt sig derfor at indbringe Sagen for Den faste Voldgiftsret.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 1955.

Murere hos Murmester Chr. Larsen, Varde.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 24. August 1934 i Sag Nr. 1955: Murerforbundet i Danmark mod Murerm. Charles Larsen, Varde.

Under nærværende Sag har Murerforbundet i Danmark indklaget Murermester Charles Larsen af Varde for Overenskomstbrud under de nedenfor angivne nærmere Omstændigheder.

Det fremgaar af Sagen, at der mellem Indklagede, der er uorganiseret, og Forbundets Afdeling i Varde under 21. Juli 1932 er indgaaet Overenskomst, hvori det bl. a. hedder:

»Undertegnede Murermester erklærer herved, at jeg, naar jeg beskæftiger Medlemmer af Murerforbundet i Danmark, vil betale efter og iøvrigt overholde den Overenskomst og Priskurant, som til enhver Tid er gældende mellem »Hovedorganisationen for Mesterforeningerne i Byggefagene paa Landet i Danmark« og »Murerforbundet i Danmark« .....«

I den Overenskomst, hvortil der saaledes henvises, hedder det blandt andet i

§ 9.

Mesteren antager kun en Lærling eller Forbundter for hver 3 Svende.

.....

§ 10.

For at forhindre Smudskonkurrence, hvorved vi forstaar Anvendelse af billigere Arbejdskraft end anført, forpligter undertegnede Mestre sig til fortrinsvis at antage organiserede Svende i Tilslutning til Murerforbundet i Danmark, og fortrinsvis at antage saadanne Svende i Arbejdet, som er hjemmehørende paa samme Foreningsomraade.

.....

§ 11.

..... For at et Kompagniskab mellem to og flere Mestre kan godkendes som legitimt, skal der paa Forlangende af Murerforbundet fremlægges gyldige Beviser for, at de hæfter alle for én og én for alle overfor Bygherre, Leverandører m. v.

.....

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

Indklagedes Broder, Magnus Larsen, blev omkring den 1. Februar d. A. slettet af Murerforbundet paa Grund af Kontingentrestancer, og han maa derfor betragtes som uorganiseret Svend. Han er imidlertid trods den ovennævnte Bestemmelse i § 10 fremdeles beskæftiget hos Indklagede, der paa en Henvendelse fra Klagernes Afdeling angaaende dette Forhold udtalte, at han og Broderen nu arbejdede i Kompagni. Da det stadig ikke ved Avertissementer, Licitationer eller paa anden Maade fremgik, at der bestod et Kompagniskab mellem dem, opfordrede Afdelingsformanden Indklagede til at føre Bevis herfor, og paa et derefter afholdt lokalt Mæglingsmøde blev der forelagt Indklagede til Underskrift en Erklæring saalydende:

»Vi undertegnede Murermestre erklærer herved paa Tro og Love, at vi hæfter begge for én og én for begge i den af os etablerede Murermesterforretning overfor saavel Bygherre som Leverandør.«

Denne Erklæring nægtede Indklagede — efter Klagernes videre Fremstilling — at underskrive og udtalte, at vel arbejdede han og Broderen i Kompagni, men han vilde ikke dele saavel sin Kassekredit som sine andre Værdier med Broderen og havde iøvrigt henstillet til denne om igen at indmelde sig i Murerforbundet, hvilket Broderen havde nægtet at efterkomme. Klagerne bestrider derfor, at der skulde bestaa et Kompagniskab; der foreligger kun et maskeret Kompagniskab, og Indklagede, der beskæftiger 5 Svende, vil kun sikre sig Broderens Arbejdskraft. — Klagerne har dernæst i deres under Domsforhandlingen givne Fremstilling anbragt, at Indklagede ogsaa paa anden Maade har gjort sig skyldig i Overenskomstbrud, nemlig *dels derved,* at han, der beskæftiger 4 Lærlinge, ikke ved Antagelsen af den fjerde Lærling havde 10 Svende i Arbejde, hvilket er i Strid med den foran citerede § 9, og *dels* derved, at han har i Arbejde en Murersvend Hein, ogsaa efter at denne er ekskluderet af Forbundet og altsaa dermed er bleven uorganiseret. Under Henvisning til alt foranstaaende har Klagerne nedlagt Paastand om, *at* Indklagede kendes pligtig at afskedige Broderen og Hein samt den nævnte Lærling, forsaavidt Kontrakt med denne ikke er oprettet, og *at* der idømmes Indklagede en efter Rettens Skøn fastsat Bod. Klagerne har i denne Forbindelse henvist til, *at* de har givet Møde den 10. August, til hvilken Dag Sagen efter Indklagedes hele Holdning sluttelig efter Stævning blev berammet, *at* Mødet var forgæves, idet Retten udsatte Sagen paa Foranledning af Indklagedes telegrafiske Anmodning og Henvisning til pludselig Sygdom indenfor Familien, *men at den* i Telegrammet bebudede Lægeattest ikke er fremkommen.

Indklagede har med Hensyn til de to fornævnte Forhold vedrørende Antallet af Lærlinge og Murersvend Hein anbragt, at disse Forhold ikke er berørt i Klagen, og han har derfor protesteret mod, at disse Forhold tages under Paakendelse. Indklagede bestrider, at han skulde have overtraadt den med Forbundet indgaaede Overenskomst. Han har efter § 10 kun en Pligt til »fortrinsvis« at antage orga-

niserede Svende, og da han til Stadighed beskæftiger ca. 25 Mand, som alle er organiserede, mener han ikke at have overtraadt den nævnte Bestemmelse ved ogsaa at beskæftige Broderen, der ikke er Medlem af Forbundet. Broderen er iøvrigt ikke slettet som Medlem paa Grund af Kontingentrestance; denne har Indklagede nemlig betalt, og Broderen udmeldte sig af Forbundet, fordi han arbejdede i Kompagni med Indklagede. Dette Kompagniskab er saaledes, at Broderen faar fast om Ugen hele Aaret rundt 10 Kr. mere end sædvanlig Svendeløn og desuden 20% af Netto-Overskudet paa de Arbejder, som udføres af Indklagede, medens denne kontraherer om Arbejderne og disponerer i enhver Henseende. Indklagede hævder derfor ikke at have overtraadt Overenskomsten og i ethvert Tilfælde at have været i god Tro, hvorfor han har nedlagt Paastand om Frifindelse.

Efter Indholdet af den til Grund for Sagen liggende Klage er det rigtigt, at de af Klagerne under Domsforhandlingen fremdragne Forhold vedrørende Antallet af Indklagedes Lærlinge og den hos ham i Arbejde værende Hein ligger udenfor den indgivne Klages Rammer. Disse Forhold vil derfor ikke mod Indklagedes Protest kunne tages under Paakendelse, men Retten finder dog efter Omstændighederne Anledning til overfor Indklagede at indskærpe Overholdelsen af de ham efter den indgaaede Overenskomst paahvilende Forpligtelser. Som det dernæst fremgaar af det ovenfor anførte, har Indklagede ikke tilvejebragt det ham efter Overenskomstens foran citerede § 11 paahvilende Bevis, og herefter saavelsom efter det under Sagen iøvrigt oplyste findes det mellem Indklagede og hans Broder bestaaende Arbejdsforhold ikke at kunne anses som noget egentligt Kompagniforhold. Broderen maa derfor antages at arbejde som Svend hos Indklagede og altsaa, da han staar udenfor Forbundet, som uorganiseret Svend. Efter Overenskomstens § 10 er Indklagede forpligtet til »fortrinsvis« at beskæftige organiserede Svende, og da han efter denne Bestemmelse maa være forpligtet til at antage organiseret Arbejdskraft, saalænge saadan egnet Arbejdskraft er til Raadighed, hvilket ubestridt har været Tilfældet, har Indklagede ved, som sket, at beskæftige Broderen gjort sig skyldig i et overenskomstmæssig retsstridigt Forhold. Indklagede findes derfor at burde betale Klagerne en Bod paa 200 Kr., der tillige vil kunne tjene til Dækning af Klagernes Omkostninger ved disses forgæves Møde den 10. August d. A.

Indklagede vil derhos have at betale Sagens Omkostninger med 300 Kr.

Kendelse:

I Bod til Murerforbundet i Danmark betaler Indklagede, Murermester Charles Larsen, 200 Kroner. Sagens Omkostninger betaler Indklagede med 300 Kroner.

Sag Nr. 1916:

Tekstilarbejdere hos A/S De forenede Tekstilfabriker, Aalborg.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 8. September 1934 i Sag Nr. 1916: Dansk Arbejdsgiverforening for Textilfabrikantforeningen og dennes Medlem, A/S De forenede Textilfabrikker, Aalborg, mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Textilarbejderforbund.

Under nærværende Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Textilfabrikantforeningen og dennes Medlem A/S De forenede Textilfabrikker, Aalborg, indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Textilarbejderforbund i Anledning af en overfor Textilfabrikkerne iværksat Arbejdsstandsning.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

Tirsdag den 27. Februar d. A., da Fabrikkens Spindemester indfandt sig paa Fabrikken omkring Kl. 2 ved Skiftet mellem 1. og 2. Hold, var kun en Del af Maskinerne i Gang, medens Arbejderne stod i Midtergangen i diskuterende Klynger. Mesteren udtalte til Arbejderne, at de ikke kunde blive staaende dér, og at de maatte gaa til deres Arbejde, hvorefter han gik til sit Kontor. Kort efter kom Arbejdernes Tillidsrepræsentant, Fru Marie Westergaard, ind paa Kontoret og meddelte, at Arbejdsforholdene, — uden iøvrigt nærmere at angive hvilke — maatte ordnes, inden Arbejderne igen gik i Arbejde. Hertil svarede Mesteren, at han ikke kunde ændre Forholdene, og at man, hvis der var noget at klage over, maatte henvende sig til Ingeniør Koch paa Fabrikken. Imidlertid var Maskinerne allerede standset, og ved Ingeniør Kochs Ankomst ca. 20 Minutter senere meddelte Fru Westergaard, at man vilde have Formanden i Renseriet Poul Pedersen fjernet med det samme; ellers vilde Arbejderne ikke igen gaa i Arbejde. Ingeniør Koch svarede, at det kunde han selvfølgelig ikke indlade sig paa, da han ikke kendte nogen Grund hertil og ikke havde modtaget nogen Klage over paagældende, og han forlangte derimod, at Arbejderne skulde gaa til deres Arbejde igen. Umiddelbart derefter, Kl. ca. 14½, havde imidlertid samtlige Arbejdere forladt Spinderiet; Fru Westergaard erklærede ikke at kunne gøre noget ved Sagen, og den lokale Afdelingsformand, der udtalte at ville forsøge Arbejdet genoptaget Kl. 18, meddelte Kl. 17½, at Arbejderne ikke vilde gaa i Arbejde, før den nævnte Formand var afskediget. — Efter at være bleven underrettet om Arbejdsstandsningen tilskrev Textilfabrikantforeningen under 28. Februar Textilarbejderforbundet, hvem man foreholdt det ulovlige i Arbejdsstandsningen og navnlig gjorde opmærksom paa de Følger, som denne vilde faa blandt andet ved Standsningen af Væveriet, idet man tilføjede, at man selvfølgelig var villig til at tage et Mæglingsmøde om Stridsspørgsmaalene, naar Arbejdet var genoptaget. Sagen indberettedes derhos til Arbejdsgiverforeningen, der under 1. Marts paaklagede Forholdet overfor De samvirkende Fagforbund under Fremhævelse af, at Virksomhedens Bomuldsvæveri som Følge af Mangel paa Garnmateriale mulig samme Dag maatte standses, hvorved yderligere 190 Arbejdere vilde blive uden Beskæftigelse. Den 3. Marts afholdtes mellem Hovedorganisationerne Fællesmøde, hvor man blandt andet enedes om Arbejdets Genopta-

gelse Mandag den 5. Marts ved normal Arbejdstids Begyndelse og Afholdelse samme Dag Kl. 10 af Mæglingsmøde til Behandling af de af Arbejderne rejste Klager. Arbejdet blev dog ikke genoptaget til det nævnte Tidspunkt, men først fra Kl. 9½.

Ifølge Klagernes videre Fremstilling er der paa det nævnte Mæglingsmøde for første Gang fra Arbejdernes Side overfor Fabrikkens Ledelse fremført Klage over, at Formand Poul Pedersen skulde have misbrugt sin Stilling, ligesom det ikke heller ad anden Vej har været Ledelsen bekendt, at Arbejderne mente at have Grundlag for nogen Klage over ham eller andre Formænd. Man gennemgik paa Mødet en Række Klagepunkter, der blandt andet stod i Forbindelse med Poul Pedersens Stilling som tidligere Repræsentant for en Forretning og som Incassator hos Arbejderne, og da Poul Pedersen i ethvert Tilfælde i et vist Omfang maatte erkende at have oversiddet den ham givne Frist til disse Forholds Afvikling, og da Ledelsen ønskede at bidrage sit til at skabe Ro indenfor Virksomheden og derhos lagde Vægt paa, at intetsomhelst ukorrekt Forhold kunde forekastes de Formænd, som repræsenterede Virksomheden overfor Arbejderne, blev Poul Pedersen frataget Stillingen som Formand og ansat som almindelig Arbejder i en anden Afdeling paa Fabrikken. Klagerne bestrider derimod, at Poul Pedersen paa anden Maade og særlig ved Trusel om Afskedigelse skulde have misbrugt sin Stilling som Formand. Poul Pedersen havde ikke Bemyndigelse til at antage og afskedige Folk, og det er derfor alene af den Grund udelukket, at Frygt for vilkaarlig Afskedigelse skulde have drevet Arbejderne til en Arbejdsstandsning, hvortil kommer, at Arbejderne, hvis de mente at have Grund til Klage, kunde og burde have henvendt sig enten til Fabrikkens øverste Ledelse, hvilket ikke er sket, eller til deres Organisation. Den paaklagede uvarslede Arbejdsstandsning er — hævder Klagerne videre — et groft Brud paa Septemberforliget og Fagets Overenskomst; den omfattede samtlige 327 Arbejdere i Spinderiet, medførte Væveriets Standsning og hindrede dermed Arbejdet for 190 Arbejdere, og den har endelig paaført Fabrikken et betydeligt Tab, der alene for Generalomkostningernes Vedkommende udgør ca. 5000 Kr. aarlig. Under Henvisning til alt foranstaaende og til, at det i den gældende Overenskomst mellem Txetilfabrikantforeningen og Dansk Textilarbejderforbund er bestemt, at de to kontraherende Parter bærer Ansvaret for, at saavel Løntariffen som Overenskomsten i det hele overholdes, har Klagerne nedlagt Paastand om, at der paalægges hver af de 327 Arbejdere, som har deltaget i den paaklagede Arbejdsstandsning, en Bod, og at Forbundet dømmes solidarisk med de enkelte i Arbejdsstandsningen deltagende Arbejdere.

De Indklagede procederer til Frifindelse. De bestrider i og for sig ikke, at den paaklagede Arbejdsstandsning har været formelt ulovlig, men de hævder samtidig, at den har bundet i Forhold, som reelt retfærdiggør Arbejdernes Optræden, og for hvilke Fabrikken derfor selv maa bære Hovedansvaret. De Indklagede har i saa Henseende navnlig anbragt, at man paa De forenede Textilfabrikker har et System, som ikke findes paa nogen anden Textilfabrik, idet der er ansat en hel Stab af Undermestre, der — selv om de mulig ikke maatte være udstyrede med Ret til Antagelse og Afskedigelse af Arbejdere —, dog har tiltaget sig saadan Ret og i ethvert Tilfælde har søgt at bibringe Arbejderne den Opfattelse, at disses Stilling var afhængig af Undermestrenes Forgodtbefindende. Der er da ogsaa fra Arbejdernes Side gentagne Gange klaget over skete Misbrug under Form af enten økonomisk Forfølgning ved Hensættelse til daarligere lønnet Arbejde eller undertiden ved Afskedigelse. Det kan vel være rigtigt, at disse Klager ikke har været rettet til Fabrikkens øverste Ledelse, men dette har sin naturlige Forklaring i, at tidligere Klager til Ledelsen erfaringsmæssig er mødt med en Anmodning om at henvende sig til Overmesteren, og denne har paa sin Side krævet eventuelle Klager forelagt sig og ikke Ledelsen. Det har vel været Tilfældet, at adskillige Klager er resulteret i en Ændring i de paaklagede Forhold, hvilket i og for sig kun var selvfølgeligt navnlig overfor en vilkaarlig Afskedigelse, men det hele indenfor Fabrikken herskende System har dog i Tidernes Løb skabt en voksende Utilfredshed og Følelse af Utryghed indenfor Arbejderne, der mente sig svigtet af Ledelsen og at være stillet uden nogen Forstaaelse fra dennes Side. Det er paa denne Baggrund, at det den 27. Februar passerede maa ses. Formanden Poul Pedersen, der ogsaa paa Grund af det fornævnte i Klagernes Fremstilling berørte Forhold havde givet særlig Anledning til Misfornøjelse, havde tidligere og den paagældende Dag overfor en Kollega fremsat nogle Ytringer gaaende ud paa, at »de af Kontoret antagne Folk skulde han nok komme af med«, at »de, som han havde noget imod, skulde han nok faa Lejlighed til at ramme«, og — med Hensyn til en enkelt Arbejder —, at »hans Dage snart var talte«. Naar disse Ytringer — skønt fremsatte af en Formand for en Afdeling med kun omkring 10 Arbejdere — dog førte til en Standsning fra alle Arbejdernes Side, er dette Forhold efter de Indklagedes Opfattelse netop Udtryk for, at der hos alle Arbejderne rørte sig en Følelse af Utryghed, og denne blev ikke ringere derved, at Overmesteren i Stedet for paa besindig Maade at søge Folkene beroliget, hvorved Konflikten sikkert var bilagt, erklærede, at de, som var utilfredse, godt kunde gaa og søge andet Arbejde. De Indklagede har endelig henvist til den Indsats, der fra Organisationernes Side er gjort til Arbejdets Genoptagelse, hvilket blev væsentlig vanskeliggjort ved Agitation mellem Arbejderne fra kommunistisk Side.

Da de enkelte i Arbejdsstandsningen deltagende Arbejdere ikke er indklaget under Sagen, maa Retten nære Betænkelighed ved at tage Spørgsmaalet om disses Bodsansvar under Paakendelse, og der foreligger derfor til Afgørelse alene Spørgsmaalet om, hvorvidt og i hvilket Omfang der bør paalægges det indklagede Forbund Ansvar for den paaklagede uvarslede Arbejdsstandsning, hvis Ulovlighed er utvivlsom. Saaledes som Sagen foreligger oplyst, ses de Indklagede ikke — bortset fra For-

holdet Poul Pedersen hvorom nedenfor — i tilstrækkelig Grad at have underbygget deres i alt væsentlig generelt formede Fremstilling af Forholdene paa Fabrikken med konkret angivne og belyste Tilfælde af Myndighedsmisbrug fra Formændenes Side, derunder navnlig ogsaa Tilfælde, hvor et paastaaet Misbrug uanset fremsat Klage ikke er berigtiget, og der foreligger derfor ikke et paa oplyste eller sandsynliggjorte Kendsgerninger støttet Grundlag, der gør det berettiget ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at der indenfor Fabrikken gennem længere Tid skal have foreligget Forhold, der i sig indebar et Angreb paa Arbejdernes personlige eller økonomiske Stilling, og hvorved Ledelsen altsaa havde svigtet sin Pligt til Kontrol med Varetagelse af Arbejdernes berettigede Interesser. Ledelsen har paa sin Side bestridt, at der har været den forebragt Klager enten direkte fra Arbejderne eller gennem Formændene, og det er ikke heller godtgjort, at Ledelsen enten ad anden Vej har været bekendt med saadanne Klager eller ved tidligere Lejlighed paa uretmæssig Maade eller i overlegen Form har afvist en fremsat Klage. Det maatte endelig, — og i særlig Grad, naar det som her angives at dreje sig om en fortsat Tilstand, som trods Klage ikke ændredes — naturligt paahvile Arbejderne enten at sikre sig Klagens Forelæggelse for den højere Ledelse ved selv at foretage Skridt i denne Henseende eller at paatale Forholdet ad sædvanlig organisationsmæssig Vej. — Som det fremgaar af den ovennævnte Sagsfremstilling, er det Poul Pedersens Forhold, som har været den umiddelbare Aarsag til Arbejdsstandsningen. Det er ubestridt, at han umiddelbart før denne har udtalt sig i de ovenfor refererede udæskende Vendinger. Det er dernæst oplyst, at det fra Ledelsens Side var ham paalagt inden en bestemt Frist at afvikle en tidligere Virksomhed, der ikke ansaas forenelig med hans Stilling som Formand. Dette var fra hans Side ikke overholdt, og Ledelsen ses ikke paa sin Side at have fulgt dette Forhold og sikret sig den krævede Afvikling. Selv om det imidlertid saaledes kan være forstaaeligt, at Poul Pedersens Forhold kan have givet beføjet Anledning til Utilfredshed blandt Arbejderne, og selv om Poul Pedersens senere Afskedigelse som Formand viser, at den umiddelbart til Grund for Arbejdsstandsningen liggende Klage over hans Forhold ikke har savnet Grundlag, ses disse Omstændigheder dog ikke at kunne undskylde den skete uvarslede gennem 5 Dage fortsatte Arbejdsstandsning paa en saadan Maade, at Bodsansvar dermed skulde bortfalde. Der vil derfor i Anledning af den indtraadte ulovlige Arbejdsstandsning være at paalægge Dansk Textilarbejderforbund en Bod, hvis Størrelse efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 4000 Kr.

Sagens Omkostninger vil være at udrede af de Indklagede med 300 Kr.

Kendelse:

Den ovennævnte Arbejdsstandsning har været ulovlig.

I Bod til Klagerne betaler Dansk Textilarbejderforbund 4000 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

Sag Nr. 1943.

Arbejdsmænd hos A/S De forenede Tekstilfabriker i Aalborg.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 8. September 1934 i Sag Nr. 1943: Dansk Arbejdsgiverforening for Textilfabrikantforeningen og dennes Medlem, A/S De forenede Textilfabrikker, Aalborg, mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund og dette igen for Arbejdsmændenes Fagforening i Aalborg.

Under nærværende Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Textilfabrikantforeningen og dennes Medlem A/S De forenede Textilfabrikker, Aalborg, indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark for DanskArbejdsmandsforbund og dette igen for Arbejdsmændenes Fagforening i Aalborg for Brud paa Septemberforligets Punkt 2.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

Den 27. Februar 1934 iværksatte de hos A/S De forenede Textilfabrikker i Aalborg beskæftigede Textilarbejdere en ulovlig Strejke i Spinderiet. Samtidig med denne, men ganske uafhængig heraf, opstod der mellem Selskabet og den lokale Afdeling af Dansk Arbejdsmandsforbund en Konflikt vedrørende Aflønningen af nogle løse Arbejdere, der var beskæftiget inde paa Fabrikkens Grund ved Aflæsning og Vejning af Bomuldsballer. Arbejdsmændenes Fagforening benyttede Strejkesituationen som Paaskud til overfor Selskabet at iværksætte en uvarslet Blokade, hvorom den stedlige »Social-Demokrat« for den 1. Marts indeholdt en saalydende Meddelelse:

»*Arbejdsmændene blokerer.*

Under Konflikten er et eller andet uholdbart Forhold blevet oplyst. Fabrikken har ved Transport af Baller beskæftiget bl. a. 2 uorganiserede Arbejdere, en organiseret Arbejdsmand og en organiseret Bager, der alle indtil for nylig er blevet aflønnet med 94 Øre i Timen. I den Anledning har vi fra Arbejdsmændenes Fagforening modtaget følgende:

»Da der ingen Overenskomst eksisterer med Tekstilfabrikken om visse Arbejder for saa vidt angaar Transport af Baller, kan intet Medlem af Arbejdsmændenes Fagforening tage Arbejde paa Fabrikken, før nærmere Meddelelse foreligger.

For Arbejdsmændenes Fagforening
Emil Nissen.«

Denne Bladmeddelelse blev efter Klagernes videre Fremstilling efterfulgt af en den 7. Marts dateret Skrivelse til Textilfabrikken, hvilken Skrivelse er saalydende:

»I Anledning af, at Arbejdet paa Tekstilfabrikkerne er genoptaget, og der saaledes nemt kunde komme til at foreligge Misforstaaelser, skal jeg ikke hermed undlade at meddele, at den af Arbejdsmændenes Fagforening i Aalborg iværksatte Blokade angaaende Transport af Baller, forsaavidt dette udføres af løse Arbejdere, som er eller skal

være Medlemmer af vor Organisation, stadig er i Kraft og ikke vil blive ophævet, førend overenskomstmæssig aftalte Forhold foreligger for bemeldte Arbejde.«

Fra Fabrikkens og Textilfabrikantforeningens Side negligerede man — som af Klagerne videre udviklet — denne Blokademeddelelse ved at undlade at beskæftige de paagældende løse Arbejdere og lade det omstridte Arbejde indenfor Fabrikkens Omraade udelukkende udføre af Tekstilarbejdere, hvis Overenskomst omfatter og indeholder Betaling for dette Arbejde. Den 20. Marts skulde Fabriken havde en Ladning Bomuld kørt hjem fra Rutedamperen fra Køben navn. Paa Grund af Blokademeddelelsen var der til at begynde med nogen Betænkelighed hos Tekstilarbejderne ved at udføre Aflæsningsarbejdet paa Fabrikkens Grund; men efter at Folkene havde haft Lejlighed til at konferere med Formanden for Tekstilarbejdernes Forbund i Aalborg, blev disse Betænkeligheder hævet, og Arbejdet gik sin Gang. Da Arbejdsmændenes Fagforening nu saa, at deres Blokade blev betydningsløs, iværksatte Fagforeningen om Eftermiddagen den 20. Marts pludselig Strejke ved Havnen, hvor Bomuldsballerne skulde læsses fra Kajen op paa Lastbilerne. Der henlaa paa det Tidspunkt paa Kajpladsen mellem 2—300 Bomuldsballer, som det var umuligt at faa hjemkørt til Fabrikken, og som Selskabet derfor maatte lade tildække med Presenninger, der blev lejede med en Udgift af ca. 300 Kr. Arbejdsstandsningen blev straks indberettet til Textilfabrikantforeningen, der satte sig i Forbindelse med Dansk Arbejdsmandsforbund, som lovede at tage sig af Sagen. Da dette imidlertid ikke førte til Arbejdets Genoptagelse, blev Sagen indberettet til Arbejdsgiverforeningen, der paaklagede den overfor De samvirkende Fagforbund. Den 27. Marts afholdtes Fællesmøde mellem Hovedorganisationerne, uden at Enighed dog blev opnaaet, men den paafølgende Dag, altsaa den 28. Marts, blev Arbejdet genoptaget. Under Henvisning til alt foranstaaende har Klagerne nedlagt Paastand om, at Arbejdsstandsningen kendes ulovlig, og at der i den Anledning paalægges Arbejdsmændenes Fagforening i Aalborg en efter Rettens Skøn fastsat Bod, der tillige indeholder Erstatning for det Fabrikken tilføjede Tab.

De Indklagede procederede til Frifindelse. De har til Støtte herfor nærmere anbragt, at Fagforeningens Formand i Februar d. A. erfarede, at de som Løsarbejdere til Arbejde paa Fabrikken antagne Arbejdsmænd aflønnedes med 94 Øre pr. Time. Han kendte ikke Overenskomsten mellem Textilfabrikantforeningen og Textilarbejderforbundet, og da denne Overenskomst efter hans Formening ikke omfattede Arbejdsmandsarbejde paa Fabrikkens Grund, var han ganske naturligt af den Opfattelse, at Arbejdsmænd, der antoges som Løsarbejdere til Aflæsning paa Fabrikkens Grund, skulde aflønnes med den i Arbejdsmændenes Overenskomst fastsatte Timeløn 1 Kr. 05 Øre. Formanden mente sig derfor berettiget til at forbyde Arbejdsmændene at udføre det nævnte Arbejde, medmindre der blev betalt 1 Kr. 05 Øre pr. Time, og ud fra denne Opfattelse er Fagforeningens under Sagen paaklagede Skridt foretagne. Hertil kommer, at Fagforeningen har ment sin Opfattelse bestyrket ved en Skrivelse af 13. Marts fra Textilarbejderforbundet, hvori det hedder:

»Firmaet er ikke berettiget til i Ly af vor Overenskomst at antage Folk et Par Dage og aflønne dem med 94 Øre pr. Time, thi denne omfatter kun dem, der maa siges at være om ikke fast ansatte saa dog i hvert Fald antagne for et længere Tidsrum. Saakaldte Løsarbejdere er frit stillede med Hensyn til, hvilken Løn de vil kræve for saadant tilfældigt Arbejde«.

De Indklagede har endelig henvist til, at Fabrikken — som af Klagerne anført — ganske negligerede Fagforeningens den 7. Marts daterede Skrivelse, der kun kan opfattes som et Tilbud om ved Forhandling at faa Sagen bragt ud af Verden, og Fabrikken maa derfor efter de Indklagedes Mening tilskrive sig selv de Ubehageligheder, der har været en Følge af Fabrikkens afvisende Holdning. Der har derfor med den ommeldte Arbejdsstandsning efter de Inklagedes Opfattelse været forbundet ganske særlige Omstændigheder, som i tilstrækkelig Grad maa begrunde den nedlagte Paastand om Frifindelse.

Efter alt foreliggende maa der gaas ud fra, at den paaklagede uvarslede Arbejdsstandsning har været ulovlig. Herefter, og da det ikke kan fritage Fagforeningen for Ansvar eller betragtes som nogen undskyldende Omstændighed, at Formanden har troet sig overenskomstmæssig berettiget til at handle som sket, vil den indklagede Fagforening være at ikende en Bod, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 400 Kr., hvilket Beløb tillige vil kunne tjene til Dækning af det Textilfabrikkerne forvoldte Tab.

Sagens Omkostninger findes de Indklagede at burde betale med 300 Kr.

Kendelse.

Den ovenfor omhandlede Arbejdsstandsning har været ulovlig.

I Bod til Klagerne betaler Arbejdsmændenes Fagforening i Aalborg 400 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

STØT ARBEJDERNES KOOPERATIVE VIRKSOMHEDER OVER HELE LANDET

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 8 * KØBENHAVN DEN 1. NOVEMBER 1934 * 31. AARGANG

Overenskomstsituationen.

Overenskomstsituationen former sig i Aar paa en noget anden Maade end i de sidst forløbne Aar. Saaledes har bl. a. adskillige Fag allerede forlænget deres Overenskomster udover 1935. Disse Fag, deriblandt de, der hører under Centralorganisationen af Metalarbejdere, vil derfor i Aar blive holdt helt udenfor ved de tilstundende Forhandlinger. Endvidere er det bekendt, at man fra ingen Sider ønsker at gaa til en almindelig Opsigelse af Overenskomsterne. Arbejdsgiverforeningen har denne Gang ladet sit fra tidligere Aar kendte Krav om generelle Lønnedsættelser falde og tilkendegivet, at den i det store og hele ønsker Overenskomsterne forlænget for et Aar, men dog for enkelte Fag, som f. Eks. Entreprenørfaget, vil have Forhandlinger optaget om Ændringer i Overenskomsten. Der er altsaa i Aar tilvejebragt større Bevægelsesfrihed for de enkelte Fag, idet der ikke foreligger en Sammenkædning af alle Overenskomster og der ikke fra nogen af Parterne er stillet generelle Krav, der, som dette var Tilfældet i tidligere Aar, vil danne Midtpunktet i de kommende Overenskomstforhandlinger og dermed ganske naturligt trænge alle Særønsker og Fordringer i Baggrunden.

Forretningsudvalget for D. s. F. har i flere Møder meget indgaaende drøftet hele Overenskomstsituationen og ligeledes afholdt 2 orienterende Møder med Formændene for de tilsluttede Forbund. Det kan siges, at der paa disse Møder stort set herskede Enstemmighed med Hensyn til Bedømmelsen af den foreliggende Situation og de Retningslinier, der bør følges. For at hindre, at der skabes unødig Uro paa Arbejdsmarkedet, vedtoges et Forslag om, at Hovedorganisationerne skulde træffe Aftale om Udskydelse af Opsigelsesfristen for de til 1. Februar løbende Overenskomster til 31. December for dermed at give de enkelte Fag Lejlighed til at forhandle sig til Rette om Ændringer af de bestaaende Overenskomster i Henhold til de paagældende Organisationers Ønsker og Krav.

Bestemmende for denne Tanke var den Betragtning, at de senere Aars generelle Overenskomstaf-slutninger har hindret de enkelte Fag i at opnaa saadanne Ændringer af Overenskomsternes Bestemmelser, som er nødvendige med Henblik paa den tekniske Udvikling og de forandrede Arbejdsmetoder eller maaske nu maa betragtes som forældede. Udskydelsen af Opsigelsesfristen skulde altsaa tilvejebringe Mulighed for en rolig og saglig Drøftelse af Tingene. Iøvrigt blev Forbundene stillet frit med Hensyn til Overenskomsternes Opsigelse.

Den 15., 19. og 26. Oktober har Forretningsudvalgene for D. s. F. og Dansk Arbejdsgiverforening været samlet til Drøftelse af dette Forslag saavel som af Overenskomstsituationen som Helhed. Det viste sig herved, at Arbejdsgiverne ikke kunde tiltræde dette og ikke mente, at en Afkortning af Opsigelsesfristerne vilde være særlig egnet til at bevare Roen i Erhvervslivet. Derimod gav de, som allerede nævnt, Udtryk for Ønsket om uændret Forlængelse af Overenskomsterne, dog med Undtagelse af enkelte Fag. Paa det sidste Møde enedes man sluttelig om at afvente Resultatet af den kommende Opsigelsestermin og derefter atter at træde sammen til Møde.

Da dette skrives er Stillingen altsaa den, at Overenskomstforholdene er i Orden for Fag med rundt regnet 40,000 Arbejdere, at Organisationerne i en Række andre Fag er indstillet paa Forlængelse og at endelig en Del Organisationer paatænker at opsige. Hvormange og hvilke Organisationer, der vil opsige, er det dog i Øjeblikket ikke muligt at opgive.

Sølvarbejderkonflikten.

Som det meddeltes i sidste Nummer af Bladet, havde D. s. F. protesteret mod Lovligheden af Arbejdsgiverforeningens første Varsel om Lockout i Jernindustrien i Anledning af Konflikten i Guld- og Sølvsmedefaget, af hvilken Grund Arbejdsgiverforeningen indankede Spørgsmaalet om Lockoutens Lovlighed til Den faste Voldgiftsret og meddelte, at det allerede vedtagne 2. Varsel ikke vilde blive ef-

fektueret, forinden Rettens Kendelse forelaa. I sin den 16. Oktober afsagde Kendelse gav Retten Arbejdsgiverne Medhold og fastslog Lockoutens Lovlighed, og samme Dag, endnu forinden Kendelsen var blevet tilstillet de modstaaende Hovedorganisationer, fremsendte Arbejdsgiverforeningen sit 2. Lockoutvarsel, der havde følgende Ordlyd:

DANSK ARBEJDSGIVER
FORENING

Kbhvn., d. 16. Oktbr. 1934.

Forretningsudvalget
for De samvirkende Fagforbund i Danmark.

I Fortsættelse af vor anbefalede Skrivelse af 2. ds. tillader vi os herved at meddele, at vor kompetente Forsamling har vedtaget, at der fra Torsdag den 25. ds. ved normal Arbejdstids Begyndelse iværksættes Arbejdsstandsning overfor Medlemmer af De samvirkende Fagforbund i Danmark beskæftigede hos samtlige Medlemmer af Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark samt A/S Bornholms Maskinfabrik og A/S Bornholms Maskinfabrik, Nordre Jernstøberi, dog med følgende Undtagelser.

a. De hos Medlemmer af Foreningen af industrielle Reparationsværksteder beskæftigede Arbejdere,

b. De ved Reparation af Gas- og Vandledninger, de ved Reparationsarbejde hos Gasmaalerfabrikkerne samt de hos A/S Emil Møllers Telefonfabrikker, Horsens, beskæftigede Arbejdere.

Hos A/S M. P. Allerups Eftf., Odense, og A/S Anker Heegaard, Frederiksværk, træder Lockouten for Glødeovnsarbejderne først i Kraft fra Onsdag den 7. November ved normal Arbejdstids Begyndelse.

For de ved Galvanisering beskæftigede Arbejdere træder Lockouten først i Kraft fra Torsdag den 1. November ved normal Arbejdstids Begyndelse.

For de ved Emaillebrænding beskæftigede Arbejdere træder Lockouten først i Kraft, efterhaanden som Arbejdet ved Ovnene bliver færdigt,

c. De ved Hestebeslag beskæftigede Arbejdere,

d. De ved koncessionerede Virksomheder (Elektricitetsværker, Sporvejsselskaber, Jernbaneselskaber o. a.) beskæftigede Arbejdere,

e. De ved Fabrikation af Crown Cork, Mælkekapsler og Blikdaaser til Næringsmidler beskæftigede Arbejdere,

f. De ved Reparation af Fiskerifartøjer beskæftigede Arbejdere, de som Nattevagter, som Kuske og ved Pasning af Heste beskæftigede Arbejdere samt Chauffører,

alt for saa vidt Konflikten indenfor Guld-, Sølv- og Elektropletfaget ikke forinden Arbejdsstandsningens Iværksættelse maatte være bragt til en for vore Medlemmer og os tilfredsstillende Afslutning.

P. F. V.:
Julius Madsen.

Statens Forligsinstitution greb nu ind og indkaldte Parternes Repræsentanter til Møde hos Forligsmanden Dr. jur. Poul Andersen. Forhandlingerne fandt Sted den 22. og 23. Oktober og endte med, at Forligsmanden stillede et Mæglingsforslag, som Parterne skulde afgive Svar paa senest den 29. Oktober. Samtidig udsattes den varslede Lockout til tidligst den 31. Oktober.

Ved den af Guld-, Sølv- og Elektropletarbejderforbundet foretagne Afstemning blev dette Forslag vedtaget med 433 mod 161 Stemmer, mens 67 Stemmesedler var blanke og 1 ugyldig. Da Forslaget ogsaa er tiltraadt af Arbejdsgiverne, er Konflikten i Guld- og Sølvsmedefaget dermed bragt til Ophør og Lockouttruslen bortfalden.

Den faste Voldgiftsret.

Der er ofte blevet klaget over, at Den faste Voldgiftsrets Kendelser straks efter deres Afsigelse tilgaar Dagspressen, mens Parterne først erholder Kendelserne nogle Dage senere. Dette har medført, at Parterne og andre interesserede først altfor sent kan gøre sig bekendt med Kendelsernes egentlige Indhold. For at faa dette uheldige Forhold rettet, har D. s. F. tilstillet Rettens Formand følgende Skrivelse:

Kbhvn., 17. Oktober.

DE SAMV. FAGFORBUND
I DANMARK

Formanden for Den faste Voldgiftsret,
Hr. Højesteretsdommer V. Topsøe-Jensen,
K. af Dbg., D. M.

Vi tillader os herved at henvende os til den højtærede Formand for Den faste Voldgiftsret med følgende Besværing.

Det er igennem de seneste Tider blevet almindeligt, at der fra Rettens Sekretariat tilgaar Sagernes Parter telefonisk Meddelelse om en Kendelses Resultat umiddelbart efter Kendelsens Afsigelse, hvorefter selve Kendelsen straks tilgaar Dagspressen, medens Parterne først kommer i Besiddelse af den et Par Dage efter, bortset fra Tilfælde hvor det er lykkedes Parterne, ved Anmodning og telefonisk Henvendelse, straks at faa udleveret et Eksemplar af Kendelsen.

Denne Forretningsgang har medført, at saavel Parterne som andre interesserede i Almindelighed har været henvist til at søge Oplysninger om Kendelsens egentlige Indhold i Dagspressens ret tilfældige Udtryk og Kommentarer, og dette ofte i Sager hvor Kendskab til Kendelsens Enkeltheder er afgørende for hvilke Enkeltheder, der vil være at træffe.

Vi peger ogsaa paa, at det ved Behandling i Retten af Sag Nr. 2022 blev oplyst, at en Underorganisation under Dansk Arbejdsgiverforening havde kommuniceret Kendelse i Sag Nr. 1957 den 23. Juni d. A., altsaa samme Dag Kendelsen blev afsagt, medens De samvirkende Fagforbund først modtog denne Kendelse den 25. s. M., og det er

ikke for os oplyst hvorledes dette har kunnet lade sig gøre. Men endelig er der den 16. ds. sket det, at der umiddelbart efter Afsigelse af Kendelse i Sag Nr. 2027 er tilgaaet Hovedorganisationerne telefonisk Meddelelse om, at De samvirkende Fagforbund har tabt denne Sag, og paa Anmodning om straks at komme i Besiddelse af selve Kendelsen, er der svaret os — og formentlig ogsaa Dansk Arbejdsgiverforening — at dette ikke var muligt, men at hele Kendelsen blev tilstillet Dagspressen. I hvilken Udstrækning Dagspressen fik udleveret Kendelsen er vi ubekendt med, men vi har konstateret, at den socialdemokratiske Presse i den Henseende blev afvist.

Da den nævnte Kendelse var afgørende for, om hvorvidt Dansk Arbejdsgiverforening kunde afsende et 2. Lockoutvarsel, har det været af særlig Betydning for begge Sagens Parter, hurtigt at blive bekendt med Kendelsens Indhold, og under alle Omstændigheder forinden andre blev kendt dermed, og saa vidt vi har kunnet faa oplyst har da ogsaa Dansk Arbejdsgiverforening ved Velvillie fra en Journalist kunnet erkyndige sig om Kendelsens Indhold og paa Basis deraf afsende et Lockoutvarsel omfattende ca. 30,000 af vore Medlemmer, umiddelbart efter Kendelsens Afsigelse, og saaledes at dette Lockoutvarsel foreligger for hele Offentligheden og for os, forinden vi endnu har haft Lejlighed til at gøre os bekendt med Enkelthederne i Afgørelsen.

Det er den saaledes nævnte Fremgangsmaade vi føler Anledning til at besvære os over, og vi henstiller, om der ikke kan træffes en Ordning, saaledes at de af os paapegede uheldige Forhold rettes.

P. F. V.:
Chr. Jensen.
/Knud V. Jensen.

Arbejdsgiverforeningen, der blev gjort bekendt med denne Besværing, har tilsluttet sig D. s. F.s Betragtning i nedenstaaende Skrivelse:

DANSK ARBEJDSGIVER FORENING

Kbhvn., d. 18. Oktbr. 1934.

Formanden for Den faste Voldgiftsret,
Hr. Højesteretsdommer V. Topsøe-Jensen,
K. af Dbg. D. M.

Af De samvirkende Fagforbund er vi blevet gjort bekendt med den Besværing, Fagforbundene har tilstillet den højtærede Formand for Den faste Voldgiftsret i Anledning af, at det ved forskellige Lejligheder har vist sig, at Dagspressen er i Besiddelse af Rettens Kendelser, forinden disse er Sagens Parter i Hænde.

Vi tillader os i den Anledning at bemærke, at vi ganske deler De samvirkende Fagforbunds Betragtning om det nødvendige i en Ordning, der gaar ud paa, at Retten i hvert Fald ikke udleverer Dagspressen sine Kendelser, forinden de er tilstillet Parterne.

Med Højagtelse
Julius Madsen.
/Carl Plum.

Vi gaar ud fra, at Retten vil tage disse Skrivelser til Efterretning og søge det paaklagede Forhold ændret saaledes, at der i Fremtiden ikke forekommer Grund til Klage.

Generalstrejken i Spanien.

De spanske Arbejderes Modaktion mod den truende Reaktion og Fascisme er brudt sammen. Fagforeningerne og det socialdemokratiske Parti er opløst, talrige Arbejderførere og Tusinder af Arbejdere fængslede, mens Tallet paa de dræbte og saarede skal være meget stort. At dømme efter de foreliggende Beretninger, maa man nu være forberedt paa et mere eller mindre udpræget fascistisk Styre, og i dette nye Spanien vil der foreløbig næppe være Rum for socialdemokratiske Arbejderorganisationer. Den spanske Republik, hvis Oprettelse for kun et Par Aar siden, i 1931, hilstes med saa stor Enthusiasme, og hvortil navnlig Arbejderne i By og paa Land knyttede saa vidtgaaende Forhaabninger, vil vel næppe straks blive afløst af et Monarki; men den vil faa et andet Indhold — det vil igen være Storindustrien, de adelige Godsejere og Kleresiet, der med Militærets Hjælp vil opretholde et diktatorisk Styre.

Det var en tung Arv, den unge Republik overtog efter Monarkiet. Landets Finanser var i Uorden, store Dele af Landet henlaa uopdyrkede, Befolkningen — navnlig paa Landet — var fuldstændig forarmet, kort sagt: paa alle Omraader tiltrængtes gennemgribende Reformer for at raade Bod paa de tidligere Magthaveres slette Styre. Men alle disse mægtige Reformer kunde selvfølgelig ikke gennemføres paa een Gang, navnlig ikke, fordi de republikanske Partier, Socialdemokratiet samarbejdede med, holdt igen. Alligevel er der i Republikens første Aar forrettet et Kæmpearbejde paa det sociale og økonomiske Omraade. Den meget mangelfulde sociale Lovgivning blev udvidet, der gennemførtes en Jordreform, der tog Sigte paa en Udstykning af de store Godser og skulde skabe bedre Levevilkaar for den forarmede Landbefolkning, og Republiken tog sig endvidere særlig af det hidtil saa forsømte Skolevæsen for derved at modvirke den katolske Præstestands Magt over den uvidende Befolkning, hvis store Flertal hverken kunde læse eller skrive. Men hele dette Reformarbejde fik ikke Tid til at sætte rigtig Frugt og blev ogsaa stærkt modarbejdet af de klerikale og reaktionær-monarkiske Kredse samt tillige af den forholdsvis stærke kommunistisk-syndikalistiske Bevægelse, der med de ideligt iværksatte store Strejker i hele Landet bidrog til at holde Uroen vedlige. Den Omstændighed, at de højstemte Forhaabninger, der næredes ved Republikens Oprettelse, ikke opfyldtes, medførte omsider, at der ogsaa indenfor den socialdemokratiske Arbejderbevægelse dannede sig en Fløj, som mente, at Udviklingen henimod bedre sociale og økonomiske Kaar ikke gik hurtigt nok, og at det var Samarbejdet med de borgerlige Partier, der hindrede Arbejderbevægelsen i at sætte hele sin Styrke ind

for den fulde Virkeliggørelse af de opstillede Krav. Spørgsmaalet om, hvorvidt Socialdemokratiet skulde forblive i Regeringen eller trække sine Repræsentanter i denne tilbage og dermed genvinde sin fulde Frihed, har været stærkt omstridt.

Det fandt sin Løsning derved, at Regeringen demissionerede i September 1933. De indre Vanskeligheder og Højrepartiernes ustandselige Forsøg paa at manøvrere den republikansk-socialdemokratiske Regering ud, forfejlede ikke deres Virkning. Regeringen følte sig for svag til at trodse Stormen og gav Spillet tabt.

Da ingen af de to efterfølgende Regeringer var i Stand til at opnaa Flertal i Parlamentet, udskreves Nyvalg, der endte med et føleligt Nederlag ikke blot for Socialdemokratiet, men ogsaa for de andre gamle Regeringspartier. Men derved var der ikke skabt et regeringsdygtigt Parlamentsflertal, idet yderste Højre nægtede sin Støtte, saalænge Kravet om de anti-klerikale Loves Ophævelse ikke blev tiltraadt. Siden den republikansk-socialdemokratiske Regerings Fratræden har Regeringskriserne hørt til Dagens Orden i Spanien. I Løbet af det sidste Aar har ikke mindre end 5 Regeringer afløst hinanden, og for hver Regering gik Udviklingen et Stykke til højre. I Strid med Forfatningen afsattes socialdemokratiske Kommunalbestyrelsesmedlemmer og Borgmestre, de sociale Rettigheder forringedes, og man søgte ved enhver Lejlighed at svække Arbejderorganisationernes Indflydelse. Paa alle Omraader sporedes Reaktionens voksende Magt. I den sidste Tid er der blevet begaaet grove Overgreb overfor Partiet og Fagbevægelsen. Myndighederne foranstaltede i stor Udstrækning Husundersøgelser hos de mere bekendte Arbejderførere og i Arbejdernes Forsamlingsbygninger, der tildels holdtes besat af Politiet, flere Førere fængsledes, og mange Fagforbund og det socialdemokratiske Parti var allerede før Generalstrejken tvungen over i Illegalitet, omend de ikke formelt var forbudt.

De Proteststrejker, Arbejderne ved forskellige Lejligheder iværksatte mod disse Overgreb, endte uden Resultat. Alt tydede paa, at det var Reaktionens Hensigt at slaa Arbejderbevægelsen fuldstændig ned. Opgivelsen af Deltagelse i Regeringen havde altsaa ikke som forventet styrket, men tværtimod i høj Grad svækket Arbejderbevægelsens Magt og frigjort Vejen for Reaktion og Halvfascisme. Situationen blev mere og mere tilspidset. I Begyndelsen af Oktober Maaned dannede saa Føreren for det saakaldte Radikale Parti, Lerreux, for tredje Gang i det forløbne Aar en Regering, hvori dog denne Gang ogsaa 3 Repræsentanter for det ekstreme, halvfascistiske Højreparti havde Sæde. Dette Partis Maal er Ophævelse af de anti-klerikale Love, af Agrarreformen og Revision af Arbejderlovgivningen. Den nye Regering optog disse Punkter i sit Program. Arbejderne var nu klar over, at der kun var Valget mellem fuldstændig Underkastelse eller Kamp. De valgte det sidste. Den 5. Oktober proklameredes Generalstrejken, som ikke havde Karakter af Proteststrejke, men var tænkt som Indledning til en revolutionær Modaktion. Dagspressen har allerede udførligt berettet om denne Aktions Forløb og Udfald, saaledes at vi her kan afstaa fra at skildre Begivenhederne under de blodige Kampe, der viste, at det ikke skortede de spanske Arbejdere paa Mod og Resoluthed, men tillige, at Resultatet af en saa ulige Strid mellem daarligtbevæbnede Arbejdere og Regeringens veludrustede Militær- og Politistyrker er givet paa Forhaand. Den spanske Arbejderbevægelse, der kunde notere en saa stor Fremgang efter Revolutionen, er slaaet ned og deler nu den tyske og østrigske Arbejderbevægelses tragiske Skæbne.

Arbejdsløsheden i August og September 1934.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

Ifølge en foreløbig Optælling for de Fag, som indgaar i Departementets Arbejdsløshedsstatistik, var der ved Udgangen af Septbr. Maaned blandt de organiserede Arbejdere i disse Fag i alt 63,066 Arbejdsløse, d. v. s. 16,9 pCt. af det samlede Antal organiserede Arbejdere i de paagældende Fag (i alt 373,027 ved Udgangen af August 1934).

Nedenstaaende Tabel viser Arbejdsløshedsprocenten for hver Maaned siden Januar 1929.

Samtlige Fag:	1934 pCt.	1933 pCt.	1932 pCt.	1931 pCt.	1930 pCt.	1929 pCt.
Januar	34,4	43,5	34,1	24,2	19,9	27,7
Februar	31,3	42,9	35,9	24 5	20,5	29,7
Marts	28,4	35,4	35,8	22,1	15,3	21,8
April	21,6	28,6	27,7	15,3	11,6	13,3
Maj	16,8	24,3	24,8	12,3	9,4	10,8
Juni	15,5	21,9	24,9	11,3	8,7	10,0
Juli	15,3	21,7	28,7	11,8	9,3	9,6
August	15,5	21,4	29,2	11,8	9,0	9,1
September	16,9[1])	20,9	29,6	12,1	9,0	8,7
Oktober		23,2	31,8	15,8	11,4	10,1
November		25,7	35,1	22,1	15,5	13,0
December		37,5	42,8	32,2	25,1	22,4

[1]) Foreløbige Tal.

Særskilt for Hovedstaden og Provinsen og med Deling paa 4 Erhvervsgrupper er Arbejdsløshedsprocenten vist i følgende Oversigt.

	Arbejdsløshedsprocenten ved Udgangen af					
	Septb. 1934[1])	Aug. 1934	Juli 1934	Septb. 1933	Aug. 1933	Juli 1933
Hovedstaden:	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
1. Bygn.- og Møbel-Industri	10,3	10,8	10,9	14,2	18,2	20,7
2. Anden Industri m. v.	14,1	14,7	15,0	19,6	20,5	21,2
3. Handel	8,2	8,5	8,6	11,4	11,1	10,3
4. Arbejdsmænd	20,0	18,6	15,8	21,9	21,4	20,5
I alt	14,9	14,9	14,4	19,2	20,0	20,3
Provinsen:						
1. Bygn.- og Møbel-Industri	7,9	8,5	8,4	16,9	20,4	22,3
2. Anden Industri m. v.	15,3	13,7	13,6	18,1	18,5	18,3
3. Handel	8,9	8,4	8,4	11,7	11,7	12,2
4. Arbejdsmænd	23,9	21,0	20,1	27,8	27,2	27,6
I alt	18,2	15,9	15,9	22,2	22,4	22,8
Hele Landet	16,9	15,5	15,3	20,9	21,4	21,7

[1]) Foreløbige Tal.

Endelig er i følgende Oversigt meddelt Arbejdsløshedsprocenten for Juli og August for de vigtigste Fag enkeltvis.

Fag	Antal Arb. pr. Aug. 1934	Arbejdsløsheds pCt. ved Udgangen af			
		Aug. 1934	Juli 1934	Aug. 1933	Juli 1933
		pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Bageri- og Konditoriarb...	4 930	27,5	22,7	33,1	32,6
Sukkervare-, Chokolade- og Biscuitarbejdere.....	1 658	10,7	21,4	15,8	25,1
Bryggeriarbejdere m. fl....	6 419	5,4	1,5	5,6	2,7
Slagteriarbejdere.....	8 360	16,8	15,0	13,1	11,3
Tobaksarbejdere.....	8 558	14,5	17,5	19,5	24,3
Tekstilarbejdere.....	3 252	5,2	8,6	5,1	6,1
Skræddere.....	11 984	13,2	14,0	16,7	14,5
Hatte- og Buntmagere....	11 469	8,8	17,7	11,2	21,2
Skotøjsarbejdere.....	4 751	12,6	16,1	11,9	13,0
Murere.....	9 307	4,1	1,5	8,9	9,1
Hustømrere.....	8 660	7,6	5,0	15,4	15,4
Snedkere.....	9 392	12,2	18,2	25,8	33,5
Malere.....	6 835	8,8	6,7	21,2	20,0
Sadelmagere og Tapetserere	2 098	17,3	21,6	32,2	35,9
Træindustriarbejdere.....	4 925	13,7	10,9	21,0	21,0
Karetmagere.....	1 119	25,0	17,0	21,9	25,1
Keramikere.....	1 464	3,8	4,7	6,9	7,2
Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere.....	1 213	19,9	21,7	34,3	35,6
Blikkenslagere.....	2 186	7,0	10,8	15,8	18,3
Smede- og Maskinarb.....	31 962	18,2	18,6	29,0	29,4
Formere.....	2 067	19,0	18,6	32,2	32,2
Elektrikere.....	2 995	15,9	18,8	24,4	28,3
Papirindustriarbejdere.....	1 602	1,7	1,9	2,9	2,9
Bogbindere.....	4 141	14,1	15,2	18,0	19,2
Typografer.....	6 346	16,4	13,1	19,8	17,0
Handels- og Kontormedhj..	21 248	8,6	8,6	11,9	11,8
Dansk Arbejdsmandsforb. m. v.....	116 909	20,6	19,9	25,8	25,4
Murarbejdsmænd i Kbhvn..	1 889	20,6	11,2	16,6	15,5
Landarbejdere.....	27 000	16,5	16,1	26,0	28,2
Sømænd.....	4 135	24,1	24,3	26,7	25,9
Søfyrbødere.....	2 450	27,7	26,9	29,4	32,2
Kedel- og Maskinpassere .	2 318	6,0	4,4	7,6	7,3
Kvindeligt Arbejderforbund	12 908	13 6	12,7	19,0	20,2
Andre Fag.....	26 477	11,8	10,9	20,3	19,2
I alt...	373 027	15,5	15,3	21,4	21,7

Den tyske Arbejdsfronts Ombygning.

Af *Karl Ehrlich.*

Siden Nazisterne den 2. Maj 1933 ensrettede de tyske Fagforeninger og sammensluttede dem i Arbejdsfronten, er denne undergaaet forskellige Forvandlinger. Den sidste Omdannelse fandt Sted d. 1. Oktober 1934. Det skete gennem en Forordning af Dr. Ley, den af Hitler udnævnte Fører for Arbejdsfronten. Det hedder deri bl. a.:

»Den nationalsocialistiske Stat fordrer en retfærdig Udligning af de enkelte Menneskers berettigede Interesser. Det nationalsocialistiske Parti og dets Organisationer, særlig den tyske Arbejdsfront, betragter sig som den ærlige Mægler ved denne Udligning.

Derfor var det nødvendig at opløse Fagforbundene og i Stedet for efter det nationalsocialistiske Partis Forbillede, uden Hensyn til Klasse og Profession, at sammenfatte Medlemmerne efter Huskarreer, Celler, Bedriftsfællesskaber, Stedgrupper, Kredse og Distrikter.

Dette Arbejde er nu fuldført .....

Jeg anordner derfor:

De hidtidige Fagforbunds Administration, Inkassation af Kontingenter, Udbetaling af Understøttelser etc. overgaar til Arbejdsfrontens Kontorer.«

Med den latterlige Begrundelse at ville hidføre en retfærdig Udligning forsvinder saaledes de sidste Rester af de tyske Fagforeninger. Arbejdsfronten er nu ligesom det nazistiske Parti organiseret paa Grundlag af Medlemmernes Bopæl. Arbejdernes sidste Mulighed for at drøfte faglige Spørgsmaal er bragt ud af Verden. Der findes nu ikke mere nogen Organisation omfattende alle Arbejdere indenfor det enkelte Fag eller Industri. Man har ophævet enhver organisatorisk Forbindelse mellem Fagenes Udøvere i den enkelte By og i hele Landet. Arbejdernes Forhold ordnes udelukkende paa Grundlag af Bedriften i Henhold til Slaveloven »Loven til Ordningen af det nationale Arbejde«. Men Arbejdsgivernes faglige Sammenslutning »Den tyske Industris Rigsstand« bestaar selvfølgeligt fremdeles.

Samtidig med de gamle Forbunds Endeligt har Arbejdsfronten udstedt fuldkommen nye Vedtægter, gennem hvilke ogsaa Kontingent- og Understøttelsesvæsenet ordnes ganske paany. De er nu fuldkommen ens for alle Fag.

Der er indført ikke mindre end *20 forskellige Kontingentklasser.* I de 3 laveste ydes der dog ingen Understøttelse og Hjælp.

Jeg anfører her nogle af Arbejdsfrontens Kontingentklasser, fordi de er Grundlaget for Understøttelsens Udregning:

Klasse	Indtægt pr. Uge	Ugekontingent
4	til 10 Mark	0,15 Mark
5	10 - 15 —	0,20 —
6	15 - 20 —	0,30 —
7	20 - 25 —	0,35 —
8	25 - 30 —	0,45 —
9	30 - 40 —	0,55 —
10	40 - 45 —	0,70 —

Da disse Kontingentklasser omfatter mere end 95% af Arbejdsfrontens Medlemmer, behøver jeg ikke at anføre de øvrige Klasser indtil Nr. 20.

I *Arbejdsløsheds-* og *Sygeunderstøttelse* ydes der en daglig Hjælp svarende til et Ugekontingent i et Tidsrum fra 7 til højst 16 Uger. Invalide- og Aldersdomsunderstøttelsen udgaar efter 10 Aars Medlemskab til et maanedlig Beløb svarende til 3 Maanedkontingenter, stigende efter 35 Aars Medlemskab til 8 Kontingenter. I Sammenligning med de tyske Fagorganisationers tidligere glimrende Understøttelsesindretninger er Arbejdsfrontens Understøttelsessatser kun latterlige Drikkepenge. Men ikke engang dertil har Medlemmerne lovlig Ret. I § 22 a af Vedtægterne hedder det nemlig:

»Arbejdsfronten undersøger i Tvivlstilfælde den foreliggende Trang og træffer endelig Afgørelse om Bevilling og Afslag.«

Som bekendt fandtes der mellem de tidligere tyske Fagforeninger en hel Række, der ved meget høje Kontingenter havde opsamlet sig Millionbeløb for at være i Stand til at yde Medlemmerne høje Understøttelser, og som tildels ogsaa ydede en temmelig høj Alders- og Invaliderente. Dette er nu Slut. Pengene er borte, Medlemmerne har tabt deres Rettigheder og maa nu være tilfreds med Arbejdsfrontens Tiggerskillinger.

Af de indkommende Kontingenter henlægges pr. Medlem og Maaned 0,20 Mark til Organisationen »Kraft durch Freude«, en Fritidsorganisation, som ved Siden af de tarvelige Understøttelser og Retshjælpen nu er Arbejdsfrontens eneste Opgave.

Handels- og Kontormedhjælperne samt Landarbejdere falder foreløbig ikke ind under disse nye Bestemmelser. Men Handels- og Kontorfolk skal indtil 1. Januar overføres til den nye Ordning. Man var sikkert ikke helt klar over, hvorledes man skulde ordne dette. Thi største Delen af disse Folk har været organiseret i »Deutschnationaler Handlungsgehilfenverband«, der frivillig sluttede sig sammen med Arbejdsfronten for at opretholde sine høje Understøttelsesindretninger. Skuffelsen indenfor Flipproletariatets Rækker er derfor særlig stor.

Dette nye Millionrøveri vil forhaabentlig bidrage til at aabne Øjnene ogsaa paa dem, der hidtil lod sig berolige af Nazisternes glimrende Taler og vidtgaaende Løfter, og dermed medvirke til Tysklands Opvaagnen.

Nyt fra Udlandet.

Kollektivoverenskomster i Sverige 1933. I 1933 blev der i Sverige afsluttet 1445 nye Overenskomster, saaledes at der ved Udgangen af 1933 bestod ialt 5635 Overenskomster omfattende 22,782 Arbejdsgivere og 596,563 Arbejdere. 4245 af de i Kraft værende Overenskomster omfattede hver højst 100 Arbejdere, 647 hver 101—1000 Arbejdere, 70 hver 1001—10,000 Arbejdere og 5 hver 10,001 — 50,000 Arbejdere. — Af det samlede Antal Overenskomster var 46 Rigsoverenskomster omfattende 215,308 Arbejdere (36,1%), 65 Distriktsoverenskomster omfattede 72,564 Arbejdere (12,1%), 1033 lokale Overenskomster omfattende 60,019 Arbejdere (10,1%) og 4491 Overenskomster gældende for Enkeltvirksomheder med 248,672 Arbejdere (41,7%).

Det maa dog bemærkes, at Forskellen mellem Overenskomstformerne ofte er mindre væsentlig. I nogle Tilfælde er der saaledes for hele Industrier afsluttet næsten enslydende Distrikts-, Lokal- eller Enkeltoverenskomst, hvorved der stort set er gennemført samme Arbejdsbetingelser i hele Landet, uden at der er oprettet en Landsoverenskomst.

De ved Udgangen af 1933 i Kraft værende Overenskomsters Løbetid var som følger: 80,2% var afsluttet for et Tidsrum af 1 Aar, 14,8% for indtil 2 Aar, 2,7% indtil 3 Aar, 0,1% over 3 Aar og 2,2% for ubestemt Tid. Af de i 1933 indgaaede Overenskomster var Løbetiden for henved 4/5 omfattende 160,000 (82%) Arbejdere fastsat til 1 Aar.

De gældende Overenskomster er dog tildels ældre end de korte Overenskomstperioder lader formode, idet mange Overenskomster er fornyet Aar efter Aar.

Antallet Fagforeninger og Fagforeningsmedlemmer i England. Ifølge en i Oktoberhæftet af »The Ministry of Labour Gazette« offentliggjort Statistik fandtes der ved Udgangen af 1933 i Storbritannien og Nordirland ialt 1063 Fagorganisationer mod 1065 ved Udgangen af 1932. I de senere Aar har Antallet Fagorganisationer været i stadig Nedgang, saaledes var Tallet i 1920 1375, i 1925 1166 og i 1930 1103. Nedgangen skyldes Sammenslutning mellem nærstaaende Organisationer.

Det samlede Antal Fagforeningsmedlemmer udgjorde ved Udgangen af 1933 4,383,000, det er 56,000 eller 1,3% mindre end ved Udgangen af det foregaaende Aar. Heraf var 3,655,000 Mænd og 728,000 Kvinder. 38 Fagforbund talte hver over 20,000 og tilsammen henved 2,900,000 Medlemmer eller 2/3 af det samlede Antal Fagforeningsmedlemmer. Den faglige Landsorganisation tæller rundt 3,295,000 Medlemmer, og man ser saaledes, at en ikke ringe Del af de fagorganiserede Arbejdere i England staar udenfor den faglige Hovedorganisation.

Den faglige Landsorganisation i Holland kunde i 1933 for første Gang i Kriseaarene notere en Nedgang i Medlemstallet, som sank til 321,835 mod 335,465 den 31. December 1932. Aarsagen til denne Tilbagegang skyldes for en ikke ringe Del de Foranstaltninger, Regeringen i Forbindelse med et Mytteri om Bord paa et hollandsk Krigsskib iværksatte overfor de socialdemokratiske Fagorganisationer, der organiserer Statens Arbejdere og Tjenestemænd og hvis Medlemstal som Følge heraf gik ned med 5308. Dertil kommer Indskrænkning af Jernbanernes Personale, hvorigennem der paaførtes Jernbaneforbundet et Medlemstab paa 1925. Medlemstallet er gaaet ned i 21 Forbund og steget i 9. Den første Fremgang noterer Landarbejderforbundet med 1585 nye Medlemmer. Af det samlede Antal Medlemmer ved Udgangen af 1933 var 18,347 Kvinder.

Ogsaa de andre Retninger indenfor den hollandske Fagbevægelse er næsten alle gaaet tilbage, saaledes talte den romersk-katolske Landsorganisation den 1. Januar 1934 194,155 Medlemmer (1. Januar 1933 198,057), den kristelig-protestantiske Landsorganisation 117,193 (116,913) Medlemmer, den neutrale Landsorganisation 41,820 (49,521) Medlemmer, den kommunistiske Landsorganisation 19,762 (23,102) Medlemmer, mens den syndikalistiske Landsorganisation talte ca. 2500 Medlemmer.

De tilsluttede Forbunds samlede Indtægt i 1933

udgjorde 7,636,932 Gylden, den samlede Udgift 7,238,369 Gylden og Formuen 14,6 Millioner Gylden. Landsorganisationens Strejkefond havde en Kassebeholdning paa 1,887,500 Gylden.

40 Timers Ugen. Foreningen af Arbejdsgivere i den engelske Skibsbygningsindustri har vedtaget at afslaa en Henvendelse fra vedkommende Fagforeninger angaaende Indførelse af 40 Timers Ugen med Lønkompensation ved de engelske Skibsværfter. Dette Forslag begrundedes med den i Industrien foregaaende tekniske Udvikling, den forøgede Produktion og den store Arbejdsløshed.

Arbejdsgiverforeningen motiverer sit Afslag med, at Indførelse af 40 Timers Ugen uden Løntab for Arbejderne vilde medføre en Forhøjelse af Produktionsomkostningerne med henimod 20%. Arbejdsgiverne tror ikke, at 40 Timers Ugen i nævneværdig Omfang vilde føre til Nyantagelse af Arbejdskraft, men højst vilde bevirke, at de allerede beskæftigede Arbejdere vilde have Arbejde i en længere Periode. Med Henblik paa Skibsbygningsindustriens usikre Fremtid og den skarpe internationale Konkurrence vilde en Forøgelse af Produktionsomkostningerne let kunne medføre, at de engelske Skibsværfter fik færre Ordrer ind og dermed ikke kunde beskæftigede det samme Antal Arbejdere som nu for Tiden.

Lønbevægelser og Konflikter.

Arbejdsmænd hos Jysk Telefon A/S.

Ved et Fællesmøde den 28. September behandledes en Klage fra Jysk Telefon A/S over, at Medlemmer af Dansk Arbejdsmandsforbund, beskæftiget ved Gravning af Kabelrender i Aarhus, havde standset Arbejdet uden Varsel, da Aktieselskabet ikke vilde betale for dette i Henhold til Overenskomsten med Entreprenørforeningen.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, og Arbejdsgiverne forbeholdt sig at indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Rørlæggere hos Firmaet Chr. Jul. Hansen, Vejle.

Ved et Fællesmøde den 26. September behandledes en Klage fra Firmaet Chr. Jul. Hansen, Vejle, over, at Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund uberettiget skulde have grebet ind i Firmaets Lønforhold.

Efter at Sagen var diskuteret, sluttede den med, at begge Parter forbeholdt sig deres Stilling.

Arbejdsmænd hos Murermester Carl Jørgensen, Hørsholm.

Ved et Fællesmøde den 27. September behandledes en uvarslet Arbejdsstandsning hos Murermester Carl Jørgensen, Hørsholm.

Man enedes om, at Arbejdet genoptoges Fredag den 28. September ved den normale Arbejdstids Begyndelse.

Arbejdsgiverne forbeholder sig at indbringe Klage over Arbejdsstandsningen for Den faste Voldgiftsret.

Arbejdsmænd ved Entreprenør Theuts Mergelleje ved Kolding.

Fra Dansk Arbejdsgiverforening var klaget over, at Dansk Arbejdsmands Forbund havde entreret overenskomstmæssigt med Entreprenør Theut ved Mergelarbejde paa Skovgaard Mergelleje til andre Lønsatser end de i Landsoverenskomsten fastsatte.

Sagen behandledes paa et Møde i Arbejdsgiverforeningen den 27. September, hvilket Møde endte resultatløst.

Havnearbejdere i Københavns Havn.

Ved et Fællesmøde den 3. Oktober behandledes nogle af Foreningen af Arbejdsgivere ved Københavns Havn paaklagede Uoverensstemmelser mellem Havnearbejdernes Fællesforbund og A/S Harald Kjærs Trælast-Import og Københavns Stevedore Compagni, uden at det dog paa Mødet lykkedes at bilægge disse. Arbejdsgiverne forbeholdt sig derfor at indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Arbejdsmænd hos Murermester Jens Rasmussen, Aalborg.

Den 6. Oktober behandledes paa et Fællesmøde en Klage fra Centralforeningen af Murermestre i Danmark over en af Dansk Arbejdsmandsforbunds Medlemmer i Aalborg etableret uvarslet Arbejdsstandsning overfor Murermester Jens Rasmussen & Sønner, Aalborg. Man enedes paa Mødet om at slutte Sagen imod at Arbejdet straks genoptoges.

Arbejdsmænd hos Murermester H. S. Pedersen, Aarhus.

Den 9. Oktober afholdtes Fællesmøde angaaende en Klage fra Arbejdsgiverforeningen over Arbejdsstandsning ved Støbearbejde for Murermester H. S. Pedersen, Aarhus. Det viste sig under Mødet, at Mesteren selv havde foraarsaget Standsningen.

Man enedes om Arbejdets Genoptagelse, og medens Arbejderne forbeholdt sig at rejse Sag paa Krav om Ventepenge, forbeholdt Arbejdsgiverne sig at klage over Arbejdsstandsningen.

Arbejdsmænd hos I. L. Østlund & Sønner, Odense.

Paa et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 6. Oktober behandledes en Klage over, at Arbejdsmænd beskæftiget ved Vejarbejde hos Firmaet I. L. Østlund og Sønner, Odense, havde nægtet at paabegynde det sidste Afsnit af Vejarbejdet, fordi Arbejdsgiverne nægtede at betale det i Henhold til Priskuranten.

Der opnaaedes ikke Enighed om Sagen, og Arbejdsgiverne forbeholdt sig at gaa til Den faste Voldgiftsret.

Kvinder paa Den danske Mælkekondenseringsfabrik i Horsens.

Paa Klage fra Kvindeligt Arbejderforbund over, at Den danske Mælkekondenseringsfabrik ikke overholder et i Den faste Voldgiftsret under Sag Nr. 1988 indgaaet Forlig og aflønner to hidtil i Akkord beskæftigede Kvinder med en Timeløn af 67 Øre, afholdtes der den 3. Oktober et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen, hvor der imidlertid

ikke opnaaedes Enighed. Forbundet forbeholdt sig derfor at indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Typografer paa Frederiksborg Amts Avis, Hillerød.

Paa Klage fra Organisationen af Bladudgivere i Provinsen afholdtes den 2. Oktober et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Anledning af, at en Maskinsætter var ophørt med sit Arbejde paa Frederiksborg Amts Avis uden Iagttagelse af det tarifmæssige Opsigelsesvarsel.

Sagen forligtes derved, at der til Organisationen af Bladudgivere betales et Beløb svarende til 2 Dage for meget ydet Arbejdsløn + 50 Kr.

Kvinder hos A/S Hede-Nielsen, Horsens.

Paa Klage fra Kvindeligt Arbejderforbund behandledes ved et Fællesmøde den 4. Oktober Spørgsmaal om Aflønninger af Kvinder, beskæftiget ved Pakning hos A/S Hede Nielsen, Horsens.

Man enedes om, at Aftalen, der hidtil er truffet vedrørende Pakkearbejde, fortsat staar ved Magt, og Firmaet udtalte, at det ikke forbyder sine Arbejdere og Arbejdersker at organisere sig, hvormed Sagen sluttedes.

Funktionærer hos Firmaet N. P. Thomsen, Dannebrogsgade, København.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 9. Oktober forhandledes om Oprettelse af en Overenskomst for de hos Beklædningsfirmaet N. P. Thomsen, Dannebrogsgade, København, beskæftigede Inkassatorer.

Paa Mødet opnaaedes Enighed om en Overenskomst, hvori fastsattes saavel den faste Ugeløn som de Procenter, Inkassatorerne skal oppebære for Opkrævningen. Overenskomsten indeholder tillige Bestemmelser angaaende Erstatning for Cykler samt vedrørende den Beklædning der skal udleveres, endvidere indsattes en Bestemmelse om Ferie og Ferieløn.

Overenskomsten er gældende indtil 1. Marts 1936.

Den til den 10. Oktober varslede Strejke aflystes.

Samtlige Arbejdere hos A/S »Atlas«.

Den 20. August fandt der en Arbejdsstandsning Sted paa A/S »Atlas«s Fabrik i Hillerødgade, idet 46 Mand, tilhørende henholdsvis Dansk Former- og Støberiarbejderforbund, Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, Snedkerforbundet og Dansk Arbejdsmandsforbund havde nedlagt Arbejdet som Protest imod, at Virksomheden havde gennemført et nyt Reglement for Marketenderiets Aabningstider.

Der var efter Arbejdsstandsningen opnaaet Enighed paa Timandsmødet med Hensyn til et nyt Reglement, og paa et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 11. Oktober behandledes Krav fra Virksomheden om Erstatning i Anledning af Arbejdsstandsningen.

Da der ikke var fuld Klarhed over, paa hvilken Maade det gamle Reglement var fremkommet, indgik Arbejdsgiverne paa at slutte Sagen med, at Arbejdernes Repræsentanter beklagede at Arbejdsstandsningen havde fundet Sted.

Arbejdsmænd hos A/S Hellerup Kulimport og Hellerup Kul- og Koks-Lager.

Den 11. Oktober afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Anledning af, at Dansk Arbejdsmandsforbund havde varslet Strejke overfor Firmaerne A/S Hellerup Kul-Import og A/S Hellerup Kul- og Koks-Lager, der havde nægtet at forhandle om en Overenskomst for Brændselsafbæring.

Arbejdsgiverforeningen havde protesteret mod Varslernes Lovlighed, da den paastod, at Firmaerne havde en gældende Overenskomst for dette Arbejde.

Man enedes om følgende:

Idet Arbejdsgiverforeningen erklærer omgaaende at ville indbringe Spørgsmaalet om Lovligheden af de fremsendte Strejkevarsler for Den faste Voldgiftsret, indgaar Dansk Arbejdsmandsforbund paa at udsætte Strejken, indtil Rettens Kendelse foreligger.

Chauffører hos A/S Københavns Lampe- og Lysekronefabrik.

Paa Klage fra Dansk Arbejdsmandsforbund over, at A/S Københavns Lampe- og Lysekronefabrik ikke aflønnede sine Chauffører efter den gældende Standardoverenskomst, afholdtes den 16. Oktober et Fællesmøde, hvor Sagen ordnedes paa den Maade, at Firmaet indgik paa at rette sig efter Overenskomsten og til fuld Afgørelse af den rejste Klage betaler 400 Kr. til Fagforeningen.

Skotøjsarbejdere paa 3 Skotøjsfabriker i København.

I Skotøjsindustrien er der i de senere Aar foregaaet en Udvikling i Retning af, at Bedrifterne i større og større Udstrækning antager helt unge Arbejdere.

Denne Udvikling virker foruroligende i Arbejdsforholdene, fordi de voksne Arbejdere med berettiget Ængstelse ser, at Arbejdsgiveren ved Hjælp af de unge Arbejdere undergraver de overenskomstmæssige Arbejdsforhold. Forbundet har derfor iværksat en omfattende Agitation for at faa de unge med ind i Organisationen. Denne Agitation er lykkedes. Det næste Skridt, Forbundet har foretaget, er ved Forhandling med Skotøjfabrikanterne at opnaa Tilslutning til en kollektiv Overenskomst for de unge. Dette Forsøg mødte absolut Modstand hos Arbejdsgiverne, hvorfor Forbundet fremsendte Strejkevarsler over 3 Firmaer.

Arbejdsgiverforeningen har, som altid, protesteret mod Lovligheden af Varslerne, og i den Anledning afholdtes den 18. Oktober et Møde i Arbejdsgiverforeningen.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, og Sagen vil nu af Arbejdsgiverne blive indbragt for Retten. Forbundet indgik paa at udskyde Iværksættelsen af Strejken indtil Retten har afsagt sin Kendelse.

Tobaksarbejdere hos Firmaet Brdr. Braun, København.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 18. Oktober forhandledes om en af Tobaksarbejderforbundet fremsendt Klage over, at Firmaet Brdr. Braun havde ændret den hidtil gældende Ordning med Hensyn til Udlevering af Tobaksvarer til de hos Firmaet beskæftigede Arbejdere.

Paa Mødet erklærede Sammenslutningen, at det ikke vilde modsætte sig den af Firmaet foreslaaede Ordning.

Forbundet vil herefter ved en lokal Forhandling søge Uoverensstemmelsen bilagt.

Smede og Maskinarbejdere paa A/S Københavns Bolte- og Møttrikfabrik.

I Anledning af en uvarslet Arbejdsstandsning paa Københavns Bolte- og Møttrikfabrik behandledes en Klage derover ved et Fællesmøde den 11. Oktober.

Sagen ordnedes derved, at Dansk Smede- og Maskinarbejderforbunds Afdeling 11 paa de paagældende Arbejderes Vegne betaler til Jern- og Metalindustriens Sammenslutning 160 Kr.

Glasarbejdere hos A/S Axel Schou, København.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 5. September forhandledes om Ændringer i den mellem Glasarbejderforbundet og A/S Axel Schou den 22. Maj d. A. oprettede Overenskomst.

I Overenskomsten af 22. Maj indførtes et Bonussystem; men da Produktionen af Neonrør her i Landet er af forholdsvis ny Dato, toges der et Forbehold overfor Bonusbestemmelsen.

Da det i den efterfølgende Periode viste sig, at de Tillæg, der indeholdtes i Bonusbestemmelsen, ikke gav det økonomiske Resultat, som var forudsat, optoges der mellem Forbundet og Firmaet en Forhandling, uden at denne bragte et Resultat.

Paa Mødet opnaaedes der Enighed om en Ændring i Bestemmelserne om Bonus, ligesom der opnaaedes Enighed om en Efterbetaling til Arbejderne af 200 Kroner.

Brolæggere i København.

Den 24. Oktober afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Anledning af en Klage fra Brolæggerlauget over, at Brolæggernes Fagforening i København havde optaget et Medlem i Strid med den gældende Overenskomst.

Mødet sluttede med, at Arbejdsgiverne forbeholdt sig at indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret, men vil stille Sagen i Bero, indtil Resultatet af nogle Forhandlinger mellem Parterne indbyrdes foreligger.

STØT ARBEJDERNES KOOPERATIVE VIRKSOMHEDER OVER HELE LANDET

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 1994.

Nittere og Specialarbejdere hos A/S Burmeister & Wain.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 10. September 1934 i Sag Nr. 1994: Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og dennes Medlem Burmeister & Wain mod De samvirkende Fagforbund dels for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, dels for Specialarbejderforbundet og Forbundene igen paa 101 strejkende Arbejderes Vegne.

Under denne Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og dennes Medlem A/S Burmeister & Wain indklaget De samvirkende Fagforbund dels for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, dels for Specialarbejderforbundet og Forbundene igen paa 101 strejkende Arbejderes Vegne for Brud paa de gældende Overenskomster, de gældende Regler for Behandling af faglig Strid og Septemberforliget.

Anledningen til Klagen er, at samtlige hos A/S Burmeister & Wain beskæftigede Nittere og Specialarbejdere, 101 i Tallet, Mandag den 27. August 1934 ved Arbejdstidens Begyndelse uden Varsel har nedlagt Arbejdet, idet som Grund blev angivet, at den af Nitterne valgte Tillidsmand var blevet afskediget om Lørdagen.

Klagernes Fremstilling gaar ud paa følgende:

Omkring 15. August blev det opdaget, at der til et bestemt Nitterarbejde var blevet leveret forkerte Nagler, hvorfor Arbejdet maatte gøres om. De forkerte Nagler blev boret ud, og Nitterne skulde nitte de nye Nagler. Dette Arbejde foregik i Pramme og udførtes af 5 Sjak. Under Arbejdets Gang blev der ført Forhandlinger om en Akkordpris for det, og medens disse Forhandlinger stod paa, var Arbejdspræstationen væsentlig ringere end normalt. Der blev ikke opnaaet Enighed om en Akkordpris, og efter at Forhandlingerne herom var bristet, blev Arbejdet fra den 24. August i Henhold til Overenskomstens § 7, 2. Stk., aflønnet med den gennemsnitlige Timefortjeneste ÷ 20%. Derefter sank Arbejdspræstationen yderligere. Medens der efter Klagernes Opgivende normalt skal kunne nittes indtil 40 Nitter pr. Time for hvert Sjak, gik Præstationen ned til ca. 14 Nitter pr Time, for et enkelt Sjak var den dog ca. 26 Nitter pr. Time. Den 25. August besluttede Ledelsen derfor at afskedige det Sjak, der skønnedes at have den efter Forholdene ringeste Arbejdspræstation, for derved at bringe Sabotagen til Ophør.

I dette Sjak var Nitter Walfred Andersen, der omkring den 15. August var blevet anmeldt for Virksomheden som nyvalgt Tillidsmand. Da han imidlertid ikke opfyldte den i Overenskomsten fastsatte Betingelse at have arbejdet mindst 1½ Aar i de sidste 2 Aar paa det paagældende Arbejdssted, havde Virksomheden svaret, at man ikke kunde anerkende Valget.

Klagerne hævder herefter, at der overhovedet

ikke foreligger noget Spørgsmaal om Afskedigelse af en Tillidsmand, og at den skete Afskedigelse af det Sjak, hvis Arbejdspræstation havde været særlig utilfredsstillende, har været fuldt berettiget.

Efter at der den 29. August var afholdt Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen, uden at det var lykkedes at opnaa noget Resultat, blev Sagen indbragt her for Retten, idet Klagerne, der ikke har villet gøre Bodsansvar gældende overfor Organisationerne, har nedlagt Paastand om, at Arbejdsstandsningen kendes ulovlig, og at der i den Anledning paalægges hver enkelt af de i Strejken deltagende Arbejdere, over hvilke Fortegnelse er fremlagt i Retten, en Bod af 15 Kr. for hver Dag, Strejken har varet.

De Indklagede har principielt paastaaet Frifindelse under Hensyn til den fra Firmaets Side udviste Optræden, subsidiært, at Boden sættes til et lavere Beløb end 15 Kr. pr. Dag, og saaledes, at der ikke tages Hensyn til Tiden efter Fællesmødet den 29. August, paa hvilket Tidspunkt Arbejdsgiverne forkastede et rimeligt Forslag om Arbejdets Genoptagelse.

De Indklagede bestrider, at der fra Arbejdernes Side har foreligget Sabotage overfor det omhandlede Arbejde. Den ringere Præstation maa sættes i Forbindelse med, at Arbejdet skulde udføres i Pramme i Stedet for paa Land, og med andre særlige Vanskeligheder ved Arbejdet. Det bestrides derfor, at det har været berettiget at afskedige et af Sjakkene. Men Hovedvægten ligger paa, at Firmaet har benyttet denne Anledning til at skille sig af med den af Arbejderne valgte Tillidsmand. Det er rigtigt nok, at Walfred Andersen ikke opfyldte de formelle Betingelser for at vælges, men de Indklagede hævder, at det paa Grund af Forholdene — bl. a. den paagældende Virksomheds Lukning gennem længere Tid — har været umuligt at vælge en Tillidsmand, der opfyldte disse Betingelser, og Valget vilde antagelig være blevet godkendt, naar Sagen var kommet til organisationsmæssig Behandling. Walfred Andersens Valg blev af Forbundet meddelt Jernindustriens Sammenslutning den 18. August, og først den 28. modtog Forbundet Meddelelse om Firmaets Protest, efter at Afskedigelsen var foretaget den 25. og Arbejdsstandsningen iværksat den 27. August. De Indklagede vil iøvrigt hævde, at Firmaet gennem lange Tider har forfulgt Arbejdernes Tillidsmænd og afskediget dem, naar man kunde se Lejlighed dertil. Naar det nu passerede ses paa Baggrund heraf, er det meget forstaaeligt, at der hos Arbejderne er opstaaet en Irritation, der har drevet dem til at nedlægge Arbejdet.

Med Hensyn til det omhandlede Nittearbejde er der ikke forelagt Retten saadanne Oplysninger, at det med afgørende Sikkerhed tør statueres, at der har foreligget Sabotage; men selv om dette har været Tilfældet, burde Firmaet — om end det havde nægtet at anerkende Valget — have kunnet indse, at en Afskedigelse, der omfattede den af Nitterne valgte Tillidsmand, vilde være egnet til at skabe Irritation, og det havde derfor været heldigere, om man havde undgaaet denne Afskedigelse, hvorved bemærkes, at der efter det oplyste var andre Sjak, hvis Arbejdspræstation laa omtrent paa samme Niveau.

Efter Sagens Forhandling den 5. September har Retten afsagt foreløbig Kendelse gaaende ud paa, at Arbejdsstandsningen har været ulovlig, og at Arbejdet snarest muligt skulde genoptages.

Arbejdet blev derefter genoptaget den 6. September, og det er oplyst for Retten, at der er opnaaet Enighed om en Akkordpris for det omhandlede Arbejde.

Idet Arbejdsstandsningen som anført har været ulovlig, vil der efter Klagerens Paastand være at paalægge hver enkelt deltagende Arbejder en Bod, der efter Omstændighederne fastsættes til 50 Kr.

Sagens Omkostninger vil være at udrede af de Indklagede.

Kendelse:

Den ovennævnte Arbejdsstandsning har været ulovlig.

I Bod til A/S Burmeister & Wain betaler hver af de i Strejken deltagende 101 Arbejdere, over hvem Fortegnelse er forelagt Retten, 50 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

Sag Nr. 1990.

Arbejdsmænd hos Firmaet Nørrebros Cementstøberi.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 11. September 1934 i Sag Nr. 1990: Dansk Arbejdsgiverforening for Foreningen af Cementvarefabrikanter i København og dennes Medlem Nørrebroes Cementstøberi mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund og dette igen for Jord- og Betonarbejdernes Fagforening.

Under nærværende Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Foreningen af Cementvarefabrikanter i København og dennes Medlem Nørrebros Cementstøberi indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark og dette igen for Jord- og Betonarbejdernes Fagforening for Brud paa Septemberforliget og den mellem Parterne bestaaende Overenskomst.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

Firmaet Nørrebros Cementstøberi har paa et Byggeforetagende paa A. F. Beyers Vej et Parti Altaner i Entreprise, hvilket Arbejde blev paabegyndt Lørdag den 18. August d. A. med 3 Medlemmer af Jord- og Betonarbejdernes Fagforening, hvorhos der senere antoges yderligere 1 Mand. I Overenskomsten findes ikke Akkordsatser for det heromhandlede Arbejde, altsaa Støbning af Altaner, hvorfor Arbejdet maa udføres i Slumpakkord eller Timeløn, jfr. Overenskomstens § 1 a, hvori det bl. a. hedder:

»Betalingen for andre Akkorder, som ønskes af begge Parter, fastsættes ved Overenskomst, der træffes mellem Entreprenøren og de paagældende Arbejdere.

I alle andre Tilfælde udføres Arbejdet i Timeløn.

Parterne er iøvrigt enige om, at der tilstræbes Akkord saavidt muligt.«

I Henhold hertil blev der efter Klagernes videre Fremstilling den 20. August forhandlet paa Arbejdspladsen om en Slumpakkord. Firmaet tilbød

125 Kr. pr. Altan, hvilken Pris, der svarer til en Timefortjeneste af 2 à 2½ Kr., ogsaa efter Fagmænds Udtalelser er særdeles god og andetsteds er betalt for tilsvarende Arbejde. Man var sikkert ogsaa kommen til Enighed med Arbejderne, hvis ikke Fagforeningsformanden, der var kommet tilstede paa Arbejdspladsen, havde blandet sig i Forhandlingerne og erklæret, at han fandt Prisen for lav. Den paafølgende Dag, altsaa den 21. Aug., drøftedes Spørgsmaalet paany paa Arbejdspladsen, ved hvilken Lejlighed Firmaets Repræsentant udtalte, at man i Mangel af Enighed om en Pris af 125 Kr. maatte følge de i Overenskomsten fastsatte Betingelser, og senere paa Dagen meddelte Sjakformanden efter i Fagforeningen at have talt med Formanden, at denne som Betingelse for Arbejdets Fortsættelse krævede en Betaling af 150 Kr. pr. Altan. Den 22. August meddelte Sjakformanden telefonisk samme Besked til Firmaet, og da Firmaet ikke vilde gaa med til denne Betaling, forlod de fire paagældende Jord- og Betonarbejdere samme Dag Arbejdspladsen, hvor allerede de forberedende Arbejder var paabegyndt. Jord- og Betonarbejdernes Fagforening har derefter i »Social-Demokraten« for den 25. August under »Fagmeddelelser« ladet indrykke følgende:

»Jord og Beton.
Ingen af vore Medlemmer maa paatage sig Arbejde ved Støbning af Altaner for Nørrebros Cementstøberi uden først at have henvendt sig paa Fagforeningens Kontor.«

Efter Klagernes videre Fremstilling har Firmaet derefter henvendt sig til Centralarbejdsanvisningskontoret med Begæring om at faa anvist anden Arbejdskraft uden dog at opnaa saadan, og et derefter den 28. August under Hovedorganisationernes Medvirkning afholdt Møde sluttede, uden at Enighed opnaaedes. Under Henvisning til alt foranstaaende og under Anbringende af, at den etablerede Arbejdsstandsning er i Strid saavel med Septemberforliget som med Fagets Overenskomst, har Klagerne nedlagt Paastand om, at Arbejdsstandsningen kendes ulovlig, og at de Indklagede ikendes en efter Rettens Skøn passende Bod.

De Indklagede procederer til Frifindelse. De har til Støtte herfor nærmere anbragt, at det omstridte Arbejde ikke var paabegyndt, forinden Uenighed om Betalingen opstod, idet Støbningen dengang endnu ikke var paabegyndt. Der er for det paagældende Arbejde ikke fastsat nogen bestemt Betaling, som derfor ikke kan udledes af Overenskomsten, der alene indeholder de foran citerede Bestemmelser, paa Grundlag af hvilke man ogsaa tidligere altid har forhandlet sig tilrette om en Akkordpris og undtagelsesvis om en særlig Timeløn, medens man i intet Tilfælde har været stillet overfor Kravet om Arbejdets Udførelse til en Timeløn af 1 Kr. 34 Øre. Naar der da som i det her foreliggende Tilfælde er Uenighed om en passende Pris, er det kun rimeligt og naturligt, at Arbejderne tilkalder Fagforeningsformanden til at nævne en passende Pris, og at denne følger denne Opfordring. Formanden har — som af ham under Domsforhandlingen forklaret — ved sin Tilstedeværelse paa Arbejdspladsen den 20. August nævnet som den efter hans Mening passende Pris 180 Kr. og senere 150 Kr., men iøvrigt opfordret til »at sove paa det«, hvorhos han den paafølgende Dag — efter at have forespurgt Arbejderne, om de kunde udføre Arbejdet for 125 Kr., og faaet benægtende Svar — udtalte, at saa skulde de heller ikke gøre det, og advarede derimod. Paa lignende Maade tilsigtede den ommeldte Fagmeddelelse at advare andre Arbejdere mod uden fornødent Kendskab til Forholdene at gaa ind i Arbejdet for samme Pris. Men — hævder de Indklagede — Fagforeningen har ikke forbudt Arbejdets Udførelse for den nævnte Pris; den har ment, at denne Pris ikke var tilstrækkelig, og har iøvrigt overladt det til Arbejdernes egen Afgørelse, hvorvidt de vilde overtage Arbejdet. Naar man var utilfreds med den tilbudte Akkordpris, var Grunden den, at Arbejderne ikke herved vilde tjene den ellers sædvanlige Gennemsnitløn, som Firmaet havde ydet for andet lignende Arbejde, og som svarer til, hvad andre Firmaer betaler. Fagforeningen er derfor ikke gaaet udover den den tilkommende Ret og Pligt til at vejlede sine Medlemmer i disses Overvejelse om Antagelse af en fra Firmaets Side ganske ensidig dikteret Akkordpris. Det drejer sig derfor ikke om nogen Blokademeddelelse; der har ikke heller meldt sig nogen Arbejdere paa Fagforeningens Kontor, og naar Firmaets Henvendelse til Anvisningskontoret ikke førte til noget, kan dette ikke heller skyldes den paagældende Fagmeddelelse.

Som ovenfor angivet er det i den mellem Parterne gældende Overenskomsts § 1 foreskrevet, at Betalingen for »andre Akkorder« og altsaa for et Arbejde, som det her under Sagen omhandlede, »fastsættes ved Overenskomst, der træffes mellem Entreprenøren og de paagældende Arbejdere«. Der hjemles ved denne Bestemmelse begge Parter i Arbejdsforholdet og altsaa ogsaa Arbejdsgiveren en Ret til indenfor de overenskomstmæssige Rammer ved fri Forhandling at søge Enighed opnaaet om en for begge Parter acceptabel Pris for det paagældende Arbejde. Efter alt, hvad der foreligger oplyst, kan der imidlertid efter Rettens Opfattelse ikke være nogen begrundet Tvivl om, at Fagforeningen ikke har holdt sig indenfor Grænserne af sin lovlige Vejlednings-Beføjelse, og at der fra Fagforeningens Side har foreligget overfor de enkelte Arbejdere en direkte Paavirkning, der er resulteret i, at disse, der ikke mente sig frit stillede, har forladt Arbejdspladsen, og altsaa samtidig overfor Arbejdsgiveren en overenskomststridig Indblanding i de personlige Lønforhandlinger.

Idet det herefter maa antages, at Fagforeningen ved sin Fremgangsmaade paa retsstridig Maade har hindret Arbejdets fortsatte Gang under de i Overenskomsten foreskrevne lønmæssige Former, og at der foreligger et fra Fagforeningens Side rejst kollektivt Krav om en Mindste-Akkordpris, som er resulteret i en ulovlig Arbejdsstandsning, findes der at burde paalægges Fagforeningen en Klagerne tilfaldende Bod, der vil kunne bestemmes til 200 Kr.

Sagens Omkostninger vil være at udrede af de Indklagede.

Kendelse:

Den ovennævnte Arbejdsstandsning har været ulovlig.

I Bod til Klagerne betaler Jord- og Betonarbejdernes Fagforening 200 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

Sag Nr. 2007:

Nittere og Specialarbejdere hos A/S Burmeister & Wain.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 28. September 1934 i Sag Nr. 2007. Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og dennes Medlem A/S Burmeister & Wain mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund og Specialarbejderforbundet i Danmark, begge Forbund igen dels paa egne Vegne, dels paa 220 strejkende Arbejderes Vegne.

Ved Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 10. September 1934 i Sag Nr. 1994 blev en af de hos A/S Burmeister & Wain beskæftigede Nittere og Specialarbejdere etableret uvarslet Arbejdsstandsning kendt ulovlig, hvorhos der paalagdes hver enkelt af de deltagende Arbejdere en Bod af 50 Kr.

Den nærmeste Anledning til Strejken var, at Firmaet havde afskediget en Nitter, Valfred Andersen, der af Nitterne var blevet valgt som Tillidsmand, men hvis Valg Firmaet havde nægtet at anerkende, fordi han ikke opfyldte den i Overenskomsten fastsatte Betingelse at have arbejdet mindst 1½ Aar i de sidste 2 Aar paa det paagældende Arbejdssted. Efter at Arbejdet den 6. September var blevet genoptaget, kom Spørgsmaalet om Valfred Andersens Valg til organisationsmæssig Behandling, og den 14. September behandledes Sagen ved Timandsmøde. Smede- og Maskinarbejderforbundet anerkendte her, at Valfred Andersen ikke opfyldte Betingelserne for at vælges, og lovede at virke for, at der blev valgt en anden Tillidsmand for Nitterne, og Virksomheden erklærede foreløbig at ville se Tiden an.

Den 15. September Kl. 9 Formiddag nedlagde samtlige paa Værftet beskæftigede Nittere, Forholdere og Naglevarmere, ialt 220, Arbejdet. Derefter mødte et Udvalg paa 5 Mand, der overfor Virksomheden stillede Krav om Anerkendelse af Valget af Valfred Andersen som Tillidsmand. Fra Virksomhedens Side erklærede man, at Arbejdet maatte genoptages, inden der kunde blive Tale om nogen Forhandling. Arbejderne vilde dog ikke genoptage Arbejdet, og Strejken fortsættes stadig.

Under denne Sag har nu Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og dennes Medlem A/S Burmeister & Wain indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund og Specialarbejderforbundet i Danmark, begge Forbund igen dels paa egne Vegne, dels paa de enkelte strejkende Arbejderes Vegne, over hvilke Fortegnelse er indgivet til Retten, idet Klagerne har nedlagt Paastand om, at Arbejdsstandsningen kendes ulovlig, og at der for det begaaede Overenskomstbrud paalægges de enkelte strejkende Arbejdere en Bod, saaledes at for Nitternes Vedkommende Smede- og Maskinarbejderforbundets københavnske Afdeling 5 og for Specialarbejdernes Vedkommende Specialarbejderforbundet gøres solidarisk ansvarlig for Bodens Betaling.

De samvirkende Fagforbund og de to indklagede Forbund, der erkender, at Strejken er ulovlig, har for Organisationernes Vedkommende paastaaet Frifindelse under Henvisning til, at disse har gjort alt, hvad der stod i deres Magt, for at bringe Strejken til Ophør. For Arbejdernes Vedkommende har de Indklagede fremhævet, at der formentlig foreligger undskyldende Omstændigheder, idet man fra Virksomheden har udvist Mangel paa den fornødne Smidighed og Forstaaelse overfor Arbejderne. Under den forrige Sag (Nr. 1994) var der blandt andet Spørgsmaal om, at der ikke kunde opnaas Enighed om Akkordpriser for et bestemt Arbejde, som derfor efter Overenskomstens § 7, 2. Stk. blev aflønnet med den gennemsnitlige Timefortjeneste ÷ 20%. Efter Arbejdets Genoptagelse blev man enig om en Akkordpris, men denne dækkede efter Arbejdernes Opfattelse ikke en bestemt Del af Arbejdet, som de derfor krævede aflønnet efter § 7, 2. Stk. Dette nægtede Firmaet at gaa ind paa, hvorved det efter de Indklagedes Mening gjorde sig skyldig i Overenskomstbrud og forøgede den Uro, der i Forvejen var tilstede. Dette i Forbindelse med, at Firmaet fortsat nægtede at forhandle med den af Nitterne valgte Tillidsmand, har efter de Indklagedes Mening i høj Grad været medvirkende til, at Nitterne besluttede ikke at fortsætte Arbejdet, før de havde faaet klaret disse Spørgsmaal.

Klagerne har heroverfor anført, at den paagældende Del af Arbejdet i Virkeligheden omfattedes af den vedtagne Akkord, saaledes at Vægringen ved at aflønne efter § 7, 2. Stk. var berettiget. Men iøvrigt var der opnaaet Enighed om dette Spørgsmaal paa Mødet den 14. September, altsaa inden Arbejdsnedlæggelsen.

Det er utvivlsomt, at Arbejdsstandsningen, der maa antages at skyldes, at Nitterne har villet forsøge at gennemtvinge Anerkendelsen af et Tillidsmandsvalg, som end ikke deres egen Organisation har ment at kunne støtte, er ulovlig, og den maa anses for saa meget mere betænkelig, som den følger umiddelbart efter en Strejke, der havde samme Formaal, og for hvilken der blev ikendt Arbejderne en alvorlig Bod.

Med Hensyn til Organisationernes Forhold bemærkes, at der ikke findes Anledning til at paalægge Specialarbejderforbundet noget Ansvar. Hvad Smede- og Maskinarbejderforbundets Afdeling 5 angaar, er det oplyst, at det paa en Generalforsamling i denne Afdeling d. 18. September trods Ledelsens Advarsel blev vedtaget at fortsætte Strejken, men de Indklagede har fremhævet, at af Afdelingens 1144 Medlemmer var kun godt 400 tilstede ved Afstemningen, og kun 236 stemte for at fortsætte, samt at der var indkaldt en ny Generalforsamling.

Herefter og efter det iøvrigt oplyste maa det an-

ses betænkeligt at gøre Afdeling 5 medansvarlig for Strejkens Fortsættelse.

Efter Sagens Forhandling her for Retten den 24. September blev der afsagt foreløbig Kendelse, hvorefter Arbejdet skulde genoptages snarest muligt.

I Anledning af den ulovlige Arbejdsstandsning vil der være at paalægge hver enkelt af de strejkende Arbejdere en Bod, der vil kunne bestemmes til 75 Kr.

Sagens Omkostninger vil være at udrede af de Indklagede.

Kendelse:

Den ovennævnte Arbejdsstandsning er ulovlig.

I Bod til Klagerne betaler hver enkelt af de deltagende 220 Arbejdere, over hvilke Fortegnelse er forelagt Retten, 75 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kroner.

Sag Nr. 2027.

Spørgsmaalet om et Lockoutvarsels Lovlighed.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 16. Oktober 1934 i Sag Nr. 2027, Dansk Arbejdsgiverforening mod De samvirkende Fagforbund.

Ved anbefalet Skrivelse af 2. Oktober 1934 har dansk Arbejdsgiverforening overfor De samvirkende Fagforbund afgivet et 1. Lockoutvarsel. Skrivelsen er saalydende:

»I Anledning af den hos A/S Burmeister & Wains Maskin- og Skibsbyggeri løbende ulovlige Nitterstrejke samt i Anledning af Strejken hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie og den i den Anledning etablerede Lockout over for Medlemmer af Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund har Forretningsudvalget for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern-og Metalindustrien i Danmark enstemmigt vedtaget at rette Anmodning til Arbejdsgiverforeningen om at iværksætte de Foranstaltninger, der maatte anses for fornødne til at tilvejebringe den Arbejdsro, som det hidtil ikke har været muligt for De samvirkende Fagforbund at tilvejebringe, og som Sammenslutningens Medlemmer i en Overenskomstperiode har naturligt Krav paa.

I denne Anledning tillader vi os at meddele, at vi agter at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om, at der iværksættes Arbejdsstandsning overfor Medlemmer af De samv. Fagforbund, beskæftigede hos Medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening, i det Omfang, vor kompetente Forsamling maatte anse for nødvendigt til at bringe de ovenomtalte Konflikter til en for vore Medlemmer og os tilfredsstillende Afslutning.«

Ved anbefalet Skrivelse af 4. Oktober protesterede De samvirkende Fagforbund mod Varslets Lovlighed, og Dansk Arbejdsgiverforening har derefter i Henhold til § 4 B, Nr. 5, i Loven om Den faste Voldgiftsret indbragt Spørgsmaalet her for Retten, idet der overfor De samvirkende Fagforbund nedlægges Paastand om, at det afgivne Varsel kendes lovligt. De Indklagede paastaar Varslet kendt ulovligt.

Med Hensyn til de Arbejdsstandsninger, hvortil Lockoutvarslet henviser, bemærkes:

Nitterstrejken hos A/S Burmeister & Wain blev kendt ulovlig ved Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 28. September 1934 i Sag Nr. 2007, men fortsattes ikke desto mindre. Arbejdet genoptoges den 9. Oktober, men da Spørgsmaalet om Varslets Lovlighed maa bedømmes efter den Situation, der forelaa ved dets Udstedelse, bliver denne Omstændighed uden Betydning for Afgørelsen af nærværende Sag.

Strejken hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie og Sympatistrejken hos A/S Metalvarefabrikken »Plata«, der driver Virksomhed i nøje Tilslutning til førstnævnte Firma, blev varslet under 9. og 18. Juli 1934, men først iværksat efter at de udstedte Strejkevarsler var kendt lovlige ved Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 6. August 1934 i Sag Nr. 1976. — Anledningen til Strejken var, at A/S Georg Jensen havde opsagt sine Akkordpriser for at gennemføre en Lønreduktion, hvorom Enighed ikke havde kunnet opnaas. Strejken besvaredes fra Arbejdsgivernes Side med en den 17. September etableret Lockout overfor Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund.

Arbejdsgiverforeningen gør nu gældende, at en mere omfattende Aktion med det Formaal at tilvejebringe Arbejdsro indenfor Jern- og Metalindustrien under disse Omstændigheder maa være berettiget. Ordene i Septemberforligets Punkt 2, hvorved Hovedorganisationernes Ret til at dekretere Arbejdsstandsning er anerkendt, indeholder ingen Begrænsning med Hensyn til Grunden til Arbejdsstandsningen,og Den faste Voldgiftsret har ved en Række tidligere Afgørelser anerkendt Sympatiaktioner i meget vidt Omfang. Det fremgaar ogsaa af Septemberforligets Forhistorie, at man paa dette Punkt netop har villet skabe klare Linier. Hvad Konflikten hos A/S Georg Jensen angaar, har man først fra Arbejdernes Side erklæret Sympatistrejke hos A/S »Plata«. Man har dernæst ikke protesteret mod Lockouten overfor det paagældende Forbund, men protesterer først nu mod en Udvidelse af Lockouten. Men det kan ikke være saaledes, at De samvirkende Fagforbund alene skal kunne bestemme Omfanget af Konflikt.

De Indklagede har her overfor navnlig anført følgende: Ved Septemberforliget har Parterne forpligtet sig til at lade alle ulovlige Arbejdsstandsninger indbringe for Retten. Heraf følger, at disse i Modsætning til lovlige Arbejdsstandsninger ikke kan imødegaas med Arbejdsstandsning. Overfor Nitterstrejken er altsaa det anviste lovlige Middel Sagens Indbringelse her for Retten, og selv om denne Vej er fulgt, uden at Arbejdet derefter straks er blevet genoptaget, kan man ikke hævde, at de lovlige Midler har vist sig utilstrækkelige. De staar fremdeles til Raadighed.

Med Hensyn til Strejken hos A/S Georg Jensen gøres det gældende, at den egentlig er en Lockout, idet Konfliktens Aarsag er, at Arbejdsgiverne ønsker Lønnedsættelse. Man har ikke hidtil set Sympatikonflikter til Støtte af Konflikter om Værkstedspriser. Det vilde da ogsaa være i Strid med det af Arbejdsgiverne selv ofte fremhævede Synspunkt,at naar en Overenskomst er sluttet, skal der

være Fred i Overenskomstperioden, om en hvilkensomhelst Konflikt om Værkstedspriser skulde kunne give Anledning til Sympatilockout. De Indklagede kan ikke erkende, at de ved ikke at protestere mod den først etablerede begrænsede Lockout skulde have afskaaret sig fra at protestere mod det nu udstedte Lockoutvarsel.

Det er vel rigtigt, at det af Septemberforliget og af Loven om Den faste Voldgiftsret anviste Middel til Imødegaaelse af ulovlige Arbejdsstandsninger er at indbringe Spørgsmaalet for Retten. Men det kan ikke heraf sluttes, at Sympatiaktionen ubetinget skulde være udelukket paa dette Omraade. Naar retslig Afgørelse om Arbejdsstandsningens Ulovlighed er fremskaffet, uden at det derigennem er lykkedes at bringe den til Ophør, og det derhos ikke skønnes at være hensigtsmæssigt eller rimeligt at fortsætte med nye Sagsanlæg, findes vedkommende Part ikke at kunne være afskaaret fra at søge lovlige Tilstande genoprettet ved at etablere Arbejdsstandsning, og det udstedte 1. Lockoutvarsel vil derfor ikke kunne karakteriseres som ulovligt, for saa vidt det tager Sigte paa at bringe den omhandlede Nitterstrejke til Ophør.

Hvad dernæst angaar Konflikten vedrørende A/S Georg Jensens Sølvsmedie, findes det ikke med Hensyn til Spørgsmaalet om Berettigelsen til en Modaktion at kunne gøre nogen Forskel, om Anledningen til Konflikten er af den ene eller den anden Art. Da det staar fast, at der her foreligger en lovlig Arbejdstandsning, maa en Modaktion anses for berettiget, uden at der ad Rettens Vej vil kunne fastsættes Grænser for dens Omfang. At bestemme dette er ved Septemberforliget lagt i Parternes egen Haand, og Garantien mod, at der gives Konflikten et urimeligt Omfang, ligger i vedkommende Parts egen Interesse i ikke at paadrage sine Medlemmer større Tab end nødvendigt.

Herefter vil det omhandlede Lockoutvarsel i det hele være at kende lovligt.

Sagens Omkostninger findes at burde udredes af hver af Parterne med Halvdelen.

Kendelse:

Det ovenfor omhandlede Lockoutvarsel kendes lovligt.

Sagens Omkostninger betaler hver af Parterne med 150 Kroner.

Sag Nr. 1968:

Havnearbejdere ved Losning af S/S »Kastor« i Randers Havn.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 18. Oktober 1934 i Sag Nr. 1968: Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark og dennes Medlem, Foreningen af Arbejdsgivere i Randers mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmands Forbund og Dansk Arbejdsmands Forbunds Afdeling A i Randers.

Under nærværende Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark og dennes Medlem, Foreningen af Arbejdsgivere i Randers indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmands Forbund og Dansk Arbejdsmands Forbunds Afdeling A i Randers for ulovlig Arbejdsstandsning under de nedenfor anførte nærmere Omstændigheder.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar ud paa følgende:

Den 26. Juni d. A. Kl. 13½ paabegyndtes Losningen af 368 Stdr. Trælast fra S/S »Kastor« til Randers Aktie-Tømmerhandel. Skibet havde ønsket ved eget Mandskab at udføre det indenbords Arbejde, hvilket var berettiget efter den gældende Overenskomst mellem Foreningen af Arbejdsgivere i Randers og Arbejdsmændenes Fagforening. Der var til Losningen i Land antaget det nødvendige Antal Havnearbejdere. Hen paa Eftermiddagen henvendte Formanden for Dansk Arbejdsmands Forbunds Afdeling A i Randers sig til Ladningsmodtageren og meddelte, at Arbejdet vilde blive nedlagt den paafølgende Dags Morgen, saafremt der ikke da var antaget Arbejdere fra Land til det indenbords Arbejde. Herimod protesterede Arbejdsgiverne under Henvisning til den gældende Overenskomst og til en den 23. s. M. nærværende Ret i Sag Nr. 1957 afsagt Kendelse, der for et ganske tilsvarende Forhold i Aarhus havde statueret, at Arbejdsstandsning paa Krav om Udførelse af indenbords Arbejde var ulovligt, og herfor ikendt en Bod af 1500 Kr. Fagforeningens Formand erklærede imidlertid, at han vel var bekendt med den paagældende Kendelse, men at han ikke desto mindre vilde etablere Arbejdsstandsning den følgende Morgen. Foreningen af Arbejdsgivere i Randers satte sig straks i Forbindelse med Havnesammenslutningen, der igen klagede til Dansk Arbejdsmands Forbund, med hvem man kom i Forbindelse samme Dag — altsaa den 26. Juni — Kl. 4½ Eftermiddag, og som indtrængende opfordredes til at foranledige den truende Arbejdsstandsning forhindret. Disse Henvendelser førte imidlertid ikke til noget Resultat, og Arbejdet blev derefter standset den 27. Juni om Morgenen. Da det drejede sig om en betydelig Ladning, og da en Forsinkelse af Skibet vilde medføre en meget betydelig økonomisk Risiko, besluttede Arbejdsgiverne, for at begrænse Tabet ved Arbejdsstandsningen mest mulig under Protest at antage Havnearbejdere til det indenbords Arbejde, og herefter kom Arbejdet i Gang samme Dags Eftermiddag Kl. 13½. Der er efter Klagernes videre Fremstilling ved Forsinkelsen paaført Arbejdsgiverne et Tab ved Liggedagspenge til Skibet en halv Dag 167 Kr. 50 Øre, hvilket Beløb Skibet har krævet betalt, og som derefter er deponeret, hvortil kommer, at Arbejderne ved Gennemtvingelse af deres Krav har paaført Ladningsmodtageren en Udgift, der ifølge en under Sagen fremlagt Regning fra vedkommende stedlige Stevedorefirma udgør 1698 Kr., der er betalt. Under Henvisning til alt foranstaaende og under Anbringende af, at ikke blot den stedlige Fagforening, men ogsaa Dansk Arbejdsmands Forbund maa være ansvarlig for det begaaede Overenskomstbrud, — idet Forbundet, der paa daværende Tidspunkt var bekendt med Den faste Voldgiftsrets Kendelse i Sag Nr. 1957, burde have sat hele sin

Autoritet ind paa at hindre en Gentagelse af Ulovlighederne i Randers og derfor maa være solidarisk ansvarlig med dets Afdeling i Randers, — har Klagerne nedlagt Paastand om, at Arbejdsstandsningen kendes ulovlig, og at der i denne Anledning samt til Dækning af de Arbejdsgiverne paaførte Tab paalægges Dansk Arbejdsmands Forbund og dens Afdeling A i Randers in solidum en klækkelig Bod fastsat efter Rettens Skøn.

De Indklagede har erkendt, at det af Fagforeningen fremsatte Krav om at erholde Arbejdet om Bord, efter at Den faste Voldgitsret har afsagt sin Kendelse i Sag Nr. 1957, ikke er overenskomstmæssig holdbart, og at den paaklagede Arbejdsstandsning altsaa forsaavidt ikke har været lovlig; men de Indklagede har til Bedømmelse af Skyldspørgsmaalet henvist dels til Havnearbejdernes moralske Ret til under den foreliggende Arbejdsløshed at kræve et Arbejde i dansk Havn udført af dem og ikke af udenlandske Søfolk og dels til den Omstændighed, at Havnearbejderne netop i Randers hidtil i Almindelighed har udført ogsaa det indenbords Arbejde paa tilsvarende Skibe. De Indklagede bestrider at kunne gøres ansvarlig for Beløbet 167 Kr. 50 Øre for Liggedage, hvilket Beløb Arbejdsgiverne ikke er pligtig at betale, da Skibet ikke har noget Krav herpaa, ligesom de Indklagede gør gældende, at de for Bordarbejdet udbetalte Arbejdspenge kun andrager 1346 Kr. 61 Øre, som derfor alene kan kræves refunderet. De Indklagede har endelig protesteret imod, at Dansk Arbejdsmandsforbund skulde have et Medansvar for det passerede. Forbundet satte sig — efter den 26. Juni om Eftermiddagen Kl. 4½ at være bleven bekendt med Sagen — straks i telefonisk Forbindelse med Fagforeningen, og skønt Forbundet paa dette Tidspunkt endnu ikke havde modtaget Kendelse i Sag Nr. 1957, blev der af Forbundet givet Fagforeningen bestemt Paalæg om at fortsætte Arbejdet. At dette ikke lykkedes, skyldes ikke Dansk Arbejdsmands Forbund, der med den mere end knap tilmaalte Tid, der var levnet, har gjort alt for at forhindre Arbejdsstandsningen. Under Henvisning til ovenstaaende har de Indklagede nedlagt Paastand om Frifindelse, subsidiært, at Fagforeningen tilpligtes at tilbagebetale det under Protest for Bordarbejdet udbetalte Arbejdspenge, 1346 Kr. 61 Øre.

Som det fremgaar af ovenfor anførte, er det under Sagen uomstridt, at den paaklagede Arbejdsstandsning har været ulovlig. Efter alt foreliggende findes der imidlertid ikke tilstrækkeligt Grundlag for at statuere, at Dansk Arbejdsmandsforbund ved sit Forhold skulde have gjort sig delagtig i Arbejdsstandsningen. Medens derfor den af Klagerne overfor Forbundet nedlagte Paastand ikke vil kunne tages til Følge, vil der være at paalægge den indklagede Fagforening, der er ansvarlig for den skete Arbejdsstandsning, en Bod af 2000 Kroner, hvilket Beløb tillige vil kunne tjene til Dækning af de Arbejdsgiverne tilføjede Tab.

Sagens Omkostninger findes de Indklagede at burde betale med 300 Kr.

Kendelse:

Den ovenfor omhandlede Arbejdsstandsning har været ulovlig.

I Bod til Klagerne betaler Dansk Arbejdsmandsforbunds Afdeling A i Randers 2000 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

Sag Nr. 2022:

Havnearbejdere ved Losning af S/S »Wahur« i Aarhus Havn.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 18. Oktober 1934 i Sag Nr. 2022: Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark og dennes Medlem, Foreningen af Arbejdsgivere ved Aarhus Havn mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmands Forbund og Forbundet igen for Havnearbejdernes Fagforening i Aarhus.

Under nærværende Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark og dennes Medlem, Foreningen af Arbejdsgivere ved Aarhus Havn indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmands Forbund og Forbundet igen for Havnearbejdernes Fagforening i Aarhus i Anledning af ulovlig Arbejdsstandsning under de nedenfor angivne nærmere Omstændigheder.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar ud paa følgende:

Mandag den 17. September 1934 Kl. 7 skulde S/S »Wahur« paabegynde Losning af 375,9 Stdr. Trælast til Medlem af Foreningen af Arbejdsgivere ved Aarhus Havn, Aarhus Tømmerhandel. Losningen skulde foregaa med Skibets eget Mandskab til Udførelse af det indenbords Arbejde, hvilket var berettiget efter den gældende Overenskomst. Til Arbejdet i Land havde Stevedore Compagniet mønstret 8 Mand, der paa sædvanlig Maade var antaget mellem Havnearbejderne paa disses Stillingsplads ved Aarhus Havn. De mønstrede Arbejdere mødte imidlertid ikke paa Kajen ved Skibet om Morgenen til sædvanlig Tid for Arbejdets Begyndelse Kl. 7, og først omkring Kl. 7,20 indfandt sig en enkelt Mand af det antagne Hold, der paa Arbejderformandens Forespørgsel om Grunden til Udeblivelsen udtalte, at der ikke vilde blive arbejdet, fordi Skibet selv vilde udføre det indenbords Arbejde. Der havde hidtil ikke været nogen Sammenstimling af Folk ved Skibet, men efter ca. 10 Minutters Forløb kom de øvrige af Holdet og samtidig en større Skare, der raabte op, og Resultatet blev herefter, at ingen vilde gaa i Arbejde. Stevedorekompagniet satte sig straks i Forbindelse med Formanden for Havnearbejdernes Fagforening, der erklærede, at han havde gjort, hvad han kunde, for at faa Arbejdet i Gang, uden at dette var lykkedes for ham, og at der efter hans Formening ikke var nogen Udsigt til, at det vilde lykkes. Heller ikke en Henvendelse til Dansk Arbejdsmandsforbund fra Sammenslutningen, der telefonisk var bleven underrettet om Arbejdsvægringen, førte til Arbejdets Genoptagelse. Stevedorekompagniet, der ønskede at vide, hvorvidt alene de 8 mønstrede Mænd vægrede sig ved at arbejde, gav derefter

Arbejderformanden Ordre til at antage andre 8 Mand, hvorfor denne Kl. 1½ mødte paa Stillingspladsen, men med det Resultat, at samtlige tilstedeværende Havnearbejdere, efter at Formanden havde meddelt at skulle bruge 8 Mand og i Forbindelse hermed nævnt enkelte ved Navn, vendte Ryggen til og forlod Stillingspladsen. Under disse Omstændigheder, hvor det altsaa ikke var muligt blandt Havnearbejderne at mønstre Arbejdskraft til det paagældende Arbejde, og hvor det ogsaa i Løbet af Eftermiddagen af Dansk Arbejdsmandsforbunds Forretningsfører blev tilkendegivet, at Arbejdet ikke under de foreliggende Forhold kunde ventes paabegyndt, maatte man for at undgaa det betydelige Tab, der vilde opstaa ved Arbejdsstandsningens Opretholdelse, under Protest indgaa paa at antage Havnearbejdere til det indenbords Arbejde, hvorefter Lossearbejdet kom i Gang den paafølgende Dag, Tirsdag den 18. September Kl. 7 Morgen. Udgifterne ved Anvendelsen af Havnearbejdere til det nævnte Arbejde, og Erstatningen for Vogne, der forgæves var mødt om Morgenen, andrager ialt 2101 Kr. 86 Øre, som Klagerne kræver erstattet. Den paaklagede Arbejdsstandsning har efter Klagernes Fremstilling været ulovlig, og Forholdet er saa meget mere dadelværdigt, som nærværende Ret ved Kendelse af 23. Juni d. A. i Sag Nr. 1957 om et ganske tilsvarende Forhold i Aarhus Havn har erklæret dette for at være retsstridigt og ikendt en Bod af 1500 Kr. Ansvaret for det passerede maa efter Klagernes Fremstilling paahvile Havnearbejdernes Fagforening i Aarhus. Det var umuligt blandt de til Udmønstring Kl. 1½ fremmødte Arbejdere at faa blot en eneste til at gaa i Arbejde, — et Forhold, der altsaa bunder i en almindelig alle Arbejdere beherskende Opinion om, at Arbejdet ikke maa udføres under de foreliggende Forhold, og denne Opinion maa i ganske overvejende Grad tilskrives en i Tidens Løb ved Agitation fra Fagforeningsledelsens Side oparbejdet Stemning, hvis retsstridige Udslag Ledelsen altsaa ikke har været i Stand til at forhindre. Under Henvisning til alt foranstaaende har Klagerne nedlagt Paastand om, at den etablerede Arbejdsstandsning kendes ulovlig, og at der paalægges Fagforeningen en efter Rettens Skøn fastsat klækkelig Bod, der tillige kan tjene til Dækning af de fornævnte Udgifter.

De Indklagede procederer til Frifindelse af den indklagede Fagforening. De har erkendt, at det fremsatte Krav om Udførelse af Arbejdet om Bord, efter at Den faste Voldgiftsret har afsagt sin Kendelse i Sagen Nr. 1957, ikke har været berettiget, og at den paaklagede Arbejdsstandsning altsaa ikke har været lovlig; men de Indklagede har til Bedømmelse af Skyldspørgsmaalet henvist dels til Havnearbejdernes moralske Ret til under den foreliggende Arbejdsløshed at kræve et Arbejde i dansk Havn udført af dem og ikke af udenlandske Søfolk, og dels til, at adskillige Dampere, som selv udførte det indenbords Arbejde efter Afsigelse af nævnte Kendelse er losset uden Vanskeligheder, saaledes at der altsaa ikke foreligger Føje til at sigte Arbejderne for ikke at ville respektere en afsagt Kendelse. De Indklagede hævder imidlertid, at der under de foreliggende særlige Forhold ikke er begaaet nogen Ulovlighed af Fagforeningens Bestyrelse eller Formand, og at der derfor mangler fornødent Grundlag for at paalægge Fagforeningen noget Ansvar. Der kunde højst være Tale om at gøre Ansvar gældende mod de 8 mønstrede Arbejdere, og selv dette er under de foreliggende formildende Omstændigheder tvivlsomt og kan i ethvert Tilfælde ikke finde Sted under nærværende Sag, hvor de ikke er indklagede. Naar de otte paamønstrede Arbejdere standsede Arbejdet, skyldes dette alene en Provokation fra 4—500 Arbejdere, som var tilstede ved Skibet. Fagforeningens Formand fik Sagen forelagt Kl. 8 og tog straks hen til Skibet sammen med et Bestyrelsesmedlem og forsøgte at faa Arbejdet i Gang, uden at dette dog lykkedes. I Løbet af Formiddagen uddeltes fra kommunistisk Side Løbesedler til Støtte for Arbejdsvægringen, og da Fagforeningsformanden indfandt sig paa Stillingspladsen Kl. 1½ i Anledning af Paamønstringen af andre otte Mand, var der mødt ca. 700 Mand, hvoraf formentlig ca. 300 ikke var Havnearbejdere, og det var da ikke muligt for Formanden at komme til Orde. De Indklagede hævder derfor, at Fagforeningens Ledelse og specielt dens Formand har gjort alt, hvad der har staaet i deres Magt for at forhindre Arbejdsstandsningen, og at Fagforeningen derfor maa være sagesløs.

Som det fremgaar af det ovenfor anførte, er det under Sagen uomstridt, at den paaklagede Arbejdsstandsning har været ulovlig. Der findes nu vel efter de under Sagen foreliggende Oplysninger ikke Grund til at forkaste de Indklagedes Anbringende om, at der ikke kan bebrejdes Fagforeningens Ledelse noget ved den paagældende Lejlighed, men dette Forhold alene ses ikke under de her foreliggende Omstændigheder at kunne fritage Fagforeningen som saadan for et Medansvar i det passerede. Det var efter det oplyste umuligt ved den ommeldte Lejlighed at faa Havnearbejdere til at udføre det krævede Arbejde, og der kan efter alt foreliggende ikke være nogen begrundet Tvivl om, at denne Arbejdsvægring har været et Udtryk for den i ethvert Fald overvejende Del af Fagforeningens Medlemmers Ønske om ved en samlet Optræden at gennemføre deres Krav. Under disse Omstændigheder maa ogsaa Fagforeningen bære Ansvaret for det passerede, og da de skete Provokationer fra udenfor Fagforeningen staaende Personers Side ikke ses at kunne fritage for Ansvar, vil Klagernes Paastand være at tage til Følge, saaledes at der paalægges Fagforeningen Bod af 2500 Kr., hvilket Beløb tillige vil kunne tjene til Dækning af de Arbejdsgiverne tilføjede Tab.

Sagens Omkostninger findes de Indklagede at burde betale med 300 Kr.

Kendelse:

Den ovenfor omhandlede Arbejdsstandsning har været ulovlig.

I Bod til Klagerne betaler Havnearbejdernes Fagforening i Aarhus 2500 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION: Rosenørns Allé 12, 2. S., Kbhvn. V. Telf. 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 9 * KØBENHAVN DEN 15. NOVEMBER 1934 * 31. AARGANG

Den faste Voldgiftsret dømmer.

En Strejke for at opnaa 70 Øre i Timen kendes ulovlig.

I Sag Nr. 2000 ved Den faste Voldgiftsret er der afsagt Dom, der foruden at faa tildelt det bemærkelsesværdige Nummer ogsaa bør kendes i Enkeltheder, fordi det er ufatteligt, at Retten har kunnet komme til det Resultat, der foreligger.

Til Bedømmelse af Sagens Enkeltheder aftrykker vi nedenfor Kendelsens Præmisser og Konklusion, idet vi forudskikker den Oplysning, at Entreprenørforeningen, efter at der i 1930 var afsluttet Landsoverenskomst for hele Faget og dermed ogsaa for Mergelarbejdet, har anstrengt sig for at udnytte en Bestemmelse om Adgang til at faa ophævet Mergeloverenskomsterne amtsvis, for saa vidt der i et vist Omfang af uorganiserede Arbejdsgivere betaltes med lavere Lønninger end de overenskomstmæssige.

En saaledes begrundet Ophævelse af Mergeloverenskomsten havde fundet Sted i Hjørring Amt, i hvilket Dybvad Mergelleje er beliggende, og danner altsaa Baggrunden for Retssagen, som vi her skal referere.

KLAGEN.

Afskrift.

DANSK ARBEJDSGIVER FORENING

Den faste Voldgiftsret.

For Entreprenørforeningen og dennes Medlem, Entreprenørfirmaet Winkel & Johannsen, Dybvad, indklager vi De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund og dette igen for Arbejdsmændenes Fagforening for Dybvad og Omegn for Brud paa Septemberforliget, Overenskomsten og de gældende Regler for Behandling af faglig Strid.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I Hjørring Amt er Entreprenørforeningen frigjort for de i Landsoverenskomsten fastsatte Lønvilkaar, for saa vidt angaar Arbejde ved Mergelgravning. Derimod er der den 27. Juli 1933 mellem Entreprenørfirmaet Winkel & Johannsen og Dansk Arbejdsmandsforbunds Dybvad-Afdeling afsluttet Overenskomst vedrørende Arbejdsforholdene i Dybvad Mergelleje. Overenskomsten vedlægges som Bilag. Denne Overenskomst er ved Forligsmandens Mæglingsforslag af 14. Marts d. A. fornyet og kan saaledes først opsiges til Ophør 1. Febr. 1935.

I Juli Maaned d. A. anmodede Dansk Arbejdsmandsforbund det paagældende Firma om en Forhandling med den Motivering, at der forelaa en Del Uoverensstemmelser med Hensyn til Løn- og Arbejdsforholdene vedrørende Udkørsel af Mergel. Paa Grundlag heraf fandt der den 2. August et Møde Sted i Dybvad, ved hvilket Møde saavel de lokale Parter som Dansk Arbejdsmansdforbund og Entreprenørforeningen var repræsenteret. Fra Dansk Arbejdsmandsforbunds Side ønskede man en Forhøjelse af de i førnævnte Overenskomst fastsatte Akkordpriser, idet man hævdede, at Arbejderne tjente for lidt. Da Firmaet ikke kunde imødekomme Arbejdernes Krav, der gik ud paa 25 pCt.s Forhøjelse af de overenskomstmæssige Akkorder, endte Mødet uden Resultat, dog at man enedes om at tage en Forhandling med Formanden for Mergelselskabet for herigennem eventuelt at udfinde Muligheder for en forøget Udkørsel af Mergel eller andet Ekstraarbejde. Mødet blev ogsaa aftalt, men Fagforeningens Formand mødte grundet paa en Misforstaaelse angaaende Stedet for Mødets Afholdelse ikke, og skønt Firmaet og Formanden for Mergelselskabet tilbød et nyt Møde, har Fagforeningsformanden ikke anmodet om et saadant.

Den 21. August tilskrev Arbejdsmændenes Fagforening for Dybvad og Omegn vort Medlem saaledes:

»Det meddeles herved, at Bestyrelsen for Arbejdsmændenes Fagforening har vedtaget, at der fra og med den 23. August ved normal Arbejdstids Paabegyndelse iværksættes Arbejdsstandsning hos Firmaet Winkel & Johannsen, alt for saa vidt der ikke forinden er opnaaet en for vore Medlemmer tilfredsstillende Ordning af den foreliggende Lønsituation.«

hvilken Skrivelse Firmaet den 22. s. M. besvarede saaledes:

»Pr. Bud sendte jeg Dem i Dag nedenstaaende Brev, hvilket jeg herved tillader mig at bekræfte i anbefalet Skrivelse:

I Besiddelse af Forbundets ærede Skrivelse af G. D. undlader jeg ikke herved at protestere mod Lovligheden af den varslede Strejke og forbeholder mig paa alle Maader, saafremt Strejken alligevel iværksættes.«

Alligevel udeblev samtlige ved det paagældende Arbejder beskæftigede Arbejdsmænd i et Antal af 39 den 23. August.

Entreprenørforeningen, der straks fik Indberetning om Arbejdsstandsningen, anmodede ved anbefalet Skrivelse af 25. August Dansk Arbejdsmandsforbund om omgaaende at foranledige Arbejdet genoptaget og mulige Uoverensstemmelser henvist til Behandling ad overenskomstmæssig Vej. Samtidig skete Indberetning til Arbejdsgiverforeningen, og et Møde under Hovedorganisationernes Medvirkning blev berammet til Afholdelse den 4. September.

Paa nævnte Møde stillede Arbejdsgiverne nedennævnte Forslag:

»1) Arbejdet genoptages snarest muligt i det Omfang, som Forholdene tillader det.
2) Firmaet er villig til at deltage i et Møde med Mergelselskabets Bestyrelse og Fagforeningen, saa snart denne begærer det.
3) Arbejdsgiverne forbeholder sig at indgive Klage til Den faste Voldgiftsret over Arbejdsstandsningen.«

Arbejderne vilde ikke tiltræde ovenstaaende og fremsatte følgende Modforslag:

»1) Arbejdet genoptages snarest muligt i det Omfang, som Forholdene tillader det, og paa den i Overenskomsten fastsatte Timeløn.
2) Firmaet er villig til at deltage i et Møde med Mergelselskabets Bestyrelse og Fagforeningen, saa snart denne begærer det.
3) Arbejdsgiverne forbeholder sig at indgive Klage til Den faste Voldgiftsret over Arbejdsstandsningen.«

der blev afvist af Arbejdsgiverne, som maatte kræve Arbejdet genoptaget under samme Forhold som hidtil. — Under disse Omstændigheder endte Mødet uden Resultat.

Den saaledes etablerede Arbejdsstandsning er ikke alene i Strid med Septemberforliget, fordi den er uvarslet, men ogsaa i Strid med Overenskomsten af 27. Juli 1933, idet Arbejdsstandsningen er etableret paa Krav, som er stridende mod nævnte Overenskomst. Endvidere har man fra Arbejdernes Side tilsidesat Overenskomstens § 6, der henviser enhver Uenighed af faglig Karakter til Afgørelse efter de mellem Entreprenørforeningen og Dansk Arbejdsmandsforbund senest vedtagne Regler for Behandling af faglig Strid. Da Dansk Arbejdsmandsforbund har nægtet at yde sin Medvirkning til Arbejdets Genoptagelse paa overenskomstmæssige Vilkaar, har Forbundet gjort sig medskyldig i den etablerede Arbejdsstandsning.

I Henhold til det saaledes anførte nedlægger vi Paastand om, at den ovenfor omhandlede Arbejdsstandsning kendes ulovlig, og at Dansk Arbejdsmandsforbund paa Arbejdsmændenes Fagforening i Dybvads Vegne for dette Forhold idømmes en efter Rettens Skøn passende Bod, der tillige kan tjene som Erstatning for det Tab, Firmaet har lidt, og hvis Størrelse vi forbeholder os nærmere at dokumentere ved Sagens mundtlige Behandling for Retten.

København, den 5. September 1934.

P. F. V.
Julius Madsen.
/V. Th. Thorbjørnsen.

Afskrift.

Bilag.

OVERENSKOMST

mellem Entreprenørerne Winkel & Johannsen og Dansk Arbejdsmandsforbunds Dybvad Afdeling vedrørende Arbejdsforholdene i Dybvad Mergelleje.

1.

Arbejdet udføres som hidtil, og Timelønnen hæves med 10 Øre fra 60 til 70 Øre pr. Time, medens Akkorderne bliver følgende:

Fyrbøderne paa Lokomotiverne 10 Øre pr. Kbfvn. Mergel samt 10 Kr. pr. Uge for Opfyring af indtil 2 Maskiner.

Efterlæssere og andre Folk i Graven	10	Øre	pr. Kbfv.	Mergel
Klapmand p. Gravemask.	12	-	—	—
Fyrbøder paa do.	12	-	—	—
Tipfolkene (3 Mand) pr. Mand	12	-	—	—

Sporlægning 226 Kr. pr. km Spor, idet Lokomotivføreren betales direkte af Entreprenørerne.

Sporstapperne betales med 70 Øre pr. Time og 80 Øre for 2 Mand (Lederne) pr. Time.

2.

Arbejderne vælger en Tillidsmand med Ret til at paatale eventuelle opstaaede Uoverensstemmelser og Ret til at forhandle paa Arbejdernes Vegne.

Denne Tillidsmand maa ikke afskediges uden paaviselig gyldig Grund.

3.

Reguleringsarbejdet ved Sporet udover 10 cm Højde udføres som hidtil paa Timeløn 70 Øre.

4.

Søndagsarbejde betales med 1,05 Kr. pr. Time, men det er Arbejdernes frivillige Sag, om de vil møde.

5.

Hjælp til Udvaskning af Maskinerne er inkluderet i Akkorden, og for Klapmand og Fyrbøder paa Gravemaskinen er Hjælp til Udvaskning og Hjælp til løbende Vedligeholdelse ogsaa inkluderet i Akkorden.

6.

Enhver Uenighed af faglig Karakter afgøres ef-

ter de mellem Entreprenørforeningen og Dansk Arbejdsmandsforbund senest vedtagne Regler for Forhandling af faglig Strid.

7.

Denne Overenskomst træder i Kraft fra og med Lørdag den 29. Juli 1933 Kl. 6 Morgen og er gældende mellem Entreprenørfirmaet Winkel & Johannsen og Dansk Arbejdsmandsforbund Dybvad Afdeling, indtil den med 3 Maaneders skriftligt Varsel opsiges til Ophør den 1. Februar 1934.

Entreprenørerne forbeholder sig Godkendelse indtil Fredag den 28. Juli 1933 Kl. 6 Aften.

Dybvad, den 27. Juli 1933.

For Winkel & Johannsen:
(sign.) *Petrus Winkel.*
(sign.) *O. W. Johannsen.*
For Dansk Arbejdsmandsforbund
Dybvad Afdeling:
(sign.) *Jens Lorentzen.*
For Arbejderne:
(sign.) *Jens P. Nielsen.*

TILSVARET

DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND
I DANMARK

København, d. 15. Septbr. 1934.

Den faste Voldgiftsret.

I Anledning af Dansk Arbejdsgiverforenings Klage af 5. September — Sag Nr. 2000 — angaaende en Konflikt ved Dybvad Mergelleje skal vi herved tillade os at fremsætte følgende:

Den Overenskomst, der den 27. Juli 1933 blev indgaaet mellem Entreprenørfirmaet Winkel & Johannsen — hvis Indehavere, de Herrer Petrus Winkel og O. W. Johannsen, hverken som Firma eller enkeltvis paa daværende Tidspunkt var Medlem af Entreprenørforeningen eller nogen anden under Dansk Arbejdsgiversforening staaende Organisation — og de paagældende Arbejdere ved deres Afdelingsformand Jens Lorentzen, er en Overenskomst, der som Forudsætning havde en betydelig højere Fortjeneste, end Tilfældet viste sig at blive.

I den Tid, Overenskomsten har været løbende, har der været søgt Forhandling flere Gange for at faa ændret ved de i Overenskomsten indeholdte Vilkaar, uden at det dog er lykkedes at opnaa nogen Ændring. At saadanne imidlertid nok kunde synes at være paakrævet, fremgaar af, at den gennemsnitlige Akkordtimefortjeneste i Tidsrummet April—August 1934 kun har været 65 Øre, altsaa 5 Øre under den i Overenskomsten fastsatte Timeløn paa 70 Øre, der vel nok iøvrigt tør paastaas at være ringe nok, da den ligger 35 Øre under den almindelige, overenskomstmæssige Arbejdsmandstimeløn.

Dette sløje Resultat hidrører forøvrigt ogsaa fra, at der i indeværende Sæson er forefaldet forskellige ændrede Arbejdsforhold: Transportdistancerne forøgedes betydeligt, og sværere Spormateriale end tidligere blev bragt i Anvendelse. Det kan dog anføres, at saavel Ingeniør Winkel som Arbejdernes stedlige Organisation har rettet Henvendelse til det paagældende Mergelselskabs Formand og Bestyrelse om paa en eller anden Maade at træde hjælpende til, men Selskabet har afvist enhver Tanke i saa Henseende.

Under disse Vilkaar, og da alle Veje var spærret, har Arbejderne nedlagt Arbejdet.

Men Arbejderne har efter vor Mening ogsaa været i deres gode Ret dertil; thi det paagældende Firma, som forøvrigt ikke længere er noget Firma Winkel & Johannsen, men slet og ret Petrus Winkel, kan ikke faa nogen Beskyttelse i Henhold til det paaberaabte Mæglingsforslag af 14. Marts d. A., i hvilken Henseende vi maa anføre:

Da Overenskomsten af 27. Juli 1933 blev sluttet, var som foran nævnt hverken Firmaet som saadan eller nogen af de 2 Herrer, der repræsenterede det, Medlem af nogen Arbejdsgiverorganisation, henhørende under Dansk Arbejdsgiverforening, og den af Firmaet præsterede lovlige Opsigelse af den heromhandlede Overenskomst til Udløb 1. Februar 1934 maa derfor efter vor Mening staa ved Magt, uanset Forligsmandens Mæglingsforslag af 14. Marts 1934. At Hr. Winkel i Mellemtiden er blevet Medlem af Entreprenørforeningen kan ikke paavirke en Overenskomst, der er indgaaet, inden Medlemsskabet blev indgaaet, og sætte de af Overenskomsten omfattede Arbejdere i en ændret og ugunstig Stilling til den Overenskomst, disse har indgaaet under Forudsætninger, hvor dette Medlemsskab maatte være ude af Betragtning, og den Paavirkning, Overenskomsten efter Arbejdsgiverforeningens Paastand indirekte skulde være underkastet ved Forligsmandsforslaget, kan som saadan derfor heller ikke finde Sted.

Den Beskyttelse, Arbejdsgiverforeningen her mener at kunne give omhandlede Overenskomst, er forøvrigt saa meget mere paafaldende, som den Organisation, Hr. Winkel her er indtraadt i — Entreprenørforeningen — slet ikke selv, hverken med den paagældende Afdeling eller med nogen iøvrigt, kan paavise noget tilsvarende Overenskomstforhold, tværtimod er det ved faglig Voldgiftsdom statueret, at et saadant Overenskomstforhold ikke foreligger i Hjørring Amt.

En nærmere Paavisning af Uholdbarheden i Arbejdsgiverforeningens Klage er formentlig upaakrævet; men vi vil dog ikke undlade at stille et Modeksempel op.

Hvis det nu var uorganiserede Arbejdere, der med en organiseret eller uorganiseret Arbejdsgiver havde sluttet Overenskomst om et Arbejdsforhold, der — som det heromhandlede — ligger udenfor almindeligt overenskomstmæssigt Omraade, paa Betingelser, som Arbejderne ønskede at frigøre sig for saa hurtigt det var gørligt, kunde Arbejderne da ved blot at melde sig ind i en Organisation, henhørende under De samvirkende Fagforbund, i det paagældende Overenskomstforhold forskaffe sig en Fordel ud af dette Medlemsskab, som hverken var indeholdt i Overenskomsten eller forudsat?

Vi mener det ikke, men maa holde for, at private

Overenskomster, der er afsluttet mellem 2 Parter, maa respekteres, saalænge de efter deres Indhold har Gyldighed, uanset om den ene eller den anden Part eller begge Parter bagefter indmelder sig i deres respektive Organisationer, og Overenskomsten kan ikke mod den ene Parts Ønske komme under Paavirkning af Bestemmelser, som disse Organisationer i Kraft af overfor dem foreliggende Overenskomster er eller kan blive underkastet, saalænge saadanne private Overenskomster efter deres Indhold har Gyldighed.

Septemberforligets Varselsbestemmelser maa — for saa vidt angaar heromhandlede Overenskomstforhold — efter vor Mening ogsaa være ude af Betragtning.

Vi maa derfor paastaa Frifindelse for Modpartens Klage.

P. F. V.

Vilh. Nygaard.

/Knud V. Jensen.

KENDELSEN.

Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 22. Septbr. 1934 i Sag Nr. 2000: Dansk Arbejdsgiverforening for Entreprenørforeningen og dennes Medlem, Entreprenørfirmaet Winkel & Johannsen, Dydvad, mod De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund og Arbejdsmændenes Fagforening for Dybvad og Omegn.

Den 27. Juli 1933 afsluttedes der mellem Entreprenørfirmaet Winkel & Johannsen og Dansk Arbejdsmandsforbunds Dybvad Afdeling en Overenskomst vedrørende Arbejdsforholdene i Dybvad Mergelleje, hvor Firmaet siden 1929 havde haft Mergelgravning i Entreprise for et stedligt Mergelselskab. Firmaet, hvis aktive Indehaver er Ingeniør Petrus Winkel, var, da Overenskomsten blev oprettet, ikke Medlem af Entreprenørforeningen, men paatænkte at indmelde sig i denne Forening, og Formanden for Entreprenørforeningens jyske Afdeling deltog derfor i Overenskomstforhandlingerne, uden dog at medunderskrive Overenskomsten, ved hvilken der dels aftaltes en Forhøjelse af den hidtidige almindelige Timeløn, dels vedtoges Akkordsatser for forskellige Arbejder. Overenskomsten kunde opsiges fra begge Sider med 3 Maaneders Varsel til Ophør den 1. Februar, tidligst 1. Februar 1934.

Den 28. September 1933 indmeldte Firmaet sig i Entreprenørforeningen.

I Efteraaret 1933 vedtog Dansk Arbejdsgiverforening at opsige samtlige mellem Organisationer og Enkeltvirksomheder under Arbejdsgiverforeningen og Organisationer under De samvirkende Fagforbund løbende Overenskomster til Ophør med overenskomstmæssigt Varsel, og i Henhold hertil opsagde Entreprenørforeningen ved Skrivelse af 26. Oktober til Dansk Arbejdsmandsforbund dels samtlige Overenskomster afsluttede mellem Entreprenørforeningen og Dansk Arbejdsmandsforbund, dels »samtlige Særoverenskomster og Prisaftaler, som er afsluttede mellem Medlemmer af Entreprenørforeningen og Dansk Arbejdsmandsforbund eller dettes Afdelinger eller Medlemmer af Forbundet« — alt til Ophør 1. Februar 1934 eller, forsaavidt anden Udløbstid maatte være fastsat, da til denne Udløbstid. Ved Skrivelse af 31. Oktober 1933 til Dansk Arbejdsmandsforbunds Dydvad Afdeling, afleveret samme Dag til Fagforeningens Formand, opsagde derhos Firmaet Winkel & Johannsen den ovennævnte Overenskomst af 27. Juli 1933 til Ophør den 1. Februar 1934.

Til Afvikling af den som Følge af Arbejdsgivernes Opsigelse af Overenskomsterne opstaaede Konfliktsituation stillede Forligsmanden den 14. Marts 1934 et Mæglingsforslag i hvis første almindelige Afsnit, der blandt andet omfatter Entreprenørfaget, det hedder i § 6: »Iøvrigt« — 5: med visse Forbehold, der er uden Betydning for det under nærværende Sag omhandlede Forhold — »fornyes samtlige opsagte i 1934 udløbende Overenskomster paa uændrede Vilkaar 1 Aar fra deres Udløbstid at regne.« Dette Mæglingsforslag blev tiltraadt af begge Hovedorganisationerne.

I Dybvad Mergelleje genoptoges Arbejdet, der havde ligget stille i Begyndelsen af Vinteren, den 1. Februar 1934 og fortsattes derefter paa de i Overenskomsten af 27. Juli 1933 vedtagne Vilkaar. Ud paa Foraaret blev Arbejderne imidlertid misfornøjede med, at Overenskomstens Akkordsatser ikke bød dem tilstrækkelig Fortjeneste, og Fagforeningen stillede derfor Krav overfor Entreprenørfirmaet om Forhandling om en ny Priskurant, men blev afvist af Firmaet med den Begrundelse, at Overenskomsten var blevet forlænget ifølge det vedtagne Forligsmandsforslag. Fagforeningen forespurgte ved Skrivelse af 7. April Dansk Arbejdsmandsforbund, om dette forholdt sig rigtigt, hvortil Dansk Arbejdsmandsforbund ved Skrivelse af 1. samme Maaned svarede, at Overenskomstforholdet efter Forbundets Formening faldt udenfor Forligsmandsforslaget, og at Fagforeningen derfor var berettiget til at fastholde Kravet om Forhandling. Samtidig rettede Firmaet en tilsvarende Forespørgsel til Entreprenørforeningen og fik fra denne den modsatte Besked.

Ved Skrivelse af 7. Juli til Entreprenørfirmaet forlangte Dansk Arbejdsmandsforbund Mæglingsmøde om de paagældende Arbejdsforhold, hvortil Ingeniør Winkel paa Firmaets Vegne ved Skrivelse af 10. samme Maaned svarede, at han gerne skulde give Møde, men at han ønskede sin Organisation repræsenteret. Han fremhævede iøvrigt, at hans Entreprise ikke kunde bære nogen Lønforhøjelse, og at han ansaa Overenskomsten som fremdeles gældende indtil videre. Den 2. August fandt der en Forhandling Sted i Dybvad mellem Repræsentanter for de lokale Parter, Dansk Arbejdsmandsforbund og Entreprenørforeningen. Firmaet vilde ikke gaa ind paa de af Arbejderne krævede Lønforhøjelser, men man enedes om at søge fortsat Forhandling med Formanden for Mergelselskabet angaaende en Ordning. Et Møde herom blev aftalt, men kom ikke i Stand, idet Fagforeningens Formand udeblev som Følge af Misforstaaelse angaaende Mødestedet. Firmaet og Formanden for Mergelselskabet tilbød et nyt Møde, men et saadant kom ikke i Stand, og Fagforeningsformanden stillede ikke Krav om et saadant.

Ved Skrivelse af 21. August meddelte Fagforeningens Formand Firmaet, at der ifølge Fagforeningens Bestyrelses Beslutning vilde blive iværksat Arbejdsstandsning hos Firmaet fra og med den 23. samme Maaned, forsaavidt der ikke forinden opnaaedes en tilfredsstillende Ordning af den foreliggende Lønsituation. Mod Lovligheden af denne Beslutning protesterede Ingeniør Winkel ved Skrivelse af 22. samme Maaned. Arbejdsstandsningen, der omfattede 39 Mand, blev desuagtet iværksat d. 23. samme Maaned og er fortsat, indtil den ved Rettens foreløbige Kendelse af 18. September er erklæret ulovlig.

Den 4. September afholdtes der i Arbejdsgiverforeningen Fællesmøde om Sagen, men uden Resultat. Firmaet erklærede sig villigt til paa Begæring af Fagforeningen at deltage i et Møde med Mergelselskabets Bestyrelse og Fagforeningen, men kun paa Betingelse af, at Arbejdet genoptoges paa de hidtidige Vilkaar, medens Arbejderne kun vilde indgaa paa Arbejdets Genoptagelse paa den i Overenskomsten fastsatte Timeløn.

Under denne Sag har Dansk Arbejdsgiverforening paa Entreprenørforeningens og Firmaet Winkel & Johannsens Vegne indklaget De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund og Arbejdsmændenes Fagforening for Dybvad og Omegn med Paastand om, at den iværksatte Arbejdsstandsning kendes ulovlig, og at Dansk Arbejdsmandsforbund solidarisk med Fagforeningen idømmes en Bod stor nok til at dække det Firmaet paaførte Tab, som er opgjort til ca. 6700 Kr.

De Indklagede paastaar Frifindelse.

Foreløbig bemærkes, at der mellem Entreprenørforeningen og Dansk Arbejdsmandsforbund for Hjørring Amts Vedkommende ikke bestaar nogen Overenskomst om Mergelgravning, efter at Entreprenørforeningen i 1932 i dette Amt er frigjort for de i Landsoverenskomsten fastsatte Lønvilkaar for Mergelgravning.

Til Støtte for deres Paastand om Frifindelse anfører de Indklagede, at Entreprenørfirmaet ikke, da Overenskomsten af 27. Juli 1933 blev afsluttet, var Medlem af nogen Arbejdsgiverorganisation, henhørende under Dansk Arbejdsgiverforening. At Firmaet i Mellemtiden imellem Overenskomstens Oprettelse og dens Opsigelse er blevet Medlem af Entreprenørforeningen, kan efter de Indklagedes Opfattelse ikke paavirke den tidligere indgaaede Overenskomst og sætte de af Overenskomsten omfattede Arbejdere i en ændret og ugunstig Stilling til den Overenskomst, der af dem var indgaaet under andre Forudsætninger; den af *Firmaet* præsterede Opsigelse af Overenskomsten maa derfor fremdeles staa ved Magt, uanset Forligsmandens Mæglingsforslag af 14. Marts 1934, som ikke har haft Separatoverenskomster som den heromhandlede for Øje. Men Følgen heraf maa efter de Indklagedes Formening blive den, at Firmaet og Fagforeningen efter Udløbet af denne Overenskomst staar uden indbyrdes Overenskomst, og at hver af Parterne derfor har Frihed til at erklære Strejke eller Lockout.

Retten kan ikke give de Indklagede Medhold i disse Betragtninger.

Ved Firmaets Indtræden som Medlem af Entreprenørforeningen er der ikke sket nogen Ændring i *Indholdet* af den oftnævnte Særoverenskomst, og denne er ikke indholdsmæssigt i Strid med nogen mellem Entreprenørforeningen og Dansk Arbejdsmandsforbund bestaaende almindelig Overenskomst. Der er forsaavidt ikke indtraadt nogen »Paavirkning« af den særlige Overenskomst, som kunde berettige Forbundet til Paatale. Ved sin Indtræden i Entreprenørforeningen opnaar Firmaet derimod en hidtil savnet *organisationsmæssig* Støtte, blandt andet med Hensyn til Opsigelser og Fornyelser, men herimod kan der ikke med Rette gøres nogen Indsigelse fra Forbundets Side, saalidt som omvendt en Arbejdsgiver, der har Overenskomst med en Gruppe uorganiserede Arbejdere, vilde kunne fremføre Klage over, at disse Arbejdere indtraadte i en Organisation og dermed fik dennes Støtte til Varetagelse af deres Interesser i det paagældende Overenskomstforhold.

Det maa herefter statueres, at den her under Sagen omhandlede Særoverenskomst organisationsmæssigt maa dele Skæbne med samtlige andre mellem Medlemmer af Entreprenørforeningen og faglige Arbejdsorganisationer lovligt bestaaende Overenskomster, og at Overenskomsten omfattes af Forligsmandens Mæglingsforslag, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at man ikke ved Forhandlingerne om Afslutningen af den omfattende Konflikt særlig har haft netop denne Overenskomst for Øje.

Til at statuere et andet Resultat i det foreliggende Tilfælde kunde der kun søges Grundlag i den — ogsaa af de Indklagede anførte — Betragtning, at Fagforeningen og Forbundet har været uvidende om Firmaets Indtræden i Entreprenørforeningen og derfor har haft Ret til at gaa ud fra, at Opsigelsen alene stod for Firmaets egen Regning. Retten mener imidlertid ikke i den givne Situation at kunne tillægge denne Betragtning afgørende Betydning. Man vilde vel have fundet det rigtigt, om der straks var tilflydt Fagforeningen en klar Meddelelse om Ændringen i Firmaets organisationsmæssige Forhold, men efter det foreliggende maa det anses for utvivlsomt, at Kendskab til denne Ændring ikke vilde have haft nogen Indflydelse paa Fagforeningens og Forbundets Stilling til Særoverenskomsten. Denne blev i Efteraaret 1933 i sidste Øjeblik opsagt fra Arbejdsgiverens Side, uden at der fra Arbejdernes Side paa dette Tidspunkt var noget Ønske om Ændring i de bestaaende Forhold, som sikkert vilde være blevet fortsat med bindende Virkning for et Aar, saafremt Opsigelse ikke var sket, og uanset om Arbejderne tidligere havde faaet Kundskab om Firmaets Indtræden i Entreprenørforeningen.

Til det anførte kommer imidlertid, at Fagforeningen, der i hvert Fald i Juli Maaned 1934 og vistnok adskilligt tidligere var fuldt bekendt med Firmaets Medlemsskab, har handlet i Strid med Septemberforligets Punkt 2 ved uden behørigt Varsel at iværksætte den kollektive Arbejdsstandsning, og det maa — efter hvad Den faste Voldgiftsret gentagne Gange har statueret — i saa Henseende være uden Betydning, om Overenskomsten af 27.

Juli 1933 paa dette Tidspunkt fremdeles var gældende eller var udløbet ifølge den skete Opsigelse, saaledes at der nu ikke bestod nogen Overenskomst mellem Fagforeningen og Firmaet. At overholde disse Varselregler har i det foreliggende Tilfælde været saa meget mere paakrævet, som der faktisk mellem Parterne var delte Meninger om Overenskomstens fortsatte Bestaaen, og ihvert Fald en meget væsentlig Del af det Firmaet paaførte Tab kunde have været undgaaet, saafremt behørige Varsler havde været givet, og Spørgsmaalet om disses Lovlighed havde været forelagt Den faste Voldgiftsret til Afgørelse, inden Arbejdsstandsningen var traadt i Kraft.

I Henhold til det anførte vil Arbejdsstandsningen være at kende ulovlig, hvorhos Fagforeningen og Dansk Arbejdsmandsforbund, der efter de foreliggende har været medansvarligt for det passerede og ejheller har fralagt sig dette Ansvar, in solidum findes at burde betale Firmaet med en Bod paa 6000 Kr., der kan tjene til Erstatning for det Firmaet paaførte Tab.

Sagens Omkostninger bør betales af de Indklagede.

Kendelse:

Den ovennævnte Arbejdsstandsning har været ulovlig.

I Bod til Entreprenørfirmaet Winkel & Johannsen betaler Dansk Arbejdsmandsforbund og Arbejdsmændenes Fagforening for Dybvad og Omegn en for begge og begge for en 6000 Kr.

Sagens Omkostninger, 300 Kr., betales af de Indklagede.

At den saaledes trufne Afgørelse har vakt almindelig Forbavselse kan ikke undre.

Det skulde paa Forhaand synes utænkeligt, at Entreprenørforeningen — der maa have som Opgave at skabe nogenlunde lige Kaar hos alle sine Medlemmer — ved ensidigt at tage mod Entreprenør Winkels Indmeldelse vil beskytte ham overfor Arbejdernes Krav om Ændring i den foreliggende tarvelige Overenskomst. Men vel — det har altsaa ikke været Tilfældet her.

I Stedet for gaar man Rettens Vej for at faa Strejken kendt ulovlig og Erstatning tilkendt.

Det lykkedes, som det fremgaar af Kendelsen, Arbejdsgiverne at faa Medhold, men næppe mange vil mene, at der dermed er gjort Ret og Skel i denne Sag.

Vi skal ikke opholde os ved den Side af Sagen, der gaar ud paa, at Strejken som u v a r s l e t blev kendt ulovlig, idet Spørgsmaalet om Septemberforligets Rækkevidde i dette og lignende Tilfælde vel nok er af meget stor Betydning, men ikke har været afgørende i denne Sag, og selv om det maa forekomme aldeles uforstaaeligt, at Retten, da Konflikten ikke kunde kendes lovlig, kommer til det store Erstatningsbeløb paa 6000 Kr., skal vi for dette Spørgsmaals Vedkommende lade det blive ved vor Forundring.

Men Dommens Præmisser maa ved en uvildig Bedømmelse forekomme mere end mærkelige. Det fremgaar udtrykkeligt af Sagen,

a t Entreprenøren — s o m u o r g a n i s e r e t — har indgaaet denne Særoverenskomst,

a t han senere indmelder sig i Entreprenørforeningen, og

a t han selv opsiger Overenskomsten til Udløb den 1. Februar 1934,

m e n at Retten fastslaar, at den hører til de med Forligsmandsforslaget af 14. Marts 1934 fornyede Overenskomster.

Det maa synes indlysende, at Entreprenørens lovlige Opsigelse maatte føre til enten en ny Overenskomst ved fredelig Forhandling eller overenskomstfrie Tilstande, og med Ret for Parterne til ved Arbejdsstandsning at søge Overenskomst oprettet, da der i Hjørring Amt ikke forelaa nogen anden Overenskomst at falde tilbage paa i det omhandlede Arbejdsomraade.

Denne Betragtning har altsaa vist sig at være forkert. Retten er kommet til det Resultat, at den her foreliggende Overenskomst kan rangeres ind under samtlige de Overenskomster, der var til Forhandling i Overenskomstsituationen i Foraaret 1934, og at den trods den foreliggende lovlige Opsigelse er fornyet sammen med disse og for samme Tidsrum.

Men hvis man nu ved Forliget i Foraaret 1934 var gaaet ind paa fleraarige Overenskomster, — skulde denne Overenskomst da saa ogsaa være fleraarig? Eller hvis Arbejderne havde tiltraadt et Forlig, indeholdende Bestemmelse om generelle Lønreduktioner, — skulde saadanne da ogsaa have Gyldighed overfor denne i Forvejen meget tarvelige Overenskomst? Eller hvis Foraarsforliget havde indeholdt andre vidtrækkende Indrømmelser til den ene eller til den anden Side, — skulde disse saa have Gyldighed overfor en saadan Overenskomst, hvis Fornyelse paa en saadan Maade hverken var forudsat eller forudset af nogen af Parterne, altsaa heller ikke af Entreprenøren, tør vi med Sikkerhed fastslaa?

At Retten, for at komme til det foreliggende Resultat, bl. a. bygger paa, at det er A r b e j d s g i v e r e n, der har foretaget Opsigelsen, og ikke Arbejderne, styrker ikke Troen paa, at Kendelsen er vel underbygget, idet det forlængst mellem Parterne — Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer — er fastslaaet som en Kendsgerning, at det er aldeles ligegyldigt, fra hvilken Side Opsigelse præsteres, og at begge Parter staar ganske lige ved Overenskomstens Udløb, uanset hvem den opsigende Part er.

Vi vægrer os derfor ved at tro, at Kendelsen i Sag Nr. 2000 er Udtryk for, hvad der i Fremtiden skal være Ret, og skulde et analogt Tilfælde fremkomme, maa det være om at gøre at søge en Afgørelse, der ændrer ved de Retsforudsætninger, som Nr. 2000 bygger paa.

Overenskomstsituationen.

Hovedorganisationernes Forretningsudvalg var den 8. November samlet til Drøftelse af den foreliggende Overenskomstsituation. Efter at være bleven gjort bekendt med Antallet af de opsagte Overenskomster enedes man paa Mødet om at henstille til de enkelte Organisationer og Enkeltvirksomheder snarest at træde i Forhandling om de opsagte Overenskomster.

Der er saaledes i Aar tilvejebragt Mulighed for Optagelse af Forhandlinger mellem de enkelte Forbund og deres modstaaende Arbejdsgiverforeninger om alle Forhold, hvis Behandling maaske er blevet trængt lidt i Baggrunden ved de tidligere Aars generelle Overenskomstforhandlinger. Forhaabentlig vil disse Forhandlinger føre til en tilfredsstillende Løsning af bestaaende Uoverensstemmelser.

Vi giver hosstaaende en Oversigt over alle opsagte, forlængede og ikke opsagte Overenskomster, der er afsluttet med Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen.

A. Opsagte Overenskomster.

Opsagt af Arbejdsgiverne:

Entreprenørfaget, Provinsen.
Bornholms Tømrer- og Snedkermesterforening.
Rørprislisten.

Opsagt af Arbejderne:

Brolæggerlauget i København (Arbejdsmænd).
Cementindustrien.
Cementvareindustrien, Glostrup.
Cementvarefabrikanter f. Kbhvn. og Omegn, Stukkaturfagets Mesterforening, Kjøbenhavns Vognmandslaug (Jord- og Betonarb.).
Entreprenørforeningens Tømreroverenskomst.
Entreprenørforeningen — Arbejdsmændenes Forb. for Gentofte, Lyngby og Gladsakse.
Mesterforeningen for Farvere — Dansk Tekstilarbejderforbund.
Fugefri Gulve.
Grusgrave og Skærvefabrikker.
Jernindustrien (Karetmagere, Snedkere og Skibstømrere i Prov.).
Kaolin-, Kalk- og Teglværksindustrien paa Bornholm.
Litograf- og Reproduktionsfaget.
Centralforeningen af Murermester i Danmark (Murersvende).
Centralforeningen af Murermester i Danmark (Arbejdsmændenes Forbund for Gentofte, Lyngby og Gladsakse).
Møllebyggerier — Dansk Tømrerforbund.
Olieindustrien.
Skotøjsindustrien.
Sæbefabrikker (A/S H. C. Møller, Aarhus) — Kvinder.
Textilindustrien.
Træindustrien.
A/S Badeanstalten, København.
De danske Imprægneringsanstalter.
A/S De danske Sukkerfabrikker — Københavns Sukkerraffinaderi (Sukkerhusarbejdernes Fagforening, København).
A/S Carl Nielsen, Strøby.
A/S Sano.

Opsagt af begge Parter:

Entreprenørfaget i København.
Københavns Murer- og Stenhuggerlaug — Svende.
Københavns Murer- og Stenhuggerlaug — Murarbejdsmænd.
Københavns Murer- og Stenhuggerlaug — Jord- og Betonarb.
Centralforeningen af Murermestre i Danmark — Murarbejdsmænd.
Tømrerfaget i København.
Tømrerfaget i Provinsen.

Opsagt alene af Arbejdsgiverne: 2600.
Opsagt alene af Arbejderne: 25,000.
Opsagt af begge Parter: ca. 14,000.

Opsagt af Arbejdsgiverne: 16,600.
Opsagt af Arbejderne: 39,000.
Opsagt for ialt 41,600 Mand.

B. Forlængede Overenskomster.

Bogtrykfaget i København.
Jern- og Metalindustrien — Centralorg. af Metalarbejdere.
Jern- og Metalindustrien — Kobbersmedeforbundet.
Jern- og Metalindustrien — Guld-, Sølv- og Elektropletarb.
Jern- og Metalindustrien — Gørtler- og Metalarbejderforbundet.
Ialt forlænget for ca. 18,000 Arbejdere.

C. Ikke opsagte Overenskomster.

Blikkenslagerfaget i København.
Glarmesterfaget.
Jernindustrien — Blikkenslagersvende.
— — Elektrikere.
— — Dansk Arbejdsmandsforbund.
— — Kvindeligt Arbejderforbund.
— — Træindustriarbejderforbundet.
— — Skibstømrere i København.
— — Riggere og Sejlmagere.
Kalk- og Teglværksforeningen af 1893.
Losseentreprenørforeningen.
Sæbefabrikanter i København.
Textilfabrikantforeningen — Skrædersvende og Kvindeligt Arbejderforb.
Sukkerindustrien i Provinsen.
13 Enkeltvirksomheder.
Ikke opsagt for ialt ca. 23,000 Arbejdere.

Opsigelsesfristen udskudt for:

Blikkenslagerforbundet i Provinsen.
Dansk Litograflaug — Dansk Typografforbund.

Mod Krigen.

I Anledning af, at der i Aar er hengaaet 20 Aar siden Verdenskrigens Udbrud, har Bestyrelsen for Den internationale faglige Central i Paris fremsat den Tanke, at den politiske og faglige Arbejderpresse i hele Verden paa Dagen for Vaabenstilstandens Afslutning — den 11. November — eller paa en denne nærmestliggende Dato skulde offentliggøre Artikler, der tager Stilling mod Krigen og agiterer for Afrustning og Fred. En samtidig Offentliggørelse af saadanne Artikler i alle Arbejderblade og Tidsskrifter Verden over vil forme sig som en international Tilkendegivelse af Arbejderklassens Fredsvilje og styrke Bestræbelserne for Fredens Bevarelse.

Vi tilslutter os hermed denne Tanke og aftrykker nedenstaaende 2 Artikler, der er skrevet af henholdsvis Formanden og Næstformanden i Den internationale faglige Central, W. Citrine og Hans Jacobsen.

Arbejderklassen og Angriberen.

(Af W. Citrine, Formand for Den intern. faglige Central.)

Da Tyskland den 11. November 1918 fik bevilget en Vaabenstilstand af de allierede og associerede Hovedmagter, udtalte disse samtidigt Ønsket om »i Stedet for Krigen, hvori de efter hinanden direkte eller indirekte var blevet inddraget, og som havde sit Udspring i Østrig-Ungarns Krigserklæring til Serbien og Tysklands Krigserklæring til Frankrig samt i Indfaldet i Belgien, at lade indtræde en fast, retfærdig og varig Fred«. Med disse og andre Erklæringer i Fredstraktaten skulde det bl. a. ogsaa slaas fast, hvem der var Angriberen. Disse Anstrengelser kom 4 Aar for sent. De kunde ikke vække Verdenskrigens Millioner af Døde til Live og har ikke fremmet Fredsviljen og den gode Forstaaelse blandt de levende. De paagældende Erklæringer i Fredstraktaten understreger kun de før Krigen bestaaende Mæglings- og Krigsforebyggelsesformers Svigten. De bekræfter Nødvendigheden af Institutioner og forebyggende Foranstaltninger, som gør det muligt at fastslaa og ramme Angriberen allerede *i Begyndelsen* af det forbryderiske Forehavende.

Er vi i Dag saa vidt? Hvad Arbejderklassen angaar bestaar der Klarhed indenfor dens Rækker. Den betragter enhver, der nægter at lade Stridsspørgsmaalet afgøre ved Voldgift, som Angriber. Den bekender sig dermed til de folkeretslige Institutioner, som bestaar for Tiden.

Overfor de Folk, der paa dette Omraade — som paa alle andre — søger at feje enhver praktisk Anstrengelse til Side med den Bemærkning, at indenfor den kapitalistiske Konkurrences Verdensorden lader Freden sig overhovedet ikke organisere, og dermed gør os magt- og retsløse i enhver Henseende, saalænge Kapitalismen er ved Roret, hævder jeg, at Arbejderbevægelsens hele Formaal hviler paa den Antagelse, at vi, naar vi holder sammen, kan gøre adskilligt for at holde andre Elementer indenfor det kapitalistiske System i Tømme. Saafremt vi indenfor Kapitalismen virkeligt ikke kan gøre noget mod Krigen, vilde dette betyde, at vi her lægger Hænderne i Skødet og ser bort fra selv det mindste Forsøg paa at gribe ind i Begivenhedernes Gang. Dette kan ikke være vor Hensigt. Thi i den samme Verden er det i hvert Fald lykkedes os at afskaffe Krigen indenfor de nationale Grænser. Endnu for kun faa Aarhundreder siden førtes der i forskellige Lande Krig mellem de enkelte Landsdele. Vi har nu skaffet Lovmagten Respekt indenfor de kapitalistiske Grænser af vore Lande. Hvorfor skulde vi saa sige, at vi ikke er i Stand til at skaffe Respekt for Lovmagten paa det internationale Omraade? Vanskelighederne er her utvivlsomt større. Kampen om Markederne blandt de internationale Kapitalister er dog kun en Fortsættelse af Kampen blandt de nationale Kapitalister. Endskønt Forskellen med Hensyn til Sprog, Traditioner, Folkesamhørighed og Regeringssystem er større, kan Arbejderbevægelsen, som selv har rejst Tanken om Folkeforbundet og har gjort mere for dens Virkeliggørelse end nogen anden Bevægelse, ikke sige, at den nu er hjælpeløs og maa vente paa Kapitalismens Sammenbrud for først derefter at tilvejebringe et kollektivt System for Fredens Sikring.

Vi var og er fremdeles mod Krigen, fordi vi betragter denne som den frygteligste Forbrydelse mod Menneskeheden. Naar Arbejderbevægelsens Politik tager Sigte paa at afskaffe alle nationale, for Forsvaret mod andre Nationer forhaandenværende Stridskræfter og erstatte dem med en international Politimagt under Folkeforbundet, saa er Vejen hertil Indførelse af et kollektivt Fredssystem. Et saadant System er efter vor Mening Folkeforbundet og det Samarbejde mellem dette og Ikke-Medlemsstaterne, som kan tilvejebringes indenfor Rammen af Pariser-Pagten eller gennem andre Pagter og Midler. Det kollektive Fredssystem skal være organiseret paa en saadan Maade, at det er en sikker Borgen for Freden. Socialismens grundlæggende Opfattelse er den, at Freden bliver et positivt, konstruktivt Middel til Opbygning af et paa Samarbejde byggende Verdensfællesskab. International Anarki er — i lige saa høj Grad som økonomisk Anarki — Socialismens Fjende. Saafremt vi ønsker Freden, maa vi underordne den nationale Suverænitet under Institutioner og Forpligtelser, gældende for hele Verden.

Ud fra disse Betragtning har f. Eks. den britiske Landsorganisation og det britiske Arbejderparti nedsat et fælles Udvalg til Behandling af Spørgsmaalet om Forebyggelse af Krig og Organisering af Freden. Udvalget har udarbejdet Retningslinier, hvorefter de britiske Arbejdere som gode Verdensborgere bl. a. forpligter sig til ubetinget og uden Tøven at yde deres Regering Støtte ved Risiko og Konsekvenser, der opstaar som Følge af dens Deltagelse i en kollektiv Aktion mod en Fredsforstyrrer.

I denne Aand har ogsaa den internationale Fagforeningskongres i Bryssel opfordret den internationale Arbejderklasse til »at slutte sig sammen i Kampen mod Krigen og yde den finansielle Støtte, der er nødvendig for at understøtte den Del af Ar-

bejderbevægelsen, som eventuelt bliver kaldet til at gennemføre aktive Modforanstaltninger mod Angriberstaten«. »Ethvert Land« — hedder det i Kongressens Beslutning — »som nægter at underkaste sig Voldgiftsbehandling, maa af den internationale Arbejderbevægelse betragtes som Angriberen. Fra dette Øjeblik er det en Pligt for de organiserede Arbejdere i Angriberstaten at gennemføre Generalstrejken. Det er en Pligt for Organisationerne i de andre Lande at understøtte Strejkebevægelsen og organisere en Boykotning mod Angriberstaten.«

Dermed er Anti-Krigs-Spørgsmaalet, forsaavidt det ikke blot tager Sigte paa en principiel Stillingtagen mod Krigen, men tillige tilsigter Forhindring af en Krig, der allerede ligger indenfor Mulighedens Grænser, samt navnlig vedrørende Stillingen overfor den direkte Angriber, traadt ind i et aktivt og praktisk Stadium. Til Diskussion staar nu kun de Foranstaltninger, der alene kan afskrække krigslystne Magthavere fra at blive Angribere — den samlede Arbejderbevægelses organiserede Kamp mod Angriberen med de af Øjeblikket bestemte Midler. Disse Midler kan selvfølgelig være forskellige alt efter de enkelte Landes særlige Forhold, geografiske Beliggenhed samt de økonomiske og andre Forhold. Vi skal i den Henseende ikke binde os, hverken nationalt eller internationalt, og heller ikke forud fortælle, hvad vi agter at gøre. Af den Grund har f. Eks. den britiske Fagbevægelse indskrænket sig til i sin officielle Beslutning at erklære, at der i en alvorlig Situation straks skal indkaldes en ekstraordinær Kongres. Paa samme Maade har Arbejdernes faglige og politiske Internationale nedsat et Fællesudvalg med den Opgave »at udarbejde Retningslinier for Arbejderklassens Stilling i kritiske Tider«.

Arbejderbevægelsen er dermed som den første og eneste Bevægelse slaaet ind paa den Vej, der kan og maa føre til praktisk Forhindring af Krigen, saafremt den store Masse af fredelskende Mennesker i alle Lande slutter sig hertil og i Farens Stund understøtter dens Forehavende.

ALDRIG MERE KRIG.

(Af Hans Jacobsen, Næstform. i den intern. fagl. Central.)

Den 11/11 Kl. 11 1918 var sidste Tidspunkt for krigeriske Handlinger i den store Verdenskrig fra 1914—1918.

Hermed var et Afsnit af Menneskehedens Historie bragt til i alt Fald en formel Afslutning. Et Afsnit, der havde medført ca. 10 Millioner Menneskers Død paa Slagmarkerne og ca. 20 Millioner lemlæstede.

Naar man tænker paa, hvilken Sum af Lidelser og Sorg, der herved er paaført ikke alene de paagældende selv, men ogsaa deres Efterladte og Paarørende, Enker og Børn, Fædre og Mødre, samt dens Ødelæggelse af økonomiske Værdier, der fandt Sted i Forbindelse med Verdenskrigen, forstaar man det Lettelsens Suk, der gik over Verden ved Vaabenstilstandens Ikrafttræden, og det fra alle Sider udtalte Haab og Ønske om, at den Krig, der nu havde fundet sin Afslutning, maatte blive den sidste, og den indtraadte Fred en virkelig varig Verdensfred.

Ønsket herom er sikkert stadig tilstede i den største Del af Menneskeheden, men med Opfyldelsen af dette Haab staar det ikke saa godt til. Tværtimod lever vi jo i en Tid, hvor man i vide Kredse taler om den næste Krig som en nærliggende Selvfølgelighed.

Dette paa Trods af, at den næste Verdenskrig, hvis en saadan kommer, paa Grund af den tekniske Udvikling i Krigsindustrien vil blive endnu frygteligere end den, der for 15 Aar siden fandt sin Afslutning. Navnlig vil de Fremskridt, der er sket paa Flyvningens Omraade i Forbindelse med Udviklingen med Hensyn til Fremstilling af Giftgas bringe saadanne Rædsler med sig ikke alene for Militæret, men ogsaa for den civile Befolkning, at den menneskelige Tanke uvilkaarligt vægrer sig ved at beskæftige sig hermed.

Disse Rædsler maa vi sætte alt ind paa at undgaa, navnlig maa Arbejderne i alle Lande, der jo til den Tid som hidtil, er dem, der maa bære de tungeste Byrder, ikke lade noget Middel uforsøgt til Bekæmpelse og Undgaaelse af Krigen.

De organiserede Arbejdere har Øjet aabent herfor, hvad de Beslutninger, der er taget paa saavel de politiske som faglige repræsentative Forsamlinger baade nationalt og internationalt, bærer Vidnesbyrd om.

Men dette er ikke nok. Vi maa se Sandheden i Øjnene og erkende, at Arbejderne alene ikke er i Stand til at forhindre en Krigs Udbrud med de økonomiske Magtmidler, de kan stille paa Benene. Det maa være saaledes, at langt den største Del af Menneskeheden har Blik for ikke alene Krigens Rædsler, men ogsaa for de Midler, der skal bringes i Anvendelse for at undgaa den.

Det første er vel nok Tilfældet, men paa det sidste skorter det betydeligt, og her er det, der i forstærket Grad maa sættes ind. Denne Artikels Omraade tillader ikke en detailleret Redegørelse for alt, hvad der bør gøres, men nogle af de vigtigste Ting maa nævnes.

Vil vi undgaa Krigen, maa vi først og fremmest rette vore Bestræbelser paa at faa selve Militarismen ud af Verden. De bestaaende Rustninger er den største Fare for Krigen, og denne Fare formindskes eller forstærkes i samme Udstrækning, som Rustningerne nedsættes eller udvides. Navnlig bør vi kræve et absolut Forbud mod den private Vaabenfabrikation og Handel med Vaaben og Ammunition.

Konsekvensen heraf er, at vort Maal maa være fuld Afrustning samt Krig mellem Nationerne til Udjævning af Stridigheder afløst af obligatorisk Voldgift. Vi maa derfor baade nationalt og internationalt støtte alle Bestræbelser, der tilsigter disse Maal.

En anden stor Fare for Krigsudbrud er den antidemokratiske Bevægelse, der i den sidste halve Snes Aar har saa store Resultater at opvise. At koncentrere Statsmagten i en enkelt eller ganske enkelte Personers Hænder er at lege med Ilden, navnlig fordi disse Stater, hvor Diktaturet har sej-

ret, lever paa den Ideologi, at det er Magten og ikke Retten, der skal være den bestemmende.

Denne moderne Foreteelse med Diktaturets Fremgang paa Demokratiets Bekostning er forøvrigt ogsaa en direkte Eftervirkning af Krigen; man kan ikke opretholde en Tilstand i Aarevis, hvor alle demokratiske Rettigheder er indskrænkede eller ophævede, og hvor Retten sidder i Spydstagen, uden at dette indvirker paa visse Dele af Befolkningen.

Protektionismens Fortrængelse af Frihandelsprincippet og den dermed i Forbindelse staaende Selvforsyningspolitik er ogsaa direkte Krigseftervirkning og en stor Fare for Freden.

Et gammelt Ord siger: »Det er bedre at forebygge end at helbrede«, og derfor bør vi nu i Samarbejde med alle velmenende Borgere sætte alt ind paa at fremme Afrustningstanken, at styrte Diktaturet i de Lande, hvor dette findes, og bevare Demokratiet i de endnu eksisterende demokratiske Lande, og alle Steder af al vor Evne virke for en Politik, der gaar imod Protektionisme og Selvforsyning, og for det størst og friest mulige Samkvem mellem Nationerne.

Jo mere vi opnaar ad disse Veje, desto større bliver Sandsynligheden for, at det, der skete den 11/11 Kl. 11 1918, virkelig var Indtrædelsen af den varige Fred i den saakaldte civiliserede Verden, som vi alle ønsker og haaber.

Ind- og Udmeldelser.

Ved den nu afsluttede Afstemning indenfor D. s. F.s Repræsentantskab har dette tiltraadt Forretningsudvalgets Forslag om Dansk Mejeristforbunds Optagelse i D. s. F. Indmeldelsen gælder fra 1. December 1934.

Det kooperative Fællesforbunds Generalforsamling.

Det kooperative Fællesforbund afholdt sin 13. Generalforsamling i Forsamlingsbygningen, Rømersgade. Der var mødt ca. 180 Delegerede fra de forskellige kooperative Virksomheder, da Formanden Landstingsmand, Borgmester P. Christensen bød Velkommen.

Han mindedes i smukke Ord og under Forsamlingens Tilslutning Fællesforbundets afdøde Formand V. Walther.

Som indbudte Gæster var mødt Statsminister Stauning, Nationalbankdirektør Bramsnæs, der tillige er Formand for Arb. Oplysningsforbund, og som senere paa Dagen holdt Foredrag om Nationalbanken. Endvidere Forretningsfører Chr. Christiansen, Oplysningsforbundet, samt Ib Kolbjørn for Oplysningsudvalget i København, Formanden for D. s. U., H. C. Hansen og Sekretæren for Arbejdernes Fællesorganisation i København, Joh. Hansen.

Til Dirigenter valgtes Landstingsmand, Raadmand Ludvig Christensen og Borgmester M. Mortensen, Esbjerg. Til Sekretærer valgtes Direktør Peder Nørgaard og Forretningsfører Peter Jensen.

Ludvig Christensen overtog Dirigenthvervet i Formiddagsmødet.

Formanden, P. Christensen, aflagde en fyldig Beretning, der gav et ypperligt Billede af den omfattende Arbejderkooperation.

Forbundet havde ved Udgangen af 1933 152 Medlemmer. Deraf var 32 Brugsforeninger, 37 Bagerier og Møllerier, 15 Boligselskaber, 8 Brændselsforretninger, 24 faglige Selskaber i Haandværk og Industri, 19 Marketenderier, 5 blandede Handelsvirksomheder i Provinsen, 3 Forsikringsselskaber, 2 Biografteatre og endvidere i København: Bank, Bryggeri, Mejeri, Trykkeri, Boghandel, Bogførings- og Revisionsinstitut samt endelig den socialdemokratiske Presse i Danmark.

Af nye Medlemmer er i Aarets Løb indtraadt Mælkeriet »Enigheden«, København, og Malernes Produktionsværksted, Randers.

Indenfor denne samlede Virksomhed er der i Aarets Løb udbetalt ca. 20,5 Mill. Kr. i Lønninger, og den samlede Omsætning har været ca. 78 Mill. Kr. Heri var ikke medregnet Bankens Pengeomsætning, som har været ca. 1245 Mill. Kr.

Nettoudbyttet indenfor Kooperationen var for det forløbne Aar 4,6 Mill. Kr., og Selskabernes Reservefond udgør ca. 22,2 Mill. Kr.

Formanden omtalte derefter Kooperationens Stilling under Krisen og beklagede, at Arbejdernes Kooperation endnu ikke havde opnaaet en sideordnet Stilling med det private Erhvervslivs Hovedorganisationer overfor Lovgivningen, de offentlige Myndigheder, Finanskapitalen og Udlandet. I denne Forbindelse redegjorde han for Planerne om et Erhvervsraad for Arbejderbevægelsen og udtalte Ønsket om Planernes snarlige Realisation.

Med Henblik paa Kooperationens indre Samarbejde understregede Formanden stærkt, at Arbejderbevægelsens forskellige Tillidsmænd indenfor alle Grene skulde være loyale i Samarbejdet, saaledes at kooperative Virksomheder i hvert Fald aldrig stilles paa ringere Fod end private Virksomheder.

Fællesforbundet blev i flere og flere Tilfælde inddraget i Forhandlinger mellem de enkelte kooperative Virksomheder og Fagorganisationerne naar der var faglige Uoverensstemmelser, eller der skulde afsluttes nye Overenskomster.

Fællesforbundets Hovedlinje i disse Forhandlinger har været, at kooperative Virksomheder selvfølgelig skal ligge i Spidsen og være førende med Hensyn til Løn- og Arbejdsforhold, men den almindelige Grundregel maa være lige Vilkaar inden for det paagældende Erhvervsomraade for saavel private som kooperative Virksomheder. Arbejdernes største faglige Interesse ligger i at gøre de kooperative Virksomheder fuldt konkurrencedygtige med de private Virksomheder.

Formanden nævnede, at den Overenskomst, der var udarbejdet mellem Dansk Kooperativ Assurance og Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund var tænkt som en Normaloverenskomst paa dette Arbejdsfelt.

Han fremhævede endvidere det ønskelige i, at der søges gennemført et lokalt Samarbejde i alle Byer, hvor der er flere kooperative Virksomheder. »Arbejderkooperationen maa være en Enhed,« saaledes sluttede Formanden sin med stærkt Bifald hilste Beretning.

Anker Petersen, Malernes Produktionsværksted, understregede stærkt Formandens Udtalelser om Betydningen af det kooperative Samarbejde og Arbejderbevægelsens Tillidsmænds rigtige Indstilling overfor Kooperationen.

Derefter vedtoges enstemmigt følgende Resolution:

> Generalforsamlingen udtaler sin Tilslutning til den Erhvervspolitik, som Ministeriet Stauning har ført gennem de vanskelige Aar og tilsiger sin Bistand til fortsatte Bestræbelser for at løse Erhvervsproblemerne paa en for Erhvervslivet og Befolkningen tilfredsstillende Maade under Hensyntagen til alle foreliggende Forhold.

Forbundets daglige Arbejde.

Forretningsfører S. Munk forelagde Regnskaberne og knyttede ved Gennemgangen heraf en Række Bemærkninger om det daglige Arbejde. Han fremhævede herved de forskellige Kursus og Stævner, Forbundet havde arrangeret og ligeledes den omfattende Propaganda med Møder over hele Landet.

I al Stilhed havde man oparbejdet et kooperativt Fond. Det var ikke særlig stort endnu, men fra forskellig Side fik man Bidrag, og Munk opfordrede til, at de kooperative Virksomheder ved forskellige Lejligheder betænkte Fondet med et Bidrag.

Regnskaberne godkendtes enstemmigt.

I Eftermiddagsmødet holdt Nationalbankdirektør Bramsnæs et Foredrag om Nationalbanken og Erhvervslivet, der paahørtes med den største Opmærksomhed og hilstes med stærkt Bifald.

Valg af Tillidsmænd.

Derefter foretoges Valg af Tillidsmænd. Der skulde bl. a. vælges et nyt Medlem til Bestyrelsen i Anledning af Walthers Død.

Til Bestyrelsen genvalgtes Borgmester P. Christensen, Forretningsfører Chr. Sørensen, Randers, Borgmester Johansen, Skive, og Bogholder O. Søborg, medens Underdirektør Peder Nørgaard og Sekretær Otto Wolf nyvalgtes. Endvidere genvalgtes som indstillet af Landssammenslutningerne J. M. Johansen (Brugsforeningerne), M. Mortensen (Bagerierne) og K. Korsgaard (Boligforeningerne).

I Bestyrelsen er endvidere Redaktør H. P. Sørensen og Hovedkasserer Hans Jacobsen, repræsenterende Soc. Forbund og De samv. Fagforbund.

Til Revisorer genvalgtes Arbejdernes Bogførings- og Revisionsinstitut.

Derefter sluttede Dirigenten den vellykkede Generalforsamling med et kraftigt besvaret Leve for Kooperationen.

Konflikten i Guld- og Sølvsmedefaget.

I sidste Nummer af Bladet meddelte vi, at Sølvarbejderkonflikten var bleven bilagt, idet begge Parter havde tiltraadt et af Forligsmanden stillet Mæglingsforslag, der havde følgende Ordlyd:

Til Bilæggelse af Konflikten mellem Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund i Danmark og Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark stiller Forligsmanden følgende Mæglingsforslag:

Arbejdet hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie genoptages paa følgende Vilkaar:

1) Arbejderne erholder for Arbejde, der hidtil er blevet udført i Akkord, den ansatte Timeløn med følgende Akkordafsavnstillæg:

Cicelører	35	Øre
Korpusarbejdere	30	-
Bestikarbejdere	35	-
Staalgravører	15	-
Pressere	25	-
Filere	25	-
Guldarbejdere	15	-
Slibere	15	-

2) Der optages Forhandlinger, tilsigtende Indførelse af Akkord i samme Udstrækning som tidligere. For saa vidt disse Forhandlinger ikke 14 Dage efter Arbejdets Genoptagelse har ført til noget Resultat, bibeholder Arbejderne Akkordafsavnstillægene, og Parterne kan da opsige nærværende Ordning til Ophør med 14 Dages Varsel.

Den varslede Lockout bortfalder.

København, den 24. Oktober 1934.

Poul Andersen.

Svar paa nærværende Mæglingsforslag afgives Mandag den 29. Oktober 1934 Kl. 12 under Adresse: Forligsinstitutionen, Kongens Nytorv 5.

Den varslede Lockout kan tidligst træde i Kraft Onsdag den 31. Oktober ved normal Arbejdstids Begyndelse.

Ved de Forhandlinger, der derefter paabegyndtes i Henhold til Mæglingsforslaget, lykkedes det imidlertid ikke at opnaa en Forstaaelse mellem Parterne. Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund har derfor nu fremsendt et første Varsel om Strejke overfor A/S Georg Jensens Sølvsmede.

Nyt fra Udlandet.

Den fælles faglige Landsorganisation i Czekoslovakiet har fornylig udsendt sin Beretning for 1933, hvoraf det fremgaar, at Landsorganisationen ved Aarets Udgang talte 64 tilsluttede Forbund med tilsammen 628.950 Medlemmer. I Forhold til Udgangen af 1932 er dette en mindre Tilbagegang, idet den fælles Landsorganisation paa det Tidspunkt omfattede 66 Forbund med 631,750 Medlemmer. Der findes 46 czekiske Forbund med 412,278 Medlemmer af 18 tyske Forbund med 216,672 Medlemmer, som gennem den tyske Landscentral i Reichenberg er tilsluttet den fælles Landsorganisation.

Ogsaa i Czekoslovakiet er Arbejdsløsheden meget stor. I 1933 udgjorde Arbejdsløshedstallet gennemsnitlig over 1 Million og var højere end i 1932. Som Følge heraf var Fagforbundenes Udgifter til Arbejdsløshedsunderstøttelse temmelig store. Den samlede Udgift — inklusive Statstilskud — androg i 1933 327 Millioner Kr. Landsorganisationen har derfor navnlig stræbt efter Tilvejebringelse af nye Arbejdsmuligheder, bl. a. ved Indførelse af forkortet Arbejdstid, endvidere har den virket for Igangsættelse af store offentlige Arbejder og Gennemførelse af en Del andre Reformer paa det socialpolitiske og økonomiske Omraade.

Overenskomster og Arbejdskonflikter i Norge. Den norske Statistik over Overenskomster og Arbejdskonflikter i 1933 er nu offentliggjort. Den viser, at 1933 har været et roligt Aar, idet der kun er forekommen 93 Konflikter, der tilsammen omfattede 6306 Arbejdere. Antallet tabte Arbejdsdage udgjorde 364,000 mod 394,000 i 1932 og 7,586,000 i 1931 (Lockoutaaret).

Statistiken over Overenskomsterne viser, at der ved Udgangen af 1933 bestod 2418 Overenskomster gældende for 177,965 Arbejdere og at der i Aarets Løb er afsluttet 817 Overenskomster omfattende 25,097 Arbejdere.

Faglige Samlingsbestræbelser i Frankrig. Mellem det socialistiske og kommunistiske Parti i Frankrig er der for nogen Tid siden truffen Aftale om en fælles Aktion mod den truende Reaktion og Fascisme. I en fælles Udtalelse erklærer ogsaa Kommunisterne sig rede til af yderste Evne at forsvare de demokratiske Rettigheder. Begge Partier har forpligtet sig til ikke at angribe hinanden og ikke forstyrre hinandens Møder gennem Diskussion om Taktik og Principper.

Nu har den i Frankrig bestaaende kommunistiske Landsorganisation, som er fremgaaet af den gamle Landsorganisations Splittelse i 1921 og i de senere Aar har været i stadig Tilbagegang fremsat Forslag om en faglig Enhedsfront. Den har formuleret en Række Forslag som skal danne Grundlaget for en eventuel Sammenslutning mellem de to Organisationer. Den gamle Landsorganisation har i et Repræsentantskabsmøde taget Stilling til disse Forslag og i en Resolution udtalt sin Glæde over, at den kommunistiske Organisation som Forhandlingsgrundlag har akcepteret følgende Principper:

1. Fagforeningerne skal leve, udvikle sig og beslutte sine Aktioner i fuldstændig og absolut Uafhængighed af alle Regeringer og Partier, filosofiske Sekter og andre udenfor dem staaende Grupperinger, 2. Anvendelsen af det faglige Demokrati forudsætter ethvert Fagforeningsmedlems Ret til frit at give Udtryk for og forsvare sin Mening, 3. Fagforeningerne, som er uafhængige af alle Partier og filosofiske Sekter, kan ikke forbyde deres Medlemmer efter frit og eget Valg at tilhøre Grupperinger, som staar udenfor de faglige Organisationer. For i denne Henseende at undgaa enhver Misforstaaelse, fremhæves, at denne Frihed kun kan indrømmes paa Betingelse af, at Medlemmerne forpligter sig til, ved de interne faglige Diskussioner ikke at skyde udenfor staaende Grupperingers Paroler i Forgrunden. Repræsentantskabet slaar endvidere fast, at der i Tilfælde af en Sammenslutning ikke skal være Tvivl om, at nu bestaaende Forbindelser med den faglige Internationale under alle Omstændigheder skal bevares.

Denne principielle Enighed mellem de to Organisationer synes dog at høre op, saasnart det drejer sig om Samlingsforslagenes praktiske Realisering.

Den kommunistiske Landsorganisation foreslaar nemlig at virkeliggøre Samlingen paa den Maade, at samtlige bestaaende Fagforeninger af begge Retninger opløses og der derefter dannes nye Enhedsfagforeninger (syndicats uniques), der saa indkalder til Samlingskongresser indenfor de enkelte Fag, hvor de nye Forbund konstitueres. Derefter indkaldes saa en national Fagforeningskongres, hvor den nye Landsorsganisation skal oprettes. Den gamle Landsorganisation foreslaar derimod følgende Fremgangsmaade:

1. Tilvejebringelse af den faglige Samling paa selve Bevægelsens Basis, d. v. s. indenfor de lokale Fagforeninger i de forskellige Fag. Efter gennemført Sammenslutning samles Afdelingernes Medlemmer og vælger med lige Ret Ledelsen.

2. Tilvejebringelse af den faglige Samling indenfor de enkelte Fag paa nationalt Grundlag. (En Delegation fra vedkommende kommunistiske Forbund skal medvirke ved Indkaldelsen af de enkelte Fags Samlingskongresser.)

3. Tilvejebringelse af den faglige Samling indenfor de enkelte Byer, d. v. s. Oprettelse af lokale Fællesorganisationer for de enkelte Byer og Departementer (union syndicats, union departementale).

4. National Samling af hele Fagbevægelsen. Der indkaldes (under Medvirken af den kommunistiske Landsorganisation) en ekstraordinær Fagforeningskongres. Landsorganisationens ledende Instans, Nationalraadet, bestaar af Repræsentanter for de tilsluttede Forbund og Fællesorganisationer i de enkelte Byer og Departementer. Den hvert andet Aar stedfindende Kongres i C. G. T. bestaar af direkte Repræsentanter for de lokale Fagforeninger (Forbundsafdelinger).

— Saaledes er Stillingen i Øjeblikket. Hvorvidt det vil lykkes at naa en Forstaaelse angaaende Formen for den eventuelle Sammenslutning, vil Tiden vise, men det kan allerede nu siges, at Samlingen i hvert Fald ikke vil blive gennemført paa det af Kommunisterne foreslaaede Grundlag.

Lønbevægelser og Konflikter.

Elektrikere hos Firmaet Rilum, Helsingør.

Ved et Fællesmøde den 25. Oktober behandledes en Klage fra Dansk Arbejdsgiverforening over et af Elektrikerforbundet overfor Installatør N. N. Rilum, Helsingør, udstedt Strejkevarsel. Man enedes om at henvise den foreliggende Uoverensstemmelse til lokal Forhandling, hvorefter Elektrikerforbundet tog Strejkevarslet tilbage.

Arbejdsmænd hos A/S De forenede Vognmandsforretninger.

I Anledning af en Klage fra Dansk Arbejdsmandsforbund over, at A/S De forenede Vognmandsforretninger havde gjort Brud paa Overenskomsten med Kuskenes Fællesforbund om Betalingen for Aflæsning af Kul, afholdtes den 22. Oktober et Fællesmøde, hvor man enedes om at afslutte Sagen, idet Aktieselskabet indgik paa i Fremtiden at betale 1 Øre pr. hl for Aflæsning af Kul.

Arbejdsløsheden i September og Oktober 1934.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

Ifølge en foreløbig Optælling for de Fag, som indgaar i Departementets Arbejdsløshedsstatistik, var der ved Udgangen af Oktober Maaned blandt de organiserede Arbejdere i disse Fag ialt 68,917 Arbejdsløse, d. v. s. 18,4 pCt. af det samlede Antal organiserede Arbejdere i de paagældende Fag (i alt 374,574 ved Udgangen af September 1934).

Nedenstaaende Tabel viser Arbejdsløshedsprocenten for hver Maaned siden Januar 1929.

Samtlige Fag:	1934 pCt.	1933 pCt.	1932 pCt.	1931 pCt.	1930 pCt.	1929 pCt.
Januar	34,4	43,5	34,1	24,2	19,9	27,7
Februar	31,3	42,9	35,9	24,5	20,5	29,7
Marts	28,4	35,4	35,8	22,1	15,3	21,8
April	21,6	28,6	27,7	15,3	11,6	13,3
Maj	16,8	24,3	24,8	12,3	9,4	10,8
Juni	15,5	21,9	24,9	11,3	8,7	10,0
Juli	15,3	21,7	28,7	11,8	9,3	9,6
August	15,5	21,4	29,2	11,8	9,0	9,1
September	16,4	20,9	29,6	12,1	9,0	8,7
Oktober	18,4[1])	23,2	31,8	15,8	11,4	10,1
November		25,7	35,1	22,1	15,5	13,0
December		37,5	42,8	32,2	25,1	22,4

[1]) Foreløbige Tal.

Særskilt for Hovedstaden og Provinsen og med Deling paa 4 Erhvervsgrupper er Arbejdsløshedsprocenten vist i følgende Oversigt.

	Arbejdsløshedsprocenten ved Udgangen af					
	Okt. 1934[1])	Septb. 1934	Aug. 1934	Okt. 1933	Septb. 1933	Aug. 1933
Hovedstaden:	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
1. Bygn.- og Møbel-Industri	10,8	10,0	10,8	16,9	14,2	18,2
2. Anden Industri m. v.	15,3	14,4	14,7	20,0	19,6	20,5
3. Handel	9,0	8,2	8,5	12,1	11,4	11,1
4. Arbejdsmænd	19,6	19,7	18,6	22,8	21,9	21,4
I alt	15,6	15,0	14,9	19,9	19,2	20,0
Provinsen:						
1. Bygn.- og Møbel-Industri	14,6	7,2	8,5	23,5	16,9	20,4
2. Anden Industri m. v.	16,6	13,8	13,7	19,6	18,1	18,5
3. Handel	8,6	8,7	8,4	12,1	11,7	11,7
4. Arbejdsmænd	25,6	23,2	21,0	32,1	27,8	27,2
I alt	20,3	17,3	15,9	25,5	22,2	22,4
Hele Landet	18,4	16,4	15,5	23,2	20,9	21,4

[1]) Foreløbige Tal.

Endelig er i følgende Oversigt meddelt Arbejdsløshedsprocenten for August og September for de vigtigste Fag enkeltvis.

Fag	Antal Arb. pr. Sept. 1934	Arbejdsløsheds pCt. ved Udgangen af			
		Sept. 1934	Aug. 1934	Sept. 1933	Aug. 1933
		pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Bageri- og Konditoriarb.	4 944	28,1	27,5	33,8	33,1
Sukkervare-, Chokolade- og Biscuitarbejdere	1 669	5,9	10,7	9,1	15,8
Bryggeriarbejdere m. fl.	6 374	8,3	5,4	10,5	5,6
Slagteriarbejdere	8 393	18,8	16,8	13,6	13,1
Tobaksarbejdere	8 618	13,1	14,5	18,2	19,5
Tekstilarbejdere	13 310	5,2	5,2	5,3	5,1
Skræddere	11 973	10,7	13,2	11,2	16,7
Hatte- og Buntmagere	1 462	10,3	8,8	10,5	11,2
Skotøjsarbejdere	4 772	11,7	12,6	12,1	11,9
Murere	9 323	8,0	4,1	11,6	8,9
Hustømrere	8 737	8,8	7,6	16,1	15,4
Snedkere	9 479	6,5	12,2	17,4	25,8
Malere	6 857	5,4	8,8	12,3	21,2
Sadelmagere og Tapetserere	2 105	8,4	17,3	21,7	32,2
Træindustriarbejdere	4 961	15,4	13,7	23,0	21,0
Karetmagere	1 112	21,1	25,0	20,3	21,9
Keramikere	1 502	3,4	3,8	5,2	6,9
Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere	1 220	15,1	19,9	25,3	34,3
Blikkenslagere	2 202	4,3	7,0	15,5	15,8
Smede- og Maskinarb.	32 100	18,5	18,2	27,2	29,0
Formere	2 061	16,4	19,0	29,4	32,2
Elektrikere	2 977	11,2	15,9	19,0	24,4
Papirindustriarbejdere	1 592	2,3	1,7	2,8	2,9
Bogbindere	4 213	10,9	14,1	13,3	18,0
Typografer	6 363	14,4	16,4	17,0	19,8
Handels- og Kontormedhj.	21 407	8,7	8,6	12,0	11,9
Dansk Arbejdsmandsforb. m. v.	116 909	22,6	20,6	26,6	25,8
Murarbejdsmænd i Kbhvn.	1 847	27,9	20,6	19,9	16,6
Landarbejdere	27 835	21,3	16,5	25,2	26,0
Sømænd	4 135	25,4	24,2	28,5	26,7
Søfyrbødere	2 450	26,0	27,7	34,1	29,4
Kedel- og Maskinpassere	2 326	5,7	6,0	6,8	7,6
Kvindeligt Arbejderforbund	12 831	13,4	13 6	20,4	19,0
Andre Fag	26 515	13,9	11,8	21,5	20,3
I alt	374 575	16,4	15,5	20,9	21,4

Den faste Voldgiftsret.

I Anledning af, at Dansk Former- og Støberiarbejderforbunds tidligere Formand, Arnold Nielsen, har nedlagt sit Mandat som Dommer-Suppleant i Den faste Voldgiftsret, har der været foretaget en Afstemning blandt Repræsentantskabets Medlemmer angaaende Besættelsen af det ledigblevne Hverv. Afstemningen havde det Resultat, at D. s. F.s Formand, Vilh. Nygaard, blev valgt til Dommer-Suppleant.

Sag Nr. 2028.

Slagteriarbejderne hos A/S Give Kødbenmelsfabrik og Give Svineslagteri.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 23. Oktober 1934 i Sag Nr. 2028: Andels- og Privatslagteriernes Arbejdsgiverforening mod Dansk Slagteriarbejderforbund.

Ved anbefalet Skrivelse af 17. Juli 1934 afgav Dansk Slagteriarbejderforbund overfor Andels- og Privatslagteriernes Arbejdsgiverforening et 1. Strejkevarsel. Skrivelsen er saalydende:

»Foranlediget ved, at Dansk Arbejdsgiverforening har varslet Lockout overfor Forbundets Medlemmer, som er beskæftiget ved A/S Give Kødbenmelsfabrik, fra og med Onsdagen den 25. ds., og denne Virksomhed modtager Raavarer fra flere Privatslagterier, agter Forbundet at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om at iværksætte Arbejdsstandsning overfor saadanne Privat- og Andelsslagterier, som efter Lockoutens Ikrafttræden skulde tilsende ovennævnte Virksomhed Raavarer, i det Omfang, den kompetente Forsamling maatte vedtage.«

Ved Skrivelse af 20. samme Maaned protesterede Slagteriernes Arbejdsgiverforening mod Varslets Lovlighed.

Den 6. Oktober udstedte Forbundet 2. Strejkevarsel ved saalydende Skrivelse:

»I Fortsættelse af vor anbefalede Skrivelse af 17. Juli d. A. skal vi meddele, at vi har bragt i Erfaring, at Svineslagteriet i Give sender Varer til Give Kødbenmelsfabrik. Saaledes foranlediget har en dertil kompetent Forsamling vedtaget at iværksætte Arbejdsstandsning for samtlige vore Medlemmer, der er beskæftiget paa Give Svineslagteri, fra og med Mandag den 15. Oktober ved normal Arbejdstids Begyndelse.«

Andels- og Privatslagteriernes Arbejdsgiverforening, der ved Skrivelse af 8. Oktober protesterede mod Lovligheden af dette Varsel, har nu indklaget Dansk Slagteriarbejderforbund her for Retten med Paastand om, at de ovennævnte Varsler kendes ulovlige. Forbundet har derefter udsat Strejken for at afvente Rettens Afgørelse.

Til Støtte for deres Paastand har Klagerne navnlig anført følgende:

Mellem A/S Give og Omegns Kødbenmelsfabrik, der er Medlem af Dansk Arbejdsgiverforening, og Dansk Slagteriarbejderforbund bestod en Overenskomst, der var opsagt til Udløb i 1934. Ved Forligsmandens — af Organisationerne tiltraadte — Mæglingsforslag af 14. Marts 1934 blev blandt andet denne Overenskomst fornyet for 1 Aar fra dens Udløbstid at regne, dog paa de Vilkaar, at saafremt et i den Anledning nedsat Nævn konstaterede Tilstedeværelsen af ubillig Konkurrence overfor overenskomstmæssige Aftaler, skulde Arbejdsgiverne — forsaavidt der ikke indenfor de Omraader, hvor Nævnet har konstateret Eksistensen af »ubillig Konkurrence« af nævneværdig Betydning, opnaas en Ordning — være berettiget til med sædvanlige Varsler at gøre Brug af Arbejdsstandsning til Fremtvingelse af Ændringer i de løbende Overenskomster.

Iværksættelse af saadan Arbejdsstandsning kan dog ikke finde Sted efter 1. August 1934.

I Henhold til denne Bestemmelse i Mæglingsforslaget blev der nedsat et Nævn, og da der ikke mellem dettes øvrige Medlemmer kunde opnaas Flertal for en Afgørelse, blev der af Nævnets Formand som Opmand den 4. Juli 1934 afsagt en Kendelse, der for A/S Give og Omegns Kødbenmelsfabriks Vedkommende gik ud paa, at der for Tiden finder en ubillig Konkurrence Sted fra Virksomheder i Fabrikkens Opland, der anvender lavere betalt uorganiseret Arbejdskraft.

Efter Klagernes Anbringende er Misforholdet fremkommet derved, at der i Fabrikkens Overenskomst er fastsat samme Lønninger som for Slagteriarbejdere, uagtet Arbejdet ikke kræver faglig Uddannelse, men er almindeligt Arbejdsmandsarbejde.

Da Fabrikken nu ønskede at frigøre sig for Overenskomsten, hvad der efter Den faste Voldgiftsrets Praksis kun kan ske gennem Etablering af Arbejdsstandsning, blev der for Virksomheden paa behørig Maade varslet Arbejdsstandsning, der indtraadte den 25. Juli. Dette Skridt har Virksomheden imidlertid kun foretaget for at frigøre sig for Overenskomsten, hvad den i Henhold til Forligsmandens Forslag og den afsagte Nævnskendelse maa være berettiget til, og efter Klagernes Mening er det et Misbrug af Retten til at etablere Strejke, naar Slagteriarbejderforbundet under disse Omstændigheder har foretaget en Modaktion over for Slagterierne. Forbundet, for hvem den skete Vedtagelse af Forligsmandens Mæglingsforslag er bindende, maa være forpligtet til loyalt at tage Konsekvenserne af Nævnets Afgørelse.

De Indklagede, der paastaar de af dem udstedte Strejkevarsler kendt lovlige, gør overfor det af Klagerne anførte gældende, at Spørgsmaalet alene er, om Varslerne er udstedt i Overensstemmelse med Septemberforliget, medens derimod Forligsmandens Forslag — som Slagteriarbejderforbundet i øvrigt ikke har antaget, men forkastet — og Nævnets Kendelse intet har med Sagen at gøre. Efter Septemberforligets Punkt 2 er et Landsforbund berettiget til at varsle Sympatistrejke for sine egne Medlemmer i den Industri, hvor der er Konflikt. Dansk Arbejdsgiverforening har iværksat Lockout overfor de af Forbundets Medlemmer, der var beskæftiget ved A/S Give og Omegns Kødbenmelsfabrik. Denne Lockouts Lovlighed bestrides ikke, men Forbundet maa da være berettiget til Modaktion uden Hensyn til Lockoutens nærmere Foranledning.

Efter Rettens Mening maa den af de Indklagede varslede Strejke, der har til Formaal at forhindre en Ændring i Overenskomsten, hvis Berettigelse er godkendt ved den afsagte Nævnskendelse, anses som et Brud paa Forudsætningerne for Forligsmandens af Organisationerne vedtagne Mæglingsforslag, og de udstedte Strejkevarsler vil derfor, uanset om de i øvrigt maatte være i Overensstemmelse med Septemberforligets Punkt 2, være at kende ulovlige.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde udredes af hver af Parterne med Halvdelen.

Kendelse:

De ovenfor omhandlede Strejkevarsler kendes ulovlige.

Sagens Omkostninger betaler hver af Parterne med 150 Kroner.

Sag Nr. 1981.

Tømrere hos Tømmermester Johs. Pallesen, Frederikshavn.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 25. Oktober 1934 i Sag Nr. 1981: Dansk Tømrerforbund for dets Afdeling i Frederikshavn mod Dansk Arbejdsgiverforening for Centralforeningen af Tømrermestre i Danmark og dennes Medlem, Tømrermester Johs. Pallesen, Frederikshavn.

Under nærværende Sag har Dansk Tømrerforbund for dets Afdeling i Frederikshavn indklaget Dansk Arbejdsgiverforening for Centralforeningen af Tømrermestre i Danmark og dennes Medlem, Tømrermester Johs. Pallesen, Frederikshavn, for Brud paa den gældende Overenskomst.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

Tømrermester Johs. Pallesen, Frederikshavn, har af Vandbygningsvæsenet faaet overdraget et Arbejde med Udvidelse af Østerby Havn paa Læsø. Skønt det i de for Arbejdet gældende Konditioner blandt andet er foreskrevet, at de Arbejdere, som skal anvendes, ikke maa være Fiskere eller Jordbrugere, men skal være arbejdsløse Arbejdere, har Tømrermester Pallesen antaget to Mænd fra Læsø, som har sejlet og nu driver Landbrug. En Henvendelse til Centralforeningen førte ikke til nogen Ordning af Sagen, som derfor blev forelagt Vandbygningsvæsenet, der i Skrivelse af 3. September dette Aar blandt andet udtalte, at der til egentligt Tømrerarbejde ved den paagældende Entreprise krævedes anvendt faglærte Tømrere, der oppebærer Arbejdsløshedsunderstøttelse. — Klagerne har dernæst anbragt, at Tømrermester Pallesen har underbetalt de paagældende to Arbejdere, der kun aflønnes med en Timeløn af 90 Øre, skønt Timelønnen efter den mellem Centralforeningen og Forbundet gældende Overenskomst for Arbejde paa Land er 118 Øre + 4 Øre i Værktøjsgodtgørelse, jfr. §§ 5 og 11, altsaa ialt 122 Øre, med et Tillæg, jfr. § 9 til den normale Timeløn af 25% for Arbejde »i eller ud over Vandet«, ligesom det i § 12 er foreskrevet, at »Udbetaling af samtlige Timelønninger ..... Værktøjspenge for Timelønsarbejde .....skal finde Sted for hver Uge og foretages om Fredagen paa Arbejdspladsen og forinden Arbejdstidens Ophør«. De paagældende to Arbejdere har herefter kun faaet udbetalt pr. Uge 43 Kr. 20 Øre, medens Ugelønnen for Land- og Vandarbejde rettelig er henholdsvis 58 Kr. 56 Øre og 72 Kr. 72 Øre, saaledes at der ugentlig er sket en Underbetaling af 15 Kr. 36 Øre og 29 Kr. 52 Øre, og det maa i denne Henseende være ganske uden Betydning, hvorvidt der angaaende Aflønningen maatte foreligge en særlig Aftale med de paagældende Arbejdere. Klagerne har endelig til Belysning af Pallesens Aflønning henvist til, at en Arbejder, Anker Christensen, engang i Foraaret henvendte sig med Begæring om Arbejde til Pallesen, der da paa Forespørgsel om Lønnen svarede, at denne var 90 Øre pr. Time. Under Henvisning til alt forestaaende har Klagerne nedlagt Paastand om, at det paalægges Tømrermester Pallesen at aflønne efter den gældende Overenskomst, og at der i Anledning af det begaaede Overenskomstbrud paalægges de Indklagede en Bod, fastsat efter Rettens Skøn.

De Indklagede procederer til Frifindelse. De hævder, at Spørgsmaalet om, hvorvidt de for Arbejdet gældende Konditioner er overholdt, ikke vedkommer Forbundet, der kun har Paataleret, forsaavidt de beskæftigede Arbejdere aflønnes i Strid med den gældende Overenskomst. De Indklagede har iøvrigt i Forbindelse hermed oplyst, at der har fundet Forhandlinger Sted mellem Tømrermester Pallesen og Vandbygningsdirektøren, der i Skrivelse af 13. Oktober dette Aar har godkendt de skete Dispositioner med Hensyn til de Arbejdere, der beskæftiges. Hvad dernæst de paagældende to Arbejderes Lønvilkaar angaar, er Forholdet efter de Indklagedes videre Fremstilling det, at den ene er ansat som Rambukfører og den anden som Formand for Arbejdet,(og at de to Arbejdere i Henhold til Kontrakter oprettede den 14. og 16. Marts 1934 aflønnes »med 300 Kr. pr. Maaned og et Forskud af 90 Øre pr. Time. Efterbetaling hver 3. Maaned af Overskydelsen, som fremkommer den 19/6, den 19/9 og fremdeles, til Arbejdet er færdigt«. Denne Form for Aflønning er sket efter Anmodning af de paagældende Arbejdere selv, der ad denne Vej ønskede at sikre sig at have et opsparet Restbeløb i Behold, og der er da ogsaa overensstemmende med Kontrakten den 15. Juni og 21. September for begges Vedkommende sket en Efterbetaling, for hvilken Kvitteringer er fremlagt. Men hertil kommer, at den skete Aflønning saa langt fra repræsenterer en Underbetaling, som den tværtimod — selv om Arbejdet forudsættes til Stadighed at have været »i eller ud over Vandet«, hvad ingenlunde har været Tilfældet, ligger over den overenskomstmæssige Betaling. — De Indklagede bestrider Rigtigheden af Klagernes Fremstilling angaaende Anker Christensens Henvendelse til Pallesen, idet denne udtalte, at Christensen maatte være klar over, at Gennemsnitsfortjenesten som Følge af indtrædende Spildedage kunde komme ned paa et til en Timeløn af 90 Øre svarende Beløb. Det er endelig rigtigt, at selve Udbetalingen af Timelønningerne ikke er overensstemmende med Bestemmelserne i Overenskomstens § 12, men denne Ordning er som nævnt truffet efter Ønske af Arbejderne selv, og de Indklagede er iøvrigt ogsaa villige til i saa Henseende at ændre de indgaaede Kontrakter.

Retten maa med de Indklagede være enig i, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Tømrermester Pallesen har overholdt de i Konditionerne for Arbejdet fastsatte Bestemmelser angaaende Beskæftigelse af Arbejdskraft, hvilket Spørgsmaal vedrører det kontraktslige Forhold mellem ham og Vandbygningsvæsenet, ikke under nærværende Sag kan gøres til Genstand for Paatale fra Klagernes Side. Det maa dernæst efter de under Sagen foreliggende Oplysninger antages, at der med Hensyn til Aflønningen af de paagældende to Arbejdere reelt ikke har fundet nogen Underbetaling Sted, og der bliver derfor ikke Spørgsmaal om at paalægge Tømrermester Pallesen at efterbetale noget Beløb. De i Kontrakterne vedtagne Vilkaar angaaende Lønnens Udbe-

taling gennem ugentlige Forskud og senere Efterbetaling er derimod i Strid med den gældende Overenskomsts Forskrifter i § 12, og da Klagerne har berettiget Krav paa, at disse Forskrifter overholdes, vil Klagernes Paastand være at tage til Følge saaledes, at Tømrermester Pallesen kendes pligtig til at følge de nævnte Forskrifter, og at der for den begaaede Overtrædelse af Overenskomsten ikendes ham en Ordensbod, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 50 Kroner.

Sagens Omkostninger findes de Indklagede at burde betale med 150 Kroner.

Kendelse:

Tømrermester Johs. Pallesen bør til Klagerne, Dansk Tømrerforbund, betale en Ordensbod, stor 50 Kroner.

Tømrermester Pallesen kendes pligtig til ved Aflønningen af de forommeldte to Arbejdere at overholde de i den gældende Overenskomsts § 12 indeholdte Forskrifter.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 150 Kr.

Adressefortegnelse

over Forbund, der er tilsluttede De samvirkende Fagforbund.

Arbejdsmandsforbund, Dansk. H. C. Andersensgade 14, K. Telf. 2140.

Bageri- og Konditorarbejderforbundet. Chr. Nielsen, Rosenørns Allé 14 [4]. Telf. Nora 3451.

Billedskærer- og Dekorationsbilledhuggerforbundet. — Knud V. Jensen, Hans Egedesgade 25, N. Tlf. Nora 6440.

Bogbinderforbundet. Th. Nielsen, Ny Kongensgade 15, St., K. Telf. 12761.

Brolæggerforbundet, Dansk. Alb. C. Nielsen, Tornskadestien 15 [1], N. Telf. Taga 4957.

Bødkerforbundet. R. Rude, Rosenørns Allé 14, St. Telf. Nora 5318.

Børsteindustriarbejderforbundet. V. B. Jørgensen, Ahornsgade 5 A [1], N. Telf. Nora 3885 y.

Drejerforbundet, M. Arnsfeldt, Colbjørnsensgade 20, St. V. Telf. Vester 8175.

Elektrikerforbund, Dansk. Vald. Jensen, Hauchsvej 17, V. Telf. 7918.

Forgylderforbundet. L. Overby, Degnestavnen 11 [2], N. Telf. Taga 4369 v.

Former- og Støberiarbejderforbund, Dansk. Herman Hansen, Gl. Kongev. 6 [4], V. Telf. Byen 2125 og Byen 6725.

Funktionærforbund, Dansk. Fr. Hagengaard, Rosenørns Allé 12 [4], V. Telf. Nora 5280.

Gartnerforbund, Dansk. M. Mikkelsen, Todesgade 13 [3], N. Telf. Nora 7241.

Glarmestersvendenes Forbund. A. Nielsen, Danmarksgade 23, Randers.

Glasarbejderforbund, Dansk. C. J. Olsen, Søvangs Allé 17, Kastrup. Telf. Kastrup 153.

Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund. R. Høesch, Upsalagade 3 [1] tv., Ø. Telf. Palæ 4572.

Gørtler- og Metalarbejderforbundet. C. Madsen, Rosenborggade 7, Mezz., K. Telf. Byen 5994.

Handels- og Kontormedhjælperforbundet, Dansk. Jul. Hansen, Vestre Boulevard 43, V. Telf. 143, 8143, 12143.

Handskemagerforbundet. G. Møller, Elbagade 21 [1], S.

Hatte- og Buntmagerfaget, Dansk. A. Johnsen, Smedegade 19, St., N. Telf. Nora 5220.

Husassistenternes Forbund. Frk. Vilhelmine Jørgensen, Sjællandsgade 57, St., N.

Jernbaneforbund, Dansk. Charles Petersen, Vestre Boulevard 45 [1], V. Telf. 4482.

Jern- og Metalsliberforbund, Dansk. Aage Sørensen, Vester Søgade 2, V. Telf. Byen 197 y.

Karetmagerforbund, Dansk. C. M. Carlsen, H. C. Ørstedsvej 28 C, V. Telf. Eva 2713.

Kedel- og Maskinpasserforbund, Dansk. Laur. Hansen, Vesselsgade 4, St., N. Telf. Nora 7559.

Keramisk Forbund. A. Flodin, Allégade 15, F. Telf. Godth. 4039.

Kobbersmedenes Forbund. Ludv. Jensen, Monrads Allé 34, St., Valby. Telf. Valby 3281.

Kommunalarbejderforbund, Dansk. Th. Thomsen, Thorvaldsensvej 2, V. Telf. 14795.

Korkskærernes og Sortererskernes Forbund. Viktor Nilsson, Fiskergade 18, N. Tlf. Nora 3520 y (11-1) (Privat Taga 6049).

Kvindeligt Arbejderforbund. Fru Alvilda Andersen, Maagevej 72, St., N. Telf. 5123.

Litografisk Forbund, Dansk. S. E. Frederiksen, Larslejstræde 1, K. Telf. Byen 3575.

Lokomotivmandsforbund, Dansk. N. Th. Brix, Kærby, Aalborg. Telf. Aalborg 3510.

Læder- og Skindarbejderforbund, Dansk. C. F. Petersen, Hannovergade 12 [1], tv., S. Telf. Amager 843.

Malerforbundet. Ernst Carlsen, Rømersgade 24, K. Telf. 10385.

Mejeristforbund, Dansk, Villavej 9, Roskilde. Tlf. 1249.

Metaltrykkerforbund, Dansk. Helge Bjerring, Webersgade 9 [2]. Palæ 3331 y.

Møller iarbejderforbund, Dansk. J. M. Johansen, Grøndalsvænge Allé 28 F. Telf. Taga 4777.

Papirindustriarbejderforbundet. Magnus P. Elling, Rosenørns Allé 14 [4], V. Telf. Nora 964.

Privatbanefunktionærernes Forbund. J. M. Herlak, Duebrødrevej 9, Aalborg. Telf. 3516.

Rebslagerarbejderforbund, Dansk. Charles Andersen, Jyllandsgade 63 B, Esbjerg.

Riggernes og Sejlmagernes Forbund. Fr. Jensen, Lombardigade 25, S.

Sadelmager- og Tapetsererforbund, Skand. Th. Clausen, Meinungsgade 16, St., N. Telf. Nora 7341.

Skibstømrerforbund, Dansk. G. Sigurdsson, Skibhusvej 11, Odense. Telf. 5516.

Skorstensfejersvendenes Fagforbund. R. Christensen, Leifsgade 19, S. Telf. Amager 4571 v.

Skotøjsarbejderforbund, Dansk. P. Knudsen, Rømersgade 22 [3], K. Telf. Byen 8368.

Skraatobaksarbejdernes Forbund. Th. Nielsen, H. C. Ørstedsvej 19 B [1], V. Telf. Eva 632.

Skrædderforbund, Dansk. Josef Andersson, Vendersgade 29 [1], K. Telf. 10518.

Smede- og Maskinarbejderforbund, Dansk. Johs. Kjærbøl, G. Kongevej 6 [2], V. Telf. 5121, 8221.

Snedkerforbundet. Martin Petersen, Rømersgade 22 [4] K. Telf. 12753.

Soignerings-, Toilet- og Sanitetsarbejderforbund, Dansk. H. M. Christensen, Rosenørns Allé 12 [3], V. Telf. 15880.

Specialarbejderforbundet. L. Møller, Vester Søgade 2, V. Tlf. Byen 5964.

Stenindustriarbejderforbund, Dansk. Oskar Fält, Allinge, Bornholm. Tlf. Allinge 108.

Stukkatørernes Forbund. Carlo Larsen, Vestergaardsvej 26 a, [1], N. Tlf. Taga 1817.

Sukkervare-, Chokolade- og Bisquitarbejdernes Forbund. Ejnar Jensen, Rosenørns Allé 14 [4], V. Telf. Nora 5781.

Tekstilarbejderforbund, Dansk. Chr. Nielsen, Rosenørns Allé 14 [3], V. Telf. 5661.

Tobaksarbejderforbundet. Edm. Olsen, H. C. Ørstedsvej 19 B [1]. Telf. 12981.

Træindustriarbejderforbundet. J. Jensen, Rosenørns Allé 12 [4], V. Telf. Nora 7306.

Typograf-Forbund, Dansk. Jul. Schrøder, Vestergade 5, K. Telf. 4331.

Dansk Dykkerforening. H. Rasmussen, Aakandevej 5, Brønshøj.

Kurvemagernes Fagforening. A. Schønstrøm, Sct. Hansgade 15, N.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.

REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.

Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 10 * KØBENHAVN DEN 1. DECEMBER 1934 * 31. AARGANG

Arbejdsløshedsstatistiken.

Arbejdsløshedstallet har i den sidste Tid været offentligt Diskussionsemne. Stødet til denne Diskussion gav Arbejdsgiverforeningens Formand, Hr. Jul. Madsen, der den 19. Oktbr. i en Artikel i *Berlingske Tidende* og *Dagens Nyheder* tog Stilling mod det af Regeringen den 16. Oktober fremsatte Lovforslag om udvidet Ret til Arbejdsløshedsunderstøttelse. Hr. Madsen hævder, at det officielle Arbejdsløshedstal er misvisende, idet det ikke giver noget virkeligt Billede af Arbejdsløsheden blandt de Arbejdere, der har deres naturlige Tilknytning til, og som kan anvendes i Produktionen, og han tror derfor ikke, at det kan siges, at der i Øjeblikket bestaar en meget betydelig ekstraordinær Arbejdsløshed, saaledes som det hedder i Motiveringen til Regeringens Forslag. Hr. Madsen henviser til den store Tilgang af nye Medlemmer til Arbejdsløshedskasserne i de sidste tre Aar, der i det sidste Aar endog har været større end den samlede Befolkningstilvækst. Han udbeder sig sluttelig Oplysning om, hvilke Kategorier af Personer den omtalte Stigning repræsenterer.

I Folketingets Møde den 23. Oktober har Socialminister Steincke tilbagevist Paastanden om, at Arbejdsløshedskasserne optager Medlemmer, der ikke hører til de regelmæssigt arbejdende Personer. Steincke henviste endvidere til den dybtgaaende Undersøgelse af Arbejdsløshedskassernes Medlemmer, som Statistisk Departement for Tiden er i Gang med. Undersøgelsen er ganske vist endnu ikke tilendebragt, men der foreligger en foreløbig Opgørelse omfattende 21 Kasser med 71 pCt. af Medlemstallet i samtlige Kasser. Arbejdsløsheden i disse Kasser er i sidste Aar steget med ialt 16,8 pCt. For Medlemmer med under et Aars Medlemsskab udgør Stigningen 8 pCt., for Medlemmer med 1—2 Aars Medlemsskab 11 pCt. og for ældre Medlemmer 21 pCt. Det viser sig altsaa, at de nyindmeldte Medlemmer har haft en betydelig mindre Arbejdsløshed end de ældre. Dersom der ikke vilde have været en ekstraordinær stor Tilgang til Arbejdsløshedsforsikringen, vilde Kassernes Arbejdsløshedsprocent have ligget væsentlig højere.

Julius Madsen var dog ikke tilfreds med dette Svar og fordrede i en senere Artikel Undersøgelsen udvidet til ogsaa at omfatte det Spørgsmaal, om for det Tilfælde, at der fremskaffes Arbejde, alle eller kun en Del af de tilmeldte arbejdsløse er parat og i Stand til at paatage sig Udførelsen af Arbejdet. Heroverfor gør Steincke gældende, at en Undersøgelse af Arbejdernes Egnethed fra Kassernes Side kun kan ske paa den Maade, at man undersøger deres Arbejdsløshedsperioder. Ønsker man en mere detailleret Undersøgelse, maa der foretages Enquèter hos Arbejdsgiverne eller Specialundersøgelser af forskellig Art. Iøvrigt peger Steincke paa, at den gældende Arbejdsløshedslovgivning indeholder strenge Regler, der medfører, at de Folk, der ikke har deres Plads i Produktionen, før eller senere vil glide ud.

Diskussionen er herefter blevet fortsat med Indlæg fra begge Sider, og heller ikke Dagspressen har holdt sig tilbage, men fortsætter tværtimod Debatten, uden at der dog drages nye Synspunkter frem. Arbejdsgiverforeningen og Industriraadet har ligeledes bidraget til at holde Liv i Diskussionen, idet disse 2 Organisationer den 2. November sendte det af Folketinget nedsatte Udvalg vedrørende Forslag til Lov om midlertidig Udvidelse af Retten til Understøttelse fra statsanerkendte Arbejdsløshedskasser en Skrivelse, hvori de drager til Felts mod Paastanden om, at Arbejdsløsheden er ekstraordinær stor. De gør opmærksom paa, at Beskæftigelsen indenfor Byernes Erhvervsliv i Øjeblikket er af en saadan Størrelse, at det næppe med Rimelighed vil kunne forventes, at der normalt bliver højere Beskæftigelsesgrad. De hævder endvidere, at den nu iværksatte Undersøgelse ikke er omfattende nok, idet det ikke vil blive oplyst, hvor de mange, der nu er arbejdsløse, havde Beskæftigelse i de Aar, da Arbejdsløsheden var ringe. De advarer imod en Udvidelse af Understøttelsesordningen gennem midlertidige Tillægslove og mener, at den kostbare Socialreform burde kunne løse Forsorgsproblemet i en Situation, hvor Beskæftigelsen er saa stor, som Tilfældet er i Øjeblikket.

Det Spørgsmaal, der stadig vender igen, baade i den omtalte Henvendelse og i Dagspressens Artik-

ler, er som man ser dette: Hvor kommer nu egentlig de arbejdsløse fra? Eller, som et konservativt Blad skrev forleden: »Det kan ikke forholde sig rigtig med alle disse arbejdsløse. Saa og saa mange maa have taget sig noget til i gamle Dage, inden Understøttelsesvejen blev den bredeste Vej her i Landet«.

Dette Spørgsmaal kan selvfølgelig ikke besvares paa staaende Fod, idet der jo ikke foreligger talmæssige Oplysninger til Belysning af alle Enkeltheder. Det vil være nødvendigt at afvente Resultatet af Statistisk Departements Undersøgelser, der forhaabentlig snart vil foreligge. Men der kan dog peges paa 2 Faktorer, som forklarer Arbejdsløshedstallets Stigning. For det første viser Produktionsstatistiken, at de industrielle Virksomheders Produktion nu er nær ved Rekordtallet for 1930, hvor Produktionsindekset var 127 mod 124 nu, mens Arbejdertallet ikke er steget i tilsvarende Grad og heller ikke i Forhold til Befolkningstilvæksten. For Landbrugets Vedkommende kan der henvises til, at Landøkonomisk Driftsbureau for Regnskabsaaret 1924—25, hvor Landbruget havde Højkonjunkturer, har opgjort Landbrugets Udgift pr. ha til fremmed Arbejdskraft til 168 Kr., for Regnskabsaaret 1933—34 derimod til kun 84 Kr., netop det halve. Nedgangen skyldes naturligvis baade Lønnedsættelser og Arbejdsindskrænkning, men paa Grundlag heraf er det beregnet, at Landbrugets samlede fremmede Arbejdsstyrke er formindsket med mindst 15 pCt. eller ca. 40,000 Personer, hvad der altsaa vil sige, at Halvdelen af den samlede Arbejdsløshed (bortset fra Sæsonarbejdsløsheden) skyldes Indskrænkning af Arbejdertallet i Landbrugets Bedrifter.

Paa De samvirkende sjællandske Landboforeningers Aarsmøde anslog Formanden Nedgangen i Landbrugets Arbejdsstyrke til 40,000—50,000. At den arbejdsløse Landbefolkning saa søger til Byerne, er ikke som fejlagtig paastaaet Socialreformens Skyld, men en Foreteelse, man har kendt til i lange Tider.

Er det ikke paa de her paapegede Omraader, man bør søge Aarsagerne til den nuværende store Arbejdsløshed? Det er virkeligt paa Tiden, at man gør sig fortrolig med den Tanke, at Arbejdsløsheden ikke mere er af midlertidig Karakter, men er et varigt Onde, fremkaldt af rationaliserede Arbejdsmetoder og arbejdsbesparende Maskiner, der gør den menneskelige Arbejdskraft overflødig.

Med Henblik herpaa har man vel Ret til at spørge, hvilket højere Formaal man tilstræber med denne Kampagne mod den offentlige Arbejdsløshedsstatistik. Naar Erhvervenes ledende Mænd i Byerne selv erklærer, at det næppe med nogen Rimelighed vil kunne forventes, at der normalt bliver højere Beskæftigelsesgrad i Byerne, og naar det samtidig fra Landbrugets Side fremhæves, at Landbruget under de nuværende økonomiske Forhold ikke kan beskæftige flere Arbejdere, hvad mener man saa der bør ske med de arbejdsløse. Er det Meningen at nedbringe Arbejdsløshedstallet ved at fratage en Del af de arbejdsløse Retten til Understøttelse og derefter ikke mere medtage dem i Arbejdsløshedsstatistiken? Skal de mest uheldig stillede arbejdsløse henvises til Fattigforsorgen? Vil man genindføre Stavnsbaandet for Landbefolkningen for at forhindre Tilflytningen til Byerne? Eller er Meningen kun at spænde Ben for Regeringens Lovforslag om udvidet Ret til Understøttelse? Dette vilde sandelig være en mærkelig Bekæmpelse af Arbejdsløsheden og kun betyde en anden Fordeling af Byrderne. Og naar Arbejdsgiverne og en Del af Dagspressen med Bekymring og Ængstelse erklærer, at Samfundet ikke i Længden vil kunne bære disse tunge Byrder, maa det vel være tilladt at erindre om, at de 400,000 fagorganiserede Arbejdere, der sammen med deres Paarørende udgør en ikke ubetydelig Del af det danske Samfund, selv bærer en væsentlig Del af disse Byrder baade i deres Egenskab af Skatteborgere og som Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne, hvortil de maa svare et ganske betydeligt Kontingent. Kassernes Kontingent-Indtægter udgjorde saaledes i Regnskabsaaret 1931–1932 (Hovedforsikring og Fortsættelseskasser) rundt 19,6 Millioner Kr., 1932–1933 30 Millioner og 1933–1934 36,1 Millioner Kr.

Hvad der tiltrænges er ikke smaalig Kritik af Arbejdsløshedsstatistiken, men alvorlige Overvejelser af Midler og Veje til Genbeskæftigelse af de desværre altfor talrige Arbejdsløse. Allerede i Maj 1932 har D. s. F.s Repræsentantskab krævet ekstraordinære Foranstaltninger til Arbejdsløshedens Bekæmpelse fra alle Faktorers Side, som har Indflydelse paa Arbejdsforholdene. Blandt de Spørgsmaal, der vil komme i Betragtning for at tilvejebringe Merbeskæftigelse, nævnes i Repræsentantskabets Beslutning bl. a. Forhøjelse af den skolepligtige Alder, Forbud mod Enkeltpersoners Dobbeltbeskæftigelse, Afskaffelse af unødvendigt Overarbejde, Forkortelse af Arbejdstiden i Forbindelse med saadanne Forholdsregler, at den tilsvarende Forøgelse af de beskæftiges Antal opnaas. Da den arbejdende Befolknings Købeevne er af fundamental Betydning for hele Samfundshusholdningen, krævede Repræsentantskabet Bevarelse af Reallønnen i den størst mulige Udstrækning og betonede, at Forudsætningen maa være, at alle Samfundsklasser deler de Byrder, som den foreslaaede Fordeling af Arbejdet vil medføre, saaledes at t. Eks. Husleje, Renteydelse og Handelsavance formindskes.

Som midlertidige Foranstaltninger mod Arbejdsløsheden har D. s. F. ved denne som ved senere Lejligheder krævet Igangsættelse af offentlige Arbejder og Støtte til alle Bestræbelser for at skaffe øget Beskæftigelse. Der er ogsaa fra Regeringens Side gjort meget for at imødekomme dette Krav, og det maa erkendes, at den af Regeringen førte Beskæftigelsespolitik i vid Udstrækning har bidraget til den økonomiske Opgang i de senere Aar, men trods alt er som man ser Arbejdsløshedsproblemet stadig aktuelt. Saalænge det imidlertid ikke er lykkedes at skaffe Arbejde til alle dem, der vil og kan arbejde, er det Samfundets Pligt at yde de arbejdsløse en Understøttelse, der sikrer dem en omend kun nødtørftig Eksistens.

Arbejderferier i Danmark.

I Anledning af, at Spørgsmaalet om Lønarbejderes Ferie med Bibeholdelse af Løn — dog bortset fra Lønarbejdere indenfor Landbruget — skal behandles paa den internationale Arbejdskonference i Aaret 1935, har det internationale Arbejdsbureau til Brug ved Spørgsmaalets Tilrettelæggelse for Konferencen udbedt sig nærmere Oplysninger om den her i Landet gældende Lovgivning og Praksis med Hensyn til Feriespørgsmaalet.

Socialministeriet har henvendt sig til D. s. F. med Anmodning om at være behjælpelig med Fremskaffelsen af disse Oplysninger. D. s. F. har efterkommet Anmodningen og til samtlige Fagforbund i Danmark udsendt et Skema indeholdende en Række Spørgsmaal, som Forbundene skulde besvare. Nedenstaaende giver vi en sammentrængt Oversigt over Resultatet af den saaledes foretagne Opgørelse.

Arbejdsbureauet har særlig ønsket Oplysning om følgende Punkter:

a) De Kategorier af Lønarbejdere, hvem der er sikret Ferie med Løn (ifølge Lovgivning, Voldgiftsdom, Kollektivaftaler, Arbejdsreglementer o. s. v.).
b) De Vilkaar, paa hvilke Ferie gives, og den Ansættelsestid, der kræves til Opnaaelse af Ferie.
c) Feriens Længde, den Periode, i hvilken den skal tages, og om hele Ferien maa tages paa een Gang.
d) Metoder for Betaling under Ferien.
e) De Følger, der kan indtræde i Tilfælde af at Feriebestemmelserne ikke iagttages, og de Omstændigheder, under hvilke Retten til Ferie kan gaa tabt.

Lønarbejder-Kategorier, hvem der er sikret Ferie med Løn. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Ferie ifølge Lovgivning, er Svarene fra de Organisationer, der har Medlemmer beskæftiget under Staten, noget uklare. Nogle Forbund besvarer Spørgsmaalet derhen, at Medlemmerne har Ferie ifølge Lovgivning, andre Forbund med, at Arbejderne nok har Ferie ifølge Lovbestemmelser, men at Feriens Længde og Anciennitet er fastsat i Arbejdsreglementer. En Organisation (Dansk Arbejdsmandsforbund), der f. Eks. har Medlemmer der arbejder ved Hær og Flaade, samt andre Kategorier under Staten, betegner det som Ferie i Henhold til Forhandling med Statsinstitutioner.

Gruppen Ferie ifølge Lovgivning er derfor slaaet sammen med de Grupper, hvem der er sikret Ferie ifølge budget- og vedtægtsmæssige Bestemmelser, samt i Henhold til Forhandlinger med Stat og Kommuner.

De andre Faggrupper er i omstaaende Tabel opstillet saaledes: Ferie ifølge Kollektivaftaler, Ferie ifølge Arbejdsreglement og Ferie ifølge andre Bestemmelser.

85 Organisationer har besvaret Spørgsmaalet angaaende Ferie, mens 1 Organisation, Skolebetjentene i København, med 68 Medlemmer ikke har indsendt en Besvarelse.

Af de 85 Organisationer med tilsammen 404,030 Medlemmer har 15 Organisationer med ialt 24,999 Medlemmer meddelt, at deres Medlemmer *ikke* har Ret til Ferie. Det drejer sig herved væsentligt om Byggefagenes Fagorganisationer. Landarbejderforbundet meddeler, at der ikke er tilsikret Ferie ifølge Overenskomst, men derimod er der i Medhjælperloven af 6. Maj 1921 sikret de Medhjælpere, der er underkastet denne Lov, Ferie ifølge Lovens § 20, der har følgende Ordlyd:

»En Medhjælper, der er fæstet for et halvt Aar, eller som har tjent i et saadant Tidsrum, har Krav paa Frihed i 3 Søgnedage, og en Medhjælper, som er fæstet for et helt Aar, eller som har tjent i et saadant Tidsrum, i 6 Søgnedage i Tjenestetidens Løb. Disse Fridage kan gives samlet eller enkeltvis efter Medhjælperens Ønske. Er Tidspunktet for Fridagen ikke aftalt, afgør Husbonden i Tilfælde af Uenighed, hvornaar Fridage skal gives«.

Landarbejderforbundet havde den 31. December 1933 30,000 Medlemmer, men ifølge Oplysningerne i Statistisk Aarbog for 1934 findes der indenfor Landbruget 185,316 faste Medhjælpere, Tyende og lignende.

Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund, der den 31. December 1933 havde 19,195 Medlemmer, meddeler, at der ikke her i Landet findes Lovbestemmelser om Ferie for Handels- og Kontormedhjælpere, men det er sædvanligt, at de har en aarlig Ferie. Endvidere er der i alle de Overenskomster, der afsluttes mellem Forbundet og modstaaende Firmaer (kooperative Virksomheder, Handels- og Industrifirmaer samt Kommuner) truffen Aftale om en aarlig Ferie, der almindeligvis fastsættes til 12 Hverdage for Medhjælpere med over et Aars Ansættelse og 6 Hverdage for Medhjælpere med under 1 Aars Ansættelse. Ferien gives altid med fuld Løn. Afvigelserne fra denne Regel er saa faa, at de intet betyder. Feriens Længde er i Reglen for Kontormedhjælpere 12 Hverdage i Forbindelse med 3 Søndage, og for Butiksmedhjælpere 6 Hverdage i Forbindelse med 2 Søndage.

Hverken Landarbejderforbundet eller Handels- og Kontormedhjælperforbundet er dog i Stand til at give Oplysning om Tallet paa de Medlemmer, der har en aarlig Ferie.

Hovedresultatet af den foretagne Opgørelse er derefter følgende:

68 Organisationer med 333,922 Medlemmer, heraf har 175,956 Medlemmer Ret til Ferie.
1 — (Handels- og Kontormedhj.) med 19,195 Medlemmer: Ingen talmæssige Oplysninger.
1 — (Landarbejdere) med 30,000 Medlemmer: Ingen talmæssige Oplysninger.
15 — med 27,710 Medlemmer: Ingen Ferie.
1 — - 68 Medlemmer: Ingen Oplysninger.
Ialt 86 Organisationer med 404,098 Medlemmer.

Det samlede Antal Feriedage med Løn udgør 1,254,862.

Samlet Antal Arbejdere, der har Ret til Ferie, samt Antal Feriedage.

	Antal Dage														Ialt Medl.	Antal Dage
	2	3	4	5	6	7	8	9	10	12	14	15	18	25		
Indenfor De samv. Fagforbund																
Ferie ifølge Kollektivaftaler	137	1826	2712	6501	102057	731	806	2401	538	4604	35	5	45	45	122443	757749
— — Arbejdsreglementer.....		233	2		638					145					1018	6275
— — Lovgivning, Budget- og Vedtægtsmæssig samt Forhandlinger m. Stat og Kommuner					4682	737			500	13385	467				19771	205409
— — Andre Bestemmelser....		10	28	6	325					3					372	2158
Ialt...	137	2069	2742	6507	107702	1468	806	2401	1038	18137	502	5	45	45	143604	971591
Udenfor De samv. Fagforbund																
Ferie ifølge Kollektivaftaler		1000	1185	50	7701	1873	2220	5220	450	3310	627		984		24600	202577
— — Arbejdsreglement																
— — Lovgivning, Budget- og Vedtægtsmæssig samt Forhandlinger m. Stat og Kommuner					2496			140		4605			511		7752	80694
— — Andre Bestemmelser....																
Ialt...		1000	1185	50	10197	1873	2220	5360	450	7915	627		1495		32552	283271
Samtlige Organisationer																
Ferie ifølge Kollektivaftaler	137	2826	3897	6551	109758	2604	3026	7621	988	7914	662	5	1029	45	147043	960326
— — Arbejdsreglement		233	2		638					145					1018	6275
— — Lovgivning, Budget- og Vedtægtsmæssig samt Forhandlinger m, Stat og Kommuner					7178	737		140	500	17990	467		511		27523	286103
— — Andre Bestemmelser....		10	28	6	325					3					372	2158
Tilsammen...	137	3069	3927	6557	117899	3341	3026	7761	1488	26052	1129	5	1540	45	175956	1.254862

Med Hensyn til de Vilkaar, paa hvilke Ferie gives, gaar de fleste Svar ud paa, at der ydes fuld Løn for Feriedage. I adskillige Tilfælde betales der dog først fuld Løn efter ½—1 Aars Beskæftigelse i samme Virksomhed. I andre Tilfælde fastsættes Ferielønnen i Forhold til det i Aarets Løb præsterede Antal Arbejdstimer. I nogle Fag udbetales en bestemt Procentsats af den fortjente Løn.

Spørgsmaalet om, hvilken Ansættelsestid der kræves for at opnaa Ferie, besvarer de fleste Forbund med, at Ferien ikke er afhængig af en bestemt Anciennitet. I en Række Fag fordres dog 3, 6 eller 12 Maaneders Ansættelse.

Hvad angaar den Periode, i hvilken Ferien skal tages, gaar de fleste Besvarelser ud paa, at den skal tages i Tiden fra Maj til September. I nogle Tilfælde er der ikke truffen Bestemmelse om et bestemt Tidspunkt; i enkelte Fag er der truffen Aftale om, at Ferien skal falde i Sommerhalvaaret. Langt det overvejende Flertal af Forbundene meddeler, at Ferien skal tages paa een Gang, medens nogle Organisationer besvarer sidstnævnte Spørgsmaal med Nej eller med en Bemærkning om, at der ikke findes nogen Bestemmelse herom, eller at Ferien efter Ønske kan deles.

Med Hensyn til Metoderne for Betalingen under Ferien viser Besvarelserne, at Metoderne er højst forskellige. I de fleste Fag betales Ferielønnen af Arbejdsgiveren, hvorved der er truffen særlige Aftaler angaaende de Arbejdere, som skifter Arbejde i Aarets Løb. I Jernindustrien f. Eks. faar saadanne Arbejdere ved Afgangen udleveret et af Organisationerne godkendt Standard-Kort, der angiver Antallet af Arbejdstimer, i hvilke de har været beskæftiget hos Firmaet. Mod Indlevering eller Indsendelse af dette Kort kan vedkommende Arbejder faa udbetalt eller tilsendt Feriebetalingen af den eller de Virksomheder, hvor han tidligere har været beskæftiget. En lignende Ordning bestaar i Skotøjsindustrien. I Tobaksindustrien skal Fabrikanterne for Arbejdere, der afskediges eller selv ophører, hvert Kvartal indsende den fortjente Ferieløn til Tobaksarbejderforbundets Hovedkontor, der saa foretager Udbetalingen til vedkommende Arbejdere ved Feriens Indtrædelse. I Bogbinderfaget indsættes 2% af den hver Uge udbetalte Løn paa en Feriebog. Feriemærke-Systemet er indført i Karetmager- og Læder- og Rejsetøjfaget. I Tekstilindustrien fradrages ved Lønudbetalingen 2% af den hver Uge oppebaarne fulde Fortjeneste, der tilflyder en under Tekstilfabrikantforeningens Administration staaende Feriefond. Dette er de vigtigste af de bestaaende Ordninger m. H. t. Betaling af Ferieløn.

Spørgsmaalet om hvilke Følger, der kan indtræde i Tilfælde af, at Bestemmelsen om Ferie ikke overholdes, besvares af saa godt som alle Organisationer derhen, at dette betragtes som Overenskomstbrud og kan gøres til Genstand for Retsfor-

følgning overfor den paagældende Arbejdsgiver. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, under hvilke Omstændigheder Retten til Ferie kan gaa tabt, er Besvarelserne stærkt afvigende. En Række Svar gaar ud paa, at denne Ret overhovedet ikke kan gaa tabt; andre Besvarelser lyder, at Retten kan gaa tabt i Tilfælde af langvarig Sygdom og Arbejdsløshed, endvidere i Tilfælde af Overenskomstbrud, grov Forsømmelse under Arbejdet, Afskedigelse inden Ferietiden, Overgang til anden Stilling, ved selv at ophøre eller ved at udføre Lønarbejde i Ferietiden o. s. v.

Foranstaaende Tabel giver Oplysning om Antallet af Arbejdere, der har Ret til Ferie, samt Antallet af Feriedage.

Den amerikanske Landsorganisations 54. Kongres.

Den 2. Oktober i Aar aabnedes i San Francisko den 54. amerikanske Fagforeningskongres, der var besøgt af ca. 450 Repræsentanter for de 109 tilsluttede Forbund og de flere Hundrede Lokalorganisationer. Det vigtigste Punkt paa Kongressens Dagsorden var Spørgsmaalet om den faglige Organisationsform.

Landsorganisationens organisatoriske Grundlag er Fag- og Brancheforbundene, som hidtil væsentlig har indskrænket deres Virksomhed til det egne forholdsvis snævre Arbejdsfelt. Indenfor den amerikanske Storindustri er imidlertid alle Fag- og Branchegrænser forlængst sløjfede, her arbejder faglærte og ufaglærte, Amerikanere og Udlændinge, Hvide og Negre Side om Side. Fagforbundene har hidtil ikke formaaet at organisere disse Arbejdere, de har tilmed til en vis Grad forsømt denne Opgave, da det her ikke drejede sig om rigtige »Fagfæller«. Dette er Forklaringen paa det store Misforhold mellem det samlede Arbejdertal og Fagforeningernes Medlemstal. Arbejderne i de store Industriforetagender har ogsaa mange Gange nægtet at organisere sig i en Række forskellige Forbund og har i Stedet for sluttet sig sammen i lokale Fagorganisationer, de saakaldte »Federal Unions«, som direkte er tilsluttet Landsorganisationen og svarer til Kontingent til denne. Disse Organisationer, som altsaa er opbygget paa industriel Basis, møder dog afgjort Modstand hos de gamle Fagforbund, fordi de vanskeliggør Forbundenes Agitation for Tilgang af nye Medlemmer.

Det sidste Aars talrige og yderst hæftige Lønkampe i Storindustrierne har været Anledningen til, at Fagforeningskongressen for Alvor maatte tage Industriforbundsspørgsmaalet op til Behandling. Til dette Punkt forelaa paa Kongressen ikke mindre end 14 Forslag. Skønt Fagforbundenes Repræsentanter meget stærkt forfægtede deres Standpunkt, foretog Kongressen dog under Forholdenes Tryk et første Skridt henimod Industriforbundstankens Realisation. Kongressen bemyndigede Bestyrelsen til overalt, hvor Masseproduktionen har udslettet Fagenes Grænselinier (som f. Eks. i Automobil-, Cement-, Aluminium- og andre Industrier), at give sin Tilslutning til Oprettelsen af Forbund i Overensstemmelse med den givne Situation. Men det hedder tillige i den paagældende Beslutning, at Landsorganisationen i et vist Tidsrum skal bestemme disse Forbunds Politik, Administration og ledende Funktionærer.«

Skønt Beslutningen blev hilst med stærkt Bifald, tilfredsstiller den dog langtfra Tilhængerne af Industriforbund, som er af den Mening, at en tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet først vil være tilvejebragt, naar de mange Gange ret svage Fagforbund sluttes sammen med Industriforbundene, mens Fagforbundenes Tilhængere vel nok er af den modsatte Opfattelse.

Kongressens Beslutninger giver saaledes Landsorganisationens Bestyrelse afgørende Indflydelse paa de nye Industriforbunds Oprettelse, Udvikling og Organisationsomraade. Derfor søgte Industriforbunds-Tilhængerne ogsaa at sikre sig en større Indflydelse indenfor Bestyrelsen og foreslog i dette Øjemed at forhøje Antallet Bestyrelsesmedlemmer fra 14 til 28. Kongressen gik en Mellemvej og fastsatte Tallet til 18. Alt afhænger nu af, hvorledes Bestyrelsen vil søge at gennemføre Kongressens Beslutning, der i sin vage Form giver Rum for forskellige Fortolkninger, og om den vil sætte Kraft ind paa Industriforbundstankens Virkeliggørelse. I den Retning bør der dog ikke næres for store Forhaabninger, navnlig fordi Kongressen udtrykkeligt fremhævede, at Fagforbundenes Interesser ikke skal gaas for nær og at Fagforbundene fremdeles skal danne Landsorganisationens Grundlag. Men det er jo ikke utænkeligt, at vor Tids stærke Udvikling og de store Omvæltninger i U. S. A.s Erhvervsliv vil bevirke, at de gamle Opfattelser maa vige og give Plads for nye faglige Organisationsformer. I hvert Fald er det en Kendsgerning, at de gamle Fagforeninger ikke har været i Stand til at vinde Arbejderne for den faglige Organisation. Dette fremgaar særdeles tydeligt af Landsorganisationens Medlemstal, som i August 1934 udgjorde 2.824.689, hvad der ganske vist i Forhold til forrige Aar betyder en Stigning med 697.893, men dog kun er en ringe Del af de i Industri, Handel og Transportvirksomheder beskæftigede Arbejdere, hvis Antal beløber sig til over 20 Millioner. Det bør dog bemærkes, at det angivne Medlemstal kun omfatter de arbejdende og kontingentbetalende Medlemmer, mens de arbejdsløse, der er kontingentfri, ikke medregnes. Man maa derfor regne med, at det virkelige Medlemstal ligger 20 til 25 pCt. højere. Trods denne efter vore Forhold ringe Organisationsprocent har den amerikanske Fagbevægelse en ikke ringe Indflydelse, og dens Ønsker og Krav finder i stor Udstrækning Gehør hos de offentlige Myndigheder.

Kongressen tog endvidere Stilling til Arbejdstidsspørgsmaalet og rejste paany Kravet om Indførelsen af 30 Timers-Ugen, henholdsvis 6 Timersdagen og 5-Dages-Ugen. Ved Behandlingen af en saalydende Resolution udtalte Formanden Green under Kongressens Bifald: »Det er ikke nok, at de arbejdsløses Armé er blevet forringet med fire Mil-

lioner. Beskæftigelsesproblemet maa løses saaledes, at enhver, der vil arbejde, ogsaa kan erholde Arbejde. Modstanderne af 30 Timers Ugen er ikke i Stand til at foreslaa andre Lægemidler. Jeg opfordrer paany disse Folk til at foreslaa et mere effektivt Middel. Den organiserede Arbejderklasse er ueftergivende i dette Spørgsmaal og er ikke rede til at indgaa noget Kompromis. Den vil fortsætte Kampen indtil 6 Timersdagen og 5 Dages-Ugen er anerkendt og gennemført i hele Verden.«

Endvidere godkendte Kongressen den tidligere vedtagne Beslutning om Boykotning mod Hitler-Tyskland og Understøttelse af Fascismens Ofre. Med Henblik paa De forenede Staters Indmeldelse i Det internationale Arbejdsbureau i Genève udtalte Kongressen sig for Landsorganisationens Deltagelse i Arbejdsbureauets Virksomhed og for en muligst omfattende Arbejderrepræsentation ved Arbejdsbureauets Konferencer.

Kongressen udtalte sluttelig sin Tilslutning til Roosevelts Politik og Loven om den økonomiske Genrejsning (Nira). Den fordrede dog en Revision af Coderne og en Ændring af Genrejsnings-Administrationen. Maalet for Landsorganisationens Bestræbelser paa dette Omraade er en Formindskelse af Arbejdsløsheden, en Forhøjelse af Lønningerne og dermed af Købeevnen, samt en Styrkelse af Fagforeningernes Indflydelse paa det økonomiske Genrejsnings-Apparat.

Grænseudvalgets Kendelse i Sag Nr. 50

Dansk Arbejdsmandsforbund og Dansk Gartnerforbund.

Den for Grænseudvalget indbragte Sag omhandler en Strid mellem de to ovennævnte Forbunds Afdelinger i Kalundborg vedrørende Gravning af Grave paa Byens Kirkegaard samt Tilblivelse af en Overenskomst for omhandlede Arbejde.

Af de for Grænseudvalget fremførte skriftlige og mundtlige Oplysninger fremgaar følgende:

I September 1933 oprettede Dansk Gartnerforbund en Afdeling i Kalundborg. Blandt dem, med hvem man søgte at faa oprettet overenskomstmæssige Arbejdsvilkaar, var bl. a. Graver C. Hansen paa Byens Kirkegaard, og mellem de dér foreliggende Spørgsmaal var ogsaa Gravning af Grave, et Arbejde, som forud havde været udført af Arbejdsmænd.

Blandt de ved Afdelingens Oprettelse nyerhvervede Medlemmer var ogsaa Graver Hansens Søn, der mellem forskelligt andet Vedligeholdelsesarbejde paa Kirkegaarden, der ubestridt henhører under Gartnerfaget, tillige deltog i Gravning af Grave.

Dansk Arbejdsmandsforbunds Kalundborgafdeling har under Sagen hævdet, at de skiftevis har haft 4 Mand beskæftiget ved Gravning af Grave, for hvilket de havde en anerkendt Betaling af 8 Kr. pr. Grav.

I Foraaret 1934 fandt der en Udvidelse af Kirkegaarden Sted, hvorved der opstod forskellige Uoverensstemmelser, og da Graveren bl. a. nedsatte Arbejdslønnen for Gravning af Grave fra 8 til 6 Kr., iværksatte Arbejdsmændenes Afdeling en offentlig bekendtgjort Blokade af Kirkegaardens Arbejde.

Da Gartnerforbundet omkring samme Tidspunkt ligeledes var i Uoverensstemmelse med Graveren, iværksatte ogsaa dette Forbunds Afdeling Blokade mod omhandlede Arbejdsplads.

Da man naaede frem til 29. August, oprettede Gartnerforbundet imidlertid en Overenskomst med Graveren, hvori fastsattes en Timebetaling af 110 Øre for alt Arbejde, plus et Tillæg for Gravning af Grave, ligesom der i omhandlede Overenskomst var indført en Paragraf, der ikke alene afsluttede den med Arbejdsmændene foreliggende Strid, men afskar dem fra overhovedet mere at beskæftige Medlemmer ved omhandlede Arbejde.

Den her omtalte Paragraf havde følgende Ordlyd:

»Undertegnede forpligter sig til kun at beskæftige Medlemmer af nedennævnte Fagforening og antage Arbejdskraft gennem denne.«

Som Sagen har udviklet sig, er der ingen Anledning for Grænseudvalget til at beskæftige sig med Spørgsmaalet, om Gravning i Almindelighed maa betragtes som hørende under Gartner- eller Arbejdsmandsfaget, eller maa være Fællesarbejde.

Gartnerforbundet har under hele Sagens Behandling for Grænseudvalget paaberaabt sig, at den opnaaede Timeløn er højere, end hvad Arbejdsmændene kunde opnaa, og at der saaledes ikke kunde blive Tale om, at de er indgaaet paa Underbetaling af nogen Art, samt at Gravning af Grave stort set — og i alt Fald i alle mindre Byer, hvor Begravelserne ligger mellem 100 og 150 pr. Aar — udføres af Gartnere i Forbindelse med andet til deres Fag paa Kirkegaardene henhørende Gartnerarbejde.

Overensstemmende hermed mener de ogsaa at have Ret til at afslutte en Overenskomst som denne uden Hensyn til, at Arbejdsmændene samtidig havde etableret Konflikt paa omhandlede Arbejdsplads.

Grænseudvalget kan ikke give Gartnerforbundet Medhold i disse Betragtninger, men maa fastslaa, at det under en Strid som denne havde været Forbundets Pligt, før det afsluttede Overenskomsten, at affinde sig med Arbejdsmandsforbundets Afdeling, saaledes at den iværksatte Konflikt kunde have været afsluttet i Fællesskab.

I Overensstemmelse hermed paalægges det Dansk Gartnerforbund at foranledige den med Graver C. Hansen indgaaede Overenskomst ændret saaledes, at der gives Dansk Arbejdsmands Forbunds Medlemmer Adgang til at udføre Gravning af Grave paa Kalundborg Kirkegaard.

Prisniveauet.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

De af Det statistiske Departement siden Juli 1915 foretagne Beregninger over Prisforandringernes Indflydelse paa Udgifterne i et Husholdningsbudget er, som tidligere meddelt i Statistiske Efterretninger, fra og med Juli 1933 fortsat saaledes, at man som Basis for disse Beregninger bruger et Husholdningsbudget, der er opstillet efter de ved en Forbrugsundersøgelse i 1931 indvundne Oplysninger.

I nedenstaaende Tabel anføres Resultater af de saaledes for Oktober 1934 foretagne Beregninger, idet Tallene for det sidste Aar anføres til Sammenligning.

Udgifternes Fordeling paa Budgettets Hovedgrupper.

	1931 gnstl.	Okt. 1933	Jan. 1934	Apr. 1934	Juli 1934	Okt. 1934
	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.
Fødevarer	974	1011	1000	1028	1037	1077
Klæder, Fodt., Vask	383	431	438	453	454	458
Bolig	421	433	434	434	434	434
Brændsel, Belysn. .	159	162	164	166	166	166
Skatter, Kontingenter og lgn.	436	461	461	462	483	477
Andre Udgifter ...	727	747	748	748	749	752
I alt ...	3100	3245	3245	3291	3323	3364

Udgiften, beregnet i Procent af Udgiften i Aaret 1931 gnstl. (Udgiften i 1931 gnstl. = 100.).

	1931 gnstl.	Okt. 1933	Jan. 1934	Apr. 1934	Juli 1934	Okt. 1934
	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.
Fødevarer	100	104	103	106	106	111
Klæder, Fodt., Vask	100	113	114	118	119	120
Bolig	100	103	103	103	103	103
Brændsel, Belysn. .	100	102	103	104	104	104
Skatter, Kontingenter og lgn.	100	106	106	106	111	109
Andre Udgifter ...	100	103	103	103	103	103
I alt ...	100	105	105	106	107	109

Naar Udgiften i Aaret 1931 sættes = 100, var Udgiften efter de i Juli gældende Priser 107 og efter de nu for Oktober foretagne Beregninger 109.

Hvis man i Stedet for Priserne i Aaret 1931 anvender Priserne i Juli 1914 som Basis, bliver Pristallet for Oktober udregnet paa Grundlag af det efter Forbruget i 1931 opstillede Budget 168.

Den industrielle Verdensproduktion.

En af Verdenskrigens Følger var som bekendt den stærkt fremskridende Industrialisering i de oversøiske Lande og i de udprægede Agrarlande, der var de gamle europæiske Industrilandes Hovedmarkeder. De i industriel Henseende svagt udviklede og tilbageblevne Lande benyttede Aarene under og efter Krigen til at opbygge egne Industrier og søgte naturligvis senere at beskytte disse med store finansielle Ofre oprettede Industrier mod Konkurrencen fra de gamle Industrilande. Den økonomiske Udvikling henimod Landenes Selvforsyning, der satte saa kraftigt ind under den nuværende økonomiske Krise og stadig fortsættes, har yderligere svækket de gamle Industrilandes Magtstilling og i tilsvarende Grad fremmet Industrialiseringen i de hidtidige Raastoflande og Agrarlande. Den økonomiske Udvikling har mere og mere ødelagt den gamle internationale Arbejdsdeling, hvorefter Industrilandene dækkede væsentlige Dele af deres Forbrug af Raastoffer og Landbrugsprodukter gennem Import fra Lande, der til Gengæld aftog færdige Industriprodukter. Vi ser nu, at selv gamle, højtudviklede Industrilande sætter alle Kræfter ind paa at udvikle og fremme deres Landbrug, endog paa Bekostning af deres egen Eksportindustri. Mange af disse Lande, som f. Eks. Tyskland, fremmer Selvforsyningsbestræbelserne af militære Hensyn, med Henblik paa en kommende Krig. Paa den anden Side spærrer Agrarlandene for Indførselen af Industriprodukter og udbygger den egen Industri. Skønt alle Lande stræber efter at forøge deres Eksport, søger de samtidig ved Hjælp af Toldbestemmelser, Valutarestriktioner og Kontingenteringssystemer at holde Udlandets Varer ude, ja, vor Tids Udvikling tvinger dem endog til at tage deres Tilflugt til disse Midler for at beskytte deres Økonomi. Resultatet er, at Verdenshandelen stadig faar trangere Kaar at arbejde under.

Ifølge en af det tyske Institut for Konjunkturforskning foretagen Beregning er Industriproduktionen i de gamle Industrilande aftaget langt mere end i de nye Industrilande, hvor Industrien tilmed endnu er i Udvikling. Denne Udvikling er efter nævnte Instituts Mening saa meget mere betydningsfuld, som de nye Industrilande omfatter Jordens vigtigste Landbrugsomraader, der i de seneste Aar har været særligt haardt ramt af Krisen. Da Landbrugets Konjunkturer er afgørende for disse Landes økonomiske Tilstand, hører de i Reglen til de Grupper af Lande, der kan opvise den største Konjunkturnedgang. I Modsætning til den almindelige økonomiske Udvikling har Industrikonjunkturerne i disse Lande været forholdsvis gode, ja, har endog tildels taget et stærkt Opsving. I de Lande, hvor det, i Reglen i Ly af Statens Foranstaltninger, er lykkedes at opbygge nye Industrier, er Industrikrisen gaaet sporløst forbi. Da i de paagældende Lande den industrielle Sektor var langt ringere end i de gamle Industrilande, kunde selv en eventuel Indskrænkning ikke anrette større Skade. I de oversøiske Lande drejer det sig ved de nye Industrier hovedsagelig om Fabrikation af billige Stapelvarer. Raastoflandenes Betalingsvanskeligheder har automatisk spærret den fremmede Konkurrence ude paa dette Omraade.

De mangfoldige Indgreb og Paavirkninger har hidført en fuldstændig Forandring af Verdensøkonomiens Struktur. De gamle Industristater staar nu over for Konkurrencen fra de nye Industrilande. Dette skal ikke forstaas saaledes, at de sidstnævnte i større Udstrækning optræder som Konkurrenter paa det fri Verdensmarked, men de indskrænker Afsætningsmulighederne ved at forsyne Hjemmemarkedet med Industriprodukter. Den eneste Undtagelse i

saa Henseende danner det nye Industriland, Japan, som ikke blot forsyner dets eget Marked, men for mange Produkters Vedkommende tillige optræder som farlig Konkurrent paa Verdensmarkedet. Det vil maaske heller ikke vare længe, førend Rusland, Indien og Kanada melder sig som Konkurrenter til de gamle Industrilande. Det viser sig altsaa, at de gamle Industrilande ikke mere, eller i hvert Fald ikke mere i samme Omfang, formaar at afsætte deres Varer i de nyindustrialiserede Lande. Denne Udvikling vil blive fortsat, navnlig dersom de gamle Industrilande fortsætter deres systematiske og kostbare Udvikling af deres eget Landbrug og spærrer for Importen af Landbrugsprodukter. Nu behøver ganske vist en Forøgelse af Industriproduktionen i Landbrugslandene ikke at være en Fare for Industrilandene, navnlig ikke hvis der samtidig indtræder en Forhøjelse af Befolkningernes Købekraft. Statistiken over Udenrigshandelen viser iøvrigt, at Industrilandene indbyrdes er de bedste Kunder. Det drejer sig ved denne Fremstilling ogsaa kun om at skitsere Udviklingslinier, som dog endnu er saa indfiltrede, at man ikke kan danne sig noget endeligt Billede.

Folkeforbundet har fornylig udgivet en Statistik over Industriproduktionen i Aarene 1928—1933, der tillige omfatter de første 8 Maaneder af 1934. Statistiken viser, at 8 af de 19 førende Industrilande nu har en større Produktion end for 6 Aar siden, altsaa før Krisen satte ind. Som Basis for sin Statistik har Folkeforbundet taget Aaret 1928. For dette Aar er de 19 Landes Industriproduktion sat til 100. I Forhold hertil er de 8 Landes Produktion nu som følger: Rusland 230, Japan 148, Chile 127, Danmark 124, Rumænien 116, Norge 110, Sverige 107 og England 105.

De øvrige 11 Lande, der er medtaget i Folkeforbundets Opgørelse, har haft en mindre Produktion end i 1928, nemlig Polen 62, Holland 67, De forenede Stater 68, Belgien 67, Czekoslovakiet 70, Østrig 74, Frankrig 76, Italien 86 og Tyskland 86.

Tallene viser den Forskydning i den internationale Verdensproduktion, der har fundet Sted siden 1928. Særlig iøjnefaldende er den voldsomt øgede Produktion i de nye Industrilande Rusland og Japan, som jo ogsaa, uanset de hermed forbundne Omkostninger, har sat alle Kræfter ind paa at udvide deres Industrier. Ogsaa Danmarks Industriproduktion er steget stærkt. Tallene viser endvidere, at det er de gamle Industrilande, der er ramt af Nedgangen. En Undtagelse danner Sverige og England, der vel nok i nogen Grad har høstet Fordel af den Omstændighed, at de har forladt Guldet, mens de andre i Statistiken medtagne gamle Industrilande, med Undtagelse af U. S. A., er Guldlande. For Englands Vedkommende gælder endvidere, at dette gennem Afslutning af Handelstraktater med de under det britiske Rige hørende Dominions samt med en Række andre Stater, deriblandt de fire nordiske Lande, har sikret sig en større Industrieksport og dermed indtager en Særstilling blandt de gamle Industrilande.

Nyt fra Udlandet.

Fagbevægelsen i Fristaten Danzig. Da Nazisterne i Tyskland i Maj 1933 bemægtigede sig de tyske Fagforeninger, blev ogsaa Fagforeningerne i Fristaten Danzig, som dannede en Underafdeling af den tyske Landsorganisation, ensrettede. Den nye nazistiske Fagforeningsledelse i Tyskland indsatte nemlig en Befuldmægtiget for Danzig, der hos de nazivenlige Domstole i Danzig fik udvirket en foreløbig Kendelse, hvorefter Fagforeningernes Kontorer og Formue skulde udleveres til de nazistiske Tillidsmænd. I over 1½ Aar strides der nu for Domstolene i Danzig om denne foreløbige Kendelses Retsgyldighed, og der er foreløbig ikke Udsigt til en Afgørelse. De socialdemokratiske Fagforeningsmedlemmer ønskede selvfølgelig ikke at staa som Medlemmer af og betale Kontingent til de nazistiske Organisationer, men oprettede nye Fagforeninger, som var sammensluttet i et Almindeligt Arbejderforbund. Dette blev imidlertid for over et Aar siden under intetsigende Paaskud forbudt af Politiet. Nu meldes fra Danzig, at det Almindelige Arbejderforbund har genoptaget sin Virksomhed og at det allerede tæller 2000 flere Medlemmer end før Forbudet. De overordentlig talrige Korruptionstilfælde indenfor den nazistiske Bevægelse har medført en Masseflugt af Medlemmer fra de nazistiske Fagforeninger. Selv om disse Medlemmer ikke alle søger tilbage til den socialdemokratiske Organisation, betyder de dog en Svækkelse af den nationalsocialistiske Front. Arbejderforbundet udgiver et Medlemsblad, »Die Arbeit«, hvis første Nummer udkom i Oktober Maaned.

Hvorledes Nationalsocialismen udplyndrer Arbejderne. (I. F. C.) »Gennem den tyske Arbejdsfronts Selvhjælpsinstitutioner skal der garanteres hvert af dens Medlemmer Eksistensens Bevarelse i Tilfælde af Nød«. Det siger Adolf Hitler. Vi skylder Arbejdsfrontens officielle Organ »Der Deutsche« oprigtig Tak for, at det endeligt engang meddeler noget om Anvendelsen af de Arbejdsfronten tilflydende Pengemidler og dermed om Arbejdsfrontens Medvirken ved »Bevarelsen af Medlemmernes Eksistens i Tilfælde af Nød«.

Med Stolthed og Glæde meddeler nemlig Arbejdsfronten, at den i Løbet af et Kvartal har udbetalt omtrent en Million Mark i Understøttelse. (Arbejdsløshedsunderstøttelse, Alderdoms- og Invaliderente, Begravelseshjælp, Nødhjælpsunderstøttelse m. m.). I Løbet af et Aar bliver dette henimod 4 Millioner Mark i Understøttelse. Heroverfor slaar vi i al Beskedenhed fast, at de frie Fagforeninger f. Eks. i Aaret 1931 i Understøttelse har udbetalt 109.888.848 Mark. Endog i et Aar med forholdsvis gode Konjunkturer, d. v. s. 1929, udgjorde Understøttelsesbeløbet 86 Millioner Mark. Desuden udbetalte de i 1931 endnu 10 Millioner Mark i Understøttelse ved Arbejdskampe, et Beløb, som i det arbejdsfredelige Tredje Rige egentlig direkte burde komme Arbejderne tilgode. Herved bør der endvidere henses til, at de frie Fagforeninger kun havde godt 4 Millioner Medlemmer, medens Arbejdsfronten officielt angiver sit Med-

lemstal til 7 Millioner (ved mange Lejligheder endog til 19 Millioner). Kontingentet til Arbejdsfronten andrager fra 0,60 til 12 Mark pr. Maaned. Tager vi et Gennemsnitskontingent af 2 Mark, som meget tæt nærmer sig den laveste Grænse, maa Arbejdsfrontens Indtægt af Kontingenter altsaa beløbe sig til 14 Millioner Mark, 42 Millioner pr. Kvartal og 168 Mililoner pr. Aar. Naar man nu betænker, at Arbejdervennerne i det Tredje Rige ifølge deres egne Oplysninger f. Eks. i Nødhjælpsunderstøttelse, som dog i den ikke-fagforeningsmæssige Arbejdsfront burde være Hovedsagen, i Løbet af et Kvartal har udbetalt hele 71.589 Mark (mod ca. 1 Million af de tidligere Fagforeninger), i Arbejdsløshedsunderstøttelse 422.834 Mark (mod 17 Millioner af de tidligere Fagforeninger), rejser der sig straks det Spørgsmaal, hvad det resterende skønsmæssige Beløb af mindst 160 Millioner Mark er anvendt til. Da det ikke kan findes under »Understøttelser«, kommer det i alt Fald ikke Medlemmerne tilgode. Det er »Socialisme« i Tredje Rige.

Arbejdsløsheden stiger for Tiden ikke blot i Danmark, men ogsaa i saa godt som alle andre Lande. Saaledes melder Arbejdsløshedsforsikringskasserne i *Belgien*, der tæller ialt 963,265 Medlemmer, at ved Udgangen af September 17,9 pCt. af Medlemmerne var helt og 16,2 pCt. midlertidigt arbejdsløse. I den foregaaende Maaned var de tilsvarende Tal 17,1 og 17,5 pCt., ved Udgangen af September 1933 13,8 og 16,1 pCt.

I *Frankrig* var der i Begyndelsen af November ved de offentlige Arbejdsanvisningskontorer tilmeldt 381,534 arbejdsløse mod 357,459 i den foregaaende Maaned og 261,524 i Begyndelsen af November 1933.

I *Holland* var der ved de offentlige Arbejdsanvisningskontorer ved Udgangen af September indtegnet 309,623 arbejdsløse mod 302,095 i den foregaaende Maaned og 287,827 ved Udgangen af September 1933. Af Arbejdsløshedskassernes Medlemmer havde ved Udgangen af September 23,7 pCt. været arbejdsløs længere end 6 Dage og 5,7 pCt. under 6 Dage.

I *Australien* tælles de arbejdsløse i en bestemt Uge i hvert Kvartal. I Henhold til Fagforeningernes Oplysninger var i det tredje Kvartal 20,4 pCt. af Medlemmerne arbejdsløse mod 20,9 pCt. i det foregaaende Kvartal og 25,1 pCt. i det tredje Kvartal 1933.

I *Czekoslovakiet* var der ved Udgangen af Oktober ved de offentlige Arbejdsanvisninger tilmeldt 599,000 arbejdsløse mod 573,624 i den foregaaende Maaned og 629,992 ved Udgangen af Oktober 1933.

Fra *Italien* meldes, at der ved Udgangen af September i hele Landet fandtes 887,345 tilmeldte arbejdsløse mod 866,570 i den foregaaende Maaned og 907,463 ved Udgangen af September 1933.

I *England* var den 22. Oktober af de mod Arbejdsløshed forsikrede Personer i Alderen fra 16 til 64 Aar 16,4 pCt. arbejdsløse mod 16,1 pCt. i den foregaaende Maaned og 18,1 pCt. den 23. Oktober 1933. Den 22. Oktober 1934 fandtes der i hele Landet 2,119,635 tilmeldte arbejdsløse, det er 37,648 flere end i den foregaaende Maaned, men 179,118 mindre end for et Aar siden.

Landarbejder-Internationales Bestyrelse har været samlet til Møde i Paris, hvor man navnlig drøftede Muligheden for, at Arbejdsbureauet i Genève vedtager internationale Konventioner til Højnelse af Landarbejdernes Kaar, bl. a. vedrørende Arbejdstid, Ferie og Arbejdsløshedsforsikring, Boligforhold og Kollektivoverenskomster. Forholdet er nemlig for Tiden dette, at de i Genève vedtagne Konventioner væsentlig kun omfatter Arbejdere indenfor Industri, Handel og Transport, mens Landbrugets Arbejdere er udelukkede. I Tilslutning til Mødet fandt der Forhandlinger Sted med Bestyrelsen for Den internationale faglige Central angaaende Varetagelsen af de specielle Landarbejderinteresser indenfor Arbejdsbureauets Styrelsesraad og paa de aarlige internationale Arbejdskonferencer i Genève.

Schuschnigg afskaffer efter berømt Mønster de Arbejdsløse. I de fascistiske Lande er det blevet Mode at erstatte Socialpolitikken med Velgørenhed. Derfor opfordrer — efter tysk Mønster — ogsaa den østrigske Forbundskansler, Schuschnigg, det østrigske Folk til at yde Bidrag til Vinterhjælpen. Saadanne Opraab, som jo netop beviser, at Regeringen ikke selv er i Stand til at hjælpe de nødlidende, plejer at være forbunden med en Retfærdiggørelse af Regeringens Handlinger og med en god Portion Selvros. Schuschnigg kan herved henvise til en særlig Præstation, som fortjener at fastholdes, fordi den atter engang viser, hvad det har paa sig med de fascistiske Paastande.

Det officielle Opraab paastaar nemlig: »Forbundsregeringen har i de forløbne Maaneder gjort alt for at fremskaffe Arbejde og Fortjeneste, og det er lykkedes den at forringe de Arbejdsløses Antal med over 100,000«. I samme Nummer af Regeringsorganet »Reichspost« — endog paa samme Forside — har Forbundskansleren skrevet en personlig »Indledning til Vinterhjælpen«, hvor den forbavsede Læser i Fedttryk finder følgende Passus: »Antallet af Arbejdsløse er indtil Midten af Oktober sunket til 243,360. Naar vi sammenligner dette Tal med Arbejdsløshedstallet den 15. Oktober, ser vi, at Arbejdsløsheden er aftaget med 34,600«. Denne Indledning, som afslører Sandheden, er ganske vist Herr Schuschniggs Privatanliggende, mens det officielle Opraab af samme Herr Schuschnigg er en Regeringssag, der er bleven offentligt opslaaet og plakateret, for at enhver Østriger kan gøre sig bekendt med Indholdet. Mod bedre Indsigt og mod bedre Vidende lyves der det østrigske Folk noget for, og den brave Hr. Schuschnigg aflaster privatim sin Samvittighed. — Intet formaar bedre at kendetegne den klerikale Fascisme og dens Mænd end denne Løgn og dette Skriftemaal i samme Aandedræt.

Lønbevægelser og Konflikter.

Arbejdsmænd hos Entreprenør Kristoffersens Enke, Aarhus.

Ved et Fællesmøde den 30. Oktober behandledes en Klage fra Aarhus Vognmandsforretning over, at Kuskene hos Renovationsentreprenør Kristoffersens Enke, Aarhus, uden Varsel havde etableret Arbejdsstandsning. Paa Mødet enedes man om at henvise den Uoverensstemmelse, der havde givet Anledning til Standsningen, til lokal Forhandling, og til fuld Afgørelse af den rejste Klage indgik Kuskenes Fagforening, Aarhus, paa at betale 100 Kroner.

Arbejdsmænd hos Murerm. H. Petersen, Aarhus.

I Anledning af en Klage fra Arbejdsgiverforeningen over, at 4 Medlemmer af Dansk Arbejdsmands Forbund uden Varsel havde etableret Arbejdsstandsning overfor Murermester Henry S. Petersen, Aarhus, afholdtes den 31. Oktober et Fællesmøde, hvor Enighed ikke opnaaedes. Arbejdsgiverne har herefter indbragt Klage for Den faste Voldgiftsret.

Karetmagere hos De forenede Automobilfabriker.

I Anledning af, at Karetmagere, beskæftigede ved Bygning af Førerhuse paa De forenede Automobilfabriker, var blevet standset i deres Arbejde, afholdtes der den 22. Oktober et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen.

Arbejdsgiverne holdt for, at der ikke var givet de paagældende Arbejdere Akkord paa mere Arbejde end det, der allerede var fuldført, og at man derfor var berettiget til at afbryde Arbejdet.

Der opnaaedes saaledes ikke Enighed, og Forbundet forbeholdt sig sin Stilling med Hensyn til Sagens videre Førelse.

Mølleriarbejdere paa Havnemøllen i Horsens.

I Forbindelse med Behandling af Sag ved Den faste Voldgiftsret Nr. 1977 forhandledes en Klage fra Dansk Mølleriarbejderforbund over, at Havnemøllen i Horsens nægtede at efterbetale for Arbejde, udført i Spisetiderne.

Sagen ordnedes i Forbindelse med Forlig i den nævnte Voldgiftssag.

Mølleriarbejdere i Esbjerg, Aalborg og Ballerup.

Ved et Fællesmøde den 30. Oktober behandledes en Klage fra Dansk Mølleriarbejderforbund over, at A/S Valsemøllen i Esbjerg havde begaaet Brud paa Overenskomstens Feriebestemmelser samt Klage over, at der paa A/S Aalborg nye Dampmølle var beskæftiget en Siloforvalter og paa Ballerup Mølle en saakaldt Møllermester, hvem det begge var forbudt at være Medlem af Fagforeningen.

For førstnævnte Klagepunkt betalte Arbejdsgiveren til fuld Afgørelse 50 Kr. til Børnenes Kontor i Esbjerg, medens der ikke opnaaedes Enighed angaaende Spørgsmaalet om Formandsstillingerne, hvorfor Forbundet forbeholder sig at føre Sagen videre.

Urmagere under Københavns Kommune.

Ved et Møde paa Københavns Raadhus den 9. November forhandledes mellem Borgmesteren for Magistratens 5. Afdeling og Repræsentanter for Dansk Kommunalarbejderforbund og De samvirkende Fagforbund om Arbejdsforholdene for de under Belysningsvæsenet beskæftigede Distriktsurmagere.

Paa Mødet opnaaedes Enighed om Arbejdstiden for Distrikturmagerne, idet der fastsattes Bestemmelser for Arbejdstidens Begyndelse og Afslutning, ligesom der fastsattes Timer for Frokostpause og Bestemmelser om Overarbejde, dets Betaling og dets Afspadsering.

Arbejdsmænd paa De forenede Jernstøberier, Frederiksværk.

Paa et Fællesmøde den 6. November behandledes en Klage fra Dansk Arbejdsmandsforbund over, at Arbejdsmænd hos De forenede Jernstøberier, Frederiksværk, havde nægtet at losse i Tilfælde, hvor Firmaet nægtede at antage en særlig Mand til Betjening af Lossebommen.

Paa Mødet udtalte Forbundet, at der ikke kunde blive Tale om Arbejdsstandsning, naar blot Virksomheden, eventuelt under Protest, antog den paagældende Mand, men da der ikke opnaaedes Enighed om Sagen, forbeholdt Arbejdsgiverforeningen sig at føre den videre.

Kompagniskabsforhold hos Bagermester Rogert Møller.

Bagermester Rogert Møller har oprettet Kompagniskabskontrakt med sin Bagersvend, Grove-Petersen, og da denne Kontrakt af Forbundet mentes at være pro forma, behandledes en Protest mod Kompagniskabet ved et Fællesmøde den 13. November.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, og Forbundet forbeholdt sig eventuelt at rejse Klage for Den faste Voldgiftsret.

Films- og Forlyselsesfunktionærer og A/S »Forum«, København.

Paa et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 15. November forhandledes om Oprettelse af en Overenskomst for de Medlemmer af Films- og Forlystelsesfunktionærernes Fagforening, der er beskæftiget hos A/S »Forum«, København.

Paa Mødet opnaaedes Enighed om en Overenskomst, i hvilken der er fastsat Bestemmelsen om Løn og Arbejdstid og om en Række særlige Forhold, der gør sig gældende for dette Fag.

Da Enighed var opnaaet aflystes den til den 17. November varslede Strejke.

Stukkatører hos Firmaet A. Blønd, Helsingør.

Den 16. November forhandledes ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen om en Række Klager, der af Stukkatørernes Forbund var fremsendt imod Firmaet Cementstøber A. Blønd, Helsingør.

Paa Mødet opnaaedes Enighed,

1) idet Firmaet erklærede at ville efterleve Overenskomstens Bestemmelser vedrørende Lønudbetaling og Overarbejdsbetaling og at even-

tuelt tilgodehavende Overarbejdsbetaling efterbetales,
2) Stukkatør Vording gaar i Arbejde hos Firmaet Lørdag den 17. November og
3) Firmaet til fuld Afvikling af de paaklagede Forhold betaler 50 Kr. til Børneasylet i Helsingør.

Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere hos Guldsmed V. Wolny, København.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 21. November forhandledes om en af Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund fremsendt Klage over, at Firmaet V. Wolny, København, umiddelbart forud for den af Arbejdsgiverforeningen overfor Forbundet iværksatte Lockout havde antaget en Guldsmedesvend som Formand.

Da Forbundet ansaa Antagelsen af en Formand paa dette kritiske Tidspunkt for at være i Strid med Overenskomsten, protesterede man mod Lovligheden, ligesom man ansaa Kontrakten for at være en proforma Kontrakt.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, hvorefter Forbundet forbeholdt sig, efter nærmere Undersøgelse af de af Arbejdsgiveren fremsatte Paastande, at indgive Klage til Den faste Voldgiftsret.

Den faste Voldgiftsret.

Valg af Formand og Næstformænd for Aaret 1935.

Ved et Dommermøde den 12. November d. A. genvalgtes til Formand Højesteretsdommer V. Topsøe-Jensen, til Næstformand Professor juris Krabbe og Højesteretsdommer P. Bülow og genkonstitueredes Landsdommer Johs. Scharling som 3. Næstformand.

Sag Nr. 2035:

Chauffører hos Indehaveren af »Citybilen«.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 1. November 1934 i Sag Nr. 2035: Lillebilsammenslutningen af 1926 for Citybilen ved Ludvig Andersen mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund og dette igen for Chaufførernes Fagforening og 12 navngivne Medlemmer af denne.

Under nærværende Sag har Lillebilsammenslutningen af 1926 for Citybilen ved Ludvig Andersen indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund og dette igen for Chaufførernes Fagforening og 12 navngivne Medlemmer af denne i Anledning af den nedenfor nærmere beskrevne Arbejdsstandsning.

Det fremgaar af Sagen, at der under 4. August 1932 mellem Chaufførernes Fagforening og Vognmand 0. Petersen for »Citybilen« er indgaaet en Overenskomst, i hvilken det blandt andet hedder i

§ 4.

Naar en Chauffør *ifølge Ordre* er til Tjeneste udover den fastsatte normale Arbejdstid, betales der ham .....

§ 7.

Den gensidige Opsigelsesfrist er 2 Dage (lig 10 Kr.).

§ 8.

Parterne er enige om, at Vognmanden kun beskæftiger Chauffører, der er Medlemmer af Chaufførernes Fagforening.

Den paagældende Overenskomst er ved Paaskrift tiltraadt af Vognmand Ludvig Andersen, efterat han i Vognmand O. Petersens Sted har overtaget den paagældende Plads.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

Tirsdag den 16. Oktober dette Aar Klokken 17 Eftermiddag etablerede Chaufførerne ved »Citybilen« uden nogetsomhelst forudgaaende Varsel Arbejdsstandsning. Der beskæftiges for Tiden 6 Vogne, hvoraf de 4 tilhører Vognmand Ludvig Andersen, medens to er indlejede, og af disse den ene af Vognmand O. Petersen. Grunden til Arbejdsnedlæggelsen var alene den, at en Chauffør var bleven afskediget, hvilket imidlertid var sket paa fuldtud lovlig Maade. Der findes i Løbet af Aaret tre Døgn, som erfaringsmæssig rummer særlig Mulighed for stor Kørsel og altsaa for særlig stor Indtægt, og det er blandt andet den største Konfirmationssøndag, som i Aar var den 14. Oktober. Da Vognmand O. Petersen derfor Mandag Eftermiddag saa, at hans Vogn kun havde indkørt ca. 35 Kroner, medens de andre Vogne gennemsnitlig havde indkørt ca. 50 Kr., udtalte han sin Forbavselse herover saavelsom over, at man en saadan Nat var gaaet hjem Kl. 2, og da han ganske naturligt var utilfreds med Resultatet og herefter ikke mente at kunne være tjent med sin Chauffør, udtalte han dette overfor denne og meddelte, at han var opsagt med et Varsel af to Dage. Klagerne benægter — ligesom ogsaa Vognmand O. Petersen i sin Forklaring under Domsforhandlingen har benægtet, — at han under den stedfundne Ordveksel skulde have udtalt noget om, at Chaufførerne jo kunde »køre ud paa Gader og Stræder for at kapre«. Skønt Opsigelsen saaledes var sket med overenskomstmæssig fatsat Varsel og altsaa var lovlig, nedlagde samtlige Chauffører Arbejdet, hvorhos de uanset Fagforeningens Opfordring til at genoptage Arbejdet som Vilkaar herfor krævede Genantagelse af den afskedigede Chauffør og ved Løbeseddel opfordrede andre Chauffører til ikke at gaa i Arbejde hos »Citybilen«. — Den paaklagede Arbejdsstandsning har efter Klagernes videre Fremstilling allerede paaført og maa antages at ville paaføre Forretningen et betydeligt Tab ved mistet Fortjeneste og Tab af Kunder, og Klagerne hævder herefter at have Krav paa en Erstatning, der ifølge en under Sagen fremlagt Redegørelse er opgjort til ialt 4903 Kroner nemlig

Erstatning for mistet Fortjeneste under Strejken, 10 Dage	544 Kr. 50 Ø.
Erstatning for Reparation af en beskadiget Vogn	38 - 50 -

Erstatning for Forringelse af Foretningen ved Chaufførens Agitation i Kvarteret blandt Kunder 4320 - » -

Ialt ..... 4903 Kr.

Klagerne har endelig gjort gældende at have Krav ikke blot imod de enkelte Chauffører, men ogsaa mod Chaufførernes Fagforening og har til Støtte herfor anbragt, at Overenskomsten er indgaaet ikke med de enkelte Chauffører, men med Fagforeningen, at Vognmandens Forpligtelse efter Overenskomstens § 8 til kun at beskæftige Medlemmer af Chaufførernes Fagforening naturligt maa medføre dennes Ansvar for Medlemmernes Opfyldelse af den indgaaede Overenskomst, samt at Fagforeningen, selv om den ikke har været medvirkende ved Strejken, har paadraget sig et Medansvar for denne derved, at Fagforeningen har udvist Passivitet overfor Strejken eller i ethvert Fald ikke udvist den Aktivitet til Strejkens Afslutning, som med Føje kunde kræves, ligesom Fagforeningen ikke heller under Strejken har skaffet en eneste Mand i Arbejde til Erstatning for de strejkende Folk. Under Henvisning til alt foranstaaende har Klagerne nedlagt Paastand om, at den paaklagede Arbejdsstandsning kendes ulovlig, at der ikendes hver af de i Arbejdsstandsningen deltagende 12 Chauffører en Bod, samt at det paalægges Chaufførerne og Fagforeningen in solidum i Erstatning at betale 4903 Kroner eller et mindre efter Rettens Skøn fastsat Beløb.

De Indklagede procederer til Frifindelse. De erkender, at den paaklagede Arbejdsstandsning har været ulovlig, men gør samtidig gældende, at der for det passerede ikke kan paalægges Fagforeningen og ikke bør paalægges de enkelte Chauffører noget Ansvar. Allerede den 16. Oktober om Eftermiddagen udtalte Klubformanden over for en af Citybilens Chauffører, som meddelte den forestaaende Strejke, at denne var ulovlig og ikke maatte finde Sted. Den paafølgende Morgen blev der fra Arbejdsgiverside rettet Henvendelse til Fagforeningen, og dennes Formand indfandt sig straks efter paa Arbejdspladsen, hvor han afholdt et Møde med Chaufførerne og meget bestemt paalagde dem øjeblikkelig at genoptage Arbejdet, hvilket de dog nægtede, medmindre den afskedigede Chauffør blev genantaget. Fagforeningen erklærede officielt over for Klagerne Strejken for ulovlig og at ville gøre, hvad der stod i dens Magt for at faa skaffet Citybilen de Chauffører, som der var Brug for. Fagforeningen anmodede derfor Arbejdsanvisningskontoret om at anvise de Chauffører, som maatte blive forlangt. Kontoret har da ogsaa stadig anvist arbejdsløse Chauffører, naar Krav herom er fremkommet, og at disse mulig ikke alle er kommet i Arbejde, skyldes ikke Fagforeningen. Denne har i øvrigt ogsaa ved Henvendelse til Kontrolkontoret for Arbejdsløse foranlediget, at de strejkende Chauffører ikke oppebar nogen Understøttelse, ligesom Fagforeningen yderligere gennem en Meddelelse i »Social-Demokraten« tog Afstand fra Strejken og paalagde sine Medlemmer, hvem Arbejde ved Citybilen maatte blive anvist, at paabegynde dette. De Indklagede hævder derfor, at Fagforeningen er uden Medansvar for det passerede. Om de med Afskedigelsen af Vognmand O. Petersens Chauffør forbundne Omstændigheder har de Indklagede anbragt, at vedkommende Chauffør havde været uheldig ved at faa mange (31) smaa Kørsler og derfor kun havde opnaaet en Indkørsel paa 35 Kr., og at Vognmand Andersen ikke — jfr. den citerede § 4 i Overenskomsten — havde givet nogen Ordre til Kørsel efter Kl. 2. Vognmand O. Petersen udtrykte imidlertid sin Misfornøjelse med, at Chaufførerne var gaaet hjem allerede Kl. 2 Søndag Nat og tilføjede — som af Tillidsmanden under Domsforhandlingen forklaret — at der var Ture nok at faa paa »Gader og Stræder«, hvilket Udtryk han dog paa Tillidsmandens Forespørgsel, om han vilde betale Bøden, derefter ændrede til »eventuelt paa andre Holdepladser«. Under disse Omstændigheder maatte Vognmand Petersens Afskedigelse af Chaufføren forekomme dennes Arbejdskammerater ugrundet og ubillig, og det er derfor forstaaeligt og undskyldeligt, at de reagerede kollektivt. De Indklagede hævder derfor, at der ikke er Anledning til at ikende Chaufførerne nogen Bod, ligesom de Indklagede overfor den nedlagte Erstatningspaastand har bestridt Rigtigheden af det paastaaede Tab og de til Grund herfor liggende Beregninger.

Som det fremgaar af Sagen, er det mellem Parterne ubestridt, at den paaklagede af Chaufførerne iværksatte Arbejdsstandsning har været ulovlig. Den af Klagerne paaberaabte Overenskomst-Bestemmelse om Arbejdsgiverens Pligt til kun at beskæftige Medlemmer af Fagforeningen ses imidlertid ikke at indeholde fornøden Hjemmel til at paalægge Fagforeningen som saadan et Medansvar for den paaklagede, af nogle enkelte Medlemmer paa egen Haand etablerede overenskomststridige Arbejdsstandsning. Herefter, og da der efter de tilvejebragte Oplysninger om Fagforeningens Holdning og Optræden overfor Strejken og dens Deltagere ikke heller ses at foreligge tilstrækkeligt Grundlag til at paalægge Fagforeningen Bod eller Erstatning, vil den nedlagte Paastand om Frifindelse af Fagforeningen være at tage til Følge. Derimod vil der være at ikende de enkelte nedenfor anførte i Strejken deltagende Chauffører en Bod, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 50 Kr. for hver, og som tillige vil kunne tjene til Dækning af det Virksomheden tilføjede Tab.

Sagens Omkostninger vil de Indklagede have at betale med 300 Kr.

Kendelse:

Den ovennævnte Arbejdsnedlæggelse har været ulovlig.

Chaufførernes Fagforening bør for Tiltale af Klagerne, Lillebilsammenslutningen af 1926 for Citybilen ved Ludvig Andersen i nærværende Sag fri at være.

Nedennævnte 12 Chauffører:

Jens P. Chr. Hansen, Borups Plads 7,
Henry A. Christensen, Dybbølsgade 12, 3.,
Ed. N. F. Svensson, Holsteinsgade 4, St.,
Tacke Rasmussen, J. Beckgaardsgade 5,
Mikkelsen, Stenderupgade 9,
Erik Preben Bjørn, Ny Adelgade 9,
Villy Nielsen, Bremensgade 27, St.,
Tage Sørensen, Rømersgade 7,
Anker Olesen, Saxogade 25 D, 2. Sal th.,
Pløhm, Lundtoftegade 20, St.,
Helge Woderup, Olufsvej 5,
I. Hansen, Parmagade 9, 3. Sal,

bør hver især til Klagerne betale en Bod af 50 Kr. Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kroner.

Sag Nr. 2037.

Brændselsafbærere hos 2 Kulfirmaer i Hellerup.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 1. November 1934 i Sag Nr. 2037: Dansk Arbejdsgiverforening for Foreningen af Arbejdsgivere ved Københavns Havn mod De samvirkende Fagforbund i Danmark paa Dansk Arbejdsmandsforbunds Vegne.

Under nærværende Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Foreningen af Arbejdsgivere ved Københavns Havn indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark paa Dansk Arbejdsmandsforbunds Vegne i Anledning af en ved anbefalede Skrivelser af 27. September og 4. Oktober d. A. overfor A/S Hellerup Kulimport samt A/S Hellerup Kul- og Kokslager varslet Strejke, mod hvis Lovlighed Arbejdsgiverforeningen har protesteret ved anbefalet Skrivelse af 3. Oktober d. A., og hvis Ikrafttræden er udsat, indtil Rettens Kendelse foreligger.

Det fremgaar af paagældende Skrivelser, at den varslede Strejke støttes paa, — som det hedder i 1ste Varsel:

»Mellem Dansk Arbejdsmandsforbund og A/S Hellerup Kulimport samt Aktieselskabet Hellerup Kul- og Kokslager findes ingen Overenskomst, for saa vidt angaar Betaling m. m. for Afbæring af Brændsel, hvilket Arbejde i Øjeblikket betales med en af Firmaerne selv fastsat Pris, der er en Kombination af Dagløn og Akkord, og paa et den 13. ds. med Foreningen af Arbejdsgivere ved Københavns Havn — af hvilken begge Firmaer staar som Medlem — afholdt Møde, lykkedes det ikke at opnaa noget Resultat, da Foreningen overhovedet ikke vilde medvirke til Overenskomsts Oprettelse«.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

De ommeldte to Selskaber har gennem en meget lang Aarrække paa deres Pladser beskæftiget dels Pladsarbejdere, der er omfattede af Overenskomsten mellem Foreningen af Arbejdsgivere ved Københavns Havn og Havnearbejdernes Fællesforbund vedrørende Kularbejde i København, Frederiksberg og Hellerup, og dels Chauffører, der er omfattede af Standard-Overenskomst mellem Dansk Arbejdsgiverforening og Chaufførernes Fagforening. Selskaberne beskæftiger ikke særlige Brændselsafbærere, men Pladsarbejderne og Chaufførerne udfører ogsaa Afbæringen af Brændsel, for hvilket særlige Arbejde der ydes dem udover deres almindelige Lønning et Akkordtillæg af 5 Øre pr. hl. Denne Aflønning er ikke af ny Dato, men en Videreførelse af en gennem mange Aar bestaaende Ordning. I 1925 overtog A/S Hellerup Kulimport den hidtil af »Hellerup Brændselsforsyning« drevne Virksomhed og ved den Lejlighed foreviste en Repræsentant for en lokal Fagforening en skriftlig affattet Lønordning blandt andet ogsaa vedrørende Afbæringen og anmodede om, at denne Ordning, der havde bestaaet siden 1919, ogsaa fremtidig maatte være gældende. Dette indgik Selskabet paa, og denne Aflønning har været fulgt i de følgende Aar indtil nu. For A/S Hellerup Kul- og Kokslagers Vedkommende er Forholdet det, at man i 1919 hos »Hellerup Brændselsforsyning« søgte Oplysning om, hvorledes denne Virksomhed aflønnede, og at man siden da har fulgt samme Aflønning, derunder altsaa ogsaa med Hensyn til Afbæring af Brændsel. Klagerne har specielt for Chaufførerne henvist til Standard-Overenskomstens Bestemmelse i § 4, 1. Stk.:

»Chaufføren er ansvarlig for Varens rette Anbringelse paa Vognen og skal være behjælpelig med Vognens Paa- og Aflæsning, herunder Transport af Varer fra Vognen til Bestemmelsesstedet, alt som hidtil«

og hævdet, at netop i denne Paragraf ved Ordene »alt som hidtil« — som iøvrigt ogsaa andetsteds i Overenskomsten — sigtes til hidtidig bestaaende Praksis, som man ikke har ønsket at bryde ind i. Hertil kommer endelig, at de heromhandlede særlige Forhold har været vel kendt under de førte Overenskomstforhandlinger og under disse været paa Tale gentagne Gange, og de Indklagede kunde og burde derfor, hvis de ønskede en Forandring i de hidtidig bestaaende Forhold, have stillet Krav i saa Henseende. Under de saaledes foreliggende Omstændigheder maa de Indklagede derfor være afskaaret fra i en Overenskomstperiode at erklære Strejke paa Forandring i de bestaaende Forhold, der maa være bindende, indtil Frigørelse paa sædvanlig overenskomstmæssig Maade gennem lovlig Opsigelse har fundet Sted. Under Henvisning til alt foranstaaende har Klagerne nedlagt Paastand om, at de af Dansk Arbejdsmandsforbund afgivne Strejkevarsler kendes ulovlige.

De Indklagede har paastaaet Strejkevarslerne kendt lovlige. Det er rigtigt, at der hos de paagældende to Firmaer beskæftiges Arbejdere, der omfattes af de to fornævnte Overenskomster, men dette forandrer ikke det Forhold, at der af disse Arbejdere udføres ogsaa et Arbejde, hvis Aflønning ikke er fastlagt i Overenskomsterne, hvorfor der altsaa med Hensyn til dette Arbejde kræves en tredje Overenskomst. De Indklagede bestrider, at Afbæringsarbejdet skulde være omfattet af den citerede Bestemmelse i Standard-Overenskomsten, og Overenskomsten med Havnearbejdernes Fællesforbund indeholder ingen Bestemmelse om, at Havnearbejderne skal deltage i Afbæring. Der mangler altsaa i Aflønningen for Varens Transport til Kunden et Led, og Forholdet er da ogsaa i København det, at der foreligger særlig Overenskomst med Brændselsafbærernes Fagforening an-

gaaende Aflæsning, Opbæring og Nedbæring af Kul m. v. De Indklagede kender intet til den af Klagerne omtalte skriftlige Aftale, som Selskabet »Hellerup Kulimport« skal have faaet forelagt i 1925, og hvad der end maatte være bleven aftalt i sin Tid mellem Indehaverne af Forretningerne og en Repræsentant for en eller anden lokal Arbejdsmandsforening, er dette ganske ligegyldigt i Forhold til Dansk Arbejdsmandsforbund, som Arbejderne nu er tilknyttede, og som derfor har Ansvaret for Arbejdernes overenskomstmæssige Forhold til de to ommeldte Selskaber, om hvilke Selskaber de førte Overenskomstforhandlinger iøvrigt ikke heller har drejet sig. Det afgørende er, at der for det heromhandlede Arbejde ikke findes nogen Overenskomst; der findes derfor ikke heller nogen Overenskomstperiode, og da man ikke ved Forhandling har kunnet enes om en Overenskomst, maa Forbundet være berettiget til at varsle Strejke, og i saa Henseende er de formelle Regler nøje fulgt.

Som det fremgaar af Sagen, beskæftiges hos de ommeldte Aktieselskaber to forskellige Grupper af Arbejdere, nemlig dels Pladsarbejdere og dels Chauffører. For begge disse Grupper af Arbejdere findes løbende Overenskomster, der for deres Arbejde i de nævnte Egenskaber er bestemmende for deres Lønning. Men ved Siden heraf er — saaledes som det fremgaar af Sagens Oplysninger — Forholdet dette, at der, naar Arbejderne beskæftiges ved det særlige Afbæringsarbejde, for dette Arbejde erlægges en Tillægsbetaling, og at denne særlige Aflønning, der maa antages at have sin Oprindelse i en med Arbejderne truffen Aftale, har været fulgt ensartet gennem en meget lang Aarrække, har været kendt og tolereret af vedkommende Arbejderorganisation og derfor maa betragtes som en Bestanddel af det overenskomstmæssige Indhold. — Idet der under de saaledes foreliggende Omstændigheder ikke findes at være Grundlag for, som sket, at erklære Strejke overfor de paagældende Selskaber, vil Klagernes Paastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes hver af Parterne at burde betale med 150 Kr.

Kendelse:

De ovenfor omhandlede under 27. September og 4. Oktober 1934 af Dansk Arbejdsmandsforbund afgivne Strejkevarsler er ugyldige.

Sagens Omkostninger betaler hver af Parterne med 150 Kroner.

Sag Nr. 2038.

Unge Arbejdere paa 3 københavnske Skotøjsfabriker.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 6. November 1934 i Sag Nr. 2038: Dansk Arbejdsgiverforening for Foreningen af Københavns Skotøjsfabrikanter mod De samvirkende Fagforbund i Danmark paa Dansk Skotøjsarbejderforbunds Vegne.

Ved anbefalet Skrivelse af 5. Oktober 1934 har Dansk Skotøjsarbejderforbund overfor Dansk Arbejdsgiverforening afgivet et 1. Strejkevarsel. Skrivelsen er saalydende:

»Da de Forhandlinger, vi har søgt at indlede med Foreningen af Københavns Skotøjsfabrikanter og Foreningen af Skotøjsfabrikanter i Provinsen om Oprettelse af overenskomstmæssige Løn- og Arbejdsforhold for vore unge Medlemmer paa Fabrikkerne (Mænd og Kvinder mellem 15—17 Aar), efter mere end 1½ Maaneds Overvejelser kun resulterede i et afvisende Svar fra Fabrikanternes Side, og samme var Tilfældet for vore Krav om Regulering af Tilgang af Lærlinge og Elever paa Fabrikkerne, tillader vi os ved nærværende at meddele den ærede Forening, at vi agter at forelægge for en kompetent Forsamling Spørgsmaal fra vore unge Medlemmer om at standse Arbejdet for disses Vedkommende paa følgende 3 Fabrikker i København:

E. F. Jacob & Andersen, Vesterbrogade 7 C, Sørensen, Madsen & Co., Nørrebrogade 56, og »Viktoria« (A. M. Kristensen), Frederikssundsvej 86.«

Ved Skrivelse af 9. samme Maaned protesterede Arbejdsgiverforeningen mod Lovligheden af dette Varsel og forbeholdt sig at indbringe Spørgsmaalet herom for Den faste Voldgiftsret.

Den 13. Oktober afgav Forbundet 2. Strejkevarsel, hvorefter Arbejdet hos de nævnte Virksomheder vilde blive standset for de paagældende unge Medlemmers Vedkommende Mandag den 22. Okt. ved sædvanlig Arbejdstids Ophør.

Paa Fællesmøde den 18. Oktober fastholdt Arbejdsgiverforeningen sin Protest og erklærede straks at ville indbringe Spørgsmaalet for Den faste Voldgiftsret, medens Forbundet under disse Omstændigheder udsatte Strejkens Iværksættelse for at afvente Rettens Kendelse.

Under denne Sag har nu Dansk Arbejdsgiverforening af Københavns Skotøjsfabrikanter indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark paa Dansk Skotøjsarbejderforbunds Vegne med Paastand om, at de afgivne Strejkevarsler kendes ulovlige. De Indklagede paastaar Varslerne kendt lovlige.

Klagerne gør gældende, at det Krav, hvorpaa der erklæres Strejke, er et Krav om Ændringer i den bestaaende Overenskomst. Denne indeholder Minimallønninger for Arbejdere mellem 17 og 18 Aar, men ikke for Arbejdere under den Alder. Forbundet har gentagne Gange, senest ved Overenskomstforhandlingerne i 1931, stillet Krav om Indførelse af Lønsatser for Arbejdere under 17 Aar, men har ikke kunnet faa dette Krav gennemført. Men der kan ikke lovligt etableres Arbejdsstandsning i Overenskomstperioden til Gennemtvingelse af, hvad man ikke har kunnet opnaa under Overenskomstforhandlingerne. At der skal være Fred i Overenskomstperioden betyder ikke alene, at der ikke kan røres ved det, Parterne har kunnet blive enige om, men tillige, at det, de ikke har kunnet enes om, maa blive liggende i denne Periode.

De Indklagede har herimod anført, at det ikke

drejer sig om Ændringer i den bestaaende Overenskomst, men om at opnaa en Lønoverenskomst for en Gruppe Arbejdere, for hvis Vedkommende der hidtil ikke har foreligget nogen Overenskomst. De paagældende unge Arbejdere var ikke organiserede, da Forbundet i sin Tid søgte at faa Lønsatser for dem indført i Overenskomsten. Først i den allerseneste Tid er de blevet optaget i Forbundet, og dette har derefter søgt at faa oprettet en kollektiv Overenskomst for disse unge Medlemmer. Her er man stødt paa Modstand hos Skotøjsfabrikanterne, og Forbundet maa da være berettiget til at aktionere paa disse Medlemmers Vegne. Hvis de unge Arbejdere havde dannet deres egen Organisation, vilde der utvivlsomt være Aktionsret for denne, men at de har valgt at gaa ind i Forbundet, kan ikke gøre nogen Forskel i denne Henseende. De Indklagede har endvidere fremhævet, at Overenskomsten i Aarene efter 1931 er blevet fornyet, uden at der har været Mulighed for at forhandle om Ændringer eller Tilføjelser, og at det under disse Omstændigheder vilde være ganske urimeligt, om der ikke nu skulde være Adgang til — om fornødent gennem Aktion — at søge tilvejebragt overenskomstmæssige Forhold for de unge Arbejderes Vedkommende.

Retten finder at maatte give Klagerne Medhold i den Betragtning, at Forbundets Krav i Virkeligheden gaar ud paa en Ændring i det overenskomstmæssige Forhold mellem Forbundet og Fabrikantforeningen. Parterne er i sin Tid enedes om at udvide Overenskomstens Omraade med de 17-aarige Arbejdere, men ikke længere ned i Alderen. Krav om yderligere Udvidelse — der ikke alene er et Krav om Beskyttelse for de unge, men tillige maa ses som et Krav om Beskyttelse for de ældre Arbejdere mod Konkurrence fra den billigere Arbejdskrafts Side — har senere gentagne Gange været rejst, men har hidtil ikke kunnet gennemføres ved Forhandlinger om Fornyelse af Overenskomsten. Kravet findes herefter ikke mod den anden Parts Protest at kunne rejses i Overenskomstperioden, og det kan ikke gøre nogen Forskel i saa Henseende, at de unge Arbejdere først nu er blevet Medlemmer af Forbundet, lige som det maa være uden Betydning, at Overenskomsterne de sidste 3 Aar er blevet fornyet generelt, saa at der ikke har været Lejlighed til at forhandle om den paagældende Ændring.

Herefter vil de udstedte Strejkevarsler være at kende ulovlige.

Sagens Omkostninger vil være at paalægge hver af Parterne med Halvdelen.

Kendelse:

De ovennævnte Strejkevarsler kendes ulovlige.

Sagens Omkostninger betaler hver af Parterne med 150 Kroner.

Sag Nr. 2034.

Typografer hos Firmaet K. Baungaards Papæskefabrik.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 13. November 1934 i Sag Nr. 2034: Dansk Arbejdsgiverforening for Københavns Papæskefabrikantforening og dennes Medlem, Firmaet K. Baungaards Papæskefabrik mod De samvirkende Fagforbund i Danmark paa Dansk Typografforbunds og dettes københavnske Afdelings Vegne.

Mellem Københavns Papæskefabrikantforening og Bogbinderforbundet bestaar en Overenskomst af 5. Juni 1930. Denne omfatter ikke det i Fabrikationen forekommende Trykningsarbejde, men dette Arbejde er faktisk i betydeligt Omfang udført paa Papæskefabrikkerne af Bogbinderforbundets Medlemmer, hovedsagelig Kvinder.

I Februar 1933 opstod der paa en under Papæskefabrikantforeningen hørende Virksomhed Uoverensstemmelse angaaende Betaling for Bronceringsarbejde, og ved det i denne Anledning afholdte Mæglingsmøde indtog Bogbinderforbundet det Standpunkt, at Forbundets Medlemmer ikke var forpligtede til at udføre dette Arbejde, der i og for sig er Typografarbejde og falder ind under Bogtryktagets Overenskomster. — Sagen blev derefter behandlet ved et den 6. Marts 1933 afholdt Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen med følgende Resultat:

»Ved et Fællesmøde i Dag i Arbejdsgiverforeningen mellem Repræsentanter for De samvirkende Fagforbund i Danmark, Dansk Arbejdsgiverforening, Københavns Papæskefabrikantforening og Bogbinderforbundet! i Danmark behandledes en Uoverensstemmelse angaaende Opsætning af Typer samt Trykning i Bogtrykmaskiner af Materiale til Papæskefabrikation, og man enedes om følgende:

1) Kvinder paa højeste Lønskala, der beskæftiges ved Trykkeriarbejde, dog ikke Udstansning, erholder 2 Øre mere pr. Time.

2) Kun udlærte Æskearbejdere maa anvendes til Trykkeriarbejde.

3) Ved Bronceafstøvning og Broncering erholder den Arbejder, der udfører Bronceringen, 20 Øre mere pr. Time.«

Firmaet K. Baungaard, der er Medlem af Papæskefabrikantforeningen, havde igennem længere Tid beskæftiget 2 Typografer, en Sætter og en Trykker, og aflønnet dem efter Bogtrykfagets Tarif. Efter Vedtagelsen af det foran anførte Tillæg til Overenskomsten med Bogbinderforbundet har Firmaet afskediget Trykkeren og ladet dennes Arbejde (Betjening af en Hurtigpresse) udføre først af Fabrikantens Søn, derefter af en mandlig Arbejder, der var Medlem af Bogbinderforbundet.

Dette gav Anledning til en Uoverensstemmelse, idet Forbundet hævdede, at Tillægsoverenskomsten kun omfattede Kvinder og alene tog Sigte paa Betjening af Haand- og Digeltrykpresser. Forbundet fjernede den paagældende Arbejder fra det nævnte Arbejde, og Firmaet antog atter en Trykker. Sagen kom til faglig Voldgift, og ved Opmandskendelse af 10. Juli 1934 blev det statueret, at Overenskomsten maa forstaas som alene omfattende kvindelige Æskearbejdere, men derimod omfatter samtlige til Trykning i Papæskefabrikationen brugelige Bogtrykmaskiner.

Efter at denne Kendelse var afsagt, afskedigede Firmaet igen Trykkeren og anvendte i Stedet kvindelige Arbejdere, der ikke var Medlemmer af Bog-

binderforbundet, men aflønnedes efter Overenskomsten med dette.

Typografforbundet har derefter optaget disse Kvinder som Medlemmer og henstillet til Firmaet at underskrive Overenskomsten mellem Forbundet og Københavns Bogtrykkerforening. Dette afslog Firmaet med den Motivering, at det for det Arbejde, der udførtes af Kvinderne, havde Overenskomst med Bogbinderforbundet.

Den 4. September 1934 har Typografforbundet tilstillet Arbejdsgiverforeningen et 1. Strejkevarsel, der er saalydende:

»Under Henvisning til tidligere Skrivelser til Firmaet K. Baungaards Papæskefabrik, til Deres Skrivelse af 31/8 d. A. hertil, til det i Gaar afholdte Fællesmøde og vor skriftlige Meddelelse til Dem af i Gaar skal vi ved nærværende meddele Dem, at vi under Henvisning til det ovenanførte agter paany at forelægge kompetent Forsamling Forslag om, at der fra og med Lørdag den 22. ds. iværksættes Arbejdsstandsning for vore hos Firmaet arbejdende Medlemmer, for saa vidt Firmaet ikke forinden har afgivet Sikkerhed for at ville efterleve de i vor Overenskomst med Københavns Bogtrykkerforening fastsatte Vilkaar for Arbejde, der er omfattet af nævnte Overenskomst, hvilket bl. a. vil sige Udførelse af Sats- og Trykarbejde og Betjening af Bogtrykmaskiner, herunder samtlige de Hurtigpresser, der findes i Firmaets Lokaler.«

Arbejdsgiverforeningen protesterede ved Skrivelse af 5. September mod Varslets Lovlighed, men Forbundet har derefter den 13. September udstedt 2. Strejkevarsel, hvorefter Arbejdsstandsningen skulde træde i Kraft den 22. samme Maaned, idet Forbundet dog efter et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 20. samme Maaned er indgaaet paa at udsætte Strejken, indtil Spørgsmaalet om dens Lovlighed er af afgjort af Den faste Voldgiftsret.

Under denne Sag har nu Dansk Arbejdsgiverforening for Københavns Papæskefabrikantforening og dennes Medlem, Firmaet K. Baungaards Papæskefabrik indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark paa Dansk Typografforbunds og dettes københavnske Afdelings Vegne, idet Klagerne har nedlagt Paastand om, at de nævnte Strejkevarsler kendes ulovlige. De Indklagede paastaar Varslerne kendt lovlige.

Klagerne gør gældende, at da der mellem Papæskefabrikantforeningen og Bogbinderforbundet bestaar en Overenskomst om det paagældende Arbejde — en Overenskomst, der ifølge Opmandskendelsen af 10. Juli 1934 omfatter samtlige i Fabrikationen brugelige Bogtrykmaskiner, altsaa ogsaa Hurtigpresser — maa Typografforbundet være uberettiget til, medens denne Overenskomst er løbende, at varsle Strejke med det Formaal at tilvejebringe en Ændring i Lønvilkaarene paa dette Omraade. Den Omstændighed, at de paagældende Arbejdersker, der hidtil har været uorganiserede, nu er blevet indmeldt i Typografforbundet — et Forhold, som Firmaet er uden Indflydelse paa — kan ikke berettige Forbundet til at aktionere paa deres Vegne.

De Indklagede har heroverfor anført følgende: Det paagældende Arbejde hører efter sin Beskaffenhed ind under Bogtrykfaget, og den Omstændighed, at et andet Forbund uden Typografforbundets Vidende har oprettet Overenskomst om dette Arbejde, maa være Typografforbundet uvedkommende. Typografforbundets Medlemmer er ifølge Tariffen forpligtede til ikke at arbejde under ringere Vilkaar end de i Tariffen fastsatte, og efter at de paagældende kvindelige Trykkeriarbejdere er blevet Medlemmer af Forbundet, maa dette være berettiget til at etablere Arbejdsstandsning overfor Firmaet, naar dette ikke gennem Forhandling kan formaas til at aflønne efter Fagets Tarif. De Indklagede har iøvrigt fremhævet, at Firmaet ikke har overholdt den Overenskomst, der paaberaabes. Ifølge denne maa kun udlærte Æskearbejdere anvendes til Trykkeriarbejde, men de her omhandlede kvindelige Trykkeriarbejdere er ikke »udlærte Æskearbejdere«.

Efter Rettens Mening maa det afgørende for Spørgsmaalet om de udstedte Strejkevarslers Lovlighed være, at der ikke mellem Firmaet K. Baungaards Papæskefabrik og Typografforbundet bestaar nogen Overenskomst, der omfatter det omhandlede Arbejde, som i og for sig falder ind under Typograffaget. Forbundet maa under disse Omstændigheder have Aktionsret overfor Firmaet, ogsaa med Hensyn til de paagældende hidtil uorganiserede Kvinder, og det findes ikke at kunne være afgørende i modsat Retning, at den Organisation, hvorunder Firmaet hører, har afsluttet Overenskomst med et andet Forbund angaaende det samme Arbejde.

Herefter vil de udstedte Strejkevarsler være at kende lovlige.

Sagens Omkostninger vil være at paalægge hver af Parterne med Halvdelen.

Kendelse:

De ovenfor omhandlede Strejkevarsler kendes lovlige.

Sagens Omkostninger betaler hver af Parterne med 150 Kroner.

STØT ARBEJDERNES
KOOPERATIVE VIRKSOMHEDER
OVER HELE LANDET

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 11 * KØBENHAVN DEN 15. DECEMBER 1934 * 31. AARGANG

Et nyt Varsel om Storlockout.

Den allerede ofte omtalte Konflikt hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie blev, som bekendt, bilagt paa Grundlag af et af Forligsmanden stillet Mæglingsforslag, hvorefter Arbejdet skulde genoptages, og der herefter straks skulde paabegyndes Forhandlinger tilsigtende Indførelse af Akkord i samme Udstrækning som tidligere. For saa vidt disse Forhandlinger ikke 14 Dage efter Arbejdets Genoptagelse førte til noget Resultat, kunde Parterne ifølge Mæglingsforslaget opsige Ordningen til Ophør med 14 Dages Varsel.

Ved de Forhandlinger, der derefter optoges, lykkedes det imidlertid ikke at naa en Forstaaelse mellem Parterne, og Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund varslede derfor paany Strejke overfor Firmaet. Arbejdsgiverforeningen protesterede dog mod Strejkevarslets Lovlighed og indgav Klage til Den faste Voldgiftsret, der imidlertid gav Forbundet Medhold og anerkendte Strejkens Lovlighed. Strejken traadte derefter i Kraft den 6. ds. og omfatter ca. 100 Arbejdere.

I Anledning af denne Strejke har Dansk Arbejdsgiverforeningen tilsendt De samvirkende Fagforbund følgende 1. Lockoutvarsel:

Anbefalet. København, den 8. December 1934.

Forretningsudvalget for
De samvirkende Fagforbund i Danmark.

I Anledning af, at samtlige hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie beskæftigede Medlemmer af Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund Torsdag den 6. ds. ved normal Arbejdstids Begyndelse paany har standset Arbejdet hos nævnte Aktieselskab, har Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark efter enstemmig Vedtagelse i sit Forretningsudvalg anmodet os om Varsling af Arbejdsstandsning til Støtte for Aktieselskabet.

Vi tillader os derfor at meddele, at vi agter at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om, at der iværksættes Arbejdsstandsning overfor samtlige Medlemmer af De samvirkende Fagforbund i Danmark beskæftiget hos Medlemmer af Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark i det Omfang, den kompetente Forsamling iøvrigt maatte bestemme, alt for saa vidt der ikke forinden saadan Arbejdsstandsnings Ikrafttræden maatte blive tilvejebragt en for Aktieselskabet Georg Jensens Sølvsmedie og os tilfredsstillende Ordning.

P. F. V.
Julius Madsen.
/Carl Plum.

Arbejdsgiverforeningens Hastværk med at varsle Storlockout kun faa Dage efter Strejkens Ikrafttræden vil vække almindelig Forundring. Arbejdsgiverforeningens Mænd bedyrer ellers ved enhver Lejlighed deres varme Interesse for Erhvervslivets Trivsel og betoner Vigtigheden af at skabe udvidede og stabile Beskæftigelsesforhold i Industrien. Alligevel benytter de denne i og for sig ubetydelige Strejke til at etablere Storkonflikt overfor Arbejderne i Jernindustrien, skønt netop disse gennem Oprettelse af 2-aarige Overenskomster har givet praktisk Udtryk for Ønsket om Arbejdsfredens Bevarelse. Arbejdsgiverne kan ikke engang skyde sig ind under, at det gælder om at tilbageslaa et Angreb fra Arbejderside, thi i dette Tilfælde er Firmaet Georg Jensen den angribende Part, idet det midt i Overenskomstperioden har krævet Nedsættelse af Akkordsatserne med indtil 20 pCt. Efter hvad Formanden for Guld-, Sølv og Elektropletarbejdernes Forbund oplyser, har Forbundet tilbudt at gaa med til en Lønreduktion fra 3 til 7 pCt., uden at Firmaet var tilfreds hermed. Formanden meddeler endvidere, at der allerede var opnaaet Enighed i nogle Brancher, saaledes at Konflikten nu kun drejer sig om en Ordning af Akkordpriserne for 60 Mand, et mere end spinkelt Grundlag til at proklamere Storkamp paa.

Det skal maaske tages som et Symbol paa Arbejdsgivernes Fredsvilje, at Lockouten normalt vil komme til at træde i Kraft Juleaften. Arbejdsgiverforeningen vil ikke indlægge sig særlig Ære med dette Julebudskab, der vil blive hilst med Forundring og Harme i hele Landet.

Den norske Landsorganisations Kongres.

Den norske Landsorganisations 14. ordinære Kongres, der aabnedes Søndag den 25. November og først sluttedes Fredag den 7. December, var den største i norsk Fagbevægelses Historie, idet den var besøgt af 405 Delegerede foruden en Række Gæster fra Ind- og Udland, deriblandt Fru Alvilda Andersen, Chr. Jensen og Axel Olsen fra De samvirkende Fagforbund i Danmark. Den internationale faglige Central i Paris var indbudt og repræsenteret af sin Generalsekretær Schevenels og Næstformanden H. Jacobsen. Et ved Kongressens Aabning stillet Forslag, ligeledes at indbyde en Repræsentant for den røde Fagforenings-Internationale i Moskva, forkastedes.

De vigtigste Punkter paa Kongressens meget omfattende Dagsorden var Stillingen til den arbejderfjendtlige Lovgivning, herunder ogsaa de fornylig af Stortinget vedtagne Regler for Fagforeningernes Afstemninger om Forligsmandens Mæglingsforslag, der i nogle Henseender er lidt ugunstigere for Arbejderne end de danske Regler, der dog har tjent som Forbillede ved Lovens Udarbejdelse, endvidere Spørgsmaalet om Landsorganisationens internationale Forbindelser samt den faglige Organisationsform, der sammen med Valget af den nye Ledelse lagde mest Beslag paa Kongressens Tid.

Efter Formandens Aabningstale og Gæsternes Hilsningstaler, gik man straks over til Behandlingen af de arbejderfjendtlige Love og de nye lovfæstede Afstemningsregler. Formanden, Halvard Olsen, redegjorde for den borgerlige Lovgivning paa dette Omraade og Fagforeningernes Stilling hertil og omtalte de Grunde, der havde foranlediget Landsorganisationens og Arbejderpartiets Repræsentant i Foreningskommissionen samt Landsorganisationens Sekretariat til at give deres Tilslutning til Kommissionens Forslag om Afstemningsregler. Man havde her valgt det mindste Onde. Formandens Indledningsforedrag affødte en meget langvarig Debat, der strakte sig over flere Møder og ikke mindst drejede sig om Formandens og Sekretariatets Stilling i denne Sag. Stemningen paa Kongressen afspejlede den Opfattelse, at det nu maatte være Slut med alle Undtagelseslove mod Arbejderorganisationerne. Uviljen og Harmen over Loven om Afstemningsreglerne maa derfor ses paa Baggrund af de tidligere vedtagne Love mod Fagbevægelsen. Den almindelige Kampstemning mod hele denne Lovgivning prægede ogsaa Afstemningen over de til dette Punkt foreliggende talrige Forslag, deriblandt et af Fællesorganisationen i Oslo stillet Mistillidsforslag, der tager Afstand fra Sekretariats-Flertallets Beslutning om Godkendelse af Kommissionsforslaget og udtaler, at de af Sekretariatets Medlemmer, der har stemt for dette Forslag, ikke har Kongressens Tillid og derfor ikke kan genvælges. Forslaget vedtoges med 263 mod 98 Stemmer. Forinden Afstemningen om dette Forslag havde Formanden erklæret, at han ikke ønskede at modtage Genvalg. Endvidere vedtoges et Forslag, der paalægger det ny Sekretariat, i Samraad med Forbundsstyrelserne, at optrække Retningslinier for Fagorganisationernes videre Arbejde og Kamp for at gøre Tugthus- og Boykotlovene overflødige og virkningsløse. Ligeledes vedtoges det at trække Landsorganisationens Repræsentant i Foreningskommissionen tilbage. Sluttelig tiltraadte Kongressen de af Sekretariatet udarbejdede og af et Redaktionsudvalg ændrede Afstemningsregler, der skal være gældende for alle tilsluttede Forbund. Der er hermed tilvejebragt ensartede Regler for Afstemning over Overenskomstforslag, og det hedder udtrykkeligt, at der ikke er Adgang til at anvende andre Regler, altsaa heller ikke de lovfæstede Afstemningsregler. Der vil dog næppe opstaa Konflikter med Lovgivningsmagten af den Grund, thi de af Stortinget vedtagne Regler gælder for det første kun for Afstemninger over Forligsmandens Mæglingsforslag og bestemmer desuden, at et Forslag er vedtaget, naar mindst 50 pCt. af Stemmerne er afgivet herfor og 75 pCt eller flere af de stemmeberettigede har deltaget i Afstemningen. Da nu de af Kongressen vedtagne Regler paalægger Medlemmerne Stemmepligt, kan man altsaa med Sikkerhed gaa ud fra, at mindst 75 pCt. af Medlemmerne deltager i Afstemningen, saaledes at Lovens saakaldte Straffeprocenter slet ikke træder i Virksomhed. Naar det endvidere erindres, at den norske Landsorganisations Sekretariat i Tilfælde af Storkonflikt har langt større Beføjelser end f. Eks. D. s. F.s Forretningsudvalg, kan det formodes, at heller ikke Lovens Bestemmelse om, at Forligsmanden i en større Konfliktsituation kan bestemme, at Mæglingsforslag for flere Fag skal betragtes som en Helhed, vil skabe Vanskeligheder, thi Storkampene i Norge er hidtil altid under Sekretariatets Overledelse ført til en samlet Afslutning. Forøvrigt kan Forholdet nok siges at være dette, at Fagorganisationerne — og det gælder baade for Norge og Danmark — kunde have undgaaet Statens Indgreb paa dette Punkt, hvis de i Tide selv havde gennemført ensartede og tidssvarende Afstemningsregler.

Behandlingen af Spørgsmaalet om de internationale Forbindelser førte ikke til noget endeligt Resultat hvad angaar Landsorganisationens Indmeldelse i Den internationale faglige Central. Forinden Kongressen havde Fagforenings-Internationalen i Moskva tilsendt Landsorganisationen en Skrivelse, hvori den opfordredes til at nedsætte en Enhedskomité, der skulde optræde som Mægler mellem de to faglige Internationaler i det Øjemed at tilvejebringe en international Samling, en Tanke, der falder i Traad med Nordmændenes tidligere Standpunkt i dette Spørgsmaal. Forslaget om Nedsættelse af en Enhedskomité fandt dog ikke Tilslutning. Den til dette Punkt vedtagne Beslutning udtaler sig først for det bedst mulige Samarbejde mellem Arbejderorganisationerne i de nordiske Lande. Dernæst paalægges det Sekretariatet at sætte sig i Forbindelse med de to Internationaler — Amsterdam og Moskva — for at fremskaffe Klarhed over Muligheden for international faglig Samling. Sekretariatet bemyndiges til, saa snart Situationen er mere afklaret — saavidt mulig i

Løbet af 1935 — at foretage en Urafstemning om de internationale Forbindelser. Da der som Forholdene nu engang ligger er liden eller ingen Udsigt til, at der vil kunne naas en Forstaaelse mellem den internationale faglige Central og den røde Fagforenings-Internationale, det vil i Realiteten sige den russiske Landsorganisation, betyder Kongressens Beslutning faktisk kun en yderligere Udskydelse af det internationale Spørgsmaals Afgørelse og viser, at man i Norge har svært ved at frigøre sig for de gamle Forestillinger. Iøvrigt erklærede baade Tranmæl og den nye Formand, at det her drejede sig om et sidste Forsøg og at den norske Fagbevægelse, dersom dette Forsøg skulde mislykkes, maatte tage den naturlige Konsekvens af det skandinaviske Samarbejde og tilslutte sig den faglige Internationale.

Hvad angaar Stillingen til Arbejdsbureauet i Genève vedtoges en Beslutning, hvorefter det overlades Sekretariatet at tage Bestemmelse om, hvorvidt Landsorganisationen skal lade sig repræsentere ved Arbejdsbureauets Konferencer, hvorved det skal tage Hensyn til de Spørgsmaal, der skal behandles, og disses Betydning for Arbejderklassen.

Den faglige Organisationsform er et stadig tilbagevendende Spørgsmaal paa Landsorganisationens Kongresser. Den i 1923 vedtagne Kongresbeslutning angaaende Oprettelse af Industriforbund og disses Sammensætning, som stadig staar ved Magt, mødte kraftig Modstand hos enkelte Fagforbund og blev kun delvis gennemført. Dog lykkedes det at gennemføre en Del Sammenslutninger, hvad der fremgaar af, at den norske Landsorganisation kun omfatter 33 tilsluttede Forbund, altsaa et betydeligt mindre Antal end f. Eks. Landsorganisationerne i Sverige og Danmark. Den til dette Punkt vedtagne Beslutning bygger paa de tidligere Kongresbeslutninger og understreger Nødvendigheden af, at Sekretariatet og Forbundene optager et aktivt Arbejde for at realisere Beslutningen om Industriforbund og Fællesorganisationer, men tager tillige visse Hensyn til de bestaaende Forhold. Tiden vil vise, om det vil være muligt at overvinde Modstanden mod Industriforbundstankens fulde Virkeliggørelse.

Kongressen drøftede derefter Spørgsmaalet om Organiseringen af de arbejdsløse og navnlig af den arbejdsløse Ungdom. Det vedtoges, at de arbejdsløses Foreninger rundt om i Landet skal gaa ind som Led i Landsorganisationen og Fællesorganisationerne, og der skal udstedes Medlemsbøger, der stiller de arbejdsløse paa lige Fod med de almindelige Fagforeningsmedlemmer. Saasnart en arbejdsløs kommer i Arbejde, skal han automatisk overflyttes til den Fagforening, han henhører under. Den Merudgift, som de arbejdsløses Organisering vil paaføre Landsorganisationen, anslaas til 30—50,000 Kroner. Kongressens Beslutning vil faa særlig Betydning for den arbejdsløse Ungdom, som nu ikke har Adgang til Fagforeningerne.

Kongressen tog endvidere Stilling til den faglige Situation, Overenskomstbevægelsen og Taktiken. Diskussionen herom, der fandt Sted i et lukket Møde, udmundede i en Beslutning om at paalægge det nye Sekretariat at optage Forhandlinger med Norsk Arbejdsgiverforening om Oprettelse af en Hovedtarifaftale, hvorved Forudsætningerne er Udformningen af de almindelige Bestemmelser i Tarifferne for saaledes at naa frem til større Ensartethed og Orden i Overenskomstforholdene. Saafremt disse Forhandlinger fører til et Resultat, skal dette udsendes til Urafstemning blandt Medlemmerne. Hvis en Hovedtarifaftale tilvejebringes, er det Meningen, at denne skal gælde som en Del af alle af Fagforeningerne afsluttede Overenskomster. I denne Sammenhæng drøftedes tillige Monopoltendenserne indenfor visse Fag, og Kongressen gav Udtryk for den Opfattelse, at Fagforeninger og Arbejdspladser skal staa aaben for alle hæderlige og organisationsinteresserede Arbejdere.

Af Kongressens øvrige Beslutninger kan nævnes Bevilling af 10,000 Kr. aarligt til Arbejdernes Ungdomsforbund, 10,000 Kr. aarligt til Sømandsforbundet til Organisering af Fiskere og Fangstmænd og 25,000 Kr. aarligt til Arbejdernes Idrætsforbund, nemlig 15,000 Kr. til selve Forbundet og 10,000 Kr. til en Bane- og Bakkefond. Kontingentet til Landsorganisationen forhøjedes fra 75 til 80 Øre pr. Maaned for helbetalende og fra 35 til 40 Øre for halvbetalende Medlemmer. Den Kontingentandel, der tilflyder Arbejderpartiet, forhøjedes fra 5 til 10 Øre. Endeligt vedtoges det at nedsætte et Udvalg paa 7 Medlemmer til Udarbejdelse af en Nyordning af Kontingentspørgsmaalet. Enkelte Talere mente, at de stærkere Forbund burde betale et forholdsvis større Kontingent, mens andre gik ind for den Tanke, at Forbundene ikke skulde betale Bidrag for deres arbejdsløse Medlemmer.

Resultatet af Valgene var, at Formanden for Typografforbundet, O. Hindahl, valgtes til Formand, Formanden for Jern- og Metalarbejderforbundet, K. Nordahl, til Næstformand, I. B. Aase til Kasserer og L. Evensen til Sekretær. Til Medlemmer af det nye Sekretariat valgtes Repræsentanter for de større Forbund. Kommunisternes Formandskandidat erholdt kun 21 Stemmer.

Landsorganisationen har i de senere Aar været i god Fremgang og tæller nu 33 Forbund med tilsammen 159,983 Medlemmer.

Ind- og Udmeldelser.

Dansk Postforbunds Indmeldelse i D. s. F.

I Ugen indtil 4. Oktober er der i Dansk Postforbund foretaget en Urafstemning om et Forslag, der gik ud paa at give Hovedbestyrelsen Bemyndigelse til at indmelde Forbundet i De samvirkende Fagforbund. Af Forbundets 4879 Medlemmer deltog 3620 i Afstemningen. For Forslaget blev der afgivet 1959 Stemmer, imod 1615 Stemmer, mens 46 Stemmer var blanke og ugyldige.

Der har herefter fundet Forhandlinger Sted angaaende de nærmere Betingelser for Optagelsen, og disse er resulterede i, at Dansk Postforbund den 24. November har fremsendt Anmodning om Forbundets Optagelse i D. s. F. fra 1. Januar 1935.

Denne Anmodning er nu med Forretningsudvalgets Anbefaling udsendt til Afstemning blandt Repræsentantskabets Medlemmer.

Opsagte Overenskomster.

I Fortsættelse af vor Oversigt i Nummer 9 af »Arbejderen« over opsagte Overenskomster skal vi meddele, at der endvidere fra Arbejdernes Side foreligger Opsigelser af følgende Overenskomster til Ophør:

1. Marts 1935.

Dansk Brolæggerforbunds Overenskomst med Entreprenørforeningen for Provinsernes Vedkommende.

Overenskomsten mellem Børsteindustriarbejdernes Forbund og Foreningen af Fabrikanter i dansk Børsteindustri og de udenfor denne staaende Fabrikanter.

Overenskomsten mellem Riggernes og Sejlmagernes Forbund og Sejlmagermesterforeningen i København og Provinsen.

Overenskomsten mellem Papirindustriarbejdernes Forbund og Papirfabrikkerne.

Overenskomsten mellem Dansk Soignerings-, Toilet- og Sanitetsarbejderforbund og Centralforeningen for jyske Barber- og Frisør-Laug.

Overenskomsterne mellem Dansk Skibstømrerforbund og Skibs- og Baadebyggerierne i en Række Provinsbyer.

Overenskomsten mellem Sukkervare- og Chokoladearbejdernes Forbund og Foreningen af danske Chokolade- og Sukkervarefabrikanter.

1. April 1935.

Dansk Brolæggerforbunds Overenskomst med Entreprenørforeningen for 1. Zone.

Rundskue.

DANSK FUNKTIONÆRFORBUNDS MEDLEMSTAL har passeret de første 2000. I de sidste to Kongresperioder er Medlemstallet vokset med ca. 50 pCt., nemlig i 1925—1929 fra 761 til 1160 og fra 1929—1933 til 1632. Forbundet haaber nu, at det ogsaa i indeværende Periode, altsaa indtil Marts 1937, skal vokse med 50 pCt. Det er iøvrigt godt paa Vej hertil, idet Medlemstallet den 1. November var 2012. Maalet er: mindst 2500 Medlemmer til Forbundets Jubilæumskongres.

DANSK GARTNERFORBUND 40 AAR. Den 11. December kunde Dansk Gartnerforbund fejre sit 40 Aars Jubilæum. Det sidst udkomne Nummer af Forbundets Medlemsblad indeholder en historisk Fremstilling af Forbundets Opstaaen, Vækst og Virksomhed gennem de 40 Aar. Som alle andre Forbund havde det Op- og Nedgangsperioder, og det kunde notere Sejre og Nederlag, men under alt dette arbejdede Forbundet sig støt fremad og er nu med sine 2100 Medlemmer stærkere end nogensinde før i sin Historie. Paa Forbundets Jubilæumsfest den 11. December overbragte Næstformand Chr. Jensen og Sekretær Knud V. Jensen D. s. F.s Lykønskning og udtalte de bedste Ønsker for Fremtiden.

ARBEJDSGIVERFORENINGENS MEDLEMSTAL var den 1. Oktober 12,943, der fordelte sig med 10,569 paa Haandværk, 1422 paa Industri, 945 paa Handel og 7 paa Landbrug og Skovbrug. Ved Indgangen af 1934 var Medlemstallet 12,599.

ARBEJDSDIREKTØRENS BERETNING paa de anerkendte Arbejdsløshedskassers Aarsmøde den 24. November indeholder en Række interessante Oplysninger om Kassernes finansielle Forhold. Den 31. Marts 1934 var Antallet af Kasser 71 mod 70 Aaret forud, og det samlede Medlemstal var ca. 375,000 mod 342,000 i det foregaaende Aar.

Den samlede Udgift i Regnskabsaaret 1933—34 udgjorde 52,3 Mill. Kr., hvoraf 39 Mill. Kr. faldt paa Hovedforsikringen og 13,3 Mill. Kr. paa Fortsættelseskasserne. I Understøttelse udbetaltes ialt 46 Mill. Kr., heraf 33 Mill. i Hovedforsikringen og 13 Mill. Kr. i Fortsættelseskasserne. Den samlede Indtægt udgjorde 81,4 Mill. Kr., hvoraf 59,3 Mill. Kr. faldt paa Hovedforsikringen og 22,1 Mill. Kr. paa Fortsættelseskasserne. Indtægten af Medlemsbidrag udgjorde henholdsvis 30,5 og 5,6 Mill. Kr. Kassernes samlede Overskud udgjorde 29,1 Mill. Kr.

Kassernes samlede Formue, der pr. 31. Marts 1933 udgjorde 9,8 Mill. eller 28,93 Kr. pr. Medlem, er pr. 31. Marts 1934 steget til 38,9 Mill. eller 103,85 Kr. pr. Medlem. Kassernes samlede Gæld androg pr. 31. Marts 1934 13,4 Mill. Kr.

I Aarets Løb har ca. 182,000 Medlemmer modtaget Understøttelse i Hovedforsikringen og 89,000 gennem Fortsættelseskasserne i tilsammen 14,4 Mill. Dage. Hvert Medlem har i Gennemsnit faaet Understøttelse i Hovedforsikringen og Fortsættelseskasserne i henholdsvis 56 og 46 Dage.

Antallet af samtlige ledige Dage i 1933—1934 har været ca. 28 Mill. mod 33 Mill. i det foregaaende Aar. Nedgangen andrager altsaa 14 pCt.

ARBEJDSLØSHEDSTALLET. I Følge den af Arbejdsdirektoratet foretagne foreløbige Opgørelse udgjorde Antallet af de ved Arbejdsanvisningskontorerne den 7. December indtegnede ledige arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere 90,559, hvilket er 4358 højere end i den foregaaende Uge og 9483 lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar.

Af de arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere var 23,7 pCt. tilmeldt som arbejdsledige, hvilket er 4,3 Points lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar.

Antallet af personlig tilmeldte (ikke arbejdsløshedsforsikrede) den fornævnte Dato udgjorde 17,636.

Arbejdslønnen i de enkelte Fag i 1933.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

Oplysninger om Arbejdslønnen i Industrien m. v. er, dels for Oktober Kvartal 1933, dels for hele Aaret 1933, meddelt i Statistiske Efterretninger

Fortsættes Side 150 nederst.

Arbejdslønnen i forskellige Industrier m. v. i 1933 og 1932.

Fag	København			Provinsen		
	Ant. Arbejd. pr. 31/12 1933	Gnsntl. Timeftj. Aaret 1933	Gnsntl. Timeftj. Aaret 1932	Ant. Arbejd. pr. 31 12 1933	Gnsntl. Timeftj. Aaret 1933	Gnsntl. Timeftj. Aaret 1932
		Øre	Øre		Øre	Øre
Tilvirkn. af Nærings-og Nydelsesmidler:						
Bagerier, Svende	707	150	151	1	123	123
Bryggerier, ufagl. Arb.	1810	142	142	497	132	132
— Kvinder	757	102	103	296	86	86
Chokoladefab., faglærte Arb	42	137	142	22	133	132
— ufagl. Arb.	169	115	116	13	115	113
— Kvinder	671	71	72	110	62	62
Cikoriefabrikker, ufagl. Arb.	43	141	142	12	103	113
— Kvinder	44	88	89	13	67	68
Konservesfabrikker, ufagl. Arb.	38	146	146	31	104	105
— Kvinder	197	83	85	118	62	63
Mælkekondens.fabr., ufagl. Arb.	—	—	—	96	118	118
— Kvinder	—	—	—	263	85	83
Møller, Svende	49	140	140	160	122	122
— ufagl. Arb.	33	130	131	118	110	110
Spritfabrikker, ufagl. Arb.	56	137	137	228	133	133
— Kvinder	54	110	111	12	109	109
Sukkerfabrikker, ufagl. Arb.	324	140	141	3713	123	122
— Kvinder	147	84	84	155	61	61
Tobaksindustri:						
Cigarfabr., Mænd, faglærte	967	150	152	652	145	145
— — ufaglærte	47	129	130	32	128	128
— Kvinder, faglærte	661	127	127	155	130	129
— — ufaglærte	1018	109	106	1411	110	102
Cigaretfabr., Mænd, ufaglærte	27	212	206	2	148	124
— Kvinder	128	126	125	30	86	80
Røgtobaksfabr.: Mænd, ufagl.	37	180	180	61	132	133
— Kvinder	106	118	117	112	96	95
Skraatobaksfabr.: Mænd, fagl.	18	208	214	57	182	183
— — ufagl.	17	130	130	28	129	128
— Kvinder	89	83	82	159	82	81
Tekstilindustri:						
Possementfaget, Svende	29	141	128	1	179	166
— Kvinder	28	76	76	1	77	77
Rebslagerier, Svende	5	125	118	23	116	117
— ufagl. Arb.	70	126	123	34	102	102
— Kvinder	144	75	74	92	60	60
Sejlmagersvende	12	170	174	5	124	124
Sækkefabrikker, Arbm.	6	117	115	10	102	101
— Kvinder	87	76	77	100	71	71
Tekstilfabr., Mænd	734	128	125	2175	116	116
— Kvinder	2122	89	88	4026	78	78
Beklædningsindustri m v.:						
Hattemagere	24	199	182	—	—	—
Hattearbejdersker	121	90	87	—	—	—
Skomagersvende	13	152	141	—	—	—
Skotøjsarbejdere, Mænd	839	154	148	74	119	122
— Kvinder	974	90	88	68	74	72
Skræddersvende i bestilt Skrædderi	85	154	154	10	135	133
Skræddersvende i Industrien	149	156	157	22	141	146
Syersker	2162	77	77	404	74	71
Tilskærere i Industrien	161	186	189	—	—	151
Jordarbejde og Bygningsindustri:						
Blikkenslagersvende	367	185	183	231	133	129
Brolæggersvende	25	246	244	15	169	167
Bygningssnedkersvende[1])	1046	184	187	619	133	132
Glarmestersvende	137	142	142	102	119	118
Jord- og Betonarbejdere	1748	172	173	1569	122	126
Linoleumspaalæggere	67	179	184	—	—	—
Malersvende	797	186	188	228	137	141
Murersvende	1492	245	244	2052	153	147
Murarbejdsmænd	943	195	189	1701	133	127
Stukkatørsvende	44	187	187	3	156	146
Terrazzoarbejdere	66	165	160	17	120	120
Tømrersvende	569	213	215	1534	139	140
Arbm. hos Tømrere	9	123	121	28	115	115
Trævareindustrien:						
Billedskærersvende	8	151	154	28	133	136
Bødkersvende	87	162	164	80	144	145
Børsteindustrien, Svende	67	144	145	17	120	121
— ufagl.	24	137	142	5	99	103
— Kvinder	77	83	86	13	72	70
Drejersvende	28	135	135	30	143	136
Kurvemagersvende	9	112	108	—	—	106
Møbelsnedkersvende	474	159	158	530	130	131
Maskinsnedkere	352	150	149	811	118	119
Pianoarbejdere	88	173	173	20	124	129
Rammearbejdere	29	157	162	30	121	124
Saddelmager- og Tapetserersv.	141	165	164	101	137	133
Træindustriarbejdere, ufagl.	238	118	121	405	103	103
Læder- og Lædervare-industri:						
Garverier, Svende	119	172	166	68	143	142
— ufagl. Arb.	173	163	160	191	140	135
— Kvinder	48	88	86	6	73	72
Lædervare- og Rejsetøjsarb	57	159	157	—	—	125
Sten-, Ler-, og Glasindustri:						
Cementfabr., Arbm.	—	—	—	744	141	134
Cementstøberier, Arbm.	42	201	190	71	119	118
Glasslibere	25	165	168	46	148	144
Glasmagere	—	—	—	44	159	162
Grus- og Skærvefabr., Arbm.	8	130	131	229	107	107
Kalk- og Teglværker, Arbm.	55	133	126	2062	114	112
— Kvinder	—	—	—	94	67	66
Keram. Industri, fagl. Arb.	138	167	170	56	126	128
— ufagl. —	280	129	131	106	112	111
— Kvinder	340	94	98	44	75	73
Stenhuggerier, Svende	64	172	178	207	118	115
— ufagl. Arb.	55	134	132	113	109	110
Metalindustri:						
Blikkenslagersvende	200	172	173	102	140	141
Elektrikere	770	163	164	701	137	136
Formere	249	173	176	431	144	145
Guld-, Sølv- og Elektropletarb.	270	143	142	90	127	128
Gørtlere	170	148	148	63	130	131
Karetmagere	42	166	168	93	139	144
Kobbersmede	50	190	192	50	166	164
Malersvende	87	181	178	228	151	155
Metalslibere	159	163	161	71	131	131
Metaltrykkere	42	166	168	24	138	138
Skibstømrere	66	175	179	182	146	151
Smede og Maskinarbejdere	5385	164	164	5213	136	137

[1]) Herunder for Provinsen tillige andre Snedkersvende.

Arbejdslønnen i forskellige Industrier m. v. i 1933 og 1932 (fortsat).

Fag	København			Provinsen		
	Ant. Arbejd. pr. 31/12 1933	Gnstl. Timeftj. Aaret 1933	Gnstl. Timeftj. Aaret 1932	Ant. Arbejd. pr. 31/12 1933	Gnstl. Timeftj. Aaret 1933	Gnstl. Timeftj. Aaret 1932
		Øre	Øre		Øre	Øre
Træarbejdere	245	157	157	504	134	136
Div. fagl. Arbejdere	89	171	171	73	137	142
Arbejdsmænd	3349	129	128	3609	117	117
Kvinder	2003	87	87	548	74	73
Kemisk Industri o. lign.:						
Elektricitets-, Gas- og Vandv., ufagl. Arb.	3	111	112	62	121	122
Farve- og Lakfabr., ufagl. Arb.	262	117	117	—	—	96
— Kvinder	37	68	68	—	—	63
Farverier, Svende	35	141	141	3	138	139
— ufagl. Arb.	87	114	115	11	108	110
— Kvinder	119	71	80	4	68	68
Fjerfabrikker, ufagl. Arb.	53	131	131	—	—	—
— Kvinder	65	66	66	—	—	—
Foderstoffabrikker, ufagl. Arb.	23	125	124	39	109	110
Gummifabrikker, ufagl. Arb.	125	140	134	283	148	141
— Kvinder	120	77	77	288	89	82
Imprægnsanst, ufagl. Arb.	—	—	—	50	140	144
Isoleringsmontører	71	205	195	34	159	161
Jern-, Metal- og Kludebranchen, ufagl. Arb.	99	135	139	—	—	—
— Kvinder	51	79	81	—	—	—
Kemikalieindustr., ufagl. Arb.	88	118	118	13	111	111
— Kvinder	79	66	66	4	65	64
Oliemøller, ufagl. Arb.	513	145	143	724	140	137
— Kvinder	26	79	78	35	69	69
Olieraffinaderier, ufagl. Arb.	37	135	132	—	—	—
— Kvinder	6	76	76	—	—	—
Svovlsyrefabr., ufagl. Arb.	40	131	134	366	135	132
Sæbefabrikker, ufagl. Arb.	40	127	129	41	107	107
— Kvinder	47	93	96	58	65	65
Tagpapfabr. m. m., ufagl. Arb.	121	143	144	20	121	118
Tændstikfabr., ufagl. Arb.	46	141	140	—	—	—
— Kvinder	132	87	87	—	—	—
Forsk. Industrier, ufagl. Arb.	162	133	134	52	125	125
— Kvinder	111	77	79	14	61	61
Papirindustri:						
Papirfabrikker, Arbmd.	192	120	121	850	116	115
Papirfabrikker, Kvinder	34	82	93	308	82	81
Papirvareindustri, ufagl. Arb.	77	123	122	—	—	—
— Kvinder	200	82	81	77	74	72
Æskefabrikker, ufagl. Arb.	58	119	122	13	130	135
— Kvinder	454	90	88	182	81	80
Fremstilling af Bøger, Billeder og Blade:						
Bogbinderier, Svende	463	172	173	130	132	132
— Kvinder	729	94	94	92	72	72
Bogtrykkerier m. v.:						
Typografer	2022	172	173	1253	160	161
Stentrykkere	202	183	181	115	149	147
Kemigrafer	244	180	183	21	155	156
Ufagl. Arb.	221	132	133	89	122	124
Kvinder	379	87	87	122	71	71
Litografiske Etabl., ufagl. Arb.	59	129	130	24	115	114
— Kvinder	75	87	87	32	71	70
Handel og Transport:						
Havnearbejdere	—	162	169	—	162	163
Lager- og Pakhusarbejdere	774	117	116	2059	114	114
Konduktører og Vognstyrere	84	146	146	29	150	154
Arbm. ved Jernbaner og Sporveje	2	130	123	35	107	106
Forskelligt:						
Badeanstalter, Kvinder	37	82	82	3	55	66
Barbersvende	71	116	114	3	105	111
Damefrisørinder	31	89	91	1	60	79
Kvinder paa Vaskerier	723	75	72	120	66	65
Kvinder ved Rengøring	187	81	81	46	64	63
Operatører og Kontr. v. Biogr.	157	160	159	—	—	—
Fastlønnede Arbejdere:		Kr. pr. Uge			Kr. pr. Uge	
Formænd	686	94,55	95,60	603	72,35	72,47
Kuske	580	59,14	59,17	451	52,29	52,83
Chauffører	1628	60,59	60,35	720	54,37	54,46
Fyrbødere	326	61,26	61,74	676	57,18	58,00
Bude	180	50,56	50,48	20	51,52	49,80
Natvægtere	127	62,58	58,64	89	63,03	57,17

1934, Nr. 16, for alle Fag under eet. I Tilslutning hertil meddeles i omstaaende Tabel Oplysninger om den gennemsnitlige Timefortjeneste for de enkelte Fag i Aaret 1933, og til Sammenligning er anført de tilsvarende Tal for Aaret 1932.

Ved en saadan Beregning for Aaret som Helhed sker der en Udjævning af de Forskydninger i de enkelte Fags Fortjeneste, som har en mere tilfældig eller sæsonmæssig Karakter, og som særlig har Betydning i forskellige Byggefag, hvor de ofte langvarige Akkorder bevirker, at Akkordoverskud forholdsvis hyppigt udbetales i Aarets to sidste Kvartaler.

Det her anførte i Forbindelse med de uforandrede Overenskomstforhold fra 1932 til 1933 har medført, at den gennemsnitlige Fortjeneste for de allerfleste Fag var omtrent den samme i 1933 som i 1932.

Et Sammendrag af Oplysninger om de enkelte Fag er givet i omstaaende Oversigt for Hovedgrupper af Arbejdere. For 1933 er her givet Oplysning dels for hvert Kvartal, dels for Aaret som Helhed. Ogsaa denne Oversigt viser, at der fra 1932 til 1933 kun er sket ganske smaa eller slet ingen Forskydninger i Fortjenesten.

Den gennemsnitlige Timefortjeneste i 1933 og 1932 for Hovedgrupper af Arbejdere.

	Den gennemsnitlige Timefortjeneste					
	1933					1932
	Oktbr. Kvartal	Juli Kvartal	April Kvartal	Januar Kvartal	Hele Aaret	Hele Aaret
	Øre	Øre	Øre	Øre	Øre	Øre
København						
Fagl. Arbejdere .	176	174	172	167	173	171
Ufagl. — .	142	142	140	137	140	139
I alt Mænd.	160	158	156	152	157	156
Kvdl. Arbejdere.	88	89	89	88	89	89
Samtl. Arbejdere.	139	139	137	134	138	137
Provinsen						
Fagl. Arbejdere .	141	139	139	138	139	139
Ufagl. — .	124	122	121	121	122	122
I alt Mænd.	131	129	129	128	129	129
Kvdl. Arbejdere.	83	83	83	83	83	81
Samtl. Arbejdere.	122	120	120	119	121	120
Hele Landet						
Fagl. Arbejdere .	160	158	156	155	157	157
Ufagl. — .	131	131	130	129	130	130
I alt Mænd.	144	143	142	141	143	142
Kvdl. Arbejdere.	86	86	87	87	86	86
Samtl. Arbejdere.	131	130	129	127	129	129

Nyt fra Udlandet.

DEN FAGLIGE LANDSORGANISATION I FINLAND, Fagforeningernes Centralforbund, er ifølge »Arbetarebladet« i Helsingfors i stadig Fremgang. Medlemsantallet, som for et Aar siden udgjorde 19,000, er nu steget til rundt 27,000, og Bladet udtaler Forhaabningen om, at Landsorganisationen inden Aarets Udgang vil tælle 30,000 Medlemmer.

INTERNATIONAL SAMMENKOMST 1935. Bestyrelsen for Den internationale faglige Central i Paris har besluttet at afholde den næste — 6. — internationale Sammenkomst for yngre Fagforeningsmedlemmer i 1935 i Frankrig. Det officielle Sprog ved dette Kursus bliver som Følge heraf Fransk. Der vil senere tilgaa Organisationerne nærmere Oplysninger om Stedet og Tidspunktet for Sammenkomstens Afholdelse samt Dato for Anmeldelse af Deltagere.

ARBEJDSTIDSFORKORTELSE. I det engelske Underhus blev der rettet en Forespørgsel til Regeringen, hvilke Forslag den agtede at fremsætte angaaende en Fordeling af Arbejdet for at hidføre en Nedgang i Arbejdsløsheden, og hvorvidt den kunde afgive en Erklæring eller stille et praktisk Forslag om Indførelse af en 7-Timersdag eller 5-Dages-Uge i Industrien. Arbejdsministerens Svar gik ud paa, at der snarest mulig vilde finde Forhandlinger Sted med Repræsentanter for de vigtigste Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationer angaaende Arbejdstidsspørgsmaalet. Han paatænkte ogsaa at forhandle med de enkelte Industrier om Muligheden for Ansættelse af flere Arbejdere gennem Nedsættelse af Arbejdstiden.

DEN FAGLIGE LANDSORGANISATION I ARGENTINA vil igangsætte èn kraftig Agitationskampagne i hele Landet til Gunst for de af Fagorganisationerne reiste Krav til Bekæmpelse af den økonomiske Krise. Den kræver Indførelse af 40-Timers-Ugen samt en aarlig Ferie med Løn, Oprettelse af blandede Udvalg i alle Industrier, der med visse Mellemrum skal fastsætte Mindstelønninger og Arbejdstidens Længde og søge at skabe stabile Beskæftigelsesforhold. Endvidere fordres Indførelse af Arbejdsløshedsforsikring og Udvidelse og Forbedring af den øvrige Sociallovgivning.

JUBILÆUMSKONGRES I KANADA. Den faglige Landsorganisation afholdt i Aar sin 50. Kongres, der var besøgt af 373 Delegerede, der repræsenterede 103,424 Medlemmer. Medlemsantallet er i Virkeligheden større, thi i Kanada ligesom ogsaa i Amerika, svarer Forbundene kun Bidrag til Landsorganisationen for de arbejdende Medlemmer, beregnet efter de i Gennemsnit for hele Aaret indbetalte Ugekontingenter, saaledes at de arbejdsløse Medlemmer ikke medtages i Statistiken. Kongressen drøftede væsentlig socialpolitiske Spørgsmaal, deriblandt Minimallønlovgivningen, der i Kanada er mere udbredt end i de europæiske Lande. Kongressen udtalte, at denne Lovgivning ikke garanterede Arbejderne forsvarlige Lønninger, saafremt de ikke havde stærke Fagorganisationer bag sig. Endvidere krævede Kongressen ensartede Løn- og Arbejdsbetingelser i hele Landet for at modvirke Konkurrencen mellem de enkelte Provinser, ligesom den krævede de Arbejdsgivere straffet, der overtræder Love og Forordninger om Minimallønninger. I en anden Resolution krævede Kongressen fuld Frihed for Arbejdere og Tjenestemænd i offentlige Virksomheder med Hensyn til Varetagelse af deres politiske Interesser og Rettigheder.

Paa det økonomiske Omraade fordrede Kongressen Statsovertagelse af livsvigtige Industrier og af Bankerne. Den krævede Oprettelse af et nationalt økonomisk Raad og Gennemførelse af national Planøkonomi for at raade Bod paa de af Krisen foraarsagede vanskelige Forhold i Industri og Landbrug.

LANDSORGANISATIONEN I SVERIGE har fornylig udsendt sin Beretning for 1933. Vi har allerede tidligere meddelt, at Landsorganisationens Medlemstal for første Gang siden 1921 i Beretningsaaret er gaaet ned fra 638,597 i 1932 til 633,351 ved Udgangen af 1933. Det kan dog i denne Forbindelse bemærkes, at denne Nedgang ikke er blevet fortsat i 1934, men at Medlemstallet tværtimod i det tredje Kvartal 1934 er steget til rundt 640,000.

De under Landsorganisationen hørende 41 Forbund havde i 1933 en samlet Indtægt paa 25,5 Millioner Kr., mens den samlede Udgift beløb sig til 33,5 Millioner. Merudgiften skyldes navnlig den langvarige Strejke i Byggefagene. I Strejkeunderstøttelse er der i Beretningsperioden af Forbundene udbetalt omtrent 15 Millioner Kr., i Syge- og Begravelseshjælp udbetaltes 798,233 Kr., mens Udgiften til Oplysningsvirksomheden androg 134,238 Kr. og til Propaganda 244,766 Kr. Forbundenes samlede Formue udgjorde 50,3 Millioner Kr. mod 58 Millioner ved Udgangen af 1932.

Hvad angaar selve Landsorganisationens Finanser kan nævnes, at Indtægten i 1933 udgjorde 2,957,341 Kr., Udgiften 2,219,723 Kr. og Formuen ved Udgangen af 1933 13,410,797 Kr.

Beretningen fremhæver, at de Lønbevægelser, der fandt Sted i Beretningsperioden, vidnede om det haarde Tryk, den økonomiske Depression øvede i Sverige. Arbejdsgi-

vernes Organisationer fremsatte vidtgaaende Krav om Lønreduktioner, og i de fleste Tilfælde maatte Fagforbundene gaa med til en Nyregulering af Lønsatserne, skønt Overenskomsterne iøvrigt væsentlig blev forlænget uforandret. I 1933 forekom ikke mindre end 3734 Overenskomst- og Lønbevægelser omfattende 15,930 Arbejdsgivere og 196,772 Arbejdere, hvoraf 181,312 var Medlemmer af de under Landsorganisationen hørende Forbund. Den mest omfattende og langvarige Konflikt var Strejken i Bygningsindustrien. Strejkernes Antal udgjorde 411, Lockouternes 50. Det største Antal Lønbevægelser kunde ligesom i det foregaaende Aar afsluttes uden Kamp. Antallet af tabte Arbejdsdage som Følge af Strejker er beregnet til 5,666,530, som Følge af Lockouter til 332,849 og som Følge af Forfølgelser mod Fagforeningsmedlemmer til 40,359.

Agitations- og Oplysningsvirksomheden har i 1933 haft en betydelig større Omfatning end i det foregaaende Aar. For at møde den hensynsløse kommunistiske Agitation i Norbotten har Landsorganisationen ansat en særlig Funktionær i denne Landsdel, ligesom der er ansat en Funktionær, der skal tage sig af Oplysnings- og Agitationsarbejdet i Almindelighed. Desuden har Landsorganisationen oprettet et Presseinformations-Kontor, hvis Opgave er at udsende Notitser og Artikler til Bladene og Talmateriale og Oplysninger til de indenfor Fagbevægelsen aktivt virksomme Personer. Dette Kontor har i 1933 udsendt ikke mindre end 109 Artikler om aktuelle Fagforeningsspørgsmaal.

Det kan endvidere fremhæves, at Spørgsmaalet om Foranstaltninger til Bekæmpelse af Ungdomsarbejdsløsheden samt om den arbejdsløse Ungdoms Stilling til Arbejderbevægelsen har været Genstand for indgaaende Drøftelser mellem Repræsentanter for Landsorganisationen og det socialdemokratiske Ungdomsforbund. Resultatet heraf var Oprettelsen af de saakaldte B-Afdelinger, som skal gøre det muligt for de arbejdsløse unge Arbejdere at blive Medlemmer af Fagforeningerne.

Lønbevægelser og Konflikter.

Arbejdsmænd hos A/S I. S. Hess & Søn, Middelfart, og A/S C. M. Hess, Vejle.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen behandledes et af Dansk Arbejdsmandsforbund afgivet Strejkevarsel overfor henholdsvis A/S I. S. Hess Søn, Middelfart, og A/S C. M. Hess, Vejle, med følgende Resultat:

Med Hensyn til Uoverensstemmelsen i Middelfart opnaaedes ikke Enighed, og Arbejdsgiverforeningen har derefter uopholdelig indbragt Spørgsmaalet om Lovligheden af det afgivne Strejkevarsel for Den faste Voldgiftsret og opfordret Forbundet til at udsætte Strejken, indtil Den faste Voldgiftsrets Kendelse foreligger.

Forbundet imødekom den saaledes fremsatte Henstilling.

Hvad angik Uoverensstemmelsen i Vejle meddelte Forbundet, at det, da det ifølge de paa Mødet fremkomne Oplysninger har Formodningen for sig, at Overenskomsten fortsat gælder og er opsagt til Udløb den 1. Januar 1935, tager Strejkevarslet tilbage.

Møller iarbejdere paa Ballerup Mølle.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 13. November enedes man om at ordne en mellem Ballerup Mølle og Dansk Møller iarbejderforbund foreliggende Uoverensstemmelse saaledes, at Møllen udover de 15 Kroner, der var betalt, betalte Forbundet 50 Kr.

Hermed var ethvert Krav og Modkrav ude af Verden.

Kuske hos Vognmændene Brødrene Tofteng.

I Anledning af en Klage fra Dansk Arbejdsmandsforbund over, at Vognmændene Brdr. Tofteng, Roskildevej 39, gennem længere Tid havde misligholdt den gældende Overenskomst og underbetalt de ved Bortkørsel af Dagrenovation for Frederiksberg beskæftigede 11 Kuske, afholdtes den 29. November et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen, hvor det imidlertid ikke lykkedes at opnaa Enighed. Forbundet har derfor indbragt Klage for Den faste Voldgiftsret.

Elektrikere hos Jernindustriens Medlemmer.

Ved et Fællesmøde den 28. November behandledes en Klage fra Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark overfor Dansk Elektrikerforbund, med følgende Resultat:

Dansk Elektrikerforbund erkender, at det er ulovligt at udsende en Liste som den paa Mødet foreliggende, og Forbundets Afdeling I indgaar paa at tilintetgøre samtlige Eksemplarer.

Dansk Elektrikerforbund meddeler dette i først udkommende Nummer af Fagbladet og kræver, at de Eksemplarer, der ved en Fejltagelse maatte være kommet ud, tilbageleveres.

Arbejdsmænd hos A/S Weilbach & Cohn.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 23. November behandledes et overfor A/S Weilbach & Cohns Fabrikker af Dansk Arbejdsmandsforbund fremsendt Strejkevarsel, mod hvis Lovlighed Arbejdsgiverforeningen havde protesteret.

Sagen diskuteredes, og efter de paa Mødet fremkomne Oplysninger enedes Parterne om at vise den tilbage til lokal Forhandling.

Det fremsendte Strejkevarsel toges herefter tilbage.

Glasarbejdere hos A/S Holmegaard Glasværk.

Paa et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 7. December forhandledes om en Tilføjelse til den bestaaende Overenskomst, idet Firmaet, der har indført halvautomatiske Maskiner, ønskede at udvide Arbejdstiden til at omfatte 16 Timer i Døgnet og af den Grund indfører 2 Holdsdrift.

Paa Mødet meddelte Forbundets Repræsentanter, at man ikke vilde indgaa paa Indførelsen af 2 Holdsdrift, medmindre der til begge Hold udbetaltes et ugentligt Tillæg af 6 Kr.

Der opnaaedes Enighed om, at der paa Fredag den 14. December skulde paabegyndes Forhandling om Grundlaget for en Fornyelse af Overenskomsten, der kan opsiges til Udløb til Foraaret 1935.

Stenindustriarbejdere hos Stenhuggermester L. Billeschou.

Den 6. December afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen foranlediget af et Krav om Betaling af et Beløb for noget Arbejde, der var udført for Stenhuggermester Billeschou i Vejle ved Restaureringen af »Koldinghus«.

Der opnaaedes ikke Enighed, og Stenindustriarbejderforbundet forbeholdt sig at søge sig Beløbet tilkendt igennem Sagsanlæg ved Den faste Voldgiftsret.

Arbejdsløsheden i Oktober og November 1934.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

Ifølge en foreløbig Optælling for de Fag, som indgaar i Departementets Arbejdsløshedsstatistik, var der ved Udgangen af November Maaned blandt de organiserede Arbejdere i disse Fag i alt 85,106 Arbejdsløse, d. v. s. 22,7 pCt. af det samlede Antal organiserede Arbejdere i de paagældende Fag (i alt 375,294 ved Udgangen af Oktober 1934).

Nedenstaaende Tabel viser Arbejdsløshedsprocenten for hver Maaned siden Januar 1929.

Samtlige Fag:	1934 pCt.	1933 pCt.	1932 pCt.	1931 pCt.	1930 pCt.	1929 pCt.
Januar	34,4	43,5	34,1	24,2	19,9	27,7
Februar	31,3	42,9	35,9	24,5	20,5	29,7
Marts	28,4	35,4	35,8	22,1	15,3	21,8
April	21,6	28,6	27,7	15,3	11,6	13,3
Maj	16,8	24,3	24,8	12,3	9,4	10,8
Juni	15,5	21,9	24,9	11,3	8,7	10,0
Juli	15,3	21,7	28,7	11,8	9,3	9,6
August	15,5	21,4	29,2	11,8	9,0	9,1
September	16,4	20,9	29,6	12,1	9,0	8,7
Oktober	18,3	23,2	31,8	15,8	11,4	10,1
November	22,7[1])	25,7	35,1	22,1	15,5	13,0
December		37,5	42,8	32,2	25,1	22,4

[1]) Foreløbige Tal.

Særskilt for Hovedstaden og Provinsen og med Deling paa 4 Erhvervsgrupper er Arbejdsløshedsprocenten vist i følgende Oversigt.

	Arbejdsløshedsprocenten ved Udgangen af					
	Nov. 1934[1])	Okt. 1934	Septb. 1934	Nov. 1933	Okt. 1933	Septb. 1933
Hovedstaden:	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
1. Bygn.- og Møbel-Industri	19,6	12,1	10,0	24,4	16,9	14,2
2. Anden Industri m. v.	16,4	15,8	14,4	20,6	20,0	19,6
3. Handel	8,6	9,0	8,2	11,5	12,1	11,4
4. Arbejdsmænd	22,6	19,2	19,7	24,4	22,8	21,9
I alt	17,8	15,9	15,0	21,4	19,9	19,2
Provinsen:						
1. Bygn.- og Møbel-Industri	27,5	14,1	7,2	33,0	23,5	16,9
2. Anden Industri m. v.	18,4	15,2	13,8	21,3	19,6	18,1
3. Handel	8,6	8,9	8,7	11,6	12,1	11,7
4. Arbejdsmænd	33,1	25,8	23,2	35,4	32,1	27,8
I alt	25,9	19,8	17,3	28,8	25,5	22,2
Hele Landet	22,7	18,3	16,4	25,7	23,2	20,9

[1]) Foreløbige Tal.

Endelig er i følgende Oversigt meddelt Arbejdsløshedsprocenten for September og Oktober for de vigtigste Fag enkeltvis.

Fag	Antal Arb. pr. Okt. 1934	Arbejdsløsheds pCt. ved Udgangen af			
		Okt. 1934	Sept. 1934	Okt. 1933	Sept. 1933
		pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Bageri- og Konditoriarb.	4 984	31,8	28,1	36,5	33,8
Sukkervare-, Chokolade- og Biscuitarbejdere	1 692	4,7	5,9	5,7	9,1
Bryggeriarbejdere m. fl.	6 266	9,5	8,3	12,0	10,5
Slagteriarbejdere	8 277	17,5	18,8	15,8	13,6
Tobaksarbejdere	8 595	13,7	13,1	17,9	18,2
Tekstilarbejdere	13 445	7,3	5,2	5,2	5,3
Skræddere	12 035	9,2	10,7	8,3	11,2
Hatte- og Buntmagere	1 485	12,8	10,3	16,6	10,5
Skotøjsarbejdere	4 803	11,3	11,7	10,8	12,1
Murere	9 362	14,2	8,0	16,9	11,6
Hustømrere	8 680	17,3	8,8	24,4	16,1
Snedkere	9 529	10,5	6,5	21,3	17,4
Malere	6 885	10,3	5,4	18,7	12,3
Sadelmagere og Tapetserere	2 105	5,0	8,4	15,0	21,7
Træindustriarbejdere	4 957	19,5	15,4	24,9	23,0
Karetmagere	1 118	21,9	21,1	25,6	20,3
Keramikere	1 505	3,5	3,4	6,2	5,2
Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere	1 215	14,7	15,1	22,0	25,3
Blikkenslagere	2 226	6,9	4,3	16,5	15,5
Smede- og Maskinarb.	32 186	19,6	18,5	29,9	27,2
Formere	2 060	18,5	16,4	30,0	29,4
Elektrikere	3 051	6,9	11,2	10,7	19,0
Papirindustriarbejdere	1 594	4,4	2,3	3,1	2,8
Bogbindere	4 228	11,2	10,9	12,3	13,3
Typografer	6 370	14,6	14,4	16,4	17,0
Handels- og Kontormedhj.	21 479	9,2	8,7	12,5	12,0
Dansk Arbejdsmandsforb. m. v.	144 744	24,1	22,6	30,5	26,6
Murarbejdsmænd i Kbhvn.	1 809	30,9	27,9	24,8	19,9
Landarbejdere	—[1])	—[1])	21,3	25,9	25,2
Sømænd	4 428	28,3	25,4	29,1	28,5
Søfyrbødere	2 450	29,2	26,0	35,3	34,1
Kedel- og Maskinpassere	2 325	4,5	5,7	7,7	6,8
Kvindeligt Arbejderforbund	12 906	18 5	13,4	22,1	20,4
Andre Fag	26 500	16,2	13,9	23,9	21,5
I alt	375 294	18,3	16,4	23,2	20,9

[1]) Landarbejderne er medregnet under Dansk Arbejdsmandsforbund.

Den faste Voldgiftsret.

Kendelsernes Offentliggørelse.

I »Arbejderen« Nr. 8, 1. November 1934, aftrykte vi et Brev fra De samvirkende Fagforbund til Formanden for Den faste Voldgiftsret, Højesteretsdommer V. Topsøe Jensen, i hvilket Brev vi gjorde opmærksom paa det uheldige i, at Dagspressen kom i Besiddelse af Kendelserne, forinden Parterne fik dem, og vi aftrykte ligeledes en Skrivelse fra Dansk Arbejdsgiverforening, hvori denne giver sin Tilslutning til Indholdet af vort Brev.

Der har derefter fundet Samtaler Sted mellem Rettens Formand, Højesteretsdommer V. Topsøe Jensen, Fuldmægtig W. Elmquist fra Arbejdsgiverforeningen og Sekretær Knud V. Jensen fra De samvirkende Fagforbund, hvorefter der er truffet saadanne Aftaler, at Ordningen med Kendelsernes Offentliggørelse for Fremtiden er tilfredsstillende for alle Parter.

Sag Nr. 2032.

Kvinder hos A/S Den danske Mælkekondenseringsfabrik i Horsens.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 27. November 1934 i Sag Nr. 2032: De samvirkende Fagforbund for Kvindeligt Arbejderforbund i Danmark mod Dansk Arbejdsgiverforening paa A/S Den danske Mælkekondenseringsfabriks Vegne.

Paa Den danske Mælkekondenseringsfabrik i Horsens er der i den senere Tid blevet installeret nye automatiske Maskiner, og dette har haft til Følge, dels at Antallet af de i den paagældende Del af Virksomheden beskæftigede Kvinder er blevet reduceret fra ca. 30 til nogle faa, dels at de i Overenskomsten fastsatte Akkordpriser for det af disse Kvinder hidtil udførte Arbejde ikke længere er anvendelige. De tilbageblevne Kvinder blev derefter af Fabrikken aflønnet med den ifølge Overenskomsten gældende Timeløn, 67 Øre, medens de hidtil havde kunnet tjene 90 à 100 Øre i Timen paa Akkorderne.

Kvindeligt Arbejderforbund fremsatte nu overfor Virksomheden Krav om en højere Timeløn for de paagældende Kvinder, og da dette Krav blev afvist, afgav Forbundet den 10. August 1934 1. Strejkevarsel for dem af dets Medlemmer, der var beskæftigede i Fabrikkens nye Anlæg, og den 13. August 1. Sympatistrejkevarsel for Forbundets øvrige paa Fabrikken beskæftigede Medlemmer. Arbejdsgiverforeningen protesterede mod Lovligheden af disse Varsler, idet den bestred, at Forbundet i Overenskomstperioden kunde varsle og etablere Strejke paa Kravet om en højere Timeløn end den overenskomstmæssige, men den 20. August fremsendte Forbundet 2. Strejkevarsel, hvorefter Standsningen af Arbejdet skulde indtræde den 28. August. Sagen blev af Arbejdsgiverforeningen indbragt for Den faste Voldgiftsret, og Virksomheden, der af Hensyn til den varslede Strejke maatte standse Tilførselen af Mælk, valgte da at fremskynde den Standsning af Virksomheden, der sædvanlig finder Sted i Løbet af Efteraaret i Anledning af Reparationer, saaledes at Strejken ikke kom til at træde i Kraft.

Den paagældende Sag — Nr. 1988 — behandledes af Den faste Voldgiftsret den 28. August og den 3. September, hvilken Dag der afsluttedes saalydende Forlig:

»Idet hver af Parterne fastholder sit principielle Standpunkt med Hensyn til Strejkevarslernes Lovlighed, enedes man om at fastsætte Betalingen for det omhandlede Arbejde til 82 Øre pr. Time.«

Sag Nr. 1988 var dermed bortfaldet.

Under nærværende Sag har nu De samvirkende Fagforbund for Kvindeligt Arbejderforbund i Danmark indklaget Dansk Arbejdsgiverforening paa A/S Den danske Mælkekondenseringsfabriks Vegne for Brud paa det indgaaede Forlig.

Af Kvinder, der paa Grund af de nye Maskiner var sat paa Timeløn 67 Øre, var der, da Fabrikken standsede i Slutningen af August, i alt beskæftiget 7, nemlig ved Paafyldning af Daaser 5, af hvilke 2 kun kunde forvente midlertidig Beskæftigelse, og ved Daasefabrikationen 2. Ved Fabrikkens Genaabning den 19. September blev de 2 Kvinder, der kun vilde kunne beskæftiges midlertidigt, ikke genantaget, men i deres Sted blev antaget 3 Arbejdsdrenge. De 2 ved Daasefabrikationen beskæftigede fik ikke Forhøjelse af Timelønnen, og kun de 3 ved Paafyldning og Lukning beskæftigede blev sat paa den højere Timeløn 82 Øre.

Idet Klagerne nu gør gældende, at Forliget omfattede alle de nævnte 7 Kvinder, nedlægger de Paastand om, at den indklagede Virksomhed kendes pligtig til at afskedige Arbejdsdrengene og antage de 2 Kvinder, som ved Forligets Indgaaelse forudsattes beskæftigede ved Arbejdet, samt at lønne samtlige ved det nye Anlæg beskæftigede Kvinder med de aftalte 82 Øre i Timen. Endvidere paastaas der for Brud paa Forliget idømt en Bod, der tillige indeholder Dækning for, hvad der er betalt for lidt.

De Indklagede paastaar sig frifundet. De gør gældende, at Forliget maa forstaas som alene omfattende de 3 Kvinder, for hvem Timelønnen er blevet forhøjet. Saavel af Klageskriftet i Sag Nr. 1988, hvori det uimodsagt var anført, at der efter Indførelsen af de nye Maskiner nu var Anvendelse for 3 Kvinder og 1 mandlig Arbejder, som af Proceduren og af Forhandlingerne om Forliget fremgik klart, at det kun drejede sig om disse 3. Særlig fremhæves, at der under Forhandlingerne før Sagens Indbringelse for Retten har foreligget et Tilbud om at forhøje Timelønnen for den ene til 86 Øre, for de 2 til 76 Øre, hvorefter der paa Grundlag af en Gennemsnitsberegning blev tilbudt 80 Øre for hver af dem. De Indklagede har derhos anført, at Daasefabrikationen, der foregaar i en anden Etage end Paafyldningen, betragtes som en anden Afdeling, hvis Forhold ikke har været omhandlet i Sagen.

Det er vel nu rigtigt, at Proceduren under Sag Nr. 1988 væsentlig drejede sig om de oftnævnte 3 Kvinder og disses Arbejde, og det maa ogsaa erkendes, at den af de Indklagede hævdede Forstaaelse af Forliget ikke er uden Holdepunkter i det under Forhandlingerne passerede. Naar imidlertid henses til, at det den 10. August afgivne 1. Strejkevarsel omfattede de i det nye Anlæg beskæftigede Medlemmer — o: de foran omtalte 7 Kvinder, der alle som Følge af Installationen af de nye Maskiner var gaaet ned i Løn fra ca. 90 à 100 Øre i Timen til 67 Øre i Timen — og at Kravet om Lønforhøjelse derfor maatte betragtes som rejst lige saa vel for de øvriges som for de under Forhandlingerne særlig omtalte 3 Kvinders Vedkommende, maatte det have været de Indklagedes Sag at sørge for, at den af dem nu hævdede Begrænsning fik tydeligt Udtryk i Forliget, og da dette ikke er sket, findes Forliget at maatte forstaas som omfattende samtlige ved det nye Anlæg beskæftigede Kvinder. Som Følge heraf maa de ved Daasefabrikationen beskæftigede 2 Kvinder have Krav paa Efterbetaling af den fremkomne Løndifference for Tiden fra Fabrikkens Genaabning. Derimod vil Virksomheden ikke kunne til-

pligtes at afskedige Arbejdsdrengene og genantage de 2 andre Kvinder, allerede fordi der ikke af Forliget kan udledes nogen Forpligtelse for Virksomheden til at beskæftige et bestemt Antal Kvinder.

Til som af Klagerne paastaaet at ikende Virksomheden en Bod, finder Retten ikke Anledning.

Efter Omstændighederne og under Hensyn til, at Forligets uklare Affattelse maa falde begge Parter til Last, findes Sagens Omkostninger at burde udredes med Halvdelen af hver af Parterne.

Kendelse:

Det ovenfor omhandlede Forlig vil være at forstaa saaledes, at samtlige ved det nye Anlæg beskæftigede Kvinder, derunder de ved Daasefabrikationen beskæftigede, skal lønnes med 82 Øre i Timen.

I øvrigt bør de Indklagede for Klagernes Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger betaler hver af Parterne med 150 Kr.

Sag Nr. 2048:

Jord- og Betonarbejdere hos Firmaet Jens Hansen og V. Klentz (Nedbrydningsarbejdet i Vognmagergade).

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 4. December 1934 i Sag Nr. 2048: De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund og dettes Afdeling, Jord- og Betonarbejdernes Fagforening i København mod Dansk Arbejdsgiverforening for Centralorganisationen af Vognmænd i København og Omegn.

Ved et større Nedbrydningsarbejde i Vognmagergade, der er taget i Entreprise af Firmaet Jens Hansen & V. Klentz, er der opstaaet Uoverensstemmelse om Betalingen, idet Firmaet efter Arbejdets Beskaffenhed mener sig berettiget til at aflønne med den i Overenskomsten fastsatte Normaltimeløn, medens Arbejderne hævder, at de ifølge Overenskomsten har Krav paa Akkord.

Sagen har været behandlet ved Mægling og Voldgift, og Arbejderne har her henvist til Overenskomsten for Nedbrydningsarbejde § 1 a, hvori det hedder:

»Saafremt der ikke forud træffes anden Overenskomst mellem Entreprenøren og de paagældende Arbejdere, bliver de i Prisfortegnelsen omhandlede Arbejder at udføre i Akkord til de i denne fastsatte Priser .....

Betalingen for andre Akkorder, som ønskes af begge Parter, fastsættes ved Overenskomst, der træffes mellem Entreprenøren og de paagældende Arbejdere.

I alle andre Tilfælde udføres Arbejdet i Timeløn.

Parterne er iøvrigt enige om, at der tilstræbes Akkord saavidt muligt.«

Endvidere henvises til § 4, hvori der under A og B er fastsat Akkordpriser for en Række nærmere angivne Arbejder, hvorefter det i Paragraffens Slutning hedder:

»Det er iøvrigt en Forudsætning, at der ved det ved øvrige Nedbrydninger forefaldende Arbejde tilstræbes Akkord saa vidt muligt«.

Arbejderne mener herefter at have berettiget Krav paa Slumpakkord eller anden Erstatning, naar Arbejdet af en eller anden Grund ikke udføres efter Overenskomstens Akkordsatser.

Under Behandlingen for Voldgiftsretten blev man efter Henstilling fra Arbejdsgivernes Side enig om, at Retten i første Omgang skulde afgøre, hvorvidt Firmaet havde Ret til at betale Arbejdet med den i Overenskomsten fastsatte Normaltimeløn 160 Øre, eller Arbejderne havde Krav paa en Betaling herudover.

I Henhold hertil blev der den 29. Oktober 1934 afsagt en Opmandskendelse, i hvis Præmisser blandt andet udtales:

»Ved Overtagelsen af Entreprisen maa Arbejdsgiveren allerede paa dette Tidspunkt være klar over Arbejdets Tilrettelæggelse og Fordeling, og maa i Henhold til denne Plan søge Overenskomst med sine Folk enten paa Grundlag af Akkord eller Timebetaling.

Der vil vel i Praksis altid være nogle Dele af Arbejdet, der henhører under § 4, f. Eks. Nedbrydning af Skorstene, Aftagning af flere eller færre Vinduer og Døre, for hvilke Dele Arbejderne h a r Krav paa Akkordfortjeneste. Prisfortegnelsen er baseret paa normalt Nedbrydningsarsbejde, hvor de i § 4 anførte Akkordarbejder forekommer i større eller mindre Udstrækning, og giver Folkene en større eller mindre Chance for Fortjeneste udover Timelønnen, selv om der ikke opnaas Akkord for de øvrige Arbejder; saafremt Arbejdsgiveren disponerer over Arbejdet paa anden Maade end den sædvanlige — hvad han selvfølgelig er fuldkommen berettiget til — maa han forud træffe Aftale.«

I Konklussionen bestemmes derefter:

»Saafremt der ikke mellem Arbejdsgiveren og hans Folk kan opnaas Enighed om Akkord i Henhold til Overenskomstens § 4 A og B, afgøres Uenigheden ved Mægling, eventuelt ved Voldgift, i Henhold til Overenskomstens § 2.«

Efter Afsigelsen af denne Kendelse tilstillede Centralorganisationen af Vognmænd i København og Omegn under 31. Oktober Jord- og Betonarbejdernes Fagforening en Skrivelse, hvori udtales:

»Vi gaar ud fra, at den ærede Forening vil være enig med os i, at den i Kendelsen omhandlede Mægling har fundet Sted, for saa vidt angaar Nedbrydningsarbejdet i Vognmagergade, og at der saaledes ikke er nogen Anledning til paany at foretage Mægling i Sagen. Naar dernæst Kendelsen antyder, at der eventuelt kan blive Tale om Voldgift, ønsker vi som vort

Standpunkt i Sagen at præcisere, at vi under ingen Omstændigheder kan gaa med til at lade en Voldgift fastsætte Størrelsen af den Sum det omhandlede Arbejde skal betales med. Skulde den ærede Fagforening være af en anden Anskuelse, vil det derfor være nødvendigt først ved Den faste Voldgiftsret at faa afgjort Spørgsmaalet, om Centralorganisationen har nogen Pligt til at tage faglig Voldgift til Fastsættelse af Priser.«

Under nærværende Sag har nu De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund og dettes Afdeling: Jord- og Betonarbejdernes Fagforening i København indklaget Dansk Arbejdsgiverforening for Centralorganisationen af Vognmænd i København og Omegn for Brud paa Regler for Behandling af faglig Strid, idet Klagerne henviser til, at Centralorganisationen har nægtet at fortsætte den voldgiftsretslige Behandling af Sagen, og at Arbejdsgiverforeningen paa et Fællesmøde den 19. November har indtaget samme Stilling. Klagerne nedlægger herefter Paastand om, at de Indklagede dømmes til straks at deltage i fortsat voldgiftsretslig Behandling samt idømmes en alvorlig Bod.

De Indklagede har paastaaet sig frifundet. De gør gældende, at denne Sag slet ikke drejer sig om et Brud paa Overenskomsten. Hvad der foreligger er, at de Indklagede har nægtet at lade en faglig Voldgiftsret fastsætte Priser, og Sagen er derfor anlagt i Henhold til Overenskomstens § 2, Pkt. d, 6. Stk., hvori bestemmes.

»Vægrer en af Parterne sig ved at lade Sagen afgøre ved Voldgift under Paaberaabelse af, at den foreliggende Strid ikke angaar Forstaaelsen af en mellem Parterne bestaaende Overenskomst, kan hver af Parterne gennem sin Hovedorganisation (henholdsvis Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund) indanke Spørgsmaalet om Vægringens Berettigelse for Den faste Voldgiftsret«.

De Indklagede hævder nu, at Nedbrydningsarbejde i første Række er Timelønsarbejde. Efterhaanden er der fastsat Akkordpriser for visse Arbejder, men det er kun en ringe Del af det Arbejde, der foregaar ved Nedbrydning af en Bygning. For det øvrige Arbejde skal der vel tilstræbes Akkord, men opnaas der ikke Enighed om en saadan, gælder Bestemmelsen i § 1 a: »I alle Tilfælde udføres Arbejdet i Timeløn«. Der er altsaa ingen Nødvendighed for at aftale Akkord udenfor de i § 4 bestemte Tilfælde, og der kan ikke være Tale om, at Arbejdsgiveren skulde være forpligtet til at lade en Slumpakkord eller en Forhøjelse af Normaltimelønnen fastsætte ved Voldgift. Det bestrides, at en Voldgiftsret har Kompetence til at træffe en saadan Afgørelse, medmindre Parterne enes om at give den Bemyndigelse dertil. I det foreliggende Tilfælde hævder de Indklagede derfor, at de ikke kan være forpligtede til at underkaste sig ny Voldgift.

Klagerne anfører herimod, at Timelønnen overhovedet ingen Betydning har for et Arbejde som det her omhandlede. Opnaas der i et Tilfælde som det foreliggende ikke Enighed om en Slumpakkord, gaar Spørgsmaalet til fagretslig Behandling. Som Støtte herfor henvises til, at der foreligger mange Mæglingsresultater og i alt Fald een Voldgiftskendelse, hvorved tilsvarende Spørgsmaal er afgjort.

Hertil har de Indklagede bemærket, at den Voldgiftskendelse, der sigtes til, er kommet i Stand, fordi Parternes Voldgiftsmænd var enige, men at det maa stille sig anderledes, naar Sagen skal afgøres af en Opmand.

Med Hensyn til det af de Indklagede rejste Kompetencespørgsmaal bemærkes, at Voldgiftssagens Parter efter Klagernes Fremstilling, hvis Rigtighed ikke er bestridt, har været enige om, at Opmanden kunde afgøre, hvorvidt Arbejderne havde Krav paa en Merbetaling, men at Konsekvensen heraf maa være, at denne Merbetalings Størrelse i Mangel af mindelig Overnskomst maa kunne bestemmes igennem fagretslig Behandling.

Den i nærværende Tilfælde afsagte Opmandskendelse har nu fortolket Overenskomsten saaledes, at Firmaet, der har valgt at lade Arbejdet udføre paa en saadan Maade, at de i § 4 fastsatte Akkordpriser bliver uanvendelige, ikke kan henholde sig til Normaltimelønnen, men forud burde have truffet Aftale om en Akkord. Kendelsen maa herefter da forstaas saaledes, at der gives Arbejderne Medhold i, at de for det omhandlede Arbejde har Krav paa en Betaling udover Timelønnen.

Idet de Indklagede er bundet ved Opmandens Kendelse, maa de være forpligtet til at optage Forhandling om Størrelsen af det Arbejderne tilkommende Beløb, og til, saafremt Enighed herom ikke opnaas, at deltage i Sagens fortsatte Behandling efter Overenskomstens § 2.

Til at paalægge de Indklagede Bod findes der efter Omstændighederne ikke Anledning.

Sagens Omkostninger vil være at paalægge de Indklagede.

Kendelse:

De Indklagede bør optage Forhandling om Størrelsen af det Arbejderne i Henhold til den afsagte Opmandskendelse tilkommende Beløb og, saafremt Enighed herom ikke opnaas, deltage i Sagens fortsatte Behandling efter Overenskomstens § 2.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 12 * KØBENHAVN DEN 1. JANUAR 1935 * 31. AARGANG

Ved Aarskiftet takker vi alle tilsluttede Organisationer for godt Samarbejde i det forløbne Aar, der har været præget af en glædelig Fremgang for Forbundene og øget Tilslutning til vor faglige Hovedorganisation. Vi udtaler samtidig Haabet og Ønsket om, at Udviklingen i det kommende Aar trods Tidens store Vanskeligheder vil forme sig til Gavn for Fagorganisationerne og for dansk Arbejderbevægelse som Helhed.

Forretningsudvalget.

Et Tilbageblik.

Aaret 1934 har ikke været mindre begivenhedsrigt og bevæget end de nærmest foregaaende Aar. I Udlandet fulgte store og betydningsfulde Begivenheder Slag i Slag. Paa det politiske Omraade var de vigtigste Foreteelser de blodige Sammenstød i Paris i Begyndelsen af Februar, der førte til en uafbrudt Række af Ministerkriser og gav Fascismen sin første Chance i Frankrig. Kort Tid herefter fulgte de østrigske Arbejderes heltemodige Kamp for Demokratiets og Forfatningens Bevarelse i Østrig, Afskaffelsen af det demokratiske Folkestyre i Østrig og senere tillige i Estland og Letland, Generalstrejken og det blodige Opgør i Spanien, den truende Krigsfare paa Balkan, den stærke Spænding mellem Tyskland og Frankrig, Tysklands aabenlyse Oprustning, der gav Stødet til den vældige Kaprustning mellem Landene, som truer med at finde sin Udløsning i en ny Verdenskrig. Der kan dog ogsaa bemærkes adskillige Lyspunkter paa den politiske Himmel. Overfor Fascismens ubestridte Fremgang i en Del Lande staar en tilsvarende Styrkelse af Demokratiet i de nordiske Lande og i Storbritannien, i Holland, Svejts og Czekoslovakiet. De fascistiske Diktaturlandes store økonomiske Vanskeligheder, deres fuldstændige Tilsidesættelse af enhver Art Frihed og den Grumhed, hvormed Diktaturet forfølger politiske Modstandere og alle anderledes tænkende, har virket afskrækkende i de demokratiske Lande og fremkaldt øget Modstand mod de fascistiske Bevægelser. Ruslands Indmeldelse i Folkeforbundet og Tilnærmelsen mellem en Række Stormagter betyder en større Garanti for Fredens Bevarelse, omend paa anden Maade, end Arbejderbevægelsen oprindelig tænkte sig. Thi en Fred, der baserer paa Oprustning og Militæralliancer i Stedet for paa Afrustning og mellemfolkelig Forstaaelse, maa nødvendigvis hvile paa et skrøbeligt Grundlag.

Paa det økonomiske Omraade fortsattes i 1934 de senere Aars Udvikling henimod en Omlægning af det handelspolitiske System og en større Planmæssighed og Orden i det økonomiske Liv. Det drejer sig dog herved ikke om planmæssige Bestræbelser, der tager Sigte paa hele Verdensøkonomien, men hvert Land søger kun saavidt muligt at hytte sit eget Skind. Selvforsyningstanken fejrede nye Triumfer, Landegrænserne lukkedes yderligere med Valutabestemmelser, Kontingenteringer, Importforhindringer og Clearingsaftaler. De nationale Foranstaltninger til Bekæmpelse af den økonomiske Krise i Forbindelse med en almindelig, omend kun svag, Konjunkturopgang har næsten overalt bevirket en Bedring af Erhvervslivets Forhold. Saafremt denne økonomiske Opgangsbevægelse i de enkelte Lande fortsættes, maa den nødvendigvis efterhaanden ogsaa sætte Spor i Form

af en øget Vareomsætning mellem Landene. Trods den økonomiske Bedring og den politiske Afspænding, der gjorde sig bemærket ved Aarsskiftet, hersker der dog overalt en Følelse af Utryghed, fordi ingen ved, hvor Udviklingen bærer hen. Forhaabentlig bringer 1935 større Klarhed herover og bidrager til at fjerne de største Hindringer for en Forstaaelse mellem Folkene, baade politisk og økonomisk.

— — — —

Set paa Baggrund af den politiske Usikkerhed og de økonomiske Vanskeligheder ude i Verden kan det med fuld Føje siges, at 1934 for Danmark har været et godt Aar, præget af ubestridt Opgang for hele Erhvervslivet, baade for Industri og Handel, Søfart og Landbrug. Fra forskellig Side hævdes endog, at Landbrugskrisen nu maa betragtes som overstaaet, og det kan i hvert Fald siges, at der har fundet en følelig Afspænding Sted. Priserne for Landbrugsvarer er i 1934 steget ganske voldsomt, og denne Prisstigning har atter gjort Landbrugsproduktionen lønnende. Trods de bestaaende Afsætningsvanskeligheder er Landbrugets Konjunktursituation altsaa forbedret og dets Forrentningsevne steget. Engrospristallet for Eksportvarer er i det sidste Aar steget fra 113 til 129, men kun fra 133 til 139 for Importvarer. Men det maa paa den anden Side erkendes, at det vil vare længe, forinden Landbruget vil have Mulighed for at udvide sin Produktion og dermed vil være i Stand til at genbeskæftige de ca. 50,000 Arbejdere, der er bleven overflødige paa Landet.

Ogsaa Industrien har haft gode Kaar i 1934. Den industrielle Produktion, der i 1933 var 15 pCt. større end i 1932, vil i 1934 antagelig naa Rekordtallet for 1930. Talrige nye Industriforetagender er oprettede i Aarets Løb, mens gamle Bedrifter kunde udvide Virksomheden. Industriens førende Organisationer erkender, at det først og fremmest er den af Regeringen førte økonomiske Politik, der var Aarsag til den Bedring, der indtraadte i 1934. Beskæftigelsesmæssig har der ligeledes været en glædelig Fremgang, omend Arbejdertallet ikke er steget i Forhold til den øgede Produktion, der har tilladt en bedre Udnyttelse af Produktionsapparatet uden at kræve en tilsvarende Forøgelse af Arbejdsstyrken. Dette i Forbindelse med Befolkningstilvæksten og den overflødige Arbejdskraft fra Landet har bevirket, at Arbejdsløshedstallet, selv paa den bedste Tid af et Opgangsaar som 1934, ikke har ligget under 70,000. Her i Danmark som iøvrigt overalt i Verden er Arbejdsløshedsproblemet derfor et Spørgsmaal, der staar først paa Dagsordenen, og det turde være den almindelige Opfattelse, at alle Kræfter nu bør sættes ind paa en for Samfundet og Arbejderklassen tilfredsstillende Løsning.

— — — —

For Fagbevægelsen i Danmark stod 1934 i Fremgangens Tegn. Saa godt som alle Forbund kunde notere en glædelig Medlemstilvækst, og det indbyrdes Sammenhold mellem Fagorganisationerne er blevet yderligere styrket. I Aarets Løb er 3 hidtil udenfor Samvirksomheden staaende Forbund sluttet op i D. s. F.s Rækker. Den 1. Oktober sluttede Landarbejderforbundet sig sammen med Dansk Arbejdsmandsforbund og kom dermed tillige ind under D. s. F. Med de rundt 30,000 Landarbejderes Tilslutning til Arbejdsmandsforbundet steg dettes Medlemstal til ca. 150,000, idet Forbundet allerede forud for Sammenslutningen havde haft en stærk Tilgang af nye Medlemmer. Fra 1. December er Dansk Mejeristforbund med 2100 Medlemmer tilsluttet D. s. F., og for Tiden foretages der en Afstemning blandt Repræsentantskabets Medlemmer om Optagelse af Dansk Postforbund, der tæller rundt 4900 Medlemmer. Resultatet af denne Afstemning er givet forud. Med Tilslutningen af disse tre Forbund samt Medlemstilvæksten i de øvrige Forbund kan D. s. F.s samlede Medlemstal ved Aarsskiftet anslaas til mindst 350,000.

— — — —

Foraarets Overenskomstbevægelse fandt en Afslutning, der imødekom D. s. F.s Krav om uforandret Forlængelse af Overenskomsterne uden Lønreduktioner af nogen Art. Som bekendt havde de under D. s. F. hørende Forbund paa nær to ikke opsagt Overenskomsterne, hvad derimod Arbejdsgiverne gjorde, idet de under Henvisning til den ubillige Konkurrence fra de uorganiserede Haandværksmestres Side krævede Lønreduktioner og andre Forringelser for en Del Fag. De langvarige Forhandlinger, der førtes mellem Hovedorganisationerne og senere hos Forligsmanden, afsluttedes med et af Forligsmanden fremsat Mæglingsforslag, som ved den i vedkommende Forbund foretagne Afstemning vedtoges med solidt Flertal. Det nye ved Aarets Overenskomstsituation var den af Rigsdagen i Januar vedtagne Mæglingslov med Regler for Afstemningerne i Fagforbundene om de af Forligsmanden fremsatte Mæglingsforslag. Lovens Bestemmelse om, at Forligsmanden kan bestemme, at Mæglingsforslagene for de forskellige Fag skal betragtes som en Helhed og Stemmerne i alle Forbund derfor lægges sammen, anvendtes for første Gang ved Afstemningen over Mæglingsforslagene i Foraaret og gav Anledning til en Del Kritik. Navnlig fra Kommunisternes Side fremstilles det saaledes, som om disse Afstemningsregler er et utilgiveligt Indgreb i Fagforeningernes Selvbestemmelsesret. At denne Kritik ikke bunder dybt, viste dog Sagens Behandling paa De samvirkende Fagforbunds Generalforsamling i Maj Maaned, hvor en Resolution, der misbilligede Lovens Vedtagelse og beklagede, at den socialdemokratiske Regering var Skaberen af denne Tvangslov, forkastedes med kun 24 Stemmer. Forholdet turde vel siges at være dette, at man i ansvarlige Fagforeningskredse ikke just er begejstret for Statens Indgreb, men at man tillige erkender, at den gamle Ordning var højst mangelfuld, og at Fagforbundene i Tide selv burde have gennemført ensartede Afstemningsregler.

Overenskomstsituationen gik altsaa i Orden uden Storkamp, men den havde et Efterslet i Form af den ulovlige Sømandsstrejke, der satte Sindene stærkt i Bevægelse og fremkaldte talrige Sammenstød og Uroligheder i forskellige Havnebyer, i Esbjerg endog en 24 Timers »Generalstrejke« som

Protest mod Politiets Overgreb. I denne Forbindelse kan endvidere nævnes den omtrent samtidig iværksatte Slagteriarbejderstrejke, der bragtes til Afslutning med en af Rigsdagen vedtagen Lov om tvungen Voldgift. Denne Lov havde kun midlertidig Karakter og kan egentlig med større Ret end Mæglingsloven betegnes som et Indgreb i Fagforeningernes Frihed. Ved Bedømmelsen af denne Lov maa man dog betænke, at store Samfundsinteresser stod paa Spil, og at Regeringen saa at sige handlede i Nødværge. Og naar man selv kræver Statsindgreb overfor andre Erhvervsgrene, kan man ikke benægte Regeringens Ret til at gribe ind i en Konflikt, der berørte Landets vigtigste Interesser: Bevarelsen af Stillingen som Leverandør til det engelske Marked. Det er ingen Overdrivelse at paastaa, at saafremt de paagældende Forbund under Overenskomstsituationen havde plejet et snævrere Samarbejde med D. s. F. i Stedet for at staa alene og stole paa deres egen Styrke, vilde der være opnaaet et gunstigere Resultat for disse Forbunds Medlemmer.

Af andre Konflikter i Aarets Løb kan nævnes den ulovlige Tekstilarbejderstrejke i Silkeborg, som Kommunisterne slog saa stort op for at kunne benytte den som Agitationsnummer mod Fagbevægelsen og Socialdemokratiet. Strejken blev omsider bilagt paa en for Arbejderne tilfredsstillende Maade. Den ulovlige Smede- og Nitterstrejke hos Burmeister & Wain blev ligeledes bragt til Afslutning efter forholdsvis kort Tids Forløb.

Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Strejke overfor Firmaet Georg Jensens Sølvsmedie erholdt en Betydning langt over sin naturlige Grænse af den Grund, at Arbejdsgiverforeningen særlig varmt tog sig af dette Firmas Sag og først iværksatte Lockout overfor samtlige Forbundets Medlemmer og dernæst varslede Lockout overfor Arbejderne i Jern- og Metalindustrien. I første Omgang lykkedes det dog at faa Konflikten bilagt, forinden Storlockouten traadte i Kraft. Da imidlertid de efter Arbejdets Genoptagelse paabegyndte Forhandlinger ikke førte til noget Resultat, gik Arbejderne igen i Strejke den 6. December, og to Dage senere fremsendte Arbejdsgiverne 1. Varsel og dernæst 2. Varsel om Lockout overfor samtlige Arbejdere i Jern- og Metalindustrien. Ogsaa denne Gang lykkedes det dog i sidste Øjeblik at naa en Forstaaelse og afværge Lockouten.

En Sag, der i afvigte Aar har været Genstand for megen Omtale i Dagspressen, er Handels- og Kontormedhjælperforbundets Strejkevarsel overfor A/S Vølund, som en Del af de under D. s. F. hørende Forbund som Smede, Arbejdsmænd, Snedkere o. s. v. har støttet gennem Fremsendelse af Varsel om Sympatistrejke. Firmaet bestred Varslets Lovlighed, fordi det mente, at vedkommende maanedslønnede Funktionærer med tre Maaneders Opsigelse ikke kunde varsle Strejke med samme Frist som de almindelige Arbejdere. Sagen er vandret frem og tilbage mellem Sø- og Handelsretten og Højesteret, der nu skal træffe den endelige Afgørelse. Dette Spørgsmaal er af stor principiel Betydning ikke blot for Forbundet, men for hele Fagbevægelsen, og dets Behandling viser, at Arbejdsgiverne fremdeles er Modstandere af Overenskomster i saadanne Tilfælde, hvor Modparten formenes ikke at være stærk nok til at tvinge dem hertil. I Kampen for Retten til at være medbestemmende om sine Medlemmers Arbejdsforhold kan Handels- og Kontormedhjælperforbundet paaregne de øvrige Forbunds ubetingede Støtte.

Ved Aarsskiftet befinder vi os igen i en Overenskomstsituation, der dog former sig paa en lidt anden Maade end i de foregaaende Aar. Saaledes har forskellige Fag, deriblandt saa betydelige som Jern- og Metalarbejdere, Tobaksarbejdere og Beklædningsarbejdere allerede forlænget deres Overenskomst udover 1935. Der foreligger ikke fra nogen Side en generel Opsigelse af Overenskomsterne. Fagene har saaledes denne Gang lidt større Bevægelsesfrihed og bedre Lejlighed til at forhandle om Detailspørgsmaal.

— — — —

Hvad Aaret 1935 vil bringe, er svært at forudsige i en Tid, der er fuld af Overraskelser. Fagbevægelsen og Partiet vil sikkert ogsaa i det kommende Aar blive stillet overfor vanskelige Opgaver, der vil kræve deres fulde Agtpaagivenhed. Men de senere Aar har lært, at saalænge dansk Arbejderbevægelse bevarer det faste Sammenhold, der hidtil har været dens Styrke, vil den være i Stand til at hævde sin nuværende Magtstilling og til at afslaa alle Angreb paa Arbejdernes Rettigheder, uanset fra hvilken Side disse kommer. Rede til Fred og Forstaaelse, men rustet til Kamp, maa ogsaa i 1935 være Arbejderbevægelsens Parole.

Den faglige Enhedsfront, set med Moskvas Øjne.

Af *Salomon Schwarz.*

Spørgsmaalet om den faglige Enhed og Enhedsfrontpolitikken er i de seneste Maaneder blevet indgaaende drøftet inden for Arbejderbevægelsen i talrige Lande. Der har heller ikke været Mangel paa praktiske Forsøg paa at virkeliggøre om ikke den organisatoriske Enhed saa dog i hvert Fald Aktionsenheden. Disse Forsøg er dog endnu i altfor høj Grad præget af Særbetingelser, karakteristisk for de Lande, hvor de iværksættes. De store almindelige Linier for Virkeliggørelsen af den proletariske Emancipationskamps Enhed paa internationalt Grundlag er for Tiden for den politiske Arbejderbevægelses Vedkommende endnu ikke tilstrækkeligt klarlagt i konkret Form. Mere enkelt former derimod Problemet sig for den faglige Bevægelse. Dersom det f. Eks. i den nærmeste Fremtid skulde være muligt at overvinde den faglige Splittelse i Frankrig, vilde dermed den sidste vigtige Sektion indenfor den Røde Fagforenings-Internationale udenfor Sovjetrusland være opløst, at Spørgsmaalet om Genoprettelsen af den internationale Fagbevægelses Enhed saaledes teoretisk hovedsagelig vilde dreje sig om Forholdet mellem den internationale faglige Central (I. F. C.)

og den russiske Fagbevægelse. Dette vilde ikke blot betyde en væsentlig Forenkling af den internationale faglige Enheds Problematik, men maaske tillige kunne bidrage til Fremme af Enhedsbestræbelserne indenfor den politiske Arbejderbevægelse. Men en saadan Udvikling forudsætter dog, at den Splittelses-Ideologi overvindes, som i over 15 Aar er blevet plejet og fremmet af Moskva, og som har medført, at der i en Række Lande, hvor Kommunisterne har faaet en nogenlunde betydelig Indflydelse indenfor Arbejderbevægelsen, næres en stærk Mistro overfor alle Forsøg paa at skabe en Tilnærmelse mellem de to Retninger indenfor Arbejderbevægelsen.

Det synes imidlertid, som om man indenfor de ledende Instanser i den kommunistiske Internationale (K. I.) og den Røde Fagforenings-Internationale (R. F. I.) fremdeles søger at bevare Splittelses-Ideologiens Integritet. Først for nylig har *Pjatnitzki,* K. I.s Organisationssekretær, der navnlig bærer Ansvaret for K. I.s Fagforeningspolitik, skrevet en længere Artikel om »den internationale Fagbevægelses Problemer«, hvori han forsøger at oppudse den traditionelle kommunistiske Fagforeningspolitik og opretholde Splittelsens Tradition. Pjatnitzkis Artikel er offentliggjort i et af de sidste Numre af den russiske kommunistiske Centralkomites Halvmaanedsskrift »Bolchewik« og senere aftrykt i førende kommunistiske Tidsskrifter, deriblandt ogsaa i »Internationale Gewerkschafts-Pressekorrespondenz« (Nr. 30 og 31) og skal aabenbart formulere de nye Retningslinier. — For vor Bevægelse turde det have Interesse at være orienteret om dette nyformulerede kommunistiske Kampprogram mod Fagbevægelsen.

Pjatnitzki forfægter eftertrykkeligt den Tanke, at den »revolutionære Fagbevægelse« nu særlig energisk bør gaa ind for Tilvejebringelse af Fagbevægelsens Enhed og for Enhedsfronten i det Øjemed *»at udnytte de brede Massers Utilfredshed med den reformistiske Politik og deres Stræben efter Enhed«*. Enhedsbestræbelserne skal altsaa være et Middel til yderligere Uddybning af Splittelsen i Arbejderbevægelsen. Ja, endnu mere: »Det nye med Hensyn til Gennemførelsen af Enhedsfront-Taktiken bestaar i, at Kommunisterne langt mere haardnakket, elastisk og modigere anvender denne Taktik, *idet de gaar over til den afgørende Offensiv mod de socialdemokratiske Førere og Fagforeningsbureaukratiet«*, og herved korrigerer de Fejl, der tidligere er begaaet under Kampen om Enhedsfronten.

Hvori disse »Fejl« bestaar, har Pjatnitzki for nogle Maaneder siden redegjort for i K. I.-Eksekutivkomiteens XIII. Plenarmøde (Baseler »Rundschau« Nr. 7, 1934). Ved Forsøgene paa Dannelse af en Enhedsfront i Frankrig i Vinteren 1932/33 skal Kommunisterne have begaaet »alvorlige opportunistiske Fejl« derved, at de indgik den gensidige Forpligtelse at undgaa enhver Anklage og Beskyldning«, erklærede sig indforstaaet med at udstede et lige stort Antal Adgangskort til de i Fællig indkaldte Forsamlinger, at disse »Forsamlinger skulde have Karakter af gensidig Agtelse og Disciplin«. Pjatnitzki anfører en Række lignende Tilfælde, hvor Kommunisterne har taget Enhedsfrontparolen altfor bogstaveligt og betegner denne Holdning som en »Kapitulation for Reformisterne ved Gennemførelsen af Enhedsfronten«. Paa samme Maade fordømmer han Kommunisterne i Czekoslovakiet, der har begaaet den *overordentlig alvorlige Fejl*, at de i deres Enhedsfront-Opraab ikke klart og tydeligt overfor Arbejdermasserne har afsløret Socialdemokraternes reaktionære Rolle«.

Saadanne Fejl maa ikke gentages, betoner Pjatnitzki, som i sin sidste Artikel nærmere undersøger den kommunistiske Enhedsfrontpolitiks Muligheder navnlig i Czekoslovakiet og Frankrig. I Czekoslovakiet findes der efter Forfatterens Mening gode Muligheder for en Sammenslutning med de reformistiske Fagforeninger, — men »en saadan faglig Samling vil kun kunne virkeliggøres i den Udstrækning, som de enkelte Forbund vender sig bort fra den fælles Landsorganisation og vælger nye Forbundsledelser«. I Sandhed en mærkelig Form for faglig Enhed.

Hvad Frankrig angaar, former Behandlingen af det faglige Enhedsproblem sig langt vanskeligere. Her kan man ikke operere med saadanne gode Raad. De »alvorlige opportunistiske Fejl«, som Pjatnitzki paatalte saa skarpt, er her udartet til et helt kommunistisk politisk System. I den politiske Arbejderbevægelse er der tilvejebragt en sand Enhedsfront, og ogsaa indenfor Fagbevægelsen synes man efterhaanden at faa Bugt med den skadelige Splittelse. Denne Udvikling tolereres af Moskva, fordi den falder i Traad med den Nyorientering, der foregaar med Hensyn til den russiske Udenrigspolitik. K. I.s Funktionærer i Moskva følger dog denne Udvikling med synligt Ubehag, og Pjatnitzki advarer de kommunistiske Forbund mod den »Fælde«, de eventuelt skal fanges i. Skal de kommunistiske Fagforeninger nu alligevel slutte sig sammen med Reformisterne? — Pjatnitzki vover hverken at svare Ja eller Nej, men søger at komme ud af denne Svikmølle gennem en Opfordring til Dannelse af kommunistiske Fraktioner (Celler) i de »reformistiske Fagforeninger«. De franske Fagforeninger har dog allerede høstet adskillige Erfaringer med Hensyn til saadanne Celledannelser og véd, hvorledes det kommunistiske Undermineringsarbejde kan bekæmpes. Men hvad der maaske er endnu vigtigere er den Omstændighed, at de kommunistiske Arbejdere i Frankrig under Paavirkning af Enhedsfrontbevægelsen stadig er mere tilbøjelige til at tage Enhedsparolen alvorlig og lader haant om den traditionelle »Udnyttelses-«, »Erobrings-« og »Afslørings«-Taktik.

Indenfor Rammen af en Drøftelse af Enhedsfront-Problemet underkaster Pjatnitzki den paa R. F. I.s sidste Kongres fastsatte kommunistiske Fagforeningspolitik en vidtgaaende almindelig Revision, som ganske vist ikke er af principiel Karakter og ganske savner den ærlige Vilje til faglig Enhed. R. F. I. har som bekendt stadig skiftet Standpunkt og stadig bekendtgjort nye »Linier«

med Hensyn til Kommunisternes Holdning overfor de socialdemokratiske Fagorganisationer. Først skulde disse knuses fuldstændig gennem Dannelse af en selvstændig kommunistisk Fagbevægelse. Da dette Forsøg strandede, udgav R. F. I. Parolen om Organisering af den kommunistiske Opposition indenfor de reformistiske Forbund. Paa R. F. I.s 4. Kongres i 1928 besluttede man til Afveksling atter at gaa over til Oprettelse af »røde« Forbund i bestemte Lande, hvor Forholdene laa særlig gunstigt. R. F. I. udpegede først De forenede Stater senere Polen, Tyskland og England til Forsøgsobjekter. For de andre Lande, hvor det paa Forhaand stod fast, at der ikke bestod nogen Udsigt til at starte en kommunistisk Fagbevægelse, gjaldt Parolen: ind i de reformistiske Forbund.

Den 5. og sidste Kongres i R. F. I. i August 1930 tog paany Stilling til Spørgsmaalet og vedtog en Resolution, hvori det blandt andet hedder: Parolen — ind i Fagforeningerne — gælder ikke i de Lande, hvor der allerede findes en organisatorisk fasttømret R. F. O. (Revolutionær Fagopposition), som f. Eks. i Tyskland, eller hvor Grundlaget for R. F. O. allerede er tilvejebragt (Polen). De Uorganiserede skal opfordres til at tiltræde R. F. I. og indrulleres i dens Rækker«. Samtidig paabød Resolutionen imidlertid »en energisk Kamp imod R. F. O.s Tilhængeres frivillige Udtræden af de reformistiske Fagforeninger«. Men R. F. O.s Tilhængere burde — hedder det videre — »allerede nu konsekvent, bevidst og utrætteligt arbejde hen til Organisering og Udvikling af den revolutionære Fagbevægelse«.

Denne Politiks fuldstændige Fiasko anerkendes nu selv af K. I.s og R. F. I.s Ledere. Pjatnitzki indrømmer nu ganske ærligt, at »R. F. O. i de fleste Lande væsentlig omfatter de uorganiserede Arbejdere«, søger imidlertid at forklare det med, at »Kommunisterne ikke har forstaaet at overbevise de reformistiske Fagforeningsmedlemmer om, at R. F. O. ikke er en parallel Fagorganisation. De betragter R. F. I. som et Forsøg paa at splitte Fagbevægelsen og ønsker derfor ikke at støtte den«. R. F. I.-Strategernes »ærlige« Hensigter er altsaa strandet paa Fagforeningsmedlemmernes sunde Klasseinstinkt. »Derfor skal R. F. O. fremtidig som Regel ophøre med Opkrævning af faste Medlemskontingenter og gaa over til frivillige, ikke obligatoriske Indsamlinger, ligesom overhovedet R.F.O.s Karakter som sluttet Organisation skal svækkes.« Pjatnitzki lægger ikke Skjul paa, at disse Konklusioner falder ham svært. Men hvad skal man nu egentlig stille op?

Grunden til den kommunistiske Fagforeningspolitiks Fiasko søger Moskva-Profeterne selvfølgelig som sædvanlig ikke i deres uærlige og haabløs forvirrede Paroler, Beslutninger og Taktik, men i Disciplenes forkerte Holdning i de forskellige Lande. »De Partifæller, som egenmægtig har opgivet Parolen: ind i de reformistiske Fagforeninger, har begaaet en alvorlig Fejl.« .... »Ved Agitationen for Tilgang til Fagforeningerne bør man ikke blot henvende sig til de revolutionære Arbejdere.« Mon de kommunistiske Funktionærer i de forskellige Lande er bleven stort klogere med Hensyn til, hvorledes de skal propagere Enhedsfronten og s a m t i d i g føre en hensynsløs Kamp mod Socialdemokratiet og det reformistiske Fagforeningsbureaukrati!

Den kommunistiske Fagforeningsvirksomheds Tyngdepunkt skal nu paany forlægges til Cellearbejdet i de bestaaende Fagforeninger, som om dette ikke allerede har været forsøgt i alle mulige Variationer og under de mest forskellige Betingelser, men overalt med samme negative Resultat. Dette er ikke nogen Udvej, men nærmest en Flugt for Virkeligheden, en Flugt især for en alvorlig og frugtbringende Drøftelse af Spørgsmaalet om Fagbevægelsens Enhed.

Sølvsmedekonflikten.

Dansk Arbejdsgiverforening fremsendte den $^{15}/_{12}$ 2. Varsel om Lockout overfor Jernindustriens Arbejdere i Anledning af Konflikten hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie. Varslet havde følgende Ordlyd:

Anbefalet. København, d. 15. Decbr. 1934.

Forretningsudvalget for De samv. Fagforbund i Danmark.

I Fortsættelse af vor anbefalede Skrivelse af 8. ds. tillader vi os herved at meddele, at vor kompetente Forsamling har vedtaget, at der fra Lørdag den 29. ds. ved normal Arbejdstids Ophør iværksættes Arbejdsstandsning overfor Medlemmer af De samvirkende Fagforbund i Danmark beskæftigede hos samtlige Medlemmer af Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark samt A/S Bornholms Maskinfabrik og A/S Bornholms Maskinfabrik, Nordre Jernstøberi, dog med følgende Undtagelser:

a. De hos Medlemmer af Foreningen af industrielle Reparationsværksteder beskæftigede Arbejdere,

b. De ved Reparation af Gas- og Vandledninger, de ved Reparationsarbejde hos Gasmaalerfabrikkerne samt hos A/S Emil Møllers Telefonfabrikker, Horsens, beskæftigede Arbejdere.

Hos A/S M. P. Allerups Eftf., Odense, og A/S Anker Heegaard, Frederiksværk, træder Lockouten for Glødeovnsarbejderne først i Kraft fra Fredag den 11. Januar ved normal Arbejdstids Ophør.

For de ved Galvanisering beskæftigede Arbejdere træder Lockouten først i Kraft fra Lørdag den 5. Januar ved normal Arbejdstids Ophør.

For de ved Emaillebrænding beskæftigede Arbejdere træder Lockouten først i Kraft, efterhaanden som Arbejdet ved Ovnene bliver færdigt,

c. De ved Hestebeslag beskæftigede Arbejdere,

d. De ved koncessionerede Virksomheder (Elektricitetsværker, Sporvejsselskaber o. a.) beskæftigede Arbejdere,

e. De ved Fabrikation af Crown Cork, Mælkekapsler og Daaser til Næringsmidler beskæftigede Arbejdere,

f. De ved Reparation af Fiskerifartøjer beskæftigede Arbejdere,

g. De hos A/S International Bro- og Staalkonstruktion ved Arbejdet paa Lillebæltsbroen beskæftigede Arbejdere,

h. De som Kedel- og Maskinpassere beskæftigede Arbejdere, de som Nattevagter, som Kuske og ved Pasning af Heste beskæftigede Arbejdere samt Chaufører,

alt for saa vidt Konflikten hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie ikke forinden Arbejdsstandsningens Iværksættelse maatte være bragt til en for vort Medlem og os tilfredsstillende Afslutning.

P. F. V.:
Julius Madsen.
/Carl Plum.

Den 27. Decbr. afholdtes i Arbejdsgiverforeningen et Møde mellem Repræsentanter for Hovedorganisationerne og de direkte interesserede Organisationer, Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund og Jernindustriens Sammenslutning, hvor man drøftede den foreliggende Situation og efter 15 Timers uafbrudte Forhandlinger enedes om et Forslag til Konfliktens Bilæggelse. Ved en blandt de strejkende Arbejdere foretagen Afstemning blev dette Forslag vedtaget med 65 Stemmer mod 17 Stemmer, mens 8 Stemmer var blanke. Dermed er den langvarige Konflikt hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie bilagt og Lockouten afblæst.

Rundskue.

LANDARBEJDERBLADET FORTSÆTTER. I Sammenslutningsoverenskomsten mellem Arbejdsmandsforbundet og Landarbejderforbundet var det fastsat, at »Landarbejderbladet« skulde fortsætte til 31. December 1934, men at der forinden skulde optages nye Forhandlinger. Disse Forhandlinger har fundet Sted og er resulteret i, at man enedes om, at »Landarbejderbladet« fortsætter uforandret til 1. Juli 1935.

GRUNDFORBEDRINGSLOVEN er nu gennemført i Rigsdagen, 15 Mill. Kr. mere er bevilget til Grundforbedringsarbejdets Fortsættelse, og Loven er paa væsentlige Omraader forbedret. Det gamle Stridsspørgsmaal om Arbejdets Betaling, som Venstre og Konservative rejste i Landstinget sidste Foraar, men som de ikke magtede at løse, løste Regeringspartierne i Folketinget i Forbindelse med de faglige Organisationer, og dette Afsnit af Lovene fik da følgende Affattelse:

»Arbejdet vil være at vederlægge med den Betaling, der i Henhold til Arbejdsgiver og Arbejder maatte være fastsat for tilsvarende Arbejde, eller, hvor saadan Overenskomst ikke foreligger, da efter Overenskomst mellem de paagældende Arbejdsgivere og Arbejdere.«

Den af Venstre og Konservative i Landstinget rejste Strid om denne Sag har forsinket Lovens Vedtagelse i 8 Maaneder, men nu er den som sagt vedtaget, og det gør den ikke ringere, at det oprindelig tænkte Beløb af 10 Mill. Kr. er forhøjet til 15 Millioner, saaledes at der nu ialt er bevilget 25 Mill. Kr. til Grundforbedringsarbejder, hvoraf de 10 Mill. allerede er brugt.

OPLAGTE SKIBE. Ifølge Dansk Dampskibsrederiforenings Opgørelse var den 17. December oplagt 14 danske Skibe paa 31,344 Tons dw. mod 26 Skibe paa 89,947 Tons i December 1933.

BRYGGERIET STJERNEN har afholdt Repræsentantskabsmøde, hvor Regnskabet for 1933—34 fremlagdes: Omsætningen har været 9,2 Mill. Kr. mod 8,1 Mill. Kr. ifjor, Overskudet udgør 620,000 Kr. mod 520,000 Kr. ifjor. Af Overskudet henlægges 278,000 Kr. til Reserve- og Fornyelsesfonden, 83,312 Kr. til Afskrivningsfonden og 150,000 Kr. til Fonden for et Oplysnings- og Ungdomshus.

BYGGEOMKOSTNINGERNE for et Husmandsbrug er ifølge en af Statistisk Departement foretagen Opgørelse steget fra 9,783 Kr. i September 1932 til 9,973 Kr. i September 1933 og 10,344 Kr. i September 1934, mens det tilsvarende Tal for 1930 var 10,867 Kr. Sammenlignet med Tiden umiddelbart før Krigens Udbrud har der været en Stigning i Byggeomkostningerne paa omtrent 72 pCt.

DANMARKS VAREOMSÆTNING MED UDLANDET. Sidste Hefte af »Handelsstatistiske Meddelelser« indeholder bl. a. følgende Oplysninger om Vareomsætningen med Udlandet:

I November Maaned i Aar havde Indførslen en Værdi af 123,835,000 Kr., medens Udførslen af indenlandske Varer havde en Værdi af 102,540,000 Kr. og af fremmede Varer en Værdi af 5,477,000 Kr. Der var altsaa et Indførselsoverskud paa 15,8 Mill. Kr.

I samme Maaned ifjor indførtes der for 119,466,000 Kr. Varer, medens der udførtes for 98,032,000 Kr. indenlandske Varer og for 4,439,000 Kr. fremmede Varer, hvorved der fremkom et Indførselsoverskud paa ca. 17 Mill. Kr.

I de første 11 Maaneder i Aar havde Vareindførslen en Værdi af 1,226,841,000 Kr., medens Udførsel af indenlandske Varer havde en Værdi af 1,051,624,000 Kr. og af fremmede Varer en Værdi af 53,311,000 Kr.

I de samme 11 Maaneder ifjor indførtes der for 1,156,606,000 Kr. Varer. Samtidigt udførtes der for 1,066,015,000 Kr. indenlandske Varer og for 45,670,000 Kr. fremmede Varer.

Der har altsaa i de 11 Maaneder i Aar været et Indførselsoverskud paa 121,906,000 Kr., medens der i samme Tidsrum ifjor kun var et Indførselsoverskud paa 44,921,000 Kr., altsaa en Forværring i Handelsbalancen paa 76,985,000 Kr.

Arbejdslønnen i Industrien.

April Kvartal 1934.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

Paa Grundlag af det lønstatistiske Materiale, der af Dansk Arbejdsgiverforening stilles til Raadighed for Det statistiske Departement, er der, ligesom for tidligere Kvartaler, for April Kvartal 1934 foretaget en Opgørelse over Arbejdernes gennemsnitlige Timefortjeneste i en Række Fag indenfor Industrien, Haandværket og Handelen. Det skal bemærkes, at Betaling for Sommerferie ikke er inkluderet i de beregnede gennemsnitlige Timefortjenester. Med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Beregningen m. v. skal henvises til tidligere Redegørelser.

I hosstaaende Tabel er for de større Hovedgrupper af Arbejdere den gennemsnitlige Time-

fortjeneste angivet for April Kvartal 1934 og for de 4 foregaaende Kvartaler.

Af Tabellen fremgaar det, at den gennemsnitlige Timefortjeneste for samtlige Arbejdere under eet i April Kvartal 1934 var 130 Øre. For faglærte mandlige Arbejdere var Timefortjenesten 156 Øre, for Arbejdsmænd 130 Øre og for Kvinder 86 Øre. Det skal bemærkes, at den Mellemkategori af Arbejdere, der kan betegnes som »tillærte«, hovedsagelig indgaar under Gruppen ufaglærte. Som det vil ses af Tabellen, viser hver af de tre Hovedgrupper af Arbejdere for hele Landet under eet uforandret Fortjeneste fra Januar til April Kvartal, mens der for de tre Grupper under eet er en Stigning i Timefortjenesten fra 128 til 130 Øre. Dette beror paa, at den Stigning i Antallet af Arbejdere, der har fundet Sted fra Januar til April Kvartal, har været langt stærkere for Mænd end for Kvinder.

Den gennemsnitlige Timefortjeneste i April Kvartal 1934 og de 4 foregaaende Kvartaler.

	Antal Arbejdere pr. 30/6 1934	Gennemsnitlig Timefortjeneste (med Anvendelse af de faktiske Arbejdertal)				
		Apr. Kv. 1934	Jan. Kv. 1934	Okt. Kv. 1933	Juli Kv. 1933	Apr Kv. 1933
		ø.	ø.	ø.	ø.	ø.
København						
Faglærte Arbejdere.....	23271	172	171	176	174	172
Ufaglærte —	21125	141	139	142	142	140
Ialt Mænd...	44396	157	156	160	158	156
Kvindl. Arbejdere.....	16323	89	88	88	89	89
Samtl. Arbejdere.	60719	139	136	139	139	137
Provinsen						
Faglærte Arbejdere.....	21702	138	139	141	139	139
Ufaglærte —	28835	122	122	124	122	121
Ialt Mænd...	50537	129	129	131	129	129
Kvindl. Arbejdere.....	10898	83	83	83	83	83
Samtl. Arbejdere.	61435	121	120	122	120	120
Hele Landet						
Faglærte Arbejdere.....	44973	156	156	160	158	156
Ufaglærte —	49960	130	130	131	131	130
Ialt Mænd...	94933	142	142	144	143	142
Kvindl. Arbejdere.....	27221	86	86	86	86	87
Samtl. Arbejdere.	122154	130	128	131	130	129

Ligesom for de foregaaende Kvartaler er der for April Kvartal foretaget en Opgørelse over Fortjenesten ved Overarbejde og Arbejde i skiftende Hold, og Tillægget pr. Time for samtlige Arbejdere under eet udgjorde henholdsvis 1,3 og 0,4 Øre. I April Kvartal 1934 udgjorde Antallet af Overarbejdstimer for de Fag, hvor Oplysning om Overarbejde foreligger, 2,7 pCt. af samtlige Arbejdstimer.

Dansk Læder- og Skindarbejderforbunds Kongres.

I Dagene 16. og 17. December afholdt Dansk Læder- og Skindarbejderforbund sin ordinære Kongres.

Kongressen afholdtes i Parkhotellet, København.

Formanden, C. F. Petersen, aabnede Kongressen med en Velkomsttale til de mødte Repræsentanter og bød Kongressens Gæster et særlig Velkommen; disse var Johs. P. Nielsen, Repræsentant for norsk Skind- og Læderarbejderforbund, Carl Staahl, svensk Læder- og Skindarbejderforbund, og Chr. Jensen, De samvirkende Fagforbund.

Formanden beklagede, at man i Aar manglede de tyske Arbejderes Repræsentanter.

De tyske Arbejdere stod os nær, og da Hitlers Folk tog deres Forbunds Penge og forfulgte vore Kolleger, berørte det os smerteligt. Men en Dag vil vore tyske Kolleger vise sig igen, og vi vil til den Tid støtte dem efter Evne.

Efter en særlig Hilsen til Hovedbestyrelsesmedlem A. P. Andersen, der havde holdt 25 Aars Jubilæum siden sidst, udtalte Formanden nogle Mindeord over de i Kongresperioden afdøde Kolleger.

Kongressens Gæster fik nu Ordet.

Næstformanden for D. s. F., Chr. Jensen, takkede for Indbydelsen og redegjorde i sit Indlæg for den faglige Situation, som den havde formet sig i de senere Aar. Tiden maner os til alvorlig Indsats og til ubrydeligt Sammenhold, udtalte Chr. Jensen, og i den Aand ønskede han, at Læder- og Skindarbejderforbundet maatte behandle Kongressens Spørgsmaal. Held med Arbejdet og den bedste Hilsen fra De samvirkende Fagforbund.

Den svenske Gæst, C. Staahl, bragte en Hilsen fra de svenske Organisationer. Han takkede Danskerne for deres altid redebonne Kammeratskab, omtalte flere Forskelle paa dansk og svensk Organisationsform, men understregede kraftigt, at vi i Skandinavien havde et godt fælles Motto, og det lød: Skal vi hænges, saa skal vi hænges tilsammen alle i Hob. Eller med andre Ord: Vi kan holde sammen i Skandinavien, og det vil vi blive ved med. Til Lykke, danske Kolleger.

Nordmanden Johs. P. Nielsen gav en kort Skildring af det norske Forbunds Udvikling og de Vanskeligheder, der havde været at overkomme. Mange Steder havde Faget indtil for ganske faa Aar siden Kost- og Logisystemet, men dette er nu forbi og moderne Metoder indført.

I mange Aar har kun 30 Procent af Fagets Udøvere været organiseret, men man er nu naaet op paa 70 pCt. Nielsen sluttede med følgende Ord:

Det er for os Nordmænd altid en Glæde at komme til Danmark, og paa de norske Læder- og Skindarbejderes Vegne hilser jeg Kongressen og ønsker Held og Lykke.

Formanden forelagde herefter følgende Dagsorden, som enstemmig godkendtes:

1) Forretningsordenen.
2) Valg af Ordstyrere og Udvalg.
3) Valg af Sekretær.
4) Beretning.
5) Regnskab.
6) Lovændringer.
7) Overenskomsten.
8) Fastsættelse af Løn og Diæter.
9) Valg af Ledelse og Revisorer.

Forsikringskassen:
Lovændringer.

Til Dirigenter valgtes Carlo Nielsen, København, og Carl Lund, Roskilde; og til Sekretær valgtes Medlem af Hovedbestyrelsen, Herman Larsen.

Formanden, C. F. Petersen, fik derefter Ordet og aflagde Beretning. Heraf fremgik, at Perioden havde været præget af livlig Virksomhed fra Forbundets Side. Foruden de store faglige Situationer i 1931, hvori Sommerferieordning gennemførtes, 1933, hvor Regeringens Lockoutlov stoppede Arbejdsgivernes Nedskæringslyster, og endelig 1934, hvor D. s. F.s Krav om uforandret Forlængelse sejrede over Arbejdsgivernes Krav om 20 pCt. Lønreduktion, havde Perioden krævet Forbundets Medvirken ved mange Forhandlinger, bl. a. med Dansk Chromlæderfabrik i Valby, med Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger og med Vejle Saalelæderfabrik. En Del Sager var ført for Voldgiften.

Formanden beklagede, at Arbejdsgivernes evige »Skaben Storsituationer« havde forhindret en Del reelle Forhandlinger, som Forholdene i Faget berettigede til.

I Beretningen gennemgik Formanden udførligt en Række Forhold i Faget, man ønskede ændret, og gav en Oversigt over de internationale Forbindelser. Særlig alvorligt var det, at den internationale Læderarbejder Union havde mistet de 108,000 tyske Medlemmer. Af Frygt for Unionens Skæbne havde de skandinaviske Lande og England taget kraftig fat, forhøjet Kontingenterne, flyttet Unionens Sæde til London, og man havde Haab om at føre det internationale Arbejde videre, til vore tyske Kolleger atter rejser Organisationens Fane.

Ogsaa om det skandinaviske Samarbejde aflagdes Beretning. Her havde man i Perioden haft den langvarige norske Konflikt, der blev støttet med et betydeligt Pengebeløb.

Formanden sluttede med en Tak til Afdelingsledere og Medlemmer for det fælles Arbejde, der var udrettet for at opnaa de bedste Resultater angaaende de fælles Løn- og Arbejdsvilkaar.

Diskussionen om Beretningen.

Valentin Jensen, Roskilde, ønskede en Indsats for Tillidsmandsordningen.

Harald Eriksen, København, havde ønsket en kraftigere Optræden fra Hovedledelsen overfor Vordingborg Virksomheden.

A. Kruse, Roskilde, omtalte forskellige Sager. Var tilfreds med Forligsmandsloven undtagen Sammenkædningsparagrafen.

Eiberg, København, ønskede et Arbejde udført for Oplysningsvirksomheden indenfor Forbundet. Det har skortet lidt paa den Side af vor Virksomhed.

Chr. Jensen, D. s. F., gav i et længere Indlæg en Del Oplysninger om Forligsmandsloven og Regler i andre Lande. Sammenkædningen er fremkaldt af Arbejdsgivernes stadige Taktik med samlet Udløb af Overenskomsterne.

Johs. P. Nielsen, Oslo, supplerede Formandens Beretning om de skandinaviske Forbindelser med nogle Oplysninger om den norske Lockout. Den Gang reddede det skandinaviske Samarbejde os fra store Lønreduktioner.

H. Duus, Roskilde, omtalte nogle Forhold paa Arbejdspladser i Provinsen.

Formanden replicerede til de forskellige Talere, hvorefter Beretningen enstemmigt godkendtes.

Regnskaberne blev nu forelagt af Formanden, og efter Bemærkninger af Joh. Eriksen, København, Kruse, Valentin Jensen og A. P. Andersen, Roskilde, Chr. Laursen, København, H. Eriksen, København, m. fl. vedtoges Regnskaberne enstemmigt.

Man gik nu over til Behandling af en Række Lovændringer.

Blandt de vedtagne Ændringer skal vi anføre, at det vedtoges at udvide Hovedbestyrelsens Antal med en Mand, denne skal udgaa af Københavns Afdeling.

Spørgsmaalet om Hovedbestyrelsens Kompetence i Overenskomstforhold drøftedes meget indgaaende og afsluttedes med en Tilføjelse til de bestaaende Bestemmelser saalydende:

Hovedbestyrelsen er at betragte som kompetent Forsamling, men saavidt mulig foretages Uraf-stemning i Overenskomstsituationer.

Under Dagsordenens Punkt 7 drøftedes den foreliggende faglige Situation meget indgaaende. Chr. Jensen, D. s. F., redegjorde for Stillingen indenfor De samvirkende Fagforbund og den Opfattelse, der gør sig gældende i Forbundene.

Diskussionen afsluttedes med en Vedtagelse, i hvilken det overlodes Hovedbestyrelsen at træffe Afgørelse om Opsigelse af Overenskomsten.

Efter at man under Dagsordenens Punkt 8 havde truffet Afgørelse om Lønnen til Formanden, og der var fastsat Beløb for de Delegerede, gik Kongressen over til Valgene.

Til Forretningsfører genvalgtes C. F. Petersen med Akklamation.

Medlem af den afgaaede Hovedbestyrelse, A. P. Andersen, ønskede ikke at modtage Genvalg, han udtalte: Jeg har nu været Medlem af Hovedbestyrelsen i 26 Aar og ønsker nu at være fri.

Kongressen hyldede Andersen og takkede for vel udført Arbejde.

Kongressen vedtog herefter, at Andersen og Herman Larsen bliver fremtidige Æresmedlemmer ved Kongresserne.

Ved Valget til Hovedbestyrelsen blev følgende Medlemmer valgte: Forretningsudvalget: C. F. Petersen, K. Hector, København, og Chr. Møller, København. Hovedbestyrelsen: H. Henriksen, København, Axel Kruse, Roskilde, Joh. Jensen, Aarhus, Carl Larsen, Odense, og Valentin Jensen, Roskilde.

Kongressens Dagsorden var nu udtømt, og man gik til Afslutning. Herunder takkede Formanden de Delegerede og rettede en Tak til Gæsterne og en særdeles varmtfølt Tak fra Forbundet til Chr. Jensen, D. s. F., fordi han altid udviste Hjælpsomhed baade til daglig og paa Kongressen.

Kongressen sluttede med Internationale.

Den czekoslovakiske Landsorganisations 10. Kongres.

Den fælles Landsorganisation i Czekoslovakiet »Odborové sdruzeny ceskoslowenske« afholdt i Dagene 8.—12. December sin 10. ordinære Kongres i Prag. I Kongressen deltog 479 Repræsentanter for 64 Forbund samt en Række Gæster fra Ind- og Udland, deriblandt Sekretær Chr. Brun som Repræsentant for De samvirkende Fagforbund i Danmark.

Efter Formanden W. Nemecek's Aabningstale og Gæsternes Hilsningstaler aflagde Landsorganisationens Generalsekretær, R. Tayerle, Beretning om Virksomheden siden sidste Kongres, der navnlig havde taget Sigte paa Bekæmpelse af Arbejdsløsheden og Beskyttelse for de arbejdsløse i understøttelsesmæssig Henseende, Bevarelse af Lønniveauet og Mildnelse af Krisens Virkninger for det arbejdende Folk. Tiltrods for, at den økonomiske Krise har hærget temmelig haardt i Czekoslovakiet, er Medlemstallet steget. Ved den sidste Kongres, i 1929, omfattede Landsorganisationen saaledes 67 Forbund med 559,522 Medlemmer, i Slutningen af 1933 derimod 64 Forbund med 628,950 Medlemmer. Aarsagen til det store Antal Forbund er den, at der indenfor en Række Fag og Industrier findes 2 Forbund, et for de czekisktalende og et for de tysktalende Arbejdere. De 18 tyske Forbund med tilsammen 216,672 Medlemmer og de 46 czekiske Forbund med 412,278 Medlemmer har hver sin Landsorganisation — henholdsvis i Reichenberg og Prag — og danner tilsammen den fælles faglige Landsorganisation. — Men foruden denne socialdemokratisk orienterede Organisation findes der i Czekoslovakiet ikke mindre end 8 andre Fagforeningsretninger, nationale, politiske og konfessionelle, hvoraf den største er sammensat af de Fagforeninger, der slutter sig til det nationalsocialistiske Parti, hvis Fører er den bekendte czekoslovakiske Politiker Benes og ikke maa forveksles med de tyske Nationalsocialister, idet det czekiske er et udpræget demokratisk Parti. Af det samlede Antal i Industri, Handel, Transport og Landbrug beskæftigede ca. 4,450,000 Arbejdere er 1,914,500 eller 40 pCt. fagligt organiserede.

Indleder til Dagsordenens 2. Punkt: »Landsorganisationens økonomiske Program« var Tayerle og Macoun, Formanden for den tyske Landscentral i Reichenberg, der redegjorde for Fagforeningernes Fordringer paa det økonomiske Omraade. Efter en omfattende Diskussion godkendtes Programforslaget, hvis vigtigste Krav gaar ud paa Tilvejebringelse af større Planmæsssighed i Erhvervslivets forskellige Grene og Statsindgreb og Statskontrol med Hensyn til Valuta- og Kreditpolitikken, Handels- og Finanspolitikken, Prisregulering samt Foranstaltninger til Fremme af den internationale Vareudveksling.

Kongressen besluttede endvidere at opfordre alle faglige Organisationer til opmærksomt at følge den økonomiske Udvikling og de enkelte økonomiske Spørgsmaal og gøre Medlemmerne bekendt med de i Programmet opstillede Krav.

Spørgsmaalet om Sociallovgivningen affødte en levende og udstrakt Diskussion. — Den til dette Punkt vedtagne Resolution kræver Udvidelse og Forbedring af den sociale Lovgivning, Forkortelse af Arbejdstiden til 40 Timer ugentlig, Udbygning af Arbejdsanvisningen samt Forbedring af Arbejdsløshedsforsorgen.

I Tilslutning til Behandlingen af Spørgsmaalet om de offentlige Funktionærers Arbejdsforhold og Fordringer vedtoges en Resolution, der vender sig mod Regeringens Spareforanstaltninger over for Statstjenestemændene, fordrer Tjenestetiden fastsat til højst 35 Aar, øjeblikkelig Besættelse af alle ledige Pladser, Militærtjenestens Beregning som Tjenestetid, Indførelse af 40 Timers Ugen med samme Løn som hidtil, Fastsættelse af forsvarlige Lønninger og Begyndelseslønninger samt Bevarelse af de nuværende Satser i alle Grene af Socialforsikringen. Endvidere kræves, at Forflyttelser af Tjenestemænd ikke maa finde Sted udelukkende af nationale Grunde, og at der ved Nyansættelser bør tages berettiget Hensyn til loyale Borgere, tilhørende de nationale Mindretal.

Kongressen drøftede derefter Spørgsmaalet om de arbejdende Kvinders Organisation og Beskyttelse. — I den til dette Punkt vedtagne Resolution fordres Særbeskyttelse for de kvindelige Lønarbejdere og protesteres mod Open-door-Bevægelsens Bestræbelser. Der fordres lige Løn for lige Arbejde og Organisering af Mænd og Kvinder i samme Organisation. I samme Forbindelse drøftedes ogsaa de unge Arbejderes Forhold, hvorunder der henvistes til, at de unge Arbejdere, naar de fylder 20 Aar og ifølge Overenskomsterne skal have højere Løn, i Reglen afskediges og erstattes med yngre Arbejdskraft. Kongressen udtalte sig for Oprettelse af Ungdoms- og Lærlingeafdelinger i alle Fag og Industrigrene. Gennem Fastsættelse af et lavere Kontingent bør Fagforeningerne muliggøre de unge Arbejderes og Lærlingenes Tilslutning.

Selvfølgelig var ogsaa Organisationsspørgsmaalet Genstand for grundig Behandling. Den hertil vedtagne Resolution beklager den store Splittelse efter nationale, politiske og konfessionelle Linier og paapeger Nødvendigheden af en Fagorganisation omfattende alle Landets Arbejdere. Resolutionen udtaler sig for, at alle Fagorganisationer inden for samme Produktionsgrene sluttes sammen i Industriforbund, omfattende samtlige Arbejder- og Funktionærkategorier. Kongressen hilser den for nogle Aar siden skete Tilbagevenden af det kommunistiske »Internationale Fagforeningsforbund« til Landsorganisationen og erklærer, at Maalet maa være Oprettelse af en stor, landsomfattende faglig Landssammenslutning, som ikke kan erstattes med en formel »Enhedsfront«. — Med Hensyn til den kommunistiske Enhedsfront-Propaganda advarer Kongressen mod Skridt, der let kan føre til Underminering af vor Bevægelse.

Czekoslovakiet, der er et helt igennem demokratisk styret Land, er til alle Sider omgivet af diktatorisk regerede Lande, et Forhold, der skaber visse Vanskeligheder for det czekiske Demokrati, som

dog har sat sig kraftigt til Modværge mod alle fascistiske Strømninger og navnlig mod den nationalsocialistiske Bevægelse i det tysktalende Bøhmen. Det nationalsocialistiske Parti er forbudt, og de saakaldte Hagekors-Fagforeninger er opløste. Mindretalsproblemet spiller en stor Rolle i Czekoslovakiet, idet der blandt Landets 13 Millioner Indbyggere bl. a. findes ca. 3,5 Mill. Tyskere samt en Del andre nationale Grupper, som er særligt modtagelige for de nationalistiske og fascistiske Tanker. De nationale Modsætninger har ligeledes forhindret Dannelsen af et enigt, hele Landet omfattende Arbejderparti; men der er nu i hvert Fald tilvejebragt et snævert Samarbejde mellem det czekiske og tyske Socialdemokrati, der begge er repræsenteret i Landets Regering.

De udenlandske Gæster fik Indtryk af, at den socialdemokratiske Bevægelse og Fagbevægelsen resolut og maalbevidst arbejder for Bevarelse og Styrkelse af Demokratiet og for Udvidelse og Befæstelse af Arbejdernes økonomiske og sociale Rettigheder.

Nyt fra Udlandet.

DEN FAGLIGE SAMLING I FRANKRIG. Forhandlingerne om en Sammenslutning af de kommunistiske og de regulære gamle Fagforeninger i Frankrig er gaaet i Staa. Striden drejer sig om, at den gamle Landsorganisation kræver, at Samlingen først skal gennemføres i de enkelte Fagforeninger og Forbund, og man derefter afholder en almindelig Samlingskongres, mens Kommunisterne ønsker den omvendte Fremgangsmaade, altsaa først Afholdelse af Samlingskongressen. Det synes derfor, at der foreløbig ikke er Udsigt til en Forstaaelse.

DEN TRUENDE LOCKOUT i den svenske Værkstedsindustri (Maskinindustrien) vil sandsynligvis blive afværget, idet det i Forligskommissionen er lykkedes at opnaa Enighed mellem Parterne om en ny Overenskomst. Forslaget skal nu til Urafstemning blandt Arbejderne og Svar afgives den 4. Januar. Forslagets Indhold vil ikke blive offentliggjort, forinden Parternes Svar foreligger. Overenskomsten omfatter 55—60,000 Arbejdere.

ARBEJDSLØSHEDEN I NORGE. Den 15. December var der ved de offentlige Arbejdsanvisningskontorer i Norge tilmeldt 41,164 arbejdssøgende mod 39,670 den 15. November. Stigningen udgør 1494 eller 3,8 pCt. I Forhold til Arbejdsløshedstallet den 15. December 1933 er der nu 1830 færre arbejdsløse.

ARBEJDSLØSHEDEN I SVERIGE. Ifølge Oplysninger fra svenske Fagforbund med tilsammen 455,353 Medlemmer var den 31. Oktober 71,417 eller 15,7 pCt. af Medlemmerne arbejdsløse mod 14,2 pCt. i den foregaaende Maaned og 20,2 pCt. i Oktober 1933. — De ved Statens Arbejdsløshedskommission indtegnede understøttelsessøgende arbejdsløse androg ved Udgangen af Oktober 84,811. Heraf erholdt 10,893 kontant Understøttelse, mens 42,781 beskæftigedes ved statsligt eller kommunalt Nødhjælpsarbejde.

NATIONAL - »SOCIALISME« I PRAKSIS. (I. F. C.) Naar Dr. Ley, Lederen af den tyske Arbejdsfront, begynder at kede sig paa sit Kontor, begiver han sig paa Rejse, fra Bedrift til Bedrift, for — som han selv siger — »at række Menneskene Haanden, spørge til deres daglige Sorger og Bekymringer og spille den ærlige Mægler, der udglatter Interessemodsætningerne og viser den rigtige Vej«.

Paa sin sidste store Rundrejse gennem Tyskland stræbte han dog ogsaa efter andre Maal: nemlig Kampen mod de Arbejderne uværdige Kontrolure i Bedrifterne. Ikke saaledes at forstaa, at han vilde afskaffe Menneskenes Betegnelse efter Nummer — nej, han vilde udelukkende gøre dem til militære Numre. I Stedet for Kontroluret skulde der indføres en militærisk Bedrifts-Appel. »Vort Forbillede er Soldaten«, udtalte Ley i den i Forbindelse med hans nuværende Rundrejse offentliggjorte Bekendtgørelse til sit Folk. »Han repræsenterer paa fortræffelig Maade alle for Bedriften og dens Ydelse ønskværdige Dyder. Det daarligste Korporalskab tjener den sande Socialisme langt mere end alle marxistiske Taler og Manifester tilsammen« ... »denne Blok (d. v. s. den nationalsocialistiske Sammenslutning af Arbejderne i en Bedrift) er vor Korporalstue«. Af det »liberalistiske Begreb Arbejdsgiver« maa der laves en »Officer i Bedriften« og af Proletaren en Bedrifts-Soldat. Begge tilsammen danner den nye Type: »Arbejdets Soldat« ... »For Soldaten er intet umuligt«.

Efter at Hr. Ley har talt i saa høje Toner, indrømmer han ganske vist i bedrøvelig Stemning, at det dog ikke gaar saa glat med Kontrolurets Afskaffelse. Enkelte Arbejdsgivere udtalte sig nok for Indførelse af Bedrifts-Apellen, nemlig af den altruistiske og uegennyttige Grund, at den besynderlig nok skal have bidraget til at øge Produktionen, og at de nu kan »slaa enhver Konkurrence«. De fleste Arbejdsgivere vilde dog ikke vide noget af Leys fikse Idé, ja i mange Tilfælde er Kontrolurets Afskaffelse overhovedet ikke muligt af tekniske Grunde (Skifteholdsarbejde, Kulindustri o. s. v.).

I Slutningen af sin Bekendtgørelse hælder Ley derfor vældig meget Vand i Vinen: »Man kan som sagt ikke befale, derfor udsteder jeg heller ikke nogen Forordning. Alt maa vokse frem af Bedriftens og Menneskets indre Væsen. Enhver Bedrift (hvor militærisk, Red.) vil ordne Sagen paa en anden Maade. Dette skader heller ikke.«

For Smaabedrifternes Vedkommende afstaar Ley ganske fra Appellen. I mellemstore og store Bedrifter »anbefaler jeg at forsøge at komme sammen mindst een Gang om Maaneden«, nemlig saaledes, at Direktøren — som Hr. Ley af gode Grunde ikke ønsker at ulejlige alt for meget — gennem Mikrofonen taler til alle Arbejdere. Ved denne Mikrofon vil Herr Direktøren, som Dr. Ley siger, »gøre Arbejderne bekendt med og gøre dem delagtig i alle Bedriftens Bekymringer, Forretningsgangen, Beskæftigelsesgraden etc., i alt, hvad der angaar Bedriften«.

Saa vidt er det altsaa nu kommen med den nationalsocialistiske Verdensanskuelse m. H. t. Udsoningen mellem Arbejdsgiver og Arbejder, deres gensidige aandelige og sjælelige Tilnærmelse. Den nationalsocialistiske »Revolution« har sandelig ikke gjort Arbejdsgiverne Fortræd.

Til Slut har Ley endog Mod til at slaa fast, at alle disse »Erobringer« beviser, »at vor fra mange Sider forhaanede og latterliggjorte Romantik er højeste Realitet«. I Sandhed: højeste Romantik!

Filosofisk undermurer Dr. Ley den nye Situation, d.v.s. den tyske Arbejdsfronts absolute Betydningsløshed og Arbejdsgivernes fuldstændige Sejr med følgende Ord: »Fællesskabet er ikke et Kollektiv, en sammenblandet Hob af Mennesker; men det er ensrettet, enhver har faaet anvist sin Plads«. Ikke for intet har Hitler udtalt: »at være Tysk hedder at være klar«.

Lønbevægelser og Konflikter.

Stenindustriarbejdere hos A/S De forenede Granitbrud, Bornholm.

Den 6. December afholdtes et Fællesmøde i Anledning af en Klage fra Arbejdsgiverne over, at Brostenshuggerne hos De forenede Granitbrud i Rønne havde nægtet at udføre nogle krumme Kantsten, da Forbundet mener, at dette skal udføres af Stenhuggersvende efter disses Priskurant.

Der opnaaedes ikke Enighed, og Arbejdsgiverne forbeholdt sig at indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Samtlige Fag beskæftigede hos A/S Burmeister & Wain, Refshaleøen.

I Anledning af at Fællesklubben for samtlige Arbejdere paa Refshaleøen havde besluttet og iværksat Overarbejdsvægring, afholdtes den 26. November et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen, hvor det meddeltes, at Vægringsbeslutningen vilde blive ophævet.

Arbejdsgiverforeningen forbeholdt sig eventuelt at rejse Sag ved Den faste Voldgiftsret.

Bagere hos Grosserer E. Benthien, Charlottenlund.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 4. December behandledes en Klage fra Bageri- og Konditorarbejdernes Forbund over Mestrenes Deltagelse i det faglige Arbejde hos Bagermester Benthien, Charlottenlund.

Paa Mødet enedes man om en Begrænsning af Mestrenes faglige Arbejde, og Forbundet tog den fremsatte Klage tilbage.

Kvinder paa Poulsens Dampvaskeri.

Foranlediget ved Klage fra Kvindeligt Arbejderforbund over, at Poulsens Dampvaskeri beskæftiger en ung Arbejderske til en lavere Løn end den i Overenskomsten fastsatte, afholdtes den 19. November et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, og Forbundet forbeholdt sig at føre Sagen videre til voldgiftsretslig Behandling.

Glasarbejdere hos A/S Axel Schou.

Paa et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 24. November mellem A/S Axel Schou og Dansk Glasarbejderforbund enedes man om, at, saafremt Overenskomsten mellem Parterne ikke opsiges til 1. April 1935, skal Firmaet, forsaavidt Fordelingsbeløbet pr. Mand til den Tid har overskredet det i Tillægsoverenskomsten af 5. September 1934 fastsatte, have Ret til at kræve optaget en Forhandling om en Reduktion af det nævnte Fordelingsbeløb. Der regnes kun med Arbejde i den normale Arbejdstid.

Typografer hos Nordisk Kunsttryk- og Prægeanstalt.

Paa Klage fra Københavns Bogtrykkerforening over, at Typografforbundets Københavns-Afdelings Formand havde forbudt en Paalæggerske at betjene 2 Maskiner samtidig, nemlig en Diegelpresse og et roterende Transportbaand, afholdtes den 10. December et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen.

Forbundet er midlertidigt gaaet ind paa at tolerere Arbejdsmetoden og indgik paa at betale 75 Kr. til Dækning af et af Firmaet rejst Krav, men forbeholdt sig iøvrigt at indbringe Spørgsmaalet til Afgørelse ved faglig Voldgiftsret.

Smede- og Maskinarbejdere og Specialarbejdere hos A/S Burmeister & Wain.

Af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund og Specialarbejderforbundet er afgivet 1. Varsel om Strejke paa Refshaleøen paa Kravet om, at Overingeniør Gundestrup fjernes som Mellemled mellem Virksomhedens øverste Ledelse og Arbejderne. Mod dette Varsels Lovlighed har Dansk Arbejdsgiverforening protesteret, og Protesten behandledes paa et Fællesmøde den 8. December. Mødet endte resultatløst, og Arbejdsgiverne indbringer Spørgsmaalet om Strejkens Lovlighed for Den faste Voldgiftsret.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 2050:

Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 11. December 1934 i Sag Nr. 2050: Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien og dennes Medlem, A/S Georg Jensens Sølvsmedie mod De samvirkende Fagforbund for Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund.

Hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie var der fra 9. August 1934 etableret Strejke i Anledning af, at Firmaet for at bringe Lønniveauet ned havde opsagt sine Akkordpriser og derefter ladet Arbejdet udføre i Timeløn, idet Enighed om nye Akkordpriser ikke havde kunnet opnaas. Strejken var fra Arbejdsgiverside blevet besvaret med Lockout overfor Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund, og der var yderligere varslet Lockout for hele Jernindustrien.

I denne Situation stillede Statens Forligsmand den 24. Oktober 1934 følgende Mæglingsforslag:

»Arbejdet hos A/S Georg Jensens Sølvsmedie genoptages paa følgende Vilkaar:

1) Arbejderne erholder for Arbejde, der hidtil er blevet udført i Akkord, den ansatte Timeløn med følgende Akkordafsavnstillæg:

2) Der optages Forhandlinger tilsigtende Indførelse af Akkord i samme Udstrækning som tidligere. For saa vidt disse Forhandlinger ikke 14 Dage efter Arbejdets Genoptagelse har ført til noget Resultat, bibeholder Arbejderne Akkordafsavnstillægene, og Parterne kan da opsige nærværende Ordning til Ophør med 14 Dages Varsel.

Den varslede Lockout bortfalder.«

Dette Forslag blev vedtaget af Parterne, og efter at Arbejdet hos A/S Georg Jensen var genoptaget den 30. Oktober, blev der ført Forhandlinger om nye Akkordpriser, uden at det dog lykkedes at komme til Enighed herom. Den 12. November opsagde Arbejderne den i Mæglingsforslaget indeholdte Lønordning, og samme Dag udstedte Forbundet 1. Strejkevarsel overfor A/S Georg Jensen. Arbejdsgiverforeningen protesterede ved Skrivelse af 15. November mod Lovligheden af dette Varsel, men den 19. November udstedte Forbundet 2. Varsel, hvorefter Strejken skulde træde i Kraft den 27. November ved normal Arbejdstids Ophør.

Under denne Sag har nu Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien og dennes Medlem A/S Georg Jensens Sølvsmedie indklaget De samvirkende Fagforbund for Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund for at høre de nævnte Strejkevarsler kendt ulovlige.

Klagerne gør gældende, at Varslerne er ulovlige af flere Grunde. For det første har Arbejderne ikke opfyldt Mæglingsforslagets Punkt 2, idet de ikke har villet indlade sig paa en virkelig Realitetsforhandling, men kun har villet tilbyde Reduktioner, der var ringere end dem, de forinden havde tilbudt hos Forligsmanden. Dernæst er 1. Varsel afgivet allerede den 13. Dag efter Arbejdets Genoptagelse, uagtet Opsigelse af Ordningen først kunde ske 14 Dage derefter. Endvidere kunde Konflikt i alt Fald ikke varsles, førend der i Overensstemmelse med Overenskomstens § 7 var afholdt Mægling og Timandsmøde, hvilket ikke er sket med Hensyn til Akkordpriserne. Varslerne er tillige afgivet i Strid med Normens Voldgiftsregler, hvorefter der under alle Omstændigheder skal forsøges Mægling, forinden Arbejdsstandsning iværksattes. Men endelig kan det overhovedet ikke erkendes, at der efter det vedtagne Mæglingsforslag er Adgang til at varsle Strejke. Ved Mæglingsforslaget er Akkordarbejdet ophørt og en Timelønsordning indført. Denne kan ganske vist opsiges, men heraf følger ikke, at der kan iværksættes Arbejdsstandsning. Der maa tværtimod den almindelige Regel gælde, at der ikke i en Overenskomstperiode kan varsles Arbejdsstandsning paa et Krav om Forandring af Timelønnen.

De Indklagede har paastaaet de afgivne Varsler kendt lovlige.

Med Hensyn til Tidspunktet for Opsigelsens og Varslets Afgivelse har de Indklagede henvist til, at Arbejdet blev genoptaget Tirsdag Morgen den 30. Oktober og Opsigelsen afgivet Mandag den 12. November kort før Arbejdstidens Ophør paa et Tidspunkt, da Parterne var enige om, at Forhandlingerne var bristet.

Under disse Omstændigheder findes Varslet ikke at burde kendes ulovligt som for tidligt afgivet.

Efter hvad der er oplyst for Retten angaaende de Forhandlinger, der er ført mellem Parterne i Løbet af de 14 Dage efter Arbejdets Genoptagelse, kan det dernæst ikke anses godtgjort, at Arbejderne skulde have saboteret Mæglingsforslaget ved ikke at indlade sig i Realitetsforhandlinger. Herved bemærkes særlig, at medens der hos Forligsmanden havde været Spørgsmaal om en generel procentvis Reduktion for de forskellige Grupper af Arbejdere, drejede de senere Forhandlinger sig om selvstændig Fastsættelse af nye Priser, og at der efter det herom oplyste ikke med Sikkerhed kan gaas ud fra, at de af Arbejderne tiltraadte Forslag vilde give en mindre samlet Reduktion end den tidligere tilbudte.

Herefter vil det ikke kunne statueres, at Opsigelsen af Mæglingsforslagets Lønordning har været ubeføjet.

Hvad dernæst angaar de af Klagerne rejste Indvendinger mod Strejkevarslernes Lovlighed og mod Adgangen til overhovedet at etablere Arbejdsstandsning, bemærkes, at de Regler, hvortil der henvises, ikke kan antages at være anvendelige i den foreliggende Situation. Da Forligsmanden stillede sit Mæglingsforslag forelaa en lovlig etableret Arbejdsstandsning, ved hvis Begyndelse alt fornødent maa antages at være iagttaget. Mæglingsforslaget maa nu ses som et Forsøg paa at komme ud over Konflikten ved paany at bringe Parterne i Forhandling med hinanden, idet der samtidig fastsættes et midlertidigt Aflønningsgrundlag. Men Forudsætningen maa antages at være, at Parterne, saafremt Enighed ikke opnaas, er stillet paa samme Maade som før Forslagets Vedtagelse, saaledes at den afbrudte Strejke kan genoptages.

Herefter vil de afgivne Strejkevarsler være at kende lovlige.

Sagens Omkostninger udredes med Halvdelen af hver af Parterne.

Det bemærkes, at Parterne efter Sagens Forhandling den 27. November — samme Dag som Strejken skulde være traadt i Kraft — paa Henstilling fra Rettens Side enedes om at genoptage Forhandlingerne, saaledes at Strejkens Ikrafttræden udsattes til den 5. December. Ved Sagens fornyede Foretagelse den 5. December meddelte Parterne, at Enighed ikke var opnaaet, hvorefter Retten ved foreløbig Kendelse erklærede Strejkevarslerne for lovlige.

Kendelse:

De ovenfor omhandlede Strejkevarsler kendes lovlige.

Sagens Omkostninger betaler hver af Parterne med 150 Kroner.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND I DANMARK

NUMER 13 * KØBENHAVN DEN 15. JANUAR 1935 * 31. AARGANG

De unge Arbejderes Løn- og Arbejdsforhold.

En af Følgerne af den tekniske Udvikling i Industrien har været en i de senere Aar mærkbar stigende Tendens til at beskæftige unge Arbejdere. Ikke mindst de lave Lønninger, disse oppebærer i Forhold til de voksne Arbejdere, har stimuleret Arbejdsgiverne til at antage yngre Arbejdskraft, som efterhaanden paa mange Felter helt har fortrængt de ældre Arbejdere. Der findes en Række Erhverv, hvor der beskæftiges et større eller mindre Antal unge Mennesker under 18 Aar, enten som Arbejdsdrenge, Bude og Hjælpearbejdere eller til Pasning af Maskiner og Udførelse af lettere Arbejde. Efterhaanden som Beskæftigelsen af unge Arbejdere antog et større Omfang, søgte Forbundene i de paagældende Fag at tilvejebringe en Ordning af Løn- og Arbejdsforholdene for paa denne Maade ikke blot at beskytte de unge mod en for stærk Udbytning, men tillige for at forhindre, at de bliver benyttet som Løntrykkere overfor de ældre Arbejdere. Bestræbelserne i den Retning har dog mødt stor Modstand hos Arbejdsgiverne, der for en stor Del er af den Formening, at det alene tilkommer dem at fastsætte de unge Arbejderes Løn- og Arbejdsvilkaar og herved uforbeholdent støttes af Dansk Arbejdsgiverforening. Der kunde anføres mange Eksempler paa, at Arbejdsgivere har nægtet at indgaa paa en overenskomstmæssig Ordning af Arbejdsforholdene for de unge Arbejdere under 18 Aar, og at der altid er Argumenter ved Haanden for at motivere et saadant Afslag, viste fornyligt et københavnsk Stormagasin, der besvarede en saalydende Henvendelse fra en Afdeling under Dansk Arbejdsmandsforbund med, at »det af principielle Grunde hverken vilde eller kunde slutte Overenskomst for Bude under 18 Aar, der ifølge dansk Lov ikke paa egen Haand kan indgaa Arbejdsoverenskomst«. Os bekendt forbyder dansk Lov dog ikke Arbejdsgivere at afslutte Overenskomst med Fagforeninger *om* de unge Arbejderes Arbejdsvilkaar, og det var jo dette, der var Formaalet med Afdelingens Henvendelse.

Beskæftigelsen af unge Mennesker har i enkelte Fag antaget et saadant Omfang, at det er en tvingende Nødvendighed for vedkommende Forbund at tilvejebringe en overenskomstmæssig Ordning. Dette er f. Eks. Tilfældet med Skotøjarbejderforbundet, der grundet paa Skotøjfabrikanternes Vægring ved at indgaa Overenskomst for de paa Skotøjfabrikkerne beskæftigede unge Arbejdere, som bekendt fornylig varslede Strejke overfor 3 Skotøjfabrikker. Arbejdsgiverforeningen protesterede mod Strejkevarslets Lovlighed og indbragte Sagen for Den faste Voldgiftsret, hvis Kendelse gav Arbejdsgiverforeningen Medhold i dens Paastand om, at den varslede Strejke var i Strid med den gældende Overenskomst. Forbundet har nu opsagt Overenskomsten til Ophør den 1. Februar, og ved Forhandlingerne om en Fornyelse af Overenskomsten vil Spørgsmaalet om de unge Arbejdere, hvis Antal beløber sig til ca. 900, sikkert spille en vigtig Rolle.

Man ser heraf, at Arbejdsgivernes ofte betonede Beredvillighed og Vilje til Arbejdsforholdenes Fastsættelse i Overenskomster skal tages med et vist Forbehold, og at den i hvert Fald ikke udstrækker sig til de unge Arbejdere under 18 Aar. For Arbejderne er det vanskeligt at se den principielle Forskel i at afslutte Overenskomster for voksne Arbejdere, unge Arbejdere eller Handels- og Kontormedhjælpere, for hvilke Arbejdsgiverne som bekendt heller ikke ønsker at indgaa Overenskomster.

Trods al Modstand er det alligevel lykkedes en Række Forbund at faa truffen en overenskomstmæssig Ordning, enten for hele Faget eller for enkelte Virksomheder, mens der i andre Fag bestaar Lønaftaler for de unge Arbejdere. Forbundene i de Fag, der fortrinsvis beskæftiger unge Arbejdere, er af den Opfattelse, at Tiden nu er inde til at træffe en generel Ordning af hele dette Spørgsmaal, og de har i den Anledning anmodet De samvirkende Fagforbund om at indlede Forhandlinger med Dansk Arbejdsgiverforening om Oprettelse af Overenskomster for unge Arbejdere under 18 Aar. D. s. F., der gentagne Gange har drøftet det Spørgsmaal, hvilke Veje og Former

der burde anvendes til Opnaaelse af ordnede Løn- og Arbejdsforhold, har nu paa Grundlag af Forbundenes Anmodning rettet en Henvendelse til Forretningsudvalget for Dansk Arbejdsgiverforening angaaende et Fællesmøde til Drøftelse af Sagen. Dette Møde vil finde Sted i nær Fremtid.

For at skaffe Klarhed over, i hvilke Fag der beskæftiges unge Arbejdere og i hvilken Udstrækning der allerede bestaar særlige Overenskomster eller Lønaftaler for unge Arbejdere, eller om Bestemmelserne i de almindelige Overenskomster ogsaa gælder for de unge Arbejdere, har D. s. F. hos de tilsluttede Forbund indhentet de fornødne Oplysninger.

Den foretagne Opgørelse viser, at der indenfor 28 Forbunds Organisationsomraade beskæftiges unge Arbejdere under 18 Aar. I en Del af disse Fag drejer det sig dog kun om et forholdsvis ringe Antal. 8 Forbund meddeler, at der ikke bestaar Overenskomster eller Lønaftaler for Arbejdere under 18 Aar, som dog i nogle Tilfælde omfattes af Overenskomsternes almindelige Bestemmelser med Hensyn til Arbejdstid m. m. 4 Forbund har oprettet Overenskomster for en Del af de beskæftigede unge Mennesker. 9 Forbund har sluttet særlige Overenskomster eller Lønaftaler, mens i 7 Forbund de almindelige Overenskomster ogsaa omfatter de unge Arbejdere. Vi skal i denne Forbindelse afstaa fra at komme nærmere ind paa Enkelthederne i de for de enkelte Forbund gældende Ordninger.

Som det fremgaar af ovenstaaende Oversigt, findes der altsaa allerede et godt Grundlag, som der kan arbejdes videre paa, og det maa haabes, at det ved de kommende Forhandlinger vil være muligt at naa en Ordning, der kan føre til overenskomstmæssige Løn- og Arbejdsforhold ogsaa for de unge Arbejderes Vedkommende.

Opsagte Overenskomster.

Siden vor sidste Oversigt i Nummer 11 af »Arbejderen« over opsagte Overenskomster er der fra Forbundenes Side opsagt følgende Overenskomster til Ophør:

1. APRIL 1935.

Bogbinderforbundet i Danmark.
Overenskomsterne med Bogbinderlauget, Centralforeningen af Bogbindermestre i Provinsen, Københavns Papæskefabrikantforening, Foreningen af Arbejdsgivere indenfor Papirindustrien, Foreningen af danske Rammefabrikanter.

Dansk Hatte- og Buntmagerforbund.
Overenskomsten med Foreningen af danske Hue- og Kasketfabrikanter og Hue- og Kasketmagernes Mesterforening.

Drejerforbundet i Danmark.
Overenskomsterne med Drejermestrenes Centralforening, Drejerlauget i København og Træindustriens Fabrikantforening i Jylland.

Dansk Mølleriarbejderforbund.
Overenskomsterne med Handelsmøllernes Arbejdsgiverorganisation i København og Provinserne samt med Dampmøllerne i Ringsted, Vejle og A/S »Ota«.

Dansk Rebslageriarbejderforbund.
Overenskomsterne med Foreningen af danske Rebslagerier, De danske Rebslagermestres Centralforening, Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger og Rebslagermester G. Funder, Vejle.

Billedskærer- og Dekorationsbilledhuggerforbundet i Danmark.
Overenskomsterne med Fællesforeningen af Danmarks Snedkermestre, Dansk Provins-Billedskærerforening og Billedskærerlauget i København.

Forgylderforbundet i Danmark.
Overenskomsten med Foreningen af danske Rammefabrikanter.

Snedkerforbundet i Danmark.
Overenskomsten med Fællesforeningen af Danmarks Snedkermestre og Tømrermestre.

Stenindustriarbejderforbundet.
Samtlige Overenskomster for Granit-, Marmor-, Kalk- og Sandstenshugning.

RUNDSKUE

SOM FAGLIG MEDARBEJDER ved »Social-Demokraten« i København har D. s. F.s Forretningsudvalg, i Samraad med Bladets Kontrolkomité, vedtaget at ansætte Journalist Johs. Sperling i Stedet for den hidtilværende Medarbejder, I. P. Nielsen (Leis), som har ønsket at fratræde Stillingen. Ansættelsen gælder fra og med 1. Januar 1935.

ARBEJDSLØSHEDSTALLET har efterhaanden naaet en anselig Højde, omend det er lavere end paa samme Tid i Fjor. Den officielle Meddelelse lyder:

I Følge den af Arbejdsdirektoratet foretagne foreløbige Opgørelse udgjorde Antallet af de ved Arbejdsanvisningskontorerne den 4. Januar indtegnede ledige arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere 115,815, hvilket er 484 højere end i den foregaaende Uge og 15,628 lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar.

Af de arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere var 29,8 pCt. tilmeldt som arbejdsledige mod 36,5 pCt. paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar.

Antallet af personligt tilmeldte (ikke arbejdsløshedsforsikrede) den fornævnte Dato udgjorde 18,188.

PRODUKTIONS- OG BESKÆFTIGELSESFORHOLDENE viste fortsat Fremgang gennem hele Aaret 1934, konstaterer Statistisk Departement i sine statistiske-økonomiske Oversigter for 1934.

Arbejdsløshedsprocentens Nedgang fra 28,8 i 1933 til ca. 22 i 1934 ledsagedes af en Stigning i Antal beskæftigede Arbejdere paa henved en Snes Procent, altsaa langt mere, end man skulde vente efter Nedgangen i Arbejdsløshedsprocenten, og betragter man hele Perioden

1931—34, er der endogsaa foregaaet en Stigning i Beskæftigelsen samtidig med, at Arbejdsløshedsprocenten er vokset. Aarsagen hertil er den meget stærke Stigning i Antallet af organiserede Arbejdere (Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne) fra 295,000 i 1931 til 370,000 i 1934.

Den væsentligste Del af de fagorganiserede Arbejdere er beskæftiget i Industrien. For 1934 foreligger en Oversigt over Beskæftigelsen i Form af det præsterede Antal Arbejdstimer pr. Arbejdsdag, der viser, at Industriens daglige Arbejdsmængde i 1934 laa 10 pCt. højere end i 1931 og 8 pCt. højere end i 1932. Industriens Produktionsindeks for 1934 var 112 mod 105 i 1933 og 91 i 1932.

INDUSTRIEKSPORTEN i 1934 har ifølge Statistisk Departements Oversigt været i betydelig Stigning, som hovedsagelig kunde henføres til, at der nu har været Mulighed for atter at udvide Eksporten af enkelte, tidligere dominerende Artikler, som svigtede i de foregaaende Kriseaar, f. Eks. Skibe, Cement, Maskiner og Automobiler.

Kort udtrykt kan Baggrunden for den danske Industrieksports Stigning i 1934 siges at være en almindelig Forøgelse af Efterspørgselen efter Produktionsmidler, og i Konkurrencen om disse Leverancer har en Række danske Eksportvirksomheder været i Stand til i større eller mindre Grad at hævde deres tidligere Stilling paa Verdensmarkedet.

BYGGEVIRKSOMHEDEN har i høj Grad bidraget til de større Beskæftigelsesmuligheder.

1934 blev et nyt Rekordaar for Byggeriet, forsaavidt angaar Opførelse af Beboelseshuse, idet Antallet af Lejligheder under Opførelse pr. 1. Juli androg 15,800 mod 13,900 i hvert af de to hidtil største Aar, 1931 og 1933. Stigningen var i 1934 stærkest i Provinsbyerne, og i Overensstemmelse hermed var Arbejdsløsheden i Byggefagene i Sommeren 1934 lavere i Provinsen end i København.

Den ekstraordinære Udvidelse af Byggeriet i 1934 skyldtes navnlig den private Byggevirksomhed.

Byggeriets Virkninger strakte sig ogsaa til store Dele af Jern- og Metalindustrien, og Jern- og Metalindustrien viser Produktionsstigninger mellem 10 og 30 Procent i det forløbne Aar.

Grænseudvalgets Kendelse

i Sag Nr. 51:

Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund og Dansk Kommunalarbejderforbund.

Nærværende Sag omhandler en Grænsestrid mellem Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund og Dansk Kommunalarbejderforbund; Sagens nærmere Omstændigheder er følgende:

Dansk Kommunalarbejderforbund har ved Skrivelse af 15. Oktober 1934 tilstillet Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund en Klage over, at dets Afdeling i Svendborg nægter Overflytning af 5 Medlemmer, som er ansat paa det derværende Elektricitetsværk som Maskinassistenter. Da de vedkommende er fast ansatte Funktionærer og lønnet efter Tjenestemændenes Lønningsregler, og da vedkommende selv har gjort Krav paa at blive overmeldt til Kommunalarbejderforbundet, mener Forbundet, at de saa ubetinget har Krav paa at have dem som Medlemmer og henstiller til Forbundets Hovedledelse at paalægge sin Afdelingsledelse i Svendborg, at Overmeldelsen sker snarest. Som yderligere Argumentation for Kravets Berettigelse henviser Forbundet til den paa De samvirkende Fagforbunds Repræsentantskabsmøde i Maj 1930 vedtagne Resolution, hvis Punkt 1 har følgende Ordlyd:

»Dansk Kommunalarbejderforbund faar Adgang til at udvide sine Rammer til Provinsen og til at optage Tjenestemænd, der lønnes i Henhold til de af Byraadene vedtagne Regulativer: Gasværksbestyrere, Formænd, Raadhusbude, Skolepedeller, Gasværks- og Belysningsfunktionærer, Hospitalspersonale, Personale ved Torve- og Slagtehaller, Portnere o. lign.«

Sagen blev derefter behandlet paa et Forretningsudvalgsmøde i Smede- og Maskinarbejderforbundet, der ved en Skrivelse af 1. November meddeler, at Forretningsudvalget ikke kan anerkende, at de omhandlede 5 Medlemmer falder ind under det citerede Stk. 1 i D. s. F.s Repræsentantskabs Resolution, men under Punkt 2, der har følgende Ordlyd:

»Arbejdsmænd, Retortarbejdere, Haandværkere, Kedel- og Maskinpassere, der hos Kommunen beskæftiges ved samme Art af Arbejde, som deres Kolleger er beskæftiget ved hos de private Arbejdsgivere, skal tilhøre de almindelige Fagforeninger.«

Kommunalarbejderforbundet protesterede mod denne Udlægning af den paa D. s. F.s Repræsentantskabsmøde vedtagne Resolution, og henviser til, at de omhandlede Maskinassistenter er beskæftiget mindst 85% af deres Arbejdstid ved Driftstjeneste og højst 15% af Tiden ved det haandværksmæssige Arbejde, der omtales i Punkt 2.

Under Sagens Behandling for Grænseudvalget er det blevet oplyst, at Spørgsmaalet egentlig omhandler ialt 9 Medlemmer af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, Forskellen er kun den, at de her omhandlede 5, der alle er navngivet i de for Grænseudvalget forebragte skriftlige Indlæg, har ytret Ønske om Overmeldelse, medens de 4 andre, efter det oplyste, ikke har ytret stærke Ønsker herom.

Af de for Grænseudvalget fremkomne mundtlige Udredninger fremgaar, at der ingen Uenighed er om Tidsangivelsen: — »mindst 85% ved Driften«, som man kalder den, og »højst 15% ved forskellige Arbejder«, der kan regnes ind under Smede- og Maskinarbejderfaget.

Smedeforbundets Repræsentanter har under Sagens Behandling for Grænseudvalget gjort gældende, at ogsaa deres Forbund har overenskomstmæssige Aftaler med Kommunerne, ganske tilsvarende dem, Kommunalarbejderforbundet har,

og mener sig saaledes sidestillet med dette Forbund i Retning af at kunne varetage disse og tilsvarende Medlemmers Interesser.

For Grænseudvalget maa det afgørende Moment selvsagt være de Beslutninger, der er trufne af de Forsamlinger, som Ledelsen for D. s. F. har forelagt til Drøftelse og Vedtagelse om de foreliggende Grænsestridigheder:

Da den her foreliggende Sag efter Grænseudvalgets Mening saa absolut maa falde ind under den paa Repræsentantskabsmødet den 26.—28. Maj 1930 trufne Beslutnings Punkt 1, maa Resultatet i det foreliggende Tilfælde blive, at samtlige heromhandlede Medlemmer af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbunds Afdeling i Svendborg har Overmeldelsespligt til Dansk Kommunalarbejderforbund.

NYT FRA UDLANDET

ARBEJDSBØGER I ITALIEN. Ifølge »Industrial and Labour Information« har Mussolini i Senatet indbragt et Lovforslag om Indførelse af Arbejdsbøger, hvorefter alle Lønarbejdere, inklusive Hjemmearbejdere, i Fremtiden skal være i Besiddelse af en Arbejdsbog. Ingen Arbejdsanvisning maa anvise Arbejde til en Arbejder, der ikke har en saadan Bog. Arbejdsbogen skal indeholde Oplysninger om Indehaverens Navn, Adresse, Alder, Familieforhold, om og hvornaar han har aftjent sin Værnepligt og om Medlemsforholdet i det fascistiske Parti. Endvidere Oplysninger om eventuelt tidligere forekomne Arbejdsulykker, Sygdomstilfælde og deres Varighed etc., samt en Lægeattest om Indehaverens Arbejdsduelighed. Bogen opbevares af Arbejdsgiveren, der ved Beskæftigelsens Ophør forsyner den med en Paategning om Arbejdsforholdets Paabegyndelse og Ophør. Saafremt Arbejdsgiveren tilføjer nedsættende Bemærkninger om vedkommende Arbejders Arbejdsydelse eller Opførsel, skal Arbejderen kunne paaklage dette hos sin Fagforening, der saa kan henvende sig til Corporations-Inspektøren, der har Ret til at kræve, at vedkommende Bemærkning slettes eller ændres.

Da det er selve Mussolini, der har fremsat Forslaget, kan man gaa ud fra, at det ogsaa vil blive vedtaget af Senatet. Indførelsen af Arbejdsbøgerne betyder, at Arbejderne fuldstændig stilles under Arbejdsgivernes Kontrol, der ved Hjælp af disse Skudsmaalsbøger kan boykotte alle genstridige og uvelsete Arbejdere.

BEGRÆNSNING AF KVINDEARBEJDET. I Belgien er der i December 1934 offentliggjort en kongelig Forordning, der giver Arbejdsministeren Bemyndigelse til at begrænse Beskæftigelsen af saavel gifte som ugifte Kvinder til Fordel for arbejdsløse Mænd. Man paatænker Fastsættelsen af en Maksimal-Kvotient for Kvinder i hver enkelt Industri. Det fremhæves, at Forordningen skal gennemføres med den største Hensynsfuldhed og ikke skal gælde saadanne Virksomheder, der normalt er henvist til at beskæftige Kvinder. En lignende Forordning er udstedt angaaende Beskæftigelsen af udenlandske Arbejdere. I begge Tilfælde skal Arbejdsministeren pleje Samraad med vedkommende Arbejder- og Arbejdsgiverforeninger.

ET TREMANDS-UDVALG er nedsat af den svenske Regering til Undersøgelse af Spørgsmaalet om Samfundets Indgreb paa de forskellige Felter af Erhvervslivet. Undersøgelsen skal omfatte Spørgsmaalet om Arbejdsfredens Sikring og Tredjemands Ret under Arbejdskonflikter, endvidere Spørgsmaalet om det økonomiske Livs Organisering saaledes, at der skabes Beskæftigelse til alle. Tremandsudvalget har Ret til at tilkalde Repræsentanter for de forskellige økonomiske Organisationer og Interesser.

KOMMUNISTISK ENHEDSPOLITIK I PRAKSIS. Den internationale Transportarbejder-Føderation henviser i en Artikel til det kommunistiske Undermineringsarbejde i Internationalen. Efter en lang Række mislykkede Forsøg paa at skabe »revolutionære« Organisationer for Jernbanemænd, Sømænd, Havne- og Transportarbejdere, har nu i den senere Tid en »International Oppositionskomité« været i Arbejde, som i Virkeligheden er identisk med den kommunistiske Internationale for Sømænd og Havnearbejdere. Komiteen, der raader over rige Pengemidler, udsender Maanedsblade paa forskellige Sprog og bombarderer de I. T. F. tilsluttede Forbund med »aabne« og lukkede Breve og søger med alle Midler at skabe Forvirring og Splittelse i Internationalens tilsluttede Forbund.

Efter at have omtalt, at Søfyrbødernes Forbund i Danmark er Kærnen i denne Bevægelse, fremhæves, at Indholdet af de aabne Breve og Maanedsbladet er en eneste Kæde af Løgne og Bagvaskelser af I. T. F.s Ledere og de tilsluttede Forbund. Artiklen slutter med en Beklagelse af, at Arbejderbevægelsen i en Tid af reaktionære Angreb er udsat for en Kampagne af denne Art, der er saa meget mere farligt, fordi den kommer fra Klassefæller. Enhver tænkende Arbejder vil kunne indse, at de af Oppositionskomiteen udspredte Løgne, Bagvaskelser og grundløse Beskyldninger ikke kan føre til en Styrkelse af Arbejderbevægelsens Stilling.

ARBEJDERANTALLET I DEN FINSKE INDUSTRI. I Aaret 1933 er baade Tallet paa de industrielle Virksomheder og paa de beskæftigede Arbejdere steget i Finland. Antallet Industrivirksomheder steg i 1933 til 3527 mod 3371 i 1932, medens Arbejdertallet steg til 140,836 mod 127,222 i 1932. Den samlede udbetalte Lønsum udgjorde i 1933 5,634,9 Mill. Mark mod 4,989,9 Millioner i 1932. Den største Industri er Træindustrien, der i 1933 beskæftigede 42,497 Arbejdere, derefter følger Metalindustrien med 23,707 Arbejdere, Tekstil- og Beklædningsindustrien med 22,113 Arbejdere og Papirindustrien med 16,730 Arbejdere.

ARBEJDSLØSHEDEN I HOLLAND. Ligesom Fagforeningerne i andre Lande søger ogsaa de hollandske Fagforeninger at opretholde en snæver Kontakt med de arbejdsløse. Rundt om i Landet er der oprettet Foreninger for arbejdsløse, og Repræsentanter for disse samles regelmæssigt til Møde med Repræsentanter for Fagforeningerne for at drøfte Dagens Spørgsmaal. I Anledning af, at den hollandske Regering som et Led i sin Deflationspolitik for nogen Tid siden har nedsat Arbejdsløshedsunderstøttelsen, har den hollandske Landsorganisation foranstaltet en landsomfattende Agitationskampagne, og i denne Forbindelse indsamlet 1,556,747 Underskrifter paa en Henvendelse til Regeringen, hvori

der fremsættes følgende Krav: Forhøjelse af den altfor lave Arbejdsløshedsunderstøttelse, Ekstrahjælp til arbejdsløse med særlig stor Familie, Ekstraunderstøttelse i Vintermaanederne, større Uddeling af Beklædningsgenstande og Udstedelse af Smør- og Kartoffel-Kort, Hjælp til de unge arbejdsløse gennem Arbejde eller kontant Understøttelse.

UNGDOMSARBEJDSLØSHEDEN. Det internationale Arbejdsbureau i Genéve har i længere Tid beskæftiget sig med Spørgsmaalet om den arbejdsløse Ungdom og udarbejdet en Beretning, der skal til første Behandling paa den i Juni d. A. stedfindende internationale Arbejdskonference. Beretningen indeholder bl. a. et Udkast til en international Konvention, der efter Førstebehandlingen vil blive forelagt Regeringerne til Udtalelse, hvorefter Arbejdskonferencen i 1936 træffer den endelige Afgørelse.

Det forelagde Udkast til en Konvention indeholder bl. a. følgende Forslag:

En øjeblikkelig Forhøjelse af den skolepligtige Alder til 15 Aar, eventuelt endnu højere.

Gratis Fortsættelsesundervisning for de unge, der forlader Skolen, indtil passende Beskæftigelse kan skaffes dem.

Gratis eller billig Adgang til Højskoler og tekniske Skoler.

Endvidere foreslaas Oprettelsen af Centrer, hvor unge Mennesker mellem 18 og 25 Aar kan øve sig i deres Fag. Derudover skal der gives dem nogen almindelig Undervisning .

Endelig foreslaas Oprettelse af Arbejdslejre for unge mod at den Arbejdsløshedsunderstøttelse, der oppebæres, indgaar i Lejrens Kasse.

Arbejdet i disse Centrer skal være af en saadan Art, at de ikke paaføres de normalt arbejdende nogen Konkurrence.

Foruden Forplejning og Beklædning ydes Lommepenge, ligesom Kontingenter til Arbejdsløshedskasse, Sygekasse m. v. dækkes.

Paa Grundlag af de foretagne Beregninger anslaar Arbejdsbureauet Antallet af unge arbejdsløse under 25 Aar i hele Verden til omkring 6—7 Millioner, d. v. s. $^1/_4$ Del af det samlede Antal arbejdsløse, der anslaas til 25 Millioner.

TÆNDSTIKINDUSTRIEN. Siden Kreuger-Koncernens Sammenbrud er der sket en væsentlig Forskydning i den internationale Tændstikhandel. Mens Sverige tidligere leverede 50 pCt. af Totaleksporten, har den svenske Tændstikindustri nu mistet sin dominerende Betydning paa Verdensmarkedet, navnlig grundet paa Konkurrencen fra Japans og Sovjetruslands Side. Efter at være befriet for den svenske Kontrol, har Japan forøget sin Eksport ganske betydeligt paa Basis af yderst lave Priser. Den største Udvikling opviser dog Tændstikindustrien i Sovjetrusland, som efter Produktionens Størrelse nu er rykket op paa den første Plads. Denne Udvikling blev muliggjort ved en Koncentration af Produktionen i de største Fabriksanlæg, hvis Modernisering og specielle Automatmaskiner gjorde det muligt at forøge Produktionen og lette Arbejdet. Medens U. S. A.s Produktion ikke overskrider 7—8 Millioner Kasser og Sverige i de sidste Aar før Krigen ikke producerede mere end 4—5 Millioner, var Ruslands Produktion i 1934 steget til 10 Millioner Kasser eller 10 Milliarder Æsker. Ganske vist raader Rusland over Verdens rigeste Hjælpekilder af første Klasses Asp, mens de andre Lande med en udviklet Tændstikindustri enten overhovedet mangler Aspetræ eller Aspeforekomsten er i Nedgang. For Sverige har Følgen af denne Konkurrence været, at dets Eksport er sunken meget betydeligt, at den ene Fabrik efter den anden er lagt stille og at de tilbageværende Fabrikker ikke har stort mere end halv Beskæftigelse.

Lønbevægelser og Konflikter.

Arbejdsmænd hos Entreprenørforeningens Medlemmer.

Den 15. November behandledes ved et Fællesmøde en Paatale fra Entreprenørforeningen over, at Dansk Arbejdsmandsforbunds Afdeling i Løkken ved Licitation havde overtaget et Gravearbejde til Vandledning til en Betaling, der ligger under den med Entreprenørforeningen indgaaede Overenskomst.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, og Arbejdsgiverforeningen indbringer Sagen for Den faste Voldgiftsret.

Billedskærere hos Billedskærermester H. Christensen, Aarhus.

Paa et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 13. December behandledes en Klage fra Billedskærer- og Dekorationsbilledhuggerforbundet over, at Billedskærermester H. Christensen, Aarhus, havde oprettet en Værkførerstilling med Forbud mod, at den paagældende er Medlem af Fagforeningen.

Da Billedskærermesteren paa Mødet udtalte, at den paagældende Værkfører ikke vil blive beskæftiget som Svend udover gennemsnitlig en Trediedel af Arbejdstiden, trak Forbundet Klagen tilbage, idet man dog forbeholdt sig, forsaavidt Udtalelsen ikke overholdes, at føre Sagen frem for Den faste Voldgiftsret.

Arbejdsmænd hos A/S Gummifabriken »Tretorn«, Helsingør.

Ved et Møde i Arbejdsgiverforeningen den 12. December forhandledes mellem Repræsentanter for A/S Gummifabriken »Tretorn« i Helsingør og Dansk Arbejdsmandsforbund og Hovedorganisationerne om Oprettelse af en Overenskomst.

Da Gummifabriken ogsaa vil beskæftige unge mandlige Arbejdere under 18 Aar, forlangte Arbejderrepræsentanterne, at Overenskomsten ogsaa skulde omfatte de unge Arbejdere.

Da Arbejdsgiverforeningens Repræsentant absolut modsatte sig Oprettelse af en Overenskomst for unge Arbejdere, afbrødes Mødet.

Bagere hos Bagermester Harald Rasmussen, København.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 18. December forhandledes om en af Bageri- og Konditoriarbejderforbundet fremsendt Klage over, at Bagermester Harald Rasmussen, København,

ikke har efterlevet Overenskomstens Bestemmelse vedrørende Løn- og Arbejdstid.

Paa Mødet oplystes det, at Bagermester Rasmussen havde aflønnet 2 Svende med Halvdelen af den overenskomstmæssige Løn.

Forbundet krævede en Bod for Overenskomstbrudet. Da der ikke opnaaedes Enighed, meddelte Forbundet, at det vilde indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Tekstilarbejdere hos Firmaet A/S Henriques & Løvengreen, København.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 3. Januar forhandledes om en af Tekstilfabrikantforeningen fremsendt Klage over, at Arbejderne hos Firmaet A/S Henriques & Løvengreens Trikotagefabrik i København Fredag den 16. November 1934 havde iværksat en uvarslet Arbejdsstandsning.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, hvorefter Arbejdsgiverforeningen meddelte, at den vilde indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 2058:

Strejkevarslet overfor A/S Burmeister & Wain paa Kravet om Overingeniør Gundestrups Fjernelse.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 27. December 1934 i Sag Nr. 2058: Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og dennes Medlem, A/S Burmeister & Wain mod De samvirkende Fagforbund for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund og for Specialarbejderforbundet.

Den 27. November 1934 fremsendte Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund en saalydende Skrivelse til Dansk Arbejdsgiverforening:

»Med nærværende undlader vi ikke at meddele den ærede Arbejdsgiverforening, at da det gennem en Aarrække har været umuligt for vore hos A/S Burmeister & Wain, Refshaleøen, beskæftigede Medlemmer at faa tilvejebragt saadanne Forhandlingsformer, at Overenskomstens Forudsætninger og Fagets Voldgiftsregler har kunnet opfyldes, og da vi maa anse Hr. Overingeniør Gundestrup som værende den stadige Aarsag til den stigende Uro paa Arbejdspladsen, agter vi at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om, at der iværksættes Arbejdsstandsning af vore paa Refshaleøen beskæftigede Medlemmer, indtil nævnte Overingeniør er fjernet som Mellemled mellem Virksomhedens øverste Ledelse og Arbejderne.«

Samtidig fremsendte Specialarbejderforbundet en ligelydende Skrivelse.

Arbejdsgiverforeningen svarede under 29. samme Maaned Forbundene saaledes:

»Ved anbefalet Skrivelse af 27. ds. meddeler De os, at man agter at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om Iværksættelse af Arbejdsstandsning hos A/S Burmeister & Wain, Refshaleøen, paa Kravet om, at Overingeniør Gundestrup fjernes som Mellemled mellem Virksomhedens øverste Ledelse og Arbejderne.

Vi staar ganske uforstaaende overfor, at det ærede Forbund har foretaget et saa uhørt Skridt som at misbruge Adgangen til Varsling af Strejke til en personlig Forfølgelse af en af A/S Burmeister & Wains overordnede Funktionærer — et Skridt, der i sig selv er en saa aabenlys Fornægtelse af de Grundprincipper, der har fundet deres tydelige Udtryk i Septemberforliget, at vi ikke havde ventet, at Forbundet vilde lægge Navn hertil.

I Henhold til Loven om Den faste Voldgiftsret af $^4/_{10}$ 1919 § 4 B, Punkt 5, nedlægger vi selvfølgelig den alvorligste Protest mod Varslets Lovlighed og forbeholder os, saafremt Varslet ikke straks tages tilbage, øjeblikkelig at indbringe Klage over dette ulovlige Skridt for Den faste Voldgiftsret.«

hvorefter Forbundene under 5. December fremsendte 2. Strejkevarsel, saaledes at Arbejdsstandsningen skulde træde i Kraft fra og med den 13. December.

Om Sagen har der derefter været afholdt Fællesmøde den 8. December, hvor Forbundene indgik paa at udsætte de varslede Strejkers Ikrafttræden, indtil Den faste Voldgiftsret har afsagt Kendelse om Varslernes Lovlighed.

Ved Klage af 8. December har Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien og dennes Medlem, A/S Burmeister & Wain, derefter indklaget De samvirkende Fagforbund for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund og for Specialarbejderforbundet og under Henvisning til Septemberforligets Punkt 4 paastaaet Varslerne kendt ulovlige.

Til Begrundelse af, at Forbundene har anset det for nødvendigt at varsle Strejke paa Kravet om, at Overingeniør Gundestrup fjernes som Mellemled mellem Selskabets øverste Ledelse og Arbejderne, har de Indklagede anført, at Overingeniøren gennem Aaringer har tilsidesat alle rimelige Hensyn til Arbejderne og ladet haant om de Forudsætninger, som Samarbejdet paa Værkstederne nødvendigvis maa hvile paa. Der er paa Refshaleøen opstaaet en fuldkommen uholdbar Situation, der skyldes, at Ledelsen paa denne Arbejdsplads ikke alene ikke har forstaaet at komme i et godt Forhold til Arbejderne, men ved sin Optræden næsten synes at tilstræbe det størst mulige Modsætningsforhold.

Arbejdspladsens øverste Leder er Direktør Bondegaard, der ikke personlig deltager i Forhandlinger med Tillidsmændene og aldrig viser sig ved Mæglings- og Timandsmøder, men benytter Overingeniør Gundestrup, der efter de Indklagedes Mening savner Forudsætningerne for at kunne forhandle sig til Rette, det være sig med Tillidsmændene eller med Forbundenes Repræsentanter. Paa Arbejdspladsen udviser Overingeniøren en

brøsig og brutal Optræden og en hensynsløs Forfølgelse af de Tillidsmænd eller Arbejderrepræsentanter, der under Forhandlingerne paadrager sig hans Uvilje, med det Resultat, at det er overmaade vanskeligt at faa valgt Tillidsmænd paa Refshaleøen, fordi de enkelte Arbejdere frygter for Konsekvenserne, som i adskillige Tilfælde har været, at de er blevet afskediget og ikke mere kan erholde Arbejde hos Selskabet.

Hele dette Forhold har efter de Indklagedes videre Anbringende medført en voksende Uro paa Arbejdspladsen, hvilket til Tider giver sig Udslag i Arbejdsstandsninger fra Arbejdernes Side og samtidig paa Grund af den Irritation, der hersker blandt Arbejderne over Ledelsens Optræden, gør det vanskeligt for Forbundene at tilvejebringe ordnede Tilstande. Forbundene har gentagne Gange gennem flere Aar baade overfor Jernindustriens Sammenslutning og i Arbejdsgiverforeningen beklaget sig over Overingeniørens Optræden, uden at Arbejdsgiverforeningen har grebet ind for at tilvejebringe forsvarlige Tilstande. Ogsaa overfor Selskabets øverste Ledelse har Smedeforbundet gentagne Gange beklaget sig og givet Udtryk for, at det maatte fralægge sig ethvert Ansvar for Følgerne af fortsat at bevare Overingeniøren som Forhandler. Men saa langt fra, at man har taget Klagen til Følge, har man tværtimod udvidet Overingeniørens Omraade fra oprindelig kun at være Refshaleøens til efter Selskabets Rekonstruktion i 1933 at strække sig over samtlige Arbejdspladser, saaledes at Overingeniøren nu ogsaa deltager i Forhandlinger vedrørende Fabrikken paa Christianshavn og Virksomheden paa Teglholmen med det Resultat, at der ikke kan opnaas Ordning paa de opstaaende Divergenser.

Til nærmere Karakteristik af Arbejdsforholdet paa Refshaleøen anfører de Indklagede følgende:

I 1927 blev to Medlemmer af Nitternes Priskurantudvalg, Nitterne Vilhelm Klysner og Albert Andersen, der begge var dygtige Arbejdere, afskedigede, fordi de under Forhandlingerne havde paadraget sig Overingeniørens Unaade. Klysner fik senere Arbejde paa Københavns Flydedok og Skibsværft, men da denne Virksomhed blev overtaget af A/S Burmeister & Wain, blev han efter Ordre af Overingeniøren afskediget. Ingen af de to nævnte Nittere har senere kunnet faa Arbejde paa Refshaleøen.

Skibsbygger Vilhelm Eisen, der tidligere havde været Tillidsmand i ca. 8 Aar og arbejdet paa Refshaleøen i 15 Aar, blev afskediget i 1931 og har ikke senere kunnet opnaa Arbejde.

I December 1931 afskedigedes Tillidsmanden for Skibsbyggerne, Thorvald Nielsen. Han havde været beskæftiget paa Refshaleøen i 22 Aar og været Tillidsmand i 3 Aar. Han har heller ikke senere kunnet opnaa Arbejde hos Selskabet.

I Sommeren 1933 blev Tillidsmanden for Grovsmedene, Lorentz Andersen, afskediget. Han havde været hos Selskabet i 16—17 Aar. Til Trods for, at han stadig søgte Arbejde, blev han ikke paany antaget paa Refshaleøen, men en anden blev sat ind paa hans Plads.

I November 1933 blev Tillidsmanden for Stemmerne, Møller Laursen, der havde været Tillidsmand i 15 Aar og været beskæftiget hos Selskabet i ca. 31 Aar, ligeledes afskediget, fordi han under Forhandlinger med Selskabets Ledelse havde paadraget sig dens Uvilje. Heller ikke Møller Laursen har senere kunnet faa Arbejde hos Selskabet.

Tillidsmanden for Maskinarbejderne, Aksel Osbech, har været beskæftiget paa Refshaleøen i 21 Aar, deraf som Tillidsmand fra 1921. Han har i den forløbne Tid med et Par enkelte Undtagelser været beskæftiget ved Akkordarbejde om Bord enten ved Nybygnings- eller Reparationsarbejde. I 1925 førtes en Række Akkordforhandlinger, hvorunder Osbech paadrog sig Ledelsens Mishag. Det bevirkede, at han blev overflyttet fra sit sædvanlige Arbejde til Arbejde uden Akkord i Værkstedet. Sagen blev behandlet ved Mæglingsmøde og endte med, at Osbech atter kom til sit gamle Arbejde. Efter Selskabets Rekonstruktion i 1933 blev Maskinafdelingen paa Refshaleøen underlagt Skibsafdelingen, og nu fik Osbech af Overingeniør Gundestrup Meddelelse om, at dersom han blev truffet andre Steder paa Værftet, end hvor han havde sit Arbejde, vilde han blive sat i Værkstedet for at komme under mere effektiv Kontrol. Da Osbech tillige er Fællestillidsmand, og da der til Tider paa Værftets store Areal er mange Skibe, der hver for sig er en selvstændig Arbejdsplads, og da Arbejdet udføres i Akkord, opstaar der ofte Divergenser, som Tillidsmanden maa medvirke til at bringe ud af Verden. Ifølge Overenskomstens § 4, 2. Stk. er det netop fastslaaet, at Tillidsmanden har Ret til at konferere med sine Kammerater, naar han opfordres dertil i Henhold til §§ 1, 7 og 8. Overingeniørens Paalæg er derfor i Strid med Overenskomsten, men alligevel blev Osbech i Juni 1933 overflyttet til Maskinværkstedet, og for yderligere at genere ham, har man nægtet at give ham Akkord paa Arbejdet. Nu er Osbech blevet opsagt til Fratrædelse den 1. Februar, hvorom nærmere nedenfor.

Tillidsmænd for Skibsværftsarbejderne, for Borere og Forholdere er ligeledes afskedigede, uden at det senere har været dem muligt at opnaa Arbejde.

Under Forhandlingerne paa Arbejdspladsen bliver Tillidsmændene ofte behandlet paa en upassende Maade. Ved en Forhandling med Osbech i Juni 1933 paastod Hr. Gundestrup, at Osbech var en Skamplet for Arbejderne paa Refshaleøen, og naar han var derude endnu, var det, fordi Direktør Overgaard havde holdt Haanden over ham, men da denne nu var borte, skulde Gundestrup nok sørge for, at Turen snart kom til Osbech. Ved en anden Forhandling beskyldtes en anden Tillidsmand for Bedrageri.

Som et Eksempel paa den Tone, der anlægges overfor Arbejderne, kan anføres, at i Marts 1929 forulykkede en Arbejder paa Firmaets Flydedok. Da Arbejderne henvendte sig til Direktør Bondegaard for at faa indført saadanne Foranstaltninger, som i Fremtiden kunde forebygge Ulykkestilfælde af lignende Art, blev de afvist med en Udtalelse om, at det var unødvendigt, da Arbej-

derne jo kunde se sig for. Da Arbejderne paa Grund af Ulykkestilfældet forlod Arbejdspladsen, indklagede Selskabet dem for ulovlig Arbejdsstandsning.

Grundet paa den Optræden, som Tillidsmændene er udsat for fra Hr. Gundestrups Side, havde Borerne besluttet, at der skulde være 2 Mand ved Forhandlingerne med Overingeniøren, men da Borernes Tillidsmand indfandt sig hos Hr. Gundestrup sammen med Klubbens Næstformand, for Hr. Gundestrup op og hævdede, at han ikke havde med andre end Tillidsmændene at gøre, og at disse maatte komme alene, hvis de vilde forhandle med ham. Borerne stod imidlertid fast paa deres Standpunkt, men kort Tid efter blev den paagældende Næstformand afskediget.

I de senere Aar er det efter de Indklagedes Anbringende særlig Mangelen af Overarbejdsregler, der har medført stadig stigende Gnidninger mellem Arbejderne og Ledelsen. Efter at det gamle Overarbejdsreglement var opsagt, har det nemlig ikke været muligt at opnaa Enighed om et nyt, og denne Tilstand har Hr. Gundestrup benyttet til gennem rigoristiske Cirkulærer til Funktionærerne at paalægge disse at afskedige de Folk, der af en eller anden Grund forsømmer, fordi al Forsømmelse i Hr. Gundestrups Opfattelse er Afspadsering af Overarbejde. I denne Forbindelse maa det bemærkes, at det drejer sig om en Arbejdsplads, hvor Arbejderne kræves til Arbejde alle mulige Tider paa Døgnet, og ligeledes afskediges, saa snart Arbejdet er færdigt. Ved Behandlingen af Sagen vedrørende Nitterkonflikten i August 1934 blev det saaledes konstateret, at der var Arbejdere, der i Løbet af 2 Aar havde haft 40 Arbejdsperioder paa Refshaleøen. Samtidig har Ledelsen, til Trods for den omfattende Arbejdsløshed blandt Metalarbejderne, krævet Overarbejde i en saadan Grad, at Arbejderne Gang paa Gang har reageret derimod, og da en Tillidsmand henvendte sig til Hr. Gundestrup og foreslog Skiftehold paa Arbejdet i Stedet for Overarbejde, fik han den Besked, at hvis Folk ikke vilde arbejde over, kunde de ikke være paa Arbejdspladsen. Som Bevis paa det Misbrug af Overarbejde, der finder Sted, kan det anføres, at 52 Stemmere i April Kvartal i Aar tilsammen havde 22,680 Timer, hvoraf de 2223 Timer eller ca. 10 % var Overtid. I Juni Maaned havde 61 Nittere 1218 Overtimer, hvilket udgør 20 Overtimer pr. Mand.

Det er ogsaa et Overarbejdsspørgsmaal, der er blevet den direkte Aarsag til den varslede Strejke. For ca. 1 Maaned siden blev 22 Mand, Medlemmer af de 2 omhandlede Forbund, beordret til at arbejde uafbrudt fra Lørdag Morgen til Søndag Morgen. Den følgende Mandag gik Arbejderne ikke paa Arbejde, og da Fredagen kom, var der sket Fradrag i deres Overtidstillæg med den Motivering, at Bestemmelsen i »Fælles Værkstedsregler« om, at »forsømt Tid af den normale ugentlige Arbejdstid fradrages Overarbejdstiden«, hjemlede Selskabet Ret til at foretage de omhandlede Fradrag. Dette var i Strid med den Kotume, der altid har bestaaet paa de københavnske Skibsværfter, at uanset Forsømmelser fik Arbejderne deres Overtidstillæg uden Fradrag. Resultatet af Hr. Gundestrups Overgreb blev, at Arbejderne nægtede at arbejde over, hvilket var ulovligt, men som var let forklarligt, saaledes som Forholdene havde udviklet sig. Under disse Omstændigheder, og da det som anført havde vist sig umuligt baade ad organisationsmæssig Vej og ved direkte Henstilling til Selskabets øverste Ledelse at faa Hr. Gundestrup fjernet fra Arbejdsforholdet, besluttede de to Forbund gennem Arbejdsstandsning at fremtvinge Hr. Gundestrups Fjernelse, ikke for at genere Selskabet, tværtimod alene for at faa tilvejebragt samme Ro og Orden paa denne som paa andre Arbejdspladser. Samtidig blev det efter Forhandling mellem Sammenslutningen og Forbundene i Arbejdsgiverforeningen paalagt Arbejderne at ophæve den trufne Beslutning, hvilket ogsaa skete.

Hertil knytter der sig imidlertid en ny Begivenhed, der er indtruffet samme Dag, det første Strejkevarsel blev afgivet. Da nemlig den foran omtalte Fællestillidsmand Osbech den 27. November, Dagen efter at Overarbejdsvægringen havde været behandlet i Arbejdsgiverforeningen, henvendte sig til Hr. Gundestrup og anmodede denne om Tilladelse til at holde et Møde med Fællesklubbens Repræsentanter for at gøre dem bekendt med Organisationernes Paabud om at tage den trufne Beslutning om Standsning af Overarbejde tilbage, idet Osbech gjorde opmærksom paa, at Mødet kunde komme til at vare lidt længere end Middagspausen, erklærede Hr. Gundestrup kort, at Osbech vel kendte sin Overenskomst, og at Arbejderne ikke havde Lov til at holde Møde i Arbejdstiden. Paa Grund af den stærke Spænding, der herskede mellem Arbejderne, ansaa Osbech det for at være i alle Parters Interesse, at Mødet straks blev afholdt, og da dette varede ½ Time længere end Middagspausen, blev Fællestillidsmanden Dagen efter kaldt ind til Direktør Bondegaard, hvor ogsaa Hr. Gundestrup var til Stede, og Direktøren meddelte Osbech, at han med de i Overenskomsten anførte 2 Maaneder var opsagt til at fratræde Arbejdspladsen fra 1. Februar 1935. Her foreligger efter de Indklagedes Mening ikke alene et nyt Overgreb, men et afgjort Brud paa Overenskomsten, der kun, naar der foreligger tvingende Aarsager, giver Arbejdsgiverne Ret til at opsige en Tillidsmand.

Naar Klagerne henviser til Septemberforligets Punkt 4, og hævder Arbejdsgivernes Ret til at lede og fordele Arbejdet samt til at anvende den efter deres Skøn til enhver Tid passende Arbejdskraft, og dermed vil frakende Fagorganisationerne Ret til at kræve en Funktionær fjernet, saa er det absolut ikke Meningen med den paagældende Bestemmelse, at den Arbejdsgiverne tillagte Ret er aldeles ubegrænset. Det vil jo føre til fuldkommen uholdbare Tilstande, hvis Arbejderne uden Hensyn til, hvorledes de behandles, skal være tvungne til at arbejde under en Funktionær som Hr. Gundestrup. I saa Henseende henviser de Indklagede til Kendelse i Sag Nr. 1536, idet de Grænser, som Den faste Voldgiftsret her sætter for, hvad Arbejderne maa finde sig i fra Arbejdsledelsens Side,

i det her omhandlede Tilfælde er betydeligt overskredne. Her er ikke Tale om et spontant Udslag af Uvilje eller om en øjeblikkelig opstaaet Misstemning, her er Tale om en gennem mange Aar gennemført Chikane baade overfor Arbejdernes Tillidsmænd paa Arbejdspladsen og Fagorganisationernes Repræsentanter, her er Tale om en Mand, der er fuldkommen uegnet til at fremme et roligt og godt Samarbejde paa Arbejdsstedet, saaledes som det er paalagt Arbejdernes Tillidsmænd overenskomstmæssigt at bidrage til.

Under Henvisning hertil nedlægger de Indklagede Paastand paa, at de givne Strejkevarsler kendes lovlige, og at Selskabet kendes pligtigt til at udbetale Overtidstillæg i Overensstemmelse med den mangeaarige Kotume, der har været paa Værfterne, og til at tage Opsigelsen af Tillidsmand Osbech tilbage, samt paa, at Selskabet idømmes en passende Bod for det skete Overenskomstbrud.

Klagerne har heroverfor nedlagt Paastand paa, at Spørgsmaalet om Udbetaling af Overtidstillæg og om Tillidsmand Osbechs Afskedigelse afvises fra Voldgiftsretten, og har til Imødegaaelse af det af de Indklagede anførte, bemærket følgende:

Arbejdsforholdene paa Refshaleøen er i det store og hele gode, undtagen forsaavidt angaar Medlemmer af de to indklagede Forbund. Da der er Tale om en meget stor Arbejdsplads, er det nødvendigt at stille strenge Fordringer til Overholdelse af Disciplin og Orden. Naar Direktør Bondegaard ikke selv deltager i Forhandlingerne med Arbejderne, er Grunden den, at hans Tid ikke tillader det. Overingeniør Gundestrup har i de 22 Aar, han har været knyttet til Værftet, forstaaet at behandle Arbejdere paa rigtig Maade, og hans Forhandlinger med Tillidsmændene er der intet at udsætte paa. Blandt Medlemmer af de to omhandlede Forbund er der imidlertid mange tilfældige Arbejdere, hvilket ogsaa har sat sit Præg paa deres Tillidsmænd. I Kraft af den Beskyttelse, Tillidsmændene efter Overenskomsten nyder, kan de i Stedet for at virke efter deres Bestemmelse blive til en Svøbe for det gode Arbejdsforhold. Som et Bevis paa Overingeniørens Forhandlingsdygtighed anføres, at han efter i 1933 ogsaa at have faaet Tilsyn med Teglholmen har gennemført en ny Akkordordning til Arbejdernes Tilfredshed.

De af de Indklagede nævnte Eksempler paa Afskedigelser af Tillidsmænd eller Arbejdere, der har deltaget i Forhandlinger med Overingeniøren og derved skulde have paadraget sig hans Mishag, er af Klagerne nærmere imødegaaet for hvert enkelt Tilfælde. Klagerne hævder, at Fremstillingen er urigtig og vildledende, idet alle de nævnte Personer — bortset fra Osbech — er afskedigede paa Grund af Arbejdsmangel. Naar man ved Genantagelse af Arbejdere ikke har genantaget de nævnte Personer, har det sin Grund i, at man har anset dem for uegnede, blandt andet fordi de havde bidraget til at skabe Uro blandt Arbejderne eller for en enkelts Vedkommende, fordi han havde gjort sig skyldig i Uregelmæssigheder.

Værftet savner ikke Overarbejdsregler. Efter at Arbejderne selv havde opsagt det fra 1922 gældende Overarbejdsreglement til Ophør den 31. Oktober 1931, gælder med Hensyn til Overarbejde de almindelige Overenskomsters Regler derom, nemlig § 8 i Overenskomsterne mellem Sammenslutningen og henholdsvis Smede- og Maskinarbejderforbundet og Specialarbejderforbundet og § 2, næstsidste Stykke i »Fælles Værkstedsregler«. De af de Indklagede kaldte »rigoristiske« Cirkulærer for Ledelsen gaar ud paa, at de nævnte Overarbejdsbestemmelser nøje skal overholdes. Der finder ikke Misbrug af Overarbejde Sted, idet dette holdes indenfor de Grænser, der var fastsat i det gamle Overarbejdsreglement af 1922. Klagerne bestrider, at der foreligger nogen Kutyme for, at forsømt Tid af den normale ugentlige Arbejdstid ikke kan fradrages Overarbejdstiden, men dette Spørgsmaal kan i hvert Fald ikke tages under Paakendelse under denne Sag, da der er organisationsmæssige Forhandlinger verserende derom for Øjeblikket.

Hvad angaar Fællestillidsmanden Osbechs Afsked anfører Klagerne, at denne har været berettiget. Efter Overenskomsternes § 4 er det ikke Tillidsmanden tilladt ved Udførelsen af de ham paahvilende Hverv at forsømme sit Arbejde eller i Arbejdstiden at konferere med andre Arbejdere, medmindre han er opfordret hertil i Henhold til Overenskomsternes §§ 1, 7, 8, og han i hvert enkelt Tilfælde har truffet Aftale med Arbejdsgiverens Repræsentant, men i det paagældende Tilfælde havde Gundestrup udtrykkelig meddelt Osbech, at Arbejderne ikke havde Lov til at holde Møde i Arbejdstiden. Da Osbech saaledes handlede i Strid med et ham udtrykkelig givet Paabud, blev han opsagt til Afsked med 2 Maaneders Varsel, men Grunden til Afskedigelsen var ikke blot hans Overtrædelse af Paabudet, men ogsaa at han trods Forbud derom »i Tide og Utide« færdedes rundt paa Værkstederne og forhandlede med Arbejderne om Spørgsmaal, der ikke vedrørte hans Stilling som Fællestillidsmand. Klagerne protesterer iøvrigt imod, at Spørgsmaalet om Berettigelsen af Tillidsmandens Afskedigelse tages under Paakendelse under denne Sag, da det efter Overenskomstens § 2, sidste Stykke henhører under voldgiftsretslig Afgørelse.

Sluttelig anfører Klagerne, at Forbundene, hvis de formente at have Grund til at fremføre Klager over Værftets Ledelse, specielt over Overingeniør Gundestrups Optræden overfor Arbejderne, burde have fremført disse overfor Direktionen eller Bestyrelsen, eventuelt have fremført dem overfor Jernindustriens Sammenslutning eller overfor Arbejdsgiverforeningen, hvorefter de vilde være blevet gjort til Genstand for sædvanlig organisationsmæssig Forhandling, men at fremsende Strejkevarsler angaaende Kravet om Overingeniørens Fjernelse, uden at organisationsmæssig Forhandling overhovedet har fundet Sted, er — rent bortset fra Kravets Urimelighed — retsstridigt.

Foreløbig bemærkes, at Klagernes Henvisning til at det af Forbundene stillede Krav om Overingeniør Gundestrups Fjernelse er i Strid med Sep-

temberforligets Punkt 4 og derfor ugyldigt, ikke uden videre kan godkendes. Retten for Arbejdsgiveren til at lede Arbejdet er ikke nogen ensidig Ret, men en Ret, der forpligter Arbejdsgiveren til at lade Samarbejdet med Arbejderne foregaa paa en for dem forsvarlig Maade. Det første Afsnit af Overenskomsterne mellem Jernindustriens Sammenslutning og de to i Sagen omhandlede Forbund indeholder de nærmere Regler om »Samarbejdet«. Ifølge disse udnævner Arbejderne paa hver Virksomhed Tillidsmænd, der skal være Arbejdernes Talsmænd overfor Arbejdsgiveren eller dennes Repræsentant, og Tillidsmanden er forpligtet til at forebringe sine Kammeraters Klager og Henstillinger for Arbejdsgiveren. Arbejdsgiveren er efter Opfordring af Tillidsmanden pligtig til at tilkalde Tillidsmanden til Drøftelse af værkstedstekniske og andre Forhold. Der stilles visse Betingelser for at opnaa Valg som Tillidsmand, og der er indrømmet vedkommende Arbejdsgiverorganisation en vis Paataleret overfor Valget. Til Værn af Tillidsmanden er det fastsat, at hans Afskedigelse skal være begrundet i tvingende Aarsager. Det er Tillidsmandens Pligt saavel overfor sin Organisation som overfor Arbejdsgiveren at gøre sit bedste for at vedligeholde og fremme et roligt og godt Samarbejde paa Arbejdsstedet. Kan Enighed om Akkord ikke opnaas gennem fri Forhandling mellem Arbejdsgiver og Arbejder, er hver af Parterne berettiget til at tilkalde Tillidsmanden til Deltagelse i den videre Forhandling. Saafremt Fordring om Overarbejde efter Arbejdernes eller Tillidsmandens Skøn overdrives, er Tillidsmanden berettiget til at forhandle derom med Arbejdsgiverens Repræsentant, eventuelt med Arbejdsgiveren selv.

Af de her fremhævede Bestemmelser fremgaar, at der angaaende mangfoldige Spørgsmaal vedrørende Samarbejdet mellem Arbejdsgiveren og Tillidsmanden paa Arbejdernes Vegne kan og skal finde Forhandling Sted, og det er klart, at Arbejdsgiveren, saafremt han ønsker, at disse Forhandlinger skal finde Sted med en Repræsentant for ham, maa udvælge en Person, der er egnet dertil, da det gode Samarbejde, som Overenskomsten tilsigter at opnaa, og som er begge Parters Ret, ellers ødelægges.

Spørgsmaalet i nærværende Sag kan derfor ikke afgøres ved en blot Henvisning til Septemberforligets Punkt 4, men maa afhænge af, om de Indklagede har Ret i deres Paastand om, at Overingeniør Gundestrup er uegnet til at forhandle med Arbejderne efter de Forudsætninger, Septemberforliget og Overenskomsterne indeholder.

I saa Henseende maa nu først fremhæves, at alt tyder paa, at Tonen mellem Overingeniør Gundestrup og Arbejderne ikke er god, og at hans Optræden overfor Arbejderne er noget stejl. Fra begge Sider kræves der i Arbejdsforhandlinger en vis Smidighed og personlig Hensynsfuldhed. Om Gundestrup mangler disse personlige Egenskaber, eller Forholdet mulig er det, at han fra Direktør Bondegaard har faaet bestemte Direktiver at følge, kan Retten ikke afgøre. Retten maa anse det for uheldigt, at alle Forhandlinger med Arbejderne foregaar uden Direktør Bondegaards Nærværelse, idet saadanne ofte kræver Dispositioner, som kun kan træffes paa Stedet af den øverste, ansvarlige Leder. Retten mener derfor at kunne fastslaa, at de Indklagede i nogen Grad har Ret i deres Beklagelse over den Maade, hvorpaa Forhandlingerne nu foregaar, og finder, at det maa være Direktionens, eventuelt Bestyrelsens Pligt at medvirke til, at Ledelsen af Arbejderne og Forhandlingerne med deres Tillidsmænd foregaar paa en saadan Maade, at de ikke giver Arbejderne rimelig Grund til Klager.

Hvad angaar de af de Indklagede fremførte Tilfælde af Afskedigelser, er Forholdet det, at de paagældende Arbejdere, der enten var Tillidsmænd eller havde deltaget i Forhandlinger med Ledelsen, er blevet afskediget paa Grund af Arbejdsmangel og senere, da der atter var Brug for Arbejdere af samme Slags, ikke er genantagne, men nye Arbejdere taget ind i deres Sted. Hvis man systematisk udelukker Tillidsmænd, der under Forhandlinger har haft en anden Mening om foreliggende Spørgsmaal end Ledelsen, fra Genantagelse, underminerer man selvsagt Tillidsmandsinstitutionen. Nogle af de foreliggende Tilfælde synes at vise, at Ledelsen har været vel haardhændet i saa Henseende, og selv om Overenskomsten ikke hjemler Tillidsmænd en fortrinsvis Ret til Genantagelse, er det i Overenskomstens Aand, at de ikke gøres til Genstand for Forfølgelse, fordi de ved forekommende Lejlighed har udtalt deres fra Ledelsen divergerende Mening.

Hvad angaar det af de Indklagede rejste Spørgsmaal om Overtidsbetaling, vil dette efter Klagernes Paastand være at henvise til organisationsmæssig Forhandling og Afgørelse.

Ligeledes vil Spørgsmaalet om Berettigelsen af Tillidsmand Osbechs Afskedigelse være at henvise til Afgørelse efter de mellem de paagældende Organisationer gældende Regler for Behandling af faglig Strid. Retten finder dog Anledning til herom at bemærke, at man ikke kan billige, at Gundestrup ikke meddelte Osbech Tilladelse til at forhandle med Fællesklubbens Repræsentanter, for at han hurtigst muligt kunde formaa Arbejderne til at tage den ulovlige Beslutning om Overarbejdsvægringen tilbage.

Hvad angaar Hovedspørgsmaalet i Sagen, maa Retten efter det foranførte statuere, at der ikke foreligger tilstrækkeligt Grundlag for at godkende de afgivne Strejkevarsler, men maa henvise Forbundene til gennem organisationsmæssige Forhandlinger at søge tilvejebragt de fornødne Ændringer. Varslerne vil som Følge heraf være at annullere.

Sagens Omkostninger findes hver af Parterne at burde betale med Halvdelen.

Kendelse:

De af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund og af Specialarbejderforbundet den 27. November og 5. December 1934 overfor A/S Burmeister & Wain afgivne Strejkevarsler annulleres.

Spørgsmaalene om Udbetaling af Overtidstillæg og om Berettigelsen af Tillidsmand Osbechs Afskedigelse, henvises til Forhandling og Afgørelse

efter de mellem de paagældende Organisationer gældende Regler for Behandling af faglig Strid.

I Sagsomkostninger betaler Klagerne og de Indklagede hver 150 Kr.

Sag Nr. 1973:

Arbejdsmænd hos Medlemmer af Svendborg Importørforening.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 6. December 1934 i Sag Nr. 1973: Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark og dennes Medlem, Svendborg Importørforening mod De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund og Forbundets Afdelinger i Svendborg.

Mellem Svendborg Importørforening og Dansk Arbejdsmandsforbunds Svendborg-Afdeling er der i sin Tid afsluttet en senest den 4. Juli 1930 fornyet faglig Overenskomst, der ikke senere er opsagt fra nogen af Siderne.

I Februar dette Aar vedtog Svendborg-Afdelingen, der bestod af ca. 1100 Medlemmer, at dele sig i 3 Afdelinger: en Afdeling A (Jord- og Bygningsarbejdere), en Afdeling F (Industriarbejdere) og en Afdeling T (Transportarbejdere). Om denne Deling gav Dansk Arbejdsmandsforbund ved Skrivelse af 4. Maj dette Aar Formanden for Svendborg Importørforening Meddelelse med Tilføjende, at Afdeling T, der omfattede Havnearbejdere, Lager- og Pakhusarbejdere, Kuske, Chauffører og dermed ligestillede, overtog Forpligtelserne og Rettighederne med Hensyn til den under 4. Juli 1930 med Svendborg Importørforening afsluttede Overenskomst.

Imidlertid havde der allerede tidligere rejst sig en Bevægelse blandt en Del Medlemmer af den gamle Svendborg-Afdeling med det Formaal, at faa gennemført en yderligere Deling af Afdelingen, saaledes at Havnearbejderne i et Antal af 60—70 søgte at danne en selvstændig Fagforening udelukkende for Arbejdet ved Havnen, hvilket Dansk Arbejdsmandsforbund modsatte sig. Ved Skrivelse af 31. Marts dette Aar signeret »Dansk Arbejdsmandsforbunds Afdeling Svendborg« og underskrevet »For Havnearbejdernes Fagforening« af Chr. Mikkelsen, som havde været Formand for Svendborg-Afdelingen og var Medlem af Dansk Arbejdsmandsforbunds Hovedbestyrelse, blev der givet Svendborg Importørforening Meddelelse om, at Havnearbejderne fra 1. April at regne havde dannet en særlig Fagforening for Havnearbejdere, hvorfor Importørforeningen anmodedes om ved et Udvalg at træde sammen med et Udvalg af Fagforeningen for at foretage den nødvendige Forandring i Overenskomstens Tekst og Indhold. Denne Meddelelse blev ved Skrivelse til Importørforeningen af 7. Maj underskrevet »paa Havnearbejdernes Fagforenings Vegne: Marius Jensen«, gentaget med en nærmere Redegørelse for den nye Fagforenings selvstændige Karakter.

I Anledning af det saaledes passerede meddelte Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark Dansk Arbejdsmandsforbund, at Sammenslutningen maatte hævde, at den gældende Overenskomsts Rækkevidde i Henseende til Rettigheder eller Forpligtelser ikke kunde begrænses ved ensidige Dispositioner af den ene Part i Overenskomstforholdet, og at Svendborg Importørforening derfor indtil videre vilde anse den bestaaende Overenskomst som gældende i dens hidtidige Udstrækning, ogsaa med Henblik paa den Arbejdskraft, som de af Overenskomsten omfattede Arbejdsgivere kan beskæftige i Henhold til Overenskomstens Bestemmelse herom.

Onsdag den 16. Maj indkom S/S »Felce« til Svendborg med en Ladning Foderstoffer. Lossearbejdet skulde begynde samme Dag Kl. 13½ og Mandskab hertil antages af Medlem af Svendborg Importørforening, Firmaet E. W. v. d. Hude & Søn. Firmaet fulgte herved den af Firmaet sædvanlig benyttede Fremgangsmaade, at lade Losseformand Laust Jørgensen udtage det fornødne Antal Havnearbejdere; der skulde bruges 45 Mand, men da Jørgensen, der tidligere havde været Medlem af den gamle Svendborg-Afdeling, men nu hørte til de udtraadte Havnearbejderes Fagforening, fortrinsvis mønstrede Folk blandt disse, vægrede Medlemmerne af Forbundets nye Transport-Afdeling T, der i et Antal af 30—40 var tilstede paa Havnepladsen, sig ved at lade sig mønstre. Følgen heraf blev, at der kom til at mangle 27 Mand til Lossearbejdets Udførelse. Om denne Vægring blev der straks gennem Havnesammenslutningen klaget til Dansk Arbejdsmandsforbund, som telefonisk anmodede Formanden for Svendborg Afdeling T. om at skaffe det fornødne Mandskab. Da det imidlertid ejheller lykkedes den følgende Dag, Torsdag, gennem Arbejdsanvisningskontoret at skaffe det fornødne Mandskab, lod Arbejdsgiveren for at begrænse paaløbende Udgifter Arbejdet fremskynde ved Etablering af Overarbejde med de 18 antagne Mænd, og Losningen, der skulde have været fuldført Torsdag den 17. Kl. 17 blev derefter tilendebragt med 9 Timers Forsinkelse Fredag den 18. Kl. 2 Fm.

Under denne Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark og Svendborg Importørforening indklaget De samvirkende Fagforbund og Forbundets Afdelinger i Svendborg med Paastand om, *at* det ved Rettens Kendelse statueres, at Dansk Arbejdsmandsforbund og de af Forbundets Afdelinger, som tidligere har udgjort Forbundets hidtilværende Afdeling i Svendborg, er bundne ved den ovennævnte Overenskomst, indtil den ved lovlig Opsigelse bringes til Ophør, og *at* der paalægges de samme Organisationer en Bod, der tillige kan tjene til Dækning af det Firmaet E. W. v. d. Hude & Søn paaførte Tab, som af Klagerne er opgjort til Kr. 781,44.

De Indklagede paastaar principalt Frifindelse og anfører til Støtte herfor, at det er Klagerne selv, der har foranlediget de paaklagede Vanskeligheder ved i Stedet for at rette sig efter den af Dansk Arbejdsmandsforbund givne Meddelelse om Svendborg-Afdelingens Tredeling ensidigt at støtte den illegitime Havneklub gennem Mønstring af denne Klubs Medlemmer, der tilmed paa Grund af deres Vægring ved at rette sig efter Dansk Ar-

bejdsmandsforbunds Anvisninger med Hensyn til Delingen af Svendborg-Afdelingen paa det daværende Tidspunkt ikke var Medlemmer af Dansk Arbejdsmandsforbund. Det bestrides ikke af de Indklagede, at den af Klagerne paastaaede Arbejdsvægring har fundet Sted, men det anføres som et undskyldende Moment, at Medlemmer af Afdeling T. har følt sig forurettede ved stedse at blive forbigaaede ved Antagelse af Havnearbejdere. Subsidiært har de Indklagede paastaaet en eventuel Bod nedsat, særlig under Hensyn til, at det opgjorte Beløb paa 781 Kr. 44 Øre er overdrevent, samt til at Arbejdsgiverne har modsat sig en forligsmæssig Ordning, i hvilken Henseende de Indklagede har oplyst, at de har tilbudt at afgøre Sagen ved at betale 725 Kr., et Tilbud som imidlertid nu ikke længere fastholdes.

Retten maa give Klagerne Medhold i, *at* den gamle Svendborg-Afdeling ikke gennem den stedfundne Tredeling, saalænge Overenskomsten af Juli 1930 bestaar uændret, kan være fritaget for de Afdelingen efter denne Overenskomst paahvilende Forpligtelser, som derfor nu maa paahvile de tre nye Afdelinger, i første Række, forsaavidt angaar Lossearbejdet, Afdeling T., og *at* det derfor har været i Strid med Overenskomsten, at Medlemmerne af Afdeling T har vægret sig ved at lade sig mønstre. Da derhos de indre organisationsmæssige Stridigheder indenfor den gamle Afdeling, hvorom der var givet Importørforeningen modstridende Meddelelser, maatte være Importørforeningen uvedkommende, og da Ladningsmodtageren med Hensyn til Mønstring af Mandskab har fulgt ganske samme Fremgangsmaade som i en Aarrække er anvendt, finder Retten ikke at kunne statuere, at Firmaet ensidigt har taget Parti til Fordel for nogen af de indenfor Afdelingen stridende Parter, og der kan derfor ikke i Firmaets Holdning findes Grundlag for at frifinde de Indklagede eller for at nedsætte en til Dækning af Firmaets Udgifter forskyldt Bod.

Hvad disse Udgifter angaar, har Firmaet hævdet, at det har bestræbt sig for at begrænse dem mest muligt, blandt andet ogsaa ved at undgaa Betalingen af paaløbne Overliggedagspenge. Mod enkelte af de opgjorte Poster er der af de Indklagede gjort specielle Indsigelser, men Retten har efter en Gennemgang af disse Poster ikke ment at kunne statuere, at der blandt disse er optaget unødvendige eller sædvanemæssigt urimelige Beløb. Den forskyldte Bod findes herefter at burde bestemmes til et Dansk Arbejdsgiverforening tilfaldende Beløb paa 800 Kr., der vil være in solidum at paalægge de 3 nye Afdelinger af Dansk Arbejdsmandsforbund i Svendborg, og hvoraf Firmaets Tab vil kunne dækkes.

Derimod skønnes der ikke at være oplyst tilstrækkeligt Grundlag for at paalægge Dansk Arbejdsmandsforbund som saadant Medansvar for den stedfundne Arbejdsvægring.

Sagens Omkostninger bør betales af de Indklagede.

Kendelse:

Dansk Arbejdsmandsforbunds ovennævnte tre Afdelinger i Svendborg er bundne ved Overenskomsten af 4. Juli 1930, saalænge denne Overenskomst ikke er bragt til Ophør eller i de fornødne Henseender ændret.

I Bod til Dansk Arbejdsgiverforening betaler de tre Afdelinger in solidum 800 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

Den japanske Landsorganisations 3. Kongres.

(I. F. C.) Indenfor den japanske Arbejderbevægelse kom det efter en Tid af voldsom Fremgang (før Krigen fandtes der kun ca. 20.000 organiserede Arbejdere, i Aarene 1921—1925 steg Tallet til 250.000) til stærke Splittelser, som gik saa vidt, at der endog dannede sig en nationalsocialistisk Fløj. En Klaring indtraadte først i 1932. Den politiske Bevægelse sluttede sig under Parolen »antifascistisk, antikapitalistisk, antikommunistisk« sammen til et eneste Landsparti. I samme Aar gennemførtes ogsaa en Samling indenfor Fagbevægelsen. Dennes højre Fløj (Suzuki) sluttede sig sammen med forskellige Organisationer, der ikke tilhørte nogen af Yderfløjene, til en fælles Landsorganisation.

Det var denne Organisation, der under Forsæde af Hamada, der allerede paa den konstituerende Fagforeningskongres fungerede som Ordstyrer, nu afholdt sin 3. Kongres. Medens der paa den konstituerende Kongres i 1932 var mødt Repræsentanter for 11 Organisationer med 280.000 Medlemmer, var denne Gang 10 Organisationer med 276.012 Medlemmer repræsenteret af 78 Delegerede. Dette Medlemstal udgør 72% af samtlige fagorganiserede Arbejdere i Japan.

Kongressen udtalte sig for Indførelse af en omfattende Arbejds- og Sociallovgivning, som er nødvendig for at hjælpe de arbejdsløse og tilvejebringe de Forbindelser mellem Kapital og Arbejde, der er den vigtigste Forudsætning for økonomisk Fremskridt. Som Overgangsbestemmelser til en regelret Arbejdsløshedsforsikring og til Indførelse af 8-Timersdagen fordrede Kongressen: Indførelse af et Arbejdsløshedsforsikringssystem, Nedsættelse af Arbejdstiden og Afskaffelse af Overarbejdet, Forbud mod Beskæftigelse af unge Mennesker under 16 Aar, Igangsættelse af store, offentlige Arbejder, praktisk Regulering af Arbejdsanvisningen og Fagforeningernes Medvirken i dens Administration. Andre Krav gik ud paa: lovlig Anerkendelse af Organisationsretten, som er en Grundbetingelse for Forbedringen af Arbejdernes Stilling, Forhøjelse af Arbejdernes Købeevne gennem almindelig Lønforhøjelse, Forbud mod midlertidig Beskæftigelse af Arbejdere, da Arbejdsgiverne benytter denne til at unddrage sig deres sociale Forpligtelser, Forbedring af Arbejdsbetingelserne i Ammunitionsfabrikkerne, som profiterer af de inflatoriske Foranstaltninger, Forbud mod det af Industriens Landsforbund indførte Livsforsikringssystem, der skal erstattes med et statsligt System.

M. K. Hamada (Formand for Sømandsforbundet) genvalgtes til Formand, M. K. Matsuoka til Næstformand, Yonekubo til Sekretær og Suzuki til teknisk Raadgiver.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION: Rosenørns Allé 12, 2. S., Kbhvn. V. Telf. 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 14 * KØBENHAVN DEN 1. FEBRUAR 1935 * 31. AARGANG

Arbejdsløshedsstatistiken.

Den konservative Presse er atter ude efter Socialministeren og Socialreformen, som den er tilbøjelig til at give Skyld for snart sagt alle de Vanskeligheder, det danske Samfund for Tiden er ude for, ja, endog det høje Arbejdsløshedstal siges at staa i Forbindelse med Socialreformen.

Arbejdsløsheden og Arbejdsløshedsstatistiken er i det hele taget et staaende Emne i vor Modstanderpresse, der med stigende Bekymring spørger om Aarsagen til, at der trods normal Beskæftigelse i Industrien stadig findes saa mange arbejdsløse, og den giver Udtryk for den Opfattelse, at det er den gennem Socialreformen skabte lettere Adgang til Understøttelse, der medfører øget Befolkningstilgang til Byerne og det heraf betingede højere Arbejdsløshedstal. Samtidig ankes der over, at Resultatet af den Undersøgelse angaaende Arbejdsløshedens »virkelige« Omfang og Aarsager, som Statistisk Departement paabegyndte for nogle Maaneder siden, først kan forventes at foreligge i Løbet af Februar Maaned. Socialministerens Henstilling om at udsætte den videre Diskussion til Resultatet af Undersøgelsen foreligger, bliver ikke taget til Følge, idet visse Blade allerede nu hævder, at Undersøgelsen er utilstrækkelig og ikke vil give Svar paa selve Hovedspørgsmaalet om, hvor de mange, der nu omfattes af Arbejdsløshedsstatistiken, havde Beskæftigelse, da Arbejdsløsheden var ringere. Ogsaa Industriraadet har i disse Dage paany rettet en Henvendelse til Socialministeren i den Anledning.

Naar Modstanderpressen skriver, at det endnu ikke er lykkedes at klarlægge Arbejdsløshedens Aarsager, er dette selvfølgelig ganske misvisende, thi dens egentlige Aarsager er forlængst klarlagt, idet de maa søges i det privatkapitalistiske Produktionssystems Svigten. Men det er dog i denne Forbindelse ikke nødvendigt at komme nærmere ind herpaa.

Ogsaa Aarsagerne til det trods normal Beskæftigelse i Industrien høje Arbejdsløshedstal er allerede paavist adskillige Gange. Det skyldes væsentlig tre Faktorer, nemlig Befolkningstilvæksten, Udvandringens Ophør og den i de senere Aar betydeligt indskrænkede Landbrugsproduktion og den heraf følgende svigtende Evne hos Landbruget til at beskæftige fremmed Arbejdskraft. Og naar der alligevel stadig paany udbedes Forklaring paa, at den officielt konstaterede Arbejdsløshed kan bestaa Side om Side med normal Beskæftigelse i Byerhvervene, er det maaske paa sin Plads at henvise til, at dette Forhold slet ikke er noget specifik dansk Fænomen.

I Det internationale Arbejdsbureaus Statistik over Arbejdsløsheden i forskellige Lande i 4. Kvartal 1934 henvises udtrykkeligt til, at nogle Lande opviser baade stigende Beskæftigelse og samtidig stigende Arbejdsløshed, d. v. s., at der bestaar et vist Modsætningsforhold mellem Beskæftigelsestal og Arbejdsløshedstal. Det engelske Arbejdsministeriums aarlige Oversigt over Beskæftigelse og Arbejdsløshed viser, at Antallet beskæftigede Personer i Gennemsnit for hele Aaret 1934 laa 455,000 over det tilsvarende Tal for 1933, mens Arbejdsløshedstallet pr. December 1934 kun var ca. 137,000 lavere end i December 1933. Altsaa ganske den samme Udvikling som i Danmark, skønt det vel nok kan formodes, at den af den engelske Regering førte Landbrugspolitik maa have sat det engelske Landbrug i Stand til at beskæftige et større Antal Arbejdere.

Selv for Tyskland, hvis nazistiske Styre sandelig ikke har holdt sig tilbage med Hensyn til at slette de »tvivlsomme« arbejdsløse af Listerne, hvor man har sendt Tusinder af unge Mennesker ud paa Landet eller til Arbejdslejre og i stor Udstrækning har frataget Kvinderne Understøttelsesretten og dermed sandsynligvis ogsaa berøvet dem Lysten til at gaa til Kontrol, og hvor man derfor kunde forvente, at Arbejdsløshedstallet vilde synke langt stærkere end Beskæftigelsestallet stiger, viser den officielle Statistik, at Antallet arbejdsløse i 1934 er sunken med ca. 1,427,000, mens Antallet beskæftigede Personer ifølge den obligatoriske Sygeforsikrings Oplysninger er steget med 1,577,000.

Disse faa Tal viser bedre end lange Udredninger, at Arbejdsløshedens Aarsager i hvert Fald

ikke skal søges i en god og retfærdig Sociallovgivning. Og selv om den igangværende Undersøgelse skulde vise, at der blandt de i Statistiken medtagne arbejdsløse skulde findes nogle Tusinde, der grundet paa Alder eller af andre Aarsager formentlig ikke mere har Udsigt til at finde Beskæftigelse ved Produktionen, vilde heller ikke dette kunne forrykke Arbejdsløshedstallet som Helhed. Selv om man fratager dem Arbejdsløshedsunderstøttelsen, kan man ikke godt helt udslette dem af Tilværelsen, saaledes at det blot vilde betyde en anden Fordeling, men ikke nogen Lettelse af de Byrder, Understøttelsen af disse Personer paalægger Samfundet.

Paa et Punkt har den konservative Presse imidlertid Ret i sine Betragtninger. Arbejdsløshedsstatistiken omfatter nu mange Personer, der i tidligere økonomiske Krisetider maatte hutle sig igennem Livet ved Hjælp af tilfældigt Arbejde og lidt Understøttelse af Hjælpekasser eller Fattigvæsen. At Understøttelsen af disse mest nødstedte og fattige Arbejdere er bragt ind under ordnede Former, og at der ad Lovgivningens Vej er tilkendt dem en Understøttelse, der omend kun karrig, dog sikrer dem det mest nødvendige til Livets Ophold, er et Resultat af Socialdemokratiets Arbejde, som Arbejderbevægelsen gerne vedstaar sig og tilmed er stolt af. At skabe Tryghed om Arbejdernes økonomiske Eksistens har alletider været dansk Arbejderbevægelses Hovedopgave, og Modstanderpressens ustandselige Angreb paa vor nuværende sociale Forsorg viser, at Udviklingen paa dette Omraade gaar i den rigtige Retning.

Forligsinstitutionen.

Den hidtilværende Formand for Forligsinstitutionen, Herr Riis-Hansen, har ønsket at fratræde Stillingen som Forligsmand. Efter enstemmigt vedtaget Indstilling af Den faste Voldgiftsret har Socialministeren derpaa udnævnt Direktør for Fabrikstilsynet, E. Drejer, til Forligsmand i Stedet for Direktør Riis-Hansen for det Tidsrum, der er tilbage af dennes Funktionstid.

De tre faste Forligsmænd har derefter i Henhold til de gældende Regler foretaget Valg af Forligsinstitutionens Formand. Hertil udpegedes Amtmand V. Topsøe.

Det meldes endvidere, at Forligsmændenes Stedfortræder, Dr. jur. Professor Poul Andersen ønsker at fratræde denne Stilling og har afgivet sin Afskedsbegæring til Socialministeren.

Den afgaaende Forligsmand, Direktør Riis-Hansen, der nu af Helbredshensyn har afsluttet sin Virksomhed som Formand for Forligsinstitutionen, har beklædt dette Hverv siden 1930. Forud havde han med Afbrydelser været Forligsformand siden 1912. I sin Funktionstid har Riis-Hansen været stillet overfor mange vanskelige Opgaver, navnlig under de store Overenskomstforhandlinger i de senere Aar. Han ledede disse med dygtig Haand og med det Maal for Øje at naa en Løsning i Forstaaelse med begge de modstaaende Parter.

Ind- og Udmeldelse.

Dansk Postforbunds Indmeldelse i D. s. F.

Afstemningen indenfor D. s. F.s Repræsentantskab om Dansk Postforbunds Optagelse er nu afsluttet med det Resultat, at det af D. s. F.s Forretningsudvalg anbefalede Forslag om Forbundets Optagelse, er enstemmigt vedtaget. Indmeldelsen gælder fra 1. Januar 1935. Ved Udgangen af 1933 talte Forbundet ca. 5000 Medlemmer.

Arbejdsløsheden i November og December 1934.

(Efter Statistiske Efterretninger).

Ifølge en Optælling for de Fag, som indgaar i Departementets Arbejdsløshedsstatistik, var der ved Udgangen af December Maaned blandt de organiserede Arbejdere i disse Fag i alt 114,256 Arbejdsløse, d. v. s. 30,3 pCt. af det samlede Antal organiserede Arbejdere i de paagældende Fag (ialt 377,446 ved Udgangen af December 1934).

Samtlige Fag:	1934 pCt.	1933 pCt.	1932 pCt.	1931 pCt.	1930 pCt.	1929 pCt.
Januar	34,4	43,5	34,1	24,2	19,9	27,7
Februar	31,3	42,9	35,9	24,5	20,5	29,7
Marts	28,4	35,4	35,8	22,1	15,3	21,8
April	21,6	28,6	27,7	15,3	11,6	13,3
Maj	16,8	24,3	24,8	12,3	9,4	10,8
Juni	15,5	21,9	24,9	11,3	8,7	10,0
Juli	15,3	21,7	28,7	11,8	9,3	9,6
August	15,5	21,4	29,2	11,8	9,0	9,1
September	16,4	20,9	29,6	12,1	9,0	8,7
Oktober	18,3	23,2	31,8	15,8	11,4	10,1
November	22,3	25,7	35,1	22,1	15,5	13,0
December	30,3	37,5	42,8	32,2	25,1	22,4

Ovenstaaende Tabel viser Arbejdsløshedsprocenten for hver Maaned siden Januar 1929.

	Arbejdsløshedsprocenten ved Udgangen af					
	Dec. 1934	Nov. 1934	Okt. 1934	Dec. 1933	Nov. 1933	Okt. 1933
Hovedstaden:	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
1. Bygn.- og Møbel-Industri	28,2	20,7	12,1	36,0	24,4	16,9
2. Anden Industri m. v.	24,3	16,9	15,8	28,2	20,6	20,0
3. Handel	9,8	8,6	9,0	10,3	11,5	12,1
4. Arbejdsmænd	24,0	22,2	19,2	30,1	24,4	22,8
I alt	23,5	18,1	15,9	28,3	21,4	19,9
Provinsen:						
1. Bygn.- og Møbel-Industri	43,3	25,7	14,1	56,5	33,0	23,5
2 Anden Industri m. v.	26,1	17,1	15,2	31,6	21,3	19,6
3. Handel	6,4	8,2	8,9	10,8	11,6	12,1
4. Arbejdsmænd	42,5	32,8	25,8	541,	35,4	32,1
I alt	34,7	25,1	19,8	44,0	28,8	25,5
Hele Landet	30,3	22,3	18,3	37,5	25,7	23,2

[1]) Foreløbige Tal.

Særskilt for Hovedstaden og Provinsen og med Deling paa 4 Erhvervsgrupper er Arbejdsløshedsprocenten vist i foranstaaende Oversigt.

Endelig er i nedenstaaende Oversigt meddelt Arbejdsløshedsprocenten for November og December for de vigtigste Fag enkeltvis.

Fag	Antal Arb. pr. Decb. 1934	Arbejdsløsheds pCt. ved Udgangen af			
		Dec. 1934	Nov. 1934	Dec. 1933	Nov. 1933
		pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Bageri- og Konditoriarb...	5 084	32,6	30,8	39,2	37,1
Sukkervare-, Chokolade- og Biscuitarbejdere	1 696	43,0	3,9	40,8	4,4
Bryggeriarbejdere m. fl....	6 241	8,7	9,9	14,0	14,9
Slagteriarbejdere	8 396	24,5	22,9	27,3	16,4
Tobaksarbejdere	8 607	67,8	15,3	69,8	19,3
Tekstilarbejdere	13 380	18,8	8,5	11,0	6,8
Skræddere	12 110	18,9	13,3	20,2	11,9
Hatte- og Buntmagere	1 475	35,8	31,2	34,8	31,7
Skotøjsarbejdere	4 825	16,3	14,1	20,0	14,7
Murere	9 406	34,9	21,9	48,3	23,3
Hustømrere.....	8 826	36,6	25,0	51,8	32,4
Snedkere.....	9 566	31,4	17,2	40,5	25,0
Malere.....	7 024	56,1	37,2	61,7	43,9
Sadelmagere og Tapetserere	2 201	27,0	10,2	38,5	18,5
Træindustriarbejdere.....	5 045	40,6	21,8	37,8	24,9
Karetmagere.....	1 122	30,0	27,0	33,6	28,2
Keramikere.....	1 542	10,6	3,6	13,1	7,3
Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere.....	1 242	18,4	10,0	36,9	17,5
Blikkenslagere.....	2 272	23,2	11,6	28,4	18,5
Smede- og Maskinarb.....	32 339	25,0	21,0	35,0	30,7
Formere	2 140	45,8	22,0	56,9	38,3
Elektrikere	3 054	15,8	9,7	24,2	17,5
Papirindustriarbejdere.....	1 591	3,3	3,7	2,8	2,5
Bogbindere.....	4 298	12,1	7,5	15,7	10,6
Typografer	6 392	14,3	10,1	15,5	13,5
Handels- og Kontormedhj..	21 878	8,1	8,6	10,9	12,0
Dansk Arbejdsmandsforb. m. v.	144 744	37,9	30,2	47,3	32,4
Heraf Landarbejdere.....	27835	38,1	30,6	50,1	31,3
Murarbejdsmænd i Kbhvn..	1 719	32,9	30,2	57,7	33,0
Sømænd	4 428	32,0	30,1	34,5	29,1
Søfyrbødere	2 450	32,1	31,1	39,6	33,6
Kedel- og Maskinpassere .	2 322	9,6	7,9	13,5	9,3
Kvindeligt Arbejderforbund	12 996	24 3	19,2	28,8	22,3
Andre Fag	27 035	23,1	17,5	33,9	24,1
I alt...	377 446	30,3	22,3	37,5	25,7

RUNDSKUE

SAMMENHOLDETS MAGT. Forretningsfører for Dansk Arbejdsmandsforbunds Landarbejdergruppe, Oscar Levinsen, giver i Landarbejderbladet en Oversigt over de Resultater, der er opnaaet i de første 3 Maaneder efter D. A. F.s og Landarbejderforbundets Sammenslutning.

For Landarbejdergruppens Vedkommende har det faglige Arbejde baaret overmaade smukke Resultater. I de forløbne 3 Maaneder er der for Landbrugs-, Drænings- og Skovarbejde afsluttet 19 store og betydelige Overenskomster, som alle indebærer betydelige Forhøjelser af hidtil gældende Arbejdspriser, nogle Steder endog Forhøjelser paa 25—33 pCt. Der er afsluttet 7 nye Skovbrugsoverenskomster, hvorved der er tilvejebragt overenskomstmæssige Arbejdsvilkaar for yderligere 250—300 Skovarbejdere. Samtidig er der afsluttet ny Overenskomst for Statsskovarbejderne med Forhøjelser baade af Timeløn og Akkordsatser. Endvidere er der afsluttet enkelte nye Landbrugsoverenskomster.

Paa Dræningsarbejdets Omraade har man dog de største Resultater at opvise. Her er Landet i de forløbne 3 Maaneder faktisk dækket med Dræningsoverenskomster, saaledes at Arbejdspriserne alle Steder er fastlagt ved Overenskomster. Levinsen fremhæver til Slut, at de første 3 Maaneder under Sammenslutningen har baaret Vidnesbyrd om en livlig Aktivitet, en betydelig Aktionsevne og en Række smukke Resultater i Form af bedre Arbejdsvilkaar og overenskomstmæssig Underbygning af Arbejdernes Rettigheder.

URAFSTEMNING. Hovedbestyrelsen for Dansk Soignerings-, Toilet- og Sanitetsarbejderforbund udsendte i forrige Maaned et Forslag til Urafstemning blandt Forbundets Medlemmer. Forslaget gik ud paa at bemyndige Forbundets Forretningsudvalg, til Afhjælpning af Arbejdsløsheden blandt Forbundets Medlemmer, at oprette De Arbejdsløses Barberstuer, naar dette findes betimeligt. Af 1280 stemmeberettigede Medlemmer stemte 875 for Forslaget, mens 56 stemte imod, 137 stemte blank, og 4 Stemmer var ugyldige. Det vedtagne Forslag er nu Lov, og dets Indhold kan praktiseres.

KOOPERATIONEN. Den kooperative Bevægelse har i de senere Aar været i støt og sikker Fremgang. De 34 Brugsforeninger, der er tilsluttet »Det kooperative Fællesforbund«, havde i 1932 52,500 Medlemmer, i 1933 derimod 55,400 Medlemmer. Omsætningen i disse 34 Foreninger var i 1932 ialt 18.699,949 Kr., men i 1933 22,107,977 Kr.

Tager man de samlede Tal for Fællesforbundets 152 kooperative Virksomheder, der er Medlemmer, og fradrager i dette Tal 15 Boligforeninger, hvis Forretningsvirksomhed ikke statistisk kan sammenlignes med de øvrige Virksomheder inden for Handel, Haandværk og Industri, fremkommer følgende Tal:

Den samlede Omsætning var i 1932 ialt ca. 59 Mill. Kr, medens Omsætningen i 1933 var steget til ca. 78 Mill. Kr. Nettooverskudet var i 1932 ca. 4 Mill. Kr. og i 1933 ca. 4½ Mill. Kr. Virksomhederne beskæftigede i 1932 ialt 6025 Personer, men i 1933 var Tallet 8142 Personer. Lønudbetalingen var i 1932 ca. 16 Mill. Kr., men i 1933 ca. 20½ Mill. Kr.

Virksomhedernes Driftsregnskaber for 1934 vil, saa vidt det kan skønnes, udvise samme Udviklingslinje som her anført for de to foregaaende Aars Vedkommende. Det vil altsaa sige, at Aaret, der svandt, har været tilfredsstillende for den kooperative Bevægelse i Byerne, der gaar ind i det nye Aar med fast Grund under Fødderne og med en Følelse af Tillid hos Befolkningen.

Trods Fremgangen i de senere Aar er der dog langt igen, forinden Arbejdernes kooperative Selskaber og Erhvervsvirksomheder i Byerne har faaet samme Betydning som Andelsbevægelsen paa Landet. Men Udviklingen gaar heldigvis i den rigtige Retning.

HANDELSOMSÆTNINGEN. Opgørelsen over Danmarks Vareomsætning med Udlandet i 1934 viser, at Værdien af Indførslen var 1353 Millioner Kr., af Udførslen 1233 Millioner Kr., saaledes at der har været en Merindførsel paa 120 Millioner Kr. eller 68 Millioner

Kr. mere end i 1933. Stigningen af Indførselsværdien er et Resultat af forskelligartede Forskydninger i de enkelte Varegrupper. For en Række Varers Vedkommende er Aarsagen at finde i den indtrufne Prisstigning, og for andre Varers Vedkommende i forøgede Importmængder, idet navnlig en Række Raavarer er indført i stigende Mængde.

Den stærke Fremgang i Industrien har saaledes medført en kraftig Stigning af Indførslen af en Række industrielle Raastoffer, f. Eks. Bomuld (fra 8,0 til 9,0 Mill. kg), Huder (fra 4,7 til 5,4 Mill. kg), raa Kautsjuk (fra 1,9 til 2,2 Mill. kg), Frø til Oliepresning (fra 303,000 Tons til 431,000 Tons). Af Byggematerialer vil det bemærkes, at Trælast er steget fra 823,000 m^3 til 956,000 m^3, Vinduesglas fra 9,4 til 11,4 Mill. kg, medens saavel Raajern som Faconjern og Plader er forøget meget stærkt (fra 33 til 66 pCt.).

Medens de to nærmest foregaaende Aar viste en meget stærk Tilbagegang for færdige Industriprodukter, synes der nu at være indtraadt en lille Reaktion paa dette Omraade, idet en Række herhen hørende Varer er steget i 1934, dog navnlig saadanne, der maa karakteriseres som Hjælpevarer for den indenlandske Produktion (Maskiner m. v.).

Udførslen af animalske Landbrugsprodukter udgjorde i 1934 ialt 831 Mill. Kr. mod 873 Mill. i 1933. Af andre Varer, der er af Betydning for Eksporten, kan særlig nævnes Huder og Produkter heraf, der er steget fra 26 til 30 Mill. Kr., Olieindustriprodukter, hvoraf der er udført for 55 Mill. Kr. mod 63 Mill. Kr. i Fjor. Cementudførslen var i 1934 324,000 Tons mod 234,000 Tons i 1933. Endvidere skal nævnes, at Udførslen af Jern- og Metalvarer er gaaet frem fra 19 til 23 Mill. Kr., af Maskiner og Automobiler o. l. fra 31 til 52 Mill. Kr.

Samtidig har Skibsværfterne været i Stand til at forøge Salget til Udlandet ganske betydeligt, saaledes at Udførslen af Skibe er steget fra 12 til 23 Mill. Kr.

Oversigten over Vareomsætningen med de forskellige Lande viser, at den i 1932 paabegyndte Stigning i Indførslen fra Storbritannien, som fortsattes 1933, atter er fortsat i 1934. Indførslen fra dette Land udgjorde i 1934 ialt 407 Mill. Kr. eller 52 Mill. Kr. mere end Aaret forud og 189 Mill. Kr. mere end i 1931. Indførslen fra Tyskland er omtrent uforandret i 1934, medens Importen fra Sverige og Finland (Træ) og en Række for Handelen mindre betydende Lande er steget stærkt; Indførslen fra Rusland og Belgien er gaaet tilbage.

For Udførslens Vedkommende nævnes, at Storbritannien, Holland og Belgien har formindsket Indkøbene i Danmark med henholdsvis 41, 4 og 11 Mill. Kr., medens de fleste andre Lande har købt væsentligt mere i 1934 end i 1933. Navnlig er Udførslen til Tyskland steget med 30 Mill. Kr., til Sverige med 17 Mill. Kr., til Schweiz med 4,5 Mill. Kr. og til U. S. A. med 3,5 Mill. Kr.

ARBEJDSLØSHEDEN. Arbejdsdirektoratets Opgørelse for 18. Januar viser paa ny en Stigning i de Arbejdsløses Antal.

Blandt de Forsikrede er nu tilmeldt 116,540 Personer som arbejdsløse. Det er 568 flere end i forrige Uge, men 9411 færre end paa tilsvarende Tid i Fjor. Af Ikke-Forsikrede blev i sidste Uge tilmeldt 19,411 Arbejdsløse eller 473 flere end ved sidste Opgørelse. For Øjeblikket har vi saaledes en samlet Arbejdsløshed paa ialt 135,981 eller 1041 flere end i sidste Uge.

Af Arbejdsløshedskassernes samlede Medlemsantal er 30,3 pCt. tilmeldt som arbejdsløse, men paa samme Tid i Fjor var Procenttallet 4,5 højere.

PRODUKTION OG BESKÆFTIGELSE. Statistisk Departements Produktionsindeks for Industrien har siden August Maaned 1934 ligget uforandret og blev ogsaa for December uforandret, nemlig 115. For hele Aaret 1933 var Produktionsindekset 105, for 1932 90 og for Udgangsaaret 1931 100. Større Tilbagegang viser Tekstilindustrien, hvor Tallet er faldet fra 145 til 143 og den grafiske og teknisk-kemiske Industri fra 114 til 112. I Beklædningsindustrien er Indekstallet derimod steget fra 118 til 121, i Jernindustrien fra 102 til 103 og i Sten-, Ler- og Glasindustrien endog fra 119 til 126.

Beskæftigelsestallet viser nogen Nedgang for December Maaned. I December arbejdedes der kun 1,075,000 Arbejdstimer pr. Arbejdsdag i Industrien mod 1,105,000 Timer i November og 1,115,000 Timer i Oktober.

ARBEJDSTIDEN. I Folketinget har Socialminister Steincke forelagt det fra sidste Rigsdagssamling kendte Forslag om midlertidig Indførelse af 40-Timers Arbejdsugen ved visse offentlige og private Arbejder, der udføres i Anledning af Arbejdsløsheden. Lovforslagets Gennemførelse vilde betyde, at de Arbejdere, der beskæftiges ved de paagældende Arbejder, formentlig kan forøges med omtrent 20 pCt. Lovforslaget omfatter Tiden til 1. April 1936.

VINTERHJÆLPEN TIL DE ARBEJDSLØSE. Regeringens Forslag om midlertidig Udvidelse af Retten til Understøttelse fra statsanerkendte Arbejdsløshedskasser, der i sidste Rigsdagssamling med Socialdemokraternes og de Radikales Stemmer vedtoges i Folketinget og oversendtes til Landstinget, henligger stadig i et Landstingsudvalg. Paa et af Udvalgets sidste Møder har Socialminister Steincke fremsat et Ændringsforslag, hvorefter Staten skal udrede hele det Beløb, som Vinterhjælpen vil koste — ca. 5—6 Mill. Kr. —, mens Kommunerne efter det oprindelige Forslag skulde udrede en Trediedel.

Tiltrods for, at Gennemførelsen af dette Lovforslag med Henblik paa den langvarige Arbejdsløshed blot vilde være simpel Retfærdighed overfor Tusinder af arbejdsløse og tillige lette Kommunernes Byrde. I Landstingsudvalget har Højres og Venstres Repræsentanter imidlertid nu pure afvist baade det oprindelige Lovforslag og det ændrede Forslag, saaledes at Vinterhjælpen til de arbejdsløse kan betragtes som strandet. De arbejdsløse, der har opbrugt deres Arbejdsløshedsunderstøttelse, vil saaledes fremdeles være henvist til Hjælp fra Socialkontorerne.

ARBEJDSLØN OG KONKURRENCE. Direktør Nielsen fra det verdenskendte Firma, Fisker og Nielsen, er blevet interviewet af »Kristeligt Dagblad«, der bl. a. stillede det Spørgsmaal, om Danmark med sin høje Arbejdsløn vilde være konkurrencedygtig med Udlandet, hvis Toldmurene pludseligt blev fjernet.

»Det er ikke Arbejdslønnen, der spiller den største

Rolle i Konkurrencen paa Verdensmarkedet«, svarede Direktøren. »Tag blot Amerika — ingen betaler højere Arbejdsløn end Amerikanerne — og alligevel er Størsteparten af de Biler, der kører paa vore Gader amerikanske. Nej, det er Industriens Rationalisering, der her er den afgørende Faktor. Ved at koncentrere os om bestemte Produktionsgrene og udnytte dem i deres fulde Udstrækning, bør vi kunne hævde os overfor Udlandet, saafremt der altsaa er Adgang til Markederne. Der kan da heldigvis ogsaa nævnes adskillige danske Virksomheder, som er deres udenlandske Konkurrenter fuldt ud jævnbyrdige og i nogle Tilfælde endda er dem overlegne, for Eksempel Hellesens Tørelement!«

Situationen i Tyskland.

Resultatet af Folkeafstemningen i Saardistriktet var en Overraskelse for hele Verden, ja endog selv for de tyske Nazister. Efter den langvarige og haardnakkede Meningskamp mellem Tilhængerne af en Genforening med Tyskland og Tilhængerne af status quo, havde man ikke regnet med et saa ulige Styrkeforhold. Det er dog forkert at ville forklare Afstemningsresultatet med den af Nazisterne øvede Terror og haarde Paavirkning eller med en Angstpsykose hos Befolkningen, thi selv om dette Forhold selvfølgelig har spillet en vis Rolle, har det dog ikke været afgørende. Den hemmelige Afstemning kunde betragtes som fuldt ud garanteret og en nazistisk Kontrol med Afstemningen som liggende udenfor Mulighedernes Grænse. Det er for saa vidt ogsaa betegnende, at det nationalsocialistiske Parti ved den sidste Folkeafstemning i Tyskland, hvor den fascistiske Terror kunde gøre sig anderledes gældende og hvor der ikke som i Saar fandtes Pressefrihed, i Byerne Berlin, Hamborg og Leipzig næppe nok mønstrede 80 pCt. af de afgivne Stemmer mod 90 pCt. i Saardistriktet. Afstemningsresultatet maa derfor tages som et Bevis for, at Nationalfølelsen, som den nazistiske Propaganda havde bragt paa Kogepunktet, har været saa stærk, at den har fejet alle økonomiske og politiske Hensyn til Side. Nazisternes vedholdende, intensive og fanatiske Propaganda har sikkert hos Befolkningen fremkaldt Indtrykket af at staa overfor en vældig, uimodstaaelig Magt, som ikke kan besejres. Og Saardistriktet var jo en god Jordbund for den nationalistiske Agitation, thi Befolkningen havde i samfulde 15 Aar gaaet og set sig gal paa de fremmede Embedsmænd, det internationale Politi, de franske Arbejdsledere i Minerne og de fremmede Tropper og var mere end modtagelig for Apellen til de nationale Følelser.

Det maa erkendes, at Afstemningsresultatet betyder en Styrkelse af Hitlers Prestige, og i hvert Fald i nogen Tid vil dæmpe de stærke Brydninger indenfor det nationalsocialistiske Parti. Men naar Festrusen i Anledning af Sejren i Saar er forbi, vil den graa Hverdag melde sig med øget Styrke, thi Tyskland er ude for store økonomiske Vanskeligheder, der ikke kan bringes ud af Verden gennem selv nok saa storslaaede Festligheder, der tilmed trods Nazisternes ubestridte Regiekunst efterhaanden begynder at tabe deres Glans i Befolkningens Øjne.

Tysklands Handelsbalance i 1934 sluttede med et Indførselsoverskud paa 284 Millioner Mark, medens der det foregaaende Aar var et Udførselsoverskud paa 668 Millioner Mark. Denne for Tyskland højst uheldige Udvikling er dels en Følge af den almindelige handelspolitiske Udvikling, dels af den internationale Boykotning af tyske Varer og dels men ikke mindst af den af Tyskland førte Landbrugspolitik. For at ophjælpe det tyske Landbrug og støtte Bønderne, der altid har stillet en stor Del af det nationalsocialistiske Partis trofaste Tilhængere, har Tyskland tildels lukket for Indførslen af Landbrugsprodukter og dermed bevirket, at de tyske Bønder nu faar betydeligt mere for deres Varer. Men denne Politik har faaet højst ubehagelige Følger for den tyske Industrieksport, der er gaaet betydeligt ned. Tabet af det russiske Marked har ligeledes været et haardt Slag for den tyske Industri. Tyskland var lige til i Fjor den første Leverandør af Industrivarer, navnlig Maskiner, til det russiske Marked. I det første Halvaar 1933 eksporterede Tyskland for 148 Millioner Rubler Maskiner til Rusland, men i samme Tidsrum i 1934 kun for 16,2 Millioner Rubler. Det er England og Amerika, der er traadt i Tysklands Sted som Maskinleverandører til Rusland. Ogsaa Eksporten til andre Lande er i rivende Tilbagegang. Paa Grund af, at Industrieksporten, der altid har været Tysklands fornemste Indtægtskilde, er gaaet saa stærkt tilbage, har Landet ikke mere tilstrækkelig fremmed Valuta til sin Raadighed for at kunne betale sin Raastofimport. Der hersker nu Raastofnød i Tyskland, og en af Følgerne heraf har f. Eks. været, at Arbejdstiden i Tekstilindustrien maatte nedsættes til 36 Timer ugentlig. Nu begynder Raastofmanglen at gøre sig mere og mere gældende ogsaa i de andre Industrier og truer med at lamme Industriproduktionen. Det er dette Forhold, der har bevirket, at man i Tyskland ligesom i Krigsaarene er begyndt at fremstille indenlandske Raastoffer. Hitler har endog i flere af sine Taler truet de Lande, der hidtil leverede Raastofferne, at Tyskland, saafremt man nægtede det Kredit og heller ikke vilde aftage de tyske Industriprodukter, efterhaanden vilde udvide sin Raastofproduktion og gøre sig helt uafhængig af fremmede Raavarer. Udlandet lod sig dog ikke skræmme af Hitlers taabelige Trusler, som kun gjorde Lykke hos det tyske Folk, og det viser sig da ogsaa nu, at der er blevet ret stille om denne Sag. Forholdet er nemlig dette, at disse »Ersatz«-Raastoffer stiller sig langt dyrere end de naturlige og tilmed er behæftede med saa talrige Mangler, at selv Tyskerne nægter at købe de af disse Raastoffer fremstillede Varer. Dertil kommer, at en udvidet Fremstilling af indenlandske Raavarer vil kræve betydelige Kapitalanvendelser og vil skabe yderligere Vanskeligheder for den tyske Industris Konkurrence paa Verdensmarkedet. I en Tale, som Tysklands økonomiske Diktator, Schacht, holdt i December Maaned, erklærede han da ogsaa, at man burde holde op med den mege:

Talen om Fremstilling af indenlandske Raastoffer og at Fabrikation heraf ikke vilde blive udvidet. Han betonede samtidig Nødvendigheden af at afhjælpe Raastofmanglen, da ellers store Industrigrene vil være nødsaget til at indskrænke Driften.

Den økonomiske Fornyelse, Nationalsocialisterne forinden Magtovertagelsen lovede det tyske Folk, er altsaa ligesaa lidt som alle de andre gyldne Løfter blevet til Virkelighed. Trods den absolute Ensretning høres der derfor stadig flere Røster, der kritiserer den forfejlede økonomiske Politik. De foreliggende Beretninger fra forskellige tyske Handelskamre peger alle, naturligvis i forsigtige Vendinger, paa de bestaaende Vanskeligheder og Situationens Alvor og anbefaler Foranstaltninger til Ophjælpning af Eksporten og Udenrigshandelen. Men da dette daarligt kan ske uden at træde Landbrugets Interesser for nær, har der været stærke Brydninger indenfor den tyske Regering. Det synes nu at Dr. Schacht, der er Storbankernes og Storindustriens Mand, har sejret over Agrarfløjen, hvis Leder er Minister Darré, der nu stadig hyppigere nævnes blandt de Førere, der staar for Fald. Det er sikkert først og fremmest Tysklands økonomiske Vanskeligheder, der har bevirket, at den militære-kapitalistiske Fløj indenfor det nationalistiske Parti efterhaanden har erholdt saa stor Magt. De national-socialistiske Ideer likvideres i større og større Udstrækning, og det viser sig stadig tydeligere, at det er Højfinansen og Storindustrien i Forbindelse med Militæret, der er de egentlige Magthavere.

Indenfor Partiet hersker der naturligvis stor Utilfredshed med den udprægede kapitalistiske Kurs, Regeringen styrer. Det bryder og gærer blandt Medlemmer, og trods Ensretningen og den strenge Censur kommer Kritiken ogsaa offentlig til Udtryk. Dette viser bl. a. følgende Citat af en Artikel i Hitler-Ungdommens Tidsskrift »Wille und Macht« for 1. December 1934:

»Netop i den sidste Tid øges Tegnene paa, at borgerlige Kreaturer paa den mest uforskammede Maade fremsætter deres liberale Opfattelse af »Friheden«, idet de benytter »Folkefællesskabet« som Skalkeskjul og udbreder Anskuelser om »Socialismen«, der minder os om alle de Ansigter, der i Krigs- og Efterkrigstiden var kendt som Krigens og Inflationens Aagerkarle. Med den mest uforskammede Biedermanns-Mine taler disse Slyngler om Nationalsocialisme og om social Fred, de taler om Føreren og de bærer Partitegn ...«

Intet Under, at Ungdomsforbundets Fører, Schirach, nu er gjort magtesløs, idet Hitler-Jugend er blevet underlagt Rigsværnet, altsaa har lidt samme Skæbne, som Nazisternes andre halvmilitære Organisationer.

Der er snart ikke meget igen af det nationalsocialistiske Program fra før Magtovertagelsen, og det er for saa vidt symbolsk, at det økonomiske Programs Fader, G. Feder, er jaget ud i Ørkenen. Klasseinteresserne har vist sig stærkere end Folkefællesskabstanken. Den sociale og økonomiske Fornyelse er opgivet af Nazisterne, der paa alle Omraader befinder sig paa fuld Tilbagetog overfor den borgerlig-kapitalistiske Offensiv. National-socialisterne har oprettet det Tredje Rige, men det er de gamle Magthavere fra Kejserrigets Dage, der bestemmer Farten og Retningen.

NYT FRA UDLANDET

VERDENSARBEJDSLØSHEDEN. Det internationale Arbejdsbureau har i det sidste Nummer af sit Ugeskrift, »Industrial and Labour Information«, offentliggjort en Statistik over Arbejdsløsheden i forskellige Lande i det 4. Kvartal 1934. Denne viser, at Arbejdsløsheden er gaaet yderligere ned i de fleste Lande i Sammenligning med det tilsvarende Tidsrum i 1933. I flere Lande er Nedgangen dog noget mindre end i det foregaaende Kvartal, men med Hensyn til Canada, Chile, Estland, Finland, Japan, Letland, Norge og Saaromraadet er den endnu stærkere markeret. Paa den anden Side viser Arbejdsløshedsstatistiken for Belgien, Frankrig, Irland, Holland, Polen og Spanien, som ved forrige Kvartalsopgørelse opviste ugunstigere Tal end i 1933, at Situationen i disse Lande fortsat er daarligere end i det foregaaende Aar. Til denne Gruppe maa nu ogsaa henregnes Jugoslavien, som ved sidste Opgørelse var noget gunstigere stillet. I Danmark, Svejts, Czekoslovakiet og U. S. A. er Situationen mindre klar, fordi der for disse fire Lande foreligger to Rækker Tal, beregnet paa forskelligt Grundlag, der viser en modsat Udvikling.

Beskæftigelsesstatistiken viser, at Beskæftigelsestallet er stigende i enkelte Lande, og at samtidig ogsaa Arbejdsløshedstallet stiger eller i hvert Fald ikke gaar ned, hvad der bl. a. turde skyldes Forandringer i den arbejdende Befolknings Størrelse. I det store hele viser Statistiken for 4. Kvartal stigende Beskæftigelse i Forhold til det foregaaende Aar, omend Stigningen er foregaaet i et noget langsommere Tempo end i det foregaaende Kvartal. En Undtagelse danner Letland og Polen, hvor Beskæftigelsen er øget. Belgien, Czekoslovakiet, Holland, Frankrig og De forenede Stater opviser dalende Beskæftigelsestal. I Østrig er Beskæftigelsen aftagende og i Svejts uforandret, mens Arbejdsløshedstallet ligeledes viser Nedgang. Ogsaa for disse to Landes Vedkommende foreligger der et vist Modsætningsforhold mellem Beskæftigelses- og Arbejdsløshedsstatistiken.

ENGLAND. Stillingen paa det engelske Arbejdsmarked i 1934 fremgaar af følgende Oplysninger, som vi gengiver efter en Oversigt i »The Ministry of Labour Gazette«s Januarnummer 1935. Den engelske Arbejdsløshedsforsikring omfattede i December 1934 12,718,000 Personer i Alderen fra 16 til 65 Aar. I Gennemsnit for hele Aaret 1934 udgjorde Antallet beskæftigede arbejdsløshedsforsikrede Personer 10,136,000, det er 455,000 flere end i det foregaaende Aar. Beskæftigelsestallet for 1934 er højere end for noget foregaaende Aar med Undtagelse af 1929. Forsikringskassens Arbejdsløshedsprocent udgjorde i Gennemsnit for 1934 16,8 mod 19,9 i 1933, 22,1 i 1932 og 10,4 i Højkonjunktur-Aaret 1929. Den 17. December 1934 var der ved de offentlige Arbejdsanvisningskontorer tilmeldt 2,150,714 arbejdsløse mod 2,287,466 i December 1933.

Den almindelige gradvise Nedgang i Arbejdslønningerne, der har fundet Sted lige siden 1927, er ikke blot

standset i 1934, men der kunde i dette Aar tværtom noteres en mindre Lønstigning, der i Gennemsnit for samtlige beskæftigede Arbejdere kan anslaas til 1 %. I 1934 gennemførtes Lønforbedringer for ialt 1,332,000 Arbejdere, mens 87,000 Arbejdere fik deres Løn nedsat. Blandt de Arbejderkategorier, for hvilke der opnaaedes Lønforhøjelse, kan nævnes Kulgrubearbejdere, Jernbanemænd, Havnearbejdere samt enkelte Grupper af Tekstilarbejdere, Sporvejs- og Omnibusfunktionærer og Gas- og Elektricitetsarbejdere i visse Distrikter. Lønnedsættelser gennemførtes navnlig i Jernindustrien (Staalværker, Højovne etc.)

Forandringer i Arbejdstiden er næsten ikke forekommet i 1934. For 4925 Arbejdere gennemførtes en Nedsættelse af Arbejdstiden med gennemsnitlig 2½ Time ugentlig, mens Arbejdstiden for 475 Arbejdere blev forlænget med gennemsnitlig 1½ Time ugentlig.

Pristallet (1914 = 100) var den 1. December 1934 steget til 144 mod 143 paa samme Tid i Fjor.

I 1934 forekom der ialt 472 Arbejdsstandsninger, som gennemgaaende var begrænset til Enkeltvirksomheder. Den største af disse Konflikter omfattede 4000 Arbejdere. Tilsammen var 108,000 Arbejdere inddraget i Strejker eller Lockouter, mens 25,000 andre Arbejdere blev arbejdsløse grundet paa disse Konflikter. Antallet tabte Arbejdsdage som Følge af Strejker eller Lockouter udgjorde 960,000, det laveste Tal, der er noteret i de sidste 40 Aar.

UNGDOM I NØD. Den 19. Januar afholdtes i Amsterdam en af den hollandske Landsorganisation, det socialdemokratiske Ungdomsforbund og Arbejder-Idrætsforbundet indkaldt Kongres »Ungdom i Nød«. Kongressen, der var stærkt besøgt og mødte stor Interesse i Offentligheden, drøftede Ungdomsarbejdsløsheden og de Farer, denne indebærer for Ungdommen, samt foreslog Gennemførelse af en Række Foranstaltninger til Afhjælpning af den herskende Nødstilstand blandt den arbejdsløse Ungdom i Holland.

AUSTRALIEN. Repræsentanter for Fagforeningerne i Australien har fornylig været samlet til Kongres, der bl. a. tog Stilling til Spørgsmaalet om tvungen Voldgift, der som bekendt har været i Kraft i mange Aar i Australien. Et Forslag, der udtalte sig for Afskaffelse af tvungen Voldgift forkastedes med 72 mod 48 Stemmer, efter at Landsorganisationens Sekretær Croft havde udtalt sig imod Forslaget og henvist til, at Arbejderne i Australien trods tvungen Voldgift havde en højere Levestandard end Arbejderne i andre Lande. Det vedtoges endvidere at arbejde hen til, at den i 1931 gennemførte generelle Lønnedsættelse paa 10 pCt. ophæves og de gamle Lønsatser genindføres.

SKIBSBYGNINGSINDUSTRIEN. Ifølge Lloyds Register var der ved Udgangen af 1934 under Bygning Verden over 271 Handelsskibe af en samlet Bruttotonnage paa 1,251,722. Som Nr. 1 i Rækken staar England med 122 Skibe og 596,834 Tons, derefter følger Tyskland med 31 Skibe og 139,611 Tons, Frankrig med 10 Skibe og 120,952 Tons, Japan med 34 Skibe og 104,640 Tons, Danmark men 16 Skibe og 78,630 Tons, Sverige med 12 Skibe og 60,140 Tons og Norge med 10 Skibe og 16,447 Tons.

I Oversigten over Skibe, der er paabegyndt i sidste Kvartal af 1934, kommer Danmark som Nr. 3 med 7 Skibe paa ialt 29,230 Tons. Nr. 1 er Storbritannien med 43 Skibe, 93,428 Tons, Nr. 2 Japan med 16 Skibe, 31,241 Tons, Nr. 4 Tyskland med 9 Skibe, 22,351 Tons, og Nr. 5 Sverige med 3 Skibe, 17,800 Tons.

AUSTRALIENS PRODUKTIONSSTATISTIK. Den af det australske federale statistiske Bureau fornylig udsendte Oversigt over Australiens Produktion viser, at Værdien af Bruttoproduktionen for Landbruget som Helhed i 1932—33 var en Ubetydelighed mindre end i 1931—32.

I Fabriksindustrien sporedes for første Gang siden 1928—29 en svag Fremgang. Sammenlignet med Tallet for 1931—32 steg saaledes Antallet af beskæftigede Arbejdere i 1932—33 med 34,000 til 370,727, og de udbetalte Lønninger viste en Stigning paa £59,416,000. Gennemsnitslønnen pr. Arbejder reduceredes imidlertid paany i Aarets Løb fra £174,84 til £168,19. Fabriksproduktionens Bruttoværdi steg i Aarets Løb med £23 Mill. til £304,697,000.

Totalværdien af Australiens Produktion anslaas for Aarene 1930—31 til 1932—33 til henholdsvis £319,701,000, £305,018,000 og £318,224,000.

BEKÆMPELSE AF ARBEJDSLØSHEDEN. Et Telegram fra Washington melder, at Repræsentanternes Hus har vedtaget Lovforslaget om de af Roosevelt fordrede 4880 Millioner Dollars til Igangsættelse af Arbejder til Arbejdsløshedens Bekæmpelse.

Ved denne Milliardbevilling skal 3,5 Mill. Arbejdsløse atter sættes i Arbejde med en garanteret Gennemsnitsløn paa 50 Dollars pr. Maaned. Loven giver Præsidenten Fuldmagt til at føre Kontrol med Foranstaltningerne til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden i hele Landet.

SOCIALLOVGIVNING I U. S. A. I et Budskab til Kongressen har Præsident Roosevelt forelagt en omfattende Plan til en Sociallovgivning. Denne kræver fra 1. Januar 1936 gennemført en Arbejdsløshedsforsikring, hvortil saavel Arbejderne som Arbejdsgiverne skal yde Bidrag. Understøttelsen skal træde i Kraft 4 Uger efter Arbejdsløshedens Indtrædelse, og den skal udbetales i 16 Uger. Den maa højst andrage 15 Dollars pr. Uge. Naar de 16 Uger er forløbet skal Forbundsregeringen skaffe de Paagældende Arbejde. Udvalget foreslaar desuden indført en Aldersrente. Udgifterne hertil skal betales med Halvdelen af den enkelte Stat og Halvdelen af Forbundsregeringen. Aldersrenten maa højst andrage 30 Dollars om Maaneden. Den skal udbetales til Folk, som er fyldt 65 Aar, og som ikke er anbragt paa Alderdomshjem. Deres Formue maa ikke overstige 5000 Dollars, og de paagældende skal de sidste 5 Aar have boet i den samme Kommune. Der stilles endvidere Forslag om en tvangsmæssig Aldersrenteforsikring for Arbejdere under 65 Aar, som ikke er pensionsberettigede, og som tjener under 250 Dollars om Maaneden.

Lønbevægelser og Konflikter.

Havnearbejdere i Københavns Havn.

Ved et Fællesmøde den 8. Januar behandledes Klager over, at Havnearbejderne ikke havde er-

holdt et Tilgodehavende ved Losning af Koks fra S/S »Majfred« og derfor havde nægtet at paabegynde Losning af S/S »Willemoes« samt Klage over for lidt betalt Arbejdspenge ved Kulindgivning til S/S »M. G. Melchior«. Det sidste Spørgsmaal forligtes saaledes, at Havnearbejderne fik deres Tilgodehavende, medens det første Spørgsmaal gaar til faglig Voldgift.

Chauffører hos A/S Den danske Mælkekondenseringsfabrik, Horsens.

Paa Klage fra Dansk Arbejdsmandsforbund over, at Chauffører paa Den danske Mælkekondenseringsfabrik i Horsens er blevet fradraget et særligt Løntillæg i Uger, hvor Virksomheden ikke har været i normal Drift, afholdtes den 10. Januar et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen, hvor der imidlertid ikke opnaaedes Enighed om Sagen, og Forbundet forbeholdt sig at indanke den for Den faste Voldgiftsret.

Havnearbejdere i Horsens.

Ved et Fællesmøde den 10. Januar behandledes en Sag, der angik Krav fra Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark om Tilbagebetaling i Henhold til en afsagt faglig Voldgiftsdom, uagtet denne Dom ikke gaar ud paa en saadan Tilbagebetaling.

Der opnaaedes ikke paa Mødet Enighed, og Arbejdsgiverne forbeholdt sig at gaa til Den faste Voldgiftsret.

Typografer hos A/S Dyva & Jeppesen.

I Anledning af at Dansk Typografforbund havde modsat sig at afmelde en Stereotypør, som af Firmaet var gjort til Arbejdsleder, afholdtes et Fællesmøde den 15. Januar, hvor der ikke opnaaedes Enighed om Sagen.

Arbejdsgiverforeningen forbeholdt sig at rejse Klage for Den faste Voldgiftsret.

Lager- og Pakhusarbejdere hos A/S Styhr & Kjær.

Paa et Fællesmøde den 14. Januar behandledes en Klage over, at A/S Styhr & Kjær nægtede at lade et Arbejdstidsspørgsmaal behandle ved Den faste Voldgiftsret.

Paa Mødet enedes man om indtil videre at opretholde det bestaaende Forhold. Ligeledes opnaaedes Enighed om et af Lager- og Pakhusarbejdernes Forbund stillet Krav om et Overarbejdstillæg i Forbindelse med Mindstebetalingen hos A/S Henriques & Zøylner.

Kuske og Chauffører hos Vognmand N. P. Petersen, Fredensborg.

Paa Klage fra Dansk Arbejdsmandsforbund over, at Vognmand N. P. Petersen, Fredensborg, der er Medlem af Kronborg Birks Vognmandsforening, aflønner sine Chauffører og Kuske delvis med Kost og Logi og ikke holder sig Betingelserne for Overarbejde efterrettelig, afholdtes der den 14. Januar et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen, hvor der ikke opnaaedes Enighed, og De samvirkende Fagforbund forbeholdt sig derfor at indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Kvinder paa A/S Gummifabrikken »Tretorn«, Helsingør.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 9. Januar forhandledes om Oprettelse af en Overenskomst mellem Kvindeligt Arbejderforbund og A/S Gummifabrikken »Tretorn« i Helsingør.

Paa Mødet vekslede en Række Forslag, dels om Grundlaget for Timelønninger, dels om Grundlaget for Akkordpriserne, ligesom der forhandledes om Overenskomst for unge kvindelige Arbejdere under 18 Aar.

Mødet endte resultatløst, men paa et senere Møde mellem Repræsentanter for Forbundet og Firmaet i Helsingør, opnaaedes Enighed om en Overenskomst for de paagældende Arbejdere.

Brolæggere hos Entreprenørforeningens Medlemmer.

Ved et Fællesmøde den 24. Januar behandlede man en Klage fra Dansk Brolæggerforbund over Entreprenørfirmaet Wright, Thomsen & Kier og en Klage fra Entreprenørforeningen over, at et Medlem af Brolæggerforbundet havde udført Brolægningsarbejde til Underbetaling.

Paa Mødet enedes man om at betragte begge Sager som værende ude af Verden, idet begge Parter dog forbeholdt sig deres principielle Standpunkter overfor de i de omhandlede Sager foreliggende Spørgsmaal.

For Firmaet Wright, Thomsen & Kiers Vedkommende gælder det paa Mødet den 21/12 f. A. foreliggende Forslag, hvorefter Resten af de af hvid Cement støbte Kantsten sættes af Brolæggerne til en Pris af 84 Øre pr. 1 Meter.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 1963:

Smede og Maskinarbejdere hos A/S A. M. Andersen og Entreprenør Chr. Christensen i Brønderslev.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 6. December 1934 i Sag Nr. 1963: De samvirkende Fagforbund for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund mod 1) Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og A/S A. M. Andersen, Brønderslev, samt 2) Entreprenør Chr. Christensen, Brønderslev.

Ved Klage af 22. Juni dette Aar paastod De samvirkende Fagforbund for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund 1) Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark og A/S A. M. Andersen, Brønderslev, samt 2) Entreprenør Chr. Christensen, Brønderslev, dømte til in solidum at lade et Rørarbejde, der for et Interessentskab var udført i Forbindelse med Opførelsen af Vandværk paa Bangsbostrand i Fade ved Frederikshavn opmaale og afregne efter den mellem Forbundet og Arbejdsgiverforeningen gældende Rørprisliste.

Sagens nærmere Omstændigheder er følgende:

Da Ingeniørfirmaet A/S A. M. Andersen, der er Medlem af Jern- og Metalindustriens Sammenslutning, havde faaet Arbejdet ved Vandværket i Entreprise, overgav Firmaet dette Arbejde videre til forskellige Underentreprenører, deriblandt Entreprenør Chr. Christensen, som ikke er Medlem af nogen Arbejdsgiverorganisation. Herom oprettedes der mellem Firmaet og Christensen den 20. Oktober 1933 en skriftlig Overenskomst, hvorved Firmaet overdrog ham alt Arbejde vedrørende Nedlægning af Hovedledning med Opsætning af Brandstandere m. v., Pumpestation, Stikledninger og Husinstallationer. Christensen skulde selv sørge for og afholde alle Udgifter ved den fornødne Arbejdshjælp. For det samlede Arbejde skulde der betales ham 5.500 Kr. Entreprisens Omfang skulde være som angivet i Firmaets Tilbud til Bangsbostrand Vandværk af 22. September 1933. — Christensen gik derefter personlig sammen med en dengang uorganiseret, men senere i Smede- og Maskinarbejderforbundet indtraadt Mand i Gang med Arbejdet ved Hovedledningen, og da en Del af dette Arbejde var udført, blev der paa Foranledning af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbunds Afdeling i Frederikshavn den 17. Januar dette Aar mellem denne Fagforening og Christensen afsluttet Overenskomst om »Betaling for et Rørarbejde ved Anlæggelsen af et Vandværk i Flade.« Ifølge denne Overenskomst skulde Arbejdet aflønnes efter Rørprislisten af 1931 og Nedlægningen af Rørene betales i Henhold til Rørprislistens Afsnit A Punkt 13 Stk. c.

Efter at Christensen alene sammen med sin ovennævnte Medhjælper havde fuldført Arbejdet ved Hovedledningen, blev der til Udførelsen af Arbejdet ved Stikledninger og Husinstallationer antaget flere Folk blandt Fagforeningens Medlemmer, og under dette Arbejdes Gang samt efter dets Færdiggørelse, opstod der Uoverensstemmelser imellem Christensen og Arbejderne om Afregningen. Det er herpaa, at De samvirkende Fagforbunds ovennævnte Klage til Den faste Voldgiftsret tager Sigte. Arbejderne mente at have et tilgodehavende Akkordoverskud paa ca. 2140 Kr. ÷ Vej- og Kostpenge til et Beløb 490 Kr. De gjorde gældende, at det samlede Arbejde ved Hovedledning, Stikledninger og Husinstallationer skulde opgøres som en samlet Akkord, og at Firmaet A/S A. M. Andersen som den virkelige Arbejdsgiver maatte hæfte for Beløbet.

Heroverfor paastod Dansk Arbejdsgiverforening Firmaet frifundet under Anbringende af, at Firmaet ikke var Arbejdsgiver vedrørende de heromhandlede Arbejder. Christensen paastod Frifindelse, idet han gjorde gældende, at Arbejdet ikke skulde afregnes som en samlet Akkord, men særskilt for Hovedledningen og for Stikledninger og Husinstallationer, samt at der efter denne Afregningsmaade ikke tilkom Arbejderne noget Beløb, idet de sidstnævnte Arbejder havde givet Underskud paa Akkorden, medens Arbejdet ved Hovedledningen, der var endelig afregnet mellem Christensen og hans Medhjælper, havde givet Overskud.

Ved det den 14. September i Den faste Voldgiftsret afholdte forberedende Møde til Sagens Behandling vedtog Parterne følgende Udtalelse:

»Parterne begærede Sagen udsat, idet man var enig om, at Parterne i Fællesskab foretager en Opmaaling og Opgørelse af det samlede Arbejde, hvilket skal være tilendebragt i Løbet af 14 Dage.«

Sagen blev herefter udsat og det samlede Arbejde opmaalt og opgjort saaledes, at der nu er Enighed om at den totale Akkordsum udgør 4151 Kr. 91 Øre, hvoraf optaget 3386 Kr. 43 Øre, altsaa Overskud 765 Kr. 48 Øre. Parterne kunde imidlertid fremdeles ikke enes om, hvorvidt Arbejdet skulde opgøres som en samlet Akkord eller som to særskilte Akkorder, ligesom der fremdeles er Uenighed om, hvorvidt der tilkommer Arbejderne Kost- og Vejpenge.

Efter Klagernes Begæring er Sagen derefter genoptaget, og Klagerne paastaar herefter de Indklagede in solidum dømte til at betale 765 Kr. 48 Øre som Overskud paa Akkorden samt 490 Kr. i Kost- og Vejpenge, medens de Indklagede henholder sig til deres tidligere Frifindelsespaastand, og Dansk Arbejdsgiverforening yderligere paastaar Firmaet tillagt en Godtgørelse for Udgifter og Ulejlighed med Møder i Sagen.

Retten maa tage den paa Firmaets Vegne nedlagte Frifindelsespaastand til Følge. Den ovennævnte Overenskomst af 17. Januar dette Aar vedrørende de heromhandlede Arbejder er afsluttet uden Firmaets Medvirken mellem Fagforeningen og Firmaet som Arbejdsgiver. Overensstemmende hermed er Christensen ogsaa optraadt som Arbejdsgiver i Forhold til Folkene, og der er efter det oplyste ingen Grund til at antage, at Firmaets Overenskomst med Christensen ikke skulde være en virkelig Entreprisekontrakt, eller at den skulde tilsigte at omgaa tarifmæssige Bestemmelser, i hvilken Henseende det særlig skal fremhæves, at Entreprisesummen 5.500 Kr. var stor nok til at dække Udgifterne ved Arbejdets Udførelse efter Rørprislisten og yderligere levne Entreprenøren en Fortjeneste. Retten har derimod ikke fundet tilstrækkelig Grund til at tillægge Firmaet den af det paastaaede Godtgørelse.

Hvad Forholdet mellem Fagforeningen og Christensen angaar bemærkes først, at Christensen ikke ved det i det forberedende Møde den 14. September passerede kan antages at have anerkendt, at Arbejdet skulde endelig afregnes som en samlet Akkord.

Spørgsmaalet herom saavel som Spørgsmaalet om, hvorvidt der tilkommer Arbejderne noget Beløb i Kost- og Vejpenge maa efter disse Spørgsmaals Beskaffenhed henvises til Afgørelse ved faglig Voldgift, jfr. Lov af 2. Maj 1934.

Sagens Omkostninger bør betales med to Trediedele af Klagerne og en Trediedel af Entreprenør Christensen.

Kendelse:

Dansk Arbejdsgiverforening bør paa Firmaet A/S A. M. Andersens Vegne for Klagernes Tiltale i denne Sag fri at være.

De tilbagestaaende Uoverensstemmelser mellem Fagforeningen og Entreprenør Chr. Christensen henvises til Afgørelse ved faglig Voldgift.

Sagens Omkostninger 300 Kr. betales med to Trediedele af Klagerne og med en Trediedel af Entreprenør Christensen.

Sag Nr. 2014:

Havnearbejdere hos A/S Københavns Bunkerkul.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 18. December 1934 i Sag Nr. 2014: De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund mod Dansk Arbejdsgiverforening paa Foreningen af Arbejdsgivere ved Københavns Havn og dennes Medlem, Københavns Bunkerkuldepots Vegne.

I den mellem Foreningen af Arbejdsgivere ved Københavns Havn og Havnearbejdernes Fællesforbund gældende Overenskomst findes en Bestemmelse, hvorefter »mindste Udbetaling for Kulindgivning fra Pram i Havnen er Kr. 3,62 pr. Mand.« Denne Bestemmelse har tidligere været anvendt saaledes, at man i Tilfælde, hvor der i Løbet af een Dag foretoges flere Kulindgivninger af kortere Varighed, afregnede hver Kulindgivning med den fastsatte Mindstebetaling, men efter at der var opstaaet Strid om Bestemmelsens Forstaaelse, blev Spørgsmaalet bragt til Behandling ved faglig Voldgift og afgjort ved Opmandskendelse af 24. Maj 1934, der gaar ud paa, at A/S Københavns Bunkerkuldepot ikke er pligtig at afregne hver Kulindgivning med Mindstebetaling i Tilfælde, hvor 2 eller flere Kulindgivninger i Løbet af Dagen bringer Lønnen op over Mindstebetalingen.

Efter at denne Kendelse var afsagt, blev der fra Forbundets Side rejst Krav om »Spadserepenge« for den Tid, Arbejderne i saadanne Tilfælde maa benytte for at komme fra det ene Skib til det andet. Herom blev der den 7. August afholdt Mæglingsmøde, ved hvilket Enighed ikke opnaaedes, hvorefter Forbundet forlangte faglig Voldgift til Spørgsmaalets Afgørelse, hvilket Arbejdsgiverne modsatte sig.

Under denne Sag har nu De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund indklaget Dansk Arbejdsgiverforening paa Foreningen af Arbejdsgivere ved Københavns Havn og dennes Medlem, Københavns Bunkerkuldepots Vegne for Brud paa den ovennævnte Overenskomsts Mæglings- og Voldgiftsregler, idet Klagerne har nedlagt Paastand om, at de Indklagedes Vægring ved at gaa med til Etablering af faglig Voldgift kendes ulovlig, og at der paalægges dem en Ordensbod.

De Indklagede har paastaaet sig frifundet, idet de dels gør gældende, at det Spørgsmaal, hvorom Voldgift forlanges, allerede er afgjort ved den nævnte Opmandskendelse, dels hævder, at Overenskomsten ikke indeholder noget Grundlag for Fastsættelse af nye Regler paa det heromhandlede Omraade, hvor Arbejdsforholdene ikke har forandret sig det allermindste siden Overenskomstens Tilblivelse, og at Forbundet ikke har nogen Adgang til at søge et Krav, der ikke har Hjemmel i Overenskomsten, gennemført ad voldgiftsretlig Vej midt i Overenskomstperioden, men maa være henvist til at rejse det under Forhandlingerne om en ny Overenskomst, efter at den gamle er opsagt.

At Spørgsmaalet om »Spadserepenge« er afgjort ved Opmandskendelsen, støtter de Indklagede paa, at Forbundet under Forhandlingerne for Voldgiftsretten netop paaberaabte sig som Argument for særskilt Afregning, at Kulindgivning sker paa forskellige Steder i Havnen, og at der ikke ydes nogen Betaling for den mellemliggende Tid. Opmandskendelsen, der ikke har fundet denne Betragtning afgørende, men henviser til, at Københavns Havn maa regnes for eet Arbejdssted i denne Forbindelse, forudsætter altsaa ganske klart, at Arbejderne ikke har Krav paa nogen Betaling i Anledning af Afstanden mellem de Steder, hvor Arbejdet udføres.

Selv om Opmanden efter Parternes Procedure er gaaet ud fra, at et Krav som det her omhandlede ikke hæves, maa der imidlertid gives Klagerne Medhold i, at Spørgsmaalet herom, der ikke ses at være forelagt Opmanden til Afgørelse, heller ikke kan siges at være afgjort ved Kendelsen.

Hvad dernæst angaar den anden af de Indklagede anførte Betragtning, bemærkes, at Klagernes Standpunkt maa antages at være, at de alene forlanger afgjort ved Voldgift, om Kravet paa »Spadserepenge«, ɔ: den i Overenskomsten fastsatte Timeløn, har Hjemmel i Overenskomsten eller ikke. Det er nu vel rigtigt, at der ikke er sket nogen Forandring i de faktiske Arbejdsforhold, men da Overenskomsterne i 1930 blev vedtaget i sin nugældende Skikkelse, var det mangeaarig Kutyme, at Kulindgivninger afregnedes særskilt i de i Opmandskendelsen omhandlede Tilfælde. Kendelsen, der har omstødt denne Kutyme, er nu en Del af Overenskomstforholdet, og man kan ikke paa Forhaand afvise Muligheden af, at denne Omstændighed kunde være af Betydning for Overenskomstens Forstaaelse.

Idet det herefter findes betænkeligt at afskære Klagerne fra at opnaa en voldgiftsretlig Afgørelse af det rejste Spørgsmaal, vil dette være at henvise til Afgørelse ved faglig Voldgift. Til at paalægge de Indklagede Bod findes der efter Omstændighederne ikke Anledning.

Sagens Omkostninger vil være at udrede af hver af Parterne med Halvdelen.

Kendelse:

Det ovenfor omhandlede Spørgsmaal om Arbejdernes Ret til Spadserepenge henvises til Afgørelse ved faglig Voldgift.

Sagens Omkostninger betaler hver af Parterne med 150 Kr.

Sag Nr. 2021.

Arbejdsmænd hos Entreprenørfirmaet Wright, Thomsen og Kier.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 10. Januar 1935 i Sag Nr. 2021: De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund mod Dansk Arbejdsgiverforening for Entreprenørforeningen og dennes Medlem, Entreprenørfirmaet Wright, Thomsen & Kier.

Under nærværende Sag har De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund indklaget Dansk Arbejdsgiverforening for Entreprenørforeningen og dennes Medlem, Entreprenørfirmaet Wright, Thomsen & Kier i Anledning af, at Entreprenørforeningen har nægtet at lade afholde faglig Voldgift i en mellem nævnte Firma og Forbundet opstaaet Uenighed om Aflønningen af de ved det nedennævnte Arbejde beskæftigede Arbejdsmænd.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

I Efteraaret 1933 lod Vejstrup Kommune ved Hjælp af Tilskud fra de saakaldte »Vejmillioner« paabegynde Anlægget af den nye Vej fra Hejlsvejen til Skamlingsbanken, hvilket Arbejde var overtaget i Entreprise af Entreprenørfirmaet Wright, Thomsen & Kier. I den mellem Entreprenørforeningen og Dansk Arbejdsmandsforbund gældende Overenskomst findes under § 3 B en saalydende Bestemmelse:

> »Følgende Arbejder, nemlig større Jordarbejder, hvor Gravemaskine benyttes, eller større Jordarbejder, hvor Haandlæsning benyttes, og Transporten ikke foregaar med Haandkraft, Tipvognssporlægning, Transport, Tipning, Arbejde og Læsning ved Maskinen samt hertil hørende Arbejde ved Afvandingsgrøfter og Skraaningsarbejde, endvidere Lægning af permanente Spor og Arbejde ved Ballastering udføres fortrinsvis i Akkord, idet Entreprenøren dog har Ret til at forlange disse Arbejder udført i Timeløn mod at betale et Tillæg til Normallønnen af 15 %.«

I Henhold til denne Bestemmelse skal der — som af Klagerne videre udviklet — ved Udførelsen af »større Jordarbejder« betales et Tillæg til Normaltimelønnen af 15%, forsaavidt Arbejdet ikke udføres i Akkord. Der har i Tidens Løb oftere været Tvivl om Forstaaelse af »større Jordarbejder«, men Linjerne er nu optrukket gennem en Flerhed af faglige Kendelser, og Betingelserne for Tillægget er blandt andet, at Arbejdet udføres helt eller delvis ved Anvendelse af tekniske Hjælpemidler, eller hvor Transporten ikke foregaar ved Haandkraft. — Vejarbejdet blev paabegyndt i November 1933 og udførtes ved Haandkraft alene til omkring den 1. Marts 1934, og der er mellem Parterne Enighed om, at det indtil da udførte Arbejde ikke skal vederlægges med det nævnte Procenttillæg. Ved det sidstnævnte Tidspunkt naaede man til et Sted paa Vejen, hvor der var koncentreret et forholdsvis stort Antal Kubikmeter Jord paa en kort Strækning (en Slags Jordknold), og til Transport af denne Jord, som skulde flyttes, blev der anvendt Tipvogne, som blev trukket af et Lokomotiv. Da dette Arbejde efter Arten af de anvendte Hjælpemidler maatte anses som et »større Jordarbejde«, blev der overfor Firmaet fremsat Krav om Betaling af Tillægget paa de 15%. Hvornaar Arbejderne paa Arbejdspladsen har rejst Kravet, har ikke kunnet oplyses, men Forbundets Kolding-Afdeling har i Skrivelse af 2. Maj 1934 til Firmaet fremsat det nævnte Krav. Det viste sig da, at Arbejdet efter Aftale med Sogneraadet var overgivet Firmaet i Entreprise blandt andet med Forbehold overfor den Eventualitet, at der skulde blive krævet 15% Tillæg. Denne Aftale har imidlertid efter Klagernes videre Fremstilling været ubekendt for Fagforeningen og Arbejderne og kunde ikke heller afsluttes med bindende Virkning for disse, ligesom Firmaet og Sogneraadet, — naar de, hvad nævnte Aftale lader antage, enten vidste eller havde Formodning om, at Vejarbejdet kunde give Anledning til Fremsættelse af Kravet om de 15% — burde have taget dette Spørgsmaal særligt op og saaledes sikret sig en klar Afgørelse. — Den 11. Maj afholdtes der et Møde om Sagen, hvor ogsaa var tilstede Repræsentanter for Sogneraadet, der erklærede ikke at ville gaa med til nogen Forhøjelse, medmindre Vejfondstilskudet blev udvidet, men de erklærede sig villig til at søge Ministeriet herom. I Fortsættelse af dette Møde tilsendte Firmaet Forbundet en Skrivelse af 16. Maj, hvori Firmaet redegjorde for Forholdet og blandt andet udtalte, *at* Sogneraadet havde indgivet Ansøgning til Ministeriet, hvis endelige Afgørelse dog umuligt kunde foreligge som forlangt den 17. Maj, *at* det paagældende Arbejde, taget som Helhed, ikke kunde anses som »større Jordarbejde«, *at* Forbundet for længe siden burde have rejst dette Spørgsmaal, og — sluttelig —, *at* det er naturligt, at Forbundet giver Udsættelse af den »Frist til i Morgen Formiddag, der er nødvendig for at opnaa Svar fra Ministeriet«. — Ministeriets Svar til Sogneraadet gik ud paa, at Ministeriet ikke kunde gaa med til en Forhøjelse, før det ved en Voldgift var godtgjort, at Firmaet eller Kommunen skulde betale den forhøjede Timeløn, og Sogneraadet meddelte derpaa under 14. Juni Firmaet, at man ikke vilde gaa med til nogen Forhøjelse, hvorefter Firmaet under 16. Juni meddelte Forbundets Kolding-Afdeling Ministeriets Svar og iøvrigt henviste til Firmaets Skrivelse af 16. Maj. Arbejdet fortsattes derefter og afsluttedes den 11. Juli. — Under 10. August anmodede Forbundet om Mæglingsmøde i Sagen, hvad Entreprenørforeningen afviste. Møde afholdtes dog 6. September, men uden Resultat. Forbundet havde imidlertid krævet Spørgsmaalet forelagt en faglig Voldgift, men Entreprenørforeningen nægtede at deltage i en saadan, og samme Standpunkt fastholdtes i et den 29. August afholdt Fællesmøde. Denne Vægring er — hævder Klagerne — uberettiget. Arbejdernes overenskomstmæssige Ret kan ikke fratages dem ved Entreprisekontrakten; kun en faglig Voldgift kan afgøre, om der foreligger et »større Jordarbejde«, og Arbejderne har ikke mistet deres eventuelle Krav ved en for sildig Fremsættelse af dette. Under Arbejdets fire Maaneder forelaa ikke »større Jordarbejde«, hvorfor der først var Plads for Krav om 15%, da det særlige Jordarbejde den 1. Marts tog sin Begyndelse. Sogneraadet har intet derimod under Forudsætning af Refusion fra Ministeriet, og Arbejderne fortsatte derfor og afventede Ministeriets Svar, hvis Indhold ogsaa kun var, hvad man kunde vente, nemlig at Ministeriet gennem en Voldgiftsdom vilde have Sikkerhed for Beretti-

gelsen af det fremsatte Krav. Under Henvisning til alt foranstaaende har Klagerne nedlagt Paastand om, at Entreprenørforeningen kendes pligtig til at imødekomme Dansk Arbejdsmandsforbunds Begæring om Afholdelse af faglig Voldgift i den mellem nævnte Organisationer foreliggende Strid og for Tilsidesættelse af de gældende Regler for Behandling af faglig Strid idømmes en efter Rettens Skøn nærmere fastsat Bod.

De Indklagede procederer til Frifindelse. De har til Støtte herfor nærmere anbragt, at Kommunen til det paagældende Vejarbejde kun havde til Disposition et bestemt Beløb, indenfor hvis Rammer Arbejdet skulde udføres. Paa dette Grundlag henvendte Sogneraadet sig til det indklagede Firma, med hvem der oprettedes Kontrakt, i hvilken det forudsættes, at Timelønnen for mindre Jordarbejder 1 Kr. 05 Øre skal anvendes, ligesom Sogneraadet forbeholdt sig Ret til at stoppe Arbejdet, forsaavidt Overenskomstens Bestemmelser om Tillæg til Timelønnen for »større Jordarbejder« skulde finde Anvendelse. Der er ikke heller, — hævder de Indklagede — Plads for disse Bestemmelser, da Vejarbejdet som Helhed ikke kan betragtes som et »større Jordarbejde«, og da det ikke er berettiget at anlægge dette Synspunkt paa en nærmere bestemt mindre Del af det samlede Vejarbejde. Sogneraadet anviste Folk til Arbejdet, og straks efter Arbejdets Paabegyndelse afholdtes et Møde med Arbejderne, der blev gjort bekendt med Arbejdsforholdene og forespurgt, om de maatte have særlige Ønsker vedrørende Tilrettelægningen af Arbejdet. Arbejdslønnen blev vel ikke særlig drøftet, men Arbejderne maa have været ganske klare over, at Arbejdet forudsattes at skulle aflønnes med en Timeløn af 1 Kr. 05 Øre, og der blev ikke ved denne Lejlighed fra Arbejdernes Side og heller ikke senere af Fagforeningen, hvis Formand ofte indfandt sig paa Arbejdspladsen, fremsat noget Forbehold med Hensyn til Procenttillæget. Baade Sogneraadet og Firmaet maatte derfor gaa ud fra, at saadant Krav ikke vilde blive rejst, og begge var interesseret i allerede ved Arbejdets Paabegyndelse at have Klarhed i denne Henseende, Sogneraadet af økonomiske Grunde og Firmaet af Hensyn til Dispositionerne med Hensyn til Arbejdets Tilrettelægning. Det er derfor urimeligt og ubilligt overfor de Indklagede, at man fra Arbejderside har ladet saa lang Tid hengaa, før Kravet om de 15% blev rejst. Dette er nemlig ikke sket før i Skrivelse af 2. Maj 1934; Skrivelsen af 16. Maj blev ikke heller mødt med nogen Protest fra Fagforeningernes Side, og navnlig bevirkede ikke heller Skrivelsen af 16. Juni nogen Indsigelse fra Fagforeningen, og Arbejdet fortsattes, indtil det som ovenfor nævnt fuldendtes den 11. Juli. Først ved Skrivelse af 10. August anmodede Forbundet om Mæglingsmøde, hvad Entreprenørforeningen afviste under Henvisning til, at Forbundet trods Firmaets gentagne klare Tilkendegivelser om dets Stilling til Kravet om Betaling som »større Jordarbejde« ikke straks foretog sig videre i Sagen, men forholdt sig ganske passiv og først rejste Kravet en Maaned efter Arbejdets Fuldendelse, og i Tilslutning til dette Standpunkt har Entreprenørforeningen nægtet at medvirke til Spørgsmaalets Forelæggelse for en faglig Voldgift.

Som det fremgaar af den ovenfor citerede Overenskomstbestemmelse har Arbejderne ved Udførelsen af »større Jordarbejder«, forsaavidt Arbejdet ikke udføres i Akkord, Krav paa et Tillæg af 15% til Normaltimelønnen, hvorhos en opstaaet Uenighed om, hvorvidt et Arbejde kan karakteriseres som »større Jordarbejde«, som en Uenighed af faglig Karakter maa afgøres ved faglig Voldgift. Denne Arbejdernes overenskomstmæssige Ret kan ikke forrykkes ved en mellem Entreprenørfirmaet og Sogneraadet afsluttet Kontrakt, og Spørgsmaalet er derfor, om Arbejderne (Fagforeningen) ved deres passive Holdning eller ved anden Undladelse har forspildt deres (af Arbejdets Karakter betingede) Krav paa det procentvise Tillæg. Ingeniør Kier har under Domsforhandlingen blandt andet forklaret, at man ikke fra Firmaets Side i Mødet den 11. Maj eller i de nærmeste Dage efter Afsendelsen af Skrivelsen af 16. Juni kunde have afvist et fra Arbejdernes Side fremsat Krav om faglig Voldgift, og Firmaet har altsaa ikke da ment, at Tidspunktet for Kravets Fremsættelse var forpasset. Det ses imidlertid ikke, at Firmaet — i den Omstændighed, at Arbejderne i de paafølgende ca. 4 Uger fortsatte Arbejdet indtil dets Tilendebringelse den 11. Juli uden paany at fremsætte deres Krav, som derpaa genoptoges den 10. August ved Begæring om Mæglingsmøde, — har haft beføjet Anledning til at anse Kravet for tabt som for sent fremsat, hvorved ogsaa bemærkes, at Skrivelsen af 16. Juni efter sin hele Form ikke gør det særlig nærliggende at antage, at Firmaet betingede sin Medvirken til faglig Voldgift af snarlig Svar. Herefter findes Klagernes Paastand om, at Entreprenørforeningen kendes pligtig at imødekomme Forbundets Begæring om Afholdelse af faglig Voldgift at burde tages til Følge, hvorhos Entreprenørforeningen for sin Vægring findes at burde erlægge en Dansk Arbejdsmandsforbund tilfaldende Ordensbod paa 100 Kr.

Sagens Omkostninger findes at burde udredes af de Indklagede med 300 Kr.

Kendelse:

Entreprenørforeningen kendes pligtig til at imødekomme Dansk Arbejdsmandsforbunds Begæring om Afholdelse af faglig Voldgift i den mellem de nævnte Organisationer foreliggende ovenfor beskrevne Strid.

Til Dansk Arbejdsmandsforbund betaler Entreprenørforeningen en Ordensbod paa 100 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION: Rosenørns Allé 12, 2. S., Kbhvn. V. Telf. 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 15 * KØBENHAVN DEN 15. FEBRUAR 1935 * 31. AARGANG

Arbejdsbureauet i Genève.

Forvaltningsraadets 69. Møde.

I Dagene fra den 29. Januar og til og med den 2. Februar afholdt Forvaltningsraadet for det internationale Arbejdsbureau Møde i Genève.

Dagsordenen var meget omfattende, og blandt de mest fremtrædende Punkter var Spørgsmaalet om Forslag til en Konvention om 40-Timers Arbejdsugen.

Dette Spørgsmaal har paa Grund af Verdenskrisen med dens omfattende Arbejdsløshed gentagne Gange været fremme til Overvejelse, og paa den aarlige Konference i 1934 var der af Forvaltningsraadet forelagt et Konventionsudkast, som imidlertid, paa Grund af Arbejdsgivernes og en Del Regeringers Modstand, blev forkastet.

Imidlertid vedtog Konferencen en Opfordring til Forvaltningsraadet om at genoptage Spørgsmaalet, men dog saaledes at Konventionsudkastet kun skulde omfatte enkelte Erhvervsgrene.

I Henhold til denne Opfordring har Forvaltningsraadet nu ved gentagne Møder beskæftiget sig med Problemet og opfordret Bureauet til i Landene at foretage en Undersøgelse af Forholdene i enkelte Industrier, dels om Arbejderantallet, dels om Beskæftigelsesmulighederne og Antallet af arbejdsledige Arbejdere.

Paa det 68. Møde var der opstillet en Række Forslag om Fag, for hvilke man ansaa det for rigtigst at faa undersøgt Mulighederne for en Arbejdstidsforkortelse.

Bureauet havde foreslaaet at begrænse Konventionsudkastet til følgende 4 Grupper:

1. Offentlige Arbejdere,
2. Staal- og Jernindustrien,
3. Bygningsindustrien,
4. Glasindustrien (Flaskeproduktionen).

Til dette Forslag havde den franske Regeringsrepræsentant, Pilluenard, stillet Forslag om yderligere at tilføje to Erhverv, nemlig:

1. Tekstilindustrien,
2. Avistrykkerierne.

Arbejdergruppen ansaa disse Grupper for at være for faa i Antal, idet de ikke sammenlagt repræsenterede et saa stort Antal Arbejdere, at Gennemførelse af Forslaget kunde formenes at faa den Virkning, at der fandt en rimelig Nedgang i Arbejdsløsheden Sted.

Arbejdergruppen foreslog derfor med Jouhaux som Ordfører, at Udvidelsen skulde omfatte følgende Fag:

1. Industrier, der arbejder i kontinuerlig Drift,
2. Fremstilling af Krigsvaaben og Ammunition,
2a. Statslige og private Skibsværfter,
3. Kemiske Produkter,
4. Transport-Erhvervene,
5. Bygningsindustrien og offentlige Arbejder,
6. Kommunale Virksomheder (Vand, Gas og Elektricitetsværker),
7. Tekstilindustrien (Uld, Bomuld, Silke, Kunstsilke).
8. Glasindustrien,
9. Bjergværker.

Om Spørgsmaalet førtes der en omfattende Diskussion, og Arbejdsgiverne var denne Gang som forhen Modstandere af en Ordning; deres Stilling til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden er fuldstændig negativ.

Da det under Diskussionen blev klart, at Arbejder-Gruppen ikke vilde opnaa Tilslutning til det udvidede Forslag, søgte man dog i nogen Grad at faa Bureauets Forslag udvidet, hvorfor man koncentrerede Bestræbelserne paa at opnaa Tilslutning til, at de grafiske Fag, Typografer og Bogbindere, kom med som Punkt 5 og desuden ogsaa de store internationale Trusters Virksomheder (Olie og Margarine) skulde medtages, men det lykkedes ikke. Et Forslag om, at Ur-Industrien henregnedes under Metalindustrien, forkastedes ligeledes.

Ved den endelige Afstemning opnaaedes Flertal for de af Bureauet foreslaaede Industrier, dog med Tilføjelse af, at Kulindustrien skulde medtages.

Der vil nu blive udarbejdet et Konventionsudkast, der vil blive forelagt Konferencen i Sommeren 1935.

Det andet store Problem, der var til Drøftelse, var Spørgsmaalet om de tilsluttede Landes Re-

geringsrepræsentanters Deltagelse i Raadet som faste Repræsentanter; Forholdet er, som det fremgaar af Bestemmelserne for Raadets Sammensætning, at de 8 mest betydende industrielle Stater skal være Indehavere af de 8 faste Regeringspladser.

Anledningen til dette Spørgsmaals Optagelse til ny Prøvelse var, at Amerikas Forenede Stater og Rusland er indtraadt som Medlem af Bureauet.

I Henhold til et nedsat Udvalgs Undersøgelse og i Henhold til en Række statistiske Undersøgelser er følgende 8 Stater at anse som de mest betydende Industristater, nemlig:

1. De forenede Stater af Amerika,
2. England,
3. Tyskland,
4. Frankrig,
5. Indien,
6. Rusland,
7. Italien,
8. Japan.

Ved denne Omplacering glider 2 af de hidtilværende Stater ud af Raadet som havende faste Repræsentanter, nemlig Belgien og Kanada.

Ved den belgiske Regeringsrepræsentant, Professor Maheims, Udtræden af Raadet mister den internationale Arbejderbevægelse en af de varmeste Forkæmpere for Gennemførelse af international Lovgivning og sociale Foranstaltninger til Beskyttelse for Arbejderne.

Professor Maheim var en af de faa Videnskabsmænd, der forud for Krigen arbejdede for Opnaaelse af en international Ordning af den sociale Lovgivning, og han var under Forhandlingerne i Paris, da Fredsforslagets Afsnit om social Beskyttelse for Arbejderne udformedes, med til at affatte de Bestemmelser, der medførte Oprettelse af Arbejdsbureauet.

Raadet behandlede dernæst de Problemer, der skulde optages paa Konferencens Dagsorden for Aaret 1936.

Her var fire Forslag fremme, men af Hensyn til, at flere af de paa Dagsordenen for 1935 opstillede Konventionsforslag skulde gennemgaa 2 Behandlinger, vedtoges det kun at optage 1 nyt Konventionsforslag, nemlig Forebyggelse af Ulykkestilfælde i Bygningsindustrien, herunder ogsaa Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved Anvendelse af Kraner og Elevatorer.

Bureauet havde for dette Punkts Vedkommende indsamlet et omfattende Materiale, der klart belyste Ulykkestilfældenes Antal i de forskellige Lande, Antallet af de Dødsfald, der i Landene var indtraadte som Følge af Ulykker, Antallet af de Tilfælde, hvor Arbejderne var blevet helt eller delvis invalide som Følge af Ulykkestilfælde, ligesom Beretningen sluttelig ogsaa indeholdt de Bestemmelser af beskyttende Art, der er vedtaget af Parlamenterne i de forskellige Lande.

Under Dagsordenens Punkt: Direktørens Beretning, forelaa Meddelelse om de tilsluttede Landes Tiltrædelse af vedtagne Konventioner og Henstillinger og om Udnævnelse af en Række sagkyndige Repræsentanter, der skulde tiltræde forskellige Udvalg.

Der forelaa Beretning fra en af Bureauets Tjenestemænd, der ved Rejse i Sydamerika havde undersøgt, hvilke sociale Foranstaltninger, der er truffet i Landene Brasilien, Argentina, Uruguay og Chile.

Beretningen indeholdt tillige Oplysninger om, at Bureauets Chef havde rettet Henvendelse til den spanske Regering om Løsladelse af Medlem af Arbejdergruppen Largo Caballero, idet han som hørende til de 8 faste Medlemmer skulde deltage i Raadsmøderne. — Den spanske Regering havde imidlertid svaret, at Aarsagen til Largo Caballeros Fængsling var hans Deltagelse i den spanske Revolution, og at det var Domstolene, der havde begæret hans Fængsling.

Der indløb under Raadets Møde Meddelelse om, at Henstillingen om den lettiske Arbejderrepræsentant Wisnas Løsladelse fra Fængslet var imødekommet.

Den 6. April 1932 nedsattes der et Udvalg til Undersøgelse af Kvindearbejdet. I dette Udvalg havde en Række tyske Arbejderrepræsentanter Sæde, bl. a. Formanden for de tyske Tobaksarbejdere, der tillige var Sekretær i det internationale Tobaksarbejderforbund, F. Hussung, og Formanden for Skotøjsarbejdernes Internationale. Disse var — paa Grund af Omvæltningen i Tyskland — udtraadte af Udvalget, og i deres Sted var Formanden for Tobaksarbejderne i Danmark, der nu er Sekretær for Tobaksarbejdernes Internationale, Edm. Olsen, og Leo Chester, England, der nu er Sekretær for Skotøjsarbejdernes Internationale, indtraadt som Medlem af Udvalget.

I Tilslutning til Forvaltningsraadets Møde afholdt det den 29. September 1934 nedsatte Udvalg angaaende Landbrugsforhold Møde og vedtog at indstille til Raadet, at der forelægges Sagkyndige følgende Spørgsmaal til Besvarelse: Arbejdstiden i Landbruget, Landbrugsundervisning, Landbrugskredit, Udnyttelse af Landarbejdernes Fritid, Vandringen fra Land til By, Boligspørgsmaalet paa Landet, Overenskomster for Landbrugets Arbejdere og Lovbeskyttelsesforanstaltninger for Landbrugets Arbejdere.

Forvaltningsraadet tiltraadte Udvalgets Indstilling og valgte 11 Sagkyndige, deriblandt Forretningsføreren for Dansk Arbejdsmandsforbunds Gruppe for Landarbejdere, O. Levinsen.

Prisniveauet.

De af Det statistiske Departement siden Juli 1915 foretagne Beregninger over Prisforandringernes Indflydelse paa Udgifterne i et Husholdningsbudget er, som tidligere meddelt i Statistiske Efterretninger, fra og med Juli 1933 fortsat saaledes, at man som Basis for disse Beregninger bruger et Husholdningsbudget, der er opstillet efter de ved en Forbrugsundersøgelse i 1931 indvundne Oplysninger.

I nedenstaaende Tabel anføres Resultatet af de saaledes for Januar 1935 foretagne Beregninger,

idet Tallene for det sidste Aar anføres til Sammenligning.

Udgifternes Fordeling paa Budgettets Hovedgrupper.

	1931 gnstl.	Jan. 1934	Apr. 1934	Juli 1934	Okt. 1934	Jan. 1935
	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.
Fødevarer	974	1000	1028	1037	1077	1079
Klæder, Fodt., Vask	383	438	453	454	458	455
Bolig	421	434	434	434	434	448
Brændsel, Belysn..	159	164	166	166	166	165
Skatter, Kontingenter o. l.	436	461	462	483	477	477
Andre Udgifter .	727	748	748	749	752	754
I alt ...	3100	3245	3291	3323	3364	3378

Udgiften, beregnet i Procent af Udgiften i Aaret 1931 gnstl. (Udgiften i 1931 gnstl. = 100).

	1931 gnstl.	Jan. 1934	Apr. 1934	Juli 1934	Okt. 1934	Jan. 1935
Fødevarer	100	103	106	106	111	111
Klæder, Fodt., Vask	100	114	118	119	120	119
Bolig	100	103	103	103	103	106
Brændsel, Belysn..	100	103	104	104	104	104
Skatter, Kontingenter o. l.	100	106	106	111	109	109
Andre Udgifter ...	100	103	103	103	103	104
I alt ...	100	105	106	107	109	109

Naar Udgiften i Aaret 1931 sættes = 100, var Udgiften efter de i Oktober 1934 gældende Priser 109 og efter de nu for Januar foretagne Beregninger 109.

Hvis man i Stedet for Priserne i Aaret 1931 anvender Priserne i Juli 1914 som Basis, bliver Pristallet for Januar udregnet paa Grundlag af det efter Forbruget i 1931 opstillede Budget 169.

Det i H. t. Lov om Statens Tjenestemænd af 31. Marts 1931 beregnede Udgiftstal, der for Januar 1934 blev 2434 Kr., udgør 2572 Kroner for Januar 1935.

Det nye Udgiftstal er, som man ser, steget med 138 Kr. Denne Stigning berettiger Statens Tjenestemænd til yderligere en Portion til Reguleringstillæget. Forhøjelsen af Reguleringstillæget træder i Kraft 1. April og belaster Statens Lønningskonti med en Merudgift paa ca. 7 Millioner Kr. For den enkelte Tjenestemand andrager Løntillæget mindst ca. 100 og højst ca. 160 Kr. aarligt.

Ogsaa Aldersrentenydere og Invaliderentenydere vil faa et Tillæg, idet de dem efter Socialreformen tilkommende Beløb jo er konjunkturbestemt. Tillæget bliver 3% af Renteindtægten, at regne fra 1. April.

Mod ubillig Konkurrence ved offentlige Arbejder.

Paa Grundlag af det af Statsministeren i Juni 1933 udsendte Cirkulære har der været ført mange Forhandlinger med de enkelte Fagministre om Arbejdsforholdene ved de Arbejder, som udføres i Henhold til Rigsdagens Beslutninger.

Cirkulæret har haft stor Betydning for Arbejderne, idet der som Følge af dette i Udbydelsesbetingelserne er optaget Krav om, at Arbejdsgiverne skal aflønne Arbejderne efter de Bestemmelser, der er gældende i Overenskomsterne mellem Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer.

Siden Cirkulærets Udsendelse har der for Metalarbejderne, Tapetsererne, Blikkenslagerne, Træindustriarbejderne og andre Fag været ført Forhandlinger om Skabelsen af overenskomstmæssige Arbejdsforhold for de Arbejdsomraader, hvor Staten selv er Bygherre, og der er ved disse Forhandlinger opnaaet tilfredsstillende Resultater.

Cirkulæret har følgende Ordlyd:

Cirkulære til samtlige Statsmyndigheder og kommunale Myndigheder.

I Anledning af, at der saavel fra Arbejdsgivere som fra Arbejdere er fremkommet dokumenterede Klager over haard Konkurrence fra Personer, der ikke yder Bidrag til Arbejdsløshedsforsikring eller til nogen Organisation, skal man herved efter derom i Ministermøde truffet Beslutning indtrængende opfordre samtlige Statsmyndigheder og kommunale Myndigheder til i videst muligt Omfang at drage Omsorg for, at der ved alle Arbejder, der udføres her i Landet for Statens eller Kommunernes Regning eller med Tilskud fra Stat eller Kommune, betales den Løn, der i Henhold til gældende Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere er fastsat for saadanne Arbejder, eller, hvor saadan Overenskomst ikke foreligger, den for tilsvarende Arbejde paa Egnen gældende overenskomstmæssige Løn, samt at den overenskomstmæssige Arbejdstid ikke overskrides. Familieforsørgere og saadanne, som har forsikret sig imod Arbejdsløshed, bør fortrinsvis komme i Betragtning ved Antagelse af Arbejdere til de omhandlede Arbejder.

I fremtidige Udbydelsesbetingelser og Kontrakter med indenlandske private Virksomheder bør dertil sigtende Bestemmelser derfor optages.

Det tilføjes, at nærværende Cirkulæres Bestemmelser ikke omfatter Reparationsarbejder og lign. mindre Arbejder, der udføres paa Steder, hvor de paagældende Arbejdere ikke er organiserede, saalidt som Arbejder, der sædvanlig udføres i Fængslerne eller paa lignende Maade.

Statsministeriet, den 7. Juni 1933.

Th. Stauning.

/Holck, Eksp.sekr.

Imidlertid har Danmarks indskrænkede Eksport medført, at den Valutamængde, der er til Raadighed, er mindre, og at man derfor i saa høj Grad som mulig anvender dansk Raamateriale. I den Henseende har man særlig haft Opmærksomheden henvendt paa en bedre Udnyttelse af de danske Skove.

Bestræbelserne i den Retning har medført, at der er opstaaet en Række Savværker; men de Arbejdsgivere, der her har Magten, søger i høj Grad at udnytte Arbejdsløsheden, saaledes at de Lønninger, der betales i en Række af de nye Virksomheder, ikke er i Overensstemmelse med de gældende Tariffer.

For at støtte de Bestræbelser, Træindustriarbejderforbundet udfolder, dels for at organisere Arbejderne i de nye Savværker og dels for at opnaa overenskomstmæssige Forhold, har D. s. F. rettet en Henvendelse til Statsministeren om at yde sin Medvirken til, at Bestemmelserne i Cirkulæret af 1933 udvides til ogsaa at omfatte Arbejdsforholdene indenfor de Arbejdsomraader, hvor Fremstilling af Raastoffer til Byggematerialerne foregaar.

Henvendelsen til Statsministeren har følgende Ordlyd:

8. Februar 1935.

Herr Statsminister Th. Stauning.

Paa De samvirkende Fagforbunds Vegne tillader vi os at henvende os til Statsministeren angaaende følgende Forhold:

Statsministeriets Cirkulære af 7. Juni 1933, hvis Indhold var en alvorlig Opfordring til Stats- og Kommunemyndighederne om, i de Tilfælde hvor disse Myndigheder iværksætter Arbejde, da at drage Omsorg for, at der i Udbydelsesbetingelser og Kontrakter sikres, at Virksomheder, som overtager Arbejdet, betaler de Lønninger, der for de paagældende Arter af Arbejder er fastsatte i de mellem Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer aftalte Overenskomster.

Virkningen af dette Cirkulære har saavel for Arbejdsgivere som for Arbejdere haft stor og god Betydning.

Imidlertid har de senere Aars Valuta- og især økonomiske Forhold medført, at man her i Landet anvender dansk Raamateriale, deriblandt Tømmer, Brædder o. s. v.

Denne Anvendelse af dansk Træmateriale har haft den gode Virkning, at Skov- og Træindustriarbejdere har faaet forøget Beskæftigelse; men da disse nyopstaaede Virksomheder, i Forholdet overfor deres Arbejdere, ikke yder de paa Savværkerne beskæftigede Arbejdere den i Faget gældende Løn, har Træindustriarbejderforbundet henvendt sig til De samvirkende Fagforbund om Støtte til Opnaaelse af en overenskomstmæssig Ordning.

Repræsentanten for De samvirkende Fagforbund har, efter Anmodning fra Træindustriarbejderforbundet, rettet Henvendelse dels til Trafikministeren og dels til Justitsministeren med Anmodning om at lade det statsministerielle Cirkulære faa udvidet Kraft til ogsaa at omfatte Leverancerne af Raamaterialer.

Ved disse Forhandlinger er der for de under Justitsministeriet hørende Omraader ikke opnaaet en Ordning, som virker tilfredsstillende for vore Organisationer og deres Medlemmer, idet Justitsministeren ikke formener, at det statsministerielle Cirkulære omfatter Raamaterialerne.

Forhandlingerne med Trafikministeren har derimod, især ved Levering af Sveller til Statsbanerne, resulteret i en Ordning, som indeholder Beskyttelse for de Arbejdere, der er beskæftiget i Savværker ved Fremstilling af Sveller.

Idet vi vedlægger Træindustriarbejderforbundets Henvendelse til os, bilagt med de Aftaler, der er truffet mellem Forbundet og Statsbanernes Kommitterede i Handelssager og Henvendelsen til Direktøren for Hærens Bygningstjeneste, anmoder vi Statsministeren om at optage til velvillig Overvejelse, at Cirkulæret af 7. Juni 1933 ogsaa kommer til at omfatte de Arbejdsgivere, der leverer Raamateriale, og tegner vi

med Højagtelse
Vilh. Nygaard.
/Chr. Jensen.

RUNDSKUE

OPSAGTE OVERENSKOMSTER. Dansk Arbejdsmands Forbunds Forretningsudvalg har godkendt, at Landarbejdergruppen pr. 1. Maj opsiger en Række Landbrugs-, Skov- og Sukkerroeoverenskomster.

Nogen samlet Opgørelse over, hvor mange Arbejdere der omfattes af Overenskomsterne, har man endnu ikke, men skønsmæssig anslaas det, at Opsigelserne omfatter 10,000 Mand.

For Sukkerroeoverenskomstens Vedkommende har der efter sædvanlig Kotume været orienterende Forhandlinger, og efter Aftale er Opsigelsesfristen for disse udskudt til 24. Februar, saaledes at forstaa, at der den 15. og 16. Februar bliver nye Forhandlinger, og hvis Enighed ikke opnaas inden 24. Februar, vil Opsigelsen gælde pr. 1. Maj uden videre Formaliteter.

ARBEJDERNES LANDSBANK. Ved det fornylig afholdte Repræsentantskabsmøde i Banken forelagdes Regnskabet for 1934, der udviser et Driftsoverskud paa 1,067,517 Kr., hvori er indbefattet en Overførsel fra forrige Aar paa 157,294 Kr., saaledes at Netto-Overskudet er ca. 910,500 Kr. De samlede Udlaansmidler er steget med ca. 7,9 Mill. Kr., Indlaansmidlerne med 6,9 Mill. Balancen er i Aarets Løb steget med 7 Mill. og udgjorde ved Aarets Udgang 60,894,933 Kroner.

Aarets Driftsoverskud er som nævnt 1,067,517 Kr., der af Bestyrelsen foreslaas anvendt paa følgende Maade:

Paa udestaaende Fordringer afskrives Kr. 142,937,74, paa Inventar Kr. 15,000 og paa Kassedifferencer 428,99. Til lovmæssig Reservefond henlægges Kr. 150,000, til Forstærkningsfonden Kr. 75,000 og til Kursreguleringsfonden Kr. 100,000.

Præferencekapitalen faar 5 pCt. Udbytte eller 50,000 Kr. Garantien for Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning nedskrives med Kr. 300,000. Paa Ejendommen Panoptikonbygningen afskrives Kr. 25,000. Til næste Aar overføres (herunder til Betaling af Skat) Kr. 209,150,54.

Med Aarets Henlæggelser vil lovmæssig Reservefond udgøre 850,000 Kr. og andre Reserver godt 950,000 Kr., altsaa ialt godt 1,800,000 Kr.

ANDELSBEVÆGELSEN I 1934. Der foreligger nu en samlet Opgørelse over de danske Andelsforetagenders Omsætning i 1934. Denne har været 1674 Mill. Kr. mod 1616 Mill. Kr. i 1933. Dette er en samlet Fremgang paa 58 Mill. Kr. Heraf repræsenterer alene Brugsforeningernes Fremgang de 42 Mill. Kr. Brugsforeningernes samlede Omsætning var i 1934 444 Mill. Kr.

mod 402 Mill. Kr. i 1933. Af de 444 Mill. Kr. falder de 168 Mill. Kr. paa F. D. B. Det er 16 Mill. Kr. mere end i 1933, en Stigning paa 11 pCt. Ogsaa fra 1932 til 1933 steg F. D. B.s Omsætning stærkt.

De enkelte Brugsforeningers samlede Omsætning er steget fra ca. 250 Mill. Kr. til ca. 276 Mill. Kr., altsaa en Fremgang paa 26 Mill. Kr. eller godt 10 pCt.

Landbrugets kooperative Producentselskaber (Mejerier, Slagterier, Ægeksportforeninger m. m.) viser en samlet Omsætning paa ca. 1100 Mill. Kr. eller ca. 20 Mill. Kr. mere end i 1933.

Indkøbsselskaberne viser en samlet Omsætning paa ca. 117 Mill. Kr. Det er en Tilbagegang paa 5 Mill. Kr. Det er Foderstofforeningerne, der viser Nedgang, nemlig ca. 11 Mill. Kr., medens Andels-Gødningsforretningen viser en Stigning paa 5 Mill. Kr. — Foderstofforeningernes Nedgang hænger sammen med Begrænsningen af Kornimporten.

Som Helhed er Andelsforetagendernes Omsætningsfremgang saaledes fortsat og forøget.

STØTTE TIL BYGGERIET. I Folketinget er der fremsat et Lovforslag om Forlængelse af Loven om Støtte til Byggeriet, der udløb med Aarsskiftet.

Der var af de bevilgede 30 Mill. Kr. kun brugt 19,64 Mill. Kr. pr. 1. Januar 1935. Og med Henvisning til, at der ved Loven af 1. Oktober 1934 er givet Hjemmel for Laan til Ombygning og Installationer i gamle Bygninger og Forsamlingsbygninger og Nybygninger af Forsamlingshuse og lignende, ønsker Ministeren Lovens Gyldighed udstrakt, saa der kan blive Anvendelse for de ikke anvendte Penge. Samtidig anmoder han om, at Maksimalgrænsen for Laanene maa blive sat op fra 10,000 til 25,000 Kroner.

Ved Lovforslagets 1. Behandling i Tinget dementerede Indenrigsminister Dahlgaard den konservative Presses Forlydende om, at Nationalbanken gennem Valutakontoret lægger Boligbyggeriet Hindringer i Vejen ved at nægte Importtilladelse for de nødvendige Raamaterialer til Byggevirksomheden. Noget saadant er ikke sket eller tilsigtet.

ARBEJDSTIDEN TIL SØS. Søfartsministerens Forslag om Lovfæstelse af 8 Timers Dagens Princip ved Arbejde i Skibe var til Behandling i Folketinget, hvor det fik en mindre velvillig Modtagelse af Oppositionen, saaledes at der ikke er særlig Haab om dets snarlige Gennemførelse. Lovforslaget er nu sendt i Udvalg.

ARBEJDSLØSHEDEN. I Følge den af Arbejdsdirektoratet foretagne foreløbige Opgørelse udgjorde Antallet af de ved Arbejdsanvisningskontorerne den 8. Februar indtegnede ledige arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere 118,045, hvilket er 1197 flere end i den foregaaende Uge og 8023 lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar.

Af de arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere var 30,2 pCt. tilmeldt som arbejdsledige, hvilket er 4 Points lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar.

Antallet af personligt tilmeldte (ikke arbejdsløshedsforsikrede) den fornævnte Dato udgjorde 19,884.

OBLIGATORISK SVENDEPRØVE. Efter Forhandling mellem Dansk Skrædderforbund og de modstaaende Mesterforeninger er der nu indgivet Andragende til Ministeriet om Indførelse af obligatorisk Svendeprøve indenfor Skrædderfaget.

International Rød Hjælp og Matteotti-Fonden.

International Rød Hjælp (Moskva) har henvendt sig til den internationale faglige Central, den socialistiske Arbejder-Internationale og Matteotti-Fonden med et Forslag om Iværksættelse af fælles Aktioner. Denne Henvendelse er den 18. Januar 1935 af de sidst nævnte Organisationer besvaret som følger:

»I Deres Skrivelse af 29. December 1934 vender De Dem til den internationale faglige Central og den socialistiske Arbejder-Internationale med det Forslag, at »International Rød Hjælp« og »Matteotti-Fonden« skal »føre en fælles Kampagne til Gunst for de spanske Arbejdere«, og De »benytter denne Lejlighed til at rejse Spørgsmaalet om en fælles international Aktion for de talrige Ofre for Terroren i de forskellige Lande«.

Vi vil i nærværende Skrivelse ikke gaa nærmere ind paa de nederdrægtige Løgne, som »International Rød Hjælp« har udspredt om »Matteotti-Fonden« i Anledning af vor Solidaritetsaktion i Østrig.

Vi vil her heller ikke indlade os paa en Diskussion om, i hvilken Henseende »International Rød Hjælp« er en »upolitisk Organisation«. Det er i denne Forbindelse tilstrækkeligt at erindre om, hvad Formanden for den Kommunistiske Internationale udtalte i sin Aabningstale paa »Røde Hjælps« Kongres den 25. Maj 1925 i Moskva, hvor han erklærede: Den internationale Røde Hjælp er en kommunistisk Organisation, hvis Formaal er at understøtte de af Bourgeoisiet forfulgte Arbejdere i hele Verden. International Rød Hjælp er ingen filantropisk, ingen almennyttig Organisation, den maa betragte sig som et Led i den internationale proletariske Bevægelse. Kominterns Eksekutivkomité betragter International Rød Hjælp som en af sine egne Formationer, ja tilmed som en af sine vigtigste Formationer«. (Side 28 i Protokollen for Røde Hjælps Kongres.)

Selvfølgelig er det den kommunistiske Internationales gode Ret, efter eget Skøn og Behov at skabe sig de fornødne Hjælpeorganisationer, paa samme Maade som S. A. I. og I. F. C. har skabt sig en Hjælpeorganisation gennem Oprettelse af Matteotti-Fonden. Men heraf fremgaar, at man stadig bør være sig bevidst, at den internationale Røde Hjælp er en Institution under den kommunistiske Internationale og ikke besidder nogensomhelst Selvstændighed.

Det er vort oprigtige Ønske, at Arbejderklassens v i r k e l i g e E n h e d, som vilde forøge dens Aktionsdygtighed til et Maksimum, bliver virkeliggjort. Men en »Enhedsfront« mellem Hjælpeorganisationer betyder ikke den organisatoriske Enhed, vi gaar ind for.

Vi vil dog samtidig ikke lægge Skjul paa, at Deres Forslag om »Indkaldelse af en Hjælpekonference i alle i Betragtning kommende Lande« gennem International Rød Hjælp og Matteotti-Fonden i Forening netop i Øjeblikket maa fremkalde ganske særlige Betænkeligheder. Vi er overbevist

om, at paa det nuværende Tidspunkt et Samarbejde mellem vor Matteotti-Fond og Rød Hjælp ingenlunde vilde fremme den af os foretagne Hjælpeaktion for Ofrene for Terroren i Spanien, men tværtimod meget alvorligt skade denne. Vi kæmper for en ordnet Rettergang, for Bevarelse af Retsgarantierne, mod Dødsstraffen. Ved en saadan fælles Hjælpekonference, som De foreslaar, vilde ganske automatisk det Spørgsmaal rejse sig, hvorfor Rød Hjælp, som paa sin sidste Kongres har meddelt at tælle 8¼ Million Medlemmer i Sovjetrusland, har afstaaet fra ogsaa i Sovjetrusland at gaa ind for de Retsgarantier, den fordrer i de kapitalistiske Lande.

Vi forstaar og ønsker, at Sovjetunionen med al Energi sætter sig til Modværge mod alle kontrarevolutionære Manøvrer. Men vi forstaar ikke og vil altid protestere imod, at der i Sovjetrusland finder Retsforhandlinger Sted, hvor de anklagede og disses Sagførere er fraværende, at der ikke tages Hensyn til Appellationer mod afsagte Domme samt til Ansøgninger om Benaadning og at Dødsdomme uden nogensomhelst Opsættelse fuldbyrdes umiddelbart efter Domsafsigelsen. Den Kamp, vi fører mod de fascistiske Diktatorers forbryderiske Undergravning af Retssikkerheden, bliver alvorligt hemmet paa Grund af de forfærdelige Forordninger, Central-Eksekutivkomiteen i U. d. S. S. R. satte i Kraft den 1. December 1934.

Dette er de Grunde, der nødvendigvis medfører, at den moralske Overbevisningskraft af Rød Hjælps Propaganda bliver betydeligt afsvækket. Under disse Omstændigheder anser vi det nuværende Tidspunkt for det mest uegnede til at overveje Spørgsmaalet om en fælles Aktion af vor Matteotti-Fond og Rød Hjælp. Der er i Øjeblikket ikke andet at gøre, end at de to Institutioner hver for sig af yderste Evne søger at komme Arbejderklassens Ofre til Hjælp. Og disse Aktioner vilde kunne blive væsentlig fremmet, saafremt Rød Hjælp vilde opgive sin Kamp mod Matteotti-Fonden og ligesom denne altid har gjort vilde indskrænke sig til sit egentlige Arbejdsfelt.«

Skrivelsen er undertegnet af Sekretærerne i de to Arbejder-Internationaler, W. Schevenels og F. Adler.

Fagbevægelsen i Rusland.

Den russiske Landsorganisations Repræsentantskab afholdt den 29.—31. December 1934 sit ordinære Møde i Moskva. Hovedpunkterne paa Dagsordenen var Rationeringen, Lønpolitikken og Landsorganisationens Budgetforslag for 1935.

Repræsentantskabet udtalte Haabet om, at Afskaffelsen af Brødkortene og Brødprisens Stigning vilde blive udlignet gennem Prisfald for andre Varer, saaledes at Levestandarden kan højnes, og Arbejdernes og Bøndernes Kaar forbedres. Fagforeningerne vil paa dette Omraade gøre alt for at gennemføre de af det kommunistiske Parti givne Anvisninger og føre Kontrol med Varepriserne, særlig med Hensyn til Bagerierne. Der henstilles til Arbejderrestaurationerne ikke at forhøje deres Priser mere end højst nødvendig eller forringe Madens Kvalitet grundet paa Mel- og Brødprisernes Stigning. Der skal særlig drages Omsorg for Arbejdere med store Familier.

Den af Mel- og Brødprisernes Stigning nødvendiggjorte Lønstigning anslaas til 4300 Millioner Rubler for hele Landet. Fagforeningerne skal drage Omsorg for denne Sums Fordeling paa de forskellige Beskæftigelsesgrupper. Arbejderne skal gøres opmærksom paa, at Forhøjelsen skal have Form af et Tillæg til Normallønningerne, og at det vil være muligt at opnaa større Fortjeneste ved Akkordarbejde. Fagforeningerne skal koncentrere deres Bestræbelser paa at benytte Lønnen til at stimulere Arbejderne til større Arbejdsydelser og indføre Akkordarbejde overalt, hvor dette lader sig gøre.

Fagforeningernes finansielle Stilling fremgaar af en paa Mødet forelagt Oversigt, som viser, at Indtægten af Medlemskontingenter er steget fra 156 Millioner Rubler i 1930 til 265 Millioner i 1934, skønt Kontingentet er nedsat fra 2% til 1% af Lønnen. Indtægten for 1935 er budgetteret til 350 Millioner og heraf skal 189 Mill. (54%) anvendes til Forbedring af Arbejdernes materielle og kulturelle Forhold. Hovedposterne paa Budgetforslagets Udgiftsside er følgende:

Understøttelser: 24,5 Mill. (1934: 8,5), Subventioner til Sanatorier og Hvilehjem: 26,3 Mill. (16,2), Uddannelse af Fagforeningsfunktionærer: 32,5 Mill. (30,6), Legemskultur: 14,7 Mill. (5,3), Oprettelse af Institutioner for kulturelle Formaal: 17,8 Mill. (15,9), Klubber og Kulturarbejde: 66,2 Mill. (50,5 Mill.).

Som det fremgaar af de her angivne Tal, der er gengivet efter en Oversigt i »Industrial and Labour Information«, er Fagforeningernes Opgave en hel anden i Rusland end i de øvrige Lande — ja, efter vore Begreber kan man næppe nok betegne dem som virkelige Fagforeningsopgaver.

Antallet af fastlønnede Fagforeningsfunktionærer skal indskrænkes betydeligt. Alligevel er Administrationsudgifterne for 1935 ansat til 105 Millioner Rubler (30% af Indtægten). Heraf fremgaar, at Antallet af lønnede Funktionærer maa være meget stort.

Med Hensyn til Fabrikskomiteerne vedtoges det, at Antallet af fastlønnede Funktionærer indenfor disse Komiteer skal nedsættes med gennemsnitlig 35 %, og at Administrationsudgifterne ikke maa overstige 20% af den samlede Udgift indenfor den enkelte Bedrift. Fabrikskomiteernes samlede Udgift i hele Landet anslaas for 1935 til 770 Mill. Rubler mod 627 Mill. i 1934 og 164 Mill. i 1930. Midlerne tilvejebringes af selve Bedrifterne.

I et tidligere Nummer af »Arbejderen« har vi berettet om den i September 1934 af det kommunistiske Parti dekreterede Reorganisation af Fagbevægelsen. Da Landsorganisationens Repræsentantskab dengang samledes til et ekstraordinært Møde, fik det forelagt en af Partiet udarbejdet Plan over Forbundenes Opdeling, som tilmed var godkendt af Stalin personlig. Der var altsaa ingen Vej udenom, og Repræsentantskabet tiltraadte

selvfølgelig Planen — uden Afstemning. I Henhold til denne Plan er de hidtilværende 47 Forbund nu opdelt til 154. Industriforbundsformen er bibeholdt, men de enkelte Landsdele eller Industricentrer har faaet deres egne Centralforbund, der altsaa ikke mere har Hovedsæde i Moskva. Tekstilarbejderne f. Eks. er nu organiseret i særlige Forbund efter Beskæftigelsesart, altsaa henholdsvis for Uld, Bomuld, Silke, Trikotage o. s. v. En lign. Inddeling er gennemført i andre Industrier. Oprindelig fandtes der i Rusland kun 22 store Fagforbund. I 1931 blev Antallet udvidet til 45, senere til 47 og nu til 154. I Rusland er Fagbevægelsen saaledes gaaet den modsatte Vej af den, man søger at slaa ind paa i andre Lande, og den har i Stedet for en Centralisation gennemført en Decentralisation af de faglige Organisationer. Det maa dog fremhæves, at Initiativet hertil ikke er udgaaet af Fagforeningerne selv, men af det kommunistiske Parti, der i Virkeligheden er Fagbevægelsens øverste Instans.

NYT FRA UDLANDET

FAGLIG UNGDOMSBEVÆGELSE. Den hollandske Landsorganisations Ungdomsraad har udgivet en Pjece, der er tænkt som en »Vejledning for Ledere og Funktionærer indenfor den moderne Fagbevægelses Ungdomsafdelinger«.

Pjecen indeholder bl. a. en Oversigt over den faglige Ungdomsbevægelse i Holland, hvoraf det fremgaar, at de første Ungdomsafdelinger indenfor enkelte Fag oprettedes i 1927. Nogen Tid herefter oprettede Landsorganisationen et Ungdomsraad, hvis Beføjelser i Aarenes Løb er blevet udvidet og i Følge Landsorganisationens Beslutning af Maj 1934 nu har følgende Formaal: a) Udgivelse af Agitationsmateriale for Ungdommen, b) Opretholdelse af Forbindelserne med de lokale Ungdomsudvalg og Tilsyn med deres Virksomhed, c) Afholdelse af Konferencer og Kursus, d) Beslutning om Tilskud til de lokale Udvalgs Virksomhed, e) Drøftelse af det faglige Ungdomsarbejde med Forbundenes og Fællesorganisationernes Ledelse, f) Opretholdelse af Forbindelserne med andre Organisationer (Arbejdernes Oplysningsforbund, Socialdemokratisk Ungdomsforbund etc.), g) Udgivelse af Pjecer etc., h) Opstilling af Program og Fordringer angaaende Arbejderungdommen og Agitation for deres Virkeliggørelse.

Foruden af Repræsentanter for Landsorganisationen bestaar Ungdomsraadet af en Repræsentant for hvert af de Forbund, der har egne Ungdomsafdelinger. I de senere Aar er der i mange Byer etableret et Samarbejde mellem Ungdomsafdelingerne i de enkelte Forbund. Dette Samarbejde finder Sted paa Grundlag af de lokale Ungdomsudvalg. I Pjecen manes der til Forsigtighed i saa Henseende og fraraades at tage Spørgsmaal op, som de ikke kan løse selvstændigt.

For unge arbejdsløse af begge Køn, der ikke kan blive Medlem af en Fagforening, oprettes særlige Afdelinger under Ungdomsudvalgenes Ledelse.

EN FAGFORENINGSLOV. Diktatur-Regeringen i Letland har offentliggjort et Forslag til Lov om faglige Foreninger. Ifølge Lovforslaget skal enhver Borger, der er loyal overfor Regeringen, kunne være Medlem af en faglig Organisation. Fagorganisationernes Opgave skal være at organisere de indenfor Fagene beskæftigede Personer med det Formaal at bidrage til Landets Udvikling og varetage Medlemmernes økonomiske og andre Interesser. Kun de i Henhold til Lovens Bestemmelser oprettede Organisationer skal betragtes som Fagforeninger.

Under Socialministeriet skal der dannes et Fagforenings-Raad bestaaende af Socialministeren som Formand, en Næstformand og 7 Medlemmer, der udnævnes af Regeringen efter Indstilling af Socialministeren.

Raadets Opgave er at oprette Fagforeninger, fastsætte Bestemmelser for Medlemsskabet i en Fagforening, udpege Repræsentanter i Fagforeningernes Bestyrelse, godkende henholdsvis nægte at godkende foretagne Valg til Fagforeningernes Bestyrelse, vejlede og instruere Fagforeningerne og opløse saadanne Fagforeninger, der overtræder Loven eller ikke holder sig de givne Anvisninger efterrettelig, eller hvis Virksomheder har en Tendens til at skade Samfundets Interesser.

Den lettiske Regering nægter at være fascistisk. Lovforslaget viser imidlertid, at den med Hensyn til Fagforeningerne troligt efterligner de store Diktaturlandes Bestræbelser for at gøre Arbejderne retsløse og berøve dem deres eneste Værn, Fagforeningerne, som ifølge Lovforslaget helt og holdent skal være afhængige af Regeringsmagten.

BELGIEN. Den 20. Januar afholdt den belgiske Landsorganisation en ekstraordinær Kongres, der tog Stilling til den nye vidtgaaende Nedskæring af Arbejdsløshedsunderstøttelsen og til den af Regeringen førte Deflationspolitik. Flere Forbund havde stillet Forslag om Gennemførelse af en Generalstrejke som Protest mod Regeringens Optræden overfor de arbejdsløse samt mod de gennemførte Reduktioner af de offentlige Tjenestemænds og Arbejderes Lønninger og Bjergarbejdernes Pension. Kongressen var dog af den Mening, at man ikke burde etablere en Generalstrejke og dermed sætte alt paa Spil, forinden alle andre Muligheder har været forsøgt. Det vedtoges derfor at afvente Rigsdagens Sammentræden, hvor Regeringen skal staa til Ansvar for sin Politik. Endvidere bemyndigedes Landsorganisationens Bestyrelse til i Samarbejde med Arbejderpartiet at foretage alle fornødne Skridt til Varetagelse af Arbejdernes Interesser og eventuelt indkalde en almindelig Arbejderkongres i Slutningen af Februar Maaned.

ET NORSK »SEPTEMBERFORLIG«. I Henhold til en Beslutning paa den sidste norske Fagforeningskongres har Landsorganisationen forhandlet med Norsk Arbejdsgiverforening om en saakaldt Hovedtarifaftale. Der er ved disse Forhandlinger opnaaet Enighed om et Forslag, der navnlig indeholder Bestemmelser om følgende 3 vigtige Spørgsmaal: Tillidsmændenes Stilling i Bedrifterne, den kollektive Opsigelse og Afstemningsreglerne. Forslaget er for Tiden med Sekretariatets Anbefaling til Urafstemning i de tilsluttede Forbund. Naar Resultatet af Urafstemningen foreligger, skal vi bringe en udførlig Redegørelse for Hovedoverenskomstens enkelte Bestemmelser.

Lønbevægelser og Konflikter.

Overenskomstforhandlinger i Træindustrien.

Ved et Fællesmøde den 28. Januar under Medvirken af de to Hovedorganisationer drøftedes Spørgsmaalet om Forlængelse af Overenskomsten mellem Træindustriens Fabrikantforeninger og Træindustriarbejderforbundet i Danmark om Løn- og Arbejdsforhold i Træindustrien i Danmark.

Under Forbehold af Organisationernes Godkendelse enedes man om følgende Ændringer i Overenskomsten af 18. November 1929:

I *§ 2* udgaar af Bestemmelserne om Arbejde i 2- og 3-Holds-Drift Ordene: »Tillægene for Skiftarbejde er undergivet Bestemmelser om Lønningernes Regulering efter Pristallet uden Opsigelse af Overenskomsten, dog ikke i 1923«.

§ 15, II, første Punktum, affattes saaledes: »Tillidsmanden skal vælges blandt de anerkendt dygtige Arbejdere i Virksomheden; dog kan Tillidsmændene ikke vælges mellem den sidst antagne Tredjedel af Arbejderne, medmindre Arbejdsgiveren og Arbejderne er enige derom.«

I *samme Paragraf, næstsidste Punktum,* ændres »14 Dages Varsel« til »1 Maaneds Varsel«.

Tilbage er følgende Uoverensstemmelser:

Arbejderne kræver Forhøjelse af Lønningerne, hvilket Arbejdsgiverne bestemt modsætter sig.

Der var mellem Parterne Enighed om, at Kravet om eventuel Overenskomst for Arbejdsdrenge paa 16—18 Aar ikke kunde komme til Behandling i Træindustrien, før Hovedorganisationerne havde taget Stilling til Spørgsmaalet, og Forhandlingerne om den endelige Afslutning af Træindustriens Overenskomst udsættes derfor, indtil Hovedorganisationerne har behandlet Spørgsmaalet om Overenskomst for Arbejdsdrenge eller indtil der af en af Parterne kræves et afsluttende Møde.

Fornyelse af Overenskomsten i Handskemagerfaget.

Ved et Fællesmøde mellem Repræsentanter for Handskemagerforbundet og Handskemagerlauget den 6. Februar i Haandværkerforeningen forhandledes om Grundlaget for Fornyelse af den mellem Organisationerne bestaaende Overenskomst.

Paa Mødet opnaaedes Enighed om at forny Overenskomsten for 2 Aar, imod at en hidtil gældende Bestemmelse om, at maskindollerede Skind fradrages 20%, ændres saaledes, at Fradraget fra 1. April 1935 nedsættes fra 20 til 10% og fra 1. April helt bortfalder.

Overenskomsten underskrives af begge Parter og gælder fra 1. April 1935.

Dansk Arbejdsmandsforbunds Overenskomst med Cementfabrikkerne.

Ved et Fællesmøde den 31. Januar mellem Repræsentanter for Foreningen af danske Cementfabrikker og Dansk Arbejdsmandsforbund behandledes under Hovedorganisationernes Medvirken Spørgsmaalet om Forlængelse af Overenskomsten i Cementindustrien.

Paa Mødet opnaaedes Enighed om følgende Detailspørgsmaal:

Med Hensyn til Stuvning af de Skibe, om hvilke der ikke fandt nogen Afgørelse Sted ved Forhandlingerne mellem Nørresundby Portland-Cementfabrik og Cementarbejdernes Fagforening for Nørresundby den 17.-18. Januar d. A. enedes man om, at Arbejdet hermed udføres af Havnearbejdere og til de Priser og iøvrigt efter de almindelige Bestemmelser, som for Tiden er gældende i Arbejdsmændenes Overenskomst med Foreningen af danske Cementfabrikker, herunder ogsaa Udløbstiden. Der udfærdiges med Havnearbejdernes Fagforening en særlig Overenskomst og Prisliste overensstemmende hermed, idet de 3 pCt.s Fradrag indregnes i Akkorderne.

Iøvrigt opnaaedes ikke Enighed om Betingelserne for Forlængelse af Overenskomsten.

Overenskomstforhandlingerne mellem Dansk Arbejdsmandsforbund og Foreningen af Grusgrave- og Skærvefabrikker.

Den 30. Januar forhandledes under Hovedorganisationernes Medvirken om Fornyelse af Overenskomsten for Grusgrave- og Skærvefabrikker.

Fra Arbejdernes Side krævedes Timelønnen forhøjet fra 98 Øre til Kr. 1,05, samt nogle Ændringer og Tilføjelser til Overenskomsten.

Arbejdsgiverne nægtede kategorisk at gaa med til Forhøjelse af Timelønnen og stillede Krav om Indførelse af Bestemmelser om Etablering af 2-Holdsdrift og forskudt Arbejdstid.

Forhandlingerne sluttede uden Resultat.

Havnearbejdere hos Vognmand Iversen.

Ved et Fællesmøde den 28. Januar drøftedes en Klage fra Havnearbejdernes Fællesforbund overfor Vognmand Chr. Iversen.

Man enedes om at udsætte Sagen i 3 Dage, idet Vognmand Iversen vil søge at opnaa Dækning for det omtvistede Beløb. Saafremt dette ikke lykkes, vil Centralforeningen tage Sagen under Overvejelse. Gaar Sagen ikke i Orden paa en af ovennævnte Maader, betragter Fællesforbundet sig som frit stillet i Forhold til Centralorganisationens Medlemmers Virksomhed som Entreprenører i Københavns Havn.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 2059:

Slagteriarbejderforbundets Strejkevarsel overfor A/S S. Houlberg.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 10. Januar 1935 i Sag Nr. 2059: Dansk Arbejdsgiverforening for Foreningen af Pølsefabrikanter og Fedevaregrossister i København mod Dansk Slagteriarbejderforbund.

Ved anbefalet Skrivelse af 30. November 1934 har Dansk Slagteriarbejderforbund overfor Dansk Arbejdsgiverforening afgivet et 1. Strejkevarsel. Skrivelsen er saalydende:

»Foranlediget ved, at Forhandlingerne mellem den ærede Arbejdsgiverforenings Medlem, Foreningen af Pølsefabrikanter og Fedevaregrossister i København, og vort Forbund vedrørende vore Medlemmer, Salgschaufførerne hos Firmaet A/S S. Houlberg ikke har bragt et for os og vore paagældende Medlemmer tilfredsstillende Resultat, skal man meddele, at man agter at forelægge en dertil kompetent Forsamling Forslag om Arbejdsstandsning overfor A/S S. Houlberg i det Omfang, som denne Forsamling maatte vedtage.«

Ved Skrivelse af samme Dato protesterede Arbejdsgiverforeningen mod Lovligheden af dette Varsel og forbeholdt sig at indbringe Spørgsmaalet herom for Den faste Voldgiftsret.

Den 7. December afgav Forbundet 2. Strejkevarsel, hvorefter det var vedtaget at iværksætte Arbejdsstandsning overfor det nævnte Firma fra 15. samme Maaned ved Arbejdstidens Ophør for samtlige de af Forbundets Medlemmer, som beskæftiges hos Firmaet som Salgschauffører.

Paa Fællesmødet den 10. December fastholdt Arbejdsgiverforeningen sin Protest og erklærede straks at ville indbringe Spørgsmaalet for Den faste Voldgiftsret, medens Forbundet under disse Omstændigheder udsatte Strejkens Iværksættelse til 24 Timer efter, at Den faste Voldgiftsrets Kendelse foreligger.

Under nærværende derefter anlagte Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Foreningen af Pølsefabrikanter og Fedevaregrossister i København indklaget Dansk Slagteriarbejderforbund og nedlagt Paastand om, at de afgivne Strejkevarsler kendes ulovlige.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

De paagældende Salgschauffører er ansat hos det nævnte Firma paa saadanne Vilkaar, at de rettelig maa sidestilles med selvstændige Forretningsdrivende. Firmaets Varer paalæsses dets Automobiler, og Chaufførerne kører derefter omkring og søger efter eget Initiativ Varerne solgt til Kunder. Chaufførerne er iøvrigt ogsaa beskæftigede i Kødbyen, hvor de da betjener deres egne Kunder. Lønningen har indtil Midten af November forrige Aar været 3 % af Omsætningen, hvorhos der beregnedes ½ % for Svind, og Indtægten var altsaa paavirket af Varens Pris. Indtægten var da ogsaa rimelig og passende, da Prisen for den mest solgte Vare var ca. 1 Kr., men Indtægten er ikke længere rimelig, efter at samme Vare er steget til 1 Kr. 60 Øre, hvorfor det ogsaa var ganske naturligt, at Firmaet fra 19. November 1934 nedsatte Provisionen. — Den 1. November 1934 havde Chaufførerne indmeldt sig i Slagteriarbejderforbundet, som derefter fremsatte Krav om Oprettelse af en Overenskomst for Salgschaufførerne, hvad man fra Arbejdsgiverside afslog, da disse Chauffører efter deres ovenfor beskrevne Arbejdsstilling ikke hører hjemme i en Arbejderorganisation, hvorfor deres Forhold ikke heller naturligt reguleres gennem en kollektiv Overenskomst. Det afgørende er imidlertid — hævder Klagerne — dette, at der mellem Foreningen af Pølsefabrikanter og Fedevaregrossister i København og Slagteriarbejderforbundet foreligger en kollektiv Overenskomst, og at Forbundet derfor — uanset, at de heromhandlede Chaufførers Forhold ikke direkte berøres af den nævnte Overenskomst, — er uberettiget til midt i Overenskomstperioden, fordi de nu ønsker at udvide Overenskomstomraadet ogsaa til denne Gruppe, at understøtte et saadant Ønske med et Strejkevarsel.

Det indklagede Forbund har paastaaet de afgivne Strejkevarsler kendt lovlige. Forbundet har nærmere anbragt, at de ommeldte Salgschaufførers den 29. Oktober 1934, uden at der forud havde fundet nogensomhelst Forhandling Sted, modtog fra Firmaet en Skrivelse, hvori det meddeltes, at Provisionen vilde blive nedsat, hvis Salget pr. Vogn ikke blev bragt op. Chaufførerne indmeldte sig derefter den 1. November i Forbundet og fremsatte overfor dette Krav om at faa optaget Forhandling med A/S S. Houlberg vedrørende Oprettelse af en særlig Overenskomst for Salgschaufførerne. Skønt Forbundet umiddelbart efter foretog Skridt i saa Henseende, kom ingen Forhandling i Gang; Firmaet nedsatte imidlertid Provisionen fra 19. November, og først den 23. November afholdtes mellem Organisationerne et Møde, der endte resultatløst, ligesom Fabrikantforeningen i Skrivelse af 26. forrige Maaned afviste yderligere Forhandling om Sagen. Forbundet har saaledes før Strejkevarslernes Udstedelse søgt at naa sit Maal ad Forhandlingens Vej. Det afgørende er imidlertid, at den gældende Overenskomst kun gælder en vis Klasse af Forbundets Medlemmer og navnlig ikke vedrører Salgschaufførerne, og det tilsigtes ikke fra Forbundets Side i nogen Henseende at gøre Brud paa denne Overenskomst eller den til dennes Omraade knyttede Arbejdsfred. Hverken Overenskomsten eller Septemberforliget kan derfor være nogen Hindring for, at Forbundet ved Strejke tilstræber at skaffe ogsaa denne særlige Gruppe af Medlemmer overenskomstmæssig fastlagte Vilkaar.

Der er under Sagen Enighed om, at der ved de paagældende Salgschaufførers Indmeldelse i Slagteriarbejderforbundet ikke forelaa nogen Konflikt mellem dem og Firmaet. Det er dernæst oplyst, at der forud for Indmeldelsen ikke blandt Forbundets Medlemmer fandtes Salgschaufører, og at der ikke heller nogensinde har været optaget eller forsøgt at optage Forhandlinger om disses Forhold. Der er endelig under Sagen Enighed om, at de i den foreliggende Overenskomst indeholdte Bestemmelser ikke berører de heromhandlede Salgschaufører, hvis Arbejdsforhold er uden nogen økonomisk Sammenhæng med og uden nogen Indflydelse paa de andre Arbejderes Forhold. Under disse Omstændigheder ses den foreliggende Overenskomst ikke at være til Hinder for, at Slagteriarbejderforbundet gennem dets varslede Strejke søger tilvejebragt en Ordning af dens heromhandlede Medlemmers Forhold, og Forbundets Paastand vil derfor være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes at burde paalægges hver af Parterne med Halvdelen.

Kendelse:

De ovenfor omhandlede af de Indklagede, Dansk Slagteriarbejderforbund under 30. November og 7. December 1934 afgivne Strejkevarsler kendes lovlige.

Sagens Omkostninger, 300 Kr., betales med Halvdelen af hver af Parterne.

Sag Nr. 2042.

Arbejdsmænd hos Entreprenør A. C. Mikkelsen, Nejlinge.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 24. Januar 1935 i Sag Nr. 2042: De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund mod Entreprenør og Gaardejer A. C. Mikkelsen, Nejlinge.

Under nærværende Sag har De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund indklaget Entreprenør og Gaardejer A. C. Mikkelsen, Nejlinge, med Paastand om, at denne kendes pligtig at betale Arbejderne ved det nedennævnte Arbejde disses Resttilgodehavende af overenskomstmæssig Løn.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

I Begyndelsen af 1934 lod Esbønderup-Nøddebo Kommune udføre et Vejarbejde paa Nøddebo-Esromvejen. Arbejdet blev udbudt i Entreprise og overtaget af Entreprenør og Gaardejer A. C. Mikkelsen, Nejlinge, der har tiltraadt Entreprenøroverenskomsten. Arbejdet udførtes paa Timeløn til 111 Øre, idet Entreprisen var overtaget, inden en af Landsdommer Jesper Simonsen den 11. Februar 1934 afsagt Kendelse ophævede Akkordbegrænsningen. Den af Mikkelsen overtagne Del af Vejarbejdet var afsluttet c. den 10. August, og umiddelbart derefter fortsatte man med Udførelsen af den anden Del af Arbejdet nemlig Udlægning af Skærver samt Topfyldning med Colas. Arbejderne paabegyndte Arbejdet i den Tro, at Mikkelsen, hvis Formand stadig fungerede, havde ogsaa denne Del af Arbejdet i Entreprise, hvilket Forhold havde særlig Betydning derved, at Dansk Arbejdsmandsforbund havde Konflikt med Esbønderup-Nøddebo Kommune, der var blokeret for Tilgang af Arbejdere. Fredag den 31. August blev der af Formanden forelagt Arbejderne, — der ikke hidtil havde kvitteret for deres Løn, — til Kvitteringspaategning tre (»Esbønderup-Nøddebo Kommune, Vejanlæg« paatrykte) Lister over »Udbetalt Arbejdsløn« for de tre forløbne Uger. Dette Forhold gav imidlertid Anledning til Betænkelighed og Tvivl mellem Arbejderne med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Mikkelsen fremdeles var Entreprenør, og for at faa sikker Oplysning herom henvendte en af Arbejderne sig en af de første Dage i September til Forbundets stedlige Repræsentant, Sekretær Børgesen. Denne forespurgte derpaa i vedkommende Arbejders Nærværelse telefonisk Mikkelsen, om Arbejdet udførtes af ham som Entreprenør eller af Kommunen, hvorhos Børgesen, da Mikkelsen svarede noget vigende, tilføjede, at »der skulde ikke være nogen Tvivl, hvis De har Arbejdet, skal dette betales med Akkord, og hvis Kommunen har Arbejdet, vil de paagældende dér beskæftigede Arbejdere blive trukne tilbage«. Mikkelsen erklærede derefter, at han havde Arbejdet, og da han samtidig udtalte sin Tvivl over den ogsaa under Samtalen berørte ovennævnte Kendelse, udtalte Børgesen at ville sende denne, hvilket ogsaa skete ved en Skrivelse af 6. September, der er saalydende:

»Under Henvisning til gentagne Telefonsamtaler vedrørende Akkord til de Arbejdere, der er beskæftiget ved Udlægning af Skærver paa Nøddebo-Esrom Vejen, skal man ved Nærværende fremsende Afskrift af den Kendelse, som Landsdommer Jesper Simonsen har afsagt den 11. Februar d. A. Efter Kendelsen eksisterer Spørgsmaalet om Akkordbegrænsning ikke i 2den Zone, saaledes som Arbejdsgiverforeningen før Kendelsens Afsigelse paastod.

Man gaar derfor ud fra, at De vil kunne forstaa Nødvendigheden af at afregne de paagældende ved Skærveudlægningen beskæftigede Arbejdere i Henhold til Akkordpriskuranten.

Der vil fra vor Side blive udarbejdet en Opgørelse over Arbejdet, naar dette er afsluttet; nægter De at udbetale det paa Opgørelsen anførte eventuelle Overskud indenfor det Tidsrum, der er fastsat i Overenskomsten, vil man aldeles omgaaende drage Omsorg for, at De indklages for Den faste Voldgift for Brud paa Overenskomsten.«

Paa denne Skrivelse indløb, — som af Klagerne videre udviklet — ikke noget Svar eller Meddelelse, der kunde tyde paa, at det var Kommunen, som der blev arbejdet for, og Forbundet saavelsom Arbejderne maatte altsaa herefter gaa ud fra, at Mikkelsen selv havde Arbejdet i Entreprise. Da Arbejdet sluttede omkring den 10. September, blev der udarbejdet en Opgørelse over Akkorden, der med Skrivelse af samme Dato tilsendtes Mikkelsen med Anmodning om senest den 21. September at indbetale Restbeløbet paa Forbundets Kontor. Først den 20. September hørte Forbundet fra Mikkelsen, der da meddelte, at det var Kommunen og ikke ham, der havde ladet det paagældende Arbejde udføre. En Fremgangsmaade som den af Entreprenør Mikkelsen udviste maa — hævder Klagerne — betegnes som retsstridig, og han maa ved sin hele Holdning have paadraget sig Ansvaret for, at Arbejderne lønnes efter den mellem ham og Forbundet gældende Overenskomst. Mikkelsen, med hvem der bestaar en Overenskomst, har ikke været berettiget til i Ly af sin Overenskomst og ved som sket at holde Arbejderne hen at hjælpe den paa lovlig Maade blokerede Kommune til at faa dettes Arbejde udført for saa, naar dette er færdigt, at afvise Betalingspligten efter Overenskomsten som sig uvedkommende. Under Henvisning til alt foranstaaende har Klagerne nedlagt Paastand om, at Entreprenør Mikkelsen kendes pligtig at betale 1435 Kr. 76 Øre, der udgør Restbeløbet af det Arbejderne tilkommende Akkordbeløb, og derhos idømmes en efter Rettens Skøn fastsat Bod.

Indklagede, Entreprenør Mikkelsen, procederer

til Frifindelse. Den af ham givne Fremstilling gaar nærmere ud paa, at han engang først i 1934 for Esbønderup-Nøddebo Kommune overtog i Entreprise et Vejarbejde paa Nøddebo-Esromvejen, men at der under Entreprisen ikke var indbefattet den sidste Del af Vejarbejdet, nemlig Udlægning af Skærver og Topfyldning med Colas. Dette Arbejde ønskede Kommunen af tekniske Grunde selv at udføre ved egne Folk og under eget Tilsyn, og det er da ogsaa det sædvanlige, at den Slags Arbejde af Kommunerne undtages fra en Vej-Entreprise. Arbejderne har derfor ikke haft nogen Grund til at tro, at den nævnte Del af Vejarbejdet var overdraget Mikkelsen, og i ethvert Fald maa Arbejderne ved at kvittere paa de fornævnte og efterfølgende Lønningslister være blevne fuldt klare over, at Arbejdet, som de jo førte til Ende, udførtes for Kommunen. Indklagede hævder derfor, at Arbejderne har været fuldt orienterede, men at Arbejderne, der var vidende om Blokaden, har foretrukket lønnet Arbejde for Arbejdsløshed og derfor har ladet uvidende om, at Arbejdet udførtes for den blokerede Kommune. Indklagede har endeligt benægtet, at han paa retsstridig Maade skulde have bibragt Arbejderne den Opfattelse, at han var Entreprenør ogsaa med Hensyn til dette Arbejde. Dette er ikke heller sket under den fornævnte Telefonsamtale, og der kan ikke tillægges den Omstændighed, at han ikke har besvaret Skrivelsen af 6. September, nogen Betydning, idet Skrivelsen efter sit hele vage og uklare Indhold ikke gav nogen direkte Anledning til Svar fra Indklagede, der iøvrigt ikke heller kan paadrage sig noget Ansvar alene ved en Undladelse.

Efter det foreliggende maa det antages, at Indklagedes Entreprise ikke har omfattet Udlægning af Skærver og Topfyldning med Colas. Det er om dette Arbejde oplyst, at det foregik i umiddelbar Fortsættelse af Entreprisen, udførtes af Arbejdere, der ogsaa hidtil havde været beskæftigede, og ligeledes blev ledet af Indklagedes Formand med Hjælp af Indklagedes Materiel. Der er herefter vel en stor Sandsynlighed for, at man i de første 3 Uger efter Arbejdets Paabegyndelse fra Arbejderside ikke har været klar over, for hvem Arbejdet udførtes, men dette Forhold alene ses ikke under de foreliggende Omstændigheder at kunne begrunde en Forpligtelse — vedrørende Arbejdet i nævnte Tidsrum — for Indklagede, hvis Anbringende om, at han troede Arbejderne var bekendt med den sædvanemæssige Begrænsning i hans Entreprise, ikke vil kunne forkastes, og som navnlig ikke heller i det nævnte Tidsrum ses ved noget Skridt at have bidraget til at tilsløre det virkelige Arbejdsforhold. — Efter det oplyste maa det imidlertid antages, at Forelæggelsen den 31. August af de tre samtidige Kvitteringer har foranlediget en Henvendelse fra Arbejderne til Forbundet, hvis stedlige Repræsentant derefter telefonisk har forelagt Indklagede det direkte Spørgsmaal, om Arbejdet udførtes af ham eller af Kommunen. Om Indholdet af denne Telefonsamtale har vedk. Sekretær, Børgesen, som Vidne forklaret i nøje Overensstemmelse med Klagernes foranstaaende Fremstilling, medens Indklagede paa sin Side som Part har udtalt sig med overvejende Usikkerhed og blandt andet har udtalt, at han ikke tror at have besvaret en Forespørgsel, om han stod som Arbejdsgiver bekræftende. Efter disse Forklaringer og efter Indholdet af den Indklagede i Tilslutning til Telefonsamtalen tilsendte Skrivelse, der forudsatte Indklagede som Arbejdsgiver og forblev ubesvaret, maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra d e l s, at Indklagede under den telefoniske Samtale har været bekendt med, at Forespørgslen var dikteret af Hensyn til Blokaden og tilsigtede at skaffe Klarhed over, hvorvidt han eller den blokerede Kommune var Arbejdsgiver, og d e l s, at Indklagede direkte eller indirekte har besvaret de telefonisk fremsatte Spørgsmaal saaledes, at Forbundet maatte anse ham som Arbejdsgiveren, og at han i naturligt Sammenhæng hermed har undladt at besvare den derefter modtagne Skrivelse. Under disse Omstændigheder findes imidlertid Indklagede, — der maa have været vidende om, at Arbejdet kun blev fortsat i Tillid til hans Besvarelse af den telefoniske Henvendelse og i en derpaa støttet Tro paa hans fortsatte Stilling som Entreprenør, — at maatte være ansvarlig for, at Arbejdet efter 31. August ogsaa aflønnes med en til hans Overenskomst svarende Betaling, og Indklagede har derfor ikke været berettiget til i dets Helhed at afvise som sig uvedkommende det til ham rettede Krav om Betaling af Akkordoverskud. Herefter vil Klagernes Paastand være at tage til Følge, saaledes at der ikendes Indklagede en Dansk Arbejdsmandsforbund tilfaldende Bod, der efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til 800 Kr., og som tillige vil kunne tjene til delvis Dækning af det fremsatte Akkord-Krav.

Sagens Omkostninger findes Indklagede derhos at burde betale med 300 Kr.

Kendelse:

I Bod til Dansk Arbejdsmandsforbund betaler Indklagede, Entreprenør og Gaardejer A. C. Mikkelsen, 800 Kroner.

Sagens Omkostninger betaler Indklagede med 300 Kroner.

Sag Nr. 2045.

Arbejdsmænd ved Havnearbejde for A/S De forenede Jernstøberier, Frederiksværk.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 7. Februar 1935 i Sag Nr. 2045: Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien paa A/S De forenede Jernstøberiers Vegne mod De samv. Fagforbund for Dansk Arbejdsmands Forbund og dets Afdeling Arbejdsmændenes Fagforening i Frederiksværk.

A/S De forenede Jernstøberier har tidligere losset fra Skibe fra det til Fabrikken hørende Havneanlæg i Frederiksværk til Tipvogne, hvorved anvendtes 5 Arbejdere i Akkord. Naar 2 Skibe lossede samtidigt, anvendtes dog ved det ene Skib Losning med 3 Mand til Automobiler, nemlig 2

Mand ombord og en Mand ved Aflæsning paa Fabrikken, foruden Chaufføren, der fra Vognen halede Lossebommen ind over denne og foretog Paalæsningen, og en Mand af Besætningen, der passede Spillet. Hvor det fandtes nødvendigt, anvendtes desuden en Ekstramand til Indhaling af Bommen, men denne fik i Modsætning til de 3 førstnævnte Timeløn.

I Sommeren 1934 nedlagdes Sporene, saaledes at Losning altid skete til Automobil med 3 Mand i Akkord foruden Chaufføren og Winchmanden og om fornødent en timelønnet Arbejder til Indhaling af Bommen.

Fabrikken havde fast Aftale om Bilkørselen med en Vognmand, der ikke er Medlem af Dansk Arbejdsgiverforening, men har sædvanlig Chauffør-Overenskomst med Dansk Arbejdsmandsforbunds Frederiksværks Afdeling, hvorefter Chauffører er pligtige til at være behjælpelige ved Paa- og Aflæsning.

I Juli 1934 krævede Dansk Arbejdsmandsforbund Forhandling med Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Anledning af, at Fabrikken efter Forbundets Mening ved en sket Ændring havde forringet Akkorden for Losningsarbejdet, idet der nu kun var 3 Arbejdere i Akkorden mod tidligere 5 Arbejdere, og Parterne enedes paa et den 3. September afholdt Mæglingsmøde om at tilbagevise Sagen til lokal Forhandling.

Ved Forhandling mellem Fabrikken og dens Arbejdere ved deres Tillidsmand opnaaedes Enighed om Akkordpriser for Lossearbejdet og i den den 11. Oktober oprettede Overenskomst hedder det blandt andet:

> »Akkordpriserne gælder for Arbejdet udført af 3 Mand. Hvis det er nødvendigt at have en Mand til Hjælp ved Indhaling af Godset fra Skib til Bilen, aflønnes denne Mand med samme Timeløn, som de 3 Mand tjener ved den paagældende Akkord.«

I September og Oktober lossede 8 Skibe som tidligere sket, uden at have nogen Mand til Hjælp, medens der ved 2 Losninger i Slutningen af Oktober var en Mand til Hjælp ved Indhalingen for en Del af Losningen.

Da der Lørdag den 27. Oktober indkom et Skib med Sand til Fabrikkens Havneanlæg, nægtede Chaufførerne at hale Lossebommen ind over Automobilerne. Efter at Vognmanden havde skaffet to andre Automobiler, hvis Førere ikke var Medlemmer af Fagforeningen, og som var villige til at udføre Indhalingsarbejdet, forbød Fagforeningsformanden de to af Fabrikkens Arbejdere, der var beskæftigede i Skibets Last med Paafyldning af Lossetønderne at fortsætte deres Arbejde, forinden der var antaget en Ekstramand til Indhaling af Bommen. Arbejdet standsedes derefter hele Lørdagen, Mandagen og Halvdelen af Tirsdagen og genoptoges først om Tirsdagen Kl. 1, efter at Fabrikken under Protest var gaaet ind paa at antage en Ekstramand til Indhaling. Ved senere Losninger har Fabrikken under Protest stadig maattet antage en Ekstramand.

Under denne Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien paa Fabrikkens Vegne indklaget De samvirkende Fagforbund paa Dansk Arbejdsmandsforbunds og dettes Frederiksværk-Afdelings Vegne og paastaaet den etablerede uvarslede Arbejdsstandsning kendt ulovlig og Frederiksværk-Afdelingen paalagt en Bod, der tillige skal tjene Fabrikken som Erstatning for dens Ekstraudgifter, ialt 232 Kr.

De Indklagede paastaar sig frifundne og anfører til Støtte herfor, at Chaufførerne aldrig er pligtige at hale Losebommen ind, da dette Arbejde ikke henhører under »Paa- og Aflæsning«, men er Havnearbejde. Udtrykkene i Overenskomsten af 11. Oktober: »hvis det er nødvendigt« er urigtige, da det altid er nødvendigt ved Lossearbejde ved Bom at have en Mand til Indhalingsarbejdet, og den uheldige Formulering skyldes, at Overenskomsten er oprettet mellem Fabrikken og Tillidsmanden. Fagforeningsformanden har derfor været berettiget til at forbyde Arbejderne at fortsætte Arbejdet, da der blev tilkaldt uorganiserede Chauffører, der var villige til at udføre Indhalingsarbejdet, som Chauffører ikke er pligtige at udføre.

Som nævnt er Overenskomsten af 11. Oktober blevet sluttet mellem Fabrikken og dens Arbejdere efter en Lokalforhandling i Henhold til Bemyndigelse paa Mæglingsmødet den 3. September og er derfor bindende. Denne Overenskomst forudsætter i Overensstemmelse med, hvad der tidligere har fundet Sted, at det ikke altid er nødvendigt at have en særlig Mand ved Indhaling af Bommen, og da der ikke i det heromhandlede Tilfælde har været nogen Nødvendighed for at have nogen Ekstramand, idet de Arbejdere, der var beskæftigede ved Losningen, end ikke har fremsat Ønske herom, har Fagforeningsformandens Paabud til Arbejderne om at standse Arbejdet været ulovligt. Fagforeningen vil derfor være at paalægge en Bod, der under Hensyn til de Fabrikken forvoldte Tab findes at burde fastsættes til 400 Kr.

De Indklagede findes derhos at burde betale Sagens Omkostninger med 300 Kroner.

Kendelse:

Den ovennævnte uvarslede Arbejdsstandsning og det af Dansk Arbejdsmandsforbunds Afdeling i Frederiksværk fremsatte Krav om Ekstramand ved Indhaling af Bom har været ulovlige.

I Bod til A/S De forenede Jernstøberier betaler Afdelingen 400 Kroner.

I Sagsomkostninger betaler de Indklagede 300 Kroner.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 16 * KØBENHAVN DEN 1. MARTS 1935 * 31. AARGANG

Overenskomstsituationen.

Da Forretningsudvalgene for de to Hovedorganisationer, D. s. F. og Arbejdsgiverforeningen, den 26. Oktober sidst var samlet til Drøftelse af den samlede Overenskomstsituation, enedes de om at afvente Resultatet af den kommende Opsigelsestermin og Overenskomstforhandlingerne i de enkelte Fag og derefter atter træde sammen til et Fællesmøde.

Indenfor de Fag, hvor Overenskomsterne er opsagt, er der i den senere Tid optaget Forhandlinger mellem Forbundene og de modstaaende Arbejdsgiverorganisationer eller Enkeltvirksomheder om Grundlaget for en Fornyelse af Overenskomsterne. I nogle Fag er det ogsaa lykkedes at opnaa Enighed om Betingelsen for en Forlængelse, saaledes for Eksempel i Beklædningsindustrien, Tobaksindustrien, Bager- og Konditorfaget og nogle andre mindre Fag samt for enkelte Arbejdsmandsgrupper, men i andre Fag og Industrigrene, og det er det store Flertal, er Forhandlingerne bristede. Dette gælder navnlig for de vigtigste Arbejdsmandsbrancher: Entreprenørfaget, Cementindustrien, Sukkerindustrien, Grusgrave- og Skærvefabrikker, samt endvidere for Papirindustrien, Skotøjsindustrien, Træindustrien, Malerfaget m. fl. De paagældende Organisationer har herefter overgivet Sagen til videre Behandling i Hovedorganisationerne.

Med Henblik herpaa og i Betragtning af, at Februar-Overenskomsterne forlængst er udløbet, har Hovedorganisationerne anset det for formaalstjenligt at afholde et Fællesmøde af de to Forretningsudvalg til fornyet Drøftelse af den foreliggende Overenskomstsituation. Mødet fandt Sted den 14. Februar. Om Resultatet af de førte Forhandlinger udsendtes følgende officielle Meddelelse:

»Ved et Møde den 14. Februar 1935 drøftede Hovedorganisationernes Forretningsudvalg den foreliggende Overenskomstsituation. Man konstaterede, at der forelaa Enighed om, at Forhandlingerne skal fremmes mest muligt, og det vedtoges, at samtlige til Februar og Marts udløbende Overenskomster skal færdigbehandles saavel indenfor Fagene som i Hovedorganisationerne inden den 1. Marts. Den nævnte Dag finder der herefter et Opsamlingsmøde Sted mellem Hovedorganisationernes Forretningsudvalg med det Formaal at søge resterende Uoverensstemmelser bilagt.

Til Drøftelse af det indenfor forskellige Fag rejste Spørgsmaal om Tilvejebringelse af overenskomstmæssige Vilkaar for unge Mennesker under 18 Aar nedsætter Forretningsudvalgene et særligt Udvalg bestaaende af 7 Medlemmer fra hver Side. Udvalgets Forhandlinger paabegyndes straks og skal være tilendebragt senest den 1. Marts.«

Den følgende Dag, 15. Februar, afholdt Arbejdsgiverforeningen Hovedbestyrelsesmøde i København, hvor Formanden, Ingeniør Jul. Madsen redegjorde for Situationen og Forhandlingerne med D. s. F.s Forretningsudvalg. I Tilslutning hertil vedtog Hovedbestyrelsen følgende Udtalelse:

»Idet Hovedbestyrelsen tager den afgivne Beretning til Efterretning, overdrager den Forretningsudvalget sin Myndighed til at foretage de Skridt, Forholdenes Udvikling eventuelt maatte nødvendiggøre.«

Som det fremgaar af Meddelelsen om Fællesmødet, er der nedsat et særligt Udvalg til Drøftelse af Spørgsmaalet om overenskomstmæssige Forhold for unge Arbejdere under 18 Aar. En snarlig generel Løsning af dette Spørgsmaal er vigtig af den Grund, at Overenskomstforhandlingerne ikke forinden kan føres til Ende i de Fag, der bestemt fastholder Kravet om Fastsættelse af overenskomstmæssige Lønninger for unge Arbejdere. Dette gælder især for Skotøjarbejderne og Træindustriarbejderne.

Til Medlemmer af dette Udvalg har D. s. F. udpeget Formanden Vilh. Nygaard, Næstformanden Chr. Jensen, Sekretærerne Chr. Brun og Knud V. Jensen, samt Axel Olsen, Alvilda Andersen og Jul. Hansen. Udvalget afholdt sit første Møde den 18. Februar.

I Henhold til den paa Forretningsudvalgenes Fællesmøde vedtagne Beretning er der sat al Kraft

ind paa at fremme Overenskomstforhandlingerne i de enkelte Fag og bringe Uoverensstemmelserne ud af Verden. Resultaterne har dog ikke svaret til de udfoldede Bestræbelser. Da dette skrives, var der endnu ikke i noget af de Fag, hvor Forhandlingerne havde fundet Sted med Hovedorganisationernes Bistand, opnaaet Enighed om et Grundlag for Overenskomsternes Fornyelse. Det er navnlig Lønspørgsmaalet, man ikke kan enes om. Naar Hovedorganisationernes Forretningsudvalg den 1. Marts samles til Møde, vil Stillingen derfor efter al Sandsynlighed være den, at de førnævnte vigtige Fag og Industrigrene ikke har faaet de nye Overenskomster i Orden.

Hvad angaar de udenfor D. s. F. staaende Forbund kan det siges, at der i Øjeblikket forhandles indenfor Byggefagene, baade for København og Provinserne. Sømændenes og Søfyrbødernes Forhandlingsudvalg har ligeledes optaget Forhandlinger med Rederiforeningen. Men heller ikke for disse Fags Vedkommende foreligger der endnu et endeligt Resultat.

Regeringens store Beskæftigelsesplan.

I Tilslutning til de i Kriseaarene allerede gennemførte talrige og omfattende Foranstaltninger til Arbejdsløshedens Bekæmpelse har Regeringen den 26. Februar i Folketinget fremsat en storstilet Beskæftigelsesplan, hvorefter der skal skaffes Arbejde til mange Tusinde Arbejdsløse. Staten skal i dette Øjemed stille 36 Mill. Kr. til Raadighed. Planen regner med Iværksættelse af kommunale Arbejder med Statsstøtte til et Beløb af 50 Mill. Kr. Hovedsynspunkterne for Beskæftigelsesplanen er, at det er uforsvarligt at fortsætte med uproduktiv Understøttelse og fortsat lade de Arbejdsløse forblive uden Beskæftigelse, at der, uanset om det lysner for Erhvervslivet, vil være mange Tusinde Arbejdere, der indtil videre ikke vil have Mulighed for at faa Beskæftigelse uden gennem ekstraordinære Foranstaltninger, og at der ved de Arbejdsløses Deltagelse i saadanne offentlige Arbejder bør tilsikres dem en Arbejdsløn, der er større end den Understøttelse, de ellers vilde være henvist til. Det er hovedsagelig de langvarig Arbejdsløse, der skal have Beskæftigelse, og det er Hensigten, at de paagældende Arbejdsløse faar Arbejde 16—32 Timer ugentlig til tarifmæssig Betaling.

Vi giver nedenstaaende et sammentrængt Uddrag af Lovforslagets Indhold.

— — —

Beskæftigelsesplanen bærer Titlen »Forslag til Lov om Foranstaltninger til Beskæftigelse af langvarigt Arbejdsløse«.

I Henhold til Forslagets § 1 bemyndiges Socialministeren til inden for denne Lovs Rammer i Finansaarene 1935—36 og 1936—37 at iværksætte Arbejder til Beskæftigelse af langvarigt Arbejdsløse.

Statens Andel af Udgifterne kan herved ikke overstige 36 Mill. Kr.

Under Bemyndigelsen falder følgende Grupper af Arbejder:

a) Arbejder, der udføres direkte for S t a t e n s Regning;
b) Arbejder, der udføres af K o m m u n e r — herunder Amtskommuner — som Staten ud fra almene Hensyn har Interesse i at støtte.

Ved Afgørelsen af hvilke Arbejder, der inden for det angivne Omraade kan iværksættes, maa det — hedder det i Forslagets § 2 — iagttages, at kun saadanne Arbejder kan komme i Betragtning, som enten er af en saadan Karakter eller et saadant Omfang, at de af økonomiske Grunde ikke kunde forventes iværksat nu. Der bør ligeledes lægges Vægt paa at finde Arbejder, som i alt væsentligt kan udføres med Anvendelse af indenlandske Materialer, ved hvilke Arbejder der ikke skal beskæftiges særlig faglig eller teknisk uddannet Arbejdskraft, og de paagældende Arbejder, der iværksættes, skal fordeles saavidt muligt over hele Landet eller udføres i Nærheden af et Centrum med stor Arbejdsløshed.

Ifølge Forslagets § 3 kan der til Arbejde ved Foranstaltninger efter denne Lov kun antages Arbejdsløse, som paa Grund af langvarig Arbejdsløshed maa formenes at have ringe Mulighed for inden for en nærmere Fremtid at komme i Arbejde paa normal Maade. Forsaavidt angaar Arbejdsløshedsforsikrede, skal det som Regel være en Betingelse, at Paagældende ikke har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder i Løbet af de sidste to Aar (jfr. Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 4), og forsaavidt angaar Ikke-Forsikrede, gælder lignende Retningslinier.

Under iøvrigt lige Forhold skal der fortrinsvis gives Arbejdsløshedsforsikrede, der er uden Ret til vedtægtsmæssig Understøttelse, Adgang til Beskæftigelse ved Foranstaltninger efter Loven. Den Omstændighed, at en Arbejdsløshedsforsikret i Henhold til en Dispensation fra Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 4, er berettiget til vedtægtsmæssig Understøttelse, skal dog ikke være til Hinder for, at han deltager i Foranstaltningen, hvis han fremsætter Ønske derom, men i saa Fald kan han i de Uger, i hvilke han deltager i Foranstaltningen, ikke betragtes som arbejdsløs med deraf flydende Adgang til vedtægtsmæssig Understøttelse.

Der kan ikke anvises Arbejde ved en Foranstaltning efter denne Lov til Arbejdsløse, hvis personlige Forhold er af en saadan Art, at de vilde være udelukket fra Optagelse eller Forbliven i en Arbejdsløshedskasse i Medfør af Arbejdsløshedslovens § 10, Stk. 1, ligesom Personer, der ved deres Optræden har vist sig uskikkede til at deltage i Foranstaltningen, kan bortvises fra denne.

I det Omfang, vedkommende Arbejde nødvendiggør Anvendelsen af *faguddannet* eller anden *kvalificeret* Arbejdskraft, kan de hertil fornødne Arbejdere antages, men paa disse Arbejdere finder Lovens Bestemmelser om Arbejdsvilkaar og om Kommunerefusion ikke Anvendelse.

For Arbejde ved Foranstaltninger efter denne Lov ydes der Arbejderne den L ø n, der i Henhold

til gældende almindelig Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere er fastsat til tilsvarende Arbejde.

Der skal anvises de Arbejdsløse Deltagelse i Arbejdet i *et saadant Omfang,* at der, naar alle Forhold tages i Betragtning, er sikret dem en økonomisk Fordel gennem den indtjente Løn set i Forhold til den Understøttelse, de efter deres Forhold ellers vilde være henvist til. Den Tid, hvori de enkelte Arbejdere ugentlig beskæftiges, skal normalt ligge mellem 16 og 32 Timer, saaledes at Arbejdstiden for den enkelte Arbejder fastsættes under Hensyntagen til hans Forhold, herunder i første Linie Omfanget af hans Forsørgerbyrder og Levevilkaarene paa det Sted, hvor han er hjemmehørende.

En i Foranstaltningen deltagende Person kan ikke ved Flytning opnaa Beskæftigelse i længere Tid, end han hidtil har haft, medmindre ganske særlige Forhold taler for Flytningen. Afgørelsen heraf træffes af Arbejdets Ledelse efter fornøden Forhandling med vedkommende Kommuner.

Efter derom af Socialministeren nærmere fastsatte Regler kan — hvor Forholdene taler derfor — Udgifterne til Transport af Arbejdere til og fra Arbejdsstedet, og eventuelt til særligt Arbejdstøj, helt eller delvis afholdes som Arbejdsudgift.

Der følger derefter Bestemmelser vedrørende Arbejdsanvisningen, der skal finde Sted gennem Kommunerne og det offentlige Arbejdsanvisningskontor, samt vedrørende Lovens Administration, endvidere Regler for Lønnens Udredning og Kommunernes Andel i Lønningsudgifterne samt Refusionsbestemmelser.

Til Belysning af Forslagets Virkninger med Hensyn til Udgifterne ved Arbejdets Iværksættelse og i Forbindelse hermed Besparelsen ved Arbejdsløshedsunderstøttelsens Annulering kan eksempelvis fremdrages et Arbejde, hvorved der i et Aar beskæftiges 3000 Mand. Der vil her være Tale om en Arbejdsløn af 3 Mill. Kr., men man maa da erindre, at de 3000, der før var arbejdsløse, hver kostede det Offentlige gennemsnitligt 800 Kroner aarlig i Understøttelse, altsaa 2,4 Mill. Kr. Den Merudgift, Arbejdet medfører, er saaledes — ud fra en Gennemsnitsberegning — ikke 3 Mill. Kr., men 0,6 Mill. Kr.

Med Hensyn til Arten af de paatænkte Arbejder nævnes for Statens Vedkommende i første Række Arbejder under Landbrugsministeriet og Ministeriet for offentlige Arbejder, endvidere en Række Kystsikringsanlæg, Havnearbejder og Istandsættelsesarbejder. Hvad angaar de kommunale Arbejder har Ministeriet fundet det naturligt at medtage Arbejdsomraader, hvor Staten staar som Varetager af almene Interesser, men hvor Udførelsen af Arbejdet ligger i Kommunernes Hænder. Der vil herved navnlig blive Tale om Vejarbejder.

Loven skal træde i Kraft straks og gælde indtil 1. April 1937.

I Lovforslagets udførlige Bemærkninger peges der nærmere paa de Former, hvorunder Anvisning af Arbejdet bør finde Sted, ligesom man gør opmærksom paa, at der naturligvis ikke i alle Tilfælde kan finde en klar Afgrænsning Sted af Spørgsmaalet langvarig Arbejdsløshed.

Forsaavidt Arbejdet udføres i Akkord, maa der ved Fastsættelsen af Arbejdsmængden tages de samme Hensyn som ved Udmaalingen af Arbejdstiden, naar Vederlaget fastsættes pr. Time.

Hvad Aflønningen iøvrigt angaar, saa har Ministeriet fundet det rigtigt, at Kommunerne udreder de 40 Procent af Udgifterne til Arbejdslønnen, medens Staten bestrider samtlige Restudgifter. — Hvad angaar de 40 Procent, saa finder Ministeriet det rigtigst, at de enkelte Kommuner og Refusionsforbundet bør bære en lige stor Andel — 20 Procent —, idet de enkelte Kommuner i Almindelighed maa antages at have en ikke ringe Interesse i det tilvejebragte Arbejdsresultat.

En Kommunes aarlige Udgift til Understøttelse af en Arbejdsløs andrager jo gennemsnitlig 800 Kr. Heraf afholdes en Trediedel eller 266 Kr. af Kommunen selv, medens de to Trediedele eller 534 Kr. betales af Refusionsforbundet. Dersom paagældende ved sin Deltagelse i Foranstaltningen opnaar en Fortjeneste paa 1000 Kr., betaler Kommunen heraf 20 Procent eller 200 Kr. og sparer herved 66 Kr. eller godt 20 Procent i Forhold til den Andel af hans Understøttelse, som Kommunen ellers maatte bære.

Da det Beløb, den enkelte Kommune eventuelt skal refundere Staten ved Vejarbejder i Henhold til Loven, kun i uegentlig Forstand kan betragtes som et Bidrag fra Kommunen til det paagældende Vejarbejde, har man ikke ment, at vedkommende Refusionsbeløb bør medregnes i de regnskabsmæssige Vejudgifter, i Forhold til hvilke Motorafgifterne fordeles.

De 36 Mill. Kr., som Staten skal udrede til Beskæftigelsesplanens Realisation i de to Finansaar 1935—36 og 1936—37, er jo ikke noget Udtryk for det samlede Beløb, for hvilket der kan sættes Arbejder i Gang. Thi naar Landets Kommuner skal afholde 40 Procent af Udgifterne til Arbejdsløn, forstaar man, at Planen i Virkeligheden repræsenterer et langt større Millionbeløb end selve Statens Udgift.

Man anslaar, at der paa Grundlag af Planen direkte og indirekte vil kunne iværksættes Arbejder til et samlet Beløb af 100 Mill. Kr.

— — —

Det vil nu vise sig, om Højre og Venstre vil tilslutte sig Forslaget og dermed yde deres Bidrag til Løsning af det saa overmaade vigtige Beskæftigelsesspørgsmaal. Oppositionspartierne har jo saa længe og ofte klaget over de høje Udgifter til Arbejdsløshedsunderstøttelse og Socialhjælp, at man skulde mene, at de er særlig interesserede i at faa den uproduktive Understøttelse erstattet med en produktiv Arbejdsløshedsforsorg. I den store Befolkning vil Regeringens Fremstød til effektiv Bekæmpelse af den altfor store Arbejdsløshed i hvert Fald udløse almindelig Tilfredshed.

RUNDSKUE

EN SOLIDARITETSHANDLING. Hovedbestyrelsen for Dansk Arbejdsmandsforbunds Arbejdsløshedskasse har vedtaget et Forslag om at søge Dispensation fra 10 Maaneders Bestemmelsen. Det er Meningen, at Dispensationen skal træde i Kraft den 1. Marts, hvorved godt 9000 Arbejdsmænd fra Socialkontorerne vil blive hjulpet over til Arbejdsløshedskassen, d. v. s. til henholdsvis 170 og 140 Dages Understøttelse. Dette vil, efter de foretagne Beregninger, betyde en Udgift paa ca. 5 Millioner Kroner i vedkommende Understøttelsesperiode.

Kvindeligt Arbejderforbunds Hovedbestyrelse har i disse Dage truffet en lignende Beslutning, der betyder, at ca. 1000 af Forbundets Medlemmer, der er faldet for 10 Maaneders Bestemmelsen, vil erholde ordinær Understøttelse i 80 Dage og 70 Dages Understøttelse i Fortsættelseskassen.

Aarsagen til denne Beslutning i de to Forbund, der er et smukt Udtryk for Arbejdernes Solidaritet og Offervillighed, er som bekendt Højres og Venstres Sabotering af Regeringens Lovforslag om midlertidig Udvidelse af Retten til Understøttelse fra statsanerkendte Arbejdsløshedskasser, der vedtoges af Folketinget, men strandede paa de reaktionære Partiers Modstand i Landstinget. Disse Partiers Presse indeholder nu Lovord om de to Forbunds Beslutning og anerkender den udviste Offervilje, men samtidig undlader den ikke at fremstille Sagen saaledes, som om denne Beslutning retfærdiggør det reaktionære Landstingsflertals Holdning, idet den viser, at Arbejdsløshedskasserne selv er i Stand til at løse denne Opgave, skønt de, som et konservativt Hovedstadsblad skriver, »helst havde set de paagældende 10.000 arbejdsløse »statsforsørgede««. Samme Blad anbefaler endvidere de øvrige Arbejdsløshedskasser, »der ligesom Arbejdsmændenes Kasse har haft et Par fede Aar,« til at følge det gode Eksempel.

Den samme Presse fortier imidlertid de store, økonomiske Ofre, Arbejdsløshedskassernes Medlemmer maa bringe for at muliggøre denne Understøttelse, der rettelig burde paahvile Samfundet, som ikke ser sig i Stand til at skaffe Arbejde til de mange Tusinde arbejdsløse. Saafremt de andre Befolkningslag vilde udvise en tilsvarende Offervilje som den, Arbejderne lægger for Dagen, vilde meget se anderledes ud i vort Land. Nu er Forholdet ofte dette, at de samme Befolkningskredse, som misunder fattige arbejdsløse den karrige Socialhjælp, for sig selv ustandseligt kræver Statsstøtte og Hjælpeforanstaltninger af enhver Art.

HANDELSOMSÆTNINGEN. Statistiken over Danmarks Vareomsætning med Udlandet i Januar Maaned viser, at Indførselen havde en Værdi af 113.299.000 Kr., medens Udførselen af indenlandske Varer havde en Værdi af 88.918.600 Kr. og af fremmede Varer en Værdi af 4.281.000 Kr. I samme Maaned i Fjor indførtes der for 100.618.000 Kr. Varer, medens der udførtes for 81.967.000 Kr. indenlandske Varer og for 4.286.000 Kr. fremmede Varer.

Der har altsaa i Januar Maaned i Aar været et Indførselsoverskud paa 20.100.000 Kr. mod i samme Maaned i Fjor et Indførselsoverskud paa 14.365.000 Kr.

IMPORTBEGRÆNSNING OG BESKÆFTIGELSE. I Anledning af, at Danmark i 1934 havde en Merindførsel paa 120 Millioner Kr., tales der nu meget om Nødvendigheden af en betydelig Importbegrænsning for at skabe Ligevægt paa Handelsbalancen. Spørgsmaalet er imidlertid, hvilke Varegrupper der skal skæres ned. Hver Importør mener selvfølgelig, at de af ham importerede Varer bør være udelukket fra en Importbegrænsning, og Klagerne over uretfærdig Behandling ved Tildeling af Valutaattester tager derfor ingen Ende. Spørgsmaalet har i høj Grad ogsaa Arbejdernes Interesse, fordi det tillige er et Spørgsmaal om Beskæftigelse. Danmarks Indførsel omfatter nemlig en Række Raavarer til Industrien, og den store industrielle Fremgang i de senere Aar har ført med sig, at denne Del af Importen er steget meget stærkt. En Begrænsning af Raavareimporten betyder ikke blot Vanskeligheder for Industrien, men tillige forøget Arbejdsløshed. I Kraft af Selvforsyningspolitiken herhjemme og ude i Verden er der opstaaet en Række nye Industrivirksomheder, som er henvist til at anvende udenlandske Raastoffer, og en Importbegrænsning vilde berede disse store Vanskeligheder, idet en selv blot delvis Indskrænkning af Driften vil gøre den urentabel. Der har i denne Forbindelse ogsaa været Tale om en Begrænsning af Raamaterialer til Byggevirksomheden, altsaa en Begrænsning af Byggeriet, omend Indenrigsminister Dahlgaard har forsikret, at noget saadant ikke er sket eller tilsigtet.

Det af Industriraadet udgivne »Tidsskrift for Industri« beskæftiger sig i sit sidste Nummer med dette Spørgsmaal og paaviser paa Grundlag af en Række Tal Industriens Betydning ogsaa for Landets Eksport. Medens den samlede Eksport af danske Varer i 1934 kun viste en Fremgang paa ca. 8 Mill. Kr., steg Eksporten af Industriprodukter med 39 Mill. Kr. til 252 Mill. Kr. I Forhold til den samlede Eksport af danske Varer, der androg ca. 1170 Mill. Kr., beløb Industrieksporten sig saaledes til 21 pCt. mod 18 pCt. i det foregaaende Aar.

Under en Omtale af de Industrier, der har været i Stand til at forøge deres Eksport i afvigte Aar, fremhæver Bladet, at en Del af de Industrier, der anvender indførte Raastoffer, kan opvise en særlig stærk Forøgelse af Eksporten. Det vilde derfor være ganske absurd at skære Raastofimporten ned for disses Vedkommende, da dette vilde medføre en værdimæssig langt større Nedgang i Eksporten af Færdigvarer.

For at bevare Landets økonomiske Sundhed og gøre denne mindre afhængig af alt for ensidige Faktorer fordrer Bladet til Slut en stærk og maalbevidst Udvikling af den industrielle Eksport.

Under Hensyn til den store Interesse, hvormed Regeringen omfatter Beskæftigelsesspørgsmaalet, kan vi ikke tro, at der vil blive gennemført Importbegrænsninger for Raamaterialer til Industrien, der vil føre til Indskrænkning eller Standsning af Driften. Bestræbelserne for at skaffe Balance i Danmarks Udenrigshandel bør i hvert Fald ikke resultere i større Arbejdsløshed for Industriens Arbejdere.

UNGDOMSARBEJDSLØSHEDEN. I Folketinget har Socialministeren fremsat Forslag om Forlængelse af Loven om Tilskud til Foranstaltninger mod Ungdomsarbejdsløsheden. Forslaget gaar ud paa at forlænge Loven i 3 Aar, og at Udgifterne ansættes til 4 Mill. Kr., hvoraf de 2 Millioner er i Behold fra de i Fjor bevilgede 3 Mill. Kr.

Ministeren anser det for meget ønskeligt, at der under den fortsatte betydelige Arbejdsløshed ved en Forlængelse af Loven skabes fortsat Adgang til gennem de i

Loven omhandlede Beskæftigelsesforanstaltninger at modarbejde den af langvarig Arbejdsløshed følgende Demoralisation, som de unge er udsat for.

Ved Forslagets første Behandling i Folketinget fik det en velvillig Modtagelse, saaledes at dets Vedtagelse maa anses for sikret.

ARBEJDSGIVERFORENINGENS MEDLEMSTAL. Den 1. Januar 1935 havde Arbejdsgiverforeningen 13.013 Medlemmer mod 12.599 den 1. Januar 1934 og 12.263 den 1. Januar 1933.

ARBEJDSLØSHEDSTALLET. Ifølge den af Arbejdsdirektoratet foretagne foreløbige Opgørelse udgjorde Antallet af de ved Arbejdsanvisningskontorerne den 22. Februar indtegnede arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere 110,103, hvilket er 7280 lavere end i den foregaaende Uge og 6704 lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar.

Antallet af personligt Tilmeldte (ikke arbejdsløshedsforsikrede) den fornævnte Dato udgjorde 19,789 (forrige Uge 20,002).

Hovedoverenskomst mellem Landsorganisationen og Arbejdsgiverforeningen i Norge.

Efter Forhandling mellem Repræsentanter for den norske Landsorganisation og Arbejdsgiverforening er der som allerede meddelt opnaaet Enighed om et Forslag til en saakaldt Hovedtarif-Aftale. Hensigten med denne Overenskomst er at tilvejebringe en fælles Ordning af de Spørgsmaal, der har Interesse for samtlige Fag. Hensigten er endvidere — gennem frivillige Aftaler — at forebygge Lovgivningsmagtens stadige Indgreb i Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, mod hvilke de norske Arbejdere nærer dyb Uvilje. Hovedaftalen er den første Del af alle Tarifaftaler, som er eller bliver oprettet mellem de to Hovedorganisationer og disses tilsluttede Organisationer. Den omfatter derfor kun Bestemmelser af almindelig Art, gældende for alle Fag, mens Bestemmelserne om Løn- og Arbejdsvilkaarene, Overarbejdet og dets Betaling, Feriespørgsmaalet og de specielle Fagforhold som hidtil fastsættes i de for de enkelte Fag gældende Overenskomster.

Hovedoverenskomsten indeholder navnlig Bestemmelser om følgende tre vigtige Spørgsmaal: Tillidsmændenes Stilling i Bedrifterne, Forhandlingsret, Forhandlingspligt og kollektiv Opsigelse, samt Afstemningsregler for Overenskomsternes Afslutning.

Vi aftrykker nedenstaaende det Afsnit af Overenskomsten, der omhandler Tillidsmandsordningen, hvis første Punkt kan betegnes som selve Grundlaget for Overenskomsten, nemlig Erklæringen om den gensidige Anerkendelse af den frie Organisationsret.

Organisationsretten.

§ 1.

Norsk Arbejdsgiverforening og Arbejdernes faglige Landsorganisation anerkender gensidig Arbejdsgivernes og Arbejdernes fri Organisationsret.

Tillidsmænd.

§ 2.

Arbejdernes Tillidsmænd i hver enkelt Bedrift anerkendes, saalænge de er tilknyttet Virksomheden, som de organiserede Arbejderes Repræsentanter og Talsmænd.

§ 3.

Ved enhver Virksomhed, som har indtil 25 Arbejdere, kan der vælges 2 Tillidsmænd, ved Virksomheder som har

fra	26	til 50	Arbejdere	3	Tillidsmænd,
-	51	- 150	—	4	—
-	151	- 300	—	5	—
-	301	- 500	—	6	—
-	501	- 750	—	8	—
over		750	—	10	—

Saafremt det ønskes, kan Valg af Tillidsmand foregaa gruppevis, idet enhver Arbejdergruppe, der anerkendes som saadan af Bedriften, og som gennemsnitlig har mindst 25 Arbejdere, har Ret til en Tillidsmand i Tillidsmandsudvalget, uanset om Antallet af Tillidsmænd i Henhold til forannævnte Skala derved overskrides.

§ 4.

Hvis der ved Bedriften kun beskæftiges Arbejdere, som er tilsluttet een Fagforening, og Fagforeningen kun har Medlemmer fra denne Bedrift, kan Foreningens Bestyrelse vælges som Tillidsmand i den Udstrækning, som denne Overenskomst giver Anledning til.

Hvis Bedriftens Arbejdere er tilsluttet flere Fagforeninger, afholdes der Fællesmøder (Bedriftsmøder), hvor de organiserede Arbejdere vælger Tillidsmænd.

Tillidsmændene skal være over 21 Aar, og skal vælges blandt de anerkendt dygtigste Arbejdere i Bedriften, om muligt blandt dem, der har arbejdet der de sidste 2 Aar; dog skal der for Arbejdere under 19 Aar være Adgang til inden for det Antal, der er bestemt i § 3, at vælge 1 Repræsentant, som er under 21, i Tillidsmandsudvalget.

Valgene gælder for et Kalenderaar ad Gangen. Hvis en Tillidsmand holder op i Bedriften, ophører han at fungere som saadan.

De valgtes Navne skal inden 8 Dage skriftligt meddeles Bedriften.

§ 5.

1. Tillidsmændene er forpligtede til saavel over for deres Arbejdskammerater som deres Organisation og over for Bedriften at yde deres bedste for at vedligeholde et roligt og godt Samarbejde paa Arbejdspladsen.

2. Tillidsmændene er forpligtede til at tage sig af og i Mindelighed søge ordnet Klagemaal, som de enkelte Arbejdere mener at have over for Bedriften, eller som Bedriften mener at have overfor de enkelte Arbejdere. Tillidsmændene skal endvidere paase, at Arbejdsreglementet og Tarifaftalen overholdes. Det er derfor uforeneligt med Tillidsmandshvervet at tilskynde eller medvirke til ulovlig Konflikt.

§ 6.

Det forudsættes, at Arbejdsgiveren konfererer med Tillidsmændene, inden han tager sin Beslutning:

1) Ved Istandbringen af Arbejdsreglementer, Tillæg til eller Forandringer i disse,

2) om de Forandringer, der i Arbejdsforholdene maatte blive en Følge af større Driftsforandringer,

3) hvis Driftsindskrænkninger (heri ikke indbefattet Opsigelse af Arbejdere, antaget til et bestemt Arbejde eller Sæson) medfører Indskrænkninger i Arbejdsstyrken.

Anm. Har der paa Grund af særegne eller tvingende Omstændigheder undtagelsesvis ikke været Anledning for Arbejdsgiveren til at konferere med Tillidsmændene, skal han snarest muligt gøre Tillidsmændene bekendt med Afgørelsen og Grunden til denne.

§ 7.

Arbejdsgiveren kan til Forhandlinger med Tillidsmændene enten møde selv eller ved en Stedfortræder, som han udpeger inden for Bedriftsledelsen. Arbejdsgiveren eller hans Stedfortræder kan tilkalde andre af Driftsledelsen for at tage Del i Forhandlingerne. I Forstaaelse med Arbejdsgiveren kan Tillidsmændene tilkalde Repræsentanter blandt de af Bedriftens Arbejdere, som Forhandlingerne gælder.

§ 8.

Ved Udførelsen af deres Hverv maa Tillidsmændene ikke forlade deres Arbejdspladser uden i Forstaaelse med Bedriftsledelsen. Naar de har noget at fremføre, henvender de sig direkte til Arbejdsgiveren eller dennes Repræsentant paa Arbejdspladsen.

§ 9.

Opsigelse eller Afskedigelse af en Tillidsmand kan ikke ske uden saglig Grund. Arbejdsgiveren har ved individuel Opsigelse af en Tillidsmand Pligt til at give ham 4 Ugers Varsel. Iøvrigt indtager Tillidsmændene ingen Særstilling i Bedriften.

Er Opsigelsen begrundet med Arbejdsmangel, er Varslerne for Tillidsmændene de samme som for de øvrige Arbejdere.

Naar Arbejdsgiveren gaar til Opsigelse eller Afskedigelse af en Tillidsmand, skal han, hvis vedkommende Tillidsmand fremsætter Ønske derom, konferere med Tillidsmændene om den saglige Grund, han har.

Derefter følger et Afsnit om Forhandlingsret og Forhandlingspligt, kollektiv Opsigelse samt Bestemmelser om de Bedrifter og Arbejderes Stilling, som i Løbet af en Tarifperiode indtræder henholdsvis i Arbejdsgiverforeningen og den faglige Landsorganisation.

Forhandlingsret og Forhandlingspligt.

§ 10.

1. Hvor Tarifaftale bestaar, maa Arbejdsstandsninger eller anden Arbejdskamp ikke finde Sted.

2. Enhver Strid mellem en Bedrift og dens Arbejdere skal først søges bilagt ved Forhandling mellem Bedriften og Tillidsmanden eller Tillidsmændene.

3. Opnaas ikke Enighed ved Forhandlinger efter Punkt 2 kan, hvis vedkommende Tarifaftales Parter, evt. begge Hovedorganisationer, er enige derom, fortsatte Forhandlinger optages paa Stedet efter Tilkaldelse af en befuldmægtiget Repræsentant fra hver af Organisationerne.

4. Opnaas Enighed heller ikke ved disse fortsatte Forhandlinger, eller hvis saadanne Forhandlinger ikke finder Sted, eller hvis det gælder en Strid mellem Organisationerne, har hver af Parterne Pligt til at indbringe Striden til fortsat Forhandling mellem vedkommende Forbund eller Arbejdernes faglige Landsorganisation og Norsk Arbejdsgiverforening eller de Underorganisationer, disse bemyndiger dertil.

5. Forhandlingsmøde skal afholdes senest 8 Dage efter, at skriftligt Krav fra en af Parterne er fremkommet herom.

§ 11.

1. *Bedrifter, der indtræder i Norsk Arbejdsgiverforening i Løbet af en Tarifperiode.*

Disse indgaar under bestaaende Tarifaftaler for Bedrifter af samme Art, dersom Norsk Arbejdsgiverforening eller nogen af Landsorganisationerne begærer det. Opstaar der Tvist om, hvorvidt Bedriften er af samme Art, afgøres denne af Arbejdsretten. Hvor vedkommende Tarifaftales Lønsatser ikke umiddelbart kan anvendes, forhandles overensstemmende med § 10. Opnaas ikke Enighed herunder, afgøres Tvisten af et Nævn, sammensat som i Punkt 2 fastsat. Er en nyindmeldt Bedrift bundet af en Særoverenskomst, forbliver denne gældende, indtil den er bragt til Ophør.

Foreligger der ved Indmeldelse af en Bedrift Opsigelse af Plads i Anledning af Revision af Bedriftens Overenskomst, kan den anden Organisation modsætte sig, at den mellem vedkommende Organisation og Norsk Arbejdsgiverforening gældende Tarifaftale automatisk kommer til Anvendelse, dersom denne indeholder Hjemmel derfor.

Bestemmelser i nugældende Tarifaftaler om Rigsmæglingsmandens Fastsættelse af Lønsatser for nyindmeldte Bedrifter eller for tidligere indmeldte Bedrifter, hvor Lønsatser ikke er fastsat, forbliver fortsat gældende, indtil Bestemmelserne er bragt til Ophør.

2. *Arbejdere som indtræder i Arbejdernes faglige Landsorganisation i Løbet af en Tarifperiode.*

Dersom der ved en tarifbundet Bedrift organiseres Arbejdere, hvis Arbejde foregaar paa et Sted, Tarifaftalen gælder, og hvis Arbejde ikke omfattes af Tarifaftalen, kan hver af Parterne overensstemmende med § 10 begære Forhandlinger optaget om disse nyorganiserede Arbejderes Løn- og Arbejdsvilkaar. Opnaas ikke Enighed herunder, afgøres Tvisten af et Nævn, bestaaende af en Repræsentant for hver af Parterne med 1 nevtral Opmand, som udnævnes af Parterne i Forening. Bliver disse ikke enige, udnævnes Opmanden af Rigsmæglingsmanden.

Nævnet skal ved sin Afgørelse tage Hensyn til de overenskomstmæssige Løn- og Arbejdsvilkaar for de øvrige Arbejdere ved samme Bedrift, idet der ved Fastsættelsen af Forholdet mellem de nye Satser og de tidligere tarifastsatte lægges tilsvarende indbyrdes Forhold i lignende Bedrifter, saa vidt muligt paa samme Sted, til Grund. For saa vidt saadanne Bedrifter er Medlemmer af Norsk Arbejdsgiverforening, bør der ved Sammenligningen fortrinsvis tages Hensyn til disse Medlemmers Satser.

Som Arbejdere i denne Paragraf forstaas ikke Funktionærer eller Formænd i administrerende Stillinger.

Arbejdsbevis.

§ 12.

Naar en Arbejder forlader en Bedrift, enten det sker efter eget Ønske, eller han bliver sagt op, uanset af hvilken Grund, skal der gives ham et Bevis for, hvor længe han har arbejdet paa Stedet.

Beviset skal indeholde:

1. Navn, Fødselsaar og Dato.
2. Hvornaar begyndt i Bedriften.
3. Hvornaar holdt op. (Uden Anførelse af Aarsag).
4. Fag.
5. Løn, da han forlod sit Arbejde.
6. Tidspunktet for sidste Ferie eller Feriegodtgørelse.

Kollektive Opsigelser.

§ 13.

Norsk Arbejdsgiverforening og Arbejdernes faglige Landsorganisation vil ved Tarifrevision eller Varsel om Arbejdsstandsning i Henhold til Loven om Arbejdsstridigheder som gyldig Opsigelse fra Arbejderne af deres Pladser tage et Opsigelsesvarsel for god, der er vekslet mellem begge Organisationer eller mellem de tilsluttede Landsorganisationer og Forbund, naar Hovedorganisationen har faaet Meddelelse om Opsigelsen. Begge Parter forpligter sig ved disse Opsigelser til at anvende mindst 14 Dages Varsel.

Pladsopsigelserne maa være i Overensstemmelse med de Bestemmelser, som findes i § 28 i Loven om Arbejdsstridigheder, vedrørende Opsigelsens og Anmeldelsens Form og Indhold.

Det næste Afsnit af Overenskomsten omfatter Afstemningsregler baade for Arbejdernes og Arbejdsgivernes Organisationer. — Det kan vist nok siges, at det navnlig var de af Stortinget i 1934 vedtagne Afstemningsregler, der gav Stødet til, at den sidste norske Fagforeningskongres paalagde Bestyrelsen at søge at naa en frivillig Ordning med Arbejdsgiverforeningen og endvidere selv vedtog Afstemningsregler, gældende for alle tilsluttede Forbund. Disse af Kongressen vedtagne Regler paalægger alle stemmeberettigede Medlemmer Stemmepligt og er for saa vidt mere vidtgaaende end de lovlige Regler, og de ophæver faktisk disses Virkning. Man har dog foretrukket en frivillig Ordning frem for et lovligt Magtbud, og med Vedtagelsen af de egne Afstemningsregler har man villet demonstrere, at Statens Indgreb paa dette Omraade var overflødigt, og at man selv kunde ordne dette Spørgsmaal. Paa Henvendelse fra Landsorganisationen har Regeringen efter Samraad med Rigsmæglingsmanden givet Tilsagn om at ophæve Afstemningsreglerne i den nye Mæglingslov, saasnart Hovedaftalen er vedtaget af de modstaaende Hovedorganisationer, og Arbejdsgiverforeningen har afgivet en skriftlig Erklæring om, at den ikke vil modsætte sig, at Afstemningsreglerne udgaar af Loven. I Hovedoverenskomsten har man optaget saavel de af Fagforeningskongressen vedtagne som de i Arbejdsgiverforeningen gældende Afstemningsregler.

AFSTEMNINGSREGLER

§ 14.

A. *Arbejdernes Afstemningsregler.*

I.

Ved Afstemninger om Tarifforslag indkaldes de stemmeberettigede til Møde, ved hvilket Tarifforslaget forelægges, og hvor skriftlig, hemmelig Afstemning foretages. Stemmesedlerne indsamles enten af Foreningens Bestyrelse eller af en specielt udnævnt Komité. Der skal føres Protokol over Afstemningsmøderne, og Stemmeantallet for og imod Forslaget skal indføres i Protokollen. Stemmesedlerne forsegles og opbevares, indtil der foreligger en samlet Afgørelse over Tarifforslaget. Stemmeresultatet indsendes til vedkommende Forbund og maa ikke under nogen som helst Form offentliggøres, før Hovedorganisationen har truffet Bestemmelse herom. Stemmesedlerne skal paa Forlangende indsendes til vedkommende Forbund.

Forbundene sender Foreningerne en Oversigt over det samlede Afstemningsresultat og Afdelingens Stemmeafgivning.

II.

a) Ret til at deltage i Afstemninger over Tarifforslag har alle organiserede Arbejder ved Bedrifter, som Tarifforslaget gælder.
b) I Fagforeninger, hvor Medlemmerne til Stadighed skifter Arbejdssted, f. Eks. Bygningsarbejdere, Transportarbejdere, Skov- og Landbrugsarbejdere, Sæsonbedrifter og lign., har alle Medlemmer Ret til at deltage i Afstemningen.
c) Alle Medlemmer i en Fagforening, som til Behandling og Afgørelse faar forelagt en Hovedtarif, der faktisk er bestemmende for hele Fagets Løn- og Arbejdsvilkaar, har Ret til at deltage i Afstemningen.
d) Alle stemmeberettigede Medlemmer har Stemmepligt.

III.

a) Hvis Deltagelsen i Afstemningen ikke giver et fuldgyldigt Udtryk for Flertallet af de stemmeberettigede Medlemmers Vilje, skal vedkommende Forbundsbestyrelse kunne paalægge ny Afstemning.
   Den nye Afstemning skal omfatte alle interesserede Foreninger og stemmeberettigede Medlemmer.
b) Ved Bedrifter, hvor der arbejdes paa Skift, og hvor der ikke er Konflikt, skal Mødet eller Møderne holdes saaledes, at alle Medlemmer faar Anledning til at stemme.

IV.

Medlemmer, som uden gyldig Grund undlader at stemme over Tarifforslag, naar de oppebærer Understøttelse, taber Retten til fortsat Understøttelse. Stridsspørgsmaal mellem Forening og Medlemmer i Anledning af denne Bestemmelse afgøres af vedkommende Forbundsledelse.

V.

Nærværende Afstemningsregler over Overenskomstforslag skal følges af alle Organisationer, der er tilsluttet Landsorganisationen.

VI.

Opstaar der Strid om Anvendelsen af Afstemningsreglerne inden for Arbejderorganisationerne, afgøres denne af Sekretariatet.

VII.

Disse Regler ændrer ikke Forbundenes og Sekretariatets Ret til at lede og afslutte Konflikter overensstemmende med de til enhver Tid gældende Love, jvfr. Arbejdernes faglige Landsorganisations Love § 11.

VIII.

For Afstemninger, der gælder Søfolk i Udenrigsfart, gælder ovenstaaende Regler ikke.

B. *Arbejdsgivernes Afstemningsregler.*

Naar Forslag til Tarifaftale sendes til Urafstemning, deltager i denne de Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen, som omfattes af Forslaget. Afstemningen skal være hemmelig og skriftlig. For at et Forslag, som sendes til Urafstemning, skal være forkastet ved denne, kræves, at mindst Halvparten af de stemmeberettigede Stemmer har stemt for Forkastelse.

Indeholder et Tarifforslag for et enkelt eller enkelte Medlemmer af en Landssammenslutning Bestemmelser, som kan have Indflydelse paa Arbejdsforholdene for de

øvrige Medlemmer af Landssammenslutningen, har dog alle Medlemmer af denne Ret til at deltage i Afstemningen.

Disse Regler ændrer ikke Centralledelsens og Landssammenslutningens Ret til at lede og afslutte Konflikter overensstemmende med de til enhver Tid i Organisationen gældende Love.

Overenskomsten indeholder sluttelig Regler for Etablering af Sympatikonflikt, der har følgende Ordlyd:

Sympatiaktioner.

§ 15.

Tarifaftalens Fredspligtbestemmelse indskrænker ikke Bedrifternes eller Arbejdernes Ret til at deltage i en Arbejdsstandsning, som iværksættes til Støtte for anden lovlig Konflikt, naar Samtykke er givet af Norsk Arbejdsgiverforening eller Arbejdernes faglige Landsorganisation. Før saadant Samtykke gives, skal der føres Forhandlinger mellem disse Organisationer om Hovedkonfliktens Udvidelse.

Forhandlingsmøde skal være afholdt inden 4 Dage, efter at Krav er fremkommet derom.

Varslet for Arbejdsstandsning skal være som i § 13 bestemt.

Ved Sympatistrejke hos Medlemmer af Norsk Arbejdsgiverforening til Støtte for Arbejdere ved Bedrifter, der ikke er tilsluttet nogen Arbejdsgiverorganisation, skal Varselsfristen være 3 Uger.

Hvis der fra Arbejdernes faglige Landsorganisation erklæres Sympatistrejke blandt Norsk Arbejdsgiverforenings Medlemmer i Anledning af Konflikt ved en uorganiseret Bedrift, skal Arbejdernes faglige Landsorganisation samtidig erklære Sympatistrejke ved tilsvarende uorganiserede Bedrifter i paagældende By eller Distrikt, hvis saadanne findes; dog skal Antallet af Arbejdere, som medtages i Sympatistrejken ved de uorganiserede Bedrifter, omtrentlig svare til Arbejderantallet ved de organiserede Bedrifter.

Hovedorganisationerne kan blive enige om Undtagelser fra ovenstaaende Regel. Arbejdernes faglige Landsorganisation kan undtage Stat, Kommuner, Kooperationer og Arbejderforetagender.

§ 16.

Stridigheder angaaende Forstaaelse af denne Overenskomst kan indbringes af hver af Parterne for Arbejdsretten.

Denne Overenskomst skal gælde til 31. December 1939 og videre 2 Aar ad Gangen, hvis den ikke skriftlig opsiges af en af Parterne med 6 Maaneders forudgaaende Varsel.

Forslaget har været udsendt til Afstemning i alle tilsluttede Organisationer. Parterne var enedes om at samles til Møde den 25. Februar og meddele Resultatet af den foretagne Afstemning. Da Repræsentanterne for de 2 Hovedorganisationer nævnte Dag traadte sammen til Møde, anmodede Arbejdsgiverne imidlertid om, at Afgivelse af Svar maatte blive udsat til den 9. Marts. Hvad Grunden til denne Anmodning er, vides ikke; men det menes, at Arbejdsgiverne først ønsker Klarhed over den almindelige faglige Situation. Endvidere kan det tænkes, at Arbejdsgivernes Afstemning ikke har givet det af Ledelsen ønskede Resultat, og at man vil søge at faa dette ændret. Det forlyder, at Arbejderne har vedtaget Forslaget med stort Flertal.

Arbejdernes Repræsentanter ved Mødet erklærede, at de ikke havde Mandat til at gaa med til en Udsættelse, men at de vil forelægge Spørgsmaalet for et Fællesmøde af Forbundsledere og Tillidsmænd.

NYT FRA UDLANDET

FERIE MED LØN. I December 1934 er der i Estland indført en Lov om aarlig Ferie med Løn. Loven omfatter alle beskæftigede Personer i industrielle Virksomheder med 5 eller flere Arbejdere. Undtagen derfor er saadanne Personer, hvis Løn er fastsat pr. Maaned eller Aar.

Ret til en aarlig Ferie med Løn har de Arbejdere, der har været beskæftiget mindst 1 Aar i samme Virksomhed. Feriens Varighed er fastsat til 7 paa hinanden følgende Dage. Som Ferieløn ydes den kontraktmæssig aftalte Løn eller Gennemsnitslønnen i de sidste 3 Maaneder. Bonus eller Familietillæg medregnes ikke ved Ferielønnens Fastsættelse.

ARBEJDSLØSHEDEN I TYSKLAND. Ifølge den tyske Arbejdsløshedsforsikringsanstalts Beretning er Antallet af tilmeldte arbejdsløse i Januar Maaned steget med 369.000 til 2.973.000.

FAGBEVÆGELSEN I KANADA. Det samlede Antal fagorganiserede Arbejdere i Kanada andrager 290.000 og er rundt 30.000 lavere end i 1930, da Krisen satte ind. Fagforeningerne er enten Afdelinger under Fagforbundene i U. S. A., der af den Grund i Reglen bærer Navnet »internationale Forbund«, eller selvstændige Organisationer. Der findes forskellige faglige Landsorganisationer. Den vigtigste er den i 1873 stiftede »The Trades and Labour Congress of Canada«, som er tilsluttet Den internationale faglige Central. Den omfatter de kanadiske Afdelinger i 61 amerikanske Fagforbund, 8 kanadiske Forbund og 49 lokale Fagorganisationer med tilsammen 120.000 Medlemmer.

En anden Gruppe af Fagorganisationer er sluttet sammen i den Alkanadiske Landsorganisation, som er oprettet i 1927 og tæller 53.000 Medlemmer, hvoraf de 23.300 tilhører det almindelige Arbejderforbund, 28.700 10 Fagforbund og de øvrige en Del lokale Fagorganisationer.

Foruden de her nævnte Organisationer findes der en Del neutrale, katolske og kommunistiske Fagforeninger, der hver har deres egen Landsorganisation. Endvidere findes 6 Jernbanefagforeninger med tilsammen 23.700 Medlemmer, der er tilsluttet Jernbaneforbund i U. S. A., men ikke tilhører nogen Landsorganisation.

30-TIMERS-UGEN I U. S. A. (I. F. C.) Loven om Indførelse af 30-Timers-Ugen, som er tiltraadt af den amerikanske Landsorganisation, er nu indbragt i baade Kammer og Senat. Loven er affattet saaledes, at der indenfor De forenede Stater ikke maa transporteres Varer for den interstatlige Handel eller Udenrigshandelen, der er fremstillet i Virksomheder, hvor der arbejdes længere end 5 Dage om Ugen og 6 Timer pr. Dag. I Statsvirk-

somheder maa saadanne Varer ikke anvendes, og Myndighederne maa ikke give Bestillinger til Virksomheder, der ikke overholder disse Bestemmelser.

TYSKLANDS UDENRIGSHANDEL. I Januar 1935 var Værdien af Tysklands Eksport 299 Mill. Mark, mens det indførte Varer til en Værdi af 404 Mill. Mark. Der har altsaa været en Merindførsel paa 105 Mill. Mark. Det er første Gang siden Markens Stabilisering, at Eksportværdien ligger under 300 Mill. I Gennemsnit for hele Aaret 1929 eksporterede Tyskland for 1124 Mill., i 1931 endnu for 800 Mill. Mark pr. Maaned.

Med Henblik paa, at Tyskland har saa godt som udtømt sin Guldbeholdning, der i Øjeblikket næppe nok andrager 80 Mill. Mark, og endvidere under Hensyn til, at Tyskland kun delvis betaler Renter og Afdrag paa sin store udenlandske Gæld, forekommer det højst besynderligt, at Landet alligevel kan indføre mere, end det udfører, da det jo ikke er i Stand til at betale denne Merindførsel med Guld eller fremmed Valuta, og heller ikke, trods mange Forsøg, har kunnet optage nye udenlandske Laan til Betaling af sin Vareindførsel. Tysklands Økonomidiktator, Schacht, har imidlertid udspekuleret en ny Metode, der i hvert Fald for en kort Tid har sat ham i Stand til at faa de saa haardt tiltrængte Raamaterialer og Varer ind i Landet. Midlet hertil er de med de enkelte Lande afsluttede Clearingsaftaler, hvis egentlige Hensigt var at sikre de udenlandske Borgere, der ligger inde med tyske Værdipapirer og Young- og Dawes-Obligationer, Renter og Afdrag af deres Penge. En Række Lande, hvis Import fra Tyskland var indtil dobbelt saa stor som deres Eksport til dette Land, mente, at de ved Hjælp af Clearingssystemet med Lethed kunde tvinge Tyskland til at opfylde sine Forpligtelser, idet alle Betalinger fra og til Tyskland skulde ske over Clearingskontoret, saaledes at det Beløb, der blev tilovers efter Betaling af den tyske Eksport, kunde anvendes til Fordel for de af Landets Borgere, der havde Penge tilgode i Tyskland. Siden Indgaaelsen af disse Aftaler har Tyskland imidlertid sørget for at købe mere i disse Lande, end det sælger til dem, saaledes at Resultatet af den indførte Clearing er blevet lige det modsatte af det tilsigtede. I Stedet for at forringe har Tyskland tværtimod yderligere forøget sin Gæld til disse Lande. Mens Tysklands Indførsel fra U. S. A., Kanada og andre oversøiske Lande, med hvem en saadan Clearing ikke finder Sted, er gaaet tilbage, er dets Indførsel fra de europæiske Lande steget.

Overfor Danmark har Tyskland ikke nævneværdige Betalingsforpligtelser af ovennævnte Art, da vort Land heldigvis ikke har deltaget i de store, udenlandske Laan til Tyskland, og vi hidtil gennemsnitlig har købt omtrent dobbelt saa meget i Tyskland som Tyskerne hos os. Desto mærkeligere er det, at ogsaa vor Nationalbank efter Forlydende nu skal ligge inde med betydelige Marktilgodehavender. Alle Betalinger fra og til Tyskland sker som bekendt over Nationalbanken, og da vi som sagt køber mere, end vi sælger, kan man daarligt forstaa, at vort Tilgodehavende stiger.

Spørgsmaalet er nu, hvorlænge Tysklands Kreditorlande vil finde sig i dette nye Bedrageri. De kan værge sig herimod paa to Maader, nemlig enten forøge deres Indkøb i Tyskland eller indskrænke Importen til dette Land. Der bestaar dog visse Interessemodsætninger i de enkelte Lande angaaende den Politik, der paa dette Omraade skal føres overfor Tyskland, og det er disse Interessemodsætninger, Schacht med Held har spekuleret i. Men Tysklands største Kreditorlande, England, Holland, Frankrig, Sverige, Svejts, er dog allerede blevet klar over Faren og er begyndt at indskrænke Eksporten, da de naturligvis ikke er interesseret i, at Tyskland stifter ny Gæld, som det efter al Sandsynlighed hverken kan eller vil betale.

Det er derfor intet Under, at Schacht ser mørkt paa Fremtiden og fornylig i en Tale i Breslau forkyndte: »Vi maa erkende, at vi lever i en Nødtid, og at vi for Aartier vil være tvungen til at give Afkald paa adskillige af de af Livets Behageligheder, som vi havde før Krigen.«

Lønbevægelser og Konflikter.

Skotøjarbejderforbundets Overenskomstforhandlinger.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 21. Februar forhandledes om Overenskomsternes Fornyelse for Skotøjindustrien.

I Mødet deltog Skotøjarbejderforbundets Forhandlingsudvalg og Repræsentanter for saavel Københavns som Provinsens Arbejdsgiverorganisationer.

Forhandlingerne, der foregik under Medvirkning af Repræsentanter for Hovedorganisationerne, resulterede i, at man enedes om enkelte Ændringer i Hovedoverenskomsten, hvorimod der ikke opnaaedes Enighed om Minimallønningerne for mandlige og kvindelige Arbejdere, Spørgsmaalet om Lønnen for unge Arbejdere og Spørgsmaalet om Ændringer i Overarbejdssatsen, ligesom man ikke heller enedes om visse af Arbejdsgiverne foreslaaede Ændringer til Hovedoverenskomsten.

Børsteindustriarbejdernes Overenskomstforhold.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 21. Februar behandledes under Hovedorganisationernes Medvirken Overenskomstforholdet mellem Børsteindustriarbejderforbundet i Danmark og Foreningen af Fabrikanter i dansk Børsteindustri. Paa Mødet gennemgik man de af Forbundet fremsatte Krav til Ændringer i Overenskomsten og opnaaede paa en Række Punkter Tilsagn om Forhøjelse, men da Arbejdsgiverne gjorde disse afhængig af Reduktion paa andre Punkter, sluttede Mødet uden at der opnaaedes noget Resultat.

Malerforbundets Overenskomstforhandlinger.

Den 20. Februar behandledes i Arbejdsgiverforeningen Overenskomstforholdene i Malerfaget.

I Mødet deltog Malerforbundets Hovedbestyrelse og Repræsentanter for Københavns Malerlaug og Centralforeningen af Malermestre under Arbejdsgiverforeningen.

Forhandlingerne, der foregik under Medvirkning af Repræsentanter for Hovedorganisationerne, resulterede i, at Malerforbundet fastholdt de i Januar 1935 stillede Forslag til Ændringer i Overenskomsten og Prislisterne, og da Mesterforeningen ikke vilde imødekomme de stillede Forslag, afsluttedes Mødet uden at der opnaaedes noget Resultat.

Snedkere hos Møllebyggemester Hans Madsen, Nykøbing F.

Den 26. Januar behandledes i Arbejdsgiverforeningen en Klage over, at Snedkerforbundet og Tømrerforbundets Medlemmer havde iværksat Overarbejdsvægring overfor Tømrermester Madsen, Nykøbing.

Mødet sluttede med følgende Resultat:

Det under 2. Januar 1935 udstedte Forbud mod Overarbejde tages tilbage som ikke hjemlet i Overenskomsterne.

Idet Parterne er enige om, at systematisk Overarbejde ikke maa finde Sted, erklærer Arbejdernes Repræsentanter, at Tømrermester Madsen kan faa udført Overarbejde i Henhold til de gældende Overenskomster.

Arbejdsmænd i A/S R. Collstrop, Køge.

Ved et Fællesmøde den 23. Januar behandledes en Uoverensstemmelse mellem Dansk Arbejdsmandsforbunds Afdeling i Køge og A/S R. Collstrop angaaende Arbejdets Fordeling. Det lykkedes ikke paa Mødet at opnaa Enighed, og Arbejdsgiverne forbeholdt sig deres Stilling til Sagens videre Behandling.

Stenindustriarbejderforbundet og Hasle Stenbruds Indehaver: Andr. Koefoeds Enke.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 24. Januar forhandledes om en af Stenindustriarbejderforbundet fremsendt Klage over, at Indehaveren af Hasle Stenbrud, Andr. Koefoeds Enke, ikke overholdt en i 1930 afsluttet Aftale angaaende Betaling for Levering af Sten fra egne Brud.

Paa Mødet enedes man om følgende:

Under Hensyn til Sagens særlige Omstændigheder og de af Firmaets Bestyrer givne Oplysninger, frafalder Forbundet den rejste Klage.

Firmaet Hasle Stenbrud tiltræder den af Bestyrer Olsen, Vang Stenhuggeri, trufne mundtlige Aftale om Levering af Sten fra egne Brud. Prisen, saavelsom Opsigelse af Aftalen, underkastes samme Vilkaar som Vang Stenhuggerier.

Parterne er endvidere enige om, at der snarest belejligt ved Forhandling skal søges tilvejebragt en almen omfattende Overenskomst for Levering af Sten fra egne Brud.

Disse Forhandlinger skal være tilendebragt senest 1. Marts d. A.

Smede- og Maskinarbejdere hos A/S Dansk Akkumulator- og Elektromotorfabrik, Odense.

Ved et Fællesmøde den 9. Januar behandledes en Uoverensstemmelse mellem Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund og A/S Dansk Akkumulator- og Elektromotorfabrik, Odense, med følgende Resultat:

Arbejdet genoptages snarest paa de hidtil gældende Lønvilkaar. De paaklagede Lønvilkaar optages til lokal Forhandling mellem Parterne, og disse Forhandlinger skal være tilendebragt i Løbet af 10 Dage. Forbundet erkender, at den paaklagede Strejke og Blokade har været ulovlig, og betaler i den Anledning 175 Kr. til Aktieselskabet.

Bogbindere hos Gyldendals Forlag.

Ved et Fællesmøde den 22. Januar behandledes en Klage fra Bogbinderlauget over, at Bogbinderforbundets Medlemmer hos Gyldendals Bogbinderi under Trusel af Arbejdsstandsning havde tvunget Firmaet til at afskedige en Bogbindersvend. Paa Mødet opnaaedes Enighed om, at den paagældende Svend straks kunde paabegynde Arbejdet, og at eventuelle Uoverensstemmelser mellem Laug og Forbund vedrørende Arbejdsanvisningen optages til Forhandling mellem Parterne, samt at Forbundet til fuld Afgørelse af den rejste Klage betalte 75 Kr. til Lauget.

Kommunalarbejdere under Sønderborg Kommune.

Fra Dansk Kommunalarbejderforbund er modtaget Indberetning om, at de Forhandlinger, der under Hovedorganisationens Medvirken var indledet om Løn- og Arbejdsforholdene for forskellige Arbejdere og Funktionærer ved Sønderborg Kommune, nu kan betragtes som afsluttede, idet der under 7. Februar d. A. er afsluttet en skriftlig Aftale, der er godkendt saavel af Forbundet som af Sønderborg Byraad.

Kommunalarbejdere under Aalborg Kommune.

Under Hovedorganisationens Medvirken afholdtes den 18. Januar et Møde angaaende Tjenestetiden for de af Dansk Kommunalarbejderforbunds Medlemmer, der er beskæftiget som faste Brandmænd ved Aalborg Brandkorps.

Mødet sluttede med, at Sagen henvistes til videre Behandling mellem de direkte interesserede lokale Parter, idet man forud er enige om, at der ved disse Forhandlinger skal søges gennemført en 72 Timers Vagt-Turnus.

Skibstømrere paa Træskibsværfterne.

Den 14. Februar behandledes under Hovedorganisationernes Medvirken Overenskomstforholdene mellem Jern- og Metalindustrien og Dansk Skibstømrerforbund, hvad angik Forbundets Medlemmer paa Træskibsværfterne.

Paa Mødet lykkedes det ikke at opnaa Enighed om de af Forbundet foreslaaede Ændringer til den almindelige Overenskomst og Smudsreglementet for Skibsværfterne i Esbjerg.

Sukkerindustriarbejdere i København. Bristede Overenskomstforhandlinger.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 19. Februar forhandledes om Grundlaget for Fornyelse af den opsagte Overenskomst.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, og følgende 5 Punkter henvistes til fortsat Forhandling mellem Hovedorganisationernes Forretningsudvalg:

1) Krav om Tillæg til Timelønnen. 2) Betaling for Holddrift. 3) Overarbejdsbetaling ved Losning. 4) Betaling for Arbejde, der hører ind under Priskuranten. 5) Bortfald af koutumemæssig Ret til fri Læge og Medicin.

En Del mindre Uoverensstemmelser henvistes til lokal Forhandling.

Snedkere hos Firmaet »Butiksmontøren«.

Ved et Fællesmøde den 19. Februar drøftedes Betjening af Kontrolur hos Firmaet »Butiksmontøren«.

Firmaet oplyste, at Kontroluret var ophængt saaledes, at det skulde betjenes forud for Omklædningen, og at der vilde blive opsat Biure, saafremt det maatte vise sig nødvendigt.

Under disse Omstændigheder indgik Arbejdernes Repræsentanter paa, at Trækning af Urene paabegyndes fra og med den Lønningsuge, der begynder Fredag den 1. Marts, idet de dog forbeholdt sig ad organisationsmæssig Vej at rejse Krav om Respittid, saafremt der maatte vise sig unødig Tidsspilde og Gene ved Urenes Benyttelse.

Sadelmagere hos A/S »Scandia« i Randers.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 5. Febr. behandledes en Uoverensstemmelse mellem A/S »Scandia«, Randers, og Skandinavisk Sadelmager- og Tapetsererforbund angaaende Forskudsudbetalingen ved Akkordarbejde.

Paa Mødet enedes man om at henvise Uoverensstemmelsen til lokal Forhandling; for saa vidt denne ikke fører til noget Resultat, forbeholder Forbundet sig sin Stilling.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 2070.

Tillidsmandsafskedigelse hos A/S Burmeister & Wain.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 15. Februar 1935 i Sag Nr. 2070. De samvirkende Fagforbund for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund mod Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien og dennes Medlem, A/S Burmeister & Wain.

Efter at Den faste Voldgiftsret i Kendelse af 27. December 1934 i Sag Nr. 2058 havde annuleret de af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund og af Specialarbejderforbundet den 27. November og 5. December 1934 overfor A/S Burmeister & Wain afgivne Strejkevarsler paa Kravet om, at Overingeniør Gundestrup fjernedes som Mellemled mellem Selskabets øverste Ledelse og Arbejderne, og bl. a. havde henvist Spørgsmaalet om Berettigelsen af den af Selskabet den 28. November foretagne Opsigelse til 1. Februar 1935 af Fællestillidsmanden A. Osbech til Forhandling og Afgørelse efter de mellem Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien og Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund gældende Regler for Behandling af faglig Strid, har dette sidste Spørgsmaal været behandlet paa sædvanlig organisationsmæssig Maade. Da Enighed om Spørgsmaalet ikke derved opnaaedes, begærede Forbundet i Henhold til § 2 sidste Stk. i den mellem Organisationerne gældende Overenskomst Sagen underkastet voldgiftsretlig Afgørelse, og den af Parterne udpegede Opmand afsagde den 28. Januar 1935 sin Kendelse, hvis Konklusion er saalydende:

»Den af A/S Burmeister & Wain den 28. November 1934 skete Afskedigelse af Tillidsmand A. Osbech findes ikke overenskomstmæssig begrundet«.

Den 31. Januar blev Osbech derefter kaldt til Selskabets administrerende Direktør, der tilbød ham Plads paa Selskabets Maskinfabrik paa Christianshavn samt et Pengebeløb, og da Osbech efter at have forhandlet med sin Organisation afslog den foreslaaede Ordning, blev det ham meddelt, at han herefter var afskediget.

Under denne Sag har derefter De samvirkende Fagforbund for Forbundet indklaget Dansk Arbejdsgiverforening paa Sammenslutningens og denne igen paa Selskabets Vegne og paastaaet Selskabet kendt pligtigt at respektere Kendelsen, saaledes at Tillidsmanden atter genansættes i sin tidligere Stilling paa Refshaleøen, og at der ydes ham Erstatning for det Løntab, han har lidt ved Afskedigelsen. Endvidere har Klagerne nedlagt Paastand om, at Selskabet ikendes en alvorlig Bod, idet det ved at afskedige Osbech til Trods for, at Kendelsen erklærer, at Afskedigelsen ikke er overenskomstmæssig begrundet, retter et groft Angreb paa Tillidsmandsinstitutionen og derigennem paa de vigtige Interesser, Forbundet og dets Medlemmer har i denne, og ved sin egenmægtige, overenskomststridige Fremfærd svækker Retsbevidstheden hos Arbejderne. Klagerne henviser særlig til, at det ifølge § 5 i Loven om Den faste Voldgiftsret skal anses som særlig skærpende Omstændighed ved Fastsættelse af Bod, at der er handlet i Strid med en lovlig afsagt Voldgiftskendelse.

De Indklagede har principalt paastaaet Spørgsmaalet om den d. 31. Januar skete endelige Afskedigelse henvist til voldgiftsretslig Afgørelse, subsidiært paastaaet Frifindelse.

Sagen drejer sig navnlig om Forstaaelsen af Bestemmelserne i Overenskomstens § 2, hvori det blandt andet hedder:

> »En Tillidsmands Afskedigelse skal begrundes i tvingende Aarsager og Arbejdsgiveren er pligtig til at give ham 2 Maaneders Varsel. Er Afskedigelsen begrundet i Arbejdsmangel, bortfalder Varselspligten,
>
> hvis den paagældende Arbejderorganisation skønner, at Afskedigelsen er uberettiget, er Modparten pligtig til at underkaste sig voldgiftsretlig Afgørelse af Sagen.«

De Indklagede har til Støtte for deres Paastande anført følgende:

Det er i Strid med almindelig dansk Retsopfattelse og Septemberforligets Punkt 4 at paatvinge en Arbejdsgiver en bestemt Arbejder, som han ikke ønsker at beskæftige. Denne Regel maa ogsaa gælde med Hensyn til Tillidsmænd. Det er naturligt og derfor ogsaa indført i Overenskomsten, at en Tillidsmand som sine Kammeraters Talsmand overfor Arbejdsgiveren har en vis Beskyttelse, nemlig en særlig Opsigelsesfrist, men hvor Arbejdsgiveren ikke kan samarbejde med Tillidsmanden, maa den ham tillagte Beskyttelse som enhver anden retslig Interesse omsættes til et økono-

misk Krav. Man kan ikke af den omhandlede Overenskomstbestemmelse udlede den Forstaaelse, som Klagerne gør gældende, nemlig at hvor tvingende Aarsager efter voldgiftsretlig Afgørelse ikke foreligger, skal vedkommende Tillidsmand forblive i sin Stilling. Forudsætningen for Tillidsmandsbeskyttelsen er nemlig, at Tillidsmanden opfylder Betingelserne efter Overenskomstens § 4, hvorefter »det er Tillidsmandens Pligt saavel overfor sin Organisation som overfor Arbejdsgiveren at gøre sit bedste for at vedligeholde og fremme et roligt og godt Samarbejde paa Arbejdsstedet«, og naar Arbejdsgiveren ikke længere kan samarbejde med Tillidsmanden, er Forudsætningen bristet og Arbejdsgiveren berettiget til at afskedige ham med 2 Maaneders Varsel. Enhver Funktionær i et Selskab kan opsiges, og det vilde føre til urimelige Konsekvenser, om en Tillidsmand skulde have en saadan Uafsættelighed som af Klagerne hævdet.

Kendelsen af 28. Januar, der er afsagt medens Osbech endnu var i Arbejde paa Værftet, afgør kun rent principielt, at Opsigelsen den 28. November ikke har været overenskomstmæssig begrundet, men intet videre. Den 31. Januar afskedigedes Osbech efter moden Overvejelse fra Ledelsens Side, idet den var klar over, at fortsat Samarbejde med Osbech var umuligt, og dermed er ethvert Spørgsmaal om Osbechs Genantagelse efter de Indklagedes Formening endelig afgjort. Selskabets Ledelse, der ikke ønskede at forfølge Osbech økonomisk, tilbød ham samtidigt Plads paa Maskinfabrikken paa Christianshavn og en Sum Penge, men dette Tilbud blev ikke modtaget. Der foreligger herefter en hel ny Situation, som det tilkommer den faglige Voldgiftsret, der ikke tidligere har kunnet udtale sig om Følgerne af en eventuel Afskedigelse, nu at bedømme. Saafremt Den faste Voldgiftsret imidlertid mener at burde afgøre Sagen, hævder de Indklagede, at Selskabet bør frifindes, da dette har Ret til at modsætte sig, at Osbech genindsættes i sin tidligere Stilling, og denne har afslaaet det ham givne Tilbud om nyt Arbejde og om Vederlag, der langt oversteg to Maaneders Arbejdsfortjeneste.

Selskabet har ikke — som af Klagerne hævdet — handlet i Strid med den afsagte Opmandskendelse, idet denne ikke har udtalt sig om den nye Situation, der forelaa, da Selskabet den 31. Januar afskedigede Osbech, og denne nægtede at modtage det fremsatte Tilbud. Selskabet kan som Følge heraf ikke være bodskyldig.

Til det af Parterne saaledes anførte skal Retten bemærke følgende:

Det Spørgsmaal, der foreligger til Afgørelse, er, om Selskabet ved at afskedige Tillidsmand Osbech den 31. Januar har handlet i Strid med Opmandskendelsen af 28. Januar — medens de efter den 28. November foreliggende Forhold er denne Sag uvedkommende. Kendelsen er afsagt paa et Tidspunkt, da Osbech endnu var i Arbejde paa Værftet, og havde alene at afgøre, om der den 28. November forelaa tvingende Aarsager, der kunde begrunde Tillidsmandens Afsked. Dette Spørgsmaal har Kendelsen besvaret benægtende, og Retten maa herefter statuere, at det har været i Strid med Kendelsen paa det da foreliggende Grundlag at afskedige Osbech, idet Retten ikke kan anerkende at der i den paagældende Overenskomstbestemmelse er Hjemmel for den af de Indklagede anførte Forstaaelse, nemlig at Arbejdsgiveren, naar det er fastslaaet ved Voldgiftskendelse, at tvingende Aarsager til Afskedigelse ikke har foreligget, dog kan afskedige en Tillidsmand mod at betale ham 2 Maaneders Arbejdsfortjeneste.

Det bliver herefter Rettens Sag at afgøre, hvilke Konsekvenser den uberettigede Afskedigelse bør have. Det maa her som udførligt omhandlet i Rettens Kendelse i Sag Nr. 90 fremhæves, at det for Organisationen er af største Vigtighed, at det ikke for Arbejderne er forbunden med særlig Afskedigelsesrisiko at overtage Stillingen som Tillidsmand, og at der i Tilfælde af ulovlig Afskedigelse ydes Oprejsning ikke blot til vedkommende Arbejder personlig, men ogsaa til Organisationen for det skete Overenskomstbrud. Om denne Oprejsning skal gaa ud paa Fremtvingelse af Tillidsmandens Genindsættelse eller have anden Følge maa bero paa Rettens Skøn i det enkelte Tilfælde.

Som nærmere anført i Kendelsen af 27. December forrige Aar er det Rettens Opfattelse, at Forholdene paa Refshaleøen har givet Arbejderne Føje til Beklagelse over Ledelsen. Da det imidlertid nu maa være af afgørende Betydning for alle Parter, at der kan blive Mulighed for et godt Samarbejde, og da Personskifte under disse Omstændigheder maa anses for formaalstjenligt, mener Retten efter Selskabets hele Holdning overfor Osbech ikke at burde genindsætte ham i hans tidligere Stilling. Samtidig finder Retten dog Anledning til paany at indskærpe, at det maa være en Pligt for Selskabets Ledelse, at den paa sin Side tilvejebringer de nødvendige Forudsætninger for, at Samarbejdet og Forhandlingerne med Arbejderne kan foregaa paa en for dem forsvarlig hensynsfuld Maade.

Det maa herefter paahvile Selskabet at yde Osbech et passende Vederlag i Anledning af hans Fratræden, hvilket findes at kunne fastsættes til 5000 Kr.

Desuden vil der af Selskabet for dets Nægtelse af at opfylde den afsagte Voldgiftskendelse til Forbundet være at erlægge en Bod, som efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes at burde ansættes til 10.000 Kr. De Indklagede bør derhos betale Sagens Omkostninger med 300 Kroner.

Kendelse:

For sin ovennævnte overenskomststridige Handlemaade ved ikke at respektere Opmandskendelsen af 28. Januar 1935 findes A/S Burmeister & Wain at burde betale til A. Osbech 5000 Kr. og i Bod til Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund 10.000 Kr.

I Sagsomkostninger betaler de Indklagede 300 Kroner.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 17 * KØBENHAVN DEN 15. MARTS 1935 * 31. AARGANG

Overenskomstsituationen.

Det i sidste Nummer af Bladet omtalte Opsamlingsmøde mellem Hovedorganisationernes Forretningsudvalg fandt Sted den 1. Marts. Formaalet med dette Møde var som allerede nævnt at medvirke til en Bilæggelse af de resterende Uoverensstemmelser indenfor de enkelte Fag.

De to Forretningsudvalg drøftede først den faglige Situation for Februar- og Marts-Overenskomsternes Vedkommende. Det viste sig, at der ialt var 37 Overenskomster, som endnu ikke var bragt i Orden, nemlig 30 for Fag under D. s. F. og 7 for udenforstaaende Fag, ialt omfattende ca. 55,000 Arbejdere. Efter at hele Overenskomstsituationen var gennemdrøftet, enedes man om at gaa i Gang med Partsforhandlingerne. Man gjorde en Begyndelse med Overenskomsterne for Entreprenørfaget, Malerne, Chokoladeindustrien, Skibstømrerne paa Træskibsværfter, Karetmagerne i Jernindustrien samt for Byggefagene, men kun for Karetmagernes Vedkommende lykkedes det at opnaa Enighed om Overenskomstens Forlængelse. I de andre Fag endte Forhandlingerne uden Resultat. Da Repræsentanter for samtlige andre i Betragtning kommende Fag var tilsagt og havde givet Møde, gik man selvfølgelig ud fra, at ogsaa disse vilde faa Lejlighed til Forhandling for at søge at naa en Forstaaelse. Arbejdsgiverforeningen var dog af en anden Mening, idet den, efter at Forhandlingerne i Entreprenørfaget og i Byggefagene var strandet, standsede alle Forhandlinger. Den afbrød altsaa ikke blot Forhandlingerne i de Fag, hvor Vanskelighederne var størst, men forhindrede tillige Forhandlingernes Paabegyndelse i de andre Fag, hvis Forhandlere allerede havde indfundet sig i Arbejdsgiverforeningen og var parat til at drøfte Mulighederne for Overenskomstens Forlængelse. Selv om man ikke paa Forhaand kunde sige, at en saadan Mulighed var til Stede, havde det dog været værd at prøve, om der ikke ligesom for Karetmagerne kunde opnaas Enighed i andre Fag, hvad der dog var nogen Udsigt til, idet de i enkelte Fag resterende Uoverensstemmelser var af en saadan Art, at en Ordning ikke kunde siges at være udelukket.

I Anledning af Forhandlingernes Afbrydelse har Arbejdsgiverforeningen offentliggjort en længere Redegørelse, hvori den motiverer sin Holdning og giver Arbejderne og navnlig Dansk Arbejdsmandsforbund Skylden for Forhandlingernes Stranding. Der peges bl. a. paa, at Arbejdsmandsforbundets Forhandlere ikke saa sig i Stand til at vise samme Imødekommenhed som den, Entreprenørerne udviste. Det maa dog i denne Forbindelse lige bemærkes, at det ikke er Arbejdsmændene, men derimod Arbejdsgiverne, der har opsagt Entreprenørfagenes Overenskomst.

Med Henblik paa den foreliggende Situation maa det anses for ganske ørkesløst at drøfte Spørgsmaalet om, hvem der har vist størst Imødekommenhed, eller komme nærmere ind paa, om det var klogt at afbryde Forhandlingerne uden først at have prøvet alle Fredsmuligheder, hvorved det maaske vilde have været muligt at afvikle en Del af de bestaaende Uoverensstemmelser, i Stedet for som nu at gøre Forholdene mere indviklede ved at skabe en større Konfliktsituation. Vi vil derfor nøjes med at slaa fast, at det er Arbejdsgiverforeningen, der har Ansvaret for Forhandlingernes Afbrydelse. Naar Arbejdsgiverforeningen nu forsikrer, at Standsningen af Forhandlingerne og Krigserklæringen overfor D. s. F. udelukkende sker i Arbejdsfredens Interesse og for at fremskynde den endelige Ordning af Overenskomstforholdene, minder det lidt om Stormagternes idelige Bedyrelser af, at Formaalet med deres Kaprustninger kun er at sikre Freden.

Efter at Forhandlingerne var blevet afbrudt, maatte man være foreredt paa, at Konfliktvarslerne var umiddelbart forestaaende. Begyndelsen gjordes af Murerforbundet og Tømrerforbundet, der den 3. Marts afsendte 1. Strejkevarsel til Arbejdsgiverne. Den 4. Marts fremsendte saa Arbejdsgiverforeningen 1. Lockoutvarsel overfor De samvirkende Fagforbund og Byggefagene i København.

Det D. s. F. tilsendte 1. Lockoutvarsel har følgende Ordlyd:

»*Dansk Arbejdsgiverforening.*

Anbefalet.

København V, den 4. Marts 1935.

Forretningsudvalget for
De samvirkende Fagforbund i Danmark.

Den Aftale, som ved Mødet den 14. Februar d.A. blev truffet mellem vore Forretningsudvalg, gik ud paa at fremme Overenskomstforhandlingerne det mest mulige og tilstræbte at faa saa mange som muligt af de til Februar og Marts opsagte Overenskomster bragt i Orden og forlænget. De Overenskomster, som vi ikke paa denne Maade fik bragt i Orden, skulde i et Opsamlingsmøde den 1. Marts mellem vore Forretningsudvalg tages op til Forhandling. Under de Forhandlinger, som fandt Sted i Organisationerne inden den 1. Marts, lykkedes det kun at faa bragt faa Overenskomster i Orden, og der resterede derfor den 1. Marts 37 Overenskomster, der skulde tages under Behandling.

Ved Plenarmødet gjorde vi det ærede Forretningsudvalg bekendt med, at en Gennemgang af Overenskomstmaterialet havde givet til Resultat, at vi mente, at man ved gensidig Imødekommenhed vilde kunne bringe Overenskomsterne i Orden for det Tilfælde, at det vilde lykkes at faa Entreprenøroverenskomsten, Maleroverenskomsten, Overenskomsterne for Chokoladeindustrien, Byggefagene og Arbejdsmandsoverenskomsterne i Orden, hvorfor vi foreslog, at man straks gik i Gang med Forhandlingerne om disse sidste Overenskomster, hvilket derefter skete.

Som det vil være det ærede Forretningsudvalg bekendt, viste det sig under Forhandlingerne om Entreprenøroverenskomsten ganske umuligt at faa Dansk Arbejdsmandsforbund til at gøre selv den mindste Indrømmelse til Trods for, at Entreprenørerne havde strakt sig vidt. Det viste sig heller ikke muligt at faa Malerforbundet til at genoptage en Forhandling om det Overenskomstforslag, hvorom Forbundet og Malerlaugets Bestyrelser var blevet enige den 6. November f. A. men som senere blev forkastet med ret ringe Majoritet ved en Afstemning i Malerforbundet. Forgæves Forhandling blev ogsaa den 1. Marts ført om Chokoladeindustriens Overenskomst, som Forbundets Medlemmer havde forkastet til Trods for, at deres egne betroede Folk havde forhandlet sig til Rette om den med Arbejdsgiverne. Fra Tømrernes, Murernes og Murarbejdsmændenes Forbund mødte Arbejdsgiverne endvidere en fuldkommen afvisende Holdning, idet disse Forbund pure nægtede at optage en Forhandling om de af Mestrene stillede Krav, og i Dag har vi saavel fra Murerforbundet i Danmark som fra Dansk Tømrerforbund modtaget Varsel om Strejke.

Som Situationen saaledes forelaa den 1. Marts, var der intet Grundlag for at fortsætte Forhandlingerne om de øvrige Overenskomster, idet disse Overenskomster er et samlet Kompleks, der maa bringes i Orden ved Imødekommenhed fra begge Sider.

Da Tidspunktet for Udløbet af de til Februar og Marts opsagte Overenskomster allerede er passeret, maa Arbejdsgiverforeningen efterkomme sine Medlemmers kraftige Ønske om snarest at faa tilvejebragt Klarhed og faa Overenskomstforholdene ordnet, inden Foraarsarbejderne begynder.

Da det har vist sig umuligt at faa Overenskomstsituationen bragt i Orden ved en Aftale mellem Hovedorganisationerne, lades der os ingen anden Udvej aaben end den sædvanlige, at frigøre os for de opsagte Overenskomster, og vi tillader os derfor at meddele, at vi agter at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om, at der iværksættes Arbejdsstandsning overfor Medlemmer af De samvirkende Fagforbund i det Omfang, den kompetente Forsamling maatte bestemme.

P. F. V.
(sign.) Julius Madsen.
(sign.) Carl Plum.«

Torsdag den 7. Marts afholdt D. s. F.s Forretningsudvalg Møde for at tage Stilling til den foreliggende Situation. Paa Mødet blev der aflagt Beretning om de i Arbejdsgiverforeningen førte Forhandlinger om Overenskomsterne for Entreprenørfaget, Malerne, Skibstømrerne, Karetmagerne og Chokoladeindustrien. Der herskede paa Mødet almindelig Utilfredshed med, at en Række vigtige Fag paa Grund af den af Arbejdsgiverforeningen fulgte Taktik var blevet helt afskaaren fra at forhandle om deres Overenskomstforhold, hvad der ikke blot var en Hensynsløshed mod de fremmødte Forhandlere, men tillige forhindrede et sidste Forsøg paa at naa en tilfredsstillende Ordning. Efter en meget grundig Drøftelse af hele Overenskomstsituationen og de Skridt, der burde foretages med Henblik paa Arbejdsgivernes Holdning, vedtog Forretningsudvalget til Slut at besvare Arbejdsgiverforeningens Lockoutvarsel med følgende 1. Strejkevarsel.

De samvirkende Fagforbund.

Anbefalet.

København, den 7. Marts 1935.

Forretningsudvalget for
Dansk Arbejdsgiverforening.

Idet vi anerkender Modtagelsen af det ærede Forretningsudvalgs Skrivelse af 4. Marts d. A., hvori meddeles, at der vil blive forelagt Arbejdsgiverforeningens Hovedbestyrelse Forslag om at iværksætte Arbejdsstandsning overfor Medlemmer af Forbund tilsluttet De samvirkende Fagforbund, skal vi, efter at vort Forretningsudvalg paa et i Dag afholdt Møde har behandlet den derved skabte Situation, tillade os at meddele, at man ikke paa nuværende Tidspunkt finder Anledning til at komme ind paa de af det ærede Forretningsudvalg anførte Grunde for det ved det fremsendte 1ste Lockoutvarsel indledede Kampskridt, men har besluttet straks at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om, at der af Medlemmer af Forbund, der er tilsluttet De samvirkende Fagforbund, etableres Arbejdsstandsning over for Medlemmer af

Dansk Arbejdsgiverforening i det Omfang, vore Interessers Varetagelse gør det nødvendigt.

P. F. V.
Vilh. Nygaard.
/Chr. Brun.

Situationen former sig altsaa i Aar paa lignende Maade som i de foregaaende Aar, idet alle de Fag, der ikke har faaet deres Overenskomster i Orden, atter kædes sammen. Forhandlingerne vil derfor ligesom tidligere blive fortsat i Forligsinstitutionen, hvorved det saa vil vise sig, om der ogsaa i Aar er Mulighed for Arbejdsfredens Bevarelse.

En Redegørelse for Arbejdsløshedens Karakter og Omfang

Resultatet af den navnlig fra Arbejdsgiverside længe efterlyste Undersøgelse af Arbejdsløshedens Karakter og Omfang foreligger nu i Form af Arbejdsløshedsraadets Betænkning af 22. Februar. »Arbejderen« har adskillige Gange behandlet dette Emne og herved tilbagevist Paastanden om, at det er den gennem Socialreformen skabte lettere Adgang til Understøttelse, der er Skyld i det høje Arbejdsløshedstal, og herved tillige paavist Aarsagen til, at der trods normal Beskæftigelse i Industrien stadig findes et saa stort Antal arbejdsløse. Vi skal derfor ikke igen komme nærmere ind paa disse Spørgsmaal, men nøjes med at give en sammentrængt Oversigt over selve Undersøgelsens Resultat.

Redegørelsen er udarbejdet paa Grundlag af Arbejdsløshedstællingen den 30. Juni 1934. Endvidere har man benyttet Materiale fra Statistisk Departement og en Række Oplysninger fra andre Kilder.

Angaaende Befolkningens Fordeling efter Aldersklasser viser Redegørelsen, at i Perioden 1921—30 falder hele Befolkningstilvæksten paa de fuldt produktive Aldersklasser. Den stærke Tilvækst paa Aldersklasserne 20—60 Aar, der har medført betydelige Ændringer i Erhvervslivet, vil først aftage fra Aaret 1940.

Spørgsmaalet om, hvor megen Arbejdskraft der er bleven overflødig paa Landet, har været meget omdebatteret i Dagspressen. Man har, ogsaa fra Landbrugets Side, anslaaet dette Tal til at ligge mellem 40—50.000. Angaaende Beskæftigelsesforholdet i Landbruget oplyses nu, at dette i 1923 som egen og fremmed Arbejdskraft beskæftigede 463.000 Personer og i 1934 483.000 Personer. Undersøgelsen viser, at Nedgangen i Anvendelse af fremmed Arbejdskraft i Landbruget har været størst i de mindste Brug. Antallet af fremmede Helaarsarbejdere ved Landbruget i 1932—33 var ca. 90 pCt. af Tallet i 1929—30, d. v. s. at Tallet er sunket med ca. 21.000.

Det er fra visse Sider blevet hævdet, at de mange nye tilkommende Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne skulde være Folk, der ikke har Tilknytning til og ikke kan anvendes i Produktionen. Statistiken viser imidlertid, at det langtfra er de senest tilkommende Medlemmer, der har den største Ledighed. Specialundersøgelser for Medlemmer i en Række Fag viser det samme.

Med Hensyn til de unge arbejdsløse oplyses, at der den 30. Juni 1934 af et samlet Antal Arbejdere mellem 18 og 24 Aar paa 56.600 fandtes 8400 arbejdsledige. Ca. 8000 af de unge havde været ledige i over 300 Dage i de sidste 2 Aar, og 3000 havde været arbejdsløse i over 450 Dage.

Det af Arbejdsgiverforeningens Formand, Julius Madsen, stillede Spørgsmaal om, hvorvidt alle eller kun en Del af de arbejdsløse vil være parat og i Stand til at paatage sig Udførelsen af eventuelt Arbejde, besvarer Arbejdsløshedsraadet med en statistisk Paavisning af, at Forholdene, bl. a. i Byggefagene, har vist, at det procentvise Antal af Personer med stor Ledighed i 2-Aars Perioden kan drives stærkt ned, hvor Fagets Arbejdsløshed bliver tilstrækkelig lille. Dette synes efter Raadets Mening at svække Formodningen om, at en betydelig Del af Kassemedlemmerne er uanvendelige i Produktionen, og da Nedgangen i Ledigheden for de langvarigt arbejdsløse siden 1932 i det væsentlige har fulgt Nedgangen i Arbejdsløsheden for Faget som Helhed, omend i langsommere Tempo, udtaler Raadet, at Konjunkturforholdene kan bedres saa stærkt, at næsten alle Personer med lang Ledighed kommer i Arbejde (se f. Eks. visse af Byggefagene); med andre Ord: de allerfleste af de arbejdsløse maa altsaa, naar Forholdene stiller sig saaledes, at Produktionen virkelig har Brug for dem, siges at være anvendelige i Produktionen.

Der følger herefter et Afsnit om Resultatet af Undersøgelsen over Arbejdsløshedens Fordeling over Personer.

Det viser sig, at Arbejdsløsheden i ikke ringe Omfang var koncentreret paa enkelte Personer; saaledes var af de 314.000 Medlemmer 51.000 Personer arbejdsløse mindst Halvdelen af de 2 Aar. Heraf var 18.000 ledige i mindst 450 Dage eller mindst ¾ af de 2 Aar. Dog maa man ikke tro, at de langvarigt arbejdsløse behøver at være daarligere Arbejdere, siger Arbejdsløshedsraadet. Og med Hensyn til, om de ledige forstaar at tilpasse sig efter de ændrede Forhold, henvises til, at der f. Eks. finder store Vandringer Sted indenfor Smedefagets forskellige Specialer, det vil sige, at Risikoen for Ledighed i høj Grad udjævnes ved Overgang fra een Specialitet til en anden.

Interessant er ogsaa Spørgsmaalet om Arbejdernes oprindelige Uddannelse. Af Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasses 106.000 Medlemmer er 62.000 uddannede ved Landbrug, og denne Kategori af Personer havde endog mindre Arbejdsløshed end de oprindeligt faglærte og de andre. Noget lignende viser sig indenfor Træindustrien, hvor Arbejdsløsheden er relativt ringe blandt de nyere fra Landbruget indvandrede Træindustriarbejdere. — Troen paa, at Folk, der vandrer ind fra Landet, altid gaar arbejdsløse i Byerne, synes altsaa ikke at blive bekræftet ved disse Tal. Tværtimod ser det ud til, at i hvert Fald de, der indvandrer fra Landet og finder Optagelse i Arbejdsløshedskas-

serne, snarere klarer sig bedre end de andre Arbejdere.

For de kvindelige Arbejderes Vedkommende har betydeligt over Halvdelen været beskæftiget ved husligt Arbejde, og Ledigheden blandt denne Del af Medlemmerne synes ikke at være større end for de andre Kassemedlemmer, snarere en Kende lavere. De Husassistenter, der forlader deres oprindelige Fag for at søge Beskæftigelse i Industrien, klarer sig altsaa bedre end den øvrige Del af de kvindelige Arbejdere.

Med Henblik paa den allerede forinden Betænkningens Offentliggørelse i en Del af Pressen rejste Kritik, fordi Undersøgelsen kun omfatter en 2 Aars Periode, mens der oprindelig var tænkt en 3 Aars Periode, og fordi Undersøgelsen ikke i tilstrækkelig Grad omfatter Spørgsmaalet om Arbejdernes Anvendelighed i Produktionen, siger Arbejdsløshedsraadet, at de stillede Spørgsmaal sikkert rummer det yderste af, hvad det er muligt at faa oplyst ad statistisk Vej. Undersøgelser i Udlandet angaaende Arbejdernes Anvendelighed i Produktionen har givet et meget magert Resultat, og Raadet anser det derfor for højst tvivlsomt, om det vil kunne betale sig at anstille saadanne Undersøgelser her i Landet.

Arbejdsløsheden i Januar og Februar 1935.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

Ifølge en foreløbig Optælling for de Fag, som indgaar i Departementets Arbejdsløshedsstatistik, var der ved Udgangen af Februar Maaned blandt de organiserede Arbejdere i disse Fag ialt 108,690 Arbejdsløse, d. v. s. 28,8 pCt. af det samlede Antal organiserede Arbejdere i de paagældende Fag (ialt 377,352 ved Udgangen af Januar 1935).

Nedenstaaende Tabel viser Arbejdsløshedsprocenten for hver Maaned siden Januar 1930.

Samtlige Fag:	1935 pCt.	1934 pCt.	1933 pCt.	1932 pCt.	1931 pCt.	1930 pCt.
Januar	29,5	34,4	43,5	34,1	24,2	19,9
Februar	28,8[1])	31,3	42,9	35,9	24,5	20,5
Marts		28,4	35,4	35,8	22,1	15,3
April		21,6	28,6	27,7	15,3	11,6
Maj		16,8	24,3	24,8	12,3	9,4
Juni		15,5	21,9	24,9	11,3	8,7
Juli		15,3	21,7	28,7	11,8	9,3
August		15,5	21,4	29,2	11,8	9,0
September		16,4	20,9	29,6	12,1	9,0
Oktober		18,3	23,2	31,8	15,8	11,4
November		22,3	25,7	35,1	22,1	15,5
December		30,3	37,5	42,8	32,2	25,1

[1]) Foreløbigt Tal.

Særskilt for Hovedstaden og Provinsen og med Deling paa 4 Erhvervsgrupper er Arbejdsløshedsprocenten opgjort i følgende Oversigt.

	Arbejdsløshedsprocenten ved Udgangen af					
	Febr. 1935[1])	Jan. 1935	Dec. 1934	Febr. 1934	Jan. 1934	Dec. 1933
Hovedstaden:	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
1. Bygn.- og Møbel-Industri	29,0	30,6	28,2	34,3	37,5	36,0
2. Anden Industri m. v.	18,9	20,4	24,3	23,4	24,6	28,2
3. Handel	9,6	6,7	9,8	11,9	11,5	10,3
4. Arbejdsmænd	23,9	25,5	24,0	28,6	29,2	30,1
I alt	20,6	21,8	23,6	25,0	26,2	28,3
Provinsen:						
1. Bygn.- og Møbel-Industri	41,8	43,4	43,3	40,0	51,7	56,5
2. Anden Industri m. v.	21,0	20,3	26,1	23,3	26,0	31,6
3. Handel	9,3	8,9	6,4	11,8	11,9	10,8
4. Arbejdsmænd	45,3	46,3	42,5	47,0	51,4	54,1
I alt	34,3	34,7	34,7	35,6	40,0	44,0
Hele Landet	28,8	29,5	30,3	31,3	34,4	37,5

[1]) Foreløbige Tal.

Endelig er i nedenstaaende Oversigt meddelt Arbejdsløshedsprocenten for December og Januar for de vigtigste Fag enkeltvis.

Fag	Antal Arb. pr. Jan. 1935	Arbejdsløsheds pCt. ved Udgangen af			
		Januar 1934	Dec. 1934	Januar 1933	Dec. 1933
		pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Bageri- og Konditoriarb.	5 065	33,3	32,6	38,1	39,2
Sukkervare-, Chokolade- og Biscuitarbejdere	1 694	21,4	43,0	23,0	40,8
Bryggeriarbejdere m. fl.	6 237	13,0	8,7	18,1	14,0
Slagteriarbejdere	8 391	22,8	24,5	23,4	27,3
Tobaksarbejdere	8 592	19,0	67,8	24,1	69,8
Tekstilarbejdere	13 366	13,2	18,8	10,2	11,0
Skræddere	12 179	19,7	18,9	20,0	20,2
Hatte- og Buntmagere	1 464	23,2	35,8	29,5	34,8
Skotøjsarbejdere	4 844	17,0	16,3	19,9	20,0
Murere	9 444	39,1	34,9	45,5	48,3
Hustømrere	8 882	39,0	36,6	47,3	51,8
Snedkere	9 579	28,8	31,4	36 1	40,5
Malere	7 015	58,4	56 1	64,9	61,7
Sadelmagere og Tapetserere	2 180	23,8	27,0	40,0	38,5
Træindustriarbejdere	5 080	21,3	40,6	26,7	37,8
Karetmagere	1 122	25,0	30,0	32,9	33,6
Keramikere	1 530	5,7	10,6	10,7	13,1
Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere	1 213	17,1	18,4	29,6	36,9
Blikkenslagere	2 274	25,5	23,2	27,1	28,4
Smede- og Maskinarb.	32 394	21,6	25,0	33,1	35,0
Formere	2 147	21,8	45,8	33,5	56,9
Elektrikere	3 030	19,9	15,8	28,2	24,2
Papirindustriarbejdere	1 597	3,4	3,3	2,8	2,8
Bogbindere	4 383	14,9	12,1	14,6	15,7
Typografer	6 379	14,7	14,3	15,6	15,5
Handels- og Kontormedhj.	21 467	8,1	8,1	12,1	10,9
Dansk Arbejdsmandsforb. m. v.	144 744	40,9	37,9	45,4	47,3
Heraf { Landarbejdere	27 835	39,1	37,0	41,1	50,1
Heraf { Iøvrigt	116 909	41,3	38,1	45,7	46,6
Murarbejdsmænd i Kbhvn.	1 710	32,9	32,9	45,7	57,7
Sømænd	4 428	33,4	32,0	36,1	34,5
Søfyrbødere	2 450	32,7	32,1	42,5	39,6
Kedel- og Maskinpassere	2 312	9,3	9,6	12,1	13,5
Kvindeligt Arbejderforbund	13 021	22 8	24,3	27,8	28,8
Andre Fag	27 139	23,0	23,1	28,1	33,9
I alt	377 352	29,5	30,3	34,4	37,5

RUNDSKUE

FORBUD MOD OVERARBEJDE. I Folketinget er der fremsat et Lovforslag om Forbud mod Overarbejde i Fabrikker, Haandværksvirksomheder, kommunale Værker, Stenbrud, Kalkbrud og lignende, ved Bygge- og Jordarbejder, ved Transport paa Vej- og Jernbane og i Handels-, Kontor- og Bankvirksomheder samt i Hotel- og Restaurationsfaget.

Lovforslaget, der er kendt fra tidligere Rigsdagssamlinger, fik ved dets første Behandling i Folketinget en kølig Modtagelse fra Højres og Venstres Side og henvistes til det Udvalg, der beskæftiger sig med Lovforslaget om 40 Timers Ugen.

PRODUKTION OG BESKÆFTIGELSE. Det af Statistisk Departement beregnede Produktionsindeks for Industrien er for første Gang siden August Maaned i Fjor steget, idet Indekstallet for Januar var 117 mod 116 i de nærmest foregaaende Maaneder. I Forhold til den foregaaende Maaned er Indekstallet steget fra 103 til 105 for Jern- og Metalindustrien, fra 108 til 110 for Træindustrien fra 121 til 123 for Beklædningsindustrien, fra 112 til 113 for den grafiske og teknisk-kemiske Industri og fra 113 til 114 for Næringsmiddelindustrien. Derimod viser Tekstilindustrien et Fald fra 143 til 140 og Læderindustrien fra 168 til 165 (1931 = 100).

Trods den noget øgede Produktion er Beskæftigelsestallet for Industrien (det gennemsnitlige Antal Arbejdstimer pr. Arbejdsdag) sunken fra 1.075.000 Arbejdstimer i December til 1.016.000 i Januar.

ENGROSPRISTALLET. Statistisk Departements Engrospristal for Februar er ligesom for de to foregaaende Maaneder 135. Der har fundet forskellige Forskydninger Sted indenfor de enkelte Grupper. Saaledes er vegetabilske Levnedsmidler gaaet ned fra 101 til 100 og Foderstoffer fra 116 til 112, mens animalske Levnedsmidler er steget fra 118 til 119. Eksportpristallet er i Februar sunket mere end Importpristallet, nemlig med 4 Points mod 2. Eksportpriserne er siden December gaaet ned fra 125 til 117, Importpriserne derimod kun fra 140 til 139.

ARBEJDSLØSHEDSTALLET. I sidste Uge er Arbejdsløsheden i Modsætning til de to foregaaende Uger, der viste en betydelig Nedgang, steget med omtrent 5000. Stigningen falder navnlig paa Landarbejdere, Jord- og Betonarbejdere og Byggefagene.

Arbejdsdirektoratets Meddelelse lyder:

Ifølge den foretagne foreløbige Opgørelse udgjorde Antallet af de ved Arbejdsanvisningskontorerne den 8. Marts indtegnede ledige arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere 111.350, hvilket er 5389 højere end i den foregaaende Uge og 562 højere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar.

Antallet af personlig tilmeldte (ikke arbejdsløshedsforsikrede) den fornævnte Dato udgjorde 18.937. Sidste Uge var Tallet 19.634.

Situationen i Spanien.

Det er vanskeligt at danne sig et nøjagtigt Billede af Situationen og navnlig af Arbejderbevægelsens Stilling i Spanien efter Generalstrejken og de blodige Begivenheder i Oktober 1934. De fra Spanien indløbende Beretninger afviger i nogen Grad fra hinanden, hvad der kan forklares ved, at de stammer fra Privatpersoner, hvis Syn paa Tilstandene naturligvis ikke altid er overensstemmende. Saa meget kan i hvert Fald siges med Sikkerhed, at Frygten for, at de spanske Arbejderorganisationer efter Opstandens Undertrykkelse vilde komme til at dele de tyske og østrigske Arbejderorganisationers Skæbne, ikke har været begrundet. — Som det fremgaar af de foreliggende Oplysninger har baade Parti- og Fagorganisationerne kunnet opretholde deres Eksistens, omend de har store Vanskeligheder at kæmpe med, navnlig i de Dele af Landet, hvor der endnu bestaar Belejringstilstand. Arbejdernes Forsamlingsbygninger — hvor Parti- og Fagforeninger havde deres Kontorer — holdes fremdeles lukkede af Politiet, hvad der selvfølgelig er en stor Hindring for Fortsættelsen af Organisationernes Virksomhed. Den socialdemokratiske Presse synes endnu at være forbudt, og Landsorganisationens Maanedsskrift udkommer heller ikke mere.

Umiddelbart efter Begivenhederne i Oktober nedsatte den internationale faglige Central, den socialistiske Arbejder-Internationale og den internationale Liga for Menneskerettigheder en juridisk Komité, der navnlig skulde tage sig af de politiske Fangers Forhold i Spanien, yde dem Retsbistand og i det hele taget varetage deres Interesser paa bedste Maade. Paa Grund af den sidste Tids alarmerende Efterretninger fra Spanien, det stigende Antal Dødsdomme og de truende Henrettelser har de tre ovennævnte Organisationer udsendt en Delegation til Spanien, der bl. a. den 9. Februar blev modtaget af den spanske Statsminister, Lerroux. Overfor denne gav Delegationen Udtryk for den Ængstelse, hvormed Arbejderne og de frisindede Mennesker i hele Verden følger Udviklingen i Spanien, og den udtalte samtidig Haabet om, at der ikke vilde blive afsagt flere Dødsdomme i Forbindelse med de politiske Begivenheder i Oktober Maaned, at de allerede afsagte Dødsdomme ikke vilde blive eksekverede, og at de forfatningsmæssige Tilstande atter snart maatte blive genoprettede.

Statsminister Lerroux lovede at udvise den største Imødekommenhed med Hensyn til de begaaede politiske Delikter. Han vilde gøre alt for at mildne Lovens Haardhed og forsikrede om, at man ikke behøvede at nære Bekymring for de fængslede Parlamentsmedlemmers Skæbne.

Hvad angaar Genoprettelsen af Pressefriheden, Fagforeningsretten samt Forenings- og Forsamlingsfriheden, kan man ifølge Lerroux' Erklæringer regne med, at der i Løbet af ca. 2 Maaneder atter vil herske normale Tilstande, d. v. s. saasnart Parlamentet har vedtaget to Forslag vedrørende en lovlig Ordning, der skal gælde for Pressen og de faglige Organisationer.

En af Delegationens Ordførere var den internationale faglige Centrals Generalsekretær, W. Schevenels, der benyttede sit Ophold i Spanien til at sætte sig i Forbindelse med Arbejderorganisationernes Tillidsmænd, informere sig over Situationen i Spanien og paa Internationalens Vegne yde de spanske Arbejdere enhver mulig Støtte. Det kan i denne Forbindelse nævnes, at Internationalen i alle tilsluttede Lande har organiseret en Hjælpeaktion til Gunst for de spanske Arbejdere.

I Internationalens Pressemeddelelser Nr. 8 for 21. Februar giver Schevenels følgende ret optimistiske Fremstilling af Situationen i Spanien:

»Ifølge troværdige Folks Skøn befinder der sig for Tiden i spanske Fængsler (Asturien, Madrid, Katalonien og Andalusien) endnu ca. 40,000 Kammerater, deriblandt et meget stort Antal Førere for den spanske Landsorganisation (UGT). I 14 af de ialt 49 Provinser bestaar endnu Belejringstilstand. Der er allerede afsagt Hundreder af Domme, deriblandt 29 Dødsdomme. Der har fundet 5 Henrettelser Sted, medens 2 Dødsdomme er blevet ophævede. Med Hensyn til de øvrige 22 Dødsdomme er der endnu ikke truffen nogen endelig Afgørelse. Regeringen har fornylig foretaget 6 Benaadninger, hvorved det dog kun drejede sig om Delikter fra Aaret 1932.

Trods dette er de fængslede Fagforeningsførere og Socialister ved godt Mod og ser med Fortrøstning Fremtiden i Møde, og ingen har svigtet den fælles Sag. Overalt er man af den Overbevisning, at Regeringens og de fascistisk orienterede reaktionære Højrepartiers Stilling er alt andet end styrket efter Arbejderbevægelsens Nederlag i Oktober-Opstanden. Den nuværende Regering staar paa svage Fødder, og de reaktionære Højrepartiers Udsigter til Generobring af hele Magten er ikke særlig lyse. Man kan i det store og hele konstatere en udpræget Styrkelse af de demokratiske og republikanske Kræfter i Landet. Kommunevalgene, som ifølge Forfatningen skal finde Sted i April Maaned, eller en eventuel Opløsning af Parlamentet med efterfølgende Nyvalg vil maaske kunne bringe de virkeligt demokratisk og republikansk indstillede Venstrepartier til Magten og indlede en ny Æra af Frihed og Fremskridt paa det politiske, sociale og økonomiske Omraade.

Med Hensyn til Fagforeningerne kan det siges, at de næsten overalt har genoptaget deres Virksomhed. Kontakten mellem de 32 Fagforbund, som for Tiden overvejende virker som gensidige Understøttelsesforeninger, er genoprettet. De Fagforeninger, der bestaar af Industriarbejdere, har i det store og hele bevaret deres Medlemstal og fortsat deres Virksomhed. Lønningerne og de øvrige i Kollektivoverenskomsterne fastsatte Arbejdsvilkaar overholdes stadig i alle Industrier. De største Vanskeligheder bestaar for Landarbejdere og Bjergarbejdere. Alene i Provinsen Asturien findes der 23,000 politiske Fanger, som næsten uden Undtagelse var Medlemmer af Partiet og Fagforeningerne. Arbejdsløsheden er tilmed meget stor. De indenfor Landbruget bestaaende Kollektivoverenskomster er i Tidens Løb under Regeringen Lerroux gradvis blevet betydeligt forringede. Efter Begivenhederne i Oktober har Myndighederne endog faaet Anvisning paa at sætte bestaaende Overenskomster ud af Kraft. Lønningerne, som i Aaret 1933—1934 endnu udgjorde fra 9 til 12 Pesetas pr. Dag, er efterhaanden sunket til gennemsnitlig 3 Pesetas. (I Provinserne Sevilla, Cordoba og Granada endog helt ned til 1,50 og 1,25 Pesetas). Naar man endnu tilføjer, at Adelen, Storgodsejerne, de civile og militære Myndigheder øver et ubarmhjertigt Tryk paa Landbefolkningen, vil man forstaa, at de faglige Organisationer mange Steder helt har maattet indstille Virksomheden eller i hvert Fald maa lade denne foregaa i det skjulte. Desuagtet er Stemningen blandt Landarbejderne temmelig god. Naar der atter indtræder nogenlunde normale Tilstande, vil Landarbejderne i endnu større Tal end tidligere slutte op om Fagforeningerne.

I denne Forbindelse fortjener det at fremhæves, at der paa de Steder, hvor Muligheden for en Fortsættelse af Fagforeningsarbejdet er til Stede, kan konstateres en Tilvækst af nye Medlemmer, navnlig fra tidligere anarkistiske Fagforeningskredse. Tilhængerne af den anarkistiske Bevægelse, som gennem lange Tider var meget talrige navnlig i Andalusien og Katalonien, er stærkt skuffede over den Holdning, Bevægelsens Førere indtog under de blodige Kampe i Oktober Maaned. Tager man f. Eks. Byen Barcelona, hvor Anarko-Syndikalismen havde sin stærkeste Stilling, kan der konstateres et fuldstændigt Omsving i Styrkeforholdet mellem de socialdemokratiske og de anarkistisk-syndikalistiske Fagorganisationer. Før Revolutionen i 1931 talte den anarkistisk-syndikalistiske Fagforeningscentral ialt 60—70,000 Medlemmer mod 5000 i de socialistiske Fagforeninger (før 1931 endog kun 3000). Nu omfatter den socialistiske Fagforeningscentral i Barcelona 25,000 betalende Medlemmer (inklusive Havnearbejdere og Sporvejsfunktionærerne, der tidligere hørte til den anarkistiske Centrals mest aktive Medlemmer). I Øjeblikket turde den anarkistiske Central tælle højst 20,000 Medlemmer, som endda kun højst uregelmæssigt betaler deres Kontingent.

Naar der ses bort fra, at Landarbejderforbundet tidligere talte 316,000, men nu kun 40—50,000 Medlemmer, kan det siges, at af de 500,000 Medlemmer, som de øvrige Fagorganisationer talte forinden Opstanden i Oktbr. 1934, ca. 400,000 fortsat tilhører deres respektive Fagforeninger, der som sagt overalt har genoptaget Virksomheden.

NYT FRA UDLANDET

40 TIMERS UGEN I CZEKOSLOVAKIET. I det czekoslovakiske Parlament har der i længere Tid ligget et af Regeringen fremsat Lovforslag om 40 Timers Ugen. Da Forslaget mødte stor Modstand, navnlig i Arbejdsgiverkredse, blev det ikke gennemført, og man forsøgte herefter at komme Spørgsmaalets Løsning nærmere gennem frivillige Aftaler indenfor de enkelte Fag. Disse Forhandlinger, der paabegyndtes sidste Sommer, strandede dog næsten overalt paa Lønspørgsmaalet, og først

fornylig er det lykkedes at opnaa Enighed om Indførelse af 40 Timers Ugen og Lønkompensation i 2 Industrier, hvoraf den ene er Glasindustrien. Her er man blevet enig om at indføre 40 Timers Ugen med Lønbetaling for 43 Timer.

Gennem Forordning har Socialministeren endvidere indført 40 Timers Ugen ved offentlige Arbejder, der iværksættes til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden. Ifølge en Beretning i den czekoslovakiske Landsorganisations Tidsskrift omgaas Regeringen med Tanken om en almindelig Indførelse af 40 Timers Ugen ved Forordning, hvad den er i Stand til, da Parlamentet har vedtaget en Bemyndigelseslov, der giver Regeringen Ret til at foretage saadanne Skridt. Da en saadan Forordning i hvert Fald vil fastsætte en delvis Lønudligning, protesterer Industriens Arbejdsgivere kraftig mod Bekendtgørelsen af en Arbejdstidsforordning.

Hovedpunkterne i det i sin Tid i Parlamentet fremsatte Lovforslag gaar ud paa, at Arbejdstiden i alle Fabriks- og Byggerivirksomheder, der beskæftiger mindst 10 Arbejdere, ikke maa overstige 8 Timer daglig og 40 Timer ugentlig. Endvidere bestemmes, at de Arbejdere, der skal nyantages i Bedrifterne, skal tages fra de efter Genter-Systemet eller en statlig Forsorgsaktion understøttede Arbejdsløse, eller ogsaa være unge Arbejdere og anvises gennem et offentligt eller fagligt Arbejdsanvisningskontor. Arbejdsgiveren skal senest 1 Maaned efter Lovens Ikrafttræden være forpligtet til at oprette en Kollektivoverenskomst med sine Arbejdere, der fastsætter en passende Lønforhøjelse for den forkortede Arbejdstid. Der maa ikke gives offentlige Arbejder eller Bevillinger til Firmaer, der ikke overholder Arbejdstidsloven. Overarbejde skal betales med et Tillæg til Lønnen paa 50 pCt.. Der menes, at det herved vil være muligt at skaffe Arbejde til mindst 50.000 Arbejdsløse.

RATIONALISERING I NORGE. Det norske Trustkontrolraad har godkendt en Overenskomst indenfor den norske Margarineindustri. Aftalen omfatter ca. 40 af Norges største Margarinefabrikker og gaar ud paa, at der oprettes et fælles Salgskontor. Denne Rationalisering af Omsætningen vil overflødiggøre en hel Del af Fabrikkernes Kontor- og Salgspersonale, og Raadet har derfor opstillet Betingelser for Opsigelsen af dette Personale. De afskedigede skal delvis have Pension, delvis have udbetalt en kontant Godtgørelse, som svarer til op til 2 Aars Løn.

Det er den internationale Margarinetrust, der staar bag denne Sammenslutning, og Hensigten er selvfølgelig at slaa de mindre uden for staaende Fabrikker ud, hvis Antal siden 1931 er steget meget stærkt. Der findes saaledes nu ca. 100 Fabrikker mod 29 i 1931. Aftalen kan let bevirke, at Konkurrencen ophører, idet Fabrikkerne sælger deres Varer under Salgkontorets Mærker, ligesom Kontoret bestemmer Priserne.

ARBEJDSLØSHEDEN I DE HOLLANDSKE FAGFORBUND. Af den socialdemokratiske faglige Landsorganisations 302.584 Medlemmer var den 1. December 84.338 eller 27,9 pCt. arbejdsløse, mens 10.586 eller 3,4 pCt. arbejdede paa indskrænket Arbejdstid.

ENGELSK-RUSSISKE FORBINDELSER (I. F. C.). Rusland, Verdens næststørste Guldproducent, har besluttet at indstille alle Guldforsendelser til Amerika og i Fremtiden hovedsagelig at dirigere Guldet til England. Denne Beslutning er vigtig med Henblik paa det af Rusland paatænkte Femaars-Laan, som skal placeres i London og ifølge de engelske Bankers Mening kun har Udsigt til at blive tegnet, saafremt Rusland giver effektive Garantier med Hensyn til Betaling af Renter og Afdrag i Guld. »Daily Herald« tror, at dette vigtige Skridt i de engelsk-russiske Forbindelser vil kunne give Beskæftigelse til 250.000 britiske Arbejdere, da Resultatet af Laanet turde være store Bestillinger til britiske Firmaer.

DE TYSKE LØNNINGER. (I. F. C.) Siemens-Koncernen har fornylig offentliggjort sit Regnskab for 1933—34, der indeholder meget lærerige og interessante Oplysninger om, hvad det har paa sig med Hensyn til Nazisternes stadige Meddelelser om uforandrede Lønninger og stigende Arbejdsindtægt. Siemens-Koncernen er en af de faa Storbedrifter, som i sit Regnskab angiver baade Arbejdertallet og den samlede udbetalte Lønsum, saaledes at der er Mulighed for at foretage Beregninger af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste. Siemens-Koncernen, der bestaar af de to store Virksomheder Siemens og Schuckert samt Siemens og Halske, beskæftigede ifølge Regnskabet i 1932 ialt 75.000 Personer, i Aaret 1933 79.000 og i 1934 110.000 Personer. Paa Grundlag af den af de to Hovedselskaber udbetalte Lønsum kan det konstateres, at Gennemsnitsfortjenesten pr. beskæftiget Person, der i 1932 udgjorde 1753 Mark, i 1933 var sunket til 1428 Mark og i 1934 til 1436 Mark pr. Hoved. Herved bør der henses til, at denne Lønsum ogsaa indeholder Gager til Funktionærer, Prokurister og Direktører, saaledes at den gennemsnitlige Lønsum for Arbejdere og lavere Funktionærer er betydeligt mindre. Hertil kommer saa, at Pristallet siden Hitlers Magtovertagelse fra April 1933 til December 1934 er steget med 5,1 pCt.

Saafremt Arbejderne hos Siemens i 1934 havde oppebaaret den samme Realløn som i 1932, skulde de i 1934 have haft en Fortjeneste paa gennemsnitlig 1842 Mark. Gennemsnitslønnen i 1934 var imidlertid kun 1436 Mark, altsaa 406 Mark mindre. Heraf fremgaar uimodsigeligt og tydeligt for et saa repræsentativt Tal som 110.000 beskæftigede Personer i den største tyske Elektrokoncern, at der har været en reel Nedgang i Lønnen paa 22 pCt. fra Hitlers Magtovertagelse og til Udgangen af 1934. Siemens-Koncernen har altsaa for hver nyantagen Arbejder kun behøvet at betale 645 Mark i Løn for hele Aaret 1934. Dette Eksempel viser bedre end lange Udregninger Følgerne af Det tredje Riges berømmelige »Arbejderpolitik«.

BEKÆMPELSE AF ARBEJDSLØSHEDEN. Den czekoslovakiske Regering, der som bekendt tæller adskillige socialdemokratiske Medlemmer, har i 1934 gennemført store offentlige Arbejder til Bekæmpelse af den omfattende og langvarige Arbejdsløshed, som hærger dette Land. Disse offentlige Arbejder kan inddeles i 2 Grupper, nemlig Arbejder indenfor Statsbudgettets Ramme og ekstraordinære Arbejder, der falder udenfor denne Ramme.

Af Arbejder indenfor den første Gruppe var der indtil Udgangen af afvigte Aar gennemført Arbejder, der har givet Beskæftigelse til 92.783 Arbejdere i et Tidsrum af indtil et halvt Aar, for manges Vedkommende endog i et helt Aar. Socialministeriet, hvorunder disse Arbejder sorterede, har i dette Øjemed i 1934 anvendt 26,5 Mill.

Kr., og dette Beløb anvendtes for Størstedelen til Arbejdsløn. Der er bevilget yderligere 25 Mill. Kr. til Fortsættelse af denne produktive Virksomhed. Socialministeriet raader desuden over en Fond paa 45 Mill. Kr., af hvis Midler der kan ydes Laan til Kommuner, Amter og selvforvaltende Institutioner. Herved er der igangsat Arbejder til et samlet Beløb af 370 Mill. Kr., men der foreligger Ansøgninger om Laan og Tilskud til Gennemførelse af Arbejder til yderligere 50 Mill. Kr. Desuden har Socialministeriet for indeværende Aar planlagt Arbejder til et Beløb af 400 Mill. Kr., og det er Regeringens Hensigt at fremskaffe disse Midler ved Optagelse af et Laan. Trafikministeriet, Forsvarsministeriet og Ministeriet for offentlige Arbejder planlægger ligeledes Iværksættelsen af store Arbejder, og man haaber paa denne Maade i 1935 at kunne beskæftige ialt 150.000 Arbejdere.

Af ekstraordinære Arbejder, der ikke er opført paa Budgettet, forbereder Regeringen indenfor Rammen af en storstilet Beskæftigelsesplan offentlige Arbejder til et samlet Beløb af 2 Milliarder czekiske Kroner. Det drejer sig herved væsentlig om Vejanlægs- og Byggearbejder.

DEN NORSKE HOVEDOVERENSKOMST. Efter hvad der meldes fra Norge, er den i sidste Nummer af »Arbejderen« aftrykte Hovedoverenskomst nu tiltraadt af begge Hovedorganisationer, Arbejdernes faglige Landsorganisation og Norsk Arbejdsgiverforening.

Lønbevægelser og Konflikter.

Bogbindere hos Firmaet Carl Nielsen, Odense.

I Anledning af en af Bogbinderforbundets Medlemmer overfor Firmaet Carl Nielsen, Odense, iværksat Affolkning og efterfølgende Arbejdsstandsning afholdtes den 18. Februar et Fællesmøde med følgende Resultat:

Arbejdet genoptoges paa de gamle Vilkaar den 19. Februar ved normal Arbejdstids Begyndelse af samtlige Arbejdere, herunder ogsaa de 4 Arbejdere, der efter Opsigelse havde forladt deres Pladser hos Firmaet.

Mellem Centralforeningen af Bogbindermestre i Provinserne og Bogbinderforbundet i Danmark afholdtes den 19. Februar Kl. 2 Eftm. et Mæglingsmøde i Odense om de stedfundne Opsigelser.

Iøvrigt forbeholdt Arbejdsgiverforeningen sig sin Stilling i Anledning af det paaklagede Forhold.

Sadelmagere hos A/S De danske Barnevognsfabriker.

Ved et Fællesmøde den 5. Februar behandledes et af A/S De danske Barnevognsfabriker overfor Skand. Sadelmager- og Tapetsererforbund fremsat Krav om Tilbagebetaling af et Beløb, Aktieselskabet ved en Fejltagelse havde udbetalt for meget og som de i Virksomheden beskæftigede Svende ikke tilbagebetalte. Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, og Arbejdsgiverforeningen forbeholdt sig som Følge deraf sin Stilling.

Arbejdsmænd hos Firmaet Jensen & Julsen, Horsens.

Den 21. Februar 1935 afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen angaaende en Uoverensstemmelse om Betalingen for Kuske hos Firmaet Jensen & Julsen i Horsens.

Der opnaaedes ikke Enighed, og Dansk Arbejdsmandsforbund forbeholdt sig eventuelt at klage til Den faste Voldgiftsret.

Gørtlere og Metalarbejdere hos Firmaet Brdr. Grage.

Ved et Møde den 25. Februar d. A. behandledes en Klage fra Arbejdsgiverforeningen over, at der af Gørtler- og Metalarbejderforbundet var iværksat Aktion overfor Brdr. Grage i Anledning af, at et Lønkrav ikke var blevet imødekommet. Klagen gik ud paa, at der dels ved 4 Mands Bortgang var sket en Affolkning, og dels var sket en Blokade, idet anviste Arbejdere stillede uopfyldelige Lønkrav.

Paa Mødet enedes man om en Lønordning, saaledes at de 3 Arbejdere genoptager Arbejdet hos Firmaet.

Arbejdsmænd hos A/S »Sano«, Hedehusene. Overenskomstforhandlinger.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 27. Februar forhandledes under Medvirkning af Repræsentanter for Hovedorganisationerne om Overenskomstforholdene hos A/S »Sano«, Hedehusene.

I Forhandlingerne deltog Repræsentanter for Dansk Arbejdsmandsforbund og Afdelingen i Hedehusene og Firmaets Indehaver.

Mødet endte resultatløst.

Arbejdsmændene i Cementvareindustrien. Overenskomstforhandlinger.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 26. Februar forhandledes om Grundlaget for Fornyelse af Overenskomsten mellem Dansk Arbejdsmandsforbund og Cementvareindustriens Arbejdsgiverforening.

I Fællesmødet deltog saavel Repræsentanter for Hovedorganisationerne som for Forbundet og Cementvareindustriens Arbejdsgivere.

Man enedes om at henvise Parterne fra Aarhus og Brabrand til lokal Forhandling, mens der for Glostrup og Stilling ikke opnaaedes Enighed.

Papirindustriarbejderforbundets Overenskomstforhandlinger.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 22. Februar forhandledes om Grundlaget for Fornyelsen af Overenskomsten mellem Papirindustriarbejderforbundet og A/S De forenede Papirfabrikker. Paa Mødet, som lededes af Repræsentanter for Hovedorganisationerne, og i hvilket Repræsentanter for Papirindustriarbejderforbundet og Papirfabrikkerne deltog, opnaaedes ikke Enighed om Fornyelsen af Overenskomsten.

Murarbejdsmænd i Provinsen.
Overenskomstforhandlinger.

Paa et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 23. Februar forhandledes om Grundlaget for Fornyelse af Overenskomsten for Murarbejdsmændene i Provinsen.

I Mødet deltog Repræsentanter for Dansk Arbejdsmandsforbund og Centralforeningen af Murermestre i Danmark.

Paa Mødet, hvor Hovedorganisationerne var repræsenteret, opnaaedes ikke Enighed om Grundlaget for Fornyelse af Overenskomsten.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 2041.

Bagere hos Bagermester Nyeman, Aabenraa.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 6. Februar 1935 i Sag Nr. 2041: De samvirkende Fagforbund for Bageri- og Konditoriarbejdernes Forbund mod Bagermester Aug. Nyeman, Nørre Chaussé, Aabenraa.

Under denne Sag har De samvirkende Fagforbund for Bageri- og Konditoriarbejdernes Forbund indklaget Bagermester Aug. Nyeman, Nørre Chaussé, Aabenraa, idet Indklagede paastaas ikendt en Bod for Overenskomstbrud.

Ifølge Klagernes Fremstilling har Indklagede, der d. 22. September 1932 under Sag Nr. 1637 her for Retten indgik paa at betale 400 Kr. til Bageri- og Konditoriarbejdernes Forbund for Brud paa den mellem ham og Forbundet indgaaede Overenskomst, derefter vedblivende overtraadt Overenskomsten, idet den hos ham beskæftigede Svend har haft en Arbejdstid af 12 Timer daglig, en Ugeløn af 40 Kr. og ingen ugentlig Fridag. Endvidere har Indklagede, da Forbundet i den Anledning begærede Mæglingsmøde afholdt, nægtet at indlade sig i Forhandling, tiltrods for at Overenskomsten indeholder de sædvanlige Regler for Behandling af faglig Strid.

Klagerne nedlægger ikke Paastand om Efterbetaling af den for lidt betalte Løn, men alene en Bod, idet de har henstillet, at Indklagede i Bod og Sagsomkostninger ialt ikke kommer til at betale under 500 Kroner.

Indklagede, der i sit skriftlige Tilsvar ikke har taget nogen klar Stilling til Klagen, er, skønt lovlig stævnet, udebleven fra Domsforhandlingen.

Herefter vil der efter Klagernes Begæring være at afsige Kendelse efter deres Fremstilling af Sagen, saaledes at der paalægges Indklagede en Bod af 300 Kr. til Klagerne, hvorhos han vil have at betale Sagens Omkostninger med 200 Kr.

Kendelse:

Indklagede, Bagermester Aug. Nyeman, Nørre Chaussé, Aabenraa, bør i Bod til Bageri- og Konditoriarbejdernes Forbund betale 300 Kr.

Sagens Omkostninger betaler Indklagede med 200 Kroner.

Det idømte at udrede senest 15 Dage efter denne Kendelses lovlige Forkyndelse.

Sag Nr. 2047.

Karetmagere hos A/S De forenede Automobilfabrikker i Odense.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 7. Februar 1935 i Sag Nr. 2047: De samvirkende Fagforbund for Dansk Karetmagerforbund mod Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien og dennes Medlem A/S De forenede Automobilfabrikker, Odense.

Den 10. September 1934 blev 5 Medlemmer af Karetmagerforbundet, der stod sammen med andre i en Fællesakkord paa Omnibusser, taget ud af denne, da Arbejdet paa Omnibusserne ikke kunde fortsættes som før, fordi en Ordre, Fabrikken havde ventet, gik andet Steds hen. — Fabrikken havde tidligere forarbejdet Førerhuse til Lastautomobiler, først et Parti paa Timeløn, derefter et Parti paa Akkordbetaling og endelig et Parti paa Timeløn. Der var derefter forarbejdet et Førerhus paa Timeløn som Model ved fremtidige Fremstillinger.

Fabrikken, der paa det paagældende Tidspunkt ikke havde Brug for Førerhuse, idet de tilsvarende Chassiser først vilde være færdige ved Nytaarstid, tilbød de paagældende 5 Karetmagere Arbejdet med Fremstilling af 19 Førehuse i Akkord med Tilføjende, at Prisen maatte bringes ned, men Arbejderne krævede en højere Akkordbetaling eller tilbød at udføre Arbejdet for Timeløn. Da Fabrikken ikke mente at kunne indgaa herpaa, kom Arbejdet ikke i Gang. — 4 à 5 Dage efter indløb en Ordre paa Omnibusser, og de 5 Karetmagere kom derefter paany i Arbejde paa Fabrikken med Færdiggørelse af de paabegyndte Omnibusser. I Januar blev Arbejdet med Førerhuse (30 i Tallet) sat i Gang, efter at der var opnaaet Enighed om en Akkordbetaling.

Under denne Sag har De samvirkende Fagforbund paa Karetmagerforbundets Vegne indklaget Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Arbejdsgivere i Jern- og Metalindustrien og dennes Medlem, A/S De forenede Automobilfabrikker og under Anbringende af, at Fabrikken ved den omhandlede Lejlighed har søgt at trykke Prisen ned under den hidtil gældende, og da dette ikke lykkedes, ulovligt har afskediget de paagældende 5 Karetmagere, paastaaet de Indklagede dømt til at betale Arbejderne det lidte Tab med 245 Kr. samt en efter Rettens Skøn fastsat Bod.

De Indklagede har paastaaet Frifindelse og har til Støtte herfor anført, at Fabrikken ikke havde Brug for Førerhuse, forinden de tilsvarende Chassiser var færdige, men at man for fortsat at beskæftige Karetmagerne foreslog disse allerede nu at paabegynde Arbejdet med Førerhuse, hvorfor nogen Nedgang i Akkordprisen fra Arbejdernes Side var rimelig, da en saadan Fremstilling paa Lager indeholder en vis Risiko for Fabrikken og binder dens Kapital i længere Tid. Hvis Arbejderne ikke ønskede at udføre Arbejdet paa de tilbudte Vilkaar, stod det dem frit for at sige nej, hvilket ogsaa skete. Der er ikke lagt noget Pres paa Arbejderne for at faa dem til at gaa ned i

Pris, og der var heller ikke efter de 3 tidligere Fremstillinger af Førerhuse fastlagt nogen bestemt Pris for Udførelsen af dette Arbejde.

Det er ikke fra Klagernes Side bestridt, at der forelaa fuldt ud berettigede driftsmæssige Grunde til at standse Arbejdet paa Omnibusserne, og at det saaledes har været berettiget af Fabrikken at tage Karetmagerne ud af den Fællesakkord, de stod i. Spørgsmaalet er alene, om Fabrikken ved at tilbyde dem et andet Arbejde med Tilføjende, at Prisen maatte bringes ned, har lagt et ulovligt Pres paa dem, og da Enighed om Prisen ikke opnaaedes, ulovligt har afskediget dem. Heri kan der dog ikke gives Klagerne Medhold. Forholdet var det, at Arbejdet ved Udførelse af Førerhuse ikke var nødvendigt paa det paagældende Tidspunkt, ligesom det heller ikke kunde overses, hvormange Førerhuse Fabrikken vilde faa Brug for. Først i Januar 1935 kunde man beregne, hvormange Førerhuse der vilde blive Brug for, og Tallet blev betydeligt større end anslaaet ved den foreløbige Beregning i September, og først paa dette Tidspunkt havde Fabrikken Brug for Førerhusene.

Under de foreliggende Omstændigheder findes de Indklagedes Paastand om Frifindelse at maatte tages til Følge, hvorhos Klagerne findes at maatte paalægges Sagens Omkostninger med 300 Kroner.

Kendelse:

De Indklagede bør for Klagernes Tiltale i denne Sag fri at være.

I Sagsomkostningerne betaler Klagerne 300 Kr.

Sag Nr. 2051 og 2053.

Arbejdsmænd i Kolding og Løkken.
(Illoyal Konkurrence.)

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 20. Febr. 1935 i Sag Nr. 2051 og 2053: Dansk Arbejdsgiverforening for Entreprenørforeningen mod De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund og dets Kolding-Afdeling og Løkken-Afdeling.

Under denne Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Entreprenørforeningen indklaget De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund paa egne Vegne og paa dets Kolding-Afdelings Vegne samt paa dets Løkken-Afdelings Vegne for Brud paa den mellem Entreprenørforeningen og Dansk Arbejdsmandsforbund afsluttede Landsoverenskomst og for Brud paa Punkt 2 i Forligsmandens Mæglingsforslag af 14. Marts 1934, der er saalydende:

»De samvirkende Fagforbund forpligter sig og sine Medlemmer til ikke at arbejde for eller afslutte Overenskomster med nogen Dansk Arbejdsgiverforening staaende Arbejdsgiverorganisation eller Arbejdsgiver paa ringere Løn- eller Arbejdsvilkaar end de mellem Arbejdsgiverforeningen og dens Fagorganisationer og Enkeltvirksomheder paa den ene Side og De samvirkende Fagforbund eller de udenfor disse staaende Fagorganisationer paa den anden Side aftalte Vilkaar, alt under Forudsætning af, at Organisationerne ikke derved kommer i Konflikt med den bestaaende Lovgivning.«

Mellem Dansk Arbejdsmandsforbunds Kolding-Afdeling og Entreprenør H. Theut, der ikke er Medlem af Entreprenørforeningen, er der den 5. August 1933 oprettet en Overenskomst vedrørende Arbejdet i Skovgaard Mergelleje med en fastsat Timeløn af 80 Øre, medens Timelønnen efter Landsoverenskomsten vilde være 121 Øre. Arbejdet fortsættes og vil formentlig vare endnu 4 Maaneder, inden det er tilendebragt.

Løkken Vandværk udbød i Foraaret 1934 et Gravearbejde ved Nedlægning af ca. 2400 løb. m. Vandledning i offentlig Licitation. Da Forbundets Løkken-Afdeling indgav Tilbud paa at udføre Arbejdet for en Enhedspris af 75 Øre pr. løb. m., blev Arbejdet overdraget Afdelingen. Arbejdet er udført fra 7. August til 1. September d. A. for et Beløb af ca. 1500 Kr. Efter Landsoverenskomsten vilde Akkordsatsen for Arbejdet have været ca. 170 Øre pr. løb. m.

Idet Klagerne nu gør gældende, at det er i Strid med Landsoverenskomsten og det ovennævnte Forligsmandsforslag, at de paagældende Afdelinger, i førstnævnte Tilfælde under Medvirkning af Dansk Arbejdsmandsforbund, slutter Overenskomst om Lønninger, der ligger langt lavere end de, der er fastsat i Landsoverenskomsten, har de paastaaet Forbundet dels paa egne og paa dets Kolding-Afdelings Vegne, dels paa dets Løkken-Afdelings Vegne ikendt en Bod.

De Indklagede har paastaaet Frifindelse.

Af Sagen fremgaar det, at Entreprenør Theut i 1931 paabegyndte et Entrepriseарbejde i Skovgaard Mergelleje. Da Forbundets Kolding-Afdeling ikke kunde faa Overenskomst med ham, erklæredes der Blokade for Arbejdet, men det lykkedes Theut at faa uorganiserede Arbejdere til en Timeløn af 55 Øre, der i Sommeren 1933 nedsattes til 50 Øre. hvorefter Arbejderne nægtede at fortsætte. Efter forskellige Forhandlinger, hvori deltog foruden Theut Forbundets og Afdelingens Repræsentanter, Delegerede for Mergellejets Bestyrelse, Sogneraadet og Viborg Bank, og efter at Arbejderne havde indmeldt sig i Afdelingen, afsluttedes der den 5. August mellem denne og Theut en Overenskomst om det resterende Arbejde i Skovgaard Mergelleje til en Timeløn af 80 Øre, foruden Overarbejdstillæg, Skifteholdstillæg m. m. Samme Dag afsluttedes der mellem Forbundets Repræsentant og Theut en almindelig Overenskomst for Arbejdsmandsarbejde (herunder Mergelarbejde), hvorefter Theut forpligtede sig til — bortset fra Arbejdet i Mergellejet — at aflønne efter den til enhver Tid mellem Entreprenørforeningen og Dansk Arbejdsmandsforbund gældende Overenskomst.

Angaaende Gravearbejdet i Løkken er det oplyst, at der foruden Løkken-Afdelingens Tilbud var indgivet dels et lavere, dels et højere Tilbud, begge fra Entreprenører, der ikke var Medlemmer af Entreprenørforeningen, og at et Medlem af Entreprenørforeningen havde forhørt sig om Arbejdet, men havde faaet at vide, at det ikke nyttede, at han indgav Tilbud, da der forelaa Tilbud bl. a. fra Afdelingen til saa lav Pris, at han ikke kunde konkurrere.

Klagerne gør nu gældende, at der i begge Tilfælde foreligge et groft Brud paa Forpligtelserne efter Landsoverenskomsten, idet det maa være overenskomststridig af Forbundet eller dets Afdelinger at afslutte Overenskomst med uorganiserede Arbejdsgivere paa ringere Lønvilkaar end fastsat i Landsoverenskomsten. Ligesom Medlemmer af en Arbejdsgiverorganisation ifølge Den faste Voldgiftsrets Praksis er forpligtet til at aflønne uorganiserede Arbejdere efter den kollektive Overenskomsts Lønbestemmelser, maa ogsaa den modstaaende Arbejderorganisation være forpligtet til at overholde Overenskomstens Lønsatser, naar dens Medlemmer arbejder for uorganiserede Arbejdsgivere; i modsat Fald vilde der paaføres Arbejdsgiverorganisationens Medlemmer en ubillig Konkurrence, der er i Strid med Overenskomstforholdet. Dertil kommer, at de af de to Afdelinger indgaaede Særoverenskomster er direkte i Strid med den ovenciterede Bestemmelse i Forligsmandsforslaget af 14. Marts 1934, hvorefter De samvirkende Fagforbund har forpligtet deres Medlemmer til ikke at arbejde paa ringere Løn- og Arbejdsvilkaar end aftalt med Dansk Arbejdsgiverforening.

Foreløbig bemærkes, at man ikke fra Reglen om, at Medlemmer af en Arbejdsgiverorganisation skal overholde Tariffen ogsaa overfor uorganiserede Arbejdere, kan drage den af Klagerne anførte Konsekvens, idet Arbejderorganisationen altid vil søge at skaffe sine Medlemmer de bedst mulige Vilkaar og derfor ikke vil være tilbøjelig til at indgaa paa ringere Vilkaar overfor uorganiseret Arbejdsgiver end opnaaet ved den kollektive Overenskomst. Naar en Arbejderorganisation derfor kan være opfordret til at slutte Aftale med en uorganiseret Arbejdsgiver paa lempeligere Vilkaar, kan det ikke være for at paaføre Arbejdsgiverorganisationens Medlemmer en ubillig Konkurrence, hvad der vilde være i Strid med Forudsætningerne for den kollektive Overenskomsts Indgaaelse, men maa skyldes andre Hensyn, f. Eks. lokale eller kutymemæssige Forhold, eller særlige Omstændigheder, der gør sig gældende i det enkelte Tilfælde. Bedømmelsen af, om en saadan Aftale er i Strid med den kollektive Overenskomst, maa bero paa skønsmæssig Afvejelse af de relevante Omstændigheder i hvert enkelt Tilfælde og kan ikke ske generelt.

Med Hensyn til Gravearbejdet i Skovgaard Mergelleje er Forholdet det, at Forbundet gennem flere Aar har haft Konflikt med Theut, hvorefter dets Medlemmer har været udelukket fra Arbejde hos ham. Ved den almindelige Overenkomst af 5. August 1933 lykkedes det Forbundet at faa ordnede Overenskomstforhold med ham for Fremtiden paa Landsoverenskomstens Vilkaar mod, at det allerede paabegyndte Arbejde i Skovgaard Mergelleje fuldførtes for en Timeløn af 80 Øre, der laa betydelig højere, end Theut tidligere havde betalt. Under disse Forhold og da Overenskomsten om Arbejdet i Mergellejet er indgaaet den 5. August 1933 og derfor ikke kan komme i Strid med Forligsmandsforslaget af 14. Marts 1934, finder Retten ikke, at Forbundet eller dets Kolding-Afdeling ved Indgaaelse af Overenskomsten om Fuldførelsen af Mergelarbejdet har handlet i Strid med de Forudsætninger, under hvilke Landsoverenskomsten er afsluttet, og Klagernes Paastand om Frifindelse for denne Del af Sagen, vil derfor være at tage til Følge.

Hvad derimod angaar den af Løkken-Afdelingen indgaaede Overenskomst om Gravearbejde for Løkken Vandværk finder Retten, at denne har været i Strid med den Forpligtelse, De samvirkende Fagforbund er indgaaet paa ved Forligsmandsforslaget af 14. Marts 1934, og Afdelingen vil derfor ikke kunne undgaa til Entreprenørforeningen at betale en Bod, der passende kan fastsættes til 300 Kr.

Sagens Omkostninger findes hver af Parterne at burde betale med Halvdelen.

Kendelse:

Dansk Arbejdsmandsforbund og dets Kolding-Afdeling bør for Tiltale i denne Sag fri at være.

I Bod til Entreprenørforeningen betaler Dansk Arbejdsmandsforbunds Løkken-Afdeling 300 Kr.

I Sagsomkostninger betaler Klagerne og de Indklagede hver 150 Kr.

Sag Nr. 2074.

Arbejdsmænd hos Købmand Klitgaard Lund, Nykøbing M.
(Sympatistrejkevarsler.)

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 26. Februar 1935 i Sag Nr. 2074: Dansk Arbejdsgiverforening mod De samvirkende Fagforbund paa egne og Dansk Arbejdsmandsforbunds Vegne, Forbundet tillige for dets Afdeling A i Nørresundby og dets Afdeling i Nykøbing M.

Under denne Sag har Dansk Arbejdsgiverforening indklaget De samvirkende Fagforbund paa egne og Dansk Arbejdsmandsforbunds Vegne, Forbundet tillige for dets Afdeling A i Nørresundby og dets Afdeling i Nykøbing M. i følgende Anledning:

Den 19. December 1934 tilstillede Dansk Arbejdsmandsforbund Arbejdsgiverforeningen et 1. Sympatistrejkevarsel, hvori meddeltes, at Forbundet agter at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om, at der etableres Sympatistrejke overfor Dansk Arbejdsgiverforenings Medlemmer i Anledning af, at der ikke mellem Arbejdsmændenes Fagforening for Søndre Draaby Flade og Købmand Valdemar Klitgaard Lund har kunnet opnaas Enighed om Oprettelsen af en Overenskomst. Dette Varsel efterfulgtes den 24. December af et 2. Varsel fra De samvirkende Fagforbund, hvori meddeltes, at vor dertil kompetente Forsamling har vedtaget, at der fra og med den 3. Januar 1935 ikke af Medlemmer af Dansk Arbejdsmandsforbund vil blive udført Losning, Indladning, Kørsel og iøvrigt alt Arbejde af hvad Art nævnes kan for Medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening, der maatte paatage sig Arbejde for Købmand Valdemar Klitgaard Lund.

Arbejdsgiverforeningen — af hvilken Købmand Klitgaard Lund ikke er Medlem — protesterede ved Skrivelse af 28. December mod Lovligheden af de saaledes afgivne Varsler under Hensyn til, at Forbundet — efter hvad man s. D. havde bragt i Er-

faring — hverken var i Konflikt med Købmand Klitgaard Lund eller havde foretaget noget Skridt, hvorved Strejke varsledes eller etableredes overfor ham, og at der under disse Omstændigheder naturligvis ikke lovligt kunde værsles Sympatistrejke.

De samvirkende Fagforbund svarede i Skrivelse af 2. Januar 1935, at man havde ventet at opnaa en fredelig Ordning med Klitgaard Lund alene i Kraft af de afgivne Varsler, hvilket dog ikke var lykkedes, og at Konflikten hos Klitgaard Lund derfor nu blev iværksat, forinden Sympatistrejken traadte i Kraft. Den 8. samme Maaned meddelte De samvirkende Fagforbund yderligere, at Dansk Arbejdsmandsforbund »udbetaler Strejkeunderstøttelse til de 4 af den lokale Afdelings Medlemmer, som ved Strejkens Iværksættelse den 2. ds. gik ud i Konflikten«.

I Henhold til Meddelelser, som den har modtaget gennem et af sine Medlemmer, fastholder Arbejdsgiverforeningen imidlertid, at der ikke foreligger nogen Konflikt hos Købmand Klitgaard Lund, der udelukkende beskæftiger uorganiseret Arbejdskraft. Endvidere har Arbejdsgiverforeningen oplyst, at Dansk Arbejdsmandsforbunds Afdeling i Nykøbing Mors den 14. Januar om Morgenen har etableret almindelig Arbejdsstandsning overfor Medlemmer af Fagforeningen af Arbejdsgivere i Nykøbing Mors — antagelig fordi der indenfor Foreningens Omraade blev anvendt uorganiseret Arbejdskraft til Udførelse af et Arbejde, som Afdelingens Medlemmer nægtede at paatage sig, fordi det stod i Forbindelse med Tilførsel af Varer til Klitgaard Lund — hvilken Arbejdsstandsning dog blev bragt til Ophør samme Dags Middag, efter at den var paaklaget overfor Dansk Arbejdsmandsforbund.

Endelig har Arbejdsgiverforeningen oplyst, at Arbejdsmændenes Fagforening i Nørresundby den 19. Januar 1935 overfor A/S Peder P. Hedegaard har etableret Arbejdsstandsning ved Indladning for Selskabet af en Ladning Korn og Foderstoffer i M/S »Anna«, hvilken Ladning var solgt til Levering hos Købmand Klitgaard Lund, uagtet det paagældende Arbejde ikke udførtes for Klitgaard Lund, men paa ganske sædvanlig Maade for A/S Peder P. Hedegaard.

Klagerne gør nu gældende, at de omhandlede Sympatistrejkevarsler *dels* i sig selv er ulovlige, fordi der ikke som Grundlag for den bebudede Sympatistrejke overhovedet foreligger nogen Hovedstrejke, *dels* — bortset herfra — er effektueret paa ulovlig Maade. Varslet omfatter nemlig efter sin Ordlyd kun det Forhold, at Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen paatager sig Arbejde for Købmand Klitgaard Lund, men herom er der i det anførte Tilfælde vedrørende A/S Peder P. Hedegaard slet ikke Tale. Det drejer sig her alene om Arbejde, som dette Firma almindeligvis udfører. Hvad angaar den i Nykøbing M. etablerede almindelige Strejke, gaar denne i alt Fald udenfor Grænserne af den erklærede Sympatistrejke.

I Henhold til det saaledes anførte nedlægger Klagerne Paastand om, at den omhandlede Sympatistrejkeaktion kendes ulovlig, og at der i den Anledning paalægges de Indklagede en Bod fastsat efter Rettens Skøn.

De Indklagede har paastaaet sig frifundet, idet de dels henviser til, at der foreligger en Konflikt hos Klitgaard Lund, saa at Grundlaget for en Sympatistrejke er i Orden, dels gør gældende, at de udstedte Varsler maa forstaas og kun kan forstaas som omfattende alt Arbejde, der staar i Forbindelse med Transport af Varer fra Arbejdsgiverforeningens Medlemmer til den blokerede Købmand. Med Hensyn til den af Fagforeningen i Nykøbing Mors den 14. Januar etablerede almindelige Arbejdsstandsning erkender de Indklagede, at den har været ulovlig, men fremhæver, at den beroede paa en Misforstaaelse, der øjeblikkelig blev rettet, da Forbundet blev gjort bekendt dermed.

For Retten er det fra de Indklagedes Side oplyst, at de ovennævnte 4 Arbejdsmænd, der nu oppebærer Strejkeunderstøttelse, har haft Beskæftigelse hos Klitgaard Lund ved Losning af det denne tilhørende M/S »Anna«, der anvendes til Transport af Varer fra Nørresundby til Lunds Forretning i Sdr. Draaby, idet de udførte Losningsarbejdet, hver Gang Skibet kom til Sdr. Draaby. Om de netop har været beskæftiget paa selve den Dag, da Konflikten iværksattes, kan ikke siges, men de har i alt Fald været det ikke mange Dage forinden.

Idet disse Oplysninger lægges til Grund, findes det ikke at kunne bestrides, at der foreligger en virkelig Konflikt hos Klitgaard Lund, og at der saaledes er Grundlag for en Sympatikonflikt.

Med Hensyn til de udstedte Varsler bemærkes, at det 2. Varsel, der angiver Konfliktens Omfang, vel kunde have været klarere affattet, men at der dog ikke findes at kunne være Tvivl om, at Meningen har været som af de Indklagede her under Sagen angivet, hvorved bemærkes, at saavel Firmaet Peter P. Hedegaard som Expeditionen af Varer med M/S »Anna« er nævnt i det første Varsel, og naar hertil kommer, at Varslet efter den af Klagerne hævdede Forstaaelse næppe vilde faa nogen praktisk Betydning, findes de Indklagedes Forstaaelse at maatte lægges til Grund.

Medens de Indklagede herefter i øvrigt vil være at frifinde, vil den i Nykøbing M. den 14. Januar af Fagforeningen etablerede Arbejdsstandsning være at kende ulovlig, uden at der dog efter Omstændighederne findes Anledning til at paalægge nogen Bod.

Sagens Omkostninger vil være at paalægge hver af Parterne med Halvdelen.

Kendelse:

Den ovennævnte i Nykøbing M. den 14. Januar 1935 etablerede almindelige Arbejdsstandsning har været ulovlig.

I øvrigt bør de Indklagede for Klagernes Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger betaler hver af Parterne med 150 Kr.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 18 * KØBENHAVN DEN 1. APRIL 1935 * 31. AARGANG

Overenskomstsituationen.

I Oversigten over Overenskomstforhandlingernes Forløb i sidste Nummer af »Arbejderen« meddelte vi Resultatet af det den 1. Marts afholdte Opsamlingsmøde, der endte med, at Forhandlingerne blev afbrudt uden at Parterne aftalte et nyt Møde. Endvidere meddelte vi Ordlyden af det fremsatte Lockout- henholdsvis Strejkevarsel.

Den 15. Marts afholdt Arbejdsgiverforeningen Generalforsamling, hvor Formanden, Ingeniør Julius Madsen redegjorde for den foreliggende Situation. Efter en længere Debat vedtoges det enstemmigt at sende 2. Lockoutvarsel til en Række Fag baade i og udenfor De samvirkende Fagforbund.

Arbejdsgiverforeningens 2. Lockoutvarsel overfor Medlemmer af De samvirkende Fagforbund har følgende Ordlyd:

DANSK ARBEJDSGIVERFORENING

København V., d. 15. Marts 1935.

Anbefalet.

Forretningsudvalget for De samvirkende Fagforbund i Danmark.

I Fortsættelse af vor anbefalede Skrivelse af 4. Marts d. A. tillader vi os herved at meddele, at vor dertil kompetente Forsamling har vedtaget, at der hos Medlemmer af nedenstaaende Organisationer og hos nedenstaaende Enkeltvirksomheder — dels til Frigørelse for de pr. 1. Februar og 1. Marts udløbne Overenskomster, dels til Støtte for dette Formaal — fra *Mandag den 25. ds.* ved normal Arbejdstids Begyndelse iværksættes Arbejdsstandsning overfor Medlemmer af De samvirkende Fagforbund i følgende Omfang:

1) a. Entreprenørforeningen (dog med Undtagelse af de ved Lillebæltsbroarbejdet, de ved Brolægningsarbejde samt de ved Vestkysthavnene beskæftigede Arbejdere), Københavns Murer- og Stenhuggerlaug, Stukkaturfagets Mesterforening og Foreningen af Cementvarefabrikanter for København og Omegn,
   b. Kjøbenhavns Vognmandslaug, Nordre Birks Vognmandsforening og Søndre Birks Vognmandsforening, for saa vidt angaar Nedbrydningsarbejde, samt Randers Vognmandsforening, for saa vidt angaar Jord- og Betonarbejde,
   c. Centralforeningen af Murermestre i Danmark og Centralforeningens Afdeling for Murermestre i Nordsjælland,
   d. Cementvareindustriens Arbejdsgiverforening, Isoleringsfabrikantforeningen, Foreningen af Grusgrave og Skærvefabrikker, A/S Carl Nielsen, Strøby, og A/S »Sano«. Endvidere Møens Stenminer for saa vidt angaar Grus- og Stengravning,

   for samtlige under Punkterne a, b, c og d nævnte Organisationers og Enkeltvirksomheders Vedkommende, for saa vidt angaar Beskæftigelse af Medlemmer af Dansk Arbejdsmandsforbund.
2) Københavns Malerlaug og Centralforeningen af Malermestre under Arbejdsgiverforeningen, for saa vidt angaar Beskæftigelse af Medlemmer af Malerforbundet i Danmark.
3) Foreningen af danske Cementfabrikker.

   For de ved Rotérovnsanlægene beskæftigede Arbejdere træder Lockouten dog først i Kraft fra Lørdag den 30. Marts ved normal Arbejdstids Begyndelse.
4) Foreningen af Københavns Skotøjsfabrikanter og Foreningen af Skotøjsfabrikanter i Provinsen, for saa vidt angaar Beskæftigelse af Medlemmer af Dansk Skotøjarbejderforbund.
5) Textilfabrikantforeningen og Mesterforeningen for Farvere, for saa vidt angaar Beskæftigelse af Medlemmer af Dansk Textilarbejderforbund (dog med Undtagelse af de hos A/S De forenede Vatfabrikker, København, for saa vidt angaar Vatfabrikationen, Andelsselskabet De danske Fiskeres Fællesindkøb, Fredericia, A/S Fiskenetfabrikken »Danmark«, Helsingør, A/S Kjøbenhavns mek. Net- & Garnfabrik, København, og A/S Michael Frank, København, beskæftigede Arbejdere).
6) Centralforeningen af Snedkermestre i Jylland og Fyen, Centralforeningen af Snedkermestre i Østifterne, Snedkerlaugets Bygningssnedker-Afdeling og Snedkerlaugets Møbelsnedker-Afdeling, Københavns Tømrerlaug, Centralforeningen af Tømrermestre i Danmark, Bornholms Tømrer- og Snedkermesterforening, Træindustriens Fabrikantforeninger for København og Omegn, Jylland og Østifterne og Foreningen af Fabrikanter i dansk Børsteindustri, for saa vidt

angaar Beskæftigelse af Medlemmer af Træindustriarbejderforbundet i Danmark og Børsteindustriarbejdernes Forbund (dog med Undtagelse af de ved Fremstilling af Emballage til Næringsmidler beskæftigede Arbejdere, de ved Fremstilling af Træuld til Ægpakning samt de ved Ligkistearbejde beskæftigede Arbejdere).

7) Foreningen af Arbejdsgivere ved Københavns Havn, Træindustriens Fabrikantforening for København og Omegn og Tømmerhandlerforeningen for København og Omegn, for saa vidt angaar Beskæftigelse af Medlemmer af Trælagerarbejdernes Fagforening.

8) De forenede Papirfabrikker A/S, A/S Carl Allers Etablissement og Sct. Clara Mølle, for saa vidt angaar Beskæftigelse af Medlemmer af Papirindustriarbejderforbundet (dog med Undtagelse af de ved Fremstilling af Seddelpapir til Nationalbanken beskæftigede Arbejdere).

Fra samtlige de ovennævnte Tilfælde, hvori Arbejdsstandsning iværksættes, undtages de som Kedel- og Maskinpassere beskæftigede Arbejdere, de som Nattevagter, som Kuske og ved Pasning af Heste beskæftigede Arbejdere samt Chauffører.

P. F. V.:
(sign.) *Julius Madsen.*
(sign.) *Carl Plum.*

Endvidere fremsendte Arbejdsgiverforeningen samme Dag følgende nyt 1. Varsel om yderlig Udvidelse af Konflikten:

DANSK ARBEJDSGIVERFORENING
København V., den 15. Marts 1935.

Anbefalet.

Forretningsudvalget for De samvirkende Fagforbund i Danmark.

Under Henvisning til, at vi i Dag har tilstillet det ærede Forretningsudvalg 2. Varsel om Arbejdsstandsning til Mandag den 25. ds. ved normal Arbejdstids Begyndelse, tillader vi os herved at meddele, at vi agter at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om yderligere Udvidelser af Arbejdsstandsningen i et saadant Omfang, som maatte anses for nødvendigt for at tilvejebringe en for vore Medlemmer og os tilfredsstillende Ordning af Overenskomstforholdene.

P. F. V.:
(sign.) *Julius Madsen.*
(sign.) *C. Plum.*

Lørdag den 16. Marts holdt D. s. F.s Forretningsudvalg Møde for at tage Stilling til hele den faglige Situation. Mødet resulterede i en Vedtagelse om, at D. s. F.s Formand og Sekretærer i de kommende Dage afholder Møder med de forskellige Fagforbunds Ledelser, særlig de Forbund, der er undtagne i Lockoutvarslet. Forretningsudvalget afstod altsaa foreløbig fra at fremsende 2. Varsel om Sympatistrejke.

Situationen havde nu naaet det Punkt, hvor Forligsinstitutionen maatte gribe ind, og fra dennes Formand, Amtmand Topsøe skete der saa Henvendelse til Hovedorganisationernes Ledelse om at møde til Forhandling i Forligsinstitutionen. Den 19. Marts afholdtes først et længere Plenarmøde mellem Hovedorganisationernes Forretningsudvalg, hvor hele Overenskomstsituationen drøftedes. Derefter førtes Partsforhandlinger og Konferencer med Formændene, og i Aftentimerne mødte Bygningsfagenes Repræsentanter. Tanken om at henvise en Del Fag til nye Partsforhandlinger, blev opgivet, og Forligsmændene paabegyndte derfor selv Mæglingen. Samtidig henstillede de til Parterne at udsætte de varslede Lockouter og Strejker til 3 Dage efter, at Forligsmændene har erklæret Mæglingen for afsluttet. Denne Anmodning er efterkommet af samtlige Organisationer.

Som meddelt i vor sidste Oversigt var der ialt 37 Februar- og Marts-Overenskomster, der endnu ikke var bragt i Orden den 1. Marts. Under Forligsmandens Medvirken bliver der nu forhandlet om alle disse Overenskomster, og Forhandlingerne ventes afsluttet den 29. Marts. Desuden forhandles for Tiden om de til Ophør den 1. April opsagte Overenskomster. Da dette skrives er Stillingen den, at saa godt som alle Forhandlinger er endt uden Resultat.

For de udenforstaaende Fags Vedkommende er det heller ikke lykkedes at naa en Forstaaelse om Overenskomsternes Forlængelse, og Situationen former sig her paa samme Maade som for de andre Fag. Sammen med det 2. Lockoutvarsel til D. s. F. fremsendte Arbejdsgiverne derfor ogsaa 2. Lockoutvarsel overfor Medlemmerne af Murarbejdsmændenes Fagforening i København, Murersvendenes Fagforening i København, Arbejdsmændenes Fagforening for Gentofte, Lyngby og Gladsakse Sogn og Dansk Tømrerforbund. Desuden fik Murer- og Tømrerforbundet Lockoutvarsler fra Landhaandværkernes Centralorganisation. Samtidig afsendte Murerforbundet og Tømrerforbundet 2. Varsel om Strejke.

I Betragtning af Overenskomstforhandlingernes ugunstige Forløb i de fleste Fag kom det som en Overraskelse, at Sømændenes og Søfyrbødernes Forbund den 17. Marts naaede til Enighed med Rederiforeningen om et nyt Overenskomstforslag, som alle Parters Forhandlere lovede at forelægge og anbefale deres respektive kompetente Forsamlinger. Man maa nemlig erindre, at det kommunistiske »Arbejderbladet«, der staar Søfyrbøderne meget nær, i maanedsvis har raabt op om, at Søarbejderne uvægerlig vilde gaa i Kamp, saafremt Rederne ikke opfyldte alle opstillede Krav, og med Henblik paa denne forestaaende Kamp havde Bladet slaaet stærkt til Lyd for Dannelse af en fælles Kampfront omfattende Søens Arbejdere, Havnearbejderne, Slagteriarbejderne m. fl. Man var derfor lidt spændt paa, hvilken Stilling Bladet vilde indtage til det Overenskomstforslag, Sømændenes og Søfyrbødernes Forhandlere var indgaaet paa at anbefale Medlemmerne, navnlig da det blev bekendt, at der ganske vist var opnaaet en Række Fordele paa Lønomraadet, men at de mere principielle Krav, nemlig Indførelse af 3-skiftet Vagt for Sømændene og 4-skiftet Vagt for Søfyrbøderne, ikke var opfyldt. Kommunistbladet plejer jo at stemple ethvert Overenskomstforslag, der ikke imødekommer

samtlige opstillede Krav, som Forræderi mod Medlemmerne, som et Sammenspil mellem reformistiske Fagforeningsførere og Arbejdsgivere o. s. v. og opfordrer Medlemmerne til at stemme Forslaget ned. Hvad vilde det mon gøre i dette Tilfælde, hvor fremstaaende Kommunister havde været med til et saadant »Forræderi«. Bladets Stilling til dette Overenskomstforslag er ikke mindre demagogisk end man kunde vente fra den Side. Søfyrbødernes Overenskomstforslag rostes nemlig som et Resultat af de kommunistiske Fagforeningsfunktionærers »haandfaste revolutionære Politik«, som et Forslag, der indeholder de største Fordele, noget Fag har opnaaet i de senere Aar. Selvfølgelig blev Medlemmerne opfordret til at godkende dette efter Bladets og den kommunistiske Forbundsledelses Mening ganske enestaaende Forslag. Sømændenes Forhandlere, der faktisk havde opnaaet de samme Fordele for deres Medlemmer, stempledes derimod som komplet umulige, som evneløse Stympere, der havde svigtet Medlemmernes Tillid, og Sømændene opfordredes til at stemme Forslaget ned. Sømændenes Forbund har nemlig ingen kommunistisk Ledelse, og Kommunisterne, for hvem Arbejderinteresserne først kommer i anden Række, mente derfor at burde udnytte Situationen til at erobre Magten i dette Forbund. Med Henblik paa Kommunisternes kun altfor bekendte hensynsløse Demagogi giver deres Holdning i denne for hele Fagbevægelsen saa alvorlige Situation i og for sig ikke Anledning til Forundring, derimod er det uforstaaeligt, at Søfyrbøderforbundets Ledelse vil lægge Navn til en Kampagne mod Ledelsen i et andet Forbund, med hvilket der er etableret et snævert Samarbejde med Overenskomstsituationen for Øje. Overfaldet paa Sømændenes Forbund virker saa meget mere usmageligt, naar der henses til, at begge Forbunds Forhandlingsudvalg ved de fælles Forhandlinger med Rederne er gaaet ind for at anbefale Overenskomstforslaget til Vedtagelse udfra den Betragtning at have opnaaet det mest mulige. Kommunistbladet skriger paa sin sædvanlige hysteriske Maade op om, at Sømændenes Ledelse ikke har faaet gennemført Kravet om 8 Timersdagen, d. v. s. den 3-skiftede Vagt, ligesom det stadig angriber de Forbundsledelser, der ikke vil gaa med til Strejke paa Kravet om 40 Timers Ugen, men det nævner ikke med et eneste Ord, at Søfyrbødernes kommunistiske Ledelse har opgivet det af den selv opstillede Krav om Arbejdstidsforkortelse, og at Søfyrbødernes Arbejdstid fremdeles er mindst 56 Timer ugentlig. Dette skal ikke være nogen Bebrejdelse mod Søfyrbødernes Forhandlere, der sikkert er ærligt overbevist om at have opnaaet alt, hvad der under de givne Forhold var muligt at opnaa, og vi skal heller ikke opholde os ved, at det Forbund, der skulde danne Hovedhjørnestenen i den af Kommunisterne foreslaaede Kampfront, er den første større Organisation, der i dette Aars Overenskomstsituation er naaet til Enighed med Arbejdsgiverne om Overenskomstens Forlængelse; men vi kan forestille os »Arbejderbladet«s Raseri, saafremt Forholdet havde været omvendt, nemlig saaledes, at Sømændene havde vedtaget, og Søfyrbøderne forkastet Forslaget. Og det fortjener at fremhæves, at et saa grimt Overfald paa Ledelsen i en anden Fagorganisation som det, Søfyrbøderforbundet her præsterer — en saadan usmagelig Selvros fra en Forbundsledelses Side paa Bekostning af et andet samarbejdende Forbunds Ledelse — heldigvis er enestaaende i dansk Fagbevægelse. Vi tror, at dette Eksempel paa kommunistisk »Samarbejde« vil være tilstrækkeligt til at overbevise ethvert Fagforeningsmedlem om, at man fra den Side slet ikke ønsker Samarbejde til Varetagelse af fælles Interesser, men kun vil skabe indre Splid og Opløsning i Fagbevægelsen til Fremme af de kommunistiske Partiinteresser.

Afstemningen over Overenskomstforslaget viste, iøvrigt, at Søfyrbøderne havde vedtaget Forslaget med 913 mod 94 Stemmer, mens Sømændene forkastede med 921 mod 668 Stemmer. Rederiforeningen tiltraadte ligeledes Forslaget. Ogsaa her vil man nu kunne forvente Forligsmandens Indgriben.

Hjælp Diktaturernes og Fascismens Ofre.

En Appel fra »Matteotti-Komiteen« til Fag- og Partiorganisationerne.

Sammenbrudene i den tyske og østrigske Arbejderbevægelse sendte en Strøm af ulykkeligt stillede Emigranter udover Europa. Tusinder af trofaste Medarbejdere i den socialistiske Arbejderbevægelse mishandledes, spærredes i Koncentrationslejre og Fængsler eller blev tvunget til Emigration. Samme frygtelige Skæbne er siden overgaaet den socialistiske Arbejderbevægelse i Letland og Spanien. I Letland er Arbejderbevægelsens ledende Kvinder og Mænd berøvet Friheden. Hundreder sidder i Koncentrationslejre. I Spanien myrdedes under Oktober-Opstanden Tusinder af Kvinder og Mænd og Titusinder vansmægter i Koncentrationslejre og Fængsler.

Overfor alt dette er det ikke nok at udtrykke sin Medfølelse og Solidaritet i Ord. Gennem Handling og Offervilje maa danske Arbejdere og alle frisindede Mennesker vise deres Forstaaelse for Diktaturernes Ofre. Den internationale Arbejderbevægelse har gennem sin Hjælpefond (»Matteotti-Fonden«) i Europas demokratiske Lande indsamlet Millioner af Kroner, som direkte er anvendt dels til Hjælp for Ofrene i Fascismens og Nazismens Lande (Understøttelse til fængsledes, mishandledes og henrettedes Familjer, Hjælp til juridisk Assistance ved Retsforfølgning) og dels til Understøttelse af Flygtninge.

Over en kvart Million Kroner er det økonomiske Resultat af danske Arbejderes hidtidige Offervilje foruden den Hjælp, der fra utallige Hjem direkte er ydet disse vore haardt ramte Kammerater, hvortil kommer andre store Beløb, der af de enkelte Fagforbund er ydet til Broderorganisationers Medlemmer. Dermed har den danske Arbejderklasse indtil nu vist sin Solidaritet, og dermed er indtil nu den værste Nød afhjulpet for et meget stort Antal i Ind- og Udland.

Hjælp er fortsat nødvendig. Tusinder af Diktaturernes Ofre maa stadig friste Emigrantens tunge Lod, og Tusinder maa i Hjemlandet trods Terror og Forfølgelse føre en heroisk Kamp for Hjemmenes Opretholdelse.

»Matteotti-Komitéen« har derfor besluttet at foranstalte en ny

Indsamling til Diktaturernes og Fascismens Ofre.

Indsamlingen bør straks sættes i Gang, og de Krav, som den fortsat meget vanskelige Situation stiller os, maa bevirke, at den føres med en Energi, som ingensinde før. Først og fremmest maa ingen Arbejdsplads, den være nok saa lille, savne en Indsamlingsliste til Fordel for vore nødlidende Kammerater.

København, den 22. Marts 1935.

»Matteotti-Komiteen«

(De samvirkende Fagforbund og Socialdem. Forbund.)

Vilh. Nygaard. Chr. Jensen. Hans Jacobsen.
Alsing Andersen, Komiteens Formand.
C. Klüwer, Komiteens Kasserer.
Hedtoft-Hansen, Komiteens Sekretær.

Majdemonstrationen 1935.

Under den 28. Marts har D. s. F.s Forretningsudvalg udsendt et saalydende Cirkulære til samtlige Fagorganisationer og lokale Fællesorganisationer i hele Landet:

De samvirkende Fagforbunds Forretningsudvalg opfordrer herved alle faglige og politiske Arbejderorganisationer til at fejre 1. Maj-Dagen ved almindelig Arbejdshvile og overalt i Landet, hvor det er muligt, søge afholdt Demonstrationsmøder.

Det privatkapitalistiske Produktions- og Fordelings Systems svigtende Evne til at mestre de Kræfter, Systemet har skabt, har ført til den verdensomfattende Krise, hvorunder vi lever, hvor alt er Kaos og hvor Arbejderklassen mere end noget andet Samfundslag maa bære en uforholdsmæssig Del af Krisens Byrder, blandt andet i Form af en fortsat langvarig Arbejdsløshed.

Samtidig benytter Reaktionen den af Forholdene affødte Utilfredshed og Fortvivlelse hos Arbejderklassen til at lægge Demokratiet for Had og bane Vejen for Diktaturet; dette er lykkedes i en Række Lande — Arbejderklassens Organisationer er knuste og Demokratiet ophævet.

Vore Klassefæller i disse Lande er for Tiden afskaaret fra at give Udtryk for Arbejderklassens internationale Solidaritet og Samfølelse, men desuagtet lever og næres endnu den Aand, og de Følelser, der hidtil har givet Maj-Dagen — Arbejderklassens Fest- og Demonstrationsdag — sit Præg.

Den Skæbne, der er overgaaet Arbejderklassen i disse Lande bør være et Varsko til de Landes Arbejdere, der endnu lever under et demokratisk Styre, om at staa Vagt om de erhvervede Rettigheder og Friheder.

Ud til Demonstration mod Kapitalismen, Militarismen og Diktaturet, under hvilken Form det end fremtræder — for Demokratiet, for Friheden og Menneskerettighedernes Bevarelse.

Forretningsudvalget retter sin kraftigste Opfordring til alle Arbejdere om at fejre Majdagen i saa stor Udstrækning som muligt, og henstiller til Fagforeningerne, i Forbindelse med de socialdemokratiske Foreninger og igennem Fællesorganisationerne, at foranstalte Møder, eventuelt i Forbindelse med Demonstration gennem Gaderne.

Festtegn og Sange vil, som i tidligere Aar, kunne købes til Anskaffelsespris hos De samvirkende Fagforbunds Kasserer, Hans Jacobsen, Rosenørns Allé 12, 2., København V.

P. F. V.
Vilh. Nygaard. /Chr. Brun.

De samv. Fagforbund i 1934.

TILSLUTTEDE ORGANISATIONER OG MEDLEMSTAL.

De samvirkende Fagforbund bestod den 31. December 1934 af 60 Forbund med 2794 Afdelinger og 1 enkeltstaaende Fagforening. Medlemstallet var 354.736, — deraf 294.715 Mænd og 60.021 Kvinder.

Ved Udgangen af Aaret 1933 omfattede D. s. F. 58 Forbund med 2018 Afdelinger og 1 enkeltstaaende Fagforening med tilsammen 301.806 Medlemmer, deraf 245.051 Mænd og 56.755 Kvinder.

Forbundenes Antal er saaledes forøget med 2, idet Dansk Mejeristforbund og Dansk Postforbund har indmeldt sig, mens Landarbejderforbundet har sluttet sig sammen med Dansk Arbejdsmandsforbund. Af den Grund er Afdelingernes Antal steget med 776. Medlemstallet er steget med 52.930. — Denne store Fremgang fordeler sig saaledes, at Antallet mandlige Medlemmer er steget med 49.664 og Antallet kvindelige Medlemmer med 3266.

48 Organisationer har haft en samlet Fremgang paa 53.319 Medlemmer, medens 13 Organisationer havde en samlet Tilbagegang paa 389 Medl. Den største Fremgang opviser Dansk Arbejdsmandsforbund med 34.682, Dansk Handels og Kontormedhjælperforbund med 1188, Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund med 1988, Dansk Skotøjarbejderforbund med 1015, Dansk Skrædderforbund med 901, Træindustriarbejderforbundet med 811, Tekstilarbejderforbundet med 740, Kvindeligt Arbejderforbund med 709 og Dansk Gartnerforbund med 704. Den største Nedgang i Medlemstallet havde Jernbaneforbundet med 180, mens de andre Forbund med aftagende Medlemstal kun opviser en forholdsvis ringe Tilbagegang.

I Medlemsstatistiken er der denne Gang skelnet mellem Medlemstallet i Hovedstaden og i Provinsen.

Medlemstallet fordelte sig som følger:

	Mænd		Kvinder		Ialt	
	1934	1933	1934	1933	1934	1933
Hovedstaden	99722	97553	36550	34388	136272	131941
Provinserne .	194993	147498	23471	22367	218464	169865
Hele Landet .	294715	245051	60021	56755	354736	301806

Paa de enkelte Forbund fordelte Medlemstallet sig saaledes:

Lb. Nr.	Organisationens Navn:	31. December 1934				31. Dec. 1933	
		Antal Afdelinger	Antal Mænd	Antal Kvinder	Ialt Medlemmer	Ialt Medlemmer	Antal Afdl.
1.	Arbejdsmands-Forbund, Dansk	1195	148000		148000	111318	508
2.	Bageri- og Konditoriarbejderforbundet	46	4895	183	5078	4938	45
3.	Billedskærer- og Dekorationsbilledhuggerforb.	5	217		217	219	5
4.	Bogbinderforbundet i Danmark	15	1067	3231	4298	4129	15
5.	Brolæggerforbund, Dansk	15	280		280	280	12
6.	Bødkerforbundet i Danmark	17	468		468	529	19
7.	Børsteindustriarbejdernes Forbund	12	241	163	404	374	12
8.	Drejerforbundet i Danmark	11	204		204	205	11
9.	Elektrikerforbund, Dansk	35	3054		3054	3003	35
10.	Forgylderforbundet i Danmark	6	168	5	173	185	7
11.	Former- og Støberiarbejderforbund, Dansk	44	2162		2162	2056	44
12.	Funktionærforbund, Dansk	37	1905	196	2101	1819	31
13.	Gartnerforbund, Dansk	29	1996	20	2016	1612	16
14.	Glarmestersvendenes Forbund	13	190		190	181	13
15.	Glasarbejderforbund, Dansk	5	376		376	364	5
16.	Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdernes Forbund	9	1084	150	1234	1230	9
17.	Gørtler- og Metalarbejderforbundet	7	515		515	490	7
18.	Handels- og Kontormedhjælperforbund, Dansk	107	14886	5497	20383	19195	107
19.	Handskemagerforbundet i Danmark	2	83	112	195	158	2
20.	Hatte- og Buntmagerforbund, Dansk	9	422	1082	1504	1494	9
21.	Husassistenternes Forbund	13		575	575	500	7
22.	Jernbaneforbund, Dansk	11	7370		7370	7550	11
23.	Jern- og Metalsliberforbund, Dansk	10	335		335	321	10
24.	Karetmagerforbund, Dansk	26	1122		1122	1160	27
25.	Kedel- og Maskinpasserforbund, Dansk	60	2322		2322	2327	60
26.	Keramisk Forbund	10	923	642	1565	1423	10
27.	Kobbersmedenes Forbund	7	233		233	224	7
28.	Kommunalarbejderforbund, Dansk	38	7104	2943	10047	9943	35
29.	Korkskærernes og Sortererskernes Forbund	7	94	124	218	231	7
30.	Kurvemagerforbundet	2	132	4	136	102	2
31.	Kvindeligt Arbejderforbund	65		15235	15235	14526	64
32.	Litografisk Forbund	9	888	4	892	853	9
33.	Lokomotivmandsforbund, Dansk	45	384		384	405	46
34.	Læder- og Skindarbejderforbund, Dansk	12	455	36	491	469	13
35.	Malerforbundet i Danmark	72	6692	8	6700	6510	72
36.	Mejeristforbund, Dansk	50	2277	5	2282		
37.	Metaltrykkerforbund, Dansk	2	144		144	147	2
38.	Mølleriarbejderforbund, Dansk	28	895	63	958	923	27
39.	Papirindustriarbejderforbundet	8	1198	393	1591	1534	8
40.	Postforbund, Dansk	5	4828		4824		
41.	Privatbanefunktionærernes Forbund	3	1324	180	1504	1563	3
42.	Rebslageriarbejderforbund, Dansk	9	198	175	373	354	10
43.	Riggernes- og Sejlmagernes Forbund	7	128		128	133	7
44.	Sadelmager- og Tapetsererforbund, Skand.	44	1990	208	2198	2056	45
45.	Skibstømrerforbund, Dansk	33	724		724	710	30
46.	Skorstensfejersvendenes Fagforbund	6	235		235	253	6
47.	Skotøjarbejderforbund, Dansk	46	2959	2358	5317	4302	47
48.	Skraatobaksarbejdernes Forbund	20	174	398	572	604	20
49.	Skrædderforbund, Dansk	77	3690	8032	11722	10821	76
50.	Smede- og Maskinarbejderforbund, Dansk	88	32339		32339	31251	87
51.	Snedkerforbundet i Danmark	89	9475	91	9566	9207	89
52.	Soignerings-, Toilet- og Sanitetsarbejderforbundet	37	1007	273	1280	1205	34
53.	Specialarbejderforbundet	6	970		970	923	6
54.	Stenindustriarbejderforbundet, Dansk	13	1011		1011	964	13
55.	Stukkatørernes Forbund	2	110		110	109	2
56.	Sukkervare- og Chokoladearbejdernes Forbund	7	428	1268	1396	1633	7
57.	Tekstilarbejderforbund, Dansk	44	4632	9592	14224	13484	44
58.	Tobaksarbejderforbundet i Danmark	19	2843	5875	8718	8475	20
59.	Træindustriarbejderforbundet i Danmark	86	5169	75	5244	4433	84
60.	Typograf Forbund, Dansk	59	5646	825	6471	6373	59
61.	Dykkerforening, Dansk (Enkeltstaaende Foren.)	1	58		58	44	1
	Ialt	2795	294715	60021	354736	301806	2019

RUNDSKUE

PRODUKTION OG BESKÆFTIGELSE. Det af Statistisk Departement beregnede Produktionsindeks for Industrien viser en yderlig Stigning til 118 for Februar mod 117 for Januar 1935. I Forhold til den foregaaende Maaned er Indekstallet for Beklædningsindustrien steget fra 123 til 125, for Læderindustrien fra 165 til 168, for Træindustrien fra 110 til 113, for Jern- og Metalindustrien fra 105 til 108 og for Grafisk og teknisk-kemisk Industri fra 113 til 117. En Nedgang viser derimod Næringsmiddelindustrien fra 114 til 113, Tekstilindustrien fra 140 til 139, Sten-, Ler- og Glasindustrien fra 141 til 140 (Basis 1931 = 100).

Beskæftigelsestallet for Industrien (det gennemsnitlige Antal Arbejdstimer pr. Arbejdsdag er steget fra 1,016,000 i Januar til 1,043,000 i Februar.

KOOPERATIONEN. Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger har i Aaret 1934 haft en Salgsomsætning paa ca. 168,051,000 Kr. og en Fabriksomsætning paa ca. 47,469,000 Kroner. Nettoudbyttet beløber sig til ca. 10,918,000 Kr.

VAREOMSÆTNINGEN MED UDLANDET. I Februar gik Danmarks Import sammenlignet med Januar ned fra 113,3 til 106,8 Mill. Kr., mens Eksporten steg fra 93,2 til 100,8 Mill. Kr. Merindførselen gik saaledes ned fra 20,1 til 6 Mill. Kr. I Forhold til Februar 1934 er Merindførselen faldet fra 9,4 til 6 Mill. Kr. Sammenlignet med Februar 1934 er Importen fra England i Februar steget fra 28,1 til 37,7 Mill. Kr., og Eksporten dalet fra 54,9 til 53,9 Mill. Kr. For Tysklands Vedkommende er Bevægelsen gaaet i modsat Retning, idet Importen har været omtrent uforandret, nemlig 22,7 mod 22,1 Mill. Kr., mens Eksporten er steget fra 11,3 til 18,7 Mill. Kroner.

SELVFORSYNINGSBESTRÆBELSER. Landbokommissionen, som begyndte sit Arbejde den 3. Marts 1933, har nu afgivet Betænkning. Kommissionens Opgave var at undersøge Muligheden af større Selvforsyning med Raavarer til Landbrugsproduktionen og delvis Omlægning af Produktionen med Henblik paa Hjemmemarkedets Forsyning. Kommissionen anbefaler en Udvidelse af Slagteriernes Fremstilling af Fedtprodukter, Kødkonserves o. s. v. og vil henstille til Ministeriet at yde Sagen Støtte. Dersom det skulde blive vanskeligt at afsætte denne Produktion i Udlandet, henstiller Kommissionen at tage under Overvejelse, om ikke det hjemlige Afsætningsmarked i højere Grad end hidtil bør være forbeholdt Industrien. For Korn og Foderstoffer foreslaas det at fortsætte Undersøgelserne og søge Midler til at støtte Bestræbelserne for at øge Selvforsyningen paa alle Omraader.

BYGGEVIRKSOMHEDEN I 1934. Ifølge de af Statistisk Departement fremskaffede Oplysninger har Byggevirksomheden i 1934 været næsten en halv Gang større end i 1933 og har dermed naaet et Omfang, som ikke noget tidligere Aar kan opvise.

Følgende Tabel viser Fremgangen sammenlignet med Tallene for de foregaaende Aar.

Antal Lejligheder opført af

	Private Bygherrer		Byggeforeninger		Kommuner (Staten)	Tilsammen
	Uden off. Støtte	Med off. Støtte	Uden off. Støtte	Med off. Støtte		
Hovedstaden	8151	2147	»	334	925	11557
Hovedst. Forstæder	1311	388	»	»	28	1727
Provinsbyerne	6640	1130	»	241	226	8237
Provinsb. Forst. .	852	100	»	»	10	962
66 Stationsbyer .	619	85	»	»	8	712
I alt 1934.....	17573	3850	»	575	1197	23195
— 1933.....	12478	2601	178	864	254	16375
— 1932.....	10579	1021	428	375	667	13070
— 1931.....	14200	691	129	1029	584	16633
— 1930.....	11642	1025	67	368	1208	14310

Tallene vedrørende de den 1. Januar 1935 under Opførelse værende Lejligheder viser dog, at Opgangsbevægelsen i Byggevirksomheden enten er blevet svækket eller endog, som i Provinsbyerne, er afløst af en modgaaende Tendens. I Hovedstaden med Forstæder var pr. 1. Januar 1935 under Opførelse ialt 8,232 Lejligheder mod 6,243 pr. 1. Januar 1934, og i Provinsbyerne med Forstæder 3044 Lejligheder mod 4018 i 1934.

ARBEJDSLØSHEDSTALLET. Den sidste Arbejdsløshedsopgørelse viser, at der den 22. Marts var indtegnet 91,201 arbejdsløshedsforsikrede arbejdsledige, 12,513 færre end i den foregaaende Uge og 12,910 færre end paa samme Tidsrum i Fjor.

Af de arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere var 23,3 pCt. tilmeldt som arbejdsledige, hvilket er 4,6 Points lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt i forrige Aar.

Antallet af personlige tilmeldte (ikke arbejdsløshedsforsikrede) den fornævnte Dato udgjorde 18,510.

Arbejdslønnen i Industrien.

Juli Kvartal 1934.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

Paa Grundlag af det lønstatistiske Materiale, der af Dansk Arbejdsgiverforening stilles til Raadighed for Det statistiske Departement, er der, ligesom for tidligere Kvartaler, for Juli Kvartal 1934 foretaget en Opgørelse over Arbejdernes gennemsnitlige Timefortjeneste i en Række Fag indenfor Industrien, Haandværket og Handelen. Det skal bemærkes, at Betaling for Sommerferie ikke er inkluderet i de beregnede gennemsnitlige Timefortjenester. Med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Beregningen m. v. skal henvises til tidligere Redegørelser.

I hosstaaende Tabel er for de større Hovedgrupper af Arbejdere den gennemsnitlige Timefortjeneste angivet for Juli Kvartal 1934 og for de 4 foregaaende Kvartaler.

Af Tabellen fremgaar det, at den gennemsnitlige Timefortjeneste for samtlige Arbejdere under et i Juli Kvartal 1934 var 132 Øre. For faglærte mandlige Arbejdere var Timefortjenesten 158 Øre, for Arbejdsmænd 132 Øre og for Kvinder 87 Øre. Det skal bemærkes, at den Mellemkategori af Arbejdere, der kan betegnes som »tillærte«, hovedsagelig indgaar under Gruppen ufaglærte.

Fra April til Juli Kvartal er der med uforandrede overenskomstmæssige Lønsatser normalt en mindre Stigning i den gennemsnitlige Timefortjeneste for samtlige Arbejdere. Denne Stigning har efter de foreliggende Tal andraget 2 Øre, fra 130 Øre i April Kvartal til 132 Øre i Juli Kvartal.

Ligesom for de foregaaende Kvartaler er der for Juli Kvartal foretaget en Opgørelse over Fortjenesten ved Overarbejde og Arbejde i skiftende Hold, og Tillægget pr. Time for samtlige Arbejdere under eet udgjorde henholdsvis 1,1 og 0,4 Øre. I Juli Kvartal udgjorde Antallet af Overarbejdstimer for de Fag, hvor Oplysning om Overarbejde foreligger, 2,4 pCt. af samtlige Arbejdstimer.

Den gennemsnitlige Timefortjeneste i Juli Kvartal 1934 og de 4 foregaaende Kvartaler.

	Antal Arbejdere pr. 30/9 1934	Gennemsnitlig Timefortjeneste (med Anvendelse af de faktiske Arbejdertal)				
		Juli Kv. 1934	Apr. Kv. 1934	Jan. Kv. 1934	Okt. Kv. 1933	Juli Kv. 1933
		Ø.	Ø.	Ø.	Ø.	Ø.
København						
Faglærte Arbejdere.....	24792	175	172	171	176	174
Ufaglærte —	21132	143	141	139	142	142
Ialt Mænd...	45924	160	157	156	160	158
Kvindl. Arbejdere.....	17683	89	89	88	88	89
Samtl. Arbejdere.	63607	141	139	136	139	139
Provinsen						
Faglærte Arbejdere.....	22748	140	138	139	141	139
Ufaglærte —	30051	123	122	122	124	122
Ialt Mænd...	52799	130	129	129	131	129
Kvindl. Arbejdere.....	11306	84	83	83	83	83
Samtl. Arbejdere.	64105	122	121	120	122	120
Hele Landet						
Faglærte Arbejdere.....	47540	158	156	156	160	158
Ufaglærte —	51183	132	130	130	131	131
Ialt Mænd...	98723	144	142	142	144	143
Kvindl. Arbejdere.....	28989	87	86	86	86	86
Samtl. Arbejdere.	127712	132	130	128	131	130

Mod ubillig Konkurrence ved offentligt Arbejde.

I en Artikel under ovenstaaende Titel i »Arbejderen« for 15. Februar d. A. meddelte vi, at der under den 8. Februar var rettet en Henvendelse til Statsminister Stauning. Som det vil erindres, gik denne Henvendelse ud paa, at det af Statsministeriet den 7. Juni 1933 til samtlige Statsmyndigheder og kommunale Myndigheder udsendte Cirkulære om, at der ved Arbejder, der enten udføres af det Offentlige eller udføres med offentlig Støtte, drages Omsorg for, at der i Betingelserne for Arbejdets Overtagelse fastsættes Betaling af tarifmæssige Lønninger, maatte blive udvidet til at gælde ogsaa for de Arbejdsgivere, der leverer Raamaterialer.

Denne Anmodning er nu efterkommet, idet Statsministeriet den 28. Februar d. A. til samme Myndigheder har udsendt et saalydende nyt Cirkulære:

Cirkulære til samtlige Statsmyndigheder og kommunale Myndigheder.

I Cirkulære af 7. Juni 1933 opfordrede Statsministeriet i Henhold til en i Ministermøde truffet Beslutning samtlige Statsmyndigheder og kommunale Myndigheder til i videst muligt Omfang at drage Omsorg for, at der ved alle Arbejder, der udføres her i Landet for Statens og Kommunernes Regning eller med Tilskud fra Stat eller Kommune, betales den Løn, der i Henhold til gældende Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere er fastsat for saadanne Arbejder, eller, hvor saadan Overenskomst ikke foreligger, den for tilsvarende Arbejde paa Egnen gældende overenskomstmæssige Løn, samt at den overenskomstmæssige Arbejdstid ikke overskrides. Det udtaltes derhos, at Familieforsørgere og saadanne, som har forsikret sig imod Arbejdsløshed, fortrinsvis bør komme i Betragtning ved Antagelse af Arbejdere til de omhandlede Arbejder.

Det tilføjedes, at der i fremtidige Udbydelsesbetingelser og Kontrakter med indenlandske private Virksomheder bør optages Bestemmelser sigtende til Opfyldelsen af det i Cirkulæret udtalte, samt at Cirkulærets Bestemmelser ikke omfatter Reparationsarbejder og lignende mindre Arbejder, der udføres paa Steder, hvor de paagældende Arbejdere ikke er organiserede, saa lidt som Arbejder, der sædvanlig udføres i Fængslerne eller paa lignende Maade.

I Anledning af, at der er opstaaet Tvivl om Rækkevidden af nævnte Cirkulære skal man udtale, at Ministeriet maa ønske, at der ved Arbejder, der udføres af det offentlige, drages Omsorg for, at her i Landet stedfindende Produktion og Bearbejdelse af de til disse Arbejder særligt fremstillede Materialer foretages paa de i Cirkulæret af 7. Juni 1933 ommeldte Vilkaar.

Statsministeriet, den 28. Februar 1935.

Th. Stauning.

/Holck.

NYT FRA UDLANDET

LANDSORGANISATIONEN I SVERIGE. Ved Udgangen af 1934 omfattede den svenske Landsorganisation 41 Forbund med tilsammen 6043 Afdelinger og 653.231 Medlemmer. Ved Udgangen af 1933 var de tilsvarende Tal henholdsvis 41, 5906 og 633.351. I 1934 er det samlede Medlemstal steget med 19.880 eller 3,14 pCt. Det største Forbund er Metalindustriarbejderforbundet med 109.068 Medlemmer (Medlemstilvækst i 1934: 7946), dernæst følger Grov- og Fabrikarbejderforbundet med 62.945 Medlemmer (Fremgang: 1807), Jernbaneforbundet med 35.489 (Tilbagegang i 1934: 681 Medlemmer), Papirindustriarbejderforbundet med 34.405 (Tilbagegang 111), Tekstilarbejderforbundet med 32.380 (Fremgang 1582) og Kommunalarbejderforbundet med 29.866 (Fremgang 925) Medlemmer. Savværksindustriarbejderforbundet har haft en Tilbagegang paa 10.596 Medlemmer, der imidlertid er overført til Skov- og Flaadningsarbejdernes Forbund, hvis Medlemstal er steget med 10.833 til 23.373.

LANDSORGANISATIONEN I FINLAND. Den faglige Landsorganisation kunde i 1934 notere en glædelig Fremgang, idet de tilsluttede Forbunds Medlemstal er steget fra 19.847 ved Udgangen af 1933 til 27.176 ved Udgangen af 1934. I Henhold til Beretningerne fra de forskellige Forbund turde det samlede Medlemstal i Øjeblikket udgøre over 30.000. Det største Forbund er Metalarbejderforbundet med over 4000 Medlemmer. Dernæst følger Bogarbejderforbundet med 3408, Bygningsarbejderforbundet med 2844 og Træindustriarbejderforbundet med 2797 Medlemmer. Landsorganisationen omfatter ialt 16 Forbund med 617 Afdelinger.

Landsorganisationens Virksomhed i 1934 har været meget omfattende. Der er gennemført talrige Lønbevægelser og herved opnaaet betydelige Forbedringer. Agitations- og Oplysningsarbejdet har været meget intensivt og fortsættes med øget Styrke. Alle Tegn tyder paa, at de finske Arbejdere atter begynder at slutte op i Fagforeningerne, saaledes at disse har Mulighed for at faa større Indflydelse ved Fastsættelsen af Løn- og Arbejdsbetingelserne, hvad der er haardt tiltrængt, da de finske Arbejderes Lønninger som bekendt er meget lave.

OVERENSKOMSTSITUATIONEN I NORGE. Ogsaa i Norge forhandles for Tiden om en Fornyelse af Overenskomsterne for ca. 50.000 Arbejdere, hvis Opsigelsesfrist udløb den 15. Marts. Det drejer sig om Overenskomsterne for Bjergværksindustrien, Bager- og Konditorforbundet, Bygningsarbejderforbundet, Beklædningsarbejderforbundet, Jern- og Metalarbejderforbundet, Nærings- og Nydelsesforbundet for saa vidt angaar Møllerne, Bryggerierne og Hermetikfabrikerne, endvidere Sømandsforbundet og Træindustriarbejderforbundet.

KVINDEARBEJDET I RUSLAND. I de sidste 5 Aar er Kvindearbejdet øget stærkt i Sovjetrusland. Ifølge en af Fagforeningernes Centralraad offentliggjort Statistik var Antallet beskæftigede Kvinder den 1. Oktober 1928 2.394.500 eller 24,6 pCt. af det samlede Arbejdertal, den 1. Oktober 1930 3.697.600 eller 25,1 pCt., den 1. Juli 1932 6.907.000 eller 30,6 pCt. og den 1. Juli 1933 7.066.900 eller 37,7 pCt. I Juli 1933 var altsaa over en Trediedel af samtlige beskæftigede Arbejdere Kvinder. Med Hensyn til Aldersfordelingen viser Undersøgelsen, at det store Flertal af Kvinder var under 30 Aar. Over Halvdelen af Kvinderne var under 23 Aar.

ENGLANDS INDUSTRI. Ifølge en Meddelelse i det britiske Industriforbunds Medlemsblad er der siden 1931 oprettet 1100 nye Fabriker i England, heraf tilhører 160 udenlandske Firmaer. Oprettelsen af de nye Fabriksvirksomheder skyldes udelukkende den af England førte Toldbeskyttelsespolitik, der har vanskeliggjort Indførelsen af Industrivarer til England. De nye Fabriker beskæftiger rundt 75.000 Personer.

CIGARETINDUSTRIEN I U. S. A. I Aaret 1919 havde Arbejderne i Cigaretindustrien i U. S. A. en Aarsintægt paa gennemsnitlig 853 Dollars, i 1931 727 Dollars og i 1933 613 Dollars. I 1919 fabrikerede 25.000 Arbejdere ialt 53 Milliarder Cigaretter, i 1931 21.000 Arbejdere 117 Milliarder. Industrien anbragte 270 Millioner opsparet Gevinst i arbejdsbesparende Maskiner. Den udbetalte i Aarene 1920—1924 10% i Dividende, i 1931 16,3 % Dividende (25,5 % af den oprindelige Anlægsværdi).

FASCISMEN FØRER TIL FATTIGDOM. Det østrigske Institut for Konjunkturforskning har nylig offentliggjort en interessant Oversigt over den økonomiske Udvikling i Østrig i 1934. Oversigten viser, at Forbruget af Forbrugsvarer i 1934 var 20 pCt. mindre end i Gennemsnit for Aarene 1923—1934. Navnlig er Forbruget af Levnedsmidler gaaet stærkt tilbage. I 1932 var Forbruget af Levnedsmidler saaledes 2% højere end i Gennemsnit for Aarene 1923 til 1931, i 1933 derimod 3% og i 1934 — efter Diktaturets Indførelse — 7 pCt. mindre. Nedgang viser endvidere Forbruget af Beklædning og Skotøj. Ogsaa Forbruget af Kul, Gas og Elektricitet til Husholdningsbrug er gaaet betydeligt ned i 1934.

Den officielle Statistik viser altsaa med al ønskelig Tydelighed, at de økonomiske Forhold i Østrig er blevet yderlig forværrede siden Fascisternes Magtovertagelse. Her som i de andre Diktaturstater er Folket blevet fattigere under det fascistiske Styre, der kun varetager en lille Overklasses Interesser.

ARBEJDSBØGER I TYSKLAND. Den 26. Februar har den tyske Regering vedtaget en Lov, som atter indfører de tidligere saa berygtede Arbejdsbøger. Efter den 1. April maa der ikke mere beskæftiges Arbejdere og Funktionærer, der ikke er Besiddelse af den foreskrevne Arbejdsbog, der skal betragtes som »det lovligt foreskrevne Bevis for vedkommende Arbejders eller Funktionærs Faguddannelse og faglige Udvikling«.

Formaalet med denne Lov er at øve Indflydelse paa Arbejdspladsernes Fordeling. Man vil standse Tilgangen til overfyldte Fag. Arbejdsbogen muliggør selvfølgelig en vidtgaaende Kontrol med den enkelte Arbejder, der stilles under Arbejdsgivernes og de nazistiske Myndigheders Tilsyn.

Naar man betænker, hvilke Kampe Arbejderne i mange Lande tidligere maatte føre for Afskaffelsen af Arbejdsbøger, forstaar man, hvilket Tilbageskridt disses Genindførelse betyder for de tyske Arbejdere, som stadig gøres mere retsløse. Særligt er det gaaet ud over de tyske Landarbejdere, for hvilke der allerede er gennemført en Række Undtagelsesbestemmelser. For det første er de blevet udelukkede fra Arbejdsløshedsforsikringen, dernæst forbød man dem Adgangen til en Del større Byer og til en Række vigtige Erhvervsgrene. Man har gjort alt for at sikre Godsejere og Storbønder billig Arbejdskraft, og i dette Øjemed har Præsidenten for Rigsanstalten for Arbejdsløshedsforsikringen endog nu faaet Bemyndigelse til at bestemme, at de Arbejdere, der indenfor et bestemt Tidsrum har været beskæftiget ved Landbruget, men i Øjeblikket beskæftiges i Virksomheder udenfor Landbruget, skal afskediges; det vil altsaa sige, at de skal tvinges til at tage Arbejde paa Landet, hvor Lønningerne og Leveforholdene iøvrigt er blevet overordentlig forringede.

KRISELOVGIVNING I FRANKRIG. De betydelige Vanskeligheder, hvormed ogsaa den franske Industri maa kæmpe, har været Genstand for Regeringens Overvejelser. Disse er nu resulteret i et i Deputeretkammeret indbragt Lovforslag, der tilsigter i visse Tilfælde af nærmere angiven Karakter at kunne gøre Aftaler obligatoriske for de i Betragtning kommende Fag. Forslaget gaar i Korthed ud paa følgende:

Hvis der i et Fag eksisterer eller opnaas Enighed om

en Aftale om Organisation af Produktionen indenfor det paagældende Fag, men Overenskomstens Udførelse og Effektivitet støder paa Vanskeligheder derved, at enkelte Virksomheder indenfor Faget vægrer sig ved at slutte sig til Overenskomsten, skal Regeringen paa derom fremsat Anmodning og efter foretagen Undersøgelse af Forholdene kunne erklære Overenskomsten for bindende for samtlige franske Virksomheder indenfor samme Produktion. En Forudsætning herfor er det, at det Fag, der tager et saadant Initiativ, skal være af Betydning for Landets Økonomi og befinde sig i en særlig alvorlig Stilling, samt at der til den Overenskomst, som ønskes beskyttet, foreligger Tilslutning fra mindst de to Trediedele af Fagets Virksomheder, repræsenterende mindst tre Fjerdedele af Produktionen. Fra denne Bestemmelse skal der dog kunne dispenseres.

Til Bilæggelse af eventuelle Stridsspørgsmaal nedsættes en Komité bestaaende af Repræsentanter for de interesserede Organisationer og Myndigheder (Industriforbundet, Fagforeningerne, Nationalbanken etc.).

Det forudsættes i Princippet, at Industrierne selv tager det fornødne Initiativ, hvad der imidlertid i Motiverne betegnes som en Lakune, hvorfor Regeringen har til Hensigt at nedsætte en Ekspertkomité, som skal have til Opgave at raade Bod paa eventuelt manglende Initiativ i saa Henseende fra Industriens Side ved at undersøge hvilke Industrier, der maatte være i Vanskeligheder, og hvor det maatte anses for hensigtsmæssigt at bringe Loven i Anvendelse, og derefter over for Regeringen fremkomme med Indstilling desangaaende.

CZEKOSLOVAKIET. Erhvervslivet i Czekoslovakiet har i 1934 været præget af den Bedring i de økonomiske Forhold, som har gjort sig gældende i en Række Lande, og af Devalueringen af den czekoslovakiske Krone med godt 16%. Paa de vigtigste Omraader indenfor Industrien spores en Stigning i Produktionen, og denne Produktionsstigning har medført en forøget Import af Raastoffer. Mens Indførselen af Raastoffer er steget fra ca. 2,9 Milliarder til 3,4 Milliarder Kc, d. v. s. med 18,8 pCt., er Udførselen af Færdigvarer steget med 26,4 pCt. fra 4 til 5,1 Milliarder Kc.

Den samlede Import udgjorde i Beretningsaaret 6,4 Milliarder mod 5,8 Milliarder Kc i 1933. Den samlede Eksport androg 7,3 Milliarder mod 5,9 Milliarder Kc i 1933. Stigningen i Værdien af Landets Import og Eksport skyldes dog væsentlig den gennemførte Kronesænkning. Iøvrigt har de gode Konjunkturer for Rustningsindustrien i høj Grad præget Eksporten, idet Udførselen af Vaaben og andet Krigsmateriel i 1934 havde en Værdi af 294,4 Milliarder Kc mod kun 76,1 Milliarder Kc i 1933.

UDENLANDSKE ARBEJDERE I FRANKRIG. Den franske Landsorganisation har paany henvendt sig til Statsministeren og fremført sine principielle Krav med Hensyn til de udenlandske Arbejdere i Frankrig: Effektiv Varetagelse af de franske Arbejderes Interesser, Fordeling af den udenlandske Arbejdskraft under Hensyntagen til hele Erhvervslivets Interesser, Foranstaltninger i det Øjemed, at Asylretten for de politiske Flygtninge ikke forbliver et tomt Ord. I paagældende Skrivelse henvises til de ringe Resultater, der er opnaaet siden den sidste Henvendelse, og til Nødvendigheden af en Sammenfatning og Forenkling af de enkelte Tjenestegrene (hvis forskellige Beføjelser f. Eks. medfører, at ogsaa i Øjeblikket, hvor saa mange fremmede Arbejdere udvises, nye udenlandske Arbejdere erholder Indrejse- og Arbejdstilladelse). I Henhold til den gældende Praksis i andre Indvandringslande fordres for Frankrig Oprettelse af et centralt Indvandringskommissariat.

KAMPEN MOD ARBEJDSLØSHEDEN. Gennem Forordning har Arbejdsministeren i Frankrig faaet Bemyndigelse til at bevilge Arbejdsgivere, der ansætter Personer, som oppebærer regulær Understøttelse fra en Arbejdsløshedsfond, et Beløb, svarende til Understøttelsens Størrelse. Denne Præmie kan for den samme arbejdsløse kun betales for et Tidsrum af 180 Dage pr. Aar. Arbejdsministeren har meddelt, at der vil blive ført streng Kontrol med, at der kun betales en Præmie for saadanne Arbejdere, der overstiger Antallet af de normalt beskæftigede Personer. En anden Betingelse er, at Arbejdstiden i vedkommende Virksomhed mindst udgør 32 Timer ugentlig.

Lønbevægelser og Konflikter.

Glasarbejdere paa Holmegaard Glasværk. Overenskomstforhandlinger.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 23. Marts forhandledes om Overenskomstforholdene paa Holmegaard Glasværk.

I Mødet, der lededes af Repræsentanter for Hovedorganisationerne, deltog Repræsentanter for Dansk Glasarbejderforbund og Firmaet.

Der opnaaedes ikke Enighed, hvorfor Forhandlingerne afbrødes.

Riggernes og Sejlmagernes Forbund. Overenskomstforhandlinger.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 25. Februar forhandledes om Riggernes og Sejlmagernes Forbunds Overenskomster for Sejlmagerne.

I Mødet deltog Repræsentanter for Forbundet og Repræsentanter for Dansk Sejlmagermesterforening for Provinsen og Sejlmagerlauget i København.

Mødet lededes af Repræsentanter for Hovedorganisationerne.

Paa Fællesmødet opnaaedes ikke Enighed om et Grundlag for Fornyelse af Overenskomsten.

Chaufførerog Kuske hos Vognmand H. Berthelsen, Middelfart.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 6. Marts forhandledes om Oprettelse af en Overenskomst for de hos Vognmand H. Berthelsen i Middelfart beskæftigede Chauffører og Kuske.

Paa Mødet opnaaedes Enighed om en Overenskomst, hvori der fastsættes Bestemmelser om Løn og Arbejdstid, Opsigelsesfrist og Forpligtelse for Vognmanden til at holde Chaufførerne og Kuskene forsikrede i Henhold til Ulykkesforsikringsloven samt desuden med 3 Kr. pr. Dag for de første 13 Uger.

Den til den 7. Marts varslede Strejke bortfaldt dermed.

Arbejdsmænd hos A/S Kalundborg Læderfabrik.

Den 18. Marts afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Anledning af en Strid mel-

lem Dansk Arbejdsmandsforbund og A/S Kalundborg Læderfabrik om, hvilken Overenskomst der skulde være gældende.

Mødet endte uden Resultat, og Dansk Arbejdsmandsforbund forbeholdt sig at indbringe Klage for Den faste Voldgiftsret.

Dansk Funktionærforbund.
Overenskomstforhandling med Forsikringsbranchen.

Ved Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 8. og 12. Marts forhandledes mellem Dansk Funktionærforbund og Forsikringsselskabet A/S Dansk Folkeforsikringsanstalt og Livsforsikringsselskabet »Dannebroge« om Fornyelse af den af Forbundet opsagte Overenskomst, hvis Udløbstid er 1. April.

Paa Fællesmødet opnaaedes ikke Enighed.

Skand. Sadelmager- og Tapetsererforbund.
Overenskomstforhandlinger.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 11. Marts forhandledes om Fornyelse af den af Skand. Sadelmager- og Tapetsererforbund opsagte Overenskomst for Portefeuille- og Rejsetøjsbranchen.

Paa Mødet opnaaedes Enighed om et Grundlag for Fornyelsen af Overenskomsten, idet der opnaaedes Tillæg til de timelønnede kvindelige Arbejdere, ligesom der opnaaedes visse Forbedringer for de akkordlønnede mandlige Arbejdere.

Overenskomsten, der skal træde i Kraft 1. April, afsluttedes under Forbehold af Organisationernes Godkendelse.

Snedkerforbundet i Danmark.
Overenskomstforhandlinger.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 20. Marts forhandledes om Snedkerforbundets Overenskomster.

I Mødet deltog Repræsentanter for Snedkerforbundet og Fællesforeningen af Danmarks Snedkermestre samt Hovedorganisationernes Repræsentanter.

Mødet var meget langvarigt og der forhandledes om de af Forbundet fremsatte Forslag om Ændringer og Forbedringer i Fagets Overenskomst.

Snedkermestrene havde stillet en Række Krav om Nedsættelse af Lønningerne.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, hvorefter Forhandlingerne om Fornyelse af Overenskomsten afbrødes.

Bogbinderforbundet i Danmark.
Overenskomstforhandlinger.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Dagene 19. og 20. Marts forhandledes om Fornyelse af Overenskomsten for Bogbinderforbundets Medlemmer.

I Mødet, som lededes af Repræsentanter for Hovedorganisationerne, deltog Repræsentanter for Bogbinderforbundet i Danmark, Bogbinderlauget i København og Provinsen og Københavns Papæskefabrikantforening.

Der opnaaedes Enighed om en Række Bestemmelser i Overenskomsten, hvorimod der i de lønmæssige og principielle Spørgsmaal ikke opnaaedes Enighed, hvorfor Forhandlingerne afbrødes.

Handskemagere hos Firmaet E. Jensen og Søn.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 21. Marts forhandledes om Overenskomstforholdene hos ovennævnte Firma.

I Mødet, der lededes af Repræsentanter for Hovedorganisationerne, deltog Repræsentanter for Handskemagerforbundet og Firmaet.

Paa Mødet opnaaedes Enighed om et Forslag til Fornyelse af Overenskomsten.

Tagpaparbejdernes Fagforening i København.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 21. Marts forhandledes om Grundlaget for Fornyelsen af den mellem Tagpaparbejdernes Fagforening og Tagpap- og Asfaltfabrikantforeningen bestaaende Overenskomst.

Paa Mødet, hvori Repræsentanter for Hovedorganisationerne deltog, opnaaedes ikke Enighed.

Skand. Sadelmager- og Tapetsererforbund
Overenskomstforhandlinger.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 18. Marts forhandledes om Overenskomsterne for Sadelmagere, Tapetserere og Bygningstapetserere.

I Mødet, der lededes af Repræsentanter for Hovedorganisationerne, deltog Repræsentanter for Forbundet, Sadelmager- og Tapetsererlauget, Centralforeningen af Sadelmagere og Tapetserermestre i Provinsen.

Paa Mødet forhandlede man om de særlige Forhold i Sadelmagerbranchen, om Tapetserernes og Bygningstapetserernes Overenskomstforhold. Der opnaaedes ikke Enighed om et Forslag, hvorefter Mødet afbrødes.

Den faste Voldgiftsret.

Sag Nr. 2054.

Frisørere hos Frisørmester Oskar Larsen, Thisted.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 13. Februar 1935 i Sag Nr. 2054 De samvirkende Fagforbund for Dansk Soignerings-, Toilet- og Sanitetsarbejderforbund mod Frisørmester Oskar Larsen, Eva-Salonen, Nørregade, Thisted.

Under denne Sag har De samvirkende Fagforbund for Dansk Soignerings-, Toilet- og Sanitetsarbejderforbund indklaget Frisørmester Oskar Larsen, Thisted, idet Indklagede paastaas kendt pligtig at overholde Fagets Overenskomst og til at betale en Bod efter Rettens Skøn.

Efter Klagernes Fremstilling har Indklagede, der indtil 1. April 1934 har staaet som Medlem af De danske Provinsers Barber- og Frisørforening, men stadig er bundet ved den gældende Overenskomst, fra nævnte Dato til ca. 15. November gjort sig skyldig i Underbetaling, idet han har aflønnet en Svend med 12 à 15 Kr. pr. Uge + Kost og Logi, medens Ugelønnen ifølge Overenskomsten er 48 à 50 Kr., hvorhos det er forbudt at yde Svendene Kost og Logi. Den skete Underbetaling opgøres for 33 Uger à 35 Kr. ugentlig til 1155 Kr. eller saafremt Kost og Logi, der ansættes til 23 Kr. ugentlig, regnes Indklagede til Gode, til 396 Kr. Endvidere har Indklagede overtraadt Reglerne om

Overarbejde, der efter Overenskomstens § 4 skal betales med et Tillæg af 33 pCt. til Timelønnen eller 1 Kr. 38 Øre pr. Time. Svenden har arbejdet 63 Timer pr. Uge og altsaa haft 15 Timers Overarbejde, der for det ovenfor anførte Tidsrum skulde have været betalt med ialt 683 Kr. 10 Øre. Herved er tillige overtraadt den Bestemmelse i Overenskomsten, hvorefter Overarbejde højst maa være 9 Timer pr. Uge.

Endelig har Indklagede gjort sig skyldig i Brud paa Reglerne for Behandling af faglig Strid, idet han har nægtet at indlade sig i Forhandling med Forbundet angaaende det paaklagede Forhold.

Da Indklagede, skønt lovlig stævnet, ikke har givet Møde under Sagen, vil der være at afsige Kendelse i Overensstemmelse med Klagernes Paastand, der her for Retten ikke gaar ud paa Efterbetaling af den for lidt betalte Løn, men paa Ikendelse af Bod.

Indklagede vil herefter for de begaaede Brud paa gældende Overenskomst være at ikende Bod, der vil være at bestemme til 800 Kr., hvorhos han vil være at tilpligte at overholde den for Faget gældende Overenskomst. Endelig vil Indklagede være at tilpligte at betale Sagens Omkostninger.

Kendelse:

Indklagede, Frisørmester Oskar Larsen, Thisted, bør overholde den for Faget gældende Overenskomst samt i Bod til Dansk Soignerings-, Toilet- og Sanitetsarbejderforbund betale 800 Kr.

Endelig betaler Indklagede Sagens Omkostninger med 200 Kr.

Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Kendelses lovlige Forkyndelse.

Sag Nr. 2063.

Arbejdsmænd hos Murermester N. Jensen, Sæby pr. Nakskov.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 22. Februar 1935 i Sag Nr. 2063: De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund mod Murermester Niels Jensen, Sæby pr. Nakskov.

Under denne Sag har De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund indklaget Murermester Niels Jensen, Sæby pr. Nakskov, for Brud paa indgaaet Overenskomst, idet Indklagede i den Anledning paastaas idømt en efter Rettens Skøn passende Bod.

Efter Klagernes Fremstilling blev der den 2. Juli 1934 mellem Indklagede og Arbejdsmændenes Fagforbund i Nakskov afsluttet en Overenskomst, gaaende ud paa, at Indklagede skal respektere den mellem Centralforeningen af Murermestre i Danmark og Dansk Arbejdsmandsforbund gældende Overenskomst. Indklagede har imidlertid derefter haft flere Folk i Arbejde ved Bygningsarbejde og aflønnet dem med 67 Øre pr. Time for 10 Timers Arbejde pr. Dag. Da Timelønnen efter nævnte Overenskomst er 105 Øre, er der saaledes udbetalt 38 Øre for lidt pr. Time, ligesom der for de 2 Overarbejdstimer intet Tillæg er betalt. Efter Klagernes Opgivende har 4 nærmere angivne Arbejdere derigennem faaet udbetalt tilsammen 400 Kr. 34 Øre for lidt; desuden skal 2 eller 3 andre Arbejdere være blevet underbetalt af Indklagede, uden at Beløbet har kunnet konstateres.

Medens Klagerne ikke paastaar Indklagede dømt til Betaling af det for lidt udbetalte Beløb, har de henstillet, at der tages Hensyn hertil ved Bodens Fastsættelse.

Da Indklagede, skønt lovlig stævnet, ikke har givet Møde under Sagen, vil der være at afsige Kendelse i Overensstemmelse med den af Klagerne nedlagte Paastand, der stemmer med deres mundtlige Fremstilling, mod hvilken intet er fundet at erindre, saaledes at Boden vil kunne bestemmes til 500 Kr.

Indklagede vil derhos være at dømme til at betale Sagens Omkostninger.

Kendelse:

Indklagede, Murermester Niels Jensen, Sæby pr. Nakskov, bør i Bod til Dansk Arbejdsmandsforbund betale 500 Kr. Indklagede bør derhos betale Sagens Omkostninger med 200 Kr.

Det idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Kendelses lovlige Forkyndelse.

Adressefortegnelse

over

Arbejdernes lokale Fællesorganisationer.

Aabenraa: Johs. Weis, Svinget 12.
Aalborg: Cigarmager M. Willumsen, Schleppegrellsgade 63.
Aarhus: Leonhard Hansen, Sønder Allé 19, 1.
Aars: Slagteriarbejder Chr. Jensen, Tingvej 4.
Als, Nørre og Søndre Herred: Overgendarm C. H. Christensen, Skovby St., Als.
Assens, Fyn: Laur. Petersen, Ramsherred 47.
Assens pr. Mariager: Emil Nielsen, »Dania«, Assens pr. Mariager.
Ballerup: J. Chr. Jørgensen.
Bogense: Arbejdsm. Valdemar Jørgensen, Kirkestræde 38.
Brabrand: Hans Arildskov, Præstevangen.
Brande: Johs. Nielsen, Vejlevej 40.
Broager: Knud Jacobsen, Nybøl.
Brønderslev: Slagteriarbejder Ludvig Johansen, Algade 33.
Ebeltoft: A. Kruse.
Esbjerg: Cigarmager Rasmus Nielsen. Ingemannsallé 46.
Faaborg: A. Nørrelund, Odensevej 24.
Fakse: Jens Larsen, Nordgaardsvej.
Fredericia: Forretter Marius Nielsen, Dronningensgade 28.
Frederikshavn: J. P. Jensen, Fiskergade 10.
Frederikssund: Skibstømrer H. Broch, Roskildevej 17.
Frederiksværk: Montør Sv. Aa. Bram, Nørreg. 54.
Glamsbjerg: Jens Juul Pedersen.
Glostrup, Taastrup og Omegn: H. Ejlersen, Social-Demokratens Ekspedition.
Graasten og Omegn: Banenæstformand E. Hjortkilde, Graasten.
Gram og Omegn: Michael J. Warming, Gram St.

Grenaa: Gasværksarbejder Rasmus Jensen, Grønland 35.
Grindsted og Omegn: Mads Chr. Madsen, Præstevænget.
Græsted, Maarum og Omegn: Arbejdsmand Aksel Knudsen, Esbønderup Skovhuse pr. Esrom.
Gørlev: Vejer O. Jacobsen, Sønder Allé.
Haarlev og Omegn: Husmand Niels Olsen, Himlingøje pr. Vallø.
Haderslev: Peter Mortensen, Clausensvej 4.
Hadsten: Tømrer H. Eriksen, Aagade.
Hadsund: Ejvind Jensen, Jacob Møllersgade 7.
Hammel: A. Jacobsen, Vadstedvej.
Haslev: Maler C. Christensen, Jernbanegade 6.
Helsingør: Portør Vald. Berthelsen, Stengade 37.
Herløv-Hjortespring: Forstander A. Horsens, Møllegaarden, Hjortespring.
Herning: Kedelpasser J. Krohn Jensen, Vesterg. 40.
Hillerød: Snedker Chr. P. Larsen, Hjortholmsv. 12.
Hinnerup: Købmand Anton Jensen.
Hjerm: Joh. Christensen.
Hjørring: Arbejdsmand Asger Larsen, Bidstrupvej.
Hobro: Jens Sørensen-Borup, Adelgade 46.
Holbæk: Maskinsnedker J. P. L. Jensen, Fasanv. 9.
Holeby: Arbejdsmand Jørgen Halvorsen, Gl. Holeby, Lolland.
Holstebro: Cigarsorterer Poul Nielsen, Nordvestvej 1.
Hornslet: Tømrer Chr. M. Andreasen, Hornslet.
Horsens: Snedker P. Andersen, Jyllandsgade 37.
Højer og Omegn: Overportør A. Jensen, Storegade 5, Højer.
Hørsholm: F. Nielsen, Nordsjællands Social-Demokrat.
Kalundborg: Kedelpasser P. Oluf Pedersen, Slagelsevej 32 F.
Kauslunde og Gamberg Sogne: Johs. Larsen, Kauslunde St.
Kerteminde: Former C. Adolfsen.
Kjellerup: Aksel Johansen, Torvet 8.
Kolding: Væver Ejner Christensen, Stjelbjergallé 28.
Korinth: Arbejdsm. Karl Rasmussen, Bremerhus.
Korsør: Remisearbejder Emil Andersen, Kählersvej 19.
København: Robert Nielsen, Rosenørnsallé 14, 1.
Køge: R. Pedersen, Østre Sandmarksvej 18.
Langaa: Arbejdsmand S. Fillipsen, Randersvej, Langaa St.
Lemvig: Lagerforvalter Søren Petersen, Vasen.
Lyngby: Axel Olsen, Sorgenfrivej 4.
Løgstør: L. Chr. Jensen, Teknisk Skole.
Maribo: Axel S. Nielsen, Skimmingegade 43.
Marstal: Handelsmand Rich. Mathiesen, Strandstræde.
Middelfart: Maskinarbejder Niels Haslund, Blindebomsvej.
Mørke: S. Skjoldborg.
Nakskov: Klejnsmed Harald Hansen, Rødbyvej 55.
Nibe: Kedelpasser P. Offersen.
Nyborg: Maskinarbejder Otto Johansen, Aarsleffsgade 4.
Nybøl: Knud Jacobsen.
Nykøbing F.: Cigarmager J. C. Jensen, Søvej 76.
Nykøbing M.: Væver C. Wendelin, Ringegade 2.
Nykøbing S.: Tømrer Sofus Larsen, Nordvestvej 9.
Næstved: Repræsent. R. Calum, Hvedevænget 22.
Nørre Aaby: Maskinarbejder Chr. Fabrin.
Nørresundby: Hans Chr. Nielsen, Vestergade 1.
Odder: Arbejdsmand Einer Astrup, Kildegade 25.
Odense: J. Vilh. Werner, Kongensgade 65.
Præstø: Chauffør Svend Madsen, Skiblinge pr. Præstø.
Randers: Alfred Andersen, Fabersvej 20 A.
Ribe: Arbmd. Niels J. Johansen, Præstegade 390.
Ringe: Tømrer A. Johansen, Villavej.
Ringkøbing: Rasmus Hansen, Østerstrandgade 14.
Ringsted: Bagersvend V. Eliasen, Nørregade 37.
Roskilde: A. Kruse, Vestergade 38.
Rudkøbing: Maskinmester Oscar Jørgensen, Nørrebro 90.
Ry St.: Søren Kr. Nielsen, Knudsvej, Ry St.
Rødby: Snedker Herman Petersen, Rødby Havn.
Rønne: Bager Vald. Mogensen, Myregade 1.
Sakskøbing: Maskinarb. Peter Larsen, Maribovej.
Silkeborg: Carl Jensen, Solbakkevej 1.
Sindal: Arbejdernes Fællesorganisation.
Skagen: Skibstømrer N. S. Nielsen.
Skanderborg: Arbmd. Niels J. Nielsen, Adelgade 6.
Skelskør: Aksel Carstensen, Vestergade 14.
Skive: Snedker C. M. Christiansen, Møllegade 4.
Skjern: Arbejdsm. Martin Christensen, Kongevej.
Skærbæk: Portør J. C. Andersen.
Slagelse: Kontorbestyrer Andr. Pedersen, Løvegade 42.
Sorø: Havearbejder Chr. Rasmussen, Ingemannsvej 7.
Stege: Hans Viggo Günther, Langgade 47.
Storehedinge: Chr. Stougaard, Chr. Richtersgade 6.
Struer: Arbejdsmand M. Winther, Holstebrovej 16.
Stubbekøbing: Arbejdsmand Hans Peter Løjmand, Carlsfeldtvej 2.
Svendborg: Cigararbejder F. Jensen, Posthusvej.
Søllerød Sogn: Murer Rasmussen, Søllerød pr. Holte.
Sønderborg: Anders Andersen, Goethegade 22.
Taarnby Kommune: Arbejdsmand Richard Ludwig, Saltværksvej 68, Kastrup.
Thisted: Arbmd. Chr. Iversen, Østerbakken 24.
Thureby: Frederik Nielsen, Stationsvej.
Trustrup: Landpostbud P. J. Petersen, Trustrup Station.
Tønder: S. H. Madsen, Søndergade 30, 2.
Tørring: L. Christensen, Frederiksborg.
Varde: Skrædder J. Olesen-Nielsen, Storegade 6.
Vejen: M. C. Brosbøll, Plantagevej 5.
Vejle: H. Bressendorf, Dalgade 17, 1.
Vemb: Andreas Andersen.
Viborg: Blikkensl. Axel Poulsen, Nørregade 5, 1.
Viby J.: Skolebetjent Jens Olsen, Rosenvang pr. Aarhus.
Vordingborg: Arbm. Otto Pedersen, Nyraad 8, Nyraad St.
Vraa: Harald Christensen, Møllevej.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 19 * KØBENHAVN DEN 15. APRIL 1935 * 31. AARGANG

Overenskomstsituationen.

Siden vor sidste Oversigt over Overenskomstsituationen er der saa at sige Dag og Nat blevet forhandlet i Forligsinstitutionen. Gennem en Deling af Arbejdet mellem Forligsmændene blev der tilmed sat yderligere Pres paa Mæglingen, men trods dette lykkedes det først den 8. ds. at faa samtlige Forhandlinger tilendebragt.

Der har lige til det sidste været Tvivl om, hvorvidt Forligsmændene i det hele taget vilde fremsætte Mæglingsforslag. Det viste sig nemlig under Forhandlingerne, at der i en Række Fag var saa stor Afstand mellem Arbejdsgivernes Tilbud og Fagforeningernes Krav, at Forligsmændene var betænkelige ved at stille Forslag. Af den Grund indkaldte Forligsmændene om Aftenen den 8. ds. Hovedorganisationernes Ledelse og Repræsentanter for enkelte Fag til en ny Drøftelse af Situationen, og ved disse Forhandlinger, der strakte sig over hele Natten, blev Stillingen forsaavidt klarlagt, som Forligsmændene tilkendegav at være indstillet paa Fremsættelse af Mæglingsforslag. Den 10. ds. Morgen blev samtlige interesserede Forbund samt de modstaaende Hovedorganisationers Repræsentanter tilsagt til Møde i Forligsinstitutionen til Gennemgang af de tekniske Enkeltheder i Forslagene, som derefter overraktes Repræsentanterne samme Dags Eftermiddag. — Det drejede sig om ialt 86 Mæglingsforslag omfattende 218 Overenskomster. Samtidig udsendte Forligsmanden følgende officielle Meddelelse:

De i Forligsinstitutionen den 19. Marts paabegyndte Forhandlinger vedrørende Overenskomstsituationen sluttede Onsdag Kl. 18 med Fremsættelse af 86 Mæglingsforslag. Forligsmanden har ikke ment at kunne give Tilladelse til Offentliggørelse af Forslagene, og en saadan maa derfor ikke finde Sted.

Parternes Svar skal foreligge Onsdag den 24. April Kl. 14.

Fra De samvirkende Fagforbunds Side blev der rettet en indtrængende Anmodning til Forligsmanden om at tillade Mæglingsforslagenes Offentliggørelse, og denne lovede ogsaa at overveje Henstillingen, men som det fremgaar af den fremsendte Meddelelse, har han altsaa ikke ment at kunne efterkomme dette Ønske. Vi kan derfor ikke komme ind paa en nærmere Omtale af Forslagenes Indhold, men maa indskrænke os til at oplyse, at de stillede Mæglingsforslag, der omfatter alle i Februar, Marts, April og Maj udløbende Overenskomster, skal betragtes som en Helhed, saaledes at der kun kan være Tale om samlet Vedtagelse eller Forkastelse. Saa godt som uden Undtagelse fornyes alle Overenskomster for et Aar fra deres Udløbstid at regne. For nogle Fag er det uforandret Forlængelse af de gamle Overenskomster, i en Række andre Fag er der specificerede Ændringer i de enkelte Forslag. Det i Forhold til tidligere Aar store Antal Mæglingsforslag er et Bevis for, at der i Aar er taget langt større Hensyn til de enkelte Fags Ønsker om at faa en Del særlige Forhold rettet.

Forligsmandens Forbud mod Mæglingsforslagenes Offentliggørelse tager selvfølgelig kun Sigte paa at forhindre en offentlig Omtale og Drøftelse af disse. — Indenfor de interesserede Forbund vil Medlemmerne naturligvis blive gjort bekendt med Forslagenes Indhold, saaledes at de paa Grundlag heraf kan tage Stilling dertil, enten dette nu sker direkte gennem Urafstemning eller indirekte gennem de valgte Repræsentanter.

D. s. F.s Forretningsudvalg indkaldte allerede samme Aften Repræsentantskabet til Møde den 13. April i »Folkets Hus« paa Enghavevej.

Paa Mødet redegjorde Formanden, Vilh. Nygaard, for hele Overenskomstsituationen, de førte Forhandlinger og for de fremsatte Mæglingsforslags Indhold.

Efter Formandens Beretning udspandt der sig en Diskussion, der afsluttedes med Vedtagelsen af følgende Beslutning, som vedtoges med alle mod 14 Stemmer:

»Repræsentantskabet tager den aflagte Beretning om indeværende Aars Overenskomstsituations Forløb til Efterretning, og ønsker, efter at være gjort bekendt med det af Forligsinstitutionen stillede Mæglingsforslag af 10. April 1935, at udtale følgende:

De senere Aars økonomiske Krise har foranlediget Arbejdsgiverforeningen til Gang paa Gang at fremsætte Krav om betydelige Lønreduktioner, og overfor dette Krav har Fagforbundene igennem Aarene maattet koncentrere sig om at tilbageslaa disse Angreb og gennemføre Overenskomsternes uændrede Forlængelse. Der er derfor nu forløbet flere Aar siden de enkelte Fags Overenskomster er blevet gennemforhandlede og bragt i Overensstemmelse med Produktionens og Tidens Udvikling, hvorfor det var paakrævet, at der i indeværende Aar for adskillige Fag skete en Revision, ikke mindst med Henblik paa at faa hævet særlig lave Lønninger.

En saadan Tendens spores ogsaa i det foreliggende Forligsmandsforslag, men baade forsaavidt angaar de Fag, hvor Forslaget, trods Krav om Forbedringer, kun gaar ud paa uforandret Forlængelse, og forsaavidt angaar de Fag, hvor der i nogen Grad er gennemført Forbedringer for Arbejderne, gælder det, at Fagforbundene ikke kan føle sig tilfredsstillede med det foreliggende Mæglingsforslag.

Imidlertid indser Repræsentantskabet meget vel de Vanskeligheder, der for Tiden er tilstede for at bringe samtlige Overenskomstforhold i fuld Overensstemmelse med vore Krav, og er af den Formening, at en ødelæggende Arbejdskamp ikke heller vil være det rette Middel i saa Henseende. Repræsentantskabet formener derfor, at en saadan bør undgaas, og anbefaler de af Mæglingen omfattede Organisationer at vedtage Forslaget.«

Repræsentantskabets Beslutning er ikke afgørende, idet hvert Forbund er frit stillet med Hensyn til Mæglingsforslagets Vedtagelse eller Forkastelse. Men det er givet, at Repræsentantskabets Stilling til Mæglingsforslagene som Helhed, dets nøgterne Overvejelser af de Grunde, der taler for deres Vedtagelse, samt dets objektive Bedømmelse af hele den foreliggende Situation vil være af Betydning, naar de tilsluttede Forbunds Medlemmer skal træffe den endelige Afgørelse.

Ud fra sin ærlige Overbevisning anbefaler D. s. F.s Repræsentantskab at tiltræde Mæglingsforslagene, ikke fordi de fuldt ud imødekommer alle berettigede Krav, men fordi der i denne Omgang er opnaaet, hvad der under de givne Forhold har været muligt at naa, og ud fra den Formening, at heller ikke en ødelæggende Storkonflikt, som faktisk fra ingen Side ønskes i den nuværende for vort Land saa vanskelige økonomiske Situation, vilde give Arbejderne større Fordele. Derfor bør man ved den nu foregaaende Afstemning ikke lade sig lede af den Betragtning, at Forslagenes Vedtagelse som Følge af Stemmernes Sammenlægning forud er sikret og man af den Grund trøstigt kan stemme imod for dermed at give Udtryk for sin Utilfredshed, men man bør tværtimod stemme under fuldt Ansvar overfor ikke blot sit eget Fag, men overfor alle Fag, som omfattes af Mæglingsforslagene, og under Hensyntagen til den samlede Bevægelses Interesser.

---

1. Maj-Manifest fra Den internationale faglige Central.

Til Arbejderne i alle Lande.

I de senere Aar har det kapitalistiske Styres politiske og økonomiske Krise styrtet Verden ud i et Kaos og Anarki, der stiger Dag for Dag. Elendigheden rammer alle Arbejdende uden Forskel. Angst og Fortvivlelse bemægtiger sig Befolkningens brede Masser, Haandens og Aandens Arbejdere, der forgæves søger en Beskæftigelse.

Den forfærdende Krigsfare, som man siden Rædslerne i Aarene fra 1914 til 1918 troede overvundet for bestandigt, beskæftiger paany alle Sind. Vi befinder os midt i et almindeligt Rustningsvæddeløb. De sidste internationale Tildragelser, som med dyb Alvor brutalt aabenbarer den nuværende Situation for den offentlige Mening Verden over, betyder en umiddelbar Trudsel mod Freden.

Overalt kæmper Ofrene for det økonomiske Kaos, det nationalistiske Vanvid og det kapitalistiske Barbari en bitter Kamp mod de Ansvarlige, mod Udnytterne af Elendigheden, mod dem, der drager Fordel af Krigen, og mod de fascistiske Diktatorer.

Den organiserede Arbejderstand befinder sig som altid i Spidsen for dette vældige Slag, hvis Udfald er afgørende for Menneskehedens Frigørelse. Lidenskabeligere og bitrere end nogen Sinde før kæmper den for sine Maal og fejrer i Pagt hermed Arbejdets, Frihedens og Fredens store Højtidsdag. De Symboler, som nu snart gennem 50 Aar har besjælet og ledet dens Kamp, styrket dens Energi og hævet dens Offervillighed, bliver mere end før den grundlæggende Løsning, der vil redde Menneskeheden.

Alle andre Lag af den arbejdende Befolkning i alle Lande, de Intellektuelle, Arbejderne og Bønderne, som Krisen uden Forskel ruinerer, bliver sig stadig mere den Kendsgerning bevidst, og for hver Dag oprøres de aandeligt skarpere mod det kapitalistiske Herredømme og den despotiske Fascisme. Stadig større Mængder forbereder sig paa at slutte sig sammen med de organiserede Arbejdere i deres Kamp for fælles Befrielse.

For den kampprøvede Arbejderklasse gælder det saavel om at udvikle og skærpe dette Kampmod som om at vække og mobilisere al Energi for den praktiske og opbyggende Aktion, til Virkeliggørelse af det store Værk for Menneskehedens Redning og Fornyelse.

I alle Lande maa og skal enhver, der er besjælet af god og ærlig Vilje, vindes for et ideelt Samfund, hvis Grundpiller er: Arbejde, Frihed, Retfærdighed og Fred. 40-Timers Ugen, som er den første Etape for den sociale og økonomiske Fornyelse, skal bidrage til at skabe Arbejde til alle paa Grundlag af genoprettet Frihed og Retfærdighed.

Derpaa beror Freden og Lykken for hele Menneskeheden.

Vort Raab skal lyde: Intet Diktatur! Ingen Rustninger! Ingen Krig!

Lad os styrke Demokratiet og den internationale Solidaritet, den eneste Borgen for Frihed og Fred.

Bestyrelsen for
Den internationale faglige Central.

Den faste Voldgiftsrets 25 Aars Jubilæum.

Den 12. April var det 25 Aars Dagen for Oprettelsen af Den faste Voldgiftsret og Forligsinstitutionen, idet Lovene om Den faste Voldgiftsret og Statens Forligsmand i Arbejdsstridigheder traadte i Kraft samtidig. Jubilæet fejredes ved en lille Højtidelighed paa Raadhuset, der overværedes af Rettens Dommere, Dommer-Suppleanter, Forligsmændene og Repræsentanter for Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund. Ved den Lejlighed afslørede Rettens Formand, Højesteretsdommer Topsøe-Jensen, et af de to Hovedorganisationer i Fællesskab skænket Maleri af Rettens første Formand, afdøde Nationalbankdirektør, Dr. jur. Carl Ussing.

— — — —

Storkonflikten i 1899 afsluttedes med det bekendte Septemberforlig, og ved Punkterne 1 og 2 i dette Forligs Slutningsbestemmelser skabtes der en særlig Domstol, Den permanente Voldgiftsret, for Afgørelse af Tvistigheder mellem Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationerne vedrørende Forligets Forstaaelse. Denne Ret, der bestod i 10 Aar, var Forløberen for den nu bestaaende faste Voldgiftsret.

I Sommeren 1908 traadte Litograferne i Strejke for at gennemføre Forhøjelse af Lønnen og Forkortelse af Arbejdstiden. Arbejdsgiverne svarede med en Lockout overfor Arbejderne i de grafiske Fag, hvorpaa Typograferne standsede Arbejdet ved Dagbladene. I Anledning af denne Konflikt og samtidige Arbejdskonflikter i andre Fag varslede Arbejdsgiverforeningen Storlockout, men Konflikten bilagdes den 17. August ved et af den daværende Indenrigsminister Sigurd Berg stillet Mæglingsforslag, der bl. a. indeholdt den Bestemmelse, at der mellem Hovedorganisationerne nedsættes et Fællesudvalg, for paa Grundlag af indvundne Erfaringer at forhandle saavel om de foreliggende Forslag angaaende Voldgiftsdomstol som om Bestemmelser til Forebyggelse af Lockout eller Strejke, Mægling under Konflikt etc.

Frugterne af dette Udvalgs Arbejde blev Loven om Den faste Voldgiftsret, Norm for Regler for Behandling af faglig Strid samt Forligsmandsloven. Nævnte Love traadte som allerede sagt i Kraft den 12. April 1910.

Loven om Den faste Voldgiftsret fastsætter Rettens Virksomhedsomraade, der omfatter Fortolkning af Septemberforligets Bestemmelser, Paadømmelse af Overenskomstbrud og Brud paa Mæglings- og Voldgiftsregler etc. De af Retten afsagte Domme er endelige og kan altsaa ikke appelleres. Voldgiftsretten har hidtil behandlet over 2000 Sager, hvoraf dog en stor Del er blevet forligte eller trukken tilbage ved de forberedende Retsmøder.

Medens Den faste Voldgiftsret saaledes skal afgøre opstaaende *Retsstrider*, er det Forligsinstitutionens Opgave at mægle i *Interesse*stridigheder. De aarlige Overenskomstbevægelser, der i høj Grad interesserer hele Offentligheden, fordi en Storkonflikt altid griber dybt ind i Erhvervslivets Forhold, bevirker, at Forligsinstitutionen træder mere i Forgrunden end Den faste Voldgiftsret, hvis Virksomhed væsentlig berører de nærmest interesserede Parter. Men begge Institutioner er et Led i den Retsordning, Lovgivningsmagten i vort Land har skabt for at forhindre Arbejdskampe, som ganske vist ikke altid kan undgaas, men som alle — ogsaa Arbejderne — er interesserede i at begrænse til det mindst mulige.

Der har i Tidens Løb været rejst en Del Kritik mod Den faste Voldgiftsret, og man har fra Fagoppositionens Side fremstillet det saaledes, som om der gennem Septemberforliget og Oprettelsen af Den faste Voldgiftsret er blevet paatvungen Fagforeningerne en Retsordning, der er til Skade for Arbejderne og forhindrer en effektiv Varetagelse af deres Interesser. Heroverfor er det paa sin Plads at henvise til, at Fagforeningerne aldeles ikke er Modstander af en saadan faglig Retsordning, men tværtimod fra første Begyndelse er gaaet ind for en voldgiftsretslig Behandling af faglige Stridsspørgsmaal. Efterhaanden som den mere tilfældige Fastsættelse af Løn- og Arbejdsvilkaarene i de enkelte Bedrifter gav Plads for overenskomstmæssige Aftaler gældende for alle Virksomheder indenfor samme Fag, opstod der ganske naturligt en vis Trang til en Instans til Bilæggelse af eventuelle Stridsspørgsmaal, saaledes at den Tids talrige Smaakampe kunde undgaas. Af den Grund oprettede Typograferne, Cigarmagerne og Bygningssnedkerne allerede i 1875 faglige Voldgiftsretter, der dog som Følge af Organisationernes løse Form ikke havde nogen lang Levetid, men de var i hvert Fald Udtryk for, at Arbejderne allerede dengang var klar over Nødvendigheden af at skabe en vis Plan og Orden i Arbejdsforholdet. Den skandinaviske Arbejderkongres i Gøteborg 1886 tog ligeledes Stilling til Spørgsmaalet om Voldgiftsretter og vedtog herom en Resolution, der udtalte, at »da det selvfølgelig er i Samfundets Interesse, at Stridigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere saa vidt muligt bilægges ad fredelig Vej, tilraader Kongressen Oprettelse af faglige Voldgiftsretter, valgt af Arbejdernes og Arbejdsgivernes Organisationer«.

Vi ser saaledes, at der fra første Færd indenfor Fagbevægelsen har været Forstaaelse af Nødvendigheden for faste retslige Normer til Undgaaelse af unødige Konflikter. Fagforeningerne har alle Tider haft Karakter af Kamporganisationer, men har samtidig aldrig lagt Skjul paa, at de ikke ønsker Kamp for Kampens Skyld, men foretrækker en fredelig Ordning i alle Tilfælde, hvor dette er forenelig med Medlemmernes Interesser. Da det bestaaende Overenskomstsystem nødvendiggør en Retsinstitution til Afgørelse af Retsstridigheder mellem Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationerne,

er det selvsagt af største Vigtighed, at Arbejderne og deres Organisationer kan øve en direkte Indflydelse paa Den faste Voldgiftsrets Afgørelser paa ganske anden Maade, end dette vilde være muligt overfor de almindelige Domstole.

— — — —

Rettens Sammensætning skal ske ved Valg, foretaget af de to Hovedorganisationer, som hver vælger 3 Dommere, hvoraf den ene skal være uddannet Jurist, og desuden vælges 8 Dommer-Suppleanter fra hver Side.

De valgte Dommere vælger for et Aar ad Gangen Rettens Præsidium, det vil sige Rettens Formand og Næstformand, som enkeltvis beklæder Formandspladsen, naar Retten fungerer. For Tiden har Retten følgende Sammensætning:

Formand: Højesteretsdommer V. Topsøe-Jensen.

Næstformand: Professor jur. Oluf H. Krabbe, Højesteretsdommer Petrus Bülow og Landsretsdommer Johannes Scharling.

Faste Dommere: Direktør for Københavns Skattevæsen V. Buhl (S.), Højesteretssagfører C. B. Henriques (Ag.), Ingeniør Einar Jørgensen (Ag.), Formand for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund Johs. Kjærbøl (S.), Direktør Otto Meyer (Ag.), Formand for Snedkerforbundet i Danmark Martin Petersen (S.).

Suppleanter: Direktør C. A. Andersen (Ag.), Ingeniør R. G. Andersen (Ag.), Sekretær i Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund Vilh. Christensen (S.), Landsretssagfører Fr. Dalgaard (S.), Kontorchef Hjalmar Elmquist (Ag.), Forretningsfører for Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund Julius Hansen (S.), Fabrikant E. F. Jacob (Ag.), Kasserer for De samvirkende Fagforbund Hans Jacobsen (S.), Overretssagfører L. Jessen (S.), Formand for De samvirkende Fagforbund Vilh. Nygaard (S.), Sekretær i Dansk Arbejdsmandsforbund Robert Nielsen (S.), Oldermand Claus J. Olsen (Ag.), Forretningsfører Th. Petersen (S.), Vognmand C. N. Steenbjerge (Ag.), Grosserer Hans H. Sthyr (Ag.), Overretssagfører Johs. Vibe-Hastrup (Ag.).

Sekretær: Kommunalrevisor, Overretssagfører E. Steincke.

Forligsinstitutionens nuværende Sammensætning er som følger: Amtmand V. Topsøe, Formand, Vandbygningsinspektør Poul Sørensen og Direktør E. Drejer. Forligsmændenes Stedfortræder er Landsdommer F. Pihl.

Højesteretsdommen i »Vølund"-Sagen.

Det er flere Aar siden, Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund første Gang søgte at faa oprettet en Overenskomst for det hos A/S »Vølund« beskæftigede Kontorpersonale. Straks efter Forbundets Indmeldelse i De samvirkende Fagforbund i Oktober 1932 overgaves Sagen til D. s. F., der søgte Forhandling med Arbejdsgiverforeningen; men denne meddelte, at A/S »Vølund« ikke ønskede at oprette en kollektiv Overenskomst og at dette stemmede overens med det Ønske, der var til Stede hos Arbejdsgiverforeningens øvrige Medlemmer. Efter en Del Forhandlinger mellem D. s. F., Handels- og Kontormedhjælperforbundet og de Forbund, der havde Medlemmer beskæftiget i Virksomheden, enedes man om at afvente et gunstigere Tidspunkt for Iværksættelse af en Aktion, hvad der dog ikke skulde betyde, at Sagen skulde standses, forinden der var opnaaet en tilfredsstillende Ordning.

Den 17. Maj 1934 anmodede Forbundet D. s. F. om at genoptage Sagen, og i den Anledning vedtog D. s. F.s Forretningsudvalg enstemmigt at yde Handels- og Kontormedhjælperne den til Gennemførelse af Kravet om Oprettelse af kollektiv Overenskomst med A/S »Vølund« nødvendige Støtte, herunder at anbefale de interesserede Forbund eventuelt at tage Del i en Sympatiaktion.

Forbundet fremsendte derefter 1. Strejkevarsel overfor A/S »Vølund« og D. s. F. 1. Varsel om Sympatistrejke. Arbejdsgiverforeningen protesterede imod Varslernes Lovlighed under Henvisning til, at der mellem A/S »Vølund« og de dér beskæftigede Handels- og Kontormedhjælpere var truffen Enkeltmandsaftaler, der indeholdt et gensidigt Opsigelsesvarsel paa 3 Maaneder til den 1. i en Maaned. Da saaledes efter Arbejdsgiverforeningens Mening selve Hovedstrejken var ulovlig, maatte naturligvis ogsaa en Understøttelse af Strejken være ulovlig. Hverken Forbundet eller D. s. F. tog dog denne Protest til Følge, men fremsendte 2. Varsel om Strejke, henholdsvis Sympatistrejke, der skulde træde i Kraft den 7. August.

Sagen indtraadte imidlertid i et nyt Stadium derved, at A/S »Vølund« udtog Stævning i Sagen om Lovligheden af Forbundets Aktion overfor Selskabet for Sø- og Handelsretten. I den Anledning henstilledes det til Forbundet og D. s. F. om at udsætte Aktionen, indtil Rettens Afgørelse forelaa, og denne Anmodning blev efterkommet.

Sø- og Handelsrettens Dom, der afsagdes den 16. August, afviste Sagen, der henvistes til Afgørelse for Den faste Voldgiftsret. Firmaet appellerede denne Dom til Højesteret, og med Henblik herpaa indgik Forbundet paa at udsætte den varslede Strejke, indtil Sagen var endelig afgjort for Retten. Højesteret tilbageviste Sagen til Realitetspaakendelse i Sø- og Handelsretten, hvis Dom gav A/S »Vølund« Medhold og fastslog, at der skulde gives 3 Maaneders Varsel. Denne Dom blev af Forbundet igen appelleret til Højesteret, der afsagde Dom i Sagen den 3. April.

Paa Grund af denne Doms principielle Betydning gengiver vi den nedenstaaende i dens fulde Ordlyd:

»Som Medlem af en under Dansk Arbejdsgiverforening hørende Organisation er Indstævnte underkastet Septemberforligets Bestemmelser i Forholdet til de i Virksomheden beskæftigede Personer, der er Medlemmer af en under De samvirkende Fagforbund hørende Organisation og derfor ogsaa i Forholdet til Appellanterne, efter at *Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund* har indmeldt sig i De samvirkende Fagforbund.

Bestemmelserne i Septemberforligets Punkt 2 angaaende Berettigelsen til med visse Varsler at dekretere eller

godkende Arbejdsstandsning maa efter sit Indhold og den hele — ved Forliget fastlagte Ordning, naturligt forstaas saaledes, at de Opsigelsesvarsler, der i øvrigt gælder mellem Parterne, bortfalder i Tilfælde af en efter Septemberforligets Regler lovligt varslet Arbejdsstandsning, og der findes ikke for den heromhandlede Arbejdergruppes Vedkommende at foreligge saadanne særlige Forhold, der gør Bestemmelserne uanvendelige, hvorved ogsaa kan anføres, at dens Arbejde omfattes af § 17 i Lov Nr. 536 af 4. Oktober 1919 om Den faste Voldgiftsret.

Herefter, — og idet bemærkes, at det i Tilfælde af Tvistighed henhører under Den faste Voldgiftsret at afgøre, hvorvidt visse af Appellanterne kan sidestilles med de i Septemberforligets § 5 omtalte Formænd eller Arbejdsledere, vil Appellanterne være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale til Appellanterne med Kr. 800,00.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund, bør for Tiltale af Indstævnte A/S »Vølund« i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanterne med Kr. 800,00.

Det idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Afsigelse.

Højesteret slaar altsaa i sin Dom fast, at Handels- og Kontormedhjælperne har Ret til efter Septemberforligets Bestemmelser at etablere Strejke paa lige Fod med de i en Virksomhed beskæftigede andre Arbejdere, d. v. s. at A/S »Vølund« som Medlem af Arbejdsgiverforeningen og Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund som Medlem af D. s. F. er underkastet Septemberforliget. Dommen betyder en stor Sejr for Forbundet, hvis Medlemmer med Hensyn til de organisationsmæssige Rettigheder nu stilles lige med de øvrige fagorganiserede Arbejdere, og man maa herefter forvente, at Arbejdsgiverforeningen endelig opgiver sin Modstand mod Oprettelse af kollektive Overenskomster for Handels- og Kontorpersonalet, og paa normal Maade vil forhandle om en Ordning af deres Løn- og Arbejdsvilkaar. Den betyder tillige en Anerkendesle af Formaalstjenligheden af Forbundets Indmeldelse i D. s. F., uden hvis Støtte dette Resultat ikke vilde være opnaaet.

I Anledning af »Vølund«-Dommen har Hovedbestyrelsen for Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund fremsat følgende officielle Udtalelse:

Hovedbestyrelsen for Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund samlet til Møde i København den 9. April 1935 tager med Tilfredshed Højesterets Dom af 3. April 1935 i »Vølund«-Sagen til Efterretning og bemyndiger Forretningsudvalget til i Samraad med De samvirkende Fagforbund at foretage de til Opnaaelse af Overenskomst med Aktieselsekabet »Vølund« nødvendige Foranstaltninger.

Gennem Højesterets-Dommen er det tydeligt og klart fastslaaet, at Handels- og Kontormedhjælperne ved Medlemsskab af Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund ikke kan unddrages den Organisationsret og Forhandlingsret, der tilkommer de under De samvirkende Fagforbund staaende Organisationer, og der er dermed slaaet en forsvarlig Pæl igennem de hidtil fra Principalside fremsatte Udtalelser om, at Medhjælperne som »særlig betroede« Medarbejdere skulde være afskaarne fra gennem faglig Sammenslutning at gøre en Indsats for Opnaaelse af bedre Løn- og Arbejdsvilkaar.

Hovedbestyrelsen betoner dog, at det vedblivende er Forbundets Ønske i videst mulig Udstrækning at undgaa aaben Kamp og i Stedet gennem fredelig Forhandling at naa frem til overenskomstmæssige Aftaler med Principaler og Principalsammenslutninger, og idet man forventer hos Arbejdsgiverne at finde en tilsvarende Forstaaelse, udtaler man sin Villighed til at medvirke hertil i den Udstrækning, dette er foreneligt med Medlemmernes Interesser.

I Konsekvens af Dommen opfordrer Hovedbestyrelsen Handels- og Kontormedhjælperne Landet over til at tilslutte sig deres faglige Organisation, repræsenteret i Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund, idet Mulighederne nu — som aldrig før — er til Stede for at gennemføre overenskomstmæssige Beskæftigelsesforhold for Medhjælpere.

Højesteret har ved sin Dom ryddet en af de mange Hindringer til Side, som møder vore Standsfæller i Arbejdet for at opnaa social Anerkendelse og faglig Medbestemmelsesret, men uden Medhjælpernes egen Indsats — i første Række som Medlemmer af Organisationen og dernæst ved at stille Krav om dennes Medvirkning til at skabe ordnede Levevilkaar — vil Dommen kun være af teoretisk Betydning.

Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund, hvis Medlemsstyrke siden Forbundets Indmeldelse i De samvirkende Fagforbund er øget med 50 pCt., vil ved sit fortsatte Arbejde for Medhjælperstandens faglige og økonomiske Højnelse medvirke til at udnytte de Muligheder, som Dommen har aabnet os, og paakalder hertil alle Handels- og Kontormedhjælperes Støtte.

Gennem Sammenhold og Solidaritet skal vi naa frem til det afgørende faglige Gennembrud for Medhjælperstanden. Det er en Æressag at være med i dette Arbejde. — Bliv derfor Medlem af Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund.

Hovedbestyrelsen for Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund.

RUNDSKUE

ARBEJDSLØSHEDEN. Den sidste Tids glædelige Nedgang i Arbejdsløshedstallet er fortsat i sidste Uge. Arbejdsdirektoratets sidste Opgørelse viser, at der den 5. April var indtegnet 81.424 arbejdsløshedsforsikrede arbejdsledige. Det er 2739 færre end Ugen forud og 17.383 færre end den tilsvarende Uge i forrige Aar.

Af de arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere var 20,8 pCt. tilmeldt som arbejdsledige, hvilket er 5,7 Points lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt i Fjor.

De ikke forsikredes Tal er gaaet ned med 946 til 16.979. Tallet paa samtlige arbejdsløse er dermed for første Gang i Aar gaaet ned under 100.000 arbejdsløse.

MANGEL PAA RAAVARER TIL INDUSTRIEN. I den senere Tid fremkommer der stadig hyppigere Meddelelser i Pressen, hvorefter denne eller hin Industri-

virksomhed har været nødt til at indskrænke Driften og afskedige Arbejdere paa Grund af manglende Valuta til Indkøb af Raastoffer. Den sidste Meddelelse af den Art gaar ud paa, at »Dansk Cykleindustri« i Slagelse, der er den eneste Fabrik her i Landet, der fabrikerer Cyklepumper og nu er oppe paa en Produktion af 700.000 Stkr. om Aaret, vil være nødsaget til at standse sin Virksomhed og afskedige sine 45 Arbejdere, da den ikke har kunnet faa Valutabevilling til Indkøb af Rør, der anvendes til Pumperne. En af Fabrikken forsøgt privat Vareudveksling, idet man vilde sende 100.000 Pumper til Holland, for hvilke der skulde leveres Raamaterialer, blev ligeledes afslaaet.

For Udenforstaaende er det selvfølgelig svært at bedømme Berettigelsen af disse Klager, men der findes som bekendt et Valuta-Ankenævn til Behandling af saadanne Sager, hvor ogsaa Fagforeningerne er repræsenteret, og vi er ganske overbevist om, at dette Nævn tager vidtgaaende Hensyn til Erhvervenes Interesser og gør alt for at fremskaffe den nødvendige Valuta til Indkøb af Raamaterialer til Industrien.

ENGROSPRISTALLET. Statistisk Departements Engrospristal for Marts viser en Nedgang paa 3 Points, hvad der desværre udelukkende skyldes Fald i Eksportpriserne. Pristallet for animalske Levnedsmidler er faldet fra 119 til 110 og for vegetabilske Levnedsmidler fra 100 til 99. Heroverfor staar et Prisfald paa Foderstoffer fra 112 til 105. Det stærke Prisfald paa Eksportartiklerne har bevirket, at Pristallet for Eksportvarer er gaaet ned fra 117 til 109, mens Pristallet for Importvarer kun er dalet fra 139 til 136.

DANMARKS HANDEL MED UDLANDET. I Samraad med Udenrigsminister Dr. P. Munch og Landbrugsminister Bording har Handelsminister Hauge nedsat det Udvalg vedrørende Handel med Udland, der nævntes i Folketingets Betænkning angaaende Valutaloven, som vedtoges den 11. December f. A.

Udvalgets Opgave er at følge Udviklingen af Danmarks økonomiske Forhold og med særlig Henblik paa Eksporten og Importen at gøre Indstilling angaaende Foranstaltninger, som af Udvalget anses for paakrævede eller hensigtsmæssige til Fremme af Danmarks Eksport.

Medlemmer af Udvalget er bl. a. Landstingsmand V. Buhl (S.) og Forbundsformand Johs. Kjærbøl.

Fra det tredje Rige.

1. Hvad bruges Arbejdsfrontens Millioner til?

Arbejdsfrontens Medlemmer faar aldrig forelagt noget Regnskab. De har ingen Kontrol med Anvendelsen af deres Kontingenter. De ved slet ikke, hvad der sker med deres Penge.

Nogle interessante Oplysninger er nu blevet bekendt i Udlandet gennem et Foredrag, Arbejdsfrontens Fører Dr. Ley i Marts Maaned holdt for de udenlandske Ambassadører og Gesandter samt Repræsentanter for den udenlandske Presse. Der har han nemlig ogsaa nævnt nogle summariske Tal om Arbejdsfrontens Finanser. De er ikke kommet frem i den tyske Presse, men i den udenlandske. Det er nu heller ikke ret meget, Hr. Ley har oplyst overfor Udlandet. Men selv de Par Tal, Hr. Ley nævnte, siger nok om det skamløse Bedrag overfor Arbejdsfrontens Bidragydere.

Dr. Ley meddelte, at Arbejdsfrontens Indtægter i Kontingenter andrager omtrent 300 Millioner Mark.

Udgifterne fordelte sig som følger:

Invalide- og Aldersrente samt anden Understøttelse	80	Mill.	Mark
Retshjælpskontorer	12	„	„
Folkesundhedskontorer	6	„	„
Faguddannelsen	40	„	„
Fagblade	18	„	„
Oplysning	18	„	„
Fagkonkurrence (»Berufswettkampf«)	4	„	„
»Kraft gennem Glæde«	20	„	„
Administrationsudgifter	70	„	„
Ferietilskud, Vinterhjælp, Folkets Teater o. s. v.	22	„	„
Sociale Indretninger i Bedrifterne...	8	„	„

Tallene belyser tydeligt Arbejdsfrontens Virksomhed. De 40 Mill. til Faguddannelsen er i Virkeligheden et Tilskud til Nazisternes Agitationsfond. Thi Faguddannelsen er et »verdensanskueligt, nazistisk Propagandaarbejde«.

Udgifterne til Folkssundhedskontorer, »Berufts-wettkampf«, Kraft gennem Glæde, Ferietilskud og sociale Indretninger i Bedrifter er i Virkeligheden Udgifter, der egentlig skulde udredes enten af Staten eller af Arbejdsgiverne.

Dermed viser det sig, at Kontingentet til Arbejdsfronten praktisk betyder en Forhøjelse af Lønskatten for Arbejderne, der skal tilvejebringe disse Millionbeløb.

Det, Arbejdsfronten yder til Medlemmerne, er altsaa kun en Brøkdel af Indtægterne, nemlig 80 Mill. i Renter og Understøttelse. De samvirkende tyske Fagforbund (A. D. G. B.), som kun havde en Fjerdedel af Arbejdsfrontens Medlemmer, ydede derimod i Understøttelse ikke mindre end 87 Mill., hvortil endnu kom 13 Mill. Mark til Strejkeunderstøttelse. De forhenværende tyske Fagorganisationer betalte altsaa pr. Medlem i almindelige Understøttelser 17,69 Mark plus 2,71 Mark i Strejkeunderstøttelse, medens Arbejdsfronten kun yder 4,70 Mark pr. Medlem.

Uhyre store er Arbejdsfrontens Administrationsudgifter. Efter Dr. Leys Meddelelser har man allerede nedsat dem i det nye Aar fra 150 Mill. til 70 Mill. Mark. Men ogsaa de 70 Mill., hvoraf de 54 Mill. Mark er Lønninger til Arbejdsfrontens Tillidsmænd, er et uhyrt stort Beløb.

De 32 Forbund i de forhenværende samvirkende tyske Fagforbund i Tyskland (A. D. G. B.) brugte til Administrationsudgifter kun en Brøkdel af dette Beløb. Deres samlede Udgifter androg mellem 10 og 11 Millioner. Men dengang havde de et stort Arbejde med at opfylde alle de store Opgaver. Fagforeningernes udstrakte Virksomhed krævede. Hermed har Arbejdsfronten intet mere at gøre. Den er kun Inkassationskontor for Kontingenterne. Trods dette har den saa store Administrationsudgifter.

2. Lønningerne i Tyskland.

I den tyske Presse fandtes i disse Dage 28 Linier, hvori Arbejdsfrontens »Schatzmeister« (Hovedkassereren) berettede om Arbejdsfrontens finansielle Stilling. Talmæssige Oplysninger blev ikke meddelt. Men der oplyses i Stedet for, at der i Arbejdsfrontens Kasseafdeling er beskæftiget ikke mindre end 947 (nihundredesyvogfyrre) Kontormedhjælpere, deraf 332 i den egentlige Forvaltning og 615 til Bearbejdelse af Understøttelsesansøgninger.

I Understøttelsesafdelingen bearbejdedes rundt 335,000 Ansøgninger til et Beløb af 11 Mill. Mark, altsaa gennemsnitlig 32,84 Mark.

I Kontingenter indgik der i Februar 1935 af en »Debet« paa 23 Mill. rundt 21 Mill. Mark. De fordeler sig saaledes:

»1 Mill. Medlemmer betalte et Kontingent af 20 Pfg., 2,7 Mill. 60 Pfg., 1,7 Mill. 80 Pfg., 1,5 Mill. 1,20 Mark, 1,3 Mill. 1,50 Mark, 1,6 Mill. 1,80 Mark, 1,3 Mill. 2,20 Mark, 0,7 Mill. 2,80 Mark og 0,5 Mill. 3,40 Mark. Resten betalte Kontingenter op til 12 Mark.«

Jeg har gjort mig den lille Ulejlighed, paa Grundlag af Arbejdsfrontens egne Oplysninger, at udregne den Løn Arbejdsfrontens Medlemmer fortjener, thi Kontingenterne betales efter Lønnens Størrelse. Man kommer saa til følgende Resultat:

Ant. Medl. Mill.	Kontingent Mark	Ugeløn Mark	Ialt i Kontingent Mark
1	0,20		200,000
2,7	0,60	indtil 10	1,620,000
1,7	0,80	10 — 15	1,360,000
1,5	1,20	15 — 20	1,800,000
1,3	1,50	20 — 25	1,950,000
1,6	1,80	25 — 30	2,880,000
1,3	2,20	30 — 40	2,860,000
0,7	2,80	40 — 45	1,960,000
0,5	3,40	45 — 55	1,700,000
12,3			15,930,000

Hele Indtægten androg 21 Mill. Mark, trækker man herfra de 15,93 Mill., forbliver der rundt 5 Mill., der fordeler sig paa de øvrige Medlemmer. Deres omtrentlige Antal faar man, naar man dividerer nævnte Tal med Gennemsnitskontingentet i de øvrige Kontingentklasser, det er 7,69 Mark. Man kommer saa til et Tal paa 650,000.

Derefter har altsaa 12,95 Mill. Medlemmer betalt Kontingent. Heraf har

6,9 Mill., d. v. s. 53,3% en Løn under 20 Mark ugtl.
8,2 - — 63,2% — - 25 - -
9,8— — 75,7% — - 30 - -

Disse Tal taler et tydeligt Sprog. Deres Rigtighed kan heller ikke benægtes, som Nazisterne saa gerne gør det, thi de er udregnet paa Grundlag af deres egne Meddelelser.

3. Mytteri i Arbejdsfronten.

Ad hemmelige Veje er det sivet ud over Grænsen, at der den 24. Januar i Arbejdsfrontens Centralkontor i Berlin var et stort Mytteri. Det opstod i Kontoret for »Selvhjælp«, som blev indrettet, efter at Arbejdsfrontens hele Understøttelsesvæsen var centraliseret i Berlin. Arbejdsfrontens Kontorer i Landet udbetaler kun Understøttelser, efter at det i Berlin er undersøgt, om den Ansøgende trænger til Understøttelse. At dette vilde være meget svært at gennemføre, var i Forvejen klart for hver Praktiker.

Over 600 Medhjælpere var beskæftiget med Undersøgelsen af Ansøgningerne, men de kunde alligevel ikke overkomme den stadig større Strøm af Ansøgninger, skønt de hver Dag arbejdede flere Timer over — naturligvis uden Ekstrabetaling. Den 1. Februar fandtes der ikke mindre end 120,000 uafgjorte Ansøgninger om Understøttelser. Arbejdsfrontens Funktionærer omkring i Landet tabte omsider Taalmodigheden og henvendte sig direkte til Dr. Ley, der fik snesevis af Ankebreve. Saa gennemførtes der en Undersøgelse. Kontorets Leder turde naturligvis ikke sige, at det var Dr. Leys egen Skyld fordi han havde gennemført denne fuldkommen umulige Centralisation. Han væltede derfor hele Skylden over paa Medhjælperne, idet han paastod, at *»de var dovne og uduelige og at man burde tugte dem med Hundepisken.«*

Men disse Medhjælpere var allesammen gamle Nazister, S. S. og S. A.-Folk, der blev rasende, og med dem de øvrige 800 Medhjælpere i Arbejdsfrontens Centralkontor. Da Lederen og hans Stedfortræder efter »Undersøgelsen« igen indfandt sig paa deres Kontorer, laa paa deres Skrivebord en Hundepisk. De rasende nazistiske Medhjælpere opfordrede deres Foresatte til at vise Mod og omsætte deres Trusler i Handling. Men dette Mod havde de aabenbart ikke. Derimod tog Medhjælperne Pisken og gennempryglede Lederne efter alle Kunstens Regler, som de havde lært i Koncentrationslejrene overfor Marxisterne. Begge Ledere blev saa haardt medtaget, at de i nogle Uger maatte tage Ophold paa Hospitalet.

Alle 1400 Medhjælpere blev afskediget den 1. Marts. De har nu henvendt sig til den af Marxisterne oprettede Arbejdsret, der »gudskelov« endnu ikke er ophævet, og klaget mod Arbejdsfronten paa Genantagelse og Efterbetaling af Løn. Man spørger med Rette, hvad Arbejdsfronten vil gøre med andre Arbejdsgivere, naar den behandler sine egne Medhjælpere paa en saadan Maade. Men de er jo alle gamle Nazister og har nu Lejlighed til at tænke over Hitlers »Socialisme«. *K. E.*

NYT FRA UDLANDET

VERDENSARBEJDSLØSHEDEN. Det internationale Arbejdsbureaus Kvartals-Statistik vedrørende Arbejdsløshed og Beskæftigelse i første Kvartal 1935 er offentliggjort i disse Dage og viser, sammenlignet med det tilsvarende Tidsrum i Fjor, i det store og hele en Nedgang i Arbejdsløsheden. I de fleste Tilfælde er Nedgangen i Antallet paa arbejdsløse Arbejdere dog noget mindre, end den var det foregaaende Kvartal. Den er kun større for Chiles, Italiens, Norges og Rumæniens Vedkommende.

Den Stigning i Arbejdsløsheden, som Statistikken for forrige Kvartal viste i Belgien, Frankrig, Den irske Fristat, Polen og Holland, er stadig ret følelig. Der kan ligeledes konstateres en vis Stigning i Bulgarien, Jugoslavien og Spanien.

En Sammenligning med Tallene fra forrige Kvartal viser, at der har fundet en almindelig Stigning Sted i Arbejdsløsheden. Dette skyldes først og fremmest den sæsonmæssige Indflydelse, som er særlig følelig paa denne Tid af Aaret i de fleste Industrilande.

Hvad Beskæftigelsesstatistikken angaar, viser denne gennemgaaende en gunstigere Situation end i 1934 undtagen i Belgien, Frankrig, Holland og Svejts.

Det paapeges i Arbejdsbureauets Meddelelse, at det er meget muligt, at baade Beskæftigelsestallene og Arbejdsløshedstallene i samme Land viser Stigning, eller at de sidste i hvert Fald ikke samtidig er dalet. Slige Uregelmæssigheder kan imidlertid forklares ved Forandringer i den arbejdende Befolknings Størrelse. Endvidere bemærkes, under Henvisning til de forskellige Landes forskellige Metoder ved Statistikkens Udarbejdelse o. s. v., at de offentliggjorte Tal næppe kan tjene som absolut Basis for en Sammenligning af Arbejdsløshedssituationen i de forskellige Lande, men kun vise Tendensen.

OVERENSKOMSTSITUATIONEN I NORGE. Indenfor de norske Fagforbund stemmes der for Tiden om Forligsmandens Mæglingsforslag — ialt 92 —, der skal betragtes som et samlet Hele. Alle Forslagene fastsætter en 2-aarig Overenskomstperiode. De vigtigste Punkter gaar ud paa, at der skal træffes Aftale om Overtimernes Afspadsering i alle Tilfælde, hvor Overtiden overstiger Ugens normale Antal Arbejdstimer. Der er fastsat en Række Lønforbedringer, væsentlig for unge Arbejdere, eller i hvert Fald Indførelse af overenskomstmæssige Forhold, hvor saadant ikke tidligere har været Tilfældet for denne Gruppe. For de Arbejdere, der har Ret til Ferie, udvides Ferien fra 8 til 9 Dage.

Svaret skal afgives den 17. April. Landsorganisationen anbefaler Forslagenes Vedtagelse, og alle afgivne Stemmer tælles sammen, saaledes at det enten bliver samlet Vedtagelse eller Forkastelse. De 92 Mæglingsforslag omfatter rundt 50.000 Arbejdere.

DEN FAGLIGE INTERNATIONALE. Bestyrelsen for den internationale faglige Central var fornylig samlet til Møde i Paris, hvor man bl. a. fastsatte Dagsordenen for Internationalens Repræsentantskabsmøde den 21.—23. Maj i København. I Tilslutning hertil afholdes den 24. Maj en Konference mellem Bestyrelsen og de internationale Fagsekretariater.

Repræsentantskabsmødets Dagsorden omfatter følgende Punkter: Beretning om Virksomheden, Regnskabsberetning og Budgetforslag: Indleder W. Schevenels, Sammenfatning af I. F. C.s og S. A. I.s Aktioner: F. Schevenels, Kampen mod Fascismen: W. Citrine, den internationale Arbejdskonference og 40 Timers Ugen: C. Mertens, Aktionen for Afrustning og mod Krig: L. Jouhaux, Oplysningsspørgsmaal: G. Stolz.

I Anledning af en Skrivelse fra den røde Fagforenings-Internationale i Moskva besluttede Bestyrelsen at give et Svar, der bekræfter I. F. C.s Stilling til Spørgsmaalet om de saakaldte »Enhedsaktioner«. Bestyrelsen blev endvidere gjort bekendt med den mellem R. F. I og den norske Landsorganisation førte Korrespondance vedrørende samme Spørgsmaal.

DET INTERNATIONALE ARBEJDSBUREAU. I Dagene den 10.—13. April afholder Arbejdsbureauets Styrelsesraad sit 70. Møde. Dagsordenen omfatter 20 Spørgsmaal, deriblandt den paritetiske Søfartskommissions Forslag angaaende Forberedelse og Dagsorden for Arbejdskonferencens næste specielle Søfarts-Session, Spørgsmaalet om Arbejdernes Fritid i Forbindelse med Arbejdstidsproblemet, Muligheden for en Udvidelse af de internationale Konventioners Rækkevidde, Beretninger fra forskellige Kommissioner, som har haft Møder i den sidste Tid, samt til Slut Direktørens Beretning om Arbejdsorganisationens og Arbejdsbureauets Virksomhed.

Forud for dette Møde, nemlig den 5. April, afholdt Arbejdsløshedskommissionen sine Møder for at behandle navnlig Spørgsmaalet om Igangsættelse af omfattende offentlige Arbejder til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden.

GULDPRODUKTIONEN. Verdensproduktionen af Guld har i 1934 efter en foreløbig Opgørelse andraget 27,35 Mill. Unzer, hvilket er den hidtil største Produktion i et enkelt Aar. I 1933 udgjorde Produktionen 25,34 Mill. Unzer, i 1932 24.330 Mill. Unzer. Den største Produktion havde Sydafrika med 10.480.000 Unzer, derefter kom Rusland med 4.224.000 Unzer, Kanada med 2.964.000, U. S. A. med 2.745.000 Unzer. De øvrige Lande producerede tilsammen 6.937.000 Unzer. Den største Fremgang opviste Rusland, som i 1934 fremstillede over 15 pCt. af Verdens samlede Guldproduktion mod kun 7 pCt. for fem Aar siden.

SOVJETRUSLANDS UDENRIGSHANDEL. Ifølge de foreløbige Opgørelser var Sovjetunionens samlede Omsætning med Udlandet i Aaret 1934 paa 652,6 Mill. Rbl. mod 843,1 Mill. Rbl. i Aaret 1933, altsaa en Nedgang paa 190,5 Mill. Rbl. eller 22,7 pCt. Det formindskede Volumen skyldes Nedgang saavel for Udførslens som for Indførslens Vedkommende — dog særlig det sidste. Udførslen fra Sovjetunionen i Aaret 1934 beløb sig til 420,2 Mill. Rbl. imod 494,9 Mill. Rbl. i 1933 eller en Nedgang paa 74,7 Mill. Rbl. eller 15,3 pCt.

Sovjetunionens Indførsel beløb sig i Aaret 1934 til 232,4 Mill. Rbl. imod 348,2 Mill. Rbl. i 1933, følgelig er Importen faldet med 115,8 Mill. Rbl. eller 33,3 pCt.

Der har altsaa i 1934 været et Eksportoverskud paa 187,8 Mill. Rbl. imod 146,7 Mill. Rbl. i 1933.

BESKÆFTIGELSE OG LØNNINGER. En af den centrale Socialforsikringsanstalt i Czekoslovakiet offentliggjort Statistik viser, at Antallet beskæftigede Arbejdere i Industrien i Aarene 1929 til 1934 er faldet fra 2.505.537 til 1.877.994, den samlede udbetalte Lønsum fra 15 til 9,6 Milliarder Kc. Beskæftigelsestallet er saaledes gaaet ned med ca. 25 pCt., den samlede Lønsum med ca. 36 pCt.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 20 * KØBENHAVN DEN 1. MAJ 1935 * 31. AARGANG

Overenskomstsituationens Afslutning.

Dette Aars langvarige Overenskomstsituation fandt saa omsider sin Afslutning derved, at begge Parter vedtog Forligsmandens Mæglingsforslag, hvorved en for Landets Økonomi og hele Erhvervslivet skæbnesvanger Storkonflikt blev afværget og Arbejdsfreden sikret for et videre Aar. Mæglingsforslagene blev af Arbejderne vedtaget med 42.817 mod 28.501 Stemmer, af Arbejdsgiverne med fire Femtedels Majoritet. I de Fagforbund, der har foretaget Urafstemning, var Stemmeprocenten 51, og ifølge Mæglingsloven nedsattes de af kompetente Forsamlinger afgivne Stemmer til samme Procent. Af de under D. s. F. hørende Forbund har 21 haft Urafstemning, mens 5 har stemt ved kompetent Forsamling. Af Forbundene med Urafstemning blev der afgivet ialt 13.438 Ja-Stemmer og 12.774 Nej-Stemmer. Derimod har de udenfor D. s. F. staaende Forbund paa et nær alle forkastet.

Den Omstændighed, at det nu i en Aarrække har været muligt at bevare Freden paa Arbejdsmarkedet, har bevirket, at den Opfattelse efterhaanden har fæstnet sig i den brede Offentlighed, at de aarlige Overenskomstsituationer trods alt til Slut dog ender med et Forlig, og at de langvarige Overenskomstforhandlinger nærmest er Skinfægtninger, som Forligsmanden gør Ende paa til de modstaaende Parters større eller mindre Tilfredshed. I Virkeligheden laa Tingene dog i Aar saaledes, at Arbejdsfreden var i høj Grad truet, at det først i sidste Øjeblik lykkedes at finde et Grundlag for Overenskomsternes Fornyelse, og at vi var nærmere en Storkonflikt end i noget af de nærmest foregaaende Aar. Afstemningsresultatet viser da ogsaa, at der indenfor Fagorganisationerne var en meget stærk Modstand mod Mæglingsforslagene, og at det kun er Forbedringerne af de daarligstlønnede Arbejderes Lønforhold, der har formaaet at hale Forslagene i Land. Heller ikke i Arbejdsgiverlejren hersker der Feststemning over Forliget, hvad der tydeligt kom til Udtryk paa Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling. Paa begge Sider var der Kræfter i Bevægelse for allerede i Aar at tage den Storkamp, der efter manges Mening dog maa komme før eller senere for at give Udløsning for den Utilfredshed, der ganske naturligt opsamles under de langtrukne Forhandlinger som Følge af tilbageviste eller kun delvis opfyldte Krav, og ikke alle, der gik ind for denne Opfattelse, tog herved i Betragtning, at en saadan Konflikts Afslutning maaske vilde kræve endnu mere langvarige Forhandlinger og »Tovtrækkeri«. Ogsaa efter en Storkamp melder den graa Hverdag sig atter med sine Krav, der ikke lader sig afvise.

Afstemningen viser, at en Del Fag med stort Flertal har forkastet Mæglingsforslagene, mens andre Fag kun har vedtaget med ringe Flertal. Det drejer sig her væsentlig om Fag, hvis Overenskomster enten blev forlængede uforandret, eller hvor de opnaaede Forbedringer var saa ringe, at Medlemmerne foretrak en Konflikt fremfor en Fornyelse paa omtrent gamle Vilkaar. Alle 86 Mæglingsforslag dannede ifølge Forligsmandens Bestemmelse en Helhed, men det er i og for sig forstaaeligt, at det først og fremmest har været Indholdet af det for Faget gældende Mæglingsforslag, der var afgørende for vedkommende Forbunds Stilling, og at Hensynet til de øvrige Fag først kom i anden Række. Herved er det maaske i nogen Grad bleven overset, at der trods alt er opnaaet Forbedringer for en Række Fag og Brancher med særlig lave Lønninger. Den Omstændighed, at Forligsmanden trods D. s. F.s indtrængende Henstilling forbød Mæglingsforslagenes Offentliggørelse, har bevirket, at det var forbunden med visse Vanskeligheder at gøre Medlemmerne bekendt med og give dem et samlet Overblik over Forslagenes Indhold.

En Gennemgang af de 86 Mæglingsforslag viser, at der er opnaaet Forbedringer for ialt 47 Fag eller Branchegrupper, enten i Form af Lønforhøjelse eller en ny henholdsvis forbedret Ferieordning. I en Del Overenskomster er der indsat Bestemmelse om 6 Dages Sommerferie med Løn. Dette gælder de Industrioverenskomster, hvor der hidtil ikke var indført Ferie, eller hvor Ferien var kortere end 6 Dage. Sommerferie er herefter ind-

ført bl. a. for Cementfabrikerne, Tændstikfabrikerne, Møllerierne og en Del større Enkeltvirksomheder. For de lavest lønnede Arbejdere er der paa en Række Omraader indført Lønforhøjelser, saaledes er Timelønnen for Cementfabrikernes Arbejdere forhøjet fra 95 til 100 Øre, i Tekstilindustrien er Timelønnen for voksne Mænd forhøjet fra henholdsvis 98 Øre og 95 Øre i København og Provinserne til henholdsvis 103 Øre og 99 Øre. For Kvinder i Tekstilindustrien og for Arbejderne i Farverierne er Timelønningerne forhøjet tilsvarende. I Skotøjsfabrikerne er Minimaltimelønnen for voksne mandlige Arbejdere forhøjet fra 82 til 84 Øre, og Minimallønnen er ligeledes forhøjet for Kvinder og unge Arbejdere. I Træindustrien er Mindstelønnen i Provinsen forhøjet fra 76 og 72 Øre til henholdsvis 80 og 76 Øre.

Af Dansk Arbejdsmandsforbunds Medlemmer har bl. a. Kuske, Chauffører, Lager- og Pakhusarbejdere faaet en mindre Forhøjelse af de laveste Lønninger. Med Hensyn til den for Arbejdsmandsforbundet saa vigtige Entreprenør-Overenskomst, der var opsagt af Arbejdsgiverne, men ikke af Forbundet, er der sket en Ændring i Reglerne om Akkordomraadet og for Arbejdets Udførelse i Akkord. For Havnearbejderne opnaaedes en delvis Løsning af det for denne Gruppe saa vigtige Spørgsmaal om Indenbordsarbejde, idet Skibe med 250 Stander Trælast og andre Skibe paa over 200 Tons i Fremtiden skal have Havnearbejdere ombord. Denne Ordning træder dog først i Kraft den 1. Oktober i Aar.

Spørgsmaalet om overenskomstmæssige Løn- og Arbejdsvilkaar for unge Arbejdere, som nu i stigende Antal beskæftiges indenfor Industrien, har ikke fundet sin endelige Løsning, men der er dog gjort en Begyndelse, idet to store Fag, Skotøjs- og Træindustrien, har faaet indført overenskomstmæssige Bestemmelser vedrørende Løn- og Arbejdsforholdene for unge Arbejdere fra 16 Aar. Som bekendt har Arbejdsgiverforeningen hidtil meget kraftigt modsat sig en overenskomstmæssig Ordning af Ungarbejdernes Arbejdsvilkaar. Af de øvrige Fag har adskillige opnaaet Forbedringer, og en Del Stridsspørgsmaal er henvist til senere Udvalgsbehandling.

For de udenfor staaende Forbunds Vedkommende har Sømændene og Slagteriarbejderne opnaaet Lønforbedringer. For Byggefagene er Lønningerne uforandrede, men ogsaa for enkelte af disse Fag gælder, at forskellige vanskelige Spørgsmaal henvises til Udvalgsbehandling.

Hovedtrækkene i Mæglingsforslagene er saaledes Forbedring af de lavest lønnede Arbejderes Kaar, en Linie, som ogsaa altid er fulgt af Fagbevægelsen. Det er givet, at det er i hele Arbejderklassens Interesse at faa hævet de daarligst lønnede Arbejdere op i samme Plan som de øvrige Arbejdere.

De i Aar opnaaede Resultater maa retfærdigvis ses paa Baggrund af den af Arbejdsgiverforeningen i de senere Aar førte Lønpolitik, der som bekendt tilsigtede at faa gennemført betydelige generelle Lønreduktioner. Arbejdsgiverforeningen har nu ikke blot maattet likvidere denne Politik, men er tillige blevet tvungen til at gaa med til Lønforhøjelser, der vel nok med Henblik paa det stigende Prisniveau ikke just kan betegnes som tilfredsstillende, men dog betyder et Fremstød paa Lønomraadet, det første siden lang Tid. De danske Arbejdere har tilmed den Fordel, at deres Lønniveau i Modsætning til, hvad der har været Tilfældet i de fleste andre Lande, ikke er blevet presset ned i de vanskelige Kriseaar, saaledes at det ikke er nødvendigt først at genoprette lidte Tab. Som Helhed betragtet maa det derfor siges, at den nu vedtagne Ordning danner en for Arbejderne antagelig Afslutning paa Aarets faglige Situation, navnlig med Henblik paa, at denne Ordning kunde naas uden en langvarig Arbejdskamp og de med denne nødvendigvis forbundne Ofre.

Paa Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling beklagede Formanden, Hr. Julius Madsen, at alle Forhandlinger nu føres til Tops, og kun ganske faa Overenskomster bringes i Orden ved de fagvise Forhandlinger eller ved Forhandlinger mellem Hovedorganisationerne, og han forelagde en Udtalelse, hvorefter Hovedbestyrelsen opfordrer Arbejdsgiverforeningens Ledelse til straks at indlede Forhandlinger med De samvirkende Fagforbund om det fremtidige Samarbejde mellem Organisationerne og Fremgangsmaaden ved Overenskomsternes Tilvejebringelse. Der maa skabes en Ordning, der fører til, at Overenskomsterne i alt væsentlig faar deres endelige Afgørelser ved Forhandlinger mellem de direkte interesserede Parter med Hovedorganisationerne som sidste Instans.

De samvirkende Fagforbund har allerede længe været paa det rene med, at Forligsmændene ikke kan komme til Bunds i det mægtige Overenskomststof, der hvert Aar ophobes paa deres Bord. D. s. F. har altid krævet, at Overenskomsternes Indhold saavidt muligt bør fastsættes ved Forhandlinger mellem de direkte interesserede Parter, og de havde haabet, at det i Aar, hvor der ikke fra nogen Side var opstillet generelle Krav, ad den Vej vilde have været muligt at faa bragt Overenskomsterne i Orden i en Del Fag. Forudsætningen herfor er dog, at Underorganisationerne faar frie Hænder til at forhandle sig til Rette med Modparten. Men det er netop dette, Arbejdsgiverforeningen stadig og ogsaa i Aar har modsat sig, idet den har forbudt sine Underorganisationer at gøre Indrømmelser i bestemte Spørgsmaal, bl. a. i Lønspørgsmaalet. Der er endog fra indeværende Aars Overenskomstsituation Eksempler paa, at Arbejdsgiverforeningen har nægtet at godkende Overenskomstforslag, hvorom der allerede var opnaaet Enighed mellem vedkommende Forbund og de modstaaende Arbejdsgiverorganisationer. Dette gælder f. Eks. for Bogbinderforbundets Overenskomst for Arbejderne i Papirvareindustrien, hvor Parterne endog allerede havde foretaget Afstemning om Forslaget. Under Hensyn hertil forstaar vi ikke rigtigt Berettigelsen af Arbejdsgiverforeningens Klage. Tværtimod er vi af den Formening, at det uden Arbejdsgiverforeningens kategoriske Anvisning til Underorganisationerne i Aar vilde have været muligt at forhandle sig til Rette i en Del Fag og dermed i hvert Fald til en vis

Grad at aflaste Forligsmændene. Saafremt Arbejdsgiverforeningen imidlertid nu skulde være kommen paa andre Tanker og er villig til at give sine Underorganisationer større Frihed paa Overenskomstomraadet, vilde vi hilse dette med Glæde, thi kun paa denne Maade vil det være muligt at undgaa den i de senere Aar sædvanlige Sammenkædning af Overenskomstforhandlingerne i Forligsinstitutionen.

De følgende Tabeller giver Oplysning om Resultatet af Afstemningen i de enkelte Fag samt om den samlede Afstemning.

Forligsinstitutionens Opgørelse vedrørende Resultatet af Afstemningen over Mæglingsforslaget af 10. April 1935.

Forbund, tilsluttet De samvirkende Fagforbund i Danmark:

Ved Urafstemning.	Ant. stemmeber.	Ialt afg. Stm.*)	Ja-Stemm.	Nej-Stemm.
Bogbinderforbundet	4,132	2,975	517	2,403
Børsteindustriarbejdernes Forbund	413	328	138	190
Drejerforbundet	190	118	77	35
Glasarbejderforbundet	81	66	32	34
Keramisk Forbund	1,332	816	461	345
Kurvemagerforbundet	105	87	7	80
Kvindeligt Arbejderforbund	2,098	2,065	1,887	178
Malerforbundet	7,100	3,174	1,139	1,973
Mølleriarbejderforbundet	764	496	103	393
Papirindustriarbejderforbundet	1,500	907	120	787
Rebslageriarbejderforbundet	245	134	6	127
Riggernes- og Sejlmagernes Forbund	57	40	—	39
Sadelmager- og Tapetsererforbundet	1,817	868	113	740
Skibstømrerforbundet	731	426	342	44
Skotøjarbejderforbundet	4,230	3,488	2,353	917
Snedkerforbundet	9,000	2,862	1,550	1,312
Stenindustriarbejderforbundet	551	393	334	59
Stukkatørernes Forbund	96	60	45	15
Sukkervarearbejdernes Forbund	1,688	1,393	371	1,022
Tekstilarbejderforbundet	13,441	3,666	2,526	1,140
Træindustriarbejderforbundet	5,400	2,258	1,317	941
Ialt 21 Forbund	54,971	26,620	13,438	12,774
Ved kompetent Forsamling.				
Dansk Arbejdsmandsforbund	52,538	52,538	50,787	1,751
Bageri- og Konditoriarbejderforbundet	110	110	110	—
Billedskærer- og Dekorationsbilledhuggernes Forb.	200	200	200	—
Dansk Funktionærforbund	732	679	627	52
Læder- og Skindarbejderforbundet	490	490	490	—
Ialt 5 Forbund	54,070	54,017	52,214	1,803
Ved Urafstemning	54,971	26,620	13,438	12,774
Ved kompetent Forsamling	54,070	54,017	52,214	1,803
Ialt	109,041	80,637	65,652	14,577

Arbejdsgiverne:	Ja	Nej
Dansk Arbejdsgiverforening	151,297,280 *)	35,854,842
Hovedorganisationen for Mesterforen. i Byggefagene i Danmark	6,379,573	1,083,842
Andelsslagterierne	4,347,401	6,279,579
Privatslagterierne	1,795,155	—
Ialt	163,819,409	43,218,263

*) Heri medregnet de afgivne blanke eller ugyldige Stemmesedler.

*) For Organisationer under Arbejdsgiverforeningen og Organisationer udenfor denne, der er interesseret i samme Forslag, udregnes Stemmevægten efter den af den paagældende Organisations Medlemmer i det nærmest forudgaaende Kalenderaar udbetalte Arbejdsløn. Tallene repræsenterer altsaa Beløbet af den udbetalte Arbejdsløn i Kroner.

(Fortsætter næste Side.)

Arbejderne: *Urafstemning:*	Ja	Nej	Ialt	Stemmeberett.
De samvirkende Fagforbund	13,438	12,774	26,212	54,971
Murersvendenes Fagforening af 1919	393	2,142	2,535	3,052
Murarbejdsmændenes Fagforening	397	962	1,359	1,736
Arbejdsmændenes Forbund for Gentofte m. v.	193	54	247	1,732
Murerforbundet i Danmark	872	2,478	3,350	6,565
Mælkeriindustriarbejdernes Forbund	1	51	52	58
Sømændenes Forbund	725	865	1,590	3,937
Dansk Slagteriarbejderforbund	169	3,646	3,815	4,975
Ialt	16,188	22,972	39,160	77,026
Stemmedeltagelse 51 pCt. *Afstemning ved kompetent Forsamling:*				
De samvirkende Fagforbund	52,214	1,803	54,017	54,070
Dansk Tømrerforbund	—	9,038	9,038	9,038
Ialt	52,214	10,841	63,055	63,108
Afstemning ved kompetent Forsamling reduceret til 51 pCt.	26,629	5,529	32,158	—
Samlet Resultat	42,817	28,501	71,318	—

Landarbejdernes Overenskomstforhold

Udenfor de almindelige Overenskomstforhandlinger har der i den sidste Tid fundet Forhandlinger Sted angaaende Overenskomstforholdene for Arbejderne indenfor Land- og Skovbruget i Maribo Amt. Da det ikke lykkedes at naa en Forstaaelse mellem Parterne, fortsattes Forhandlingerne i Forligsinstitutionen. Her endte de med, at Forligsmanden fremsatte et Mæglingsforslag, som de modstaaende Parter skulde afgive Svar paa den 25. April. Angaaende Parternes Stilling til dette Forslag har Forligsmanden udsendt følgende officielle Meddelelse:

»Det den 21. April stillede Mæglingsforslag vedrørende Overenskomsterne for Land- og Skovbrug i Maribo Amt samt for Sukkerroedyrkning er af Dansk Arbejdsmandsforbund vedtaget enstemmigt af en kompetent Forsamling.

Paa en af Arbejdsgiverforeningen for Land- og Skovbrug i Maribo Amt afholdt Generalforsamling afgaves 18 Ja-Stemmer og 131 Nej-Stemmer. Antallet af Stemmeberettigede var 945, saaledes at Stemmedeltagelsen kun har været ca. 16 pCt.

De samvirkende Sukkerroedyrkerforeninger har paa en kompetent Forsamling vedtaget Forslaget med 15 Stemmer mod 2. Disse 17 Stemmer repræsenterer Foreningens ca. 8000 Medlemmer, men da Medlemsantallet efter Bestemmelserne i Forligsmandslovens Paragraf 8, 2. Stk., under Hensyn til Stemmedeltagelsen paa Generalforsamlingen i Arbejdsgiverforeningen for Land- og Skovbrug i Maribo Amt skal reduceres med 50 pCt., er der indenfor Roedyrkerforeningen afgivet 3529 Ja-Stemmer mod 471 Nej-Stemmer.

Forslaget er herefter fra Arbejdsgivernes Side vedtaget med 3547 Ja-Stemmer mod 602 Nej-Stemmer.

Det samlede Mæglingsforslag er derefter i sin Helhed gældende som Overenskomst mellem Parterne fra 1. Maj.«

I Betragtning af, at Overenskomstforholdene i Maribo Amt danner Norm for Fastsættelsen af Landarbejdernes Arbejdsvilkaar Landet over, er det af Vigtighed, at den nye Overenskomst betyder en væsentlig Forbedring af vedkommende Arbejderkategoriers Løn- og Arbejdsforhold. Saaledes forhøjes Landarbejdernes Dagløn med 35 Øre til 5½ og 6 Kr., henholdsvis for Vinter- og Sommerarbejde, d. v. s. 33 og 36 Kr. om Ugen. For faste Arbejdere med Fribolig er Daglønnen dog 1 Kr. lavere. Ligeledes fastsætter Mæglingsforslaget Tillæg for særlige Arbejder og nye Akkordsatser for Sukkerroearbejdet. Endvidere forhøjes Minimallønnen for Tjenestekarle, der faar Kost og Logi, med 60 Kr. pr. Aar til 500 og 600 Kr., henholdsvis for 18- og 20-aarige og derover.

For Skovbrugsarbejdere forhøjes Timelønnen med 3 Øre, fra 67 til 70 Øre. Akkordsatserne stiger gennemsnitlig med 5 pCt. Desuden indføres en Del Forbedringer, ligesom forskellige vigtige principielle Spørgsmaal klares.

I Dræningsoverenskomsten forhøjes samtlige Akkordsatser med 7 pCt., og der ydes Tillæg for særlige Arbejder. Timelønnen forhøjes fra 98 til 105 Øre. Der indføres Bestemmelse om Betaling for Overarbejde samt Bestemmelse om Læskure til de med dette Arbejde beskæftigede Folk.

Repræsentantskabsmøde 1935.

Paa det den 24. April afholdte Forretningsudvalgsmøde i D. s. F. vedtoges det at afholde det aarlige ordinære Repræsentantskabsmøde *Tirsdag den 28. Maj* (eventuelt ogsaa Onsdag den 29. Maj) i »Folkets Hus«, Enghavevej 40, København.

Dagsorden, Aarsberetning og Adgangskort vil senere blive tilstillet Repræsentantskabets Medlemmer.

RUNDSKUE

ARBEJDSLØSHEDSTALLET. Ifølge Arbejdsdirektoratets Opgørelse fandtes der den 20. April 79.514 indtegnede ledige arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere, hvilket er 907 højere end i den foregaaende Uge og 6825 lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt i Fjor. Af de arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere var 20,2 pCt. tilmeldt som arbejdsledige, hvilket er 2,8 Points lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt i forrige Aar.

Antallet personlig tilmeldte (ikke arbejdsløshedsforsikrede) den nævnte Dato, udgjorde 15.737. Da der har været en Nedgang i de ikke forsikredes Antal, andrager den samlede Stigning 259, en Stigning, der væsentlig maa tilskrives den mindre Beskæftigelse i Paaskeugen.

VAREOMSÆTNINGEN MED UDLANDET. I Marts Maaned er Importen, sammenlignet med Februar, steget fra 106,4 til 112,7 Mill. Kr., Eksporten af indenlandske Varer fra 96,6 til 98,3 Mill. Kr. og Eksporten af fremmede Varer fra 4,1 til 5,1 Mill. Kr. Merudførselen androg saaledes 9,3 Mill. Kr. mod 5,7 Mill. Kr. i Februar.

En Sammenligning af Tallene for det 1. Kvartal 1935 med de tilsvarende Tal for 1934, viser en ikke ringe Stigning i Omsætningen, idet Importen er steget fra 301,7 til 332,5 Mill. Kr. og Udførselen fra 273,0 til 297,3 Mill. Kr. Merindførselen er steget fra 28,7 til 35,2 Mill. Kr.

Da Pristallet for Importvarer i 1. Kvartal har været omtrent som i 1. Kvartal 1934, er altsaa ikke alene Importværdien, men ogsaa Importmængden steget. For Eksportvarernes Vedkommende er Forholdet omvendt, idet Pristallet her er omkring ved 12 pCt. højere end sidste Aar, saaledes at Stigningen i Værdien dækker over en Nedgang i Eksportmængden.

PRODUKTION OG BESKÆFTIGELSE. Det af Statistisk Departement beregnede Produktionsindeks viser fortsat Stigning, idet Indekstallet for Marts var 119 mod 118 for Februar, 117 for Januar og 116 for December 1934. I Forhold til den foregaaende Maaned er Indekstallet for Beklædningsindustrien i Marts Maaned steget fra 125 til 128, for Træindustrien fra 113 til 116, for Jern- og Metalindustrien fra 108 til 110, for Næringsmiddelindustrien fra 113 til 114. Nedgang viser kun Tekstilindustrien fra 139 til 138, mens de øvrige Grupper har uforandret Indekstal. (Basis 1931 = 100).

Industriens Beskæftigelsestal (det gennemsnitlige Antal Arbejdstimer pr. Arbejdsdag) er steget fra 1.043.000 i Februar til 1.073.000 i Marts.

FRAGTINDTÆGTEN I 1934. Paa Grundlag af Indberetninger fra Rederierne vedrørende den af danske Skibe i Fart paa Udlandet indtjente Bruttofragt samt Maanedsfragten for de Skibe, der har sejlet for udenlandsk Regning, har Statistisk Departement foretaget en foreløbig Opgørelse, omfattende danske Dampskibe og Motorskibe uden Sejl.

Opgørelsen viser, at Damp- og Motorskibene i 1934 indtjente ca. 168 Mill. Kr. i Bruttofragt og ca. 14 Mill. Kr. i Maanedsfragt for udenlandsk Regning mod henholdsvis 165,5 Mill. Kr. og 9,2 Mill. Kr. i 1933. Bruttofragten var altsaa ca. 2 Mill. Kr. større end i 1933, Maanedsfragten ca. 5 Mill. Kr. større. Foretager man en Omregning af Maanedsfragt til Bruttofragt, bliver den samlede Fragtindtægt i udenlandsk Fart med Damp- og Motorskibsflaaden ca. 191 Mill. Kr. i 1934 mod 181 Mill. Kr. i 1933, og 146 Mill. Kr. i 1932. Opgørelsen omfatter ikke Betaling for Passagerbefordring. Om Farten med Sejlskibe med og uden Motor foreligger ikke tilsvarende Oplysninger, men det antages, at saadanne Fartøjer højst har indtjent et Par Mill. Kr. i udenlandsk Fart i 1934.

DANSK ARBEJDE. Foreningen »Dansk Arbejde« har i sidste Aar haft en Fremgang paa over 1000 nye Medlemmer, og desuden har en Række Foreninger tilsluttet sig, saaledes at Foreningen nu har over 22.000 Enkeltmedlemmer og Organisationer med et samlet Medlemstal paa langt over 300.000.

Socialpolitiske Problemer i Forbindelse med offentlige Arbejder.

En international Oversigt.

Af *Salomon Schwarz*, Paris.

Spørgsmaalet om Iværksættelse af offentlige Arbejder har i de sidste Aar faaet en Betydning, som det ikke hidtil har haft. Den i 1929 udbrudte økonomiske Verdenskrises overordentlige Skarphed og Varighed har rykket dette Problem i Forgrunden ved de nationale og internationale socialpolitiske Drøftelser. Dertil kommer, at den i den senere Tid indtraadte økonomiske Bedring har vist, at der ikke bestaar nogensomhelst Udsigt til en *automatisk* Opsugning af de arbejdsløses store Masser under en økonomisk Opgangsperiode i Almindelighed. Denne rystende Kendsgerning, der tyder paa en dyb og kronisk Sygdom i hele den kapitalistiske Økonomi, forklarer den usædvanlige Opmærksomhed, der som aldrig før er skænket Problemet om Igangsættelse af Arbejde i de forskellige Lande; det er den samme Kendsgerning — dette skal kun bemærkes ganske i Forbigaaende — der forklarer den stærke hvervende Kraft i de konstruktive »Planer«, der udarbejdes i de forskellige Lande, og som tilstræber en grundlæggende »Ombygning af Økonomien«. Det er ikke nogen Overdrivelse i Dag, naar det i det internationale Arbejdsbureaus Tidsskrift betones, at »de offentlige Arbejders Politik i mange Lande har faaet en saadan Udbredelse, at den fra den underordnede Plads, den har indtaget som »produktiv Arbejdsløshedsforsorg«, er rykket ind som Midtpunkt for al økonomisk Politik. Naar man ser bort fra Forholdsreglerne vedrørende Valuta- og Kreditpolitiken, findes der i Dag intet Omraade indenfor den økonomiske Politik, der har større Betydning end det offentlige Arbejde«.

Der er i dette Citat Tale om offentlige Arbejder i Overensstemmelse med gammel Sprogbrug, men Politiken med Hensyn til Iværksættelse af Arbejder er forlængst vokset udover Rammerne af de egentlig offentlige Arbejder, d. v. s. udenfor Omraadet for den *direkte* Fremskaffelse af Arbejde. Ved Siden af de offentlige Arbejder har der, indenfor de bestaaende — overvejende private — øko-

nomiske Bedrifter, i mange Lande fundet en Udbredelse Sted af den saakaldte *indirekte* Fremskaffelse af Arbejde (gennem Ydelse af Laan, Tilskud, Rentelettelser o. s. v.). I de romanske Lande har man, i Mangel af en generel Betegnelse for Arbejdsfremskaffelse, simpelthen tillagt Begrebet »offentlige Arbejder« et udvidet Omfang, saaledes at det i Dag — egentlig mod hvad der er ment — ogsaa ofte omfatter den indirekte Iværksættelse af Arbejde.

I den senere Tid er der udkommen to betydningsfulde internationale Skrifter, der udelukkende er helliget dette Problem og orienterer om Stillingen og Problemerne i de forskellige Lande. Folkenes Forbund foranstaltede en Enquête, der fremfor alt gav Forklaring om den virkelige Udvikling paa dette Omraade, de administrative Forholdsregler ved Arbejdets Gennemførelse og Metoderne for Finansieringen i de enkelte Lande.*) Det internationale Arbejdsbureau har, bl. a. støttet paa Materiale fra Folkeforbundets Enquête, hvilket var tilgængeligt for det internationale Arbejdsbureau inden dets Offentliggørelse, viet »De offentlige Arbejders Politik« en større Studie, ved hvis Affattelse man mindre har stræbt efter at give en udførlig Fremstilling af den øjeblikkelige Stilling end efter at belyse selve Problemet.**) Hovedsagelig paa Grundlag af det sidstnævnte Skrift redegøres der i den foreliggende Artikel for de vigtigste, socialpolitiske Problemer i Forbindelse med Iværksættelsen af offentlige Arbejder, saaledes som disse har formet sig i de enkelte Lande. Det Materiale, der har været tilgængeligt for det internationale Arbejdsbureaus Studie, har Forfatteren suppleret gennem Benyttelse af andre Kilder, dog skal det her bemærkes, at det i den foreliggende Artikel i Hovedsagen drejer sig om Problemer i Forbindelse med de egentlig offentlige Arbejder. De socialpolitiske Problemer vedrørende den indirekte Iværksættelse af Arbejder har Særegenheder, som man ikke her kan komme ind paa.

Arbejdsanvisning og Udvælgelse af Arbejdskræfter.

De offentlige Arbejder skaber nye Arbejdsmuligheder og lindrer derved Arbejdsløsheden; men vilde man se bort fra nærmere at regulere Ansættelsen af Arbejdskræfter, vilde de offentlige Arbejder let kunne forfejle deres Maal som et Middel i Arbejdsløshedspolitiken. De vilde kunne fremkalde en stærk Tilvandring af arbejdsløse til de Omraader, hvor de offentlige Arbejder organiseres, saaledes at Arbejdsløsheden lokalt endog kunde blive skærpet. Ansættelsen af Arbejdskræfter ved de offentlige Arbejder er derfor for det meste reguleret mere eller mindre strengt. I Dag er det frem for alt en vidt udbredt Regel, at Arbejdskræfter til offentlige Arbejder skal ansættes *gennem de offentlige Arbejdsanvisninger.* Dette Princip om *tvungen Benyttelse* af offentlig Arbejdsanvisning bliver som bekendt ogsaa paa det almindelige Arbejdsmarked energisk repræsenteret af Fagforeningerne i mange Lande, omend dette Princip hidtil kun har været almindelig anerkendt i 2 Lande, Sovjetrusland og Italien. Derimod gælder denne Regel for Ansættelse af Arbejdskraft ved offentlige Arbejder allerede i talrige Lande, bl. a. i *Tyskland, England, Polen, Czekoslovakiet,* og ligeledes i mange Lande udenfor Europa, og det gælder især i *De forenede Stater i Amerika,* hvor de enkelte Stater ved Hjælp af denne Forholdsregel søger at sikre sig mod Tilstrømning af arbejdsløse fra andre Stater, og i Japan, hvor den skal tjene til at standse Bortflytning fra Landet.

Der gives dog endnu i Dag betydende Lande, der endnu ikke selv for offentlige Arbejder har indført Reglen om tvungen Benyttelse af offentlig Arbejdsanvisning. Blandt disse Lande maa fremfor alt nævnes *Frankrig,* hvor der ved Ansættelse af Arbejdskræfter ved offentlig Arbejde ikke er indført tvungen Benyttelse af offentlig Arbejdsanvisning. Derimod skal der gives de offentlige Arbejdsanvisninger en Fortegnelse over de Arbejdskræfter, der ansættes uden den offentlige Arbejdsanvisnings Mellemkomst. Denne sidste Forholdsregel skal frem for alt tjene til Begrænsning af Udlændinges Ansættelse.

En Bestemmelse i den nyeste Ordning af Forholdet i *De forenede Stater i Amerika* fortjener særlig at nævnes. Principielt anvises Arbejdere og Funktionærer til offentlige Arbejder af de offentlige Arbejdsanvisninger. Dog er der her for saa vidt skabt et *Privilegium for Fagforeningerne,* som Antagelse af de faglig organiserede Arbejdere skal ske gennem Fagforeningernes lokale Kontorer, og først hvis et fagligt Kontor ikke inden 48 Timer kan anvise den fornødne Arbejdskraft, træder den offentlige Arbejdsanvisning i Funktion.

Tvungen Benyttelse af offentlige Arbejdsanvisninger skal skabe Mulighed for, at de socialpolitiske Synspunkter rykker i Forgrunden ved Udvælgelsen af Arbejdere, der skal beskæftiges ved de offentlige Arbejder. De fleste Reguleringer søger at begunstige Familieforsørgere og arbejdsløse med særlig langvarig Arbejdsløshed (især de, der har opbrugt den almindelige Arbejdsløshedsunderstøttelse henholdsvis Arbejdsløshedsforsorg).

Lønordningen.

Problemet om Fastsættelse af Løn for offentlige Arbejder har voldt en ikke ringe Vanskelighed. Der lyder hyppigt Stemmer, der anbefaler en vidtgaaende Moderation ved Fastsættelsen af Lønningerne for de offentlige Arbejder, hvad enten det er for ikke at svække Tilbøjeligheden til at gaa over til »normalt« Arbejde, eller for ikke kunstigt at forhøje Tilstrømningen til de offentlige Arbejder, eller for at kunne ansætte det størst mulige Antal arbejdsløse, eller fordi Arbejderne ved de offentlige Arbejder ofte kun præsterer en ringere Arbejdsydelse end den, der ydes af Arbejdere i det normale økonomiske Liv. Disse Argumenter er dog blevet imødegaaet med vigtige Modargumen-

*) Se: »Travaux publics nationaux«, udgivet af Sekretariatet for Folkenes Forbund, Dokument C. 482, M. 209, Genf 1934, Pris 12 sw. Franc.

**) Se: »Une politique des travaux publics«, udgivet af det internationale Arbejdsbureau, Genf 1935, Pris 3,50 sw. Franc.

ter: Den lavere Aflønning for de offentlige Arbejder vilde maaske nok kunne betragtes som en Tilskyndelse til at opnaa normalt Arbejde, hvis Arbejdsløsheden var ringere og Opnaaelse af normalt Arbejde laa indenfor Sandsynlighedens Grænser; men de offentlige Arbejder bliver netop i Reglen iværksat i Tider med stor Arbejdsløshed, hvor Chancerne for at opnaa normalt Arbejde er yderst ringe. Den lavere Aflønning ved de offentlige Arbejder er netop medvirkende til at nedsætte Arbejdspræstationen. Derved indeholder den lavere Aflønning af de ved de offentlige Arbejder beskæftigede den store Fare, at den — især ved de offentlige Arbejders stærke Udbredelse — trykker det almindelige Lønniveau ned og dermed (ved Forringelse af det brede Lags Købekraft) endog bidrager til at skærpe den økonomiske Krise og Arbejdsløsheden. I denne Strid af Argumenter og Modargumenter synes Argumenterne mod den lavere Betaling for de offentlige Arbejder de fleste Steder at have vundet en maaske ofte kun relativ Sejr indenfor Lovgivningen.

Der gives vel endnu i Dag Lande, hvor Princippet om den lavere Aflønning for de ved de offentlige Arbejder beskæftigede er gældende, her maa især *Østrig* og *Estland* nævnes, men den fremherskende Tendens gaar dog i Retning af saavidt muligt ved de offentlige Arbejder at betale den paa Stedet gældende henholdsvis den *tarifmæssige Løn*. Interessant i denne Henseende er Udviklingen i *England*. Her blev en Bestemmelse vedtaget i 1923, ifølge hvilken Lønningerne ved offentlige Arbejder kun skulde andrage 75 pCt. af de normale Lønsatser. Men allerede i 1924 gik man bort herfra, og der blev foreskrevet en Aflønning efter de stedlige Satser. Herved er det ogsaa blevet indtil i Dag. Den stedlige Løn skal ogsaa i *Frankrig* betales for offentlige Arbejder. Her er Indholdet af denne Bestemmelse særlig sikret ved Loven af 7. Juli 1934, hvorved der gives Stats- henholdsvis Kommunalmyndighederne Ret til, i Tilfælde hvor de offentlige Arbejder overdrages til private Arbejdsgivere, og hvor Arbejderne aflønnes for lavt af Arbejdsgiverne, umiddelbart at give Arbejderne Erstatning herfor og holde sig skadesløse hos Arbejdsgiverne. I *Sverige* vinder Tanken om Normallønnen, d. v. s. den stedlige Løn for de offentlige Arbejder, stadig mere og mere Fodfæste. Her var siden den store Krise i 1920—21 det Princip gældende, at Lønsatserne ved de saakaldte »Reservearbejder« ikke maatte overskride de laveste stedlige Lønsatser. I 1932 er dette Princip officielt ophævet, og for det overvejende Flertal af de ved offentlige Arbejder beskæftigede gælder i Dag den normale, paa Stedet gældende Løn. Den *danske* Regering er gaaet endnu et Skridt videre og har i et Lovforslag af 1933 opstillet Princippet: ikke den paa Stedet gældende Aflønning, men den *tarifmæssige* Løn ved de offentlige Arbejder.

Princippet om en tarifmæssig Aflønning af de ved offentlige Arbejder beskæftigede gjaldt i *Tyskland* indtil 1933, dog med en mindre Begrænsning.

Af Lande, der har anerkendt Princippet om tarifmæssig Aflønning for offentligt Arbejde, skal her nævnes *Czekoslovakiet*, hvor denne Ordning har været gældende siden 1933.

I de andre Lande har man mest begrænset sig til Fastsættelse af et Lønminimum for de ved offentlige Arbejder beskæftigede. Dette gælder *Spanien*, hvor Loven af 7. Juli 1934 foreskriver, at et saadant Minimum skal fastsættes af paritetiske Kommissioner, og endvidere *Polen*, hvor der for offentlige Arbejder generelt er fastsat et Lønminimum for hele Landet. Dog synes der ogsaa i Polen at være en tiltagende Bevægelse for at aflønne de offentlige Arbejder efter de sædvanligt paa Stedet gældende Lønsatser, og for nylig har Økonomiraadet overfor Regeringen udtalt sig for dette sidste Princip.

Amerikas forenede Stater indtager en særlig Stilling. Her gælder Princippet om Fastsættelse af Minimallønninger for offentlige Arbejder, dog har Minimalløn her — svarende til den almindelige Opfattelse af Minimalløns-Problemet i den angelsachsiske Verden (Australien) — en ganske anden Betydning end de lovfæstede Regler for Minimalløn i mange Lande i det kontinentale Europa. Minimallønnen skal i De forenede Stater ikke sikre det *fornødne Livsophold*, men — for at bruge Ordene i Loven af 16. Juni 1933, som ordner Fastsættelsen af Lønningerne ved de offentlige Arbejder — det gælder her om, at »Arbejderne maa have en rimelig og retfærdig Løn, der overensstemmende med den indskrænkede Arbejdstid sikrer dem et forsvarligt Leveniveau. Ved Udøvelsen af denne Lov blev Minimumslønnen for de ved offentlige Arbejder beskæftigede faglærte Arbejdere fastsat i *Indforstaaelse med Fagforeningerne*. I Roosevelts sidste Program (i hans Budskab til Kongressen den 4. Januar 1935) blev der proklameret en yderligere Grundsætning, der ogsaa søger at sætte en Grænse for Lønnen opad ved de offentlige Arbejder: »Lønnen (ved de offentlige Arbejder) maa ikke være saa høj, at den ansporer de arbejdsløse til at afslaa privat, tilbudt Arbejde.«

Selv om Billedet som Helhed maa forekomme uensartet, taler hele Udviklingen uden Tvivl til Gunst for den »normale« Aflønning ved de offentlige Arbejder, og det internationale Arbejdsbureaus Skrift drager derfor med stor Bestemthed den Slutning: »I Perioder med stor økonomisk Depression, synes de arbejdsløses Aflønning efter formindskede Lønsatser ikke at tilskynde deres Tilbagevenden til den normale Beskæftigelse. I Virkeligheden har nogle Lande i Praksis opgivet den forringede Aflønning af de arbejdsløse. I mange andre Lande har man derimod, i Bestræbelsen for at føre det størst mulige Antal af arbejdsløse tilbage til Arbejde med et Minimum af Udgifter, anvendt den Praksis, at lønne de arbejdsløse med den lavere Løn ved talrige offentlige Arbejder. *Dette er en Metode, der rummer den Fare i sig, at det Tryk, der paa denne Maade udøves paa det almindelige Lønniveau, ophæver den forventede Virkning af de offentlige Arbejder, da Købekraften ikke styrkes, men svækkes.*

Arbejdstidsreguleringen m. m.

Et af Argumenterne for den forringede Aflønning ved de offentlige Arbejder synes under de forhaandenværende Omstændigheder heller ikke at forfejle et Indtryk hos Arbejderstanden: Den forringede Aflønning, skal med de givne Midler gøre det muligt at beskæftige et større Antal arbejdssøgende og derved afskaffe Arbejdsløshedens Onde. Men dette Maal opnaas med større Held og ved Undgaaelse af de yderst farlige Bivirkninger af den lavere Løn paa en anden Maade, nemlig gennem Arbejdstidsforkortelse ved de offentlige Arbejder, der griber videre end den regulære Arbejdstidsbegrænsning. Faren for, at man derved trykker Leveniveauet for de ved de offentlige Arbejder beskæftigede ned under den udholdelige Grænse, er vel meget stor. Der maa derfor ved Anvendelsen af dette System, som man kan kalde et System for obligatorisk *indskrænket Arbejde* ved de offentlige Arbejder, særlig lægges Vægt paa, at 1) Arbejdstidsforkortelsen i Forhold til den øvrige normale Arbejdstid ikke bliver for vidtgaaende, og 2) at de beskæftigede ved de offentlige Arbejder aflønnes efter de »normale« Timelønssatser.

Fastsættelsen af en forkortet Arbejdstid ved de offentlige Arbejder har allerede vundet Anerkendelse i talrige Lande. I Reglen er det 40-Timers-Ugen, der tages under Overvejelse som højeste Grænse for Arbejdstiden ved de offentlige Arbejder. Men denne Regel er dog ofte temmelig elastisk. Saaledes er der i *Tyskland* tilladt en længere Arbejdstid ved de offentlige Arbejder gennem en Forordning af 16. November 1933, hvis Flertallet af de beskæftigede ved Overholdelse af 40-Timers-Ugen har tjent mindre, end deres Arbejdsløshedsunderstøttelse vilde beløbe sig til. (Her viser den ødelæggende Virkning af Lønforringelse ved de offentlige Arbejder sig). I *Czekoslovakiet* tillades Overskridelse af 40-Timers-Ugen af andre Motiver, der ligger uden for Socialpolitikens Omraade, nemlig, hvis Overholdelse af 40-Timers-Ugen forsinker Udførelsen af et paatænkt Arbejde eller forhøjer dets Omkostninger. I modsat Retning gaar den socialpolitiske Tanke i *Frankrig,* ogsaa her danner 40-Timers-Ugen Reglen for de offentlige Arbejder; men i Tilfælde af at Flertallet af Arbejdere i samme Fag det paagældende Sted har en hovedsagelig ringere Arbejdstid, hvad enten det skyldes forkortet Arbejdstid eller andre Grunde, skal Arbejdstiden ved offentlige Arbejder i Henhold til Forordningen af 9. Juli 1934 forkortes tilsvarende.

En kompliceret og meget interessant Ordning byder Lovgivningen i Provinsen (Staten) Quebec i *Kanada.* Her gælder ved offentlige Arbejder som Regel en 5 Dages- og tillige en 40-Timers-Uge, dog er Arbejde i 6 Dage om Ugen med en daglig Arbejdstid paa 6 Timer tilladt, hvorved denne sidste Ordning kan forbindes med et Toskiftesystem, og i Tiden fra 1. Maj til 1. Oktober er den sidste Ordning (6 Dage à 6 Timer og Arbejde i to Skift) obligatorisk ved alle større offentlige Arbejder (til en Værdi af 20,000 Dollar og derudover).

I *De forenede Stater i Amerika* gaar man endnu videre i Begrænsningen af Arbejdstiden, idet Reglen for offentlige Arbejder er 30-Timers-Ugen, og kun ved Arbejder, som udføres i store Afstande fra et Befolkningscentrum, hvor Arbejderne maa anbringes og plejes i Arbejdslejre, gælder 40-Timers-Ugen.

Disse Bestemmelser om en vidtgaaende Begrænsning af Arbejdstiden ved offentlige Arbejder er heller ikke uden Betydning for den almindelige Arbejdstidspolitik, idet de paa en vis Maade forbereder Vejen for den videre Udvikling af den almindelige Lovgivning om Arbejdstidens Begrænsning og i Særdeleshed for den almindelige Indførelse af 40-Timers-Ugen. Men indenfor Rammen af de offentlige Arbejders Politik bliver denne særlige Begrænsning af Arbejdstiden ikke motiveret ud fra en Arbejdstidspolitik, men ud fra en Arbejdsmarkedets Politik, der skal tjene til at udstrække den forhaandenværende Arbejdsmulighed til det størst mulige Antal arbejdsløse. Det samme Formaal tjener i Hovedsagen ogsaa en yderligere Forholdsregel: *Begrænsningen af Beskæftigelsesforholdenes Varighed* ved offentlige Arbejder. Denne Tanke er bleven mest udviklet i *Tyskland,* hvor Beskæftigelse ved Nødhjælpsarbejde, ifølge de den 28. Marts 1928 for Nødhjælpsarbejde udstedte Retningslinier, i Reglen ikke maa overskride en Varighed af 3 Maaneder, i Undtagelsestilfælde 6 Maaneder, og endvidere: »Beskæftigelse som Nødhjælpsarbejder maa ikke overstige 6 Maaneder indenfor et Aar, regnet fra den første Anvisning.« Visse Tendenser til en lignende Ordning kan ogsaa bemærkes i mange andre Lovgivninger.

For at afsvække det sørgelige Misforhold mellem det samlede Antal arbejdssøgende og Omfanget af de offentlige Arbejder og for at udvide Beskæftigelsesomfanget ved disse Arbejder, har man endvidere i mange Lande besluttet en Forholdsregel, som økonomisk og socialpædagogisk uden Tvivl rummer en Fare, og som derfor kun maa anvendes som yderste Nødforholdsregel. Dette er den vidtgaaende *Indskrænkning i Arbejdets Mekanisering.* Saaledes er det i *Tyskland* ved Forordningen af 28. Juni 1933 bestemt, at Anvendelse af Maskiner og øvrige mekaniske Midler ved offentlige Arbejder kun er tilladt i Tilfælde af ubetinget Nødvendighed, henholdsvis for at forhindre en uforholdsmæssig stor Forhøjelse af Omkostningerne ved Arbejdet. *I De forenede Stater i Amerika* er Anvendelse af Maskiner ved offentlige Arbejder ifølge Loven af 16. Juni 1933 udelukket, saafremt det ikke er i Strid med »den sunde Økonomi og den offentlige Interesse.« Lignende Bestemmelser er vedtagne af de administrerende Myndigheder i *Frankrig* i 1934. Ministeriet for offentlige Arbejde i *Czekoslovakiet* har fornylig ogsaa tilsluttet sig denne Tanke.

I ovenstaaende Udredning har det kun været muligt at behandle de vigtigste, socialpolitiske Problemer med Hensyn til de offentlige Arbejders Politik, hvorom der allerede i forskellige Lande foreligger et betydeligt Materiale, der muliggør en international sammenlignende Fremstilling; men det socialpolitiske Problem vedrørende de offentlige Arbejder er dermed endnu langt fra udtømt.

Det er især nødvendigt — for kun at nævne det vigtigste — at have et internationalt Materiale, som behandler det Problem, om og hvorvidt den almindelige Arbejdslovgivning gælder for Retsforhold ved offentlige Arbejder. Det drejer sig her om saa vigtige Spørgsmaal som: De almindelige Bestemmelser for Arbejdsoverenskomster, Socialforsikring, Arbejdsdomstol, Bedriftsrepræsentation o. s. v. I *Tyskland* var det gennem Loven af 16. Juli 1927 bestemt, »at de arbejdsløse ved Nødhjælpsarbejder principielt beskæftigedes efter Betingelserne i den frie Arbejdsoverenskomst, d.v.s. at de ovennævnte Spørgsmaal besvares bekræftende (i Dag er det tildels anderledes). I de andre Lande synes man at have beskæftiget sig mindre intensivt med Problemerne, og det internationale Arbejdsbureaus Skrift lader dem ganske upaaagtet. Disse og mange andre Problemer venter endnu paa deres internationale Behandling.

NYT FRA UDLANDET

OVERENSKOMSTSITUATIONEN I NORGE. Afstemningen over de af den norske Rigsmæglingsmand fremsatte 92 Mæglingsforslag har givet følgende Resultat: I de Forbund, der er tilsluttet den norske Landsorganisation, er der ialt afgivet 31.984 Stemmer, deraf har 19.734 (62%) stemt for og 12.250 (38%) imod Forslagene. I de 2 udenfor Landsorganisationen staaende Forbund, Murer- og Elektrikerforbundet, er der afgivet 1755 Stemmer for og 500 imod, saaledes at der ialt er afgivet 34.239 Stemmer, deraf 21.489 for og 12.750 imod. Af de af Mæglingsforslagene omfattede Medlemmer, har omtrent 80 pCt. deltaget i Afstemningen. Da Forslagene ogsaa er tiltraadt af Arbejdsgiverforeningen, er Arbejdsfreden i Norge saaledes sikret i de kommende 2 Aar.

Fagforbundene vil nu paabegynde Forhandlinger om Fornyelse af Overenskomsterne ved en lang Række Virksomheder udenfor Arbejdsgiverforeningen, og man venter, at det indenfor en nær Fremtid vil være muligt at faa Overenskomstforholdene i Orden ogsaa for disse Virksomheders Vedkommende.

MÆGLING VED ARBEJDSKONFLIKTER I FRANKRIG. Den første franske Lov om Mægling ved Arbejdskonflikter indførtes i Aaret 1892. For at bringe denne Lov i Overensstemmelse med den skete Udvikling, blev der udarbejdet et Lovforslag, som i 1929 vedtoges af det II. Kammer og nu ogsaa er tiltraadt af Senatet. Den nye Lov bygger paa Princippet om obligatorisk Mægling for at afværge Konflikt, men eventuelle Mæglingsforslag har ikke bindende Virkning. Loven foreskriver, at der i alle Tilfælde, uanset om Konflikten er udbrudt eller ej, skal finde Forhandlinger Sted mellem Repræsentanter for de modstaaende Parter for at søge at bilægge henholdsvis afværge Konflikten.

NORSKE LØNNINGER I 1934. Norsk Statistisk Centralkontor har offentliggjort den almindelige Lønstatistik for 1934, der viser, at Lønningerne stort set er forbleven uforandret i sidste Aar. Dette skyldes tildels det i 1933 opnaaede faglige Forlig, idet en Række Overenskomster, der skulde have været underkastet Pristalsregulering, blev forlængede uforandret til 1935. — Af vigtige Bevægelser i Lønniveauet i 1934 kan nævnes, at de kommunale Arbejderes Lønninger i Oslo blev nedsat med 2,5% og for Tjenestemænd med 3%.

Lønsatserne i 1934 var i Gennemsnit for 38 Byer (Akkordfortjenester er holdt udenfor Beregningen) som følger: Tømrere og Bygningssnedkere 142 Øre pr. Time, Murere 153 Øre, Murarbejdsmænd 138 Øre, Malere 146 Øre, Cementstøbere og andre Anlægsarbejdere 136 Øre. Videre viser Statistiken en Ugeløn for Kuske paa 54 Kr., Chauffører 60 Kr., Bagere 69 Kr., Skomagere 55 Kr. og Skræddere 62 Kr. Gennemsnitstallet for de fem største Byer viser, at Timelønnen for faglærte Arbejdere i de mekaniske Værksteder var 115 Øre, for Hjælpearbejdere 96 Øre, for Bryggeriarbejdere 136 Øre, for Skotøjarbejdere 119 Øre, for Gartnere 101 Øre, mens Frisørerne havde en Ugeløn paa 62 Kr. og Bogbinderne paa 69 Kr. Alle Oplysninger er eksklusiv Akkord. For Søfolkenes Vedkommende var Maanedshyren for Matroser 144 Kr., for Letmatroser 77 Kr., for Skibsdrenge 35 Kr., for Søfyrbødere 149 Kr. og for Kullempere 82 Kr.

PRODUKTION OG OMSÆTNING. Folkeforbundets statistiske Maanedsoversigt for Marts 1935 viser, at Engrospristallet siden 1931, da Storbritannien og derefter en Række andre Lande opgav Guldmøntfoden, er forbleven stabilt eller er steget i alle Lande med Papirvaluta, medens det er sunket betydeligt i Lande, som i fuld Udstrækning har holdt fast ved Guldet, samt ogsaa i en Del Lande, som har indført Valutakontrol.

Af Oplysningerne om Industriproduktionen i 1934 i 19 Stater (Sovjetrepublikken ikke medregnet) fremgaar, at denne i Forhold til 1933 er steget i 17 Stater og gaaet tilbage i 2. Den største Forøgelse opviser Tyskland med 24 pCt. (Rustningsindustriens vældige Opsving), Sverige og Kanada med 22 pCt., Rumænien med 21 pCt. og Ungarn med 17 pCt. Dernæst følger Polen og Grækenland med hver 13 pCt., Storbritannien med 12 pCt., Czekoslovakiet med 11 pCt., Italien med 10 pCt., Japan med 8 pCt. og Danmark med 7 pCt. En forholdsvis svag Stigning af Industriproduktionen opviser De forenede Stater med 4 pCt. og Holland med 1 pCt. Nedgang viser Belgien med 1 pCt. og Frankrig med 7,3 pCt.

PRODUKTION, ARBEJDERTAL OG LØNNINGER I FINLAND. Finlands Statistiske Centralkontor har offentliggjort sin Statistik vedrørende Industriens Stilling i 1933. I dette Aar forøgedes Antallet Arbejdspladser for første Gang siden 1929, og beløb sig til ialt 3527, hvad der i Forhold til 1932 betyder en Stigning med 156 eller 4,6 pCt. Arbejdertallet steg i samme Tid med 10 pCt. og androg ved Aarets Udgang 140.736. Den indenfor Industrien anvendte mekaniske Kraft er ligeledes forøget.

I 1933 steg Produktionens Bruttoværdi med 1281 Mill. Finmark eller 13,4 pCt. Produktionen er altsaa steget mere end Arbejdertallet, d. v. s. den tekniske Udvikling har forøget Arbejdets Produktivitet.

I Trævareindustrien — Finlands Hovedindustri — forøgedes Produktionens Værdi med 34,4%, mens Arbejdertallet steg med 20,8%, for Metalindustrien var de tilsvarende Tal 11,6 og 8,4%, for Læderindustrien 10,7 og 0,8%, for Næringsmiddelindustrien 13,7 og 6,6% og for Belysnings- og Vandforsyningsindustrien 12,4 og

1,5%. I den grafiske Industri gik Arbejdstallet ned med 2,4%, men desuagtet forøgedes Produktionens Værdi med 2,3%.

I 1929 beskæftigedes indenfor Industrien ialt 165.033 Arbejdere, og den samlede udbetalte Lønsum udgjorde i dette Aar 2218 Mill. Mark eller 13.442 Mark pr. Arbejder. Dette var altsaa den aarlige Gennemsnitsløn for de finske Arbejdere før Krisen. En Beregning af Gennemsnitslønnen pr. Arbejder i de følgende Aar viser, at den gennemsnitlige Løn pr. Arbejder og Aar var: 1930: 13.021 Mark, 1931: 11.458 M., 1932: 11.002 M. og 1933: 10.707 Mark. De finske Arbejdere har altsaa ikke faaet større Andel i den øgede Produktionsværdi, men deres Lønninger er tværtimod presset saa langt ned, at talrige Arbejdere har været tvungen til at søge Fattighjælp, fordi deres Fortjeneste ikke slog til. Det maa bemærkes, at den fascistiske Bevægelse i høj Grad har bidraget til dette Resultat, grundet paa sin paagaaende arbejderfjendtlige Offensiv.

DEN FASTE VOLDGIFTSRET

Sag Nr. 2071.

Havnearbejde ved Losning af Rørstrips i Horsens.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 9. Marts 1935 i Sag Nr. 2071: Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark, Foreningen af Arbejdsgivere i Horsens og Medlem af denne Forening, Firmaet Wilh. Chr. Bech mod De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund og Havnearbejdernes Fagforening i Horsens.

Den 23. Marts 1934 indkom S/S »Knud« med ca. 78 Tons Rørjern (Rørstrips) til A/S Skandinavisk Rørfabrik i Horsens. Firmaet Wilh. Chr. Bech, der havde overtaget Losningen af Jernet, mønstrede Mandskab hertil og tilkendegav Mandskabet, at det drejede sig om Losning af en ny Vare, hvorfor Arbejdet maatte udføres paa Timeløn, indtil Akkordtaksten var fastsat i Overensstemmelse med følgende Bestemmelse i § 6 i den faglige Overenskomst:

> »Det kan ikke formenes Arbejdsgiveren at indføre mekaniske Hjælpemidler eller nye arbejdsbesparende Metoder. De nye Akkordtakster, der vil blive nødvendige i et saadant Tilfælde, fastsættes ved Forhandling mellem Foreningernes Bestyrelse paa en saadan Maade, at Arbejderne sættes i Stand til at tjene samme Dagløn, som efter de før benyttede Metoder, og dels efter, hvad der tjenes ved tilsvarende Arbejder. Det samme bliver Tilfældet, hvis nye Varer fremkommer til Losning. Opnaas ikke Enighed, skal Sagen indankes for Voldgiftsretten, jfr. § 24; Arbejdet udføres dog for Dagløn, indtil Resultatet af Mæglingsreglerne foreligger«.

Formanden for Havnearbejdernes Fagforening i Horsens bestred imidlertid, at der her var Tale om en ny Vare, idet han hævdede, at Varen omfattedes af den i Overenskomsten fastsatte Takst for Losning af Stang-, Baand- og Knipjern m. v., Kr. 1,73 pr. Ton, og for at undgaa Fortsættelse af en allerede paabegyndt Arbejdsstandsning indgik Firmaet under Protest paa at afregne Losningen efter Fagforeningens Forlangende. Arbejdsgiveren stillede derefter Krav om, at ny Akkordpris skulde fastsættes af en faglig Voldgiftsret i Henhold til Overenskomstens § 6, og da Havnearbejdernes Fagforening med Støtte af Dansk Arbejdsmandsforbund var uvillig til at medvirke hertil, blev Sagen behandlet paa et Møde mellem Hovedorganisationerne den 8. Juni, og da der ejheller her opnaaedes Enighed, indklagede Dansk Arbejdsgiverforening for Sammenslutningen af Havne- og Købmandsorganisationer i Danmark, Foreningen af Arbejdsgivere i Horsens og Medlem af denne Forening, Firmaet Wilh. Chr. Bech De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund og Havnearbejdernes Fagforening i Horsens under Sag Nr. 1962 for Den faste Voldgiftsret med Paastand om, *at* Fagforeningen kendtes pligtig til at medvirke til Etablering af faglig Voldgift til Fastsættelse af en Akkordtakst for Losning af Rørjern i Ruller, *at* Fagforeningen for sin Vægring ved at medvirke hertil idømtes en Bod, og *at* Dansk Arbejdsmandsforbund idømtes en Bod for at have støttet Fagforeningens Vægring.

Ved et den 5. Oktober afholdt forberedende Møde til Sagens Behandling i Den faste Voldgiftsret afsluttedes Sagen paa følgende Maade:

»Sagen forhandledes og forligtes saaledes, at de foreliggende Stridsspørgsmaal henvises til Afgørelse ved faglig Voldgift.

De samvirkende Fagforbund erklærer, at de — uden at ville erkende nogen Forpligtelse hertil — vil indgaa paa at garantere en ved en faglig Voldgiftsafgørelse eventuelt statueret Efterregulering af den udbetalte Arbejdsløn.

Sagen var hermed bortfaldet.«

Stridsspørgsmaalet blev derefter indbragt for en faglig Voldgiftsret, hvor Foreningen af Arbejdsgivere i Horsens nedlagde Paastand om, *at* Havnearbejdernes Fagforening i Horsens kendes uberettiget til at kræve Losning af Rørstrips afregnet med den i Overenskomsten anførte Takst af 1 Kr. 73 Øre pr. Ton, *at Taksten* fastsættes til 72 Øre pr. Ton, og *at* Fagforeningen tilpligtes, for saa vidt angaar Losningen af S/S »Knud« samt 6 andre i Tiden fra Marts til August 1934 stedfundne paa samme Maade under Protest fra Arbejdsgivernes Side afregnede Losninger, at erstatte Differencen mellem den af den faglige Voldgiftsret satte Takst og Taksten 1 Kr. 73 Øre pr. Ton, samt endelig *at* erstatte et Beløb paa 7 Kr. 35 Øre, som under Protest var betalt Arbejderne i Ventepenge for en Time, der under Losningen af S/S »Knud« var medgaaet til Drøftelse af Takst-Spørgsmaalet.

Ved den den 27. November 1934 i Sagen afsagte Opmandskendelse blev der givet Arbejdsgiverne Medhold i, at Rørstrips maatte anses for en ny Vare i Overenskomstens Forstand, og Akkordprisen blev fastsat til 1 Kr. 25 Øre pr. Ton. Derimod blev Arbejdsgivernes Krav paa Tilbagebetaling ikke taget til Følge, *dels* fordi Spørgsmaalet om, hvorvidt Rørstrips skulde betragtes som en ny Vare, saaledes som dette Spørgsmaal forelaa under Los-

ningerne, maatte betragtes som tvivlsomt, *dels* fordi der var forløbet henved 4 Maaneder fra Fællesmødet mellem Hovedorganisationerne, indtil Sagen behandledes for Den faste Voldgiftsret.

Dansk Arbejdsgiverforening paa de fornævnte Organisationers og Firmas Vegne har derefter ved Klage af 7. Februar dette Aar under nærværende Sag paany indklaget De samvirkende Fagforbund paa de paagældende Underorganisationers Vegne og paastaaet den ved Losningen af S/S »Knud« den 23. Marts forrige Aar stedfundne Arbejdsstandsning kendt ulovlig samt Fagforeningen og Dansk Arbejdsmandsforbund i Anledning af det passerede idømt en Bod, der tillige kan tjene til Dækning af et Beløb paa 2996 Kr. 22 Øre, der udgør Differencen mellem det Beløb paa 4172 Kr. 22 Øre, hvorved Arbejdspengene ved de ovennævnte Losninger er afregnede paa Grundlag af en Akkordtakst af 1 Kr. 73 Øre pr. Ton, og et Beløb paa 1176 Kr., som skulde have været betalt, hvis Lossearbejderne i Medfør af Overenskomstens § 6 var blevet udførte paa Timeløn.

De Indklagede paastaar Frifindelse og gør til Støtte herfor gældende, at de under Sag Nr. 1962 saavel som de under nærværende Sag foreliggende Stridsspørgsmaal i det hele har fundet deres Afgørelse ved det i Den faste Voldgiftsret i Sag Nr. 1962 afsluttede Forlig og den derefter afsagte faglige Voldgiftskendelse, der forkaster de af Arbejdsgiverforeningen nedlagte Paastande paa Efterregulering af udbetalt Løn og Tilbagebetaling af udbetalte Ventepenge.

Heroverfor gøres det af Klagerne gældende, at Sag Nr. 1962 *alene* angik Fagforeningens Vægring ved at medvirke til Etablering af en faglig Voldgiftsret og Ansvaret for denne Vægring, men at hverken Forliget i denne Sag eller den faglige Voldgiftsafgørelse har afskaaret Klagerne fra nu at rejse Krav om Bodsansvar for den stedfundne Arbejdsstandsning og Krav om Afregning af de udførte Lossearbejder paa Grundlag af Timeløn efter Overenskomstens § 6.

Retten kan ikke give Klagerne Medhold i disse Betragtninger. Efter den Maade, hvorpaa Sagen blev forelagt den faglige Voldgiftsret og paa Grundlag af Klagernes egen Paastand blev taget under Paakendelse af denne, er Spørgsmaalet om Efterregulering af Betalingen for de udførte Lossearbejder definitivt og i sin fulde Udstrækning afgjort ved den afsagte Opmandskendelse, og der kan ikke gives Klagerne Medhold i, at Opmanden herved skulde have overskredet sin Kompetence; da derhos Klagerne hverken under Behandlingen af Sag Nr. 1962 for Den faste Voldgiftsret eller under Behandlingen af Sagen for den faglige Voldgiftsret har taget noget Forbehold om senere at ville gøre Ansvar gældende specielt for den ved Losningen af S/S »Knud« etablerede ganske kortvarige Arbejdsstandsning, hvis Ulovlighed de Indklagede iøvrigt ikke har villet erkende, findes Klagerne nu at maatte være afskaarne fra at indbringe Spørgsmaalet herom for Den faste Voldgiftsret.

Som Følge af det anførte vil de Indklagede være at frifinde, hvorhos Klagerne bør betale Sagens Omkostninger.

Kendelse:

De Indklagede bør for Klagernes Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger betaler Klagerne med 300 Kroner.

Sag Nr. 2080.

Slagteriarbejdere paa 3 Konservesfabriker.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 22. Marts 1935 i Sag Nr. 2080: Dansk Arbejdsgiverforening for dens Medlemmer A/S De danske Vin- og Konservesfabriker, A/S De forenede Conserves Fabriker samt A/S Philip W. Heymann mod Dansk Slagteriarbejderforbund.

Den mellem A/S De danske Vin- og Konservesfabriker, A/S De forenede Conserves Fabriker samt A/S Philip W. Heymann og Dansk Slagteriarbejderforbund bestaaende, senest i 1934 fornyede Overenskomst, der er medunderskrevet af Dansk Arbejdsgiverforening, kan opsiges med 3 Maaneders skriftligt Varsel til 1. April 1935.

Ved anbefalet Skrivelse af 27. December 1934 *til Dansk Arbejdsgiverforening* opsagde Forbundet Overenskomsten til Ophør 1. April 1935, men sendte ikke de enkelte Fabriker nogen Opsigelse. Derimod lod Arbejdsgiverforeningen ved Skrivelse af 28. December den modtagne Opsigelse gaa videre til hver enkelt af de 3 Fabriker og udbad sig samtidig Meddelelse fra disse om, hvorvidt der var tilgaaet dem Opsigelser direkte fra Forbundet. Da dette viste sig ikke at være Tilfældet, anerkendte Arbejdsgiverforeningen ved Skrivelse af 31. December, tilgaaet Forbundet den 2. Januar, Modtagelsen af Opsigelsen af 27. December og gjorde samtidig Forbundet opmærksom paa, at Fabrikerne ingen Opsigelse havde modtaget.

Den 2. Marts dette Aar tilsendte Forbundet Konservesfabrikerne et Forslag til ny Overenskomst, men Fabrikerne har afvist Forhandlinger herom under Anbringende af, at den gamle Overenskomst ikke er blevet lovlig opsagt.

Under denne Sag har Dansk Arbejdsgiverforening paa de tre Fabrikers Vegne paastaaet den ovennævnte Opsigelse som utilstrækkelig kendt ugyldig, medens Slagteriarbejderforbundet har paastaaet Opsigelsen kendt lovlig.

Forbundet henviser til, at Opsigelsen ikke blot rettidigt er tilgaaet Dansk Arbejdsgiverforening, men ogsaa faktisk rettidigt — gennem Arbejdsgiverforeningen — er bragt til Fabrikernes Kundskab. Forbundet hævder derhos, at en Opsigelse alene til Hovedorganisationen maa anses for fyldestgørende i et Tilfælde som det foreliggende, hvor Overenskomsten er afsluttet ikke med Underorganisationer, men direkte med Enkeltmedlemmer af Arbejdsgiverforeningen. Ved tidligere Lejligheder har Forbundet iøvrigt stedse sendt Opsigelser direkte til Fabrikerne som Medkontrahenter i Overenskomstforholdet, og det skyldes efter Forbundets Fremstilling en forklarlig og undskyldelig Misforstaaelse, naar det ikke er iagttaget i det foreliggende Tilfælde.

Retten maa — som allerede udtalt i Kendelse Nr. 1239 — anse det for en almindelig gældende

og anerkendt Regel, at Opsigelse maa ske overfor selve den, der er Deltager i den paagældende Overenskomst, og det hvad enten Deltageren er en Organisation eller en Enkeltvirksomhed. Og Retten maa af principielle Grunde og navnlig under Hensyn til den Usikkerhed og Uklarhed i Parternes indbyrdes Retsstilling, som en Fravigelse af denne Regel kunde give Anledning til, finde det betænkeligt at godkende en saadan Fravigelse selv i et Tilfælde som det foreliggende, hvor Meddelelse om Opsigelsen gennem Hovedorganisationen er tilgaaet dens Medlemmer paa en Tid, da direkte Opsigelse overfor dem rettidig kunde have været foretaget.

Som Følge af det anførte vil den heromhandlede Opsigelse være at kende ugyldig.

Sagens Omkostninger vil efter Omstændighederne være at udrede med Halvdelen af hver af Parterne.

Kendelse:

Den ovenomhandlede Opsigelse kendes ugyldig. Sagens Omkostninger, 300 Kr., betales med Halvdelen af hver af Parterne.

Arbejdsløsheden i Februar og Marts 1935.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

Ifølge en foreløbig Optælling for de Fag, som indgaar i Departementets Arbejdsløshedsstatistik, var der ved Udgangen af Marts Maaned blandt de organiserede Arbejdere i disse Fag ialt 83,118 Arbejdsløse, d. v. s. 21,9 pCt. af det samlede Antal organiserede Arbejdere i de paagældende Fag (ialt 378,794 ved Udgangen af Februar 1935).

Nedenstaaende Tabel viser Arbejdsløshedsprocenten for hver Maaned siden Januar 1930.

Samtlige Fag:	1935	1934	1933	1932	1931	1930
	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Januar	29,5	34,4	43,5	34,1	24,2	19,9
Februar	28,3	31,3	42,9	35,9	24,5	20,5
Marts	21,9[1])	28,4	35,4	35,8	22,1	15,3
April		21,6	28,6	27,7	15,3	11,6
Maj		16,8	24,3	24,8	12,3	9,4
Juni		15,5	21,9	24,9	11,3	8,7
Juli		15,3	21,7	28,7	11,8	9,3
August		15,5	21,4	29,2	11,8	9,0
September		16,4	20,9	29,6	12,1	9,0
Oktober		18,3	23,2	31,8	15,8	11,4
November		22,3	25,7	35,1	22,1	15,5
December		30,3	37,5	42,8	32,2	25,1

[1]) Foreløbigt Tal.

Særskilt for Hovedstaden og Provinsen og med Deling paa 4 Erhvervsgrupper er Arbejdsløshedsprocenten opgjort i følgende Oversigt.

	Arbejdsløshedsprocenten ved Udgangen af					
	Marts 1935 [1])	Febr. 1935	Jan. 1935	Marts 1934	Febr. 1934	Jan. 1934
Hovedstaden:	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
1. Bygn.- og Møbel-Industri	17,1	28,7	30,6	24,9	34,3	37,5
2. Anden Industri m. v.	16,4	19,8	20,4	21,9	23,4	24,6
3. Handel	9,1	6,1	6,7	12,1	11,9	11,5
4. Arbejdsmænd	19,9	24,0	25,5	26,9	28,6	29,2
I alt	16,9	20,8	21,8	22,8	25,0	26,2
Provinsen:						
1. Bygn.- og Møbel-Industri	22,7	38,3	43,4	28,2	40,0	51,7
2. Anden Industri m. v.	18,0	19,6	20,3	21,2	23,3	26,0
3. Handel	8,5	8,6	8,9	11,9	11,8	11,9
4. Arbejdsmænd	33,4	45,2	46,3	44,0	47,0	51,4
I alt	25,3	33,2	34,7	32,2	35,6	40,0
Hele Landet	21,9	28,3	29,5	28,4	31,3	34,4

[1]) Foreløbige Tal.

Endelig er i nedenstaaende Oversigt meddelt Arbejdsløshedsprocenten for Januar og Februar for de vigtigste Fag enkeltvis.

Fag	Antal Arb. pr. Januar 1935	Arbejdsløsheds pCt. ved Udgangen af			
		Febr. 1935	Januar 1935	Febr. 1934	Januar 1934
		pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Bageri- og Konditoriarb.	5 074	33,1	33,3	38,3	38,1
Sukkervare-, Chokolade- og Biscuitarbejdere	1 681	15,3	21,4	16,2	23,0
Bryggeriarbejdere m. fl.	6 214	14,2	13,0	13,2	18,1
Slagteriarbejdere	8 449	28,1	22,8	25,1	23,4
Tobaksarbejdere	8 589	19,8	19,0	22,9	24,1
Tekstilarbejdere	13 441	12,2	13,2	8,3	10,2
Skræddere	12 255	15,6	19,7	15,3	20,0
Hatte- og Buntmagere	1 476	19,4	23,2	27,5	29,5
Skotøjsarbejdere	4 853	15,5	17,0	19,3	19,9
Murere	9 418	34,5	39,1	32,6	45,5
Hustømrere	8 833	37,9	39,0	38,7	47,3
Snedkere	9 552	24,0	28,8	30,1	36,1
Malere	7 018	52,7	58,4	53,1	64,9
Sadelmagere og Tapetserere	2 089	21,0	23,8	45,6	40,0
Træindustriarbejdere	5 145	18,3	21,3	20,7	26,7
Karetmagere	1 119	27,3	25,0	22,5	32,9
Keramikere	1 538	3,7	5,7	8,5	10,7
Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere	1 225	15,0	17,1	26,8	29,6
Blikkenslagere	2 272	27,3	25,5	25,7	27,1
Smede- og Maskinarb.	32 509	20,4	21,6	30,8	33,1
Formere	2 145	19,3	21,8	29,7	33,5
Elektrikere	3 185	23,6	19,9	27,8	28,2
Papirindustriarbejdere	1 598	3,9	3,4	2,6	2,8
Bogbindere	4 392	15,8	14,9	18,5	14,6
Typografer	6 447	15,2	14,7	17,1	15,6
Handels- og Kontormedhj.	22 020	7,7	8,1	12,3	12,1
Dansk Arbejdsmandsforb. m. v.	144 744	39,8	40,9	41,9	45,4
Heraf { Landarbejdere	27 835	41,4	39,1	41,4	44,1
Heraf { Iøvrigt	116 909	39,4	41,3	42,0	45,7
Murarbejdsmænd i Kbhvn.	1 698	32,2	32,9	46,5	45,7
Sømænd	4 428	34,1	33,4	35,3	36,1
Søfyrbødere	2 450	37,7	32,7	41,3	42,5
Kedel- og Maskinpassere	2 535	8,0	9,3	10,5	12,1
Kvindeligt Arbejderforbund	13 126	21,7	22,8	27,5	27,8
Andre Fag	27 276	20,4	23,0	25,0	28,1
I alt	378 794	28,3	29,5	31,3	34,4

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 21 * KØBENHAVN DEN 15. MAJ 1935 * 31. AARGANG

Omkring Arbejdsfreden.

Overenskomstsituationens Afslutning er ganske naturligt Genstand for Omtale i de enkelte Forbunds Fagblade, hvoraf en Del indskrænker sig til et Referat af Forhandlingernes Gang og Bekendtgørelsen af Afstemningsresultatet i vedkommende Forbund. Andre Fagblade fremsætter i deres Oversigter over Overenskomstsituationen en Række Betragtninger over Forhandlingstaktiken, Sammenkædningen og de lovlige Afstemningsregler. Vi skal her fremdrage nogle karakteristiske Udtalelser i de forskellige Fagblades Overenskomstbetragtninger, som efter vor Mening kan paaregne almindelig Interesse.

I en Artikel »Afslutning« i *Arbejdsmændenes Fagblad* skrives bl. a. følgende om Arbejdsgivernes Forhandlingstaktik, Overenskomstforhandlingernes Sammenkædning og dennes Følger for de interesserede Forbund:

»Men det er en farlig Taktik, Arbejdsgiverne her er inde paa. — Dette at fratage Underorganisationerne og Enkeltvirksomhederne Ret til at forhandle sig til Ende med de modstaaende Arbejderorganisationer og i Stedet føje det hele ind under en fælles taktisk Forhandlingsplan, saaledes at megen god, gensidig Forstaaelse mellem Arbejdere og Arbejdsgivere gaar til Spilde, og mange berettigede Fordringer, som vilde kunne imødekommes, bliver tilsidesat, er en yderst farlig Forhandlingstaktik, hvis Uholdbarhed i det lange Løb nok skal vise sig at give et eksplosivt Udslag, saa sandt som det ikke i Længden gaar an at holde sund Fornuft ude fra disse vigtige Erhvervsforhold, hvor ovenikøbet ikke alene de kontraherende Parter, men ogsaa tredie Mand — den øvrige Del af Samfundet — er udsat for Virkningerne heraf.«

»Den overstaaede Lønsituation maa imidlertid have givet os alle den Lære, at skal det være muligt fortsat at føre den samlede Arbejderstand fremad til bedre og lysere Kaar, saa sker det i vore Dage ikke ved en ensidig og selvstændig Politik indenfor det enkelte Fag eller Forbund, der skal Enhed, Fællesskab og Samarbejde til. — Den enkelte Organisation kan ikke længere være noget helt for sig, uafhængig af alle andre. — Vi er inde i en politisk, økonomisk og erhvervsmæssig Samfundstilstand eller Samfundsudvikling, der i højere Grad end nogen Sinde tidligere nødvendiggør Fællesskab om Maal, Midler og Taktik indenfor de faglige Organisationer, og kunde den Lære drages ud af den nu overstaaede Konfliktsituation, at *alle* faglige Arbejder-Organisationer slutter sig sammen under *et* fagligt Organisationsfællesskab i Landets faglige Centralorganisation, De samvirkende Fagforbund, vilde meget være vundet for Arbejderne for den kommende Tid, hvor paa saa mange Maader saa stort et Ansvar hviler paa vore Skuldre, ikke alene med Hensyn til Organisationernes faglige Opgaver, men ogsaa med Hensyn til den hele økonomiske og politiske Samfundsudvikling, som vi ikke har Raad til at tabe af Syne.«

Landarbejderbladet udtaler sin Tilslutning til de af Forbundsformanden, Aksel Olsen, fremsatte Udtalelser om Nødvendigheden af et snævrere Samarbejde mellem Fagene baade inden og uden for De samvirkende Fagforbund og mellem D. s. F.s Underorganisationer indbyrdes og skriver til Slut:

»Det vil være tvingende nødvendigt, at De samvirkende Fagforbund efter al Evne tilstræber *et ensartet Fodslag* i fremtidige Overenskomstsituationer, og Linien herfor maa søges tilrettelagt snarest muligt.«

Dansk Kedel- og Maskinpasserforbunds Medlemsblad er nogenlunde tilfreds med det opnaaede Resultat, navnlig under Hensyntagen til de bestaaende Vanskeligheder for det danske Samfund.

»Naar alt dette tages i Betragtning, er det ogsaa forstaaeligt, at det ikke var med de allerstørste Forventninger, de enkelte Forbund skred til Opsigelse af de gældende Overenskomster, men vil man frem, maa man ogsaa benytte Vejen og Lejligheden, naar den er der; kan Bukserne derfor ikke holde til eet langt Skridt, ja saa maa man tage to smaa og i to Tempi. Det første lille Skridt blev da taget i Aar, og heldigvis holdt Bukserne.

En større Arbejdskamp under de foreliggende Omstændigheder, om den var tolereret af Samfundet, vilde, naar den en Gang om nogle Maaneder var blevet afblæst, havde forvoldt lige stor Skade paa Arbejder- som

Arbejdsgiverside; for os vilde den have forøget Arbejdsløsheden med Titusinder, og hos Arbejdsgiverne kunde en langvarig Storkamp naturligvis kun nedsætte den Indtjeningsevne, som til en vis Grad er nødvendig, om nye Industrigrene skal kunne sættes i Sving, og endelig for den tredie Part, Samfundet, vilde Arbejdskampen — vi plejer jo nemlig ikke at lege med Tinsoldater, naar vi slaas med vore Arbejdsgivere — vilde en saadan Konflikt have betydet intet mindre end en Katastrofe. Vort lille Samfund kæmper i Øjeblikket for at holde Hovedet oven Vande, der puffes og slaas fra alle Sider, og der er derfor ingen Tvivl om, at Samfundet ikke kunde have staaet en Arbejdskamp igennem med den nuværende Regering ved Roret.«

Fagbladet for Træindustriarbejderforbundet er ikke tilfreds med Forligsforslagets Indhold og navnlig ikke med de Lønsatser, der er fastsat for de unge Hjælpearbejdere mellem 18 og 20 Aar. Bladet mener, at Forligsmændene saa stejlt har fulgt status quo-Standpunktet, at de endog ikke har fundet Anledning til at overveje Virkningerne af de nye Lønsatser, der faktisk indeholder nyt Konfliktstof. Bladet fortsætter herefter:

»Forligsmændene har efter vor Opfattelse i denne Omgang stillet sig altfor stærkt paa det Standpunkt, at det i Aar skulde være Arbejdsgiverforeningens Standpunkt, som skulde finde Ørenlyd, maaske ud fra det Synspunkt, at Statsmagten saavel som Forligsinstitutionen i de 3 foregaaende Aar har støttet De samvirkende Fagforbund i Standpunktet Status quo, og at Arbejdsgiverne derfor i Aar maatte have Krav paa Støtte til samme Standpunkt. Man har fuldstændig set bort fra, at en hel Række Industrier her i Landet har nydt godt af den Beskyttelse, som den gennemførte Importregulering og Valutaordning har ydet dem. Disse Love saavel som adskillige andre Love har jo nemlig udelukket al Konkurrence fra Udlandet, og Virkningerne viser sig i Form af store Udbytter i forskellige Aktieselskaber, thi det er nemlig den svage Side ved de gennemførte Importrestriktioner, at der ikke samtidig med disse er gennemført en Priskontrol eller en Lov om Avancebegrænsning.«

Dansk Skrædderforbunds Meddelelsesblad skriver efter en Fremstilling af den afsluttede Konfliktsituation:

»Men den Maade at ordne Overenskomstforholdene paa, at der spærres for enhver saglig Forhandling i Underorganisationerne, og det hele derefter læsses over paa Forligsmændene, kan ikke fortsættes i Længden.

Arbejderne har aldrig været Tilhængere af denne Fremgangsmaade, og skal man dømme efter Julius Madsens Udtalelser paa Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling, saa er Arbejdsgiverne heller ikke tilfredse dermed.

Det vil sikkert blive nødvendigt at vende tilbage til de fagvise Partsforhandlinger for at opnaa en Løsning af de forskellige Spørgsmaal og Uoverensstemmelser, som Tiden og Udviklingen fører med sig.

Fortsætter Arbejdsgiverforeningen sin i de senere Aar anvendte Spærringstaktik, kan der let opsamles saa meget Konfliktstof, at Problemerne ikke kan løses ad fredelig Vej.«

Snedkerforbundets Fagblad understreger, at Snedkerfaget ikke har faaet sine berettigede Krav opfyldt, og at Snedkerne har god Grund til at føle sig skuffet over, at Forligsinstitutionens Mænd mangler Forstaaelse af og derfor heller ikke har medtaget et saa neutralt Forslag, som den af Forbundet foreslaaede Ordning af Spørgsmaalet om de personlige Timelønninger eller Forslaget om Nedsættelse af et Udvalg til Drøftelse af Ferie-spørgsmaalet.

Bladet mener alligevel ikke, at Stridsspørgsmaalene var af saa alvorlig Natur, at de kunde berettige til at tage Storkonflikten, og skriver afsluttende:

»At etablere Storkamp paa det nuværende Tidspunkt vilde, al Utilfredshed til Trods, naturligvis have været uforsvarligt, hvilket ogsaa, takket være de danske Arbejderes nøgterne Bedømmelse, er undgaaet.«

Typograf-Tidende er navnlig utilfreds med Afstemningsreglerne i den nye Forligsmandslov, der efter Bladets Mening ikke er bleven populær og heller ikke har Udsigt til at blive det. Efter en Omtale af Lovens Anvendelse i Praksis skriver Bladet:

»Den Side af Sagen — Spørgsmaalet om de nye Afstemningsreglers Anvendelse — kan vi ganske rolig betragte som uddebatteret. Det *er* forbi med det enkelte Fags Ret til selv at afgøre deres Overenskomstforhold.

Men det, som vedblivende har eller bør have vor Interesse, er dette: Vil disse samlede Tarifsituationer formaa at holde Arbejderklassen paa Højde med den økonomiske Udvikling? Eller vil de føre til Stagnation, der jo er ensbetydende med Tilbagegang?

Her kan det desværre ikke skjules, at de to Gange, de nye Regler er bleven benyttet, har de som Helhed kun formaaet at opretholde status quo. Hverken lønmæssigt set eller paa andre Omraader har de bragt os Fremskridt.« .....

»Ved en nøgtern Betragtning vil man komme til den Slutning, at den nye Forligsmandslov er *en Klods om Benene* paa de fagligt organiserede Arbejdere i deres Bestræbelser for at opnaa bedre Arbejdsvilkaar. Det er jo i Virkeligheden saadan, at de Arbejdere, der skal deltage i Afstemningen, i det store og hele ikke véd, hvad de stemmer om, idet det ene Fag ikke aner noget om de Bestemmelser, der skal gælde for det andet. Det er saaledes ikke en Afstemning om Arbejdsvilkaarene, men en Stillingtagen til Spørgsmaalet: Krig eller Fred.» .....

Bogbinderforbundets Fagblad vender sig skarpt mod Afstemningsformen:

»Naar Forslaget er vedtaget, skyldes det udelukkende Dansk Arbejdsmandsforbunds Afstemningsform, idet Afstemningen her er sket ved kompetent Forsamling, og derved fremkommer der jo betydeligt flere Stemmer. Om denne Form for Afstemning vil skabe Tiltro til Fagorganisationerne i Fremtiden, er vi ikke sikker paa, idet Medbestemmelsesretten fra Medlemmerne borttages, og det har været de danske Fagorganisationers Styrke, at Medlemmerne selv afgjorde, under hvilke Løn- og Arbejdsvilkaar de skulde arbejde.

Naar vi ser Afstemningsresultatet fra Arbejdsgivernes Side, saa forstaar vi udmærket, at dette er vedtaget med overvældende Majoritet, idet de Lønforbedringer, der er for enkelte Grupper, er saa minimale, saa det ikke betyder nogen nævneværdig Udgift for Arbejdsgiverne, trods dette, at adskillige Industrier tjener store Penge paa Grund af Valutarestriktionerne.«

Til Slut citerer vi to »neutrale« Fagblade, hvis Forbund ikke direkte var berørte af Mæglingsforslagene, nemlig Kommunalarbejderforbundets og Jernbaneforbundets Fagblad.

Kommunal-Arbejderen mener, at

«det var Samfundshensynet, der sejrede, Forstaaelsen af Nødvendigheden af at bevare det engang vundne ved at sikre Freden, holde Hjulene i Gang og fastholde de Muligheder for Arbejde og Fortjeneste, der er. Af den Grund kom heller ikke Spørgsmaalet om Nedsættelse af Arbejdstiden frem i første Række, skønt det vel efterhaanden med den herskende Arbejdsløshed er et af de mest brændende. Derimod lykkedes det, omend under beskedne Former, at faa gennemført en Forbedring af de helt unge Arbejderes Kaar. Forhaabentlig er Vejen dermed banet for en videre Udvikling af dette betydningsfulde Problem.

Det store Opgør mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne er paa ny udskudt, men en Dag ad Aare før eller senere brænder det jo løs; thi denne Tingenes Tilstand, hvorefter Arbejderne bestandig skal resignere, er ikke holdbar i det lange Løb.»

Jernbane-Tidende bringer en udførlig Oversigt over Overenskomstsituationens Udvikling og Afslutning og kommer derefter ind paa en Omtale af Forligsmandsloven.

«Men Loven af Januar 1934 gør et andet Spørgsmaal aktuelt, nemlig Spørgsmaalet om Begrænsning af andre Samfundsklassers Konjunkturgevinster. Intet fornuftigt Menneske her i Landet vil anse det for muligt at spærre Arbejderklassens Lønudvidelsesmuligheder inde i en bestemt Ramme, uden at sætte Grænser for andre Befolkningsgruppers Konjunkturfortjenester. Med andre Ord, Loven om Mægling i Arbejdsstridigheder med dens Afstemningsregler trænger til at blive suppleret med en Lov, der for tilsvarende Perioder som de, der er gældende for Lønoverenskomsterne, fastsætter Grænser for saavel Handels- som Kapitalavance. Thi hvis Arbejderklassen inden for disse Lønoverenskomstperioder skal udsættes for, at Kapitalen løber af med hele Konjunkturgevinsten — ja, saa har Loven, dens foran nævnte gode Egenskaber og dens Nødvendighed ufortalt, alligevel saadanne Mangler, at dens Værdi for Arbejderne i Længden vil være mere end tvivlsom.«

Som det fremgaar af de ovenfor citerede Udtalelser, hersker der ikke udelt Tilfredshed med den af Arbejdsgivernes Forhandlingstaktik betingede Sammenkædning af Overenskomstforholdene hos Forligsmanden samt med Afstemningsformen under den nu afsluttede Overenskomstbevægelse. Det turde være en meget udbredt Opfattelse, som ogsaa er blevet stærkt understreget ved Mæglingsforslagenes Behandling i de enkelte Fagforeninger, at Fagbevægelsen bør søge at naa frem til en bedre Ordning af de paaklagede Forhold. Fra ingen Side er der dog blevet antydet, hvorledes man tænker sig en saadan Ordning og hvilken Fremgangsmaade der i Fremtiden skal benyttes ved Overenskomsternes Fornyelse. Om det med Henblik paa Arbejdsgiverforeningens Holdning overhovedet vil være muligt at naa en Forstaaelse om en anden Fremgangsmaade, er tvivlsomt, og vi mener derfor, at Løsningen først og fremmest maa søges i et snævrere Samarbejde mellem samtlige Fagforbund. Selve Afstemningsformen er i denne Forbindelse et underordnet Spørgsmaal, som Forbundene sikkert selv vil kunne løse paa tilfredsstillende Maade.

Forretningsudvalget for De samvirkende Fagforbund har paa sit den 8. Maj afholdte Møde meget indgaaende drøftet den nu overstaaede Konfliktsituation og herunder ogsaa Forbundenes indbyrdes Forhold under Overenskomstsituationer samt Muligheden for en mere ensartet Afstemningsafgørelse.

Hele dette Spørgsmaal skal nu forelægges paa det kommende Repræsentantskabsmøde, og det vil blive foreslaaet at nedsætte et Udvalg til Klarlæggelse af Spørgsmaalet. Udvalgets Forslag tænkes behandlet paa et ekstraordinært Repræsentantskabsmøde inden næste Overenskomstsituation.

Det er et stort og betydningsfuldt Spørgsmaal, der dermed er sat paa Repræsentantskabsmødets Dagsorden, og der er ikke nogensomhelst Tvivl om, at det vil blive drøftet til Bunds. Desuden vil der for Medlemmerne i en Række store Forbund, der holder deres Kongres i indeværende Aar, være Lejlighed til at tage Stilling til Sagen, saaledes at der turde være tilvejebragt fuld Klarhed, naar Optakten til den næste faglige Situation begynder.

D. s. F.s Repræsentantskabsmøde 1935.

Til det den 28. og eventuelt 29. Maj stedfindende aarlige Repræsentantskabsmøde har Forretningsudvalget paa sit den 8. Maj afholdte Møde vedtaget følgende

foreløbige Dagsorden:

1. Beretning om Virksomheden.
2. Regnskabet.
3. Organisationernes Afstemningsregler under Overenskomstsituationer.
4. Anmodning fra Arbejdernes Oplysningsforbund om Forhøjelse af det aarlige Bidrag.
5. Grænserne for Dansk Kommunalarbejderforbunds Organisationsomraade.
6. Eventuelt flere Punkter.

RUNDSKUE

ARBEJDSKONFERENCEN I GENEVE. De samvirkende Fagforbund har som sine Repræsentanter ved den 19. internationale Arbejdskonference, der aabnes den 4. Juni i Genève, udpeget Forretningsfører for Dansk Skrædderforbund, J. Andersson, som Repræsentant, og Sekretær Chr. Brun som Raadgiver.

SOCIALDEMOKRATIETS MEDLEMSTAL. Ifølge det socialdemokratiske Partis Beretning for 1934 var Partiforeningernes Medlemstal ved Udgangen af 1934 191.995 mod 190.070 ved Udgangen af 1933. Det er 29% af de ved Valget i 1932 afgivne socialdemokratiske Stemmer. Antallet af Partiforeninger er steget fra 1203 til 1207.

I Forhold til de paa Socialdemokratiet afgivne Stemmer er Partiforeningen i Silkeborg den største i Landet, i det der her er organiseret 56% af de socialdemokratiske Vælgere. Derefter kommer Nykøbing J. med 55 pCt., Stege med 51 pCt., Frederiksværk med 46 pCt. samt Frederikshavn og Ringkøbing med hver 45 pCt. For Københavns Vedkommende er det tilsvarende Tal 30 pCt.

JORDPRISERNE. Statistisk Departement oplyser, at Prisen for smaa Landejendomme fra Begyndelsen af 1933 til Slutningen af 1934 er steget med 637 Kr. pr. Tønde Hartkorn. Prisen pr. Td. Htk. for større Landejendomme er i den samme Periode gaaet ca. 500 Kr. i Vejret. Med smaa Ejendomme menes Landbrug med ¼—1 Tønde Hartkorn.

Der er i det sidste Kvartal af 1934 solgt 776 Smaabrug og 571 større Landejendomme.

Priserne har været henholdsvis 20.875 og 10.176 pr. Tønde Hartkorn.

ENGROSPRISTALLET. Statistisk Departements Engrospristal for April er ligesom for den foregaaende Maaned 132. Pristallet for de forskellige Varegrupper viser kun ringe Forskydninger. Medens Pristallet for Importvarer er uforandret 136, er Pristallet for Eksportvarer dalet fra 109 til 108.

ARBEJDSLØSHEDEN. Ifølge den af Arbejdsdirektoratet foretagne foreløbige Opgørelse udgjorde Antallet af de ved Arbejdsanvisningskontorerne den 3. Maj indtegnede ledige arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere 67.598, hvilket er 5425 lavere end i den foregaaende Uge og 9230 lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar.

Af de arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere var 17,2 pCt. tilmeldt som arbejdsledige, hvilket er 3,3 Points lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar.

Antallet af personlig tilmeldte (ikke arbejdsløshedsforsikrede) den fornævnte Dato udgjorde 14.813.

Virkningerne af Dommen i „Vølund"-Sagen.

Dansk Handels- og Kontormedhjælper Tidende beskæftiger sig i sit sidste Nummer meget indgaaende med Højesterets Dom i »Vølund«-Sagen og bringer bl. a. en Artikel af Forbundets Formand, Jul. Hansen, hvori denne anstiller en Del Betragtninger over Dommens Virkninger. Vi aftrykker nedenstaaende Slutningen af denne interessante Artikel, der understreger Betydningen af Medhjælperstandens egen Indsats til Forbedring af Løn- og Arbejdsvilkaarene.

— — — »Dommen har vakt stor Opmærksomhed. Adskillige vurderer dens Virkninger fejlagtigt og bedømmer Situationen forkert. Dens Værdi ligger i, at vort Forbund har faaet Ret i Opfattelsen af sin Stilling som en til De samvirkende Fagforbund og dermed under Septemberforliget hørende Organisation, men denne vor Opfattelse har dannet Grundlaget for alt vort faglige, overenskomstmæssige Arbejde, længe før Arbejdsgiverforeningen gennem Sagsanlæg mod os vilde prøve Domstolenes Vej for at sætte Forbundet Stolen for Døren. Der sker derfor ingen Ændring i vore Arbejdsformer og i hidtidige Praksis. Dommen har netop fastslaaet, at vi kan fortsætte dermed. Denne Sags Rejsning har ikke standset vort overenskomstmæssige Arbejde i den Tid, Sagen har verseret — tværtimod — vi har siden da forhandlet os til Rette om over hundrede nye Overenskomster og forbedret flere af de gamle.

Det betydningsfulde i Dommen er derimod, at Retsspørgsmaalet om vor Kompetence til at forhandle paa Medhjælpernes Vegne og i givet Fald strejke med dem, hvis det bliver nødvendigt er afgjort — omend afgjort til det stik modsatte Resultat af det, Arbejdsgiverforeningen procederede til.

Men det er ikke epokeagtigt, der kommer ingen ny Tidsregning som Følge af Dommen.

Vi har blot faaet Samfundets højeste juridiske Forum til at sætte sit højtidelige Stempel paa vore Arbejdsmetoder, men det er ogsaa uhyre meget værd for os.

Nu gælder det imidlertid om, at vi ikke læser Dommen saaledes, at Arbejdsgiverforeningen og at Principalerne i Almindelighed af Højesteret er dømt til at skulle forhandle med os og slutte Overenskomster med os og give dem et for os og vore Medlemmer tilfredsstillende Indhold.

Dette er ikke sket. Vi har fremdeles Brug for den inderligste Samhørighedsaand blandt de organiserede Medhjælpere, og vi har fremdeles Brug for vore Kræfter for at jage Frygten og Mismodet bort hos de mange Tusinde Standsfæller, der staar udenfor Organisationen, men som nu i langt højere Grad end før Dommen kan føle sig trygge, idet Septemberforliget, der nu kommer til at omfatte et meget betydeligt Antal af vore Principaler, ogsaa forbyder dem at true eller lokke Medhjælperne til at holde sig borte fra eller til at forlade vort Forbund. Vi sætter vor Lid til, at Principalerne fremtidig indvilger i at forhandle med os, og bliver denne Forventning gjort til Skamme, bliver det et Spørgsmaal om Kamp, og før Kampen vil vi vurdere vor Styrke. Vi har ikke et Album for Strejker, vi samler ikke paa dem af Mani, og vi er heller ikke Samlere af Nederlag. Vi vurderer nøgternt Situationen, og derfor skal Principaler, der viser sig bryske, overlegne og afvisende overfor Forbundet, vide, at varsles Kampen, er den fra vor Side vel overvejet og Strategien tilrettelagt for Muligheden af Opnaaelse af Sejr for vore Krav.

Nu byder vi fra Forbundets Side Erhvervenes ledende Mænd, Virksomhedernes Indehavere og deres Repræsentanter til Forhandling paa lige Fod med os, og vi haaber for hele det danske Erhvervslivs Skyld, at vor Modpart gennem Erkendelsen af det skete vil gaa ind i dette Samarbejde og give Kampen en god Dag.

Vi rækker atter vor Haand frem til Forhandling om en god og retfærdig Sag — en forsvarlig Ordning af Medhjælperstandens Løn- og Arbejdsforhold.«

Arbejdsløsheden i Marts og April 1935.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

Ifølge en foreløbig Optælling for de Fag, som indgaar i Departementets Arbejdsløshedsstatistik, var der ved Udgangen af April Maaned blandt de organiserede Arbejdere i disse Fag ialt 72,191 Arbejdsløse, d. v. s. 19,0 pCt. af det samlede Antal organiserede Arbejdere i de paagældende Fag (ialt 379,031 ved Udgangen af Marts 1935).

Nedenstaaende Tabel viser Arbejdsløshedsprocenten for hver Maaned siden Januar 1930.

Samtlige Fag:	1935 pCt.	1934 pCt.	1933 pCt.	1932 pCt.	1931 pCt.	1930 pCt.
Januar	29,5	34,4	43,5	34,1	24,2	19,9
Februar	28,3	31,3	42,9	35,9	24 5	20,5
Marts	22,3	28,4	35,4	35,8	22,1	15,3
April	19,0[1])	21,6	28,6	27,7	15,3	11,6
Maj		16,8	24,3	24,8	12,3	9,4
Juni		15,5	21,9	24,9	11,3	8,7
Juli		15,3	21,7	28,7	11,8	9,3
August		15,5	21,4	29,2	11,8	9,0
September		16,4	20,9	29,6	12,1	9,0
Oktober		18,3	23,2	31,8	15,8	11,4
November		22,3	25,7	35,1	22,1	15,5
December		30,3	37,5	42,8	32,2	25,1

[1]) Foreløbigt Tal.

Særskilt for Hovedstaden og Provinsen og med Deling paa 4 Erhvervsgrupper er Arbejdsløshedsprocenten opgjort i følgende Oversigt.

	Arbejdsløshedsprocenten ved Udgangen af					
	April 1935 [1])	Marts 1935	Febr. 1935	April 1934	Marts 1934	Febr. 1934
Hovedstaden:	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
1. Bygn.- og Møbel-Industri	12,6	16,7	28,7	16,5	24,9	34,3
2. Anden Industri m. v.	15,3	17,1	19,8	19,7	21,9	23,4
3. Handel	8,2	9,0	6,1	11,1	12,1	11,9
4. Arbejdsmænd	18,9	19,9	24,0	22,5	26,9	28,6
I alt	15,5	17,2	20,8	19,6	22,8	25,0
Provinsen:						
1. Bygn.- og Møbel-Industri	12,3	19,2	38,3	12,9	28,2	40,0
2 Anden Industri m. v.	16,7	16,6	19,6	16,7	21,2	23,3
3. Handel	8,6	8,5	8,6	11,6	11,9	11,8
4. Arbejdsmænd	28,6	35,9	45,2	30,7	44,0	47,0
I alt	21,4	25,6	33,2	22,9	32,2	35,6
Hele Landet	19,0	22,3	28,3	21,6	28,4	31,3

[1]) Foreløbige Tal.

Endelig er i nedenstaaende Oversigt meddelt Arbejdsløshedsprocenten for Februar og Marts for de vigtigste Fag enkeltvis.

Fag	Antal Arb. pr. Marts 1935	Arbejdsløsheds pCt. ved Udgangen af			
		Marts 1935	Febr. 1935	Marts 1934	Febr. 1934
		pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Bageri- og Konditoriarb.	5 078	29,8	33,1	37,0	38,3
Sukkervare-, Chokolade- og Biscuitarbejdere	1 688	14,9	15,3	24,9	16,2
Bryggeriarbejdere m. fl.	6 202	8,7	14,2	10,0	13,2
Slagteriarbejdere	8 440	23,9	28,1	26,0	25,1
Tobaksarbejdere	8 585	22,3	19,8	26,8	22,9
Tekstilarbejdere	13 419	10,5	12,2	6,8	8,3
Skræddere	12 255	9,8	15,6	9,5	15,3
Hatte- og Buntmagere	1 484	18,3	19,4	21,7	27,5
Skotøjsarbejdere	4 862	14,1	15,5	20,4	19,3
Murere	9 378	19,4	34,5	29,0	32,6
Hustømrere	8 780	22,9	37,9	29,8	38,7
Snedkere	9 511	13,4	24,0	24,7	30,1
Malere	7 067	19,5	52,7	24,5	53,1
Sadelmagere og Tapetserere	2 233	9,9	21,0	17,9	45,6
Træindustriarbejdere	5 203	14,3	18,3	17,4	20,7
Karetmagere	1 112	15,9	27,3	18,2	22,5
Keramikere	1 582	3,1	3,7	6,8	8,5
Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere	1 207	13,5	15,0	24,9	26,8
Blikkenslagere	2 286	21,5	27,3	23,1	25,7
Smede- og Maskinarb.	32 472	17,3	20,4	28,1	30,8
Formere	2 142	16,0	19,3	29,2	29,7
Elektrikere	3 077	20,7	23,6	26,1	27,8
Papirindustriarbejdere	1 590	3,8	3,9	2,2	2,6
Bogbindere	4 262	14,1	15,8	17,5	18,5
Typografer	6 436	11,7	15,2	17,7	17,1
Handels- og Kontormedhj.	21 970	9,0	7,7	12,4	12,3
Dansk Arbejdsmandsforb. m. v.	144 744	31,9	39,8	39,4	41,9
Heraf { Landarbejdere	27 835	32,5	41,4	35,8	41,4
Heraf { løvrigt	116 909	31,7	39,4	40,4	42 0
Murarbejdsmænd i Kbhvn.	1 766	28,7	32,2	43,0	46,5
Sømænd	4 428	31,5	34,1	34,2	35,3
Søfyrbødere	2 450	33,3	37,7	39,2	41,3
Kedel- og Maskinpassere	2 325	7,6	8,0	9,8	10,5
Kvindeligt Arbejderforbund	13 496	20 3	21,7	25,0	27,5
Andre Fag	27 501	16,3	20,4	22,1	25,0
I alt	379 031	22,3	28,3	28,4	31,3

Den økonomiske og sociale Genrejsning i De forenede Stater.

Af *Wl. Woytinsky*, Genève.

I.

Med Dannelsen af Koalitionsregeringen i Belgien er Roosevelt-Eksperimentet for Europas Vedkommende traadt ind i en ny Fase: dets Principer er nu overført til europæisk Grund. »Der findes ikke mere et Bourgeoisi i Belgien«, med disse Sorgens og Fortvivlelsens Ord har en Storindustridrivende i Bryssel sammenfattet den sidste Tids Begivenheder i sit Land. Vi betragter denne Formulering som en meget stærk Overdrivelse. Det er imidlertid sikkert, at der i Belgien ikke mere regeres efter Bourgeoisiets traditionelle Grundsætninger, der har styrtet Landet ud i Krise, Massearbejdsløshed og Fortvivlelse. Man vil tværtimod her som i De forenede Stater søge at finde nye Veje for det økonomiske og sociale Liv. Og den Aand, der præger det belgiske Eksperiment, er ingen anden end Roosevelts Aand.

Læserne af dette Blad har adskillige Gange haft Lejlighed til at informere sig om Grundtankerne i

Roosevelts Plan og om Retningslinierne for hans Politik. Dog savnede man hidtil i den europæiske Literatur et Værk, der giver en objektiv og systematisk Skildring af Foreteelserne i De forenede Stater. Vi havde en temmelig klar Forestilling om »New Deal«s Formaal, men ikke om dets konkrete Virkeliggørelse. Vi var underrettet om »Coderne«s Væsen, men havde ikke noget Overblik over deres Indhold. Den fornylig af det internationale Arbejdsbureau udgivne Bog*) kommer til rette Tid for at afhjælpe denne Mangel, og jeg tror, at nærværende Artikel, som giver en sammentrængt Fremstilling af Bogens Indhold, vil kunne være til Nytte for Læserne. Den skal altsaa først og fremmest være et *Referat* af de i Bogen givne Oplysninger og Kendsgerninger. Dette har bestemt Artiklens Karakter: Jeg vil holde mig til den i Bogen givne Fremstilling og saavidt muligt undgaa teoretiske Betragtninger over de Spørgsmaal, Roosevelt-Eksperimentet har stillet Verden overfor.

II.

Det første Afsnit i det internationale Arbejdsbureaus Værk skildrer Udviklingen af den økonomiske Krise i De forenede Stater, som kulminerede i Kreditvæsenets Sammenbrud i Februar og Marts 1933. Skildringen er noget tør og skematisk og vil næppe i væsentlig Grad berige Læsernes Viden om Krisen i Amerika, men er snarere tænkt som en Indledning, der erindrer om Ting, der maa forudsættes at være tilstrækkelig bekendt.

En anden Karakter har Bogens andet Afsnit, der omhandler de Beslutninger, der er vedtaget i Kongressens 73. Samling, og som i Tiden fra 4. Marts til 16. Juni, d. v. s. i Løbet af knap 15 Uger har skabt Retsgrundlaget for Amerikas nye sociale og økonomiske Politik. Fuld af Beundring betragter man dette Værk, som griber ind paa de forskellige Omraader af Statens Liv.

Efter den radikale Bankreform fulgte en Række Love, som skulde skabe Ligevægt i Statshusholdningen. Den paakrævede Kreditudvidelse blev forbunden med Spareforanstaltninger. For at kunne hjælpe de arbejdsløse og de nødstedte Landbrugere har U. S. A. nedsat Statstjenestemændenes Lønninger og tilpasset dem efter Dollarens forandrede Købekraft. I Tilslutning hertil vedtoges en Række Love vedrørende Iværksættelse af Arbejde og Arbejdsløshedsunderstøttelse.

I Maj Maaned vedtoges en Lov, der skulde lindre Landbrugernes Nød. I dette Øjemed blev der indledet en omfattende Aktion til Beskyttelse af Agrarpriserne, som bestod af to forskellige Slags Foranstaltninger: 1) Indskrænkning af Produktionen af de Varer, der ikke kunde findes Afsætning for til rimelige Priser, 2) Konvertering og Afdragning af Hypotekgælden.

Denne omfattende Lovgivning afsluttedes den 16. Juni med Vedtagelse af en Række Love, hvoraf især Loven om *den nationale Industris Genrejsning* fortjener at fremhæves, som Præsidenten i et Radioforedrag motiverede som følger:

»I Efteraaret har jeg flere Gange givet Udtryk for den Overbevisning, at vi gennem en fri demokratisk Kontrol med Industrien vilde kunne muliggøre en generel Lønforhøjelse samt en Arbejdstidsforkortelse, som tilsammen vilde sætte Arbejderne i Stand til at købe og benytte Produkterne af deres Arbejde.

Dette kan kun ske paa Grundlag af et Samarbejde indenfor Industrien. Ellers vil der nemlig i hver Branche findes enkelte egoistiske Arbejdsgivere, der betaler deres Arbejdere Sultelønninger og opretholder en længere Arbejdstid. Men i saa Fald vil deres Konkurrenter være tvungen til at gøre det samme eller lukke deres Forretning. Vi har set Resultatet af en saadan Fremgangsmaade: en bestandig Nedglidning i de sidste fire Aars økonomiske Helvede.

Der findes dog et meget simpelt Middel til at tilvejebringe et Omsving. Saafremt alle Arbejdsgivere i hver Branche erklærer sig indforstaaet med at betale deres Arbejdere samme Lønninger — nemlig fornuftige Lønninger — og indføre samme Arbejdstid — nemlig en fornuftig Arbejdstid —, vil forhøjede Lønninger og forkortet Arbejdstid ikke skade nogen Arbejdsgiver.

Tilmed er en saadan Fremgangsmaade langt fordelagtigere for Arbejdsgiverne end Arbejdsløshed og lave Lønninger, fordi den sikrer dem en større Kundekreds for deres Varer.

Denne enkle Tanke er selve Sjælen i Loven om Genrejsning af den nationale Industri.«

Ganske vist er denne Tanke forbavsende enkel. Men hvilken lang og besværlig Vej maatte det amerikanske Folk tilbagelægge for at kunne forstaa denne Tanke. Og i vor mørke Tid er det ingen ringe Trøst, at der findes et stort Land, hvor denne vidtgaaende og modige Reform af Økonomien kunde virkeliggøres i denne Tankes Aand og ad demokratisk Vej.

For at kunne bedømme, hvad »New Deal« har udrettet paa Arbejdsløshedsforsorgens Omraade, er det nødvendigt at erindre om den Opfattelse, der var almindelig raadende i Landet forinden Roosevelts Magtovertagelse og som kom til Udtryk i Præsident Hoovers Budskab til Kongressen: »Jeg er Modstander af enhver Art Arbejdsløshedsunderstøttelse, som direkte eller indirekte skal ydes af Regeringen. Det økonomiske Sammenbrud og den stigende Arbejdsløshed i Europa skyldes tildels en saadan Politik.« Den amerikanske Tradition krævede, at Omsorgen for de arbejdsløse fremdeles skulde være overladt til det private Initiativ og de lokale Myndigheder, det vil i Virkeligheden sige til den private Velgørenhed. Tanken om, at Staten skulde være forpligtet til at skaffe Arbejde til sine Borgere, stod i stejl Modsætning til denne Kvæker-Doktrine.

Ganske vist saa Regeringen Hoover sig i 1932 tvungen til at komme de arbejdsløse til Hjælp. Men de Foranstaltninger, den tøvende og modvillig gennemførte, var ikke i Stand til at forbedre Tilstanden væsentlig.

I Modsætning hertil gik Roosevelts Plan ud paa

*) »La reconstruction économique et sociale aux Etats-Unis«, udgivet af Internationalt Arbejdsbureau, Genève 1935 (460 Sider).

Gennemførelsen af omfattende offentlige Arbejder med det Formaal straks at skaffe Beskæftigelse til et stort Antal arbejdsløse. Der tilvejebragtes saaledes efterhaanden Beskæftigelsesmuligheder for rundt 4 Millioner arbejdsløse. Denne Aktion havde et dobbelt Formaal: at beskæftige de arbejdsløse, anspore det private Initiativ og sætte Produktionen i Gang. Disse Opgaver skulde opfyldes indenfor et begrænset Tidsrum, men det var ikke Meningen at skabe en særlig og varig Sektor af kunstig organiseret økonomisk Virksomhed.

III.

Vi har allerede citeret Præsident Roosevelts Radiotale, i hvilken han motiverede Nødvendigheden af en Forstaaelse mellem Arbejdsgiverne om en loyal Konkurrence. Af denne Idé er saa opstaaet det industrielle Code-System.

Den nye Regerings første Foranstaltninger stimulerede den industrielle Produktion. Men Arbejdsløsheden — bortset fra den kunstige Arbejdsfremskaffelse — aftog dog ikke, idet Industrien var i Stand til at udføre de nye Bestillinger med sin gamle Arbejdsstyrke. Man lod simpelt hen Arbejderne arbejde i længere Tid, hvorved det endog ikke altid var nødvendigt at foretage en tilsvarende Forhøjelse af Lønnen. Befolkningens Købekraft steg derfor ikke i Forhold til den øgede Produktion, Lagrene af Færdigvarer hobede sig stadig mere op, og saaledes forberedtes den nye Konjunkturnedgang i Efteraaret 1933. For at genoprette Ligevægten og forhindre nye Rystelser af Erhvervslivet, gik man derfor i Gang med at ændre Forholdet mellem *Arbejdets Produktivitet* og *Reallønnen*.

Ved Udgangen af Juli erholdt hver Arbejdsgiver en Skrivelse fra Præsidenten, der indeholdt en Opfordring til at indgaa en Art Overenskomst og forpligte sig til at ændre Arbejds- og Lønbetingelserne i sin Bedrift i Henhold til en almindelig Plan. Indtil Begyndelsen af August havde 700.000 Arbejdsgivere erklæret at ville medvirke til Planens Gennemførelse. Planen gik ud paa følgende Ændringer af Arbejdsbetingelserne: Afskaffelse af Børnearbejdet (indtil det fyldte 16. Aar), Forkortelse af Arbejdstiden til 40 Timer ugentlig i Fabriker og Værksteder og 36 Timer i Kontorvirksomheder, Undgaaelse af enhver uberettiget Prisstigning.

Dette var Indholdet af Roosevelts første præliminære Aftaler med Arbejdsgiverne, Aftaler, som ved Aarsskiftet skulde erstattes med et System af specielle Coder for de enkelte Industrigrene. Udarbejdelsen af disse Coder har rigtignok vist sig at tage længere Tid end oprindeligt forventet. Der skulde udarbejdes rundt 3000 Coder, hvoraf mange kunde nedskrives paa en Side Papir, mens andre omfattede 30—40 Sider. I retslig Henseende kan Coderne nærmest sammenlignes med de Overenskomster, der oprettes paa Grundlag af faglig Voldgift og er godkendt af Myndighederne. Men en Code er ingen Arbejdsoverenskomst i europæisk Betydning, idet den ikke afsluttes mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, men er en Aftale mellem Arbejdsgiverne indbyrdes, der skal godkendes af Præsidenten. For at opnaa en saadan Godkendelse skal Coderne indeholde en Bestemmelse, der garanterer Arbejdernes faglige Organisationsret, endvidere en Bestemmelse, hvorefter Arbejdsgiverne forpligter sig til at overholde de af Præsidenten godkendte eller foreskrevne Betingelser med Hensyn til Arbejdstid, Minimalløn og andre Arbejdsvilkaar. De fleste Coder indeholder endvidere Bestemmelser om Arbejdernes Mindstealder, Oprettelse af en Kommission for Kontrollen med Overholdelsen af de indgaaede Forpligtelser, Arbejdsgivernes Pligt til Indsendelse af regelmæssige Beretninger over Lønninger, Arbejdstid og Priser, Produktion, Afsætning, Lagrenes Størrelse o. s. v. Desuden indeholder Coderne Forskrifter vedrørende loyal Konkurrence, Forbud mod Offentliggørelse af urigtige Meddelelser; urigtige Varebetegnelser, Spredning af falske Rygter om Konkurrenter, sorte Lister, Industriel- og Handelsspionage etc.

Indenfor Rammerne af denne Artikel er det desværre ikke muligt at redegøre for Sammensætningen af de Organer, der udarbejder og overvaager Coderne. De Læsere, der interesserer sig for de nærmere Enkeltheder, kan finde alle ønskede Oplysninger i Arbejdsbureauets Bog (Side 112-155).

IV.

De industrielle Coder er et Forsøg paa at overvinde Krisen paa Grundlag af Købekraft-Teorien og lede Verdens mægtigste økonomiske System i Henhold til denne Teori. Denne Tanke blev med fuld Tydelighed udviklet af Præsident Roosevelt i det allerede omtalte Radioforedrag. Det er denne Tanke, der ifølge Roosevelts egne Ord, er «selve Nira's Sjæl«.

Det internationale Arbejdsbureaus Beretning lader erkende, hvorledes Codesystemet virkeliggør denne Teori. Hovedindholdet i hver Code danner Bestemmelserne om Lønnen og Arbejdstiden, som fuldt og helt er affattet i Henhold til Købekraft-Teorien. Hvad angaar de øvrige Bestemmelser, har de ikke andre Formaal end at styrke vedkommende Industrigrens Stilling og skabe Mulighed for, at den trods Lønforhøjelse og Arbejdstidsforkortelse er i Stand til at give et passende Udbytte.

Det synes, at en saadan Supplering af Codernes økonomiske Grundtanke saglig og psykologisk var nødvendig. For det nøgne Princip om høje Lønninger og kort Arbejdstid vilde Roosevelt ikke have været i Stand til at vinde den offentlige Mening i Landet. Ud fra lignende Overvejelser har Regeringen ogsaa opgivet sin oprindelige Hensigt om en muligt ensartet Ordning af Løn- og Arbejdstidsspørgsmaalet. Af den Grund er man saa kommet til et ret kompliceret System af partikulære Bestemmelser. Saaledes er Lønhøjden meget varierende, og det samme gælder for Arbejdstiden, der i Reglen udgør fra 36 til 40 Timer ugentlig. Heller ikke med Hensyn til Børnearbejdet og Hjemmearbejdet er der gennemført ensartede Regler for samtlige Stater, og dette er Grunden til, at det Spørgsmaal har været drøftet, om det mon ikke havde været bedre at tilvejebringe en generel Ordning af disse Forhold gennem en Forbundslovgivning. Jeg tror dog, at dette Spørgsmaal maa besvares benægtende.

I Europa er vi forlængst vant til Statsmagtens

Indgreb i økonomiske og sociale Forhold. I De forenede Stater er Washington-Regeringens Beføjnelser begrænset gennem den føderalistiske Forfatning, og endnu mere gennem enkelte Staters partikularistiske Bestræbelser, men mest gennem den herskende individualistiske Aand. — For at muliggøre et Fremstød i Retning af organiseret Økonomi og social Lovgivning, maatte Roosevelt tilpasse sit Værk efter Folkementaliteten. Hans Coder er ikke noget Mønster paa et fast logisk System, men til Gengæld kunde de virkeliggøres ad streng demokratisk Vej og indenfor den gældende Forfatnings Ramme, og de har i forbavsende kort Tid vundet den offentlige Mening i Staterne for Grundsætningen om Arbejdsbetingelsernes Ordning i Henhold til Købekraft-Teorien. Desuden har de ikke forfejlet deres umiddelbare praktiske Virkning i Kampen mod Krisen.

Deres materielle Virkninger fremgaar af følgende Indekstal (Basis Marts 1933 = 100):

	Marts 1933	Juli 1933	Novbr. 1933	Marts 1934
Produktionens Omfang	100	167,3	120,4	146,9
Gennemsn. ugentlig Arbejdstid	100	116,1	94,0	99,2
Beskæftigelse	100	121,6	129,6	137,4
Udbetalt Lønsum	100	137,1	149,7	174,7
Leveomkostninger	100	104,7	108,4	109,3
Udbetalt Realløn	100	130,9	138,1	159,8
Realløn pr. beskæftiget Person	100	107,6	106,6	116,3
Realløn pr. Arbejdstime	100	92,5	110,5	111,7

Efter disse Resultater, der ikke kan bestrides fra nogen Side, gælder det nu om at videre udbygge dette System.

V.

Roosevelts Reform griber ogsaa fra en anden Side ind i Industriens indre Forhold: Coderne sammenfatter enkelte Brancher til trustagtige Organisationer. I Modsætning til den tidligere Opfattelse bliver Overvaagelsen af Priserne og i bestemte Tilfælde endog Indskrænkningen af Produktionen gennem Interessenterne nu ikke blot tolereret, men direkte fremmet af Staten.

De fleste Coder indeholder Bestemmelser om Minimalpriser, der skal staa i Forhold til de mellemstore Bedrifters Produktionsomkostninger. I mange Tilfælde forbydes det udtrykkeligt Producenterne at sælge deres Varer til Spotpriser. Kun Udsalgene ved Sæsonens Afslutning danner en Undtagelse.

For at disse Bestemmelser ikke blot skal staa paa Papiret, angives der Bogførings- og Priskalkulations Metoder for de enkelte Produktionsgrene. Kalkulationen maa ikke længere forblive Firmaets Hemmelighed, enhver Fabrikant forpligtes til at give Kontrolstedet for sin Branche Meddelelse om, hvorledes han har fastsat sine Priser.

Den planmæssige Indskrænkning af Produktionen er principielt tilladt ved Codesystemet, dog er tilsvarende Bestemmelser foreløbig kun gældende i faa Brancher. I nogle Industrier er det Princip gennemført, at Ordrene fordeles blandt de derværende Firmaer — hvad der faktisk forvandler disse Firmaer til Medlemmer af et monopolagtigt Foretagende — men dette er dog ikke almindelig Praksis. Det er hyppigere, man møder Indskrænkning i Installering af nye Maskiner og Anlæg (i Jernindustrien er f. Eks. Bygning af nye Højovne forbudt). Andre Coder indeholder Bestemmelser om Maksimaltiden for den ugentlige Benyttelse af de forhaandenværende Anlæg.

Der skal yderligere træffes Forholdsregler for Beskyttelse af Forbrugerne, saaledes at disse ikke forurettes ved, at Konkurrencen mellem Producenterne indstilles. I saa Henseende er Forbrugerne repræsenterede i de Udvalg, som Kontrollen med Coderne paahviler.

Den største Interesse maa, set ud fra Synspunktet om social Genopbygning i De forenede Stater, de Bestemmelser vække, der i Bedrifterne ordner Forholdet mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne. I det væsentlige drejer det sig her om Beskyttelse af de faglige Organisationers Frihed.

Saaledes som vi allerede har nævnt, skal enhver Code indeholde Klausuler, der sikrer Arbejderne Organisationsret. Paa den anden Side kan Arbejderorganisationerne ved Udarbejdelse, henholdsvis Overvaagelse af Coderne medvirke som Arbejderstandens lovlige Repræsentanter, men deres Medvirken er kun af praktisk Betydning i de Tilfælde, hvor Arbejderne er faglig organiserede; thi hvad kan en Fagforeningssekretær i Virkeligheden opnaa, naar det drejer sig om en Code i en Industribranche, hvor der ikke findes nogen Arbejderorganisation? Da den amerikanske Landsorganisation blev svækket under Krisen i Foraaret 1933 og knapt talte 2 Millioner Medlemmer, blev dens Medvirken resultatløs i mange Udvalg. Den maatte tillige bevare en oppositionel Stilling overfor de Coder, som var blevet vedtaget mod dens Repræsentanters Stemmer. Senere krævede Fagforeningerne at blive repræsenterede i samtlige Kontroludvalg, men dette Ønske blev dog kun imødekommet i faa Tilfælde. Paa den anden Side skabtes der et Net af paritetiske Udvalg, der skulde beskæftige sig med Stridigheder mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne. Allerede i de første 6 Maaneder fik disse overgivet 1818 Sager, hvorom der var Uenighed, og i hvis Ordning 914.000 Arbejdere var interesserede. De fleste Stridigheder angik Arbejdernes Organisations- og Repræsentationsret. I ca. 600 Tilfælde var Striden om dette Problem forbundet med Arbejdsnedlæggelse.

Strejkebevægelsen har i de sidste 2 Aar faaet et uventet Opsving i Unionen. Mere end én Gang har Arbejdskonflikterne faaet en ret dramatisk Karakter, og Modstandere af Planen har ved Arbejdskonflikternes Tilspidsen haabet paa et Sammenbrud af Roosevelts Politik. Men dette Haab er dog ikke blevet opfyldt. I sidste Øjeblik er de modstaaende Interesser udjævnede.

Strejkebevægelsens Tiltagen viste Arbejderklassens Opvaagnen i De forenede Stater, der maatte organisere sig, for at Købekraftsteorien og med den Unionens hele nye økonomiske Politik kunde gennemføres. I August 1933 talte den amerikanske Landsorganisation 2.127.000 Medlemmer, i Oktober nærmede dens Medlemsantal sig 4 Millioner, og siden har Bevægelsen været i uafbrudt Fremgang.

VI.

Det er umuligt indenfor Rammerne for en Afhandling i et Tidsskrift at sammenfatte hele Indholdet af det internationale Arbejdsbureaus Bog, der som nævnt omfatter 460 Sider, og hvor enhver Linie er lærerig og animerende. Vi giver derfor Afkald paa at gaa ind paa Præsidentens Agrarpolitik, men kan ikke slutte vor Redegørelse uden at have behandlet Roosevelts Kredit- og Valutapolitik.

Det første Skridt, den nye Regering foretog sig efter den berømte Bankkrise i Marts 1933, var rettet mod de upaalidelige og ulevedygtige Foretagender indenfor Kreditvæsenet. Mange Hundrede Banker blev lukket. De tilbageværende Institutters Likviditet styrkedes gennem Statskredit (ved Overtagelse af Præferenceaktier i de paagældende Banker). Der blev gennemført en streng Adskillelse mellem Kreditbankerne og de Institutioner, der beskæftiger sig med Financieringsforretninger og Anbringelse af Værdipapirer. Der blev truffet drastiske Forholdsregler for at tøjle Spekulationen.

Endvidere har Regeringen skabt et tvungent Depositumforsikrings-System, der i første Række yder Smaaspareren Garanti for, at der ikke kan ske hans Penge noget. Disse Forholdsregler har ganske vist vakt en heftig Modstand fra Bankernes Side, men de blev gennemført med Held og er ikke blevet uden Indflydelse paa den økonomiske Politik i Europa.

Takket være de trufne Forholdsregler er det lykkedes Regeringen at genoprette Folkets Tillid til Kreditinstitutionerne, men denne Tillid gælder ikke mere Bankerne, men Staten, der har skabt et nyt Kreditsystem og overvaager det.

For at denne Tillid ikke skal udnyttes i Spekulationsøjemed, er der indført en meget streng Kontrol med Udbydelse af Laan og Tegning af Aktier og Obligationer. Derudover blev alle Firmaer, der omsætter Værdipapirer, undergivet en Code, der ved Forseelser mod dens Bestemmelser fastsætter høje Bøder (indtil 500.000 Dollars for hvert Tilfælde af Overtrædelse af en Paragraf).

Grundtanken i alle disse Forholdsregler er lige saa enkel som Grundtankerne i andre af Roosevelts Reformer. Kreditsystemets Opgave er at føre fri Kapital fra Sparerne eller Kapitalisterne over til Arbejdsgiverne, hvorved der sikres Kapitalejeren Part i Udbyttet, som takket være Anvendelsen af laante Penge realiseres af Kredittageren. Derudover maa der ikke opstaa nogen Gevinst ved Kapitalbevægelse. Hvis saadant Ekstraudbytte opnaas, drejer det sig om en Spekulation, om et Bedrag eller Selvbedrag, der før eller senere vil udøve en skæbnesvanger Virkning paa det økonomiske Liv i Landet. Krisen i 1929 blev netop for en stor Del forberedt gennem Bankernes og Publikums vanvittige Spekulation. Kampen mod Krisen, Opbygningen af en ny sund Økonomi maa derfor være forbunden med en hensynsløs Udrydning af Spekulationen og en streng offentlig Kontrol med Bankerne.

Lignende Grundsætninger gør sig ogsaa gældende med Hensyn til Præsidentens Valutapolitik. Tanken deri var nemlig den, ved Forhøjelse af Varepriserne saavel at muliggøre en Udvidelse af Landbrugets som Industriens Produktion og paa denne Maade forberede en Opsugning af Arbejdsløsheden. Planen er ikke opfundet af Præsidenten, den stammer fra en Tankeverden, der forlængst har haft et Antal glimrende Ordførere i de angelsaksiske Lande og i Kriseaarene ogsaa har fundet Tilhængere i det kontinentale Europa.

En Nedskæring af Pengeenheden er ifølge denne Teori det givne Middel til at redde Økonomien fra at blive kvalt gennem Prisfald. Det gælder her om en Nedbringning af den indre Gæld, hvis Byrde er blevet uudholdelig for Erhvervslivet. Kreditorerne maa ikke vilkaarligt gøres ejendomsløse til Gunst for Debitorerne. Pengene maa ikke gaa tabt for Sparerne. De skal kun *genoprette den gennem Prisfaldet forstyrrede Ligevægt mellem Kreditor og Debitor.* Kreditoren maa ikke fordre mere i reale Værdier, end der virkelig er ydet ham, Spareren har ingen Ret til at kræve mere i reale Værdier, end han virkelig har sparet.

Efter denne Teori er hverken Inflation eller Devaluation tilladt, saalænge Priserne forbliver stabile, men hvis Priserne ifølge en økonomisk Katastrofe gaar saa langt ned, at Økonomien ikke længere kan aande, kræver denne Teori, at der gribes ind fra Kapitalsiden.

Uden denne Fremgangsmaade vilde Roosevelts Erhvervs- og Socialpolitik overhovedet være utænkelig. Hvorledes vilde han ellers have fundet de fornødne Midler til Tilvejebringelse af Arbejde, Arbejdsløshedshjælp, Opfyldning af flydende Bankreserver, Understøttelse og Nedbringning af Gældsbyrden for Landmænd m. m. Ved at beslaglægge Kapitalisternes Ejendom vilde intet være afhjulpet, da Staten hverken vilde have kunnet solgt de beslaglagte Ejendomme eller paa anden Maade gjort dem frugtbringende.

Der var kun 2 Veje mulige: Kredit og Nødinflation (som ved Krigsøkonomien) eller Skabelse af Kredit paa Grundlag af en planmæssig Nedsættelse af Pengeenheden, der automatisk frigav de fornødne Midler. Præsidentens økonomiske Raadgivere har foreslaaet ham den anden Vej, den økonomiske Afvikling under det nye Regime synes at have givet dem Ret.

Det var ikke uden Besvær, at Unionen slap ud over Krisens Afgrund. Den har forstaaet at forbinde det økonomiske Genopbyggelsesværk med social Opgang. Den søger ikke en Udvej for Krisen gennem Frigørelse af Spekulationen, men ved Styrkning af Arbejderorganisationerne, der nu skal blive Garanter for den voksende Købeevne hos Folkets brede Lag. Kort sagt, det amerikanske Eksperiment er et stort Skridt fra økonomisk Kaos til Planøkonomi.

NYT FRA UDLANDET

ARBEJDSFORHOLD I AUSTRALIEN. Ifølge den af det australske statistiske Kontor udarbejdede »Labour Report« for Aaret 1933 fremgaar det bl. a., at Antallet af Arbejdsstridigheder i Industrien i nævnte Aar kun

udgjorde 90 imod 127 i 1932. Det samlede Tab af Arbejdsdage var 111.956 mod 212.318 i 1932. Løntabet ansloges til £95.048, hvilket er ca. £70.000 mindre end i 1932. Antallet af Arbejdere, inddraget i Stridighederne, er kun gaaet lidt tilbage, nemlig fra 32.000 i 1932 til ca. 30.000 i 1933.

Medlemsantallet inden for *Fagforeningerne* undergik ikke væsentlige Ændringer i 1933 og var ved Aarets Slutning ca. 739.000 mod ca. 741.000 ved Slutningen af 1932. Af Fagforeningsmedlemmerne var 626.000 Mænd og 113.500 Kvinder. Af det samlede Antal industrielle Arbejdere er 44,4 pCt. Medlemmer af en Fagforening. For Mændenes Vedkommende er Procentsatsen 46,6 og for Kvindernes 35,2.

Antallet af Fagforeningerne med Afdelinger indenfor to eller flere Stater var i 1933 115 med et Medlemsantal af ca. 612.000 d. v. s. omtrent 85 pCt. af samtlige Fagforeningsmedlemmer.

Antallet af *Arbejdsgiverforeninger* faldt i Løbet af 1933 med 28 til 521. Medlemsantallet steg derimod i samme Tidsrum fra 130.000 til 132.000; 45 af Foreningerne havde Afdelinger i mere end en Stat, og disse Foreningers Medlemsantal androg 104.000.

Den gennemsnitlige nominelle Timeløn for voksne Mænd er fra 31. December 1932 til 31. December 1933 faldet med en Farthing fra 1sh. 10d. til 1sh. 9¾d., for voksne Kvinders Vedkommende er den forblevet paa 10¾ d.

Den af Fagforeningerne registrerede *Arbejdsløshed* androg i Gennemsnit for 1933 104.035 eller 25 pCt. af de registrerede Foreningers Medlemsantal.

BEKÆMPELSEN AF ARBEJDSLØSHEDEN I SVERIGE. Den svenske Regering har i April Maaned fremsat Forslag om Foranstaltninger til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden i det kommende Finansaar. Forslaget gaar ud paa, at man paa dette Omraade bør følge de samme Retningslinier, Lovgivningsmagten har vedtaget i de to foregaaende Finansaar. Der foreslaas bevilget 39½ Millioner Kr. Heraf skal 32 Millioner anvendes til det af Staten, eller Staten og Kommuner i Fællig, iværksatte Nødhjælpsarbejde, 2 Millioner til kontant Understøttelse, 4½ Millioner til forskellige ekstraordinære offentlige Arbejder og 1 Million Kr. til Statens Arbejdsløshedskommission.

ARBEJDSLØSHEDEN I DE SVENSKE FAGFORBUND. Ifølge Oplysninger fra svenske Fagforbund med tilsammen 486.139 Medlemmer var ved Udgangen af Februar 98.720 eller 20,3 pCt. af Medlemmerne arbejdsløse mod 22,6 pCt. i den foregaaende Maaned.

ARBEJDERFERIER I SVERIGE. Den sidste i Sverige gennemførte Undersøgelse angaaende det Antal Arbejdere, der havde Ret til en aarlig Ferie med Løn, viste, at i 1932—1933 af de rundt 576.000 Arbejdere, hvis Arbejdsforhold var fastsat i en Overenskomst, havde ca. 454.000 eller 79 pCt. Ret til en aarlig Ferie. Det var navnlig Arbejderne indenfor Sæsonindustrierne — Skovbrug, Stenhuggeri og Bygningsvirksomhed — der endnu ikke havde faaet indført en overenskomstmæssig Ferieordning. I Henhold til de gældende Overenskomster har omtrent 2 Tredjedel af samtlige ferieberettigede Arbejdere en Ferie, der er kortere end en Arbejdsuge. Indenfor Storindustrien andrager Ferien i Reglen 4 Arbejdsdage. I en Del nye Overenskomster er Ferien dog fastsat til 6 Dage, indbefattet Midsommerdagen. I Levnedsmiddel- og Beklædningsindustrien er Ferien i Reglen fastsat til 6 Arbejdsdage, mens Arbejderne i Bogtrykkerier, ved enkelte Jernbaner og ved Gruberne i Lapland har en Ferie paa 2 Uger eller længere.

DEN HOLLANDSKE LANDSORGANISATION I 1934. Medlemstallet i den hollandske Landsorganisation, som i Aarene 1924—1933 steg fra 182.893 til 342.468, er i 1934 sunket til 300.043. Denne Tilbagegang skyldes navnlig den overordentlig store Arbejdsløshed. I 1934 var gennemsnitlig 30 pCt. af Forbundenes Medlemmer arbejdsløse. Landsorganisationens Arbejdsløshedsstatistik viser, at Arbejdsløsheden vedvarer ogsaa i 1935. Ved Udgangen af Februar 1935 var de tilsluttede Forbunds gennemsnitlige Arbejdsløshedsprocent saaledes 32,8, mens 3,6 pCt. af Medlemmerne arbejdede paa forkortet Arbejdstid.

LØNBEVÆGELSER OG KONFLIKTER

Arbejdsmænd hos A/S »Halma«, Gimlinge.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 1. April, enedes man under Forbehold af Organisationernes Godkendelse om Oprettelse af en Overenskomst mellem *A/S »Halma«* og Dansk Arbejdsmandsforbunds Gimlinge-Afdeling. Overenskomsten skal være gældende, indtil den med 3 Maaneders Varsel opsiges til Udløb en 1. Maj.

Gartnere paa Garnisons Kirkegaard.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 23. April, forhandledes mellem Repræsentanter for Dansk Gartnerforbund og *Inspektøren paa Garnisons Kirkegaard* om Forstaaelse af den mellem Parterne oprettede Overenskomsts § 2 (Spørgsmaalet: Effektiv Arbejdstid).

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, hvorefter man enedes om at henvise Sagen til Afgørelse af en faglig Voldgiftsret.

DEN FASTE VOLDGIFTSRET

Sag Nr. 2091.

Arbejdsmænd paa Dansk Sojakagefabrik.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 2. Maj 1935 i Sag Nr. 2091: Dansk Arbejdsgiverforening for A/S Dansk Sojakagefabrik mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund.

Ved anbefalet Skrivelse af 11. Marts 1935 har Dansk Arbejdsmandsforbund overfor Dansk Arbejdsgiverforening afgivet et 1. Strejkevarsel. I Skrivelsen hedder det blandt andet saaledes:

»Vor Afdeling, Olie-, Sæbe- og Farveindustriarbejderes Fagforening, har haft Forhandling med A/S Dansk Sojakagefabrik om Oprettelse af Overenskomst om Løn- og Arbejdsforhold for vore Medlemmer, der er beskæftiget i en af nævnte Aktieselskab oprettet Alkali-Afdeling, uden at man har kunnet komme til Enighed ..... skal vi herved

tillade os at meddele, at vi agter at forelægge vor kompetente Forsamling Forslag om, at der etableres Arbejdsstandsning og Blokade overfor A/S Dansk Sojakagefabrik, hvad angaar alt Arbejdsmandsarbejde i og ved den nye Alkali-Afdeling, herunder indbefattet Transport til og fra Afdelingen af Raavarer og Færdig-Produkter, indtil der maatte opnaas en for vore vedrørende Medlemmer og vort Forbund tilfredsstillende Ordning .....«

Ved Skrivelse af 14. s. M. protesterede Arbejdsgiverforeningen mod Lovligheden af dette Varsel og forbeholdt sig at indbringe Spørgsmaalet herom for Den faste Voldgiftsret.

Den 19. Marts 1935 afgav Forbundet 2. Strejkevarsel, hvorefter det var vedtaget fra og med Tirsdag den 26. s. M. ved normal Arbejdstids Ophør at etablere Arbejdsstandsning og Blokade hos og overfor A/S Dansk Sojakagefabrik i det fornævnte Omfang.

Paa et derefter mellem Hovedorganisationerne den 23. Marts afholdt Fællesmøde lykkedes det ikke heller at naa til Enighed om en Ordning af det foreliggende Stridsspørgsmaal; men Dansk Arbejdsmandsforbund indgik dog paa at udsætte Arbejdsstandsningens Iværksættelse, indtil Den faste Voldgiftsrets Kendelse kom til at foreligge.

Under nærværende derefter anlagte Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for A/S Dansk Sojakagefabrik indklaget De samvirkende Fagforbund for Dansk Arbejdsmandsforbund og nedlagt Paastand om: principalt, at de afgivne Strejkevarsler af 11. og 19. Marts 1935 kendes ulovlige som stridende mod Olieindustriens Landsoverenskomst, subsidiært, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Alkalianlægget omfattes af Overenskomsten, henvises til Afgørelse ved en faglig Voldgift.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

A/S Dansk Sojakagefabrik er Part i »Overenskomst mellem Olieindustriens Arbejdsgivere ..... paa den ene Side samt Dansk Arbejdsmandsforbund paa den anden Side vedrørende Løn- og Arbejdsforhold«. Overenskomstforholdet bestaar af en Hovedoverenskomst og forskellige for de enkelte Virksomheder gældende Separatoverenskomster med deri indeholdte supplerende Bestemmelser. Fabriken begyndte sin Virksomhed i 1909. Der er imidlertid i den siden da forløbne Aarrække sket en betydelig Udvikling, saaledes at der nu indenfor Fabrikens Virksomhed findes en Række Afdelinger, hvis Arbejde er vidt forskellig i sin Art og stiller vidt forskellige Krav til de dèr beskæftigede Arbejdere, medens Forholdet samtidig er det, at hver Afdeling har en nøje Tilknytning til hele Oliefabrikationen. Der har da ikke heller fra Dansk Arbejdsmandsforbunds Side været rejst Strid eller Tvivl om, at Arbejdet i disse forskellige Nyanlæg reguleredes gennem Olieindustriens Hovedoverenskomst, der ikke tager Sigte paa et ensartet Arbejde. Olieindustriens Overenskomst omfatter alt i denne Industri forefaldende Arbejdsmandsarbejde og maa derfor ogsaa omfatte Arbejdet i det indenfor Fabriken sidst, i 1934, oprettede Alkalianlæg, hvis Arbejdere ogsaa er Medlemmer af Olie-, Sæbe- og Farveindustriarbejdernes Fagforening. Dette Anlæg er — efter Klagernes videre Fremstilling — et naturligt Led i Sojakagefabrikens Produktion, idet Anlægget er bestemt til Fremstilling af Hjælpeprodukter i Olieindustrien, navnlig Lud, uden hvilken Industrien maatte standse, og som hidtil har maattet købes dyrt i Udlandet, hvor Produktionen beherskes af en Concern. Raaproduktet er Salt; ved Fremstilling af Luden opstaar to Biprodukter, nemlig Brint, der dog ogsaa bruges, men kun dækker en ringe Del af Forbruget, og Klor, som ikke anvendes og derfor sælges i forskellige Former. — Klagerne har til Støtte for deres Opfattelse ogsaa henvist til Overenskomstens § 5, der er saalydende:

»Forlanger en Fabrik udført Arbejde, hvorom der foreligger anden Overenskomst, betales dette Arbejde med den Timeløn eller Akkordpris, vedkommende Overenskomst byder. Denne Bestemmelse gælder dog kun for større afgrænsede Arbejder, der strækker sig udover et Tidsrum af 3 Dage.«

Denne Bestemmelse viser — hævder Klagerne — at Virksomhederne i Olieindustrien kan kræve alt Arbejdsmandsarbejde udført af Medlemmer af den ovennævnte Fagforening, blot med det Forbehold, at hvor det drejer sig om Arbejde, der falder ind under andre Overenskomster, betales Arbejdet efter disse. Det er rigtigt, at der indenfor Virksomheden ved Klorens Fremstilling har været visse Begyndervanskeligheder at overvinde, og at der navnlig skete en Eksplosion, hvorved et Dæksel sprang af en Beholder, hvor der udvikles Klor. Men det passerede har paa den anden Side haft den Betydning at give Arbejderne Lejlighed til at iagttage, hvad der i et saadant Tilfælde sker, og til at erfare, at Forholdene ikke udvikler sig hurtigere, end at der er fornøden Tid til at foretage de foreskrevne Beskyttelsesforanstaltninger. Fremkomsten af Klor nøder vel Arbejderne til i visse Tilfælde at arbejde med Gasmaske, men dette er begrænset til een Gang i hver Vagt, hvor Dækslet tages af, og hvor da de to i Lokalet værende Arbejdere maa være forsynede med Gasmasker under Arbejdet og den paafølgende Udluftning, hvilket alt kun varer ca. ¾ Time. Normalt er der derfor ikke forbunden nogen Fare med Arbejdet, og den paastaaede Række af Sygdomstilfælde er ganske overvejende Tilfælde af Ubehagsfornemmelser (Kvalme) som Følge af Ophold i Lokalet før tilstrækkelig Udluftning, og i ethvert Tilfælde foreligger der efter 13. Marts, da Anlægget var i normal Drift, intet Ulykkestilfælde som Følge af Klor. — Under Henvisning til alt foranstaaende hævder Klagerne, at Arbejdet indenfor Alkalianlægget baade tjener Olieproduktionen og ikke heller er væsensforskellig fra det iøvrigt uensartede Arbejde, som Overenskomsten normalt har for Øje, hvorfor ogsaa de paaklagede Strejkevarsler maa være ugyldige. Hertil kommer yderligere, at der, forsaavidt angaar Indbæring af Salt m. v., foreligger særlige Akkordtakster i en afsluttet Særoverenskomst, og at der iøvrigt i Hovedoverenskomsten er fastlagt en nærmere angiven Timeløn. De paaklagede Strejkevarsler omfatter imidlertid ikke blot Produktionen indenfor Anlægget, men og-

saa Transport til og fra Anlæget, altsaa et Arbejde, for hvilket Lønsatser foreligger, og Varslerne er derfor ogsaa som Følge af deres Omfang ugyldige. Subsidiært har Klagerne under Hensyn til Sagens faglige Moment begæret Spørgsmaalet om, hvorvidt Alkalianlæget omfattes af Hovedoverenskomsten, henvist til Afgørelse ved faglig Voldgift.

De Indklagede har paastaaet de afgivne Strejkevarsler kendt lovlige. De bestrider, at Arbejdet i det nyoprettede Alkali-Anlæg omfattes af den Overenskomst, som Fabriken er underkastet indenfor Olieindustrien, og de hævder i Tilslutning hertil, at det her drejer sig om et Arbejde, der ikke dækkes af nogen Overenskomst, og at de derfor vedrørende dette Anlæg staar frit i Forholdet til Fabriken. De Indklagede bestrider, at Anlæget er bestemt til Fremstilling af egentlige Hjælpeprodukter i Olieindustrien. Det drejer sig — hævder de — om en ny Virksomhed, hvis Hovedprodukt er Klor, medens Luden og Brinten er Biprodukter, og Anlægets Formaal er derfor at forsyne Indlandet med Klor og at eksportere det overskydende. Det er rigtigt, at der indenfor Fabriken findes flere Anlæg, hvor der ikke direkte tilvirkes Olie eller Olieprodukter, og at de Indklagede uden Indsigelse har ladet Forholdene i disse Anlæg falde ind under den gældende Overenskomst, men Arbejdet i disse Anlæg har haft en nøje Tilknytning til Oliefabrikationen, hvilket som angivet ikke kan siges om Arbejdet i Alkali-Anlæget. Forsaavidt Klagerne har henvist til Overenskomstens § 5, gør de Indklagede gældende, at denne Bestemmelse er uden nogen Betydning, idet de jo netop hævder, at der ikke foreligger Overenskomst for Arbejde som det, der finder Sted i Alkalianlæget, og at ikke heller Olieoverenskomsten kan bringes til Anvendelse. Hertil kommer imidlertid det ganske afgørende, at Arbejdets Art er af en saadan Beskaffenhed, at det alene af den Grund maa falde udenfor den gældende Overenskomst. De Indklagede har i denne Henseende nærmere anbragt, *at* det i ingen af Fabrikens andre Anlæg er nødvendigt at træffe Sikkerhedsforanstaltninger til Værn for Arbejderne af samme Art som i Alkalianlæget, hvor Anvendelse af Gasmaske er delvis nødvendig, og *at* der indenfor Virksomheden her, som det fremgaar af Tillidsmandens Dagbog, er forefaldet en næsten fortsat Række af mere eller mindre alvorlige Sygdomstilfælde, der ingenlunde alle ligger før 13. Marts, men gaar helt op til 20. April. — De Indklagede bestrider endvidere, at de afgivne Strejkevarsler skulde være ulovlige som Følge af deres Omfang. Den varslede Strejke tilsigter jo ikke at genere Olieproduktionen; Varslerne angaar derfor kun Transporten til og fra Alkalianlæget, men omfatter ogsaa ganske naturligt denne Transport, der ligger indenfor det Virkeomraade, som vedrører selve Alkalianlæget, ligesom ogsaa selve Transportarbejdet er forskelligt fra andet Transportarbejde og derfor ikke bør være underlagt samme Vilkaar. De Indklagede har endelig gjort gældende, at Klagerne, da der for det omstridte Arbejde ikke foreligger nogen Overenskomst, ikke kan kræve nogen Afgørelse ved faglig Voldgift.

Efter det oplyste maa der vel gaas ud fra, at det omhandlede Alkalianlæg er etableret med det Formaal at virke som et Led i Olieindustriens Tjeneste. Men denne Omstændighed alene kan imidlertid — saaledes som Forholdene foreligger — ikke være tilstrækkeligt Grundlag til at statuere, at ogsaa det indenfor Anlæget forefaldende Arbejde omfattes af Olieindustriens Overenskomst. Det er oplyst, at Alkalianlæget er det eneste Anlæg i sin Art her i Landet og altsaa udgør et ganske nyt Virksomhedsomraade. Der kan dernæst efter de under Sagen foreliggende Oplysninger ikke være nogen begrundet Tvivl om, at de Vilkaar, under hvilke Arbejdet udføres indenfor Anlæget, er af en saadan ganske særegen og vanskelig Art, at disse Arbejdsvilkaar ikke kan sidestilles med de indenfor Fabrikens andre Afdelinger raadende Forhold. Det maa derfor antages, at det her drejer sig om et Arbejdsomraade, som var ikke blot nyt indenfor Fabriken, men ikke heller har været forudset eller paaregneligt ved Overenskomstens Indgaaelse, og som derfor ikke kan anses direkte eller analogisk omfattet af den gældende Overenskomst. Under disse Omstændigheder ses denne Overenskomst derfor ikke at være til Hinder for, at de Indklagede gennem Arbejdsstandsning søger tilvejebragt en Ordning med Hensyn til Arbejdet vedrørende det paagældende Anlæg. — Hvad sluttelig de paaklagede Varslers Omfang angaar, bemærkes følgende. Den varslede Strejke tilsigter ikke at lægge nogen Hindring i Vejen for Fabrikens Olieindustri iøvrigt. Det fremgaar dernæst af det ovenstaaende, at Arbejdsstandsning indenfor Anlæget er berettiget, og Varslerne omfatter kun (Arbejdsmandsarbejde »i og ved« den nye Alkaliafdeling, herunder indbefattet) Transport til og fra Anlæget af Raavarer og Færdigprodukter. Varslerne tager saaledes alene Sigte paa et Transport-Arbejde, der staar i direkte Tilknytning til og er et Slags Led i og Appendiks til Anlægets Virksomhed. Dette Transportarbejde maa derfor naturligt omfattes af den mod Virksomheden rettede Strejke, og Varslerne findes derfor ikke at være ulovlige ved ogsaa at medtage det angivne Transportarbejde. Det bemærkes dog herved, at den varslede Transportstrejke kun kan anses som lovlig som et medvirkende Led i Aktionen til Opnaaelse af en Ordning med Hensyn til Lønvilkaarene for Arbejdet indenfor Anlæget, men at Strejken ikke maa tilsigte ogsaa en Fastlæggelse af Lønningen for Transport til og fra Anlæget, for hvilket Arbejde der findes tarifmæssig fastsat Betaling, og om hvilket Arbejde det ikke foreligger oplyst, at der paa lignende Maade skulde gøre sig særlige Vilkaar gældende.

Under Henvisning til alt foranstaaende vil de Indklagedes Paastand være at tage til Følge. Sagens Omkostninger findes at burde paalægges hver af Parterne med Halvdelen.

Kendelse:

De ovenfor omhandlede af de Indklagede, Dansk Arbejdsmandsforbund, under 11. og 19. Marts 1935 afgivne Strejkevarsler kendes lovlige.

Sagens Omkostninger, 300 Kr., betales med Halvdelen af hver af Parterne.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION: Rosenørns Allé 12, 2. S., Kbhvn. V. Telf. 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 22 * KØBENHAVN DEN 1. JUNI 1935 * 31. AARGANG

40 Timers-Ugen

Af *W. M. Citrine,*
Formand for Den internationale faglige Central.

Spørgsmaalet om Arbejdstidsforkortelse blev tidligere af Lovgiverne betragtet som et Spørgsmaal angaaende Sundhedsforsorg. Regeringsmedlemmerne blev efterhaanden klar over, at en overdreven lang Arbejdstid var skadelig for Børn. Da den første Lov om Forkortelse af Arbejdstiden for Børn og unge Mennesker blev indført i Bomuldsfabrikkerne i England, skete det med den Begrundelse, at man hermed »opnaaede en bedre Beskyttelse af Sundheden og Moralen hos Lærlingene og andre i Bomuldsfabrikkerne beskæftigede Arbejdere«. »Moral« betyder i denne Sammenhæng, at Loven sandsynligvis vilde bidrage til at gøre de arbejdende Børn og unge Mennesker lydigere og flittigere. Loven foreskrev 12-Timers-Dagen. Vi ved dog, at de, hvis Hverv det var at overvaage dens Gennemførelse, skammeligt forsømte deres Pligter.

Henved 20 Aar senere blussede en ny Kamp op for Arbejdstidens Forkortelse, og herunder blev Argumentet om Sundhedens Nedbrydning igen stillet i Forgrunden. I dette Tilfælde traadte Lægerne til og bevidnede, at lang Arbejdstid var sundhedsfarlig. Fagforeningerne havde paa det Tidspunkt vundet i Magt og formaaede efter lange Konflikter og store Ofre at overbevise Arbejdsgiverne om Nytten af at yde Børn og Voksne længere Fritid. De fremførte, at de Træthedsmomenter, der opstod ved Arbejdet, maatte skrives paa Udgiftssiden, og at der ved den forkortede Arbejdstid vilde opstaa færre Ulykkestilfælde. Til Trods for al Modstand trængte til sidst den Opfattelse igennem, at den forkortede Arbejdstid i Almindelighed maatte anbefales saavel af Hensyn til Arbejderne som af Hensyn til Arbejdsgiverne og Staten.

Med Hensyn til den kolossale Stigning i Arbejdstempoet, som i Dag fremkommer ved Akkordsystemets Udvikling og Indførelsen af de skærpede Kontrolmetoder, skulde dette Argument egentlig være mere gældende end før, men Arbejdsgiverne fremfører dog Forhøjelse af Udgifterne som et vigtigt Argument mod 40-Timers-Ugen. — Lignende Betragtninger vil naturligvis ogsaa blive fremført, naar til sin Tid ovennævnte Lov skal gennemføres. Der gives overhovedet ingen Lov i Arbejdernes Favør, ved hvis Indførelse der ikke henvises til Fordyrelse af Produktionen og Konkurrencefaren. Arbejdsgiverne er altid overbeviste om, at slige Forholdsregler betyder deres Ruin og gør alle Arbejdere brødløse. Da Spørgsmaalet om 40-Timers Ugen kom til Behandling i Genève og som Følge deraf ogsaa blev Genstand for Drøftelse i de forskellige Landes Parlamenter, fremførtes de samme Argumenter.

I de sidste 100 Aar er Maskinerne i Almindelighed blevet forbedrede, og som Følge deraf er stadig flere Arbejdere trængt ud af Produktionsprocessen. De sørgelige Følger af denne Udvikling kan vi iagttage hver Dag. For kort Tid siden blev der i Automobilindustrien i Amerika iværksat en Undersøgelse desangaaende. Det konstateredes, at mange Tusinde Arbejdere, der beskæftiges i denne Industri i Aarene 1928—29, ikke mere var nødvendige. Medens der i 1929 behøvedes 24 Arbejdere ved Fremstilling af et Automobil, kan 16 Arbejdere i Dag yde det samme Arbejde. For kort Tid siden meddelte Aviserne, at saafremt Kulproduktionen i Storbritannien i 1934 var lige saa stor som i 1913, d. v. s. for over 20 Aar siden, vilde der være 100.000 færre Bjergmænd beskæftiget i denne Produktion. Lignende Eksempler kan enhver anføre fra sin egen Virksomhed.

Det skal ikke bestrides, at der i nogle Tilfælde vil opstaa flere Udgifter ved Indførelse af 40-Timers Ugen; men vi deler dog anerkendte nationaløkonomiske Eksperters Mening, ifølge hvilken Omkostningerne ikke vil blive saa høje, som Arbejdsgiverne paastaar, d. v. s. at Udgifterne ikke vil stige i samme Grad, som Arbejdstiden forkortes (f. Eks. fra 48 Timer til 40 Timer). Foruden dette er der endnu mange andre Faktorer, der maa tages i Betragtning.

Producenten maa have for Øje, at hans vigtigste Maal maa være Udvidelse af Markedet. I Forhold

til, hvorledes Markedet udvider sig, synker Produktionsomkostningerne pr. Produktionsenhed. Lønudgifterne er forholdsvis større ved en lavere Produktion. Dersom der bliver beskæftiget flere Arbejdere og betalt dem uforandrede Lønninger, vil den forøgede Købeevne have den nødvendige Stigning af Forbruget og dermed Nedsættelse af Produktionsomkostningerne til Følge.

Arbejdsgiverne beklager sig stadig over de høje Skatter. Ved at nedbringe de høje Omkostninger til Socialforsikring o. s. v. gennem den af Arbejdstidsforkortelsen betingede større Beskæftigelsesgrad, vilde de opnaa en følelig Lettelse af deres Udgifter og dermed forringede Produktionsomkostninger.

Er det ikke forfærdeligt, at der stadig købes nye Maskiner, og samtidig berøves Mennesker deres Eksistensmuligheder, saa de er ude af Stand til at købe de Varer, der fremstilles af Maskinerne, og det selv om Priserne er blevet betydelig nedsat.

Men over alle disse Spørgsmaal staar dog i første Linie Problemet om Nationens Opretholdelse. En Millionhær af arbejdsløse Mænd og Kvinder er en stadig Trusel, den betyder en stadig Forskydning af Ligevægten indenfor en Nation, har Ødelæggelse og Splittelse til Følge og fører til Diktatur og Revolution. Hvis en Statsmand har Lejlighed til at vove et Eksperiment, der kan raade Bod paa den Forstyrrelse i Ligevægten, som et stort Antal arbejdsløse kan foraarsage, saa maa han være dristig nok til at gennemføre et saadant selv med Fare for at krænke de Interesser, der alene tager Sigte paa Profit og Dividende.

Tilvejebringelse af en retfærdig Fordeling af Arbejde og Fritid er en Handling hvilende paa social Retfærdighed, hvoraf enhver Nations Bestaaen, naar alt kommer til alt, er afhængig.

De samvirkende Fagforbunds Repræsentantskabsmøde

De samvirkende Fagforbunds aarlige, ordinære Repræsentantskabsmøde afholdtes den 28. og 29. Maj i Forsamlingsbygningen paa Enghavevej. Dagsordenen omfattede følgende Punkter:

1. Beretning om Virksomheden.
2. Regnskabet.
3. Organisationernes Afstemningsregler under Overenskomstsituationer.
4. Anmodning fra Arbejdernes Oplysningsforbund om Forhøjelse af det aarlige Bidrag.
5. Grænserne for Dansk Kommunalarbejderforbunds Organisationsomraade.
6. Eventuelt.

Mødet aabnedes af den fungerende Formand, Chr. Jensen, der bød Repræsentantskabets Medlemmer velkommen og overbragte en Hilsen fra Formanden, Vilh. Nygaard, der for Tiden er sygemeldt.

Til Dirigenter valgtes derefter *Johs. Kjærbøl* og *Axel Olsen,* til Hjælpesekretær *Josef Andersson.* Johs. Kjærbøl overtog Dirigenthvervet og gav straks Ordet til *Chr. Jensen,* som aflagde

Beretning om Virksomheden

i det forløbne Aar. — Han omtalte først den økonomiske Udvikling i vort Land og den Forskydning, der har fundet Sted i Produktion og Omsætning. Valutareguleringen i Forbindelse med en Række Love, der bevilgede Midler til Iværksættelse af Arbejde, har skabt øgede Beskæftigelsesmuligheder, men trods en ubestridt Bedring af de økonomiske Forhold er Arbejdsløsheden fremdeles altfor stor, og der kan ikke være Tale om en Overvindelse af Krisen, forinden der er tilvejebragt Eksistensmuligheder for de mange Tusinde Arbejdere, der lider under Arbejdsløshedens frygtelige Svøbe.

Chr. Jensen redegjorde endvidere for de nationalt og internationalt udfoldede Bestræbelser for at faa indført en kortere Arbejdstid og omtalte herunder de mange Drøftelser om Arbejdstidsspørgsmaalet indenfor Rammen af Arbejdsbureauet i Genève.

For vort Lands Vedkommende har Socialministeren forelagt flere Lovforslag om Begrænsning af Arbejdstiden for saadanne Tilfælde, hvor det Offentlige iværksætter Arbejder til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden. Hvorvidt det faar nogen omfattende Betydning, er vanskeligt at sige. Endvidere er der et Lovforslag om Forbud mod Overarbejde. Ministeren har haft nedsat en Kommission til Undersøgelse af Spørgsmaalet, denne har ogsaa udarbejdet en Betænkning, og Ministeren har paa Grundlag heraf stillet et Forslag, om hvilket der har været ført Forhandling med Forretningsudvalget; ved disse Forhandlinger blev der ikke opnaaet Enighed.

Paa Grundlag af de mellem Ministeren og Forretningsudvalget førte Forhandlinger har Ministeren udarbejdet et nyt Lovforslag, om dette Forslag er der paabegyndt Forhandlinger; men disse er ikke afsluttet, og da der senere paa Dagsordenen foreslaas nedsat et Udvalg, der senere paa Aaret skal afgive Betænkning, er Hensigten at søge opnaaet en Afslutning paa Forhandlingerne med Ministeren om Arbejdstiden, saaledes at dette Spørgsmaal kan forelægges det ekstraordinære Repræsentantskabsmøde.

Formanden gennemgik derefter meget udførligt Foraarets Overenskomstsituation, de fremsatte Mæglingsforslag og de herved opnaaede Forbedringer for Arbejderne i en Række Fag.

Det er selvsagt givet, at disse Forbedringer ikke er tilfredsstillende, men Forholdet er alligevel saadan, at de tre foregaaende Forsøg paa fra Arbejdsgiverside at fremtvinge Reduktion blev tilbageslaaet, og at der ved indeværende Aars Forligsforslag er opnaaet Forbedringer paa 1—2 Kr. pr. Uge for 47 Fag eller Brancher, endvidere at der opnaaedes Forbedringer i Ferien for 28 Fag eller Brancher.

Hertil kommer saa de smaa Forbedringer, der opnaaedes i en Række Fag ved Forhandlinger om Ændringer i Akkordsatser, ligesom f. Eks. Kvinde-

ligt Arbejderforbund ved en Række lokale Forhandlinger har opnaaet betydelige Forbedringer i Løn- og Ferieforhold.

Chr. Jensen henviste endvidere til Arbejdsgiverforeningens Formand, Hr. Jul. Madsens Udtalelser efter Mæglingsforslagets Vedtagelse, hvori der bebudedes en Henvendelse til D. s. F. for at faa Forhandlingsforholdene ved fremtidige Overenskomstsituationer drøftet Hovedorganisationerne imellem. Angaaende dette Spørgsmaal udtalte Chr. Jensen:

Indtil dette Øjeblik har vi ikke fra Arbejdsgiverforeningens Side modtaget nogen Henvendelse om Forhandling, og vi kan for saa vidt undlade at komme ind paa disse Udtalelser; men jeg føler alligevel allerede nu Anledning til at sige, at De samvirkende Fagforbunds tilsluttede Forbund meget gerne ser, at de Forhold, der i de senere Aar har været praktiseret af Arbejdsgiverforeningen, ophæves, saa at Fagene ikke hindres i at optage reelle Forhandlinger om de enkelte Fags særlige Forhold.

Vedrørende Spørgsmaalet om Afgørelse ved Voldgift i Interesseforhold maa vi vedblivende tage Afstand. Saalænge Arbejdsgiverne selv fastsætter Prisen paa de Varer, de producerer; saalænge de Handlende og Husværterne selv fastsætter Prisen paa det, de sælger, vil vi modsætte os tvungen Voldgift til Afgørelse af vore Lønforhold.

Taleren gav en udførlig Fremstilling af »Vølund«-Sagen, der nu i saa lang Tid har beskæftiget Organisationerne og Domstolene. Efter Højesterets Dom af 3. April d. A., der fastslaar, at Medlemmer af en under Dansk Arbejdsgiverforening hørende Organisation er underkastet Septemberforligets Bestemmelser i Forholdet til de i Virksomheden beskæftigede Personer, der er Medlemmer af en under De samvirkende Fagforbund hørende Organisation, har D. s. F. paany rettet Henvendelse til Arbejdsgiverforeningen om Optagelse af Forhandlinger om kollektive Overenskomstaftaler for de hos A/S »Vølund« beskæftigede Kontormedhjælpere. Arbejdsgiverforeningen overlod Afgørelsen til sin Hovedbestyrelse og Generalforsamling, der udtalte, at der ikke hos Arbejdsgiverforeningens Medlemmer næres Ønsker om Afslutning af kollektive Overenskomster med Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund og bebudede, at man eventuelt ved Konflikt vilde søge at faa dette Standpunkt respekteret.

Imidlertid har Arbejdsgiverforeningen i Skrivelse af 24. Maj 1935 meddelt De samvirkende Fagforbund, at de ikke vilde modsætte sig, at der afholdes et Møde i Arbejdsgiverforeningen. Saaledes er altsaa Stillingen i dette Øjeblik.

Chr. Jensen var af den Mening, at Repræsentantskabet som sin Opfattelse burde udtale, at for saa vidt der ved de bebudede Forhandlinger ikke skulde kunne opnaas Enighed, erklærer Repræsentantskabet, at det godkender de Foranstaltninger, Forretningsudvalget med Bistand af de Forbund, hvis Medlemmer er beskæftiget hos A/S Vølund, og som har tiltraadt Sympatiaktionen, maatte træffe.

Formanden sluttede sin Beretning med en Omtale af en Del Forbundssager, deriblandt Konflikten indenfor Guld-, Sølv- og Elektropletvareindustrien og med en Række statistiske Oplysninger om Medlemstallet og de i Aarets Løb skete Nyindmeldelser.

Sekretær *Knud V. Jensen* aflagde derefter Beretning for den Del af Centralorganisationens Virksomhed, der omfatter *Den faste Voldgiftsret.*

I Beretningsperioden har Retten behandlet 161 Sager. Udgifterne til Forligssager havde været ca. 12.000 Kr. til hver Part. Bod- og Erstatningsbeløbets Fordeling paa de 2 modstaaende Parter er forskellig fra Aar til Aar, og i Beretningsaaret har Forholdet været dette, at Arbejdsgiverne kun er idømt ialt 4150 Kroner, Arbejderne derimod 129.960 Kroner i Bod og Erstatning. Dette skyldes væsentlig de store Beløb, enkelte Fagforbund maatte udrede i bestemte Sager, saaledes blev Papirarbejderne idømt en Bod paa 10.000, Tekstilarbejderne 30.000, Sømænd og Søfyrbødere hver 20.000 Kr.

Knud V. Jensen omtalte endvidere den saakaldte Generalstrejke i Esbjerg, hvor Arbejdsgiverne havde krævet en Bod paa mindst 100.000 Kr., mens Retten kun tilkendte dem 6000 Kr., som blev betalt af D. s. F., der var gaaet ind i Sagen paa samtlige indklagede Organisationers Vegne.

Af andre Sager af større principiel Betydning nævnede Knud V. Jensen Konflikten hos A/S Georg Jensen samt Tillidsmandsafskedigelserne hos Burmeister & Wain. Han fremhævede denne sidste Sags store, principielle Betydning og understregede, at den vigtigste Linie i denne Sag var, at Rettens Kendelse fastslaar, at en uberettiget afskediget Tillidsmand kan genindsættes i sit Arbejde.

I den følgende Diskussion deltog en lang Række Talere, der navnlig udtalte sig om »Vølund«-Sagen. Endvidere omtaltes Feriespørgsmaalet, Arbejdet indenfor de socialdemokratiske Fagklubber, Betydningen af den socialdemokratiske Presse og Bevarelse af Arbejderbevægelsens Enhed samt en Del organisatoriske Spørgsmaal. Debatten afsluttedes af Chr. Jensen, hvorefter Beretningen enstemmigt godkendtes.

Mødet gik nu over til Behandling af Punktet: *Organisationernes Afstemningsregler under Overenskomstsituationer.* Chr. Jensen indledede dette Spørgsmaal med en Oversigt over de sidste Aars Overenskomstsituationer, Forligsmandsloven, Afstemningsreglerne og de Erfaringer, der er høstet hermed. Han omtalte endvidere den stærke Kritik, der er fremsat vedrørende Overenskomsternes Sammenkædning og Fællesafstemningerne og mente, at man burde søge de paaklagede Forhold rettet gennem større Samarbejde under Overenskomstsituationerne. Forretningsudvalget havde drøftet disse Forhold og herunder ikke mindst Forholdet til de Fag, der staar udenfor D. s. F.

Paa Forretningsudvalgets Vegne forelagde Chr. Jensen derefter følgende Forslag:

Repræsentantskabet vedtager at nedsætte et Udvalg paa 12 Medlemmer, hvoraf Repræsentantskabet vælger 7 og Forretningsudvalget 5.

Udvalgets Opgave skal være at overveje Spørgsmaalet vedrørende Afstemning om Forligsforslag, der kæder de enkelte Organisationer sammen, eventuelt fremkomme med Forslag desangaaende.

Udvalgets Arbejde skal være tilendebragt, saaledes at det kan forelægges et ekstraordinært Repræsentantskabsmøde i Oktober Maaned.

I disse Forhandlinger søges inddraget de udenfor De samvirkende Fagforbund staaende Organisationer.

I Diskussionen om dette Punkt udtalte adskillige Talere sig for en Udvidelse af Centralorganisationens Myndighed, der vilde muliggøre en bedre Varetagelse af den samlede Bevægelses Interesser, mens andre Talere ønskede at komme bort fra Sammenkædning og Fællesafgørelser. Med Henblik paa den Kritik, der navnlig er rejst mod Afstemningsformen i Dansk Arbejdsmandsforbund, erholdt de Udtalelser, der fremsattes af dette Forbunds Formand, særlig Betydning. Angaaende Afstemningsreglerne udtalte Axel Olsen bl. a., at der bør være Ensartethed i Afstemningsreglerne. Det er galt, at nogle Forbund stemmer ved kompetent Forsamling, andre har Generalforsamlingsafgørelser, og atter andre foretager Urafstemning. Der bør være ens Regler, hvilken Form man end vælger.

Forretningsudvalgets Forslag vedtoges enstemmigt, og til Medlemmer af Udvalget valgte Repræsentantskabet følgende: P. Andersen, Smedene, Robert Nielsen, Arbejdsmændene, Vald. Jensen, Elektrikerne, Hermann Hansen, Formerne, Laur. Hansen, Kedel- og Maskinpasserne, Clausen, Sadelmagerne, og Edm. Olsen, Tobaksarbejderne.

Forretningsudvalgets fem Medlemmer vil senere blive udpeget.

Fra Arbejdernes Oplysningsforbund forelaa en Henstilling om at forhøje *Bidraget til Oplysningsarbejdet* med 25 pCt., nemlig fra 4 til 5 Øre pr. Medlem. Efter at Formanden paa Forretningsudvalgets Vegne havde anbefalet Forslaget, vedtoges dette enstemmigt.

Den anden Mødedag forelagde og gennemgik Hovedkasserer *H. Jacobsen* det reviderede *Regnskab,* der godkendtes uden Diskussion.

Herefter gik Mødet over til Behandling af Spørgsmaalet om *Dansk Kommunalarbejderforbunds Organisationsomraade,* der blev indledet af Chr. Jensen, der redegjorde for Forløbet og Resultatet af de om denne Sag førte Forhandlinger. Han afsluttede sin Redegørelse med paa Forretningsudvalgets Vegne at foreslaa Vedtagelse af følgende Udtalelse:

»Idet Repræsentantskabet henholder sig til Beslutningen af Maj 1930 og til den Tilkendegivelse, der er nedlagt i Generalforsamlingens Vedtagelse af Maj 1931, udtales følgende:

1. Grænsevedtagelsen af Maj 1930 for Provinsen er fremdeles gældende og skal efterleves, idet der dog i Punkt 3, foruden en Ret til i Dansk Kommunalarbejderforbund at bevare Medlemmer, der er tilkendt ved Voldgift, ogsaa kan bevares Medlemmer, der er overført i Henhold til Grænseudvalgskendelser eller i Henhold til særlige Vedtagelser mellem Forbundene.
2. Der optages mellem de interesserede Forbund under De samvirkende Fagforbunds Ledelse Forhandling om en Grænseordning for Dansk Kommunalarbejderforbund i København. Forhandlingsresultatet skal foreligge senest den 1. September 1935. Eventuelle tilbagestaaende Uoverensstemmelser afgøres ved Voldgift bestaaende af 7 Medlemmer, hvoraf Dansk Kommunalarbejderforbund vælger 3 og de øvrige interesserede Forbund 3. De samvirkende Fagforbunds Forretningsudvalg udpeger det 7. Medlem, der er Rettens Formand og Opmand.
3. Fastansatte er forpligtede til fortsat at forblive i de Organisationer, i hvilke de var Medlemmer forinden Ansættelsen, alt under Forudsætning af, at de ikke overgaar til en anden Stilling, der ligger uden for den respektive Organisations Omraade.«

Dansk Kommunalarbejderforbunds Formand, Th. Thomsen, gav en Fremstilling af sit Forbunds Standpunkt i denne Sag og dets Forhold til de forskellige Forbund, der har rejst Sagen. Han omtalte de tidligere Grænsestrider og de af Grænseudvalget afsagte Kendelser vedrørende Grænserne for Kommunalarbejderforbundets Organisationsomraade. Han kunde ikke tiltræde den foreslaaede Udtalelse, men forelagde en Udtalelse fra sit Forbunds Hovedledelse, som han henstillede at tiltræde.

I Diskussionen om dette Punkt deltog en lang Række Talere. Ved den derpaa følgende Afstemning forkastedes et af Chr. Petersen stillet Forslag om at stryge Punkt 3 i Forretningsudvalgets Udtalelse. Hellberg foreslog, at Punkt 3 gik ind i Punkt 2, saaledes at Voldgiften eventuelt faar det sidste afgørende Ord ogsaa for Punkt 3's Vedkommende. Denne Ændring, som Forretningsudvalget gik med til, tiltraadtes, og Forretningsudvalgets Udtalelse vedtoges derefter med alle Stemmer mod 6. Enkelte andre Ændringsforslag var dermed bortfaldet.

Dirigenten, Axel Olsen, udtalte efter Vedtagelsen Haabet om, at Beslutningen ikke vilde føre til oprivende Kampe mellem Organisationerne om de paagældende Medlemmer, men at Kommunalt Arbejderforbund, der var kommen i Mindretal, vilde efterleve Beslutningen paa kammeratlig Maade og til Gavn for hele Arbejderbevægelsen. Axel Olsen omtalte endvidere Beslutningen om Nedsættelse af et Udvalg, der skal drøfte og fremsætte Forslag om Fagenes indbyrdes Forhold under Overenskomstsituationer og under fælles Afstemningsregler og udtalte Haabet om, at de udenfor D. s. F. staaende Forbund vilde deltage i disse Drøftelser og være med i Samarbejdet. Han sluttede derpaa Mødet med et Leve for D. s. F.

Vilh. Nygaard syg.

Formanden for De samvirkende Fagforbund, Vilh. Nygaard, der efter Henstilling fra sin Læge havde besluttet at søge Rekreation i nogen Tid, har foreløbig maattet udsætte denne, idet Lægen har ønsket et Hospitalsophold først. Vilh. Nygaard er derfor indlagt paa Rigshospitalet, lidende af Jodforgiftning.

Forretningsudvalget har med Henblik herpaa besluttet, at Næstformanden, Chr. Jensen, under Vilh. Nygaards Sygdom skal fungere som Formand for De samvirkende Fagforbund.

RUNDSKUE

SKIBSTØMRERNE I KØBENHAVN. Paa en stærkt besøgt Generalforsamling i Skibstømrernes Fagforening i København vedtoges med stort Flertal et Forslag om Indmeldelse i Dansk Skibstømrerforbund. Fagforeningen har omtrent 400 Medlemmer, saaledes at Forbundets Medlemstal derved stiger til godt 1100.

HANDELS- OG KONTORMEDHJÆLPERNES OVERENSKOMSTFORHOLD. Dansk Arbejdsgiverforenings aarlige Generalforsamling den 21. Maj drøftede bl. a. Spørgsmaalet om Afslutning af kollektive Overenskomster med Handels- og Kontormedhjælperforbundet. Arbejdsgiverforeningens Formand, Hr. Julius Madsen, oplyste herunder, at af de ca. 100.000 Handels- og Kontormedhjælpere, der findes her i Landet, beskæftiger Arbejdsgiverforeningens Medlemmer kun ca. 12.000, saaledes at det kun vilde blive et forholdsvis ringe Antal Medhjælpere, for hvem Handels- og Kontormedhjælperforbundet kunde haabe at faa sluttet kollektiv Overenskomst. En Strejke hos A/S »Vølund« kunde nemt føre til en Kamp for den samlede Jernindustri. Diskussionen om denne Sag endte med Vedtagelse af følgende Resolution:

»Generalforsamlingen udtaler, at der ikke hos Arbejdsgiverforeningens Medlemmer næres Ønsker om Afslutning af kollektive Overenskomster med Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund, og opfordrer Medlemmerne til straks at give Dansk Arbejdsgiverforening Meddelelse om ethvert Krav stillet af Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund om Optagelse af Overenskomstforhandlinger.«

I Anledning af denne Vedtagelse har Formanden for Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund, Julius Hansen, bl. a. udtalt følgende:

— Jeg kan ikke opfatte Hr. Julius Madsens Udtalelser i Beretningen eller den vedtagne Resolution som ensbetydende med Afvisning af Forhandling om Oprettelse af Overenskomst med Handels- og Kontormedhjælperne, men maa afvente det lovede officielle Svar til De samvirkende Fagforbund.

Skulde dette være et Afslag, ved jeg nok, hvilken Stilling vi vil tage, og Arbejdsgiverforeningen er iøvrigt ganske klar over, hvilket Ansvar den i saa Tilfælde paatager sig.

ARBEJDSSTANDSNINGER I 1934. I Aaret 1934 blev der iværksat 36 Arbejdsstandsninger, af hvilke to endnu var løbende ved Aarets Udgang.

Foruden disse 36 Arbejdskonflikter var der ved Nytaar 1934 endvidere 2 Konflikter løbende fra 1933; begge afsluttedes i 1934.

I 1934 har der saaledes været ialt 38 Arbejdsstandsninger.

Disse 38 Konflikter har direkte berørt 234 Virksomheder og 11.546 Arbejdere og medført et Tab paa ca. 146.000 Arbejdsdage mod i 1933 ca. 18.000 tabte Arbejdsdage og i 1932 ca. 87.000 tabte Arbejdsdage.

PRODUKTION OG BESKÆFTIGELSE. Det af Statistisk Departement beregnede Produktionsindeks for Industrien viser for April Maaned atter Stigning paa 1 Point, nemlig fra 119 til 120. Siden Nytaar er Tallet steget med 1 Point hver Maaned (1931 = 100). I Forhold til den foregaaende Maaned er Indekstallet for Næringsmiddelindustrien steget fra 114 til 115, Beklædningsindustrien fra 128 til 129, Træindustrien fra 116 til 117, grafisk og teknisk-kemisk Industri fra 117 til 118, Jernindustrien fra 110 til 112. Nedgang viser Tekstil fra 138 til 133, Sten-, Glas- og Lerindustrien fra 140 til 137, mens Læderindustrien har uforandret Indekstal, 168.

Industriens Beskæftigelsestal (det gennemsnitlige Antal Arbejdstimer pr. Arbejdsdag) er steget fra 1.073.000 i Marts til 1.099.000 i April.

VAREOMSÆTNINGEN MED UDLANDET. I April Maaned indførtes der for 97.830.000 Kr. indenlandske Varer, medens der udførtes for 91.499.000 Kr. indenlandske Varer og for 4.868.000 Kr. udenlandske Varer. Der var saaledes et Indførselsoverskud paa 1.463.000 Kr. I April 1934 indførtes der for 96.356.000 Kr. Varer, medens der udførtes for 94.669.000 Kr. indenlandske Varer og for 4.939.000 Kr. udenlandske Varer. Dette giver et Udførselsoverskud paa 3.252.000 Kr.

I Maanederne Januar—April 1935 indførtes der for 429.873.000 Kr. Varer, medens Udførslen af indenlandske Varer repræsenterede en Værdi af 375.532.000 Kr. og af udenlandske Varer en Værdi af 18.289.000 Kr.

I de samme Maaneder af 1934 indførtes der for 398.116.000 Kr. Varer, medens der udførtes for 353.448.000 Kr. indenlandske Varer og for 19.222.000 Kr. udenlandske Varer.

Der har saaledes i Aarets første fire Maaneder været en Merindførsel paa 36.052.000 Kr. mod 25.446.000 Kr. i de samme Maaneder i Fjor, og Handelsbalancen er altsaa blevet forværret med 10,6 Mill. Kr.

SKIBSFARTEN I 1934. Ifølge den af Dansk Dampskibsrederforening udgivne Skibsfartberetning for 1934 bestod Danmarks Handelsflaade pr. 1. Januar 1935 af ialt 1941 Skibe med en samlet Tonnage af 1.136.878 Brutto Register-Tons. Det er en Formindskelse med 18 Skibe og 3420 B. R.-T. fra forrige Nytaar. I 1933 androg Nedgangen 50.000 Tons.

En væsentlig Del af Flaaden kom i Fart i 1934. Ved Aarets Begyndelse var der oplagt 26 Skibe med 60.806 B. R.-T., men ved Aarets Udgang kun 14 Skibe med 21.899 B. R.-T.

Sammenligner man 6. Februar 1934 med 5. Februar 1935, er der en Nedgang i de oplagte Skibe fra 41 til 26 og i Tonnagen fra 88.833 til 36.922 B. R.-T.

Danmark er det Land i Verden næst Japan, der har den mindste Oplægning, nemlig 2 pCt., Japan viser ½ pCt., U. S. A. viser 27 pCt., Storbritannien 8 pCt., Frankrig 15 pCt., Tyskland 9 pCt.

ARBEJDSLØSHEDEN. Arbejdsløshedstallet er i stadig Nedgang. I Forhold til den foregaaende Uge er Antallet af arbejdsløshedsforsikrede Ledige faldet med 3656 fra 64.153 til 60.497. Tallet ligger 3004 lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt i Fjor.

Samtidig er Tallet paa de personligt tilmeldte, ikke forsikrede Arbejdsløse gaaet ned fra 13.286 til 13.239, altsaa med 47.

Den sidste Opgørelse over Arbejdsløsheden bragte saaledes en Nedgang paa 3703 i det samlede Arbejdsløshedstal.

BEFOLKNINGSSPØRGSMAALET. Det Sommermøde, Dansk Forening for social Oplysning den 13.—18. August afholder paa Hindsgavl, frembyder en særlig Interesse derved, at Hovedemnet bliver »Befolkningsspørgsmaalet«, og at der er Udsigt til, at saavel Professor Gunnar Myrdal og Fru Alva Myrdal som Socialminister Steincke vil være blandt Talerne. Udvalget har endvidere sikret sig en norsk og tysk Taler, nemlig Formanden for Norske Kvinders Nationalraad, Fabriksinspektør Fru Betzy Kjelsberg, Oslo, og Sociologen, Professor Theodor Geiger, der holder sit Foredrag paa Dansk.

Prisniveauet.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

De af Det statistiske Departement siden Juli 1915 foretagne Beregninger over Prisforandringernes Indflydelse paa Udgifterne i et Husholdningsbudget er, som tidligere meddelt i Statistiske Efterretninger, fra og med Juli 1933 fortsat saaledes, at man som Basis for disse Beregninger bruger et Husholdningsbudget, der er opstillet efter de ved en Forbrugsundersøgelse i 1931 indvundne Oplysninger.

I nedenstaaende Tabel anføres Resultatet af de saaledes for April 1935 foretagne Beregninger, idet Tallene for det sidste Aar anføres til Sammenligning.

Udgifternes Fordeling
paa Budgettets Hovedgrupper.

	1931 gnstl.	Apr. 1934	Juli 1934	Okt. 1934	Jan. 1935	Apr. 1935
	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.
Fødevarer	974	1028	1037	1077	1079	1108
Klæder, Fodtøj og Vask	383	453	454	458	455	457
Bolig	421	434	434	434	448	448
Brændsel, Belysn.	159	166	166	166	165	164
Skatter, Kontingenter o. l.	436	462	483	477	477	474
Andre Udgifter ...	727	748	749	752	754	756
Ialt ...	3100	3291	3323	3364	3378	3407

Udgiften, beregnet i pCt. af Udgiften i Aaret 1931 gennemsnitlig (Udgiften i 1931 gnstl. = 100).

	1931 gnstl.	Apr. 1934	Juli 1934	Okt. 1934	Jan. 1935	Apr. 1935
Fødevarer	100	106	106	111	111	114
Klæder, Fodtøj og Vask	100	118	119	120	119	119
Bolig	100	103	103	103	106	106
Brændsel, Belysn.	100	104	104	104	104	103
Skatter, Kontingenter o. l.	100	106	111	109	109	109
Andre Udgifter ...	100	103	103	103	104	104
Ialt ...	100	106	107	109	109	110

Naar Udgiften i Aaret 1931 sættes = 100, var Udgiften efter de i Januar 1935 gældende Priser 109 og efter de nu for April foretagne Beregninger 110. —

Hvis man i Stedet for Priserne i Aaret 1931 anvender Priserne i Juli 1914 som Basis, bliver Pristallet for April udregnet paa Grundlag af det efter Forbruget i 1931 opstillede Budget, 170.

Arbejdsløsheden formindskes ikke ved en Nedsættelse af Lønnen.

I den Beretning, Direktøren for Det internationale Arbejdsbureau, Harold Butler, vil aflægge til Den internationale Arbejdskonference, der træder sammen den 4. Juni, fremhæves bl. a., at de sidste tolv Maaneders Erfaringer har bekræftet den Opfattelse — der allerede er blevet udtalt i en tidligere Beretning —, at den Nedsættelse af Produktionsomkostningerne, der søges gennemført ved en Sænkning af Lønningerne, ikke har virket formindskende paa Arbejdsløsheden, men tværtimod har forøget den.

I langt højere Grad end tidligere gaar Opfattelsen nu ud paa, at i de Lande, hvor Lønningerne udgør en stor Del af Landets samlede Købekraft, er Svingningerne i Industriproduktionens Omfang nøje knyttet til Bevægelserne i Lønarbejdernes samlede Indkomst.

For Storbritanniens Vedkommende steg i Løbet af 1934 den gennemsnitlige Ugeløn langsomt op til 96 pCt. af Niveauet i 1929. Den tidligere foretagne Nedsættelse af Lønningerne blev i Løbet af 1934 helt eller delvis ophævet i offentlige Institutioner, Jernbaner og andre Erhvervsgrene.

I U. S. A. steg den gennemsnitlige Timeløn i 1934 til 98 pCt. af 1929's Niveau, og i samme Aars første ni Maaneder steg den gennemsnitlige Ugefortjeneste til 76,6 pCt. af dette Niveau. I 1933 var de samme Tal henholdsvis 83 og 68 pCt.

Det er imidlertid betegnende, at i Belgien, Czekoslovakiet, Italien og Polen, hvor Lønningerne fortsat er faldet, er der kun en ringe eller ingen Forbedring i Arbejdsløshedssituationen.

Butler gør opmærksom paa, at den Opfattelse, at en Forbedring af Erhvervslivet kan skabes ved en Nedsættelse bl. a. af Lønningerne, vel tidligere var rigtig, men at denne Opfattelse under de moderne Produktionsbetingelser ikke længere holder Stik.

I denne Forbindelse fremhæves det, at man tidligere muligvis har lagt for stor Vægt paa en Forøgelse af Eksporten som et Middel mod Krisen, og at en Nedsættelse af Lønningerne for at forøge Afsætningen til Udlandet meget vel kan tænkes at virke skadeligt endogsaa paa Eksporthandelen. Det, der først og fremmest er nødvendigt, er nem-

lig ikke blot en Stigning i Eksporten, men ogsaa en Forøgelse af Importen, og dette vil for en stor Del atter være et Spørgsmaal om tilstrækkelig Købekraft i Samfundet. Kun hvis Muligheden af at konsumere forøges i samme Omfang som Produktionsevnen, vil det være muligt for Landene selv at importere og derved bidrage til at muliggøre en almindelig Opgang i Verdenshandelen.

Ud fra disse Betragtninger over Arbejdslønningerne mener Direktør Butler at kunne fastslaa, at de traditionelle Metoder til Krisens Bekæmpelse ikke synes at have været de bedste. »I Lande, hvor Statsmagten aktivt har stimuleret Erhvervslivet, er Produktionen blevet forøget og Arbejdsløsheden formindsket i større Omfang end i de Lande, der har sat deres Tillid til de økonomiske Kræfters frie Spil. Statens kontrollerende Indgreb i Erhvervslivet er snarere blevet udvidet end indskrænket, og der er Grund til at tro, at de gunstige Resultater, som allerede er opnaaet, vil bekræfte og bestyrke den almindelige Opfattelse, at det i stor Udstrækning ved planmæssig og fornuftig Indgriben i Erhvervslivet er muligt for Statsmagterne at influere paa Forløbet af den økonomiske Konjunktur.«

Resultater af 40-Timers Ugen.

De Resultater, der allerede er opnaaede ved Indførelsen af »40-Timersugen«, bliver gjort til Genstand for en nærmere Omtale i et af Kapitlerne i den Beretning, Direktør Butler vil aflægge til den forestaaende internationale Arbejdskonference — der bl. a. vil behandle forskellige Forslag gaaende ud paa ved international Foranstaltning at nedsætte Arbejdstiden indenfor visse Industrier.

I U. S. A. var der den 5. Januar 1935 indført 541 Coder om »fair« Konkurrence, omfattende over 95 pCt. af alle Industriarbejdere; 85 pCt. af disse Coder, omfattende de fleste af Industriens Arbejdere, foreskriver en Arbejdsuge paa 40 Timer eller derunder. I den til Præsident Roosevelt indsendte Beretning om Gennemførelsen af det nationale Genrejsningsprogram anfører dettes Leder, Richberg, at den Nedgang i Arbejdsløsheden paa 2.320.000, der er foregaaet fra Juni 1933 til Juni 1934, væsentlig maa tilskrives Codernes Bestemmelser om Arbejdstidens Forkortelse. Det maa i denne Forbindelse nævnes, at American Federation of Labour er gaaet ind for 30-Timers Arbejdsugen, og at et Lovforslag herom er blevet forelagt Kongressen.

I Italien er 40-Timers Arbejdsugen indenfor mange Industrier gennemført ved en Overenskomst mellem Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer. I de første 3 Maaneder, efter at denne Overenskomst, der gjaldt til 16. April 1935, var traadt i Kraft, fik efter de officielle Tal 200.000 Arbejdsløse atter Beskæftigelse. De opnaaede Resultater er blevet anset saa tilfredsstillende, at det fascistiske Raad den 16. Februar har besluttet at gøre 40 Timers Ugen permanent.

I Czekoslovakiet gjaldt 40 Timers Ugen i September og Oktober 1934 for 750 Fabriker, der beskæftigede henimod 70.000 Arbejdere, og for 1500 Fabrikers Vedkommende, der beskæftigede henved 125.000 Arbejdere, var der gennemført Bestemmelser om en endnu lavere Arbejdsuge. Socialministeren har udarbejdet et Lovforslag gaaende ud paa Indførelsen af 40 Timers Arbejdsugen i alle industrielle Foretagender, med Undtagelse af Minerne, for hvilke særlige Bestemmelser vil blive gennemført. Efter Ministerens Skøn vil denne Lov føre til Genantagelse af 60.000 Arbejdere eller omtrent 10 pCt. af de Industriarbejdere, der omfattes af Bestemmelserne.

I Tyskland har man ligeledes søgt at fordele de foreliggende Arbejdsmuligheder paa det størst mulige Antal Personer. I visse Brancher indenfor Tekstilindustrien er Arbejdstiden ved en Forordning af 19. Juli 1934 blevet indskrænket til 36 Timer pr. Uge.

I Luxembourg er Arbejdstiden ved Nødhjælpsarbejder indskrænket til 40 Timer pr. Uge.

I Storbritannien er der paa Arbejdsministerens Initiativ ført Forhandlinger med Repræsentanter for Arbejdernes og Arbejdsgivernes Organisationer om Mulighederne for at indskrænke Arbejdstiden indenfor en Række forskellige Industrier. Et interessant Forsøg i Retning af Arbejdstidens Begrænsning er foretaget af en stor Kemikalievirksomhed, hvis Fabriker er beliggende i Nottingham og Beeston (The Boots Pure Drug Company). Der indførtes her en 5 Dages Arbejdsuge, hvorved Antallet af Arbejdstimer pr. Arbejder blev nedsat fra 47½ til 42½ Time pr. Uge. Forsøget faldt afgjort heldigt ud. En uafhængig Sagkyndig indberettede, at Forsøget stort set ikke havde medført nogen Forøgelse af Gennemsnitsomkostningerne, skønt Arbejdernes Ugelønninger var blevet opretholdt uformindskede. Saafremt Arbejdstiden ikke var blevet nedsat, vilde flere Arbejdere være blevet afskediget som Følge af Rationalisering og Indførelse af arbejdsbesparende Maskiner.

Disse Resultater frembyder særlig Interesse nu, da den internationale Arbejdskonference er sammenkaldt for paa international Basis at undersøge Mulighederne af at nedsætte Arbejdstiden i de forskellige Industrier.

Tanken om at bekæmpe Arbejdsløsheden ved en Nedsættelse af Arbejdstiden mødes ikke længere med samme Mistillid, som da Den internationale Arbejdskonference i 1932 for første Gang tog dette Spørgsmaal op til Behandling. Under den sidste Depressions fortsatte økonomiske Tryk har denne Tanke stadig vundet Terræn rundt omkring i Industrilandene. Flere og flere er nu af den Overbevisning, at Arbejdstidens Nedsættelse ikke blot er et virksomt Middel til i en Kriseperiode at fordele de foreliggende Arbejdsmuligheder paa det størst mulige Antal, men ogsaa bør betragtes som den logiske og nødvendige Følge af Industriens forøgede Produktionsmuligheder — et Synspunkt, der er blevet anlagt af mange, saavel Politikere som Økonomer.

Meget tyder paa, at den offentlige Mening nu anser Tiden for moden til at give Arbejderne større Andel i den forøgede Fritid, Maskinerne har muliggjort.

Direktøren for det internationale Arbejdsbureau skriver: »Ingen vil paastaa, at denne Reform alene vil kunne bringe Arbejdsløsheden fuldstændig til Ophør; men at den vil kunne være et af Midlerne til at formindske denne, synes at fremgaa af de allerede opnaaede Resultater — især indenfor de meget mekaniserede Industrier.«

Den internationale faglige Centrals Repræsentantskabsmøde i København

Den faglige Internationales ordinære Repræsentantskabsmøder skal ifølge Lovene hvert Aar afholdes i et andet Land. I Henhold til en Beslutning paa sidste Aars Repræsentantskabsmøde havde Internationalen i Aar indkaldt sit Repræsentantskab til Møde i København. Mødet fandt Sted den 21.—24. Maj i »Folkets Hus« paa Enghavevej og var besøgt af Repræsentanter for de faglige Landsorganisationer i Belgien, Danmark, Czekoslovakiet, Estland, Finland, Frankrig, Storbritannien, Luxemburg, Holland, Sverige og Svejts. Endvidere var der fremmødt Repræsentanter for 22 internationale Fagsekretariater, der kan deltage i Repræsentantskabsmødets Forhandlinger, men dog ikke har Stemmeret. Som Gæster deltog fra Arbejdsbureauet i Genève dettes Direktør, Butler, og A. Staal, fra S. A. I. Fr. Adler og Alsing Andersen, fra den faglige Landsorganisation i Norge O. Hindahl og T. Henriksen. Fra dansk Side deltog Statsminister Stauning, D. s. F.s fungerende Formand, Chr. Jensen, Borgmester Anton Andersen, Borgerrepræsentationens Formand, E. Svendsen, m. fl.

Mødet aabnedes af I. F. C.s Næstformand, Jouhaux, der bød de Delegerede og Gæsterne Velkommen. Han skildrede kort den øjeblikkelige politiske og økonomiske Situation i Verden, fremhævede Betydningen af Demokratiets Bevarelse og paaviste Nødvendigheden af, at Arbejderklassens internationale Solidaritet øver en Indsats til Gavn for Folkene. Arbejderbevægelsen bør samle alle Kræfter, der vil arbejde for Demokrati og Kultur.

Jouhaux gav derefter Ordet til Statsminister Stauning, der hilstes med stærkt og langvarigt Bifald. Stauning bød Repræsentanterne for den internationale Arbejderbevægelse Velkommen til Danmark og gav derefter et Overblik over den politiske Udvikling i vort Land, redegjorde for den socialdemokratiske Arbejderbevægelses Arbejde og Resultater samt omtalte de bestaaende Vanskeligheder for dansk Erhvervsliv og Regeringens Bestræbelser og Foranstaltninger paa det økonomiske Omraade. Stauning udtalte til Slut:

Jeg har ønsket med disse Ord at give vore udenlandske Gæster et Indtryk af de politiske Forhold her i Landet. Vi lever ingenlunde, som nogle tror, uberørte af Tidens Kriser og Brydninger, og vi lever heller ikke, som nogle mener, en sorgløs Tilværelse, hvorunder Land og Folk føres frem til Afgrunden. Her er store Vanskeligheder og bitre politiske Kampe, men der er Udsigt til fortsat positivt Arbejde, naar Arbejderklassen og andre betydende Dele af Folket holder sammen om en demokratisk og social Politik, der ikke viger bort fra Folkestyrets Vej.

Vi hilser vore Gæster og ønsker Held og Udbytte af de Raadslagninger, som skal finde Sted her. Hvert Skridt, der tages til Fordel for Arbejderklassens Organisation og Solidaritet, betragter vi her med Glæde og Tilfredshed. Vi imødeser Tider, hvor Friheden genopstaar, hvor en international Sammenslutning faar blidere Kaar, end den nu har, og vi føler os overbevist om, at Vejen dertil gaar igennem national Organisation, igennem socialdemokratisk Politik paa hver Nations Grund og gennem Troskab mod den demokratiske Idé, som er Midlet, der fører frem, og Grundlaget, hvorpaa et nyt Samfund, med høj Kultur, skal bygges.

Paa De samvirkende Fagforbunds Vegne hilste *Chr. Jensen* derefter Mødedeltagerne velkommen. Han erindrede om de i sin Tid fra dansk Side indledede Skridt for at faa et Samarbejde i Stand mellem de faglige Organisationer i forskellige Lande, Bestræbelser, der førte til Afholdelse af den første internationale Fagforeningskonference i August i 1901 i København. Her lagdes Grundstenen til den nuværende Fagforenings-Internationale. »Mødet i Dag«, udtalte Chr. Jensen, »finder Sted paa historisk Grund, og de danske Fagforeninger er stolte af at have medvirket til Oprettelsen af den faglige Internationale, som de siden hen altid har understøttet og fremmet af alle Kræfter. Ligesom i den svundne Tid vil de danske Fagforeninger ogsaa i Fremtiden holde Internationalismens Fane højt og gøre alt for at styrke og udvide Forbindelserne med andre Landes Arbejdere.«

Taleren skildrede vor Tids store Vanskeligheder for Arbejderbevægelsen — baade nationalt og internationalt — og den hensynsløse Reaktion, der hersker i forskellige Lande. Arbejderorganisationerne i de frie og demokratiske Lande burde drage Lære af den Ulykke, Arbejderklassen i de fascistiske Lande er kommen i, og sætte alle Kræfter ind paa et nært Samarbejde for at afværge ethvert Angreb paa Arbejdernes Rettigheder. Han tilsagde de danske Fagorganisationers fulde Støtte til dette Arbejde.

Chr. Jensen gav nu en Oversigt over den danske Fagbevægelse, den socialdemokratiske Presse og det socialdemokratiske Partis Virksomhed og Resultater og udtalte til Slut:

— Vor Virksomhed tog altid Sigte paa Forbedring af den øjeblikkelige økonomiske og sociale Stilling, men derved har vi alligevel aldrig tabt Virkeliggørelsen af vore endelige Maal af Syne, og vi har aldrig glemt, at Opretholdelsen af Arbejderbevægelsens Enhed — nationalt og internationalt — er en af de hovedsageligste Betingelser for vore Ideers Sejr. Derfor har den danske Arbejderbevægelse ogsaa altid betragtet sig som et Led i Arbejdernes internationale Samfund.

Vi haaber og ønsker, at Forhandlingerne og Beslutningerne paa Den internationale faglige Centrals Repræsentantskabsmøde maa blive til Gavn

for den internationale Arbejderbevægelse, og at de maa kunne bidrage til at udvide og styrke den internationale Fagbevægelses Indflydelse. Maatte disse Dage staa i Parolens Tegn: For Freden, for Friheden, for Socialismen.

Velkommen til Danmark!

De egentlige Forhandlinger blev indledede med Generalsekretær Schevenels mundtlige Redegørelse for den paa Tryk foreliggende Beretning om Sekretariatets Virksomhed samt Regnskabet og Budgetforslaget for det kommende Aar. Schevenels henviste særlig til, at der, til Trods for, at Medlemstallet i en Række Lande er gaaet noget tilbage, grundet paa den frygtelige Krise og langvarige Arbejdsløshed, findes en Del andre Lande, der trods Krisen kan notere en bemærkelsesværdig Fremgang. I denne Sammenhæng omtalte han Genindmeldelsen af den faglige Landscentral i Danzig. I den følgende Diskussion deltog Kupers, Holland, Fimmen, I. T. F., Lindley, I. T. F., og Mertens, Belgien. Efter Besvarelse af en Række Spørgsmaal blev Beretningen, Regnskabet og Budgetforslaget enstemmigt vedtaget.

I Stedet for den fratrædende Revisor, Kupers, valgtes enstemmigt De la Bella, Holland.

Næste Punkt paa Dagsordenen var Undersekretær Stolzs Foredrag om Arbejderoplysning. Forslaget om Oprettelse af en særlig Afdeling indenfor I. F. C.s Sekretariat til Fremme og Koordinering af Oplysningsvirksomheden blev enstemmigt vedtaget.

Den anden Mødedag var udelukkende helliget Behandlingen af de faglige Aktioner i de fascistiske Lande, der fandt Sted i et lukket Møde. Indleder til dette Punkt var Generalsekretær Schevenels, der aflagde Beretning om Arbejdet indenfor I. F. C.s og Fagsekretariaternes fælles Aktionsudvalg og især om Aktionen i Østrig. Beretningen affødte en levende Diskussion, hvori deltog en lang Række Talere. Efter en udførlig Drøftelse og Vedtagelse af en af Kupers stillet fortrolig Resolution besluttedes en Række organisatoriske og interne Foranstaltninger, der sikrer en god Fortsættelse af de indledte Aktioner.

Paa den tredie Mødedag overtoges Dirigenthvervet af Formanden, Citrine, der nu var ankommet fra England. Ogsaa denne Dags Forhandlinger fandt overvejende Sted for lukkede Døre. Til Behandling forelaa et af de vigtigste Punkter paa Dagsordenen: Kampen mod Fascismen. I Stedet for Citrine holdt Hicks, England, det indledende Foredrag til dette Punkt, hvortil der endvidere forelaa en skriftlig Beretning fra Sekretariatet. Hicks redegjorde for den fascistiske Bevægelse og dennes psykologiske Momenter, samt omtalte Boykotbevægelsen mod Hitler-Tyskland, som han foreslog udvidet og skærpet. Diskussionen, som berørte og klarlagde en Række tekniske og praktiske Spørgsmaal, varede til langt hen paa Eftermiddagen. Diskussionstalere var Fimmen, I. T. F., Lindley, I. T. F., Citrine, England, Schifferstein, Næringsmiddelarbejder, Alsing Andersen, S. A. I., Hayday, England, og Bergman, Sverige. Diskussionen afsluttedes med Vedtagelse af følgende Resolution:

I de seneste Tider er Forfølgelser og Massearrestationer i Hitlers Tyskland tiltaget i skærpet Omfang, ganske bortset fra, at mange Tusinde Fagforeningsfolk og andre frisindede Mennesker, der har bevaret deres Overbevisning, gennem lange Tider har siddet arresteret og været udsat for de brutaleste Mishandlinger. Terrorismen er ikke blevet mildnet i Tyskland, men er yderligere skærpet. Den brutale Diktatormetode i Hitlers Tyskland fejer fra Dag til Dag mere og mere alle Love om Menneskelighed til Side.

Den internationale faglige Centrals Repræsentantskab, der har afholdt Møde i København i Dagene fra den 21. til den 23. Maj, gør Offentligheden i alle Lande opmærksom paa disse Kendsgerninger. Den koldblodige, hemmelige Myrden af Fagforeningsføreren Husemann maa give hele den civiliserede Verden Anledning til at protestere imod Hitlerdiktaturet og dets Regeringsmetoder, der har gjort Snigmord til et politisk Middel. Repræsentantskabet opfordrer alle frisindede og demokratiske Mennesker til at slutte sig til Kravet om i skærpet Form at bandlyse Hitler-Diktaturet, at forstærke Boykotningen og sætte alle Kræfter ind paa Befrielse af Fascismens Ofre.

Den internationale faglige Centrals Repræsentantskab kræver i dette Øjemed Nedsættelse af en Kommission til Undersøgelse af Hitlers Grusomheder. Den forsikrer tillige de tapre Mænd, Kvinder og unge Mennesker om sin varmeste Sympati i deres heroiske Kamp mod Hitler-Diktaturet, appellerer til alle kraftigt at opmuntre denne Kamp og opfordrer tillige alle Tilhængere af Civilisationen og alle demokratiske Regeringer og Institutioner til at slutte sig til I. G. B.s Krav og under Presset af den offentlige Mening i alle Lande at bidrage til Gennemførelse af Kravene.

I Eftermiddagsmødet holdt Mertens, Belgien, saa sit Foredrag om den kommende internationale Arbejdskonference, der bl. a. skal behandle Forslag til en Konvention om 40 Timers Ugen, Foranstaltninger til Beskyttelse for unge arbejdsløse, samt Spørgsmaalet om Ferie med Løn. I den paafølgende Diskussion, som navnlig drejede sig om den af I. F. C.s Repræsentanter i Arbejdergruppen i Genève førte Taktik, deltog Hayday, England, Tayerle, Czekoslovakiet, Kupers, Holland, Hallsworth, Medhjælper, Jouhaux, Frankrig, Citrine, England samt Mertens, Belgien.

I Slutningsmødet den 4. Dag behandledes Spørgsmaalet om Kampen mod Krigen og for Afrustning. Dette Punkt indlededes af Jouhaux, Frankrig, der i sit udførlige Foredrag slog fast, at Fagbevægelsens Bestræbelser nu som før bør tage Sigte paa at opnaa en kollektiv Fredssikring indenfor Folkeforbundets Ramme og paa Basis af Afrustning. Jouhaux erindrede om den af I. F. C. og S. A. I. i aarevis førte Aktion for Opnaaelse af dette Maal og udtalte, at I. F. C. maatte fortsætte sine Bestræbelser for Organisering af en almindelig Afrustningskonference. Nægter Hitler-Tyskland at deltage heri, maatte det være denne Konferences Opgave at mobilisere hele Verden

mod Hitler-Tyskland. Jouhaux betonede, at den mellem Rusland og Frankrig afsluttede Pagt ligesom enhver anden Pagt kun kunde anerkendes af den internationale Arbejderbevægelse som Afrustningspagt. I Diskussionen udtalte Fimmen sig for en mere intensiv Antikrigspropaganda og for Udgivelse af tydelige Paroler. Endvidere talte Schorsch, Østrig, Michaud, offentlige Virksomheder, Kupers, Holland, og Citrine, England, der fremkom med særdeles vigtige Oplysninger om den engelske Arbejderbevægelses seneste Forhandlinger og Beslutninger vedrørende denne Sag. Paa den socialistiske Arbejder-Internationales Vegne talte Sekretær Adler.

Det vedtoges enstemmigt at bemyndige Bestyrelsen til, i Samarbejde med S. A. I., at gennemføre alle fornødne Forholdsregler for at gøre den internationale Arbejderbevægelse til Garant for en kollektiv Sikring af Freden.

I Eftermiddagsmødet indledede Jouhaux Diskussionen om Spørgsmaalet vedrørende international faglig Samling og fremsatte en Resolution, der dannede Grundlag for den paafølgende Diskussion. Olaf Hindahl, der som Gæst repræsenterede den norske Landsorganisation paa Repræsentantskabets Møde, redegjorde kort for den norske Fagbevægelses Stilling til dette Spørgsmaal. I den højst levende Diskussion, der strakte sig over hele Eftermiddagen, deltog en Række Talere, og Behandlingen af dette Punkt afsluttedes med Vedtagelse af følgende Resolution:

I. F. C.s Repræsentantskabsmøde i København 21.—24. Maj 1935 bekræfter den i Weymouth vedtagne Beslutning, der har følgende Ordlyd:

»Den internationale faglige Centrals Repræsentantskabsmøde 27.—29. August 1934 i Weymouth (Storbritannien) har efter en indledende Beretning af Jouhaux behandlet Spørgsmaalet om Enhedsfront og fastslaar, at Kommunisternes og den røde Fagforenings-Internationales Tilbud om Enhedsfront og Enheds-Aktion er en Manøvre der savner ærlig Vilje. Den internationale faglige Central understreger paany, at den røde Fag-Internationale i Moskva bærer Ansvaret for Spaltningen og Svækkelsen af Fagbevægelsen gennem sin for Aar tilbage udgivne Parole om Kamp mod de frie Fagforbund.

Den internationale faglige Central, der siden 1919 uophørligt har kæmpet for Fagbevægelsens Enhed og i Dag anser denne Enhed for vigtigere og nødvendigere end nogensinde, er af den Mening, at den internationale faglige Central er det eneste Grundlag, hvorpaa Alverdens Arbejdere kan forenes. — Det opfordrer alle Arbejdere til at slutte sig til Forbundene under I. F. C. og venter — i Overensstemmelse med Enheds-Parolerne fra Moskva — at de kommunistiske Fagforbund og følgelig ogsaa den røde Fag-Internationale opløser sig, og at deres Medlemmer vender tilbage til I. F. C.-Forbundene.«

Repræsentantskabet godkender det Svar, som I. F. C. den 2. April afgav paa de kommunistiske Forslag af 7. Marts, og erklærer:

I. F. C. er fremdeles rede til enhver Forhandling, som er gavnlig for Virkeliggørelsen af den faglige Enhed, paa Betingelse af:

at Oprigtighed og Loyalitet er en Selvfølge ved disse Forhandlinger;

at I. F. C., der altid er gaaet ind for Verdensproletariatets Enhed, anerkendes som Basis for Genoprettelsen af Fagbevægelsens Enhed;

at Genoprettelsen af Fagbevægelsens Enhed som logisk Følge gør Slut paa Arbejdernes Splittelse i hvert Land.

Disse Forslag er de afgørende Betingelser for, at de Forhandlinger, der skal paabegyndes med Henblik paa Virkeliggørelsen af Arbejdernes Enhed, som er vort fornemste Maal, tillader Opnaaelsen af nyttige og varige Resultater.

Efter en ganske kort Diskussion om Sekretariatets Beretning om Samarbejdet med Fagsekretariaterne vedtoges et af den engelske Delegation stillet Forslag om at afholde næste Aars Repræsentantskabsmøde i Forbindelse med Fagforeningskongressen 1936 i London. Derefter sluttedes Mødet med en kort Tale af Formanden og Afsyngelsen af »Internationale«.

NYT FRA UDLANDET

GLASARBEJDERNES INTERNATIONALE. I de senere Aar har der været en Del Brydninger indenfor Glasarbejdernes internationale Sammenslutning, som har bevirket en midlertidig Afbrydelse af Forbindelserne mellem Forbundene i forskellige Lande. Af den Grund har I. F. C.s Sekretariat taget Initiativet til Indkaldelse af en international Glasarbejder-Konference, der fandt Sted den 9. Maj i Paris under Forsæde af I. F. C.s Generalsekretær, W. Schevenels, og var besøgt af Repræsentanter for Glasarbejderforbundene i Belgien, Danmark, Frankrig, England, Holland, Norge, Sverige og Czekoslovakiet. Efter en udførlig Drøftelse af den foreliggende Situation vedtoges en Beslutning, hvorefter den internationale Kontakt og de organisatoriske Forbindelser mellem Glasarbejdernes Organisationer i de forskellige Lande skal genoprettes, foreløbig gennem I. F. C.s Sekretariat. Det besluttedes endvidere at genoptage Forhandlingerne med Keramikernes og Fabriksarbejdernes internationale Fagsekretariater angaaende Oprettelse af en fælles Internationale.

OVERENSKOMSTFORLÆNGELSE I CZEKOSLOVAKIET. I Henhold til den gældende Bemyndigelseslov har den czekoslovakiske Socialminister forlænget alle bestaaende kollektive Overenskomster til 1. Marts 1936. Den samme Fremgangsmaade anvendtes i det foregaaende Aar, hvor Overenskomsterne blev forlænget til 30. April 1935. Samtidig bestemte Ministeren, at de i Overenskomsterne fastsatte Lønsatser og andre Arbejdsbetingelser er bindende for alle Arbejdsgivere og ikke kan omgaas gennem personlige Aftaler mellem den enkelte Arbejdsgiver og Arbejder, medmindre saadanne Aftaler tiltrædes af vedkommende Arbejderorganisation. Brud paa Overenskomsterne kan straffes med Pengebøder indtil 50.000 Kr., Fængsel i indtil 1 Maaned samt med Fradømmelse af Næringsbeviset.

NATIONALSOCIALISME I PRAKSIS. Nedenstaaende Eksempler viser, hvorledes de tyske Arbejderes

Lønninger systematisk presses ned under det nazistiske Styre, der foregiver at have afskaffet Klassemodsætningerne og gjort Arbejderne og Arbejdsgiverne til Ligemænd.

I Gute-Hoffnungs-Hütte-Koncernen androg den samlede udbetalte Lønsum i 1931/1932 77 Millioner, det samlede Antal beskæftigede Personer 31.000, i 1931/1934 udgjorde Lønsummen 76 Mill., Beskæftigelsestallet derimod 42.500. Skønt Beskæftigelsestallet er steget med 11.400 eller med rundt 36 pCt., er den samlede udbetalte Lønsum sunken med 1 Mill. Mark.

I Maskinfabriken Schubert og Sabner i Chemnitz steg Arbejdertallet fra 1933 til 1934 fra 2000 til 2600 eller med rundt 30 pCt., mens den samlede udbetalte Lønsum kun steg med 23 pCt.

Beretningerne fra de store tyske Industriforetagender, Storbanker o. lign. viser alle, at Lønsummen gaar ned, samtidig med at Beskæftigelsestallet stiger. Disse Tal er et Vidnesbyrd om den nationalsocialistiske Erhvervs- og Socialpolitiks kapitalistiske Karakter.

LØNBEVÆGELSER OG KONFLIKTER

Arbejdsmænd hos Murermester J. Johansen, Hørsholm.

Ved et Fællesmøde den 30. Marts behandledes en af Centralforeningens Afdeling for Murermestre i Nordsjælland paaklaget Arbejdsvægring overfor *Murermester J. Johansen,* Hørsholm.

Mødet sluttede med følgende Resultat:

1) Arbejdernes Repræsentanter erkender, at Arbejdsvægringen har været ulovlig.
2) Arbejdet genoptages Mandag den 1. April ved normal Arbejdstids Begyndelse.
3) Den paagældende Uoverensstemmelse afgøres derhen, at Murermester Johansen til fuld Afvikling betaler Kr. 40,00.

Sadelmagere og Tapetserere hos Firmaet C. Christiansen, Roskilde.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 25. April forhandledes der om en verserende Uoverensstemmelse mellem Skandinavisk Sadelmager- og Tapetsererforbundet og *C. Christiansens Madrasfabrik* i Roskilde.

Ved Fællesmødet enedes man om at lade Uoverensstemmelsen, som angik Forbundets Krav om Indførelse af Akkord, afgøre af en faglig Voldgiftsret og anmode Den faste Voldgiftsret om at udpege en Opmand.

Bladbude ved Frederiksborg Amtsavis.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 26. April behandledes en Uoverensstemmelse mellem *Frederiksborg Amtsavis* og Kvindeligt Arbejderforbund med følgende Resultat:

Parterne er enige om, at Overenskomsten af 4. Juli 1924 er at forstaa saaledes, at den omfatter Udbringningen af Frederiksborg Amtsavis i Hillerød og Omegn, d. v. s. det Omraade, hvor andre Blade i Hillerød udbringes ved egne Bude.

Kvindeligt Arbejderforbund er enigt med Frederiksborg Amtsavis i, at den saaledes fastslaaede Forstaaelse af Overenskomsten af 4. Juli 1924 kan medføre en Omlægning af Budenes Ruter.

De ændrede Betalingsvilkaar træder i Kraft fra den Lønningsuge, der begynder den 26. April 1935.

Jord- og Betonarbejdere hos Firmaet Christiani & Nielsen, Aarhus.

Den 25. April behandledes ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen en Uoverensstemmelse mellem *Firmaet Christiani & Nielsen* og Jord- og Betonarbejdernes Fagforening i Aarhus.

Man enedes om, at alt Losningsarbejde for Firmaet Christiani & Nielsen paa dettes Arbejdsplads ved Aarhus østre Mole udføres af Firmaets Arbejdere til en Betaling af Kr. 1,26 pr. Time med Undtagelse af Ral og Sand, der betales som hidtil.

Arbejdsmænd paa Blaakilde Mølles Fabriker.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 7. Maj forhandledes om en af Arbejdsgiverforeningen fremsendt Klage over, at Arbejderne paa *Blaakilde Mølles Fabriker* havde iværksat en uvarslet Arbejdsstandsning. Dansk Arbejdsmandsforbund bestred Klagens Rigtighed og oplyste, at den paastaaede Standsning højst havde varet 6 Minutter, og at man havde forlangt, at det Betalingsspørgsmaal, Striden drejede sig om, skulde henvises til Afgørelse ved faglig Voldgift.

Ved Mødet enedes man om at henvise Betalingsspørgsmaalet til Behandling efter Regler for faglig Strid.

DEN FASTE VOLDGIFTSRET

Sag Nr. 2079.

Arbejdsmænd hos Entreprenør Harald Meier, Ulbølle.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 6. Maj 1935 i Sag Nr. 2079: Entreprenør Harald Meier af Ulbølle mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund og dettes Egernsund Afdeling.

Under nærværende Sag har Entreprenør Harald Meier af Ulbølle indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund og dettes Egernsund Afdeling i Anledning af den nedenfor nærmere beskrevne Arbejdsnedlæggelse og Blokade.

Den af Klageren givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

Først i Sommeren 1934 dannedes i Egernsund et Andelsselskab med det Formaal at oprette et Vandværk og at gøre Kredsen af Andelshavere saa stor som mulig. Dansk Elektricitetscompagni paatog sig Udførelsen af de fornødne Jordarbejder og antog som Underentreprenør Klageren, der fik udleveret blandt andet et Kort over de lokale Forhold, hvor med Blyant var indtegnet en rød Linje, som angav det paatænkte Anlæg. Klageren søgte derefter den fornødne Arbejdskraft og satte sig i

Forbindelse med Formanden for Dansk Arbejdsmandsforbunds Egernsund-Afdeling, med hvem han den 4. Juli 1934 havde en Forhandling, der førte til Oprettelsen af en samme Dag dateret og underskreven Overenskomst, der er saalydende:

»Dansk Arbejdsmands Forbund, Egernsund Afdeling, har afsluttet Akkord ved Ledningsudgravning ved Vandværket i Egernsund til en Pris af 80 Øre pr. løbende Meter for Gravning, Tilfyldning og Stampning.«

Der var — efter Klagerens videre Fremstilling — ikke under Forhandlingerne Tale om, at Overenskomsten kun skulde omfatte en begrænset Del af Ledningsnedgravningen (»fra Skolen til Købmand Hans Peter Hansen«); Formanden udtalte, at det vilde blive et stort Arbejde, der mulig vilde naa »Teglværkerne og Skovvejen« (der ligger udenfor den nævnte Strækning); Klageren var dog ikke stedkendt og havde ikke heller det fornævnte Kort fremme, men han opfattede al Vandværksarbejdet som en Helhed, ligesom ogsaa Overenskomsten efter sin Ordlyd omfattede det hele Arbejde. Paa Grundlag af den saaledes indgaaede Overenskomst paabegyndtes derpaa den 5. Juli 1934 Arbejdet, der fortsattes uden Hindring indtil omkring den 13. August, da Arbejdet var udført, forsaavidt angaar Strækningen fra Skolen til Købmand Hans Peter Hansen. Arbejderne nedlagde da uden nogen Grund Arbejdet og krævede ganske uberettiget ny Overenskomst for den resterende Del af Arbejdet. Dette modsatte Klageren sig, og da Enighed ikke kunde opnaas, etablerede Fagforeningen, blandt andet ved Avertering i Sønderborg Social-Demokrat for 18. August 1934, en Blokade af Klagerens Entreprise. Klageren maatte derfor for at faa Arbejdet fuldført betale Arbejderne en Timeløn af 1 Kr. 26 Øre, hvorved han kom til at betale 1322 Kr. 73 Øre mere for Arbejdet end efter den indgaaede Overenskomst. Endelig har Blokaden, der varede 14 Dage, paadraget ham et Tab paa mindst 200 Kr. Under Henvisning til foranstaaende har Klageren paastaaet den fornævnte Arbejdsstandsning og Blokade kendt ulovlig og de Indklagede in solidum dømt til at betale Klageren en Bod, stor 1522 Kr. 73 Øre.

De Indklagede procederer til Frifindelse. De hævder, at de den 4. Juli 1934 mellem den stedlige Fagforeningsformand og Klageren førte Forhandlinger alene angik Arbejdet paa Strækningen »fra Skolen til Købmand Hans Peter Hansen«, og at der vel var Tale om eventuelt senere tilkommende Andelshavere, men kun om saadanne, som boede indenfor den nævnte Strækning. Henimod Slutningen af Juli indbød Andelsselskabet til et Møde med det Formaal at opnaa yderligere Tilslutning af Andelshavere, hvilket ogsaa lykkedes, og der blev derved Mulighed for at føre Anlæget videre til begge Sider udover den angivne Strækning. Arbejdet ved Vandværkets Anlæg faldt saaledes i to Afsnit, og forinden Paabegyndelsen af den anden Del af Arbejdet (altsaa Arbejdet udover det af Overenskomsten omfattede Afsnit) henvendte Arbejderne sig til Klageren med Anmodning om Oprettelse af Overenskomst for denne sidste Del af Arbejdet, som blandt andet navnlig omfattede Strækningen langs Havnen, hvor Arbejdet, da det er opfyldt Areal, er særlig besværligt og derfor kræver en særlig Pris. Forhandlingerne førte dog ikke til Enighed, og da Klageren derefter rekvirerede Arbejdere fra Fyen til at udføre Arbejdet, iværksatte Fagforeningen Blokade, hvilket var berettiget, idet der ikke forelaa nogen Overenskomst for det paagældende Arbejde.

Som ovenfor angivet gaar den mellem Parterne den 4. Juli 1934 oprettede Overenskomst ud paa, at der paa nærmere angivne Vilkaar er »afsluttet Akkord ved Ledningsnedgravning ved Vandværket i Egernsund«. Efter sin Formulering omfatter den indgaaede Overenskomst saaledes det hele Vandværksarbejde, og der findes ikke i Overenskomsten nogen Hjemmel for at begrænse dens Genstand til kun at omfatte det ovennævnte særlige Afsnit. Det maatte dernæst — hvis Fagforeningen paa sin Side under Forhandlingerne havde tilsigtet eller forudsat at indgaa en Overenskomst med den angivne Begrænsning — have paahvilet Formanden at give klart Udtryk herfor og navnlig at foranledige en særlig Udtalelse herom optaget i Overenskomstens Tekst. Dette er imidlertid ikke sket, og da der ikke er oplyst Omstændigheder, som paa anden Maade maatte vise Klageren, at hans Medkontrahent uanset Overenskomstens altomfattende Ordlyd forudsatte en Begrænsning, maa den af Klageren hævdede Forstaaelse af Overenskomsten lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse. Herefter har den paaklagede Arbejdsstandsning været ulovlig. Der vil i den Anledning være at paalægge den indklagede Fagforening en Bod, som efter Omstændighederne — derunder *at* Klageren under Forhandlingerne den 4. Juli har undladt at fremlægge det ovennævnte Kort, hvis Tilstedeværelse maa formodes at have foranlediget en nøjere Fastlæggelse af Arbejdets Omfang, og *at* Arbejdet langs Havnen efter det oplyste maa antages at have frembudt særlige Vanskeligheder og derfor at have haft rimeligt Krav paa særlig Pris — vil kunne bestemmes til 600 Kr.

Sagens Omkostninger findes de Indklagede at burde betale med 300 Kr.

Kendelse:

Den ovenomhandlede Arbejdsnedlæggelse og Blokade har været ulovlig.

I Bod til Klageren, Entreprenør Harald Meier, betaler Dansk Arbejdsmandsforbunds Egernsund Afdeling 600 Kr.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kr.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 23 * KØBENHAVN DEN 15. JUNI 1935 * 31. AARGANG

Arbejdsløsheden i Danmark og i andre Lande.

Arbejderbevægelsens politiske Modstandere benytter ofte det høje Arbejdsløshedstal til Angreb paa Regeringen, idet de paastaar, at det først og fremmest er den gennem Socialreformen skabte lettere Adgang til Understøttelse, der har ført en Mængde Arbejdere fra Landet til Byerne, som bevirker, at Arbejdsløshedstallet er saa højt, ligesom Arbejdsløshedskasserne af samme Grund har haft Tilgang af Folk, der normalt ikke har Tilknytning til og ikke kan anvendes i Produktionen. Dette er efter deres Mening Forklaringen paa, at der, trods god Beskæftigelse i Industrien, findes saa mange arbejdsløse her i Landet. Samtidig fremhæver disse Kredse med en vis Skadefryd, at heller ikke Arbejderregeringen har været i Stand til at afskaffe Arbejdsløsheden eller nedbringe den saaledes, at vi kommer ned paa samme Arbejdsløshedstal som før Krisen. Kommunisterne har ivrigt sekunderet disse Angreb paa Regeringen, som efter deres Mening er Skyld i, at der overhovedet findes Arbejdsløshed her i Landet, ligesom nazistisk indstillede Kredse ikke forsømmer at fremhæve Diktaturets Velsignelser, idet de fascistiske Regeringer har vist langt bedre Evne til at bringe hele Folket i Arbejde. Med Henblik herpaa turde det have sin Interesse at undersøge, om Arbejdsløsheden herhjemme virkelig er større end i andre Lande.

Nu er Danmark et Land, hvis Økonomi i højere Grad end de fleste andre Landes er afhængig af Udlandet. Vi mangler enhver Art Raastoffer, som maa importeres ude fra, og for at skaffe Valuta til Køb af disse Raastoffer er vi henvist til Eksport, navnlig af Landbrugsvarer. Det er derfor indlysende, at vi ikke har fuld Frihed til at ordne og planlægge vore økonomiske Forhold efter eget Ønske, og at den økonomiske Udvikling ude i Verden meget stærkt paavirker de hjemlige Erhvervsforhold. Vi lever tilmed i en Tid, hvor nye Former for Nationernes økonomiske Liv baner sig Vej, og denne Udvikling er ledsaget af stærke Brydninger paa det økonomiske Omraade, der ofte slaar alle velovervejede Planer og Beregninger over Ende. Trods disse mange Usikkerhedsmomenter, der vanskeliggør et maalbevidst Arbejde for økonomisk Genrejsning, har den danske Regering gjort alt for at sikre Produktionslivet mest muligt mod Følgerne af den nuværende økonomiske Udvikling og har ikke mindst søgt at skabe øgede Beskæftigelsesmuligheder for den arbejdende Befolkning. At dette Arbejde ikke har været uden Resultat, fremgaar bl. a. ogsaa af den internationale Statistik over Arbejdsløsheden, Arbejdsbureauet i Genève i disse Dage har offentliggjort i Anledning af den nu stedfindende Arbejdskonference.

Denne Statistik viser, at Danmark er det Land, hvor Arbejdsløsheden er steget mindst i Forhold til 1929. Naar Indekstallet for Arbejdsløsheden i 1929 sættes til 100, var det i Gennemsnit for 1934 i Danmark 143, i Tyskland 146, i England 162, i Sverige 177, i Australien 185, i Norge 199, i Østrig 210, i U. S. A. 255, i Italien 320, i Canada 320, i Polen 333, i Holland 399, i Svejts 442, i Czekoslovakiet 789, i Belgien 1458 og i Frankrig 3745. Naar Indekstallet for de sidst anførte Lande er saa stort, er Grunden den, at de i 1929 næsten ikke havde nogen Arbejdsløshed.

Danmark er saaledes af de i Statistiken medtagne Lande det Land, hvor Arbejdsløsheden er steget mindst i Forhold til 1929. Ganske vist omfatter nævnte Statistik ogsaa Japan, hvor Indekstallet for 1934 kun var 128, men for dette Lands Vedkommende hviler Beregningen paa officielle Skøn, og ikke som for de andre Lande paa de af Arbejdsløshedskasserne eller Arbejdsanvisningerne tilvejebragte Oplysninger, og vi har derfor udeladt dette Land. Næst efter Danmark følger Tyskland med et Indekstal paa 146. Aarsagerne til den store Nedgang i den tyske Arbejdsløshed er tilstrækkeligt bekendt. Det er først og fremmest Rustningsindustriens Opsving, Indførelsen af den almindelige Værnepligt, Mobiliseringen af de militære Partitropper S. S. og S. A., Oprettelsen af de store Arbejdslejre, hvor der beskæftiges Hundredtusinder af unge Mennesker, der har bevirket denne store Nedgang, og desuden har de nazistiske Myndigheder i stor Udstrækning udelukket tidligere social-

demokratiske og kommunistiske Arbejdere samt mange Tusinde arbejdende Kvinder fra Arbejdsløshedsforsikringen. Endvidere er det ingen Hemmelighed, at ogsaa den officielle tyske Statistik er »ensrettet« og dens Tal derfor maa tages med et vist Forbehold. — For Danmarks Vedkommende har saadanne Foranstaltninger heldigvis ikke spillet nogen Rolle, her er det Bedringen af de normale Beskæftigelsesforhold, der har bevirket Nedgangen. Tallene for de to andre fascistiske Lande, Italien og Østrig, viser, at Diktaturet aldeles ikke kan opvise bedre Resultater med Hensyn til Arbejdsløshedens Bekæmpelse, og det samme gælder ogsaa for det halvfascistiske Polen.

Ved Bedømmelsen af disse Tal maa der tillige henses til, at Forsikringen i Danmark omfatter saa godt som alle Arbejderkategorier, bl. a. Handels- og Kontormedhjælpere og Landarbejdere, som i mange Lande ikke omfattes af Forsikringen. Tallene viser, at det er ganske fejlagtigt at tro, at det kun er Danmark, der har en saa stor Arbejdsløshed at slaas med. Selv om det gerne skal indrømmes, at Arbejdsløsheden herhjemme endnu er altfor stor og Bestræbelserne derfor fortsat maa være rettet paa at skabe udvidede Beskæftigelsesmuligheder, saa viser dog Udviklingen i 1935, at Arbejdsløsheden er i stadig Tilbagegang. Den 31. Maj fandtes der saaledes 68.742 arbejdsløse her i Landet, det er 7653 færre end paa det tilsvarende Tidspunkt i Fjor. Tallet ligger nu under det laveste Arbejdsløshedstal, der noteredes i 1934 (72.286 ved Udgangen af Juli 1934). Har vi herhjemme end ikke naaet Maalet: hele Folket i Arbejde, saa gaar Udviklingen i hvert Fald i den rigtige Retning, og Tallene viser, at det demokratiske Danmarks Indsats paa dette Omraade fuldt ud kan staa Maal med det, der er præsteret af de diktatorisk regerede Lande.

Privatbanefunktionærernes Forbunds Kongres.

Privatbanefunktionærernes Forbund afholdt Søndag den 19. Maj sin aarlige Kongres i Sass' Lokaler, København.

Forbundets Formand, Togfører Herlak, Aalborg, aabnede Kongressen og bød Gæster og Delegerede hjertelig Velkommen. Af Gæster var fremmødt følgende: Chr. Jensen, De samvirkende Fagforbund, Ch. Petersen, Statstjenemændenes Centralorganisation, og Lokomotivfører Brix, Lokomotivmandsforbundet.

Efter Vedtagelse af Forretningsordenen konstituerede Kongressen sig med Baneformand Frederiksen, Kolding, og Portør Jørgensen, Svendborg, som Dirigenter, og Togfører Sølund, Kolding, Baneformand Borgen og Pudser Larsen som Sekretærer.

I korte Taler takkede Kongressens tre Gæster, fung. Formand for De samv. Fagforbund Chr. Jensen, Sølvsnorenes Formand Charles Petersen og Lokomotivmandsforbundets Formand, Lokomotivfører Brix, Aalborg. Chr. Jensen understregede under kraftigt Bifald Nødvendigheden af, at hele den danske Arbejderklasse stod i ubrydelig Samling, og Ch. Petersen pegede paa de særlige Vanskeligheder, der truer Jernbanernes Tjenestemænd. Det lader sig ikke skjule, sagde han, at Jernbanerne staar ved Udviklingens Vendepunkt. Ud over den Modernisering, som for hver enkelt Bane er nødvendig for at føre den i Overensstemmelse med Tidens Krav, er ingen Udsigt til Udvikling i jernbanemæssig Henseende. Denne Kendsgerning undgaar ikke at berøre os, lige saa lidt som Moderniseringerne har kunnet undgaa det. Ofte er Tjenestemænd og Arbejdere blevet ubehageligt paavirket af Moderniseringerne og det, som er fulgt med disse, og det er uden Tvivl en Problemernes Tid, der forestaar os alle — vel ikke mindst jer, der er i Privatbanernes Tjeneste. Samling og enigt Fodslag er derfor nødvendigt som maaske aldrig før!

Beretning om Virksomheden.

Inden Togfører Herlak aflagde sin Beretning, mindedes han og Forsamlingen Aarets Døde.

Om Arbejdet i Organisationen gav Formanden en meget fyldig Beretning, der særlig opholdt sig ved det nye Forslag til Tjenestetidsregler og de store Lønsager. Formanden sluttede med at udtale:

Organisationsarbejdet er jo ingenlunde let i de for Jernbanerne saa vanskelige Tider. Baneledelserne har nu engang den Opfattelse alt for mange Steder, at Banernes Underskud bedst nedbringes ved at tvinge Lønningerne saa langt ned som muligt og ved at afskedige Tjenestemænd og forlænge Tjenestetiden for dem, der bliver tilbage. Denne Fremgangsmaade giver selvsagt meget Arbejde for Afdelingsformændene ude i Afdelingerne. Uhyggeligt stort er det Antal Tjenestetidssager, vi i Løbet af Aaret har haft til Behandling. Det gamle Ord: Naar Krybben er tom, bides Hestene, gælder heldigvis ikke indenfor vor Organisation, hvor Sammenholdet og Samarbejdet har været det bedst mulige, selv om vi har været ude i strid Modvind. Medlemmerne har heldigvis forstaaet at staa fast i enigt Samarbejde til Gavn for hele den danske Privatbanestand.

Efter en livlig Diskussion, hvori deltog en lang Række Talere, blev Beretningen enstemmigt godkendt.

Mødet vedtog efter en meget indgaaende Drøftelse med 107 Stemmer af 144 en Henvendelse til Lokomotivmandsforbundet om at træde sammen med de tre andre Foreninger, der udgør Privatbanefunktionærernes Forbund. Det blev fra alle Sider fastslaaet, at Tiden i høj Grad kræver Samling, og man fandt, at Lokomotivmandsforbundet nu burde være med i Helheden.

Kongressen skred derefter til Valg. Formanden, Togfører Herlak, Aalborg, blev genvalgt under stormende Bifald.

Til næste Aars Mødested valgtes Kolding.

Paa et forudgaaende Møde havde de tre Afdelinger, Forbundet bestaar af, valgt Formænd. Baneafdelingen havde valgt Frederiksen, Kolding,

Haandværker- og Depotafdelingen Pudser Larsen, Aalborg, og Trafikafdelingen Herlak.

Baneformand Petersen, Tømmerby, mangeaarig Formand for Baneafdelingen, der nu overgaar i ny Stilling og derfor maa forlade Forbundet, takkede dybt bevæget for den Tillid, der var vist ham gennem mange Aar, og talte indtrængende Samarbejdets og Sammenholdets Sag. Den trofaste Pionér blev hyldet med bragende Bifald og Leveraab.

Derefter sluttede Kongressen med korte Taler af Gæsterne og Formanden, der udbragte et Leve for Forbundet.

RUNDSKUE

LOKOMOTIVMANDSFORBUNDET. De danske Privatbaners Lokomotivmænd afholdt den 4. og 5. Juni deres aarlige Kongres i København, der var besøgt af ca. 70 Delegerede fra 40 Afdelinger samt Gæster fra en Del nærstaaende Organisationer. Forbundets Formand, Lokomotivfører N. Th. Brix, aflagde en udførlig Beretning om Virksomheden i den forløbne Periode, hvorunder han navnlig omtale Privatbanernes økonomiske Vanskeligheder, Tjenestereglerne, der i høj Grad tiltrænger Revision, samt Ferie- og Forfremmelsesspørgsmaalet. Den paafølgende Diskussion afsluttedes med Godkendelse af Beretningen.

Derefter drøftede Kongressen Spørgsmaalet om Samarbejde med Privatbanefunktionærernes Forbund. Sagen henvistes til et Udvalg, hvis Flertal indstillede til Kongressen, at det blev paalagt Hovedbestyrelsen til næste Kongres at fremsætte Forslag om Samarbejde mellem alle Kategorier af Arbejdere og Funktionærer ved Privatbanerne. Dette Forslag vedtoges.

Til næste Aars Mødested valgtes København. Til Formand genvalgtes enstemmigt N. Th. Brix, Aalborg, og til Hovedkasserer J. N. Handberg, Svendborg, mens Chr. Olsen, Maribo, genvalgtes til Næstformand. Til Hovedbestyrelsen valgtes C. T. Einshøj, Nyborg, Thorsen, Rønne, og Vorborg, Slangerup.

KOOPERATIONEN. Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger afholdt den 4. Juni Generalforsamling i Odense, der var besøgt af ca. 2000 Delegerede fra hele Landet, repræsenterende 330.000 Medlemmer og Husstande. Af Beretningen fremgik, at den samlede Omsætning i 1934 beløb sig til 168.050.971 Kr. eller godt 16 Mill. Kr. mere end i det foregaaende Aar. Nettooverskudet andrager 10,9 Mill. Kr. eller 0,8 Mill. Kr. mere end forrige Aar. Foreningerne faar atter i Aar 7 pCt. Dividende paa indkøbte Varer. I Beretningen og under den paafølgende Diskussion blev der navnlig henvist til, at Brugsforeningerne blev forfordelt ved Tildeling af Valuta, især med Hensyn til Valuta til Indkøb af tørrede Frugter og Kaffe, idet deres Andel i den samlede Import procentvis er sat langt mere ned end de private Importørers med den Følge, at de private Importører benytter Importbegrænsningen til at beregne sig en ganske ublu Avance. Kaffeimportørerne, som tidligere kunde nøjes med en Fortjeneste paa 6,7 pCt., beregner sig saaledes i Øjeblikket en Fortjeneste paa ca. 54 pCt. Generalforsamlingen vedtog en Resolution, der protesterer mod disse Forhold og kræver, at Forbrugernes Organisation ubeskaaren beholder den procentvise Andel i Importen, den havde i 1931.

ARBEJDSLØSHEDEN I 1934. Statistisk Departements Opgørelse over Arbejdsløsheden i 1934 foreligger nu. Opgørelsen, der omfatter 370.000 organiserede Arbejdere, viser, at Forholdene paa Arbejdsmarkedet var betydeligt gunstigere i 1934 end i det foregaaende Aar, idet den gennemsnitlige Arbejdsløshedsprocent i 1934 var 22,1 mod 28,8 i 1933 og 31,7 i 1932.

Det samlede Antal tabte Arbejdsdage paa Grund af Arbejdsløshed var i 1934 24,8 Millioner eller gennemsnitlig 67 Dage pr. Arbejder mod 29,8 Mill. eller gennemsnitlig 89 Dage pr. Arbejder i 1933.

En særlig ringe Arbejdsløshed i 1934 havde Papirindustriarbejdere (2,6 pCt.), Keramikere (5,7 pCt.), Kedel- og Maskinpassere (7,4 pCt.), Tekstilarbejdere (8,3 pCt.), og Bryggeriarbejdere (8,3 pCt.).

Særlig høj Arbejdsløshedsprocent havde bl. a. Bageri- og Konditoriarbejdere (32 pCt.), Formere (24,6 pCt.), Smede- og Maskinarbejdere (22,8 pCt.), Tobaksarbejdere (22,8 pCt.), Karetmagere (21,9 pCt.), Hatte- og Buntmagere (21,5 pCt.), Slagteriarbejdere (20,6 pCt.) og Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere (20,5 pCt.).

ENGROSPRISTALLET. Statistisk Departements Engrospristal for Maj Maaned er gaaet ned fra 132 til 131. Animalske Levnedsmidler viser den største Nedgang, nemlig fra 109 til 106. Tallet for Importvarer er uforandret 136, derimod viser Tallet for Eksportvarer en glædelig Stigning fra 108 til 110, mens Hjemmemarkedsvarerne er faldet fra 133 til 132.

DIREKTØRENS BERETNING. Dansk Forening for social Oplysning har udsendt en dansk Udgave af Direktør Butlers Beretning til den internationale Arbejdskonference 1935. Denne Beretning giver en Oversigt over den sociale og økonomiske Udvikling i 1934. I dens sidste Kapitel »Fremtids-Opgaver« søger Butler at vise, at Udviklingen nu har naaet et saadant Punkt, at den Internationale Arbejdsorganisation ikke længere kan indskrænke sig til de i snævrere Forstand socialpolitiske Emner, den hidtil hovedsagelig har beskæftiget sig med. Han er af den Mening, at Midlerne mod de sociale Onder, og særlig mod Arbejdsløsheden — det værste af dem alle — ikke lader sig finde, uden at man bevæger sig ind paa den finansielle og økonomiske Politiks mere omfattende Omraader.

Den danske Udgave vil sikkert være til megen Nytte for alle, der interesserer sig for sociale og økonomiske Spørgsmaal men ikke behersker et af de 3 Hovedsprog, paa hvilke Arbejdsbureauet udsender nævnte Beretning.

ARBEJDSLØSHEDSTALLET. Arbejdsløsheden er i fortsat Nedgang. Ifølge den af Arbejdsdirektoratet foretagne foreløbige Opgørelse over de ved Arbejdsanvisningskontorerne den 7. Juni tilmeldte arbejdssøgende Personer, var af samtlige arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere 52.503 eller 13,4 pCt. indtegnede som ledige. Dette Antal er 3382 lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar. Ledighedsprocenten er 3,0 Points lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar.

Antallet af personlig tilmeldte (ikke arbejdsløshedsforsikrede) udgjorde den fornævnte Dato 12.455, hvilket er 402 lavere end i den foregaaende Uge.

Arbejdsløsheden i April og Maj 1935.

(Efter Statistiske Efterretninger.)

Ifølge en foreløbig Optælling for de Fag, som indgaar i Departementets Arbejdsløshedsstatistik, var der ved Udgangen af Maj Maaned blandt de organiserede Arbejdere i disse Fag ialt 55.322 Arbejdsløse, d. v. s. 14,6 pCt. af det samlede Antal organiserede Arbejdere i de paagældende Fag (ialt 378.710) ved Udgangen af April 1935.

Nedenstaaende Tabel viser Arbejdsløshedsprocenten for hver Maaned siden Januar 1930.

Samtlige Fag:	1935 pCt.	1934 pCt.	1933 pCt.	1932 pCt.	1931 pCt.	1930 pCt.
Januar	29,5	34,4	43,5	34,1	24,2	19,9
Februar	28,3	31,3	42,9	35,9	24,5	20,5
Marts	22,3	28,4	35,4	35,8	22,1	15,3
April	18,6[1])	21,6	28,6	27,7	15,3	11,6
Maj	14,6[1])	16,8	24,3	24,8	12,3	9,4
Juni		15,5	21,9	24,9	11,3	8,7
Juli		15,3	21,7	28,7	11,8	9,3
August		15,5	21,4	29,2	11,8	9,0
September		16,4	20,9	29,6	12,1	9,0
Oktober		18,3	23,2	31,8	15,8	11,4
November		22,3	25,7	35,1	22,1	15,5
December		30,3	37,5	42,8	32,2	25,1

[1]) Foreløbigt Tal.

Særskilt for Hovedstaden og Provinsen og med Deling paa 4 Erhvervsgrupper er Arbejdsløshedsprocenten opgjort i følgende Oversigt:

	Arbejdsløshedsprocenten ved Udgangen af					
	Maj 1935[1])	April 1935[1])	Marts 1935	Maj 1934	April 1934	Marts 1934
Hovedstaden:	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
1. Bygn.- og Møbel-Industri	10,1	12,6	16,7	13,8	16,5	24,9
2. Anden Industri m. v.	12,6	16,1	17,1	16,3	19,7	21,9
3. Handel	6,6	8,2	9,0	9,8	11,1	12,1
4. Arbejdsmænd	17,2	18,9	19,9	19,6	22,5	26,9
I alt	13,1	15,9	17,2	16,5	19,6	22,8
Provinsen:						
1. Bygn.- og Møbel-Industri	6,6	9,8	19,2	9,6	12,9	28,2
2. Anden Industri m. v.	13,4	15,2	16,6	15,2	16,7	21,2
3. Handel	7,5	8,2	8,5	9,3	11,6	11,9
4. Arbejdsmænd	20,3	28,1	35,9	20,8	30,7	44,0
I alt	15,6	20,4	25,6	16,9	22,9	32,2
Hele Landet	14,6	18,6	22,3	16,8	21,6	28,4

[1]) Foreløbige Tal.

Endelig er i nedenstaaende Oversigt meddelt Arbejdsløshedsprocenten for Marts og April for de vigtigste Fag enkeltvis.

Fag	Antal Arb. pr. April 1935	Arbejdsløsheds pCt. ved Udgangen af			
		April 1935	Marts 1935	April 1934	Marts 1934
		pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Bageri- og Konditoriarb.	5 012	29,9	29,8	37,2	37,0
Sukkervare-, Chokolade- og Biscuitarbejdere	1 678	21,9	14,9	18,2	24,9
Bryggeriarbejdere m. fl.	6 201	5,5	8,7	9,4	10,0
Slagteriarbejdere	8 360	23,5	23,9	18,9	26,0
Tobaksarbejdere	8 502	24,2	22,3	21,7	26,8
Tekstilarbejdere	13 331	11,2	10,5	6,2	6,8
Skræddere	12 259	7,4	9,8	6,4	9,5
Hatte- og Buntmagere	1 460	20,5	18,3	18,8	21,7
Skotøjsarbejdere	4 751	15,9	14,1	19,7	20,4
Murere	9 602	10,4	19,4	13,0	29,0
Hustømrere	8 820	14,3	22,9	16,2	29,8
Snedkere	9 533	14,8	13,4	21,3	24,7
Malere	7 014	1,9	19,5	2,5	24,5
Sadelmagere og Tapetserere	2 212	4,1	9,9	7,6	17,9
Træindustriarbejdere	5 201	13,1	14,3	14,2	17,4
Karetmagere	1 121	13,9	15,9	16,4	18,2
Keramikere	1 605	2,6	3,1	5,1	6,8
Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere	1 213	14,9	13,5	22,2	24,9
Blikkenslagere	2 295	14,6	21,5	18,5	23,1
Smede- og Maskinarb.	32 617	16,2	17,3	23,0	28,1
Formere	2 137	15,1	16,0	24,7	29,2
Elektrikere	3 121	13,5	20,7	21,8	26,1
Papirindustriarbejdere	1 600	3,1	3,8	2,1	2,2
Bogbindere	4 250	13,8	14,1	16,0	17,5
Typografer	6 438	13,1	11,7	15,6	17,7
Handels- og Kontormedhj.	22 089	8,5	9,0	11,8	12,4
Dansk Arbejdsmandsforb. m. v.	144 744	25,8	31,9	28,6	39,4
Heraf { Landarbejdere	27 835	25,2	32,5	29,4	35,8
Heraf { Iøvrigt	116 909	25,9	31,7	28,4	40,4
Murarbejdsmænd i Kbhvn.	1 752	26,1	28,7	35,4	43,0
Sømænd	4 428	30,9	31,5	37,1	34,2
Søfyrbødere	2 450	32,9	33,3	43,9	39,2
Kedel- og Maskinpassere	2 333	6,3	7,6	7,5	9,8
Kvindeligt Arbejderforbund	13 415	17,9	20,3	23,2	25,0
Andre Fag	27 166	12,9	16,3	16,3	22,1
I alt	378 710	18,6	22,3	21,6	28,4

NYT FRA UDLANDET

HOLLANDSK FAGFORENINGSKONGRES. I Dagene 27.—29. Maj afholdt den frie faglige Landsorganisation i Holland sin ordinære Kongres, som finder Sted hvert tredje Aar, i Amsterdam. Af Beretningen fremgaar, at Medlemstallet, som den 1. Januar 1933 beløb sig til 339.403, den 1. Januar 1935 var sunken til 300.443. Landsorganisationen tæller nu 29 tilsluttede Forbund, d. v. s. 1 Forbund mindre end ved Aarets Begyndelse, idet Gade- og Vejarbejderforbundet med godt 1000 Medlemmer er udtraadt. Nedgangen i Medlemstallet skyldes den i Holland herskende store og langvarige Arbejdsløshed, som er steget yderligere i 1934. Ved Udgangen af 1934 fandtes der saaledes ialt 368.000 tilmeldte arbejdsløse i hele Landet, og af Landsorganisationens Medlemmer var paa samme Tid 32 pCt. uden Beskæftigelse. Dette Forhold har ogsaa paavirket Medlemsbevægelsen i de andre faglige Landsorganisationer i Holland. Saaledes er Medlemstallet i den romersk-katolske Landsorganisation fra 1. Januar 1933 til 1. Januar 1935 sunken fra 198.057 til 182.675, i den protestantiske Landsorganisation fra 116.913 til 113.566, i den nevtrale Landsorganisation fra 49.521 til 46.227,

i den kommunistiske Landsorganisation fra 23.102 til 13.656 og i den syndikalistiske fra 2.850 til ca. 2000. Den frie Landsorganisation omfatter 45,6 pCt., de andre Landsorganisationer tilsammen 54,4 pCt. af de fagorganiserede Arbejdere. Af de 29 tilsluttede Forbund har 4 under 1000 Medlemmer og 3 over 30.000 Medlemmer. Antallet af Afdelinger var den 1. Januar 1935 3096.

Med Henblik paa den stadig stigende Arbejdsløshed fordrede Kongressen Iværksættelse af Arbejde, og den beklagede i denne Forbindelse, at Regeringen i den Henseende udviste for stor Forsømmelighed og endog ikke eller kun altfor langsomt gennemfører den af Rigsdagen vedtagne 60 Millioner-Plan. Af de bevilgede 60 Millioner Gylden til Fremskaffelse af Arbejde er hidtil kun en Del af dette Beløb anvendt til Formaalet. Den hollandske socialdemokratiske Arbejderbevægelse vil om kort Tid offentliggør sin Arbejdsplan, der skal anvise Midler og Veje til Bekæmpelse af det nuværende Kaos paa det økonomiske Omraade og muliggøre Landets økonomiske Genrejsning. Det kan i denne Forbindelse siges, at Tilhængerne af en Devaluering af Landets Mønt er i stadig Vækst, og at man ogsaa indenfor Arbejderkredse stadig mere slutter sig til den Opfattelse, at det kun paa den Maade vil være muligt at overvinde de store finansielle og økonomiske Vanskeligheder.

Foruden Beretningen og den økonomiske Situation behandlede Kongressen en Række Spørgsmaal af særlig Interesse for Fagbevægelsen, deriblandt den hollandske Arbejdsret, Arbejdernes Medbestemmelsesret indenfor Produktionslivet samt Indførelse af Bedriftsraad og Oprettelse af et nationalt Erhvervsraad.

FAGFORENINGSKONGRES I ESTLAND. Den faglige Landsorganisation i Estland afholdt i Maj Maaned sin Kongres i Tallinn. Foruden af Gæster fra Landsorganisationen i Norge og Finland var Kongressen besøgt af 118 Repræsentanter for 40 Fagorganisationer. Af Beretningen om Virksomheden fremgaar, at Landsorganisationen ved Udgangen af 1934 omfattede 43 Fagorganisationer med tilsammen 6500 Medlemmer. Lønbevægelserne og Afslutning af Overenskomster har i 1934 — men særlig i indeværende Aar — taget et stort Opsving. Ogsaa Medlemstallet er siden dette Aars Begyndelse i stadig Vækst.

Kongressen vedtog en Resolution, der udtaler sin Tilslutning til den af den internationale faglige Central førte Politik, betoner Nødvendigheden af Organisations- og Strejkerettens Bevarelse og udtrykkelig fremhæver Landsorganisationens Uafhængighed af ethvert politisk Parti. Den sidste Udtalelse maa sikkert ses paa Baggrund af det i Estland herskende politiske Diktatur, som særlig skarpt retter sig mod de politiske Partier.

Kongressen vedtog endvidere en Resolution, der vender sig mod Indførelse af tvungen Voldgift til Bilæggelse af Arbejdsstridigheder og betoner, at frivillige overenskomstmæssige Kollektivaftaler mellem Fagforeningerne og Arbejdsgiverne maa anses for den mest praktiske Form for Ordningen af Løn- og Arbejdsforholdene. I en anden Resolution kræves endvidere Udvidelse af Socialforsikringen og navnlig Indførelse af Alderdoms- og Invalideforsikring.

BEKLÆDNINGSARBEJDERE. Den skandinaviske Sammenslutning i Beklædningsindustrien, der omfatter Beklædningsarbejderforbundene i Danmark, Finland, Norge og Sverige, er i 1934 gaaet frem med 2468 Medlemmer. Det samlede Medlemstal var ved Aarets Udgang steget til 34.603.

KRISEFORANSTALTNINGER I SVEJTS. I forrige Aar fremsatte den faglige Landsorganisation, Sammenslutningen af Funktionær- og Medhjælperforbund samt Bondeværnsbevægelsen i Svejts et Forslag om, at der i Landets Forfatning skulde optages Bestemmelser om, at Nationalraadet kunde vedtage vidtgaaende Foranstaltninger til Bekæmpelse af Krisen, uden at disse senere kunde forkastes ved Folkeafstemning, endvidere Bestemmelser om Lønningernes Opretholdelse paa det nuværende Niveau samt om Sikring af Landbrugets Rentabilitet ved at holde Priserne paa Landbrugsvarer oppe. Efter at de ovennævnte Organisationer den 28. November 1934 havde indsamlet over 335.000 Underskrifter paa Forslaget om Afholdelse af en Folkeafstemning om Kriseforslaget og dermed det i Forfatningen fastsatte Antal Underskrifter var naaet, blev Folkeafstemningen fastsat til den 2. Juni. Med Undtagelse af det socialdemokratiske Parti tog alle politiske Partier bestemt Afstand fra Kriseforslaget, der ogsaa blev kraftigt bekæmpet af Regeringen. I Kampen mod dette Forslag har man fra Modstandernes Side navnlig fremført Argumentet om, at Forslagets Vedtagelse vilde betyde den svejtsiske Franks Devaluering, saaledes at Afstemningskampen formede sig som en Stillingtagen for og imod Frankens Nedskæring. I Afstemningen deltog 84 pCt. af alle stemmeberettigede, og heraf stemte 425.000 for og 565.000 mod Kriseforslaget.

DE TYSKE LØNNINGER. Den af Statistisk Rigsdepartement i Tyskland fornylig offentliggjorte Lønstatistik viser, at de tyske Arbejderes Lønninger er sunken ganske betydeligt under det nazistiske Styre. De tyske Arbejderes Ugefortjeneste, som i 1929 udgjorde gennemsnitlig 54,10 Mark, var i 1933 sunket til 35 Mark og andrager i Øjeblikket endnu kun 22,50 Mark. Timelønningerne, som i 1929 gennemsnitlig androg 112 Pfg. og i December 1933 78 Pfg., var i 1934 sunket til kun 51 Pfg.

I Berlin, Hamburg og Rhinlandet ligger Lønningerne højest, idet den gennemsnitlige Ugefortjeneste her andrager henholdsvis 28,55, 27,89 og 25,32 Mark, mens den i Gennemsnit for hele Riget som allerede nævnt er helt nede paa 22,50 Mark. Heraf fradrages endda Bidragene til de forskellige Forsikringsgrene og til Arbejdsfronten, ialt ca. 15 pCt.

De synkende Lønninger og de samtidig stigende Priser har fremkaldt en Del Uro blandt Arbejderne, og fra visse Sider er der derfor udspredt Rygter om en paatænkt Lønforhøjelse. I et fortroligt Cirkulære advarer Arbejdsfronten imidlertid mod Udspredelse af saadanne Rygter, som intet har paa sig, men er egnet til at skabe Uro i Industrien. Det paalægges alle Kontorer og Funktionærer at bevare den største Tilbageholdenhed i alle lønpolitiske Anliggender. Man frygter nemlig, at saadanne Forlydender kan give Anledning til Strejker.

RATIONALERINGENS FØLGER. Svensk Papirindustriarbejderforbunds Distriktsorganisation i Sundsvall har foretaget en Undersøgelse af Produktions-, Løn- og Beskæftigelsesforholdene ved 10 Fabriker i Medelpad, et af Sveriges vigtigste Centrer for Celluloseindustrien. Undersøgelsen omfattede Aarene 1929 og 1934 og viste, at Produktionen af Cellulose og Papir i nævnte Tidsrum er steget fra 355.218 til 466.791 Tons. Stigningen udgør 31,4 pCt. Arbejdertallet, som i 1929 androg 3120 Mand, var i 1934 sunket til 2887 Mand, d. v. s. aftaget med 7,4 pCt. Arbejdslønnen pr. produceret Tons udgjorde i 1929 26,09 Kr., i 1934 derimod endnu kun 15,70 Kr. Rationaliseringen er dog ikke lige langt fremskreden i alle Fabriker, hvad der fremgaar af, at f. Eks. Sulfatfabriken Vivstavarv i 1934 producerede 37.582 Tons med 335 Arbejdere, mens den anden Sulfatfabrik, Østrand, i 1934 producerede 97.000 Tons, altsaa omtrent tre Gange saa meget som den første Fabrik, men med en Arbejdsstyrke paa kun 328 Mand. Med Henblik paa denne Udvikling er det forklarligt, at Arbejdsløsheden blandt Distriktets Arbejdere er meget stor.

DEN FASTE VOLDGIFTSRET

Sag Nr. 2076.

Typografer hos Firmaet A/S Dyva & Jeppesens Bogtrykkeri.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 15. Maj 1935 i Sag Nr. 2076: Dansk Arbejdsgiverforening for Københavns Bogtrykkerforening og dennes Medlem, A/S Dyva & Jeppesens Bogtrykkeri, mod De samvirkende Fagforbund for Dansk Typografforbund.

Dansk Arbejdsgiverforening for Københavns Bogtrykkerforening og dennes Medlem, A/S Dyva & Jeppesens Bogtrykkeri, har under denne Sag indklaget De samvirkende Fagforbund for Dansk Typografforbund for at høre Faktor O. Høberg Wildt anerkendt som Formand i Septemberforligets Forstand i hans Stilling som Leder af Selskabets Stereotypiafdeling.

I Selskabet er beskæftiget ca. 150 Arbejdere, fordelt i 6 særskilte Afdelinger: Sætteri, Trykkeri, Rotationstrykkeri, Stereotypiafdeling, Bogbinderi og Litografisk Afdeling; i de 4 første Afdelinger er ansat ca. 80 Medlemmer af Typografforbundet. Driftslederen er uddannet som Sætter og har ikke særlig Uddannelse i Stereotypi; i hver af de nævnte Afdelinger undtagen i Stereotypiet er ansat en Faktor (Formand), der skal lede Arbejdet i Afdelingen og være ansvarlig overfor Direktøren og Driftslederen for, at Arbejdet udføres forsvarligt.

Selskabet har nu antaget den i Stereotypiafdelingen ansatte Høberg Wildt som Faktor i denne Afdeling. I Afdelingen har hidtil været beskæftiget ialt 3 Stereotypører, men ved Wildts Antagelse som Faktor for Afdelingen blev der antaget endnu en Stereotypør. Ifølge en af Selskabet underskreven Kontrakt er Wildt antaget som Arbejdsleder blandt andet paa Vilkaar, at han ikke maa deltage i Akkord sammen med de øvrige Arbejdere, at han skal fordele Arbejdet blandt de enkelte Arbejdere, modtage det færdige Arbejde, som han skal kontrollere, og — hvis det ikke er udført korrekt — kassere; at han skal sørge for Ro, Orden og Renholdelse i Lokalerne, føre nøjagtigt Regnskab med Blyforbruget, antage og afskedige Arbejdere i Afdelingen efter Forretningens Behov, afslutte Arbejdsregnskab og udbetale Arbejdsløn samt foretage Kalkulationer til Brug ved Fastsættelsen af Salgspriser. For Tjenesteforholdet gælder et gensidigt 3 Maaneders Opsigelsesvarsel. Hans Maanedsløn, der udbetales forud, er ansat til 575 Kr., han har 14 Dages Sommerferie og er iøvrigt med Hensyn til Pligter under lovlige og ulovlige Arbejdsstandsninger underkastet Bestemmelserne i den Overenskomst, der er afsluttet mellem Dansk Arbejdsgiverforening og Fællesrepræsentationen for danske Funktionærforeninger. Saa længe han beklæder sin Stilling som Arbejdsleder i Stereotypiafdelingen, er det ham forbudt at være Medlem af andre faglige Organisationer end Organisationer af ligestillede Funktionærer.

Grunden til, at det efter Selskabets Mening er nødvendigt at ansætte en Faktor i Afdelingen, er, at Selskabets Virksomhed i de senere Aar er udvidet blandt andet ogsaa i denne Afdeling, fordi man er kommet ind paa at udveksle Flerfarveclicheer med andre Lande, og fordi Kravene til omhyggelig Udførelse af et hos Selskabet trykt Ugeblad er større end tidligere. Wildt har tidligere udøvet arbejdsledende Funktioner i Afdelingen under Driftslederens Overtilsyn, men for at aflaste Driftslederen vil det være nødvendigt, at Wildt selvstændigt leder Afdelingen og som Formand faar større Autoritet overfor de ham underlagte 3 Stereotypører.

Om Wildts Arbejde i Afdelingen er det oplyst, at han, der har været ansat i Selskabet i over 6 Aar, tidligere som 1. Svend havde Tilsyn med de andre to Stereotypørers Arbejde, og at han nu efter Antagelsen af endnu en Stereotypør i Afdelingen ikke længere selv beskæftiger sig med Fræsning, Fornikling og Støbning, men tager Matricer og Forme samt færdiggør og kontrollerer de andres Arbejde; hans Løn er omtrent den samme som tidligere, men udbetales forud, og han har noget længere Ferie end tidligere og 3 Maaneders Opsigelse; Driftslederen fører nu ikke det daglige Tilsyn med Afdelingen, men Wildt henvender sig til ham, naar der er noget at forhandle om.

Ifølge den mellem Parterne gældende Overenskomst skal man for at kaldes udlært Stereotypør mindst i to Aar under kyndig Ledelse have udført teknisk Arbejde ved dette Fag og skal saaledes være i Stand til korrekt at kunne udføre følgende Arbejder:

1. Strygning, Bankning, Kalandrering og Prægning af Matricer af enhver Art samt Støbning i Matricer.
2. Slutning af Forme og Underlægning af Clicheer.
3. Paaklæbning af Tilretninger og Udførelse af Metaltilretninger.
4. Facettering og Korrigering af Plader samt Indlodning af Ætsninger og Galvanos i Plader.

5. Kyndighed i Legering og Rensning af Skriftmetal.
6. Forestaa Ledelsen af og Tilsynet med Pladernes Bearbejdelse paa Hjælpemaskiner.

Det bemærkes, at Arbejderne i Stereotypiafdelingen ikke har Akkordarbejde.

Efter samtlige Sagens Oplysninger maa det antages, at Wildts væsentligste Arbejde ikke gaar ud over, hvad der udføres af en særlig betroet Arbejder; at der er overdraget ham visse arbejdsledende Funktioner, er ikke tilstrækkeligt til, at Selskabet kan forlange ham holdt udenfor Forbundet, idet dertil maatte kræves, at hans Overordnelsesforhold overfor de andre Arbejdere er det væsentligste ved hans Stilling.

Klagernes Paastand vil herefter ikke kunne tages til Følge. Sagens Omkostninger findes hver af Parterne at burde betale med Halvdelen.

Kendelse:

Stereotypør O. Høberg Wildt kan ikke anerkendes som Formand i Septemberforligets Forstand. Sagens Omkostninger betaler hver af Parterne med 150 Kroner.

Sag Nr. 2093.

Arbejdsmænd hos Ingeniør P. Winkel, Dybvad.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 16. Maj 1935 i Sag Nr. 2093: Dansk Arbejdsgiverforening for Entreprenørforeningen og dennes Medlem, Ingeniør P. Winkel, Dybvad, mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund og Arbejdsmændenes Fagforening for Dybvad og Omegn.

Ved anbefalet Skrivelse af 17. April 1935 har Dansk Arbejdsmandsforbund overfor Dansk Arbejdsgiverforening afgivet et 1. Strejkevarsel. I Skrivelsen — der først kom Arbejdsgiverforeningen i Hænde den 23. samme Maaned — hedder det blandt andet saaledes:

»Da det ved Forhandlinger mellem Hovedorganisationerne den 29. f. M. angaaende Overenskomstforholdene i Dybvad Mergelleje ikke lykkedes at opnaa Enighed om Fornyelse af Overenskomsten, tillader vi os hermed at meddele den ærede Arbejdsgiverforening, at vi agter at forelægge en kompetent Forsamling Forslag om, at der iværksættes Strejke hos og overfor Ingeniør Petrus Winkel, Dybvad, hvad angaar Arbejdet i Dybvad Mergelleje og det i Forbindelse hermed staaende Arbejde .....«

Onsdag den 24. April afgav Forbundet 2. Strejkevarsel, hvorefter det var vedtaget fra og med Torsdag den 2. Maj ved normal Arbejdstids Begyndelse at etablere Arbejdsstandsning hos og overfor Ingeniør Petrus Winkel for Forbundets Medlemmer vedrørende Udkørsel af Mergel fra Dybvad Mergelleje samt andre i Forbindelse hermed staaende Arbejder.

Ved Skrivelse af 25. April protesterede Arbejdsgiverforeningen mod Lovligheden af det afgivne Varsel og forbeholdt sig at indbringe Spørgsmaalet for Den faste Voldgiftsret.

Under nærværende derefter anlagte Sag har Dansk Arbejdsgiverforening for Entreprenørforeningen og dennes Medlem, Ingeniør P. Winkel, indklaget De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund og Arbejdsmændenes Fagforening for Dybvad og Omegn og nedlagt principalt Paastand om, at Overenskomsten vedrørende Ingeniør Winkels Arbejde i Dybvad Mergelleje er forlænget for et Aar fra dens Udløbstid paa de hidtil gældende Vilkaar og iøvrigt paa de Vilkaar, om hvilke der ved Forhandling mellem Parterne kan opnaas Enighed, og at de fremsendte Strejkevarsler kendes ulovlige.

Den af Klagerne givne Sagsfremstilling gaar nærmere ud paa følgende:

Den 27. Juli 1933 afsluttedes der mellem Entreprenørfirmaet Winkel & Johansen, — hvis nuværende Indehaver er Ingeniør Petrus Winkel — og Dansk Arbejdsmandsforbunds Dybvad-Afdeling en Overenskomst vedrørende Arbejdsforholdene i Dybvad Mergelleje. Denne Overenskomst, — der ifølge § 7 er gældende, indtil den med 3 Maaneders skriftlig Varsel opsiges til Ophør den 1. Februar — blev fra Arbejdsgiverside lovlig opsagt til Ophør den 1. Februar 1935. Under Forhandlingerne i indeværende Foraar om Fornyelse af de hidtil gældende Overenskomster behandledes for Forligsmanden blandt andet Entreprenørforeningens Overenskomstforhold mellem Dansk Arbejdsmandsforbund, og det oplystes under disse Forhandlinger blandt andet ogsaa, at der bestod den nævnte særlige Overenskomst. Skønt Firmaets Indehaver var tilkaldt, naaede dennes specielle Overenskomst ikke at komme til særlig Behandling i Forligsinstitutionen saaledes som de øvrige Overenskomster, som Forligsforslaget kom til at omfatte. Da Forligsforslaget blev fremsat, indeholdt dette følgende Bestemmelse:

»Samtlige mellem Organisationer og Enkeltvirksomheder under Dansk Arbejdsgiverforening og Organisationer under De samvirkende Fagforbund bestaaende til Udløb i 1935 i Tiden 1. Januar til 1. Maj incl. opsagte Overenskomster fornyes for et Aar fra deres Udløbstid at regne med de Ændringer, om hvilke der er opnaaet Enighed mellem Parterne, og iøvrigt paa følgende Vilkaar: ...«

Ved den tekniske Gennemgang gjorde — efter Klagernes videre Udvikling — Dansk Arbejdsmandsforbund opmærksom paa, at den særlige Overenskomst vedrørende Dybvad Mergelleje ikke havde været Genstand for Behandling, og at den af Forbundet ønskedes undtaget fra Fornyelse. Det blev heroverfor af Formanden for Dansk Arbejdsgiverforening gjort gældende, at han vilde protestere imod, at der fandt nogen Undtagelse Sted, idet man fra Arbejdsgiverside — hvad de Indklagede ikke heller kan have været i Tvivl om — netop lagde ganske afgørende Vægt paa, at Fornyelsen kom til at omfatte samtlige Overenskomster for saaledes i videst Omfang at sørge for, at Ordningen blev uden Mulighed for nyt Konfliktstof. Hvis der kom til at foreligge Undtagelser, vilde der efter Arbejdsgiverforeningens Opfattelse savnes Sikkerhed for den Arbejdsfred, som tilstræbes, og en ufuldstændig Fornyelse havde i Virkelighe-

den ingen eller kun ganske ringe Værdi. Der skete da det, at Forligsinstitutionen i en Fodnote, der henførtes til Ordet »fornyes« i den ovenciterede Bestemmelse skrev:

»Med Hensyn til Overenskomsten mellem Ingeniør P. Winkel, Dybvad, og Dansk Arbejdsmandsforbund vil de nærmere Vilkaar for Fornyelsen dog være at fastsætte ved Forhandling mellem Parterne«.

En saadan Henvisning til senere Forhandling mellem Parterne er — som af Klagerne videre udviklet — ikke noget usædvanligt, og det er navnlig ikke heller noget enestaaende i det herommeldte Forslag, hvor ikke mindre end 18 Punkter er henvist til nærmere Forhandling, hvorved bemærkes, at der er Enighed om, at en resultatløs Forhandling, — hvor ikke positivt er anvist anden Udvej til Løsning, — kun har til Følge, at de hidtidige Bestemmelser fortsat er gældende. Klagerne hævder, at Forligsforslaget — der har til Hensigt at gøre rent Bord, forsaavidt angaar alle Overenskomster med Udløbstid 1. Januar til 1. Maj 1935 — ogsaa forlænger Overenskomsten for Dybvad Mergelleje. Det primære og afgørende i Forslaget er, at Overenskomstforholdene fornyes, og det maatte for Forligsinstitutionen, hvis denne virkelig havde tilsigtet at undtage Dybvad-Overenskomsten fra den almindelige Regel, have ligget snublende nær at give denne Undtagelsesstilling Udtryk i klare Vendinger, som ikke var til at misforstaa, — ved eksempelvis at skrive »Undtagen fra denne Fornyelse er Overenskomsten for Dybvad Mergelleje«. Klagerne har endelig gjort gældende, at det maa paahvile de Indklagede at godtgøre, at der i den paagældende Fodnote nødvendigvis skulde ligge andet og mere end dette: at erstatte det, der eventuelt maatte være forsømt ved, at denne særlige Overenskomst ikke havde været til Specialbehandling i Forligsinstitutionen.

De Indklagede har paastaaet de afgivne Strejkevarsler kendt lovlige. De har til Støtte for deres Paastand nærmere anbragt, at man fra Dansk Arbejdsmandsforbunds Side under Forhandlingerne om den store Overenskomstsituation overfor Forligsmanden har gjort opmærksom paa, at der med Hensyn til Dybvad-Overenskomsten forelaa noget særligt, og at man i Forbindelse dermed har krævet, at denne Overenskomst maatte undtages fra Fornyelse. Før Mæglingsforslaget blev stillet, blev det givet Organisationerne til Gennemsyn. Dansk Arbejdsmandsforbund konstaterede da, at Forslaget ikke indeholdt nogen Omtale af Dybvad-Overenskomsten, og henvendte sig herom til Forligsmanden, og det er uden nogen Betydning, at Formanden for Dansk Arbejdsgiverforening paa sin Side har krævet, at der ikke dannedes nogen Undtagelse, naar Forholdet dog er det, at Forligsmanden har taget et Forbehold med Hensyn til denne Overenskomst, som altsaa derved netop ikke er bleven fornyet. Den paagældende Fodnote maa efter de Indklagedes Opfattelse utvivlsomt baade efter dens Ordlyd og dens Aarsag stille Forbundet frit i Overenskomstforholdet til Ingeniør Winkel, forsaavidt der ikke ved den i Noten omtalte Forhandling opnaas Enighed om Vilkaarene for Fornyelse af Overenskomsten. De Indklagede bestrider Rigtigheden af den Betydning, som Klagerne har tillagt en undtagelsesfri Fornyelse, og de har i den Henseende henvist til, at en Konflikt jo ogsaa kan opstaa i en Overenskomstperiode, saaledes at en ubetinget sikker Arbejdsfred aldrig kan opnaas. Der er altsaa — hævder de Indklagede sluttelig — fra Forbundets Side i rette Tid og paa rette Sted krævet, at Dybvad-Overenskomsten blev undtaget fra Fornyelse; dette Krav har Forligsmanden efterkommet; dermed er Forholdet for Dybvad Mergelleje ganske lig en opsagt, udløbet og ikke fornyet Overenskomst, og da den ommeldte Forhandling har fundet Sted uden Resultat, har de Indklagede ogsaa været berettiget til at udstede de paaklagede Varsler, som derfor maa være lovlige.

Saaledes som Sagen foreligger oplyst, finder Retten at maatte give den af Klagerne hævdede Forstaaelse Medhold. Efter Indholdet af Forligsforslaget, — derunder navnlig den indledende, generelle Hovedbestemmelse, hvorefter samtlige ..... opsagte Overenskomster fornyes — saavelsom efter Forudsætningerne for dette Forligsforslag skønnes den naturligste og nærmestliggende Forstaaelse af Forslaget med den dertil knyttede Fodnote at være den, at ogsaa den opsagte Dybvad-Overenskomst er omfattet af Forslagets Hovedbestemmelse, og at der til denne Overenskomst kun er knyttet den Særbestemmelse, at de nærmere Vilkaar for »Fornyelsen« vil være at fastsætte ved Forhandling mellem Parterne. Det er dernæst vel rigtigt, at der ikke findes nogen Bestemmelse om Følgen af en resultatløs Forhandling om Vilkaarene, men Forholdet er — som ovenfor angivet — det, at der i Forslaget findes optaget en Række Tilfælde, hvor Spørgsmaal henskydes til lokal Forhandling mellem Parterne, dog uden Strejkeret i Tilfælde af Uenighed, og der foreligger ikke oplyst Forhold, der giver Støtte for, at der med Hensyn til det her ommeldte Tilfælde skulde gælde en anden Regel. — Under de saaledes foreliggende Omstændigheder ses der ikke at være tilvejebragt tilstrækkelig sikre Holdepunkter for, at der ved Forligsforslaget skulde være hjemlet den opsagte Dybvad-Overenskomst den af de Indklagede paastaaede særlige Undtagelsesstilling. Herefter maa det overensstemmende med Klagernes Paastand antages, at den ommeldte Overenskomst er fornyet for et Aar fra dens Udløbstid, og at de paaklagede Strejkevarsler som Følge heraf er ulovlige. Det bemærkes dog herved, at Retten efter det foreliggende maa finde, at Forhandlingsvejen angaaende de nærmere Vilkaar for Fornyelse ikke er prøvet til Ende, og det paalægges derfor begge Parterne at genoptage Forhandlingerne med det Formaal at søge Enighed opnaaet.

Sagens Omkostninger findes de Indklagede at burde betale med 300 Kr.

Kendelse:

De ovenfor omhandlede Strejkevarsler kendes ulovlige.

Sagens Omkostninger betaler de Indklagede med 300 Kroner.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION: Rosenørns Allé 12, 2. S., Kbhvn. V. Telf. 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.

ARBEJDEREN

MEDDELELSESBLAD FOR DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND i DANMARK

NUMER 24 * KØBENHAVN DEN 1. JULI 1935 * 31. AARGANG

40-Timers Ugen i Genève.

Af **Josef Andersson.**

Den 19. Internationale Arbejdskonference, der afholdtes i Genève i Dagene fra den 4. til 27. Juni, prægedes stærkere end nogensinde af den alvorlige Situation, som den langvarige og omfattende økonomiske Krise har skabt ud over Verden med Arbejdsløshed, Nød og Elendighed for Millioner af Mennesker, til Trods for, at vi lever i en Tid, hvor Produktionsapparatet er udviklet til en Fuldkommenhed som ingensinde tidligere. Selv Modstanderne af socialt Fremskridt begynder at indse, at denne Udvikling ikke uden Fare for Kulturen kan fortsættes i Længden, men at der maa ske indgribende Ændringer baade i Arbejds- og Fordelingsforholdene i Samfundet.

Direktøren for det internationale Arbejdsbureau, Harold Butler, havde allerede i den Beretning, som han forelagde dette Aars Konference, peget paa, at overfor det beskæmmende Paradoks, som ligger i at der hersker Nødstilstande i Verden til Trods for overstrømmende Produktion, findes der ingen anden Udvej, — medmindre man vil holde det tekniske Fremskridt tilbage — end at finde Midler til at forøge Forbruget og gøre Købekraften større. Han udtalte bl. a.: »Den amerikanske, argentinske, australske, canadiske eller østeuropæiske Landmands Bekymringer vilde være besværget, hvis Bybefolkningerne i Europa og Amerika kunde spise blot en lille Smule mere Brød, Smør og Kød pr. Hoved. Der vilde ikke være megen Tale om Overproduktion i Industri eller Landbrug, hvis Kinas og Indiens Millioner kunde bringes blot et lille Stykke højere op ad Forbrugets Stige.«

Disse Synspunkter blev ogsaa gentagne Gange understreget af de forskellige Talere paa Arbejdsbejdskonferencen, der slog fast, at Vanskelighederne kunde ikke overvindes ved en Forringelse af Levestandarden i de gamle Industrilande, men derimod ved at skaffe den store Befolkning en større Andel af Livsgoderne.

Det var derfor naturligt, at Spørgsmaalet om en Nedsættelse af Arbejdstiden (40 Timers Ugen) blev Hovedemnet for dette Aars Konference. Da dette Spørgsmaal for første Gang var fremme i 1932 som et Middel mod Arbejdsløsheden, blev det fra flere Sider mødt med Skepsis og naturligvis med stærk Modstand fra Arbejdsgivernes Side, men under Depressionens fortsatte økonomiske Tryk har Tanken vundet Terrain rundt omkring i Industrilandene, hvor man allerede flere Steder er skredet til en Nedsættelse af Arbejdstiden, og deraf har høstet gavnlige Erfaringer i Kampen mod Arbejdsløsheden. I U. S. A. blev der d. 5. Jan. i Aar indført 541 Coder om »fair« Konkurrence, omfattende 95 pCt. af alle Industriarbejdere, der foreskrev en Arbejdsuge paa 40 Timer eller derunder, og i Italien er 40. Timers Arbejdsugen gennemført for mange Industriers Vedkommende.

I en Række Industrier i England har der været gjort Forsøg med 5 Dages Ugen, hvorved Arbejdstiden blev nedsat fra 47½ til 42½ Time pr. Uge og i Czekoslovakiet blev der sidste Aar forsøgsvis i en Del Fabrikker, der beskæftiger 125,000 Arbejdere, gennemført en Arbejdsuge paa 40 Timer, og der er udarbejdet et Lovforslag om 40 Timers Arbejdsugen, der er beregnet paa at give Merbeskæftigelse til ca. 10 pCt. af de Industriarbejdere, der omfattes af Bestemmelserne.

Under Debatten paa Konferencen om Arbejdstidens Nedsættelse blev det stærkt fremhævet, at en Nedsættelse af Arbejdstiden ikke blot skulde betragtes som en Foranstaltning til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden i Kriseperioder, men at den bør betragtes som den logiske nødvendige Følge af Industriens stærkt forøgede Produktionsmuligheder, der i større Udstrækning end hidtil bør komme den store Befolkning tilgode.

Man mærkede straks ved Debattens Begyndelse om dette Spørgsmaal, at flere af Regeringsrepræsentanterne denne Gang var mere sympatisk indstillede, selvom Arbejdsgiverne fremdeles stillede sig fjendtlig dertil, og fortsatte deres Obstruktions- og Sabotagepolitik med Nægtelse af at deltage i Kommissionsarbejdet om det af Bureauet forelagte Konventionsforslag, men efter nogle Dages Generaldebat blev et af Arbejdergruppen stil-

let Resolutionsforslag, der udtalte Tilslutning til Princippet om 40 Timers Ugens Gennemførelse, vedtaget, og den derefter nedsatte Kommission, hvor kun 2 Arbejdsgiverrepræsentanter deltog, nemlig Repræsentanter for U. S. A. og Italien, enedes om et Forslag til en generel Konvention om 40 Timers Ugen, med Bibeholdelse af Levestandarden, der ved den endelige Afstemning i Konferencen blev vedtaget med 79 Stemmer mod 30.

Paa Grundlag af og i Tilslutning til denne Princip-Konvention skal der saa gennemføres Special-Konventioner for de forskellige Industrier, og Konferencen i Aar behandlede Forslag til Konventioner om 40 Timers Ugen i følgende Industrier:

a. Offentlige Arbejder.
b. Jern & Staal.
c. Byggeri- og Entreprenørvirksomheder.
d. Flaskeglasfabrikation.
e. Kulminer.

For at faa Princip-Konventionen gennemført, blev den formet saaledes, at den ikke forpligter de forskellige Lande til at nedsætte Arbejdstiden andet end i den Udstrækning, som de tiltræder i de specielle Konventioner. Men selv om en mere bindende Konvention havde været ønskelig, er den trufne Vedtagelse af stor Betydning, thi den siger, at en Nedsættelse af Arbejdstiden er den Vej, som skal og maa betrædes, hvis man skal komme ud af den herskende Misére.

Bestemmelserne i Konventionen om Opretholdelse af Levestandarden er en stor moralsk Sejr for Arbejdernes Standpunkt om, at Nedsættelse af Arbejdstiden ikke maa medføre en Forringelse af Arbejdernes Livsniveau. Det gælder ikke blot om at fordele Arbejdet, men ogsaa at fordele Arbejdets Resultater paa en mere retfærdig Maade end hidtil, dersom Menneskeheden skal gaa fremad mod bedre og lykkeligere Tilstande.

Arbejdsgiverne i Genève led denne Gang det Nederlag som maatte og skulde komme, fordi deres Politik i Arbejdstidsspørgsmaalet har været udviklings- og kulturfjendtlig.

I det hele taget er den Holdning, som Arbejdsgivergruppen i Genève under Danskeren Hr. Ørsteds Ledelse indtager i de forskellige Spørgsmaal, saa reaktionær og snæversynet, at den umuligt kan gavne Arbejdsgivernes virkelige Interesser, og i hvert Fald ikke fremmer den sociale Udvikling, som er Arbejdsorganisationens Opgave.

Vedtagelsen af 40-Timers Konventionen var en Sejr for Tilhængerne af Fremskridt og sund Fornuft.

Arbejdstidsspørgsmaalet er nu løftet op af Reaktionens Dødvande. Der er endnu mange Vanskeligheder at overvinde, men Fremskridtets Fane er hejst og den friske Brise fra Genève vil sikkert lette Arbejderorganisationernes Bestræbelser for at føre de i 40 Timers-Konventionen nedlagte Principper ud i Livet.

To Fællesmøder mellem Hovedorganisationernes Forretningsudvalg.

»Vølund«-Sagen.

Den 12. Juni afholdtes i Arbejdsgiverforeningen et Fællesmøde mellem Repræsentanter for Arbejdsgiverforeningens og De samvirkende Fagforbunds Forretningsudvalg angaaende Handels- og Kontormedhjælperne hos A/S »Vølund«. Paa Mødet erklærede Arbejdsgivernes Repræsentanter, at Arbejdsgiverforeningen ikke havde forbudt A/S »Vølund« at oprette Overenskomst for sine Handels- og Kontormedhjælpere, men at det var Selskabet, der ikke ønskede at afslutte overenskomstmæssige Kollektivaftaler. Drøftelserne førte ikke til noget Resultat. Man enedes om at tage de faldne Udtalelser op til Overvejelse og stille Sagen i Bero til et kommende Møde, som senere vil blive aftalt.

De fremtidige Overenskomstforhandlinger.

Efter Vedtagelsen af Forligsmandens Mæglingsforslag har der baade hos Arbejdsgiverne og Arbejderne været Enighed om det uheldige i, at alle Forhandlinger føres til Tops, idet det viste sig, at Forligsmændene ikke kunde komme til Bunds i det mægtige Overenskomststof. Fra Arbejdsgiverforeningens Side er der derfor sket Henvendelse til D. s. F. om et Fællesmøde mellem de to Hovedorganisationers Forretningsudvalg til Drøftelse af Fremgangsmaaden ved fremtidige Overenskomstforhandlinger. Dette Møde, der fandt Sted den 20. Juni, havde naturligvis kun orienterende Karakter, og Forretningsudvalgene vil nu hver for sig nærmere overveje de faldne Udtalelser. Det er Meningen, at det paa D. s. F.s sidste Repræsentantskabsmøde nedsatte Udvalg, der beskæftiger sig med sideløbende Spørgsmaal, ogsaa skal tage Stilling til de paa Fællesmødet fremførte Tanker.

RUNDSKUE

VAREOMSÆTNINGEN MED UDLANDET. I Maj Maaned er Importen steget til 118,5 Mill. Kr. mod 97,8 Mill. Kr. i April. Dette er den højeste maanedlige Indførsel i 1935. Mens Importen saaledes er steget 20,7 Mill. Kr., er Eksporten kun steget fra 96,6 til 104,3 Mill. Kr., og der fremkommer saaledes et Indførselsoverskud paa 14,2 Mill. Kr.

Oversigten over Vareomsætningen med de enkelte Lande viser en stærk Stigning af Importen fra England, der fra 36,4 Mill. Kr. i Maj 1934 er steget til 50,7 Mill. Kr. i Maj 1935, mens Danmarks Eksport til England samtidig er gaaet ned fra 64,3 til 57,4 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at Danmark i Maj Maaned har købt omtrent lige saa meget i England som dette hos os. For de andre Lande viser Vareomsætningstallene ikke saa store Forskydninger. Dog er Vareomsætningen med Rusland gaaet stærkt tilbage, idet Eksporten kun havde en Værdi af 61.000 Kr., mens Eksporten til Svejts er steget fra 532.000 Kr. til 1.056.000 Kr. og Importen fra U. S. A. viser betydelig Tilbagegang.

TEKSTILINDUSTRIEN I 1934. Af den paa Tekstilfabrikantforeningens Generalforsamling aflagte Beretning fremgaar, at Tekstilindustrien som Helhed i 1934 havde saa godt som fuld Beskæftigelse og en Produktionsstigning paa ca. 10 pCt. Den danske Tekstilproduktion er nu baade vægt- og værdimæssigt naaet op paa at dække omtrent 50 pCt. af det samlede Forbrug af egentlige Tekstilvarer. I 1931 var Tallet kun 37 pCt. Den samlede Produktion af alle Tekstilvarer er siden 1931 steget fra 75 til ca. 125 Mill. Kr. I samme Periode har Tekstilindustrien direkte givet Merbeskæftigelse til ca. 6000 Arbejdere.

Alt i alt har Aaret dog givet en ringere Fortjeneste end det foregaaende, hvad der i første Række tilskrives Fabrikernes indbyrdes haarde Konkurrence og dernæst Importen af færdige Varer fra Udlandet, der trods Valutarestriktionerne for flere Hovedgrupper har været lige saa stor eller endog større end i 1931. Desuden er Købeevnen for Tiden i mærkbar Aftagen. Udsigterne for den nærmeste Fremtid menes derfor ikke at være synderlig gode.

Efter en Omtale af Importreguleringen, der betegnes som nødvendig for Beskæftigelsens og Landbrugseksportens Opretholdelse, og Usikkerheden med Hensyn til Fremskaffelse af de fornødne Raamaterialer, udtaler Beretningen sig for større Fasthed og Plan i Produktionen for at opnaa en rimelig Forrentning af den investerede Kapital og Fortjeneste paa den forøgede Afsætning, saaledes at der foruden de nødtørftige Afskrivninger kan gives et rimeligt Udbytte og indvindes nogen Reserve til Dækning af mange Aars tidligere Tab.

PRODUKTION OG BESKÆFTIGELSE. Det af Statistisk Departement udarbejdede Produktionsindeks for Industrien er for Maj Maaned uforandret 120 mod 117 for Januar 1935 og 115 for Maj 1934. I Forhold til den foregaaende Maaned er Indekstallet for Beklædningsindustrien i Maj steget fra 129 til 132, Læderindustrien fra 168 til 173, Sten-, Ler- og Glasindustrien fra 137 til 139, Grafisk og teknisk-kemisk Industri fra 118 til 125. Nedgang viser Tekstilindustrien fra 133 til 130 samt Næringsmiddel- og Jernindustrien fra henholdsvis 115 og 112 til 114 og 111. Tallet for Træindustrien er uforandret 117. (1931 = 100.)

Industriens Beskæftigelsestal (det gennemsnitlige Antal Arbejdstimer pr. Arbejdsdag) er i Maj steget fra 1.099.000 til 1.153.000.

ARBEJDSLØSHEDSTALLET. Den af Arbejdsdirektoratet foretagne foreløbige Opgørelse over de ved Arbejdsanvisningskontorerne den 21. Juni tilmeldte arbejdssøgende Personer viser, at af samtlige arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere var 54,217 eller 13,7 pCt. indtegnede som ledige. Dette Antal er 1209 højere end i den foregaaende Uge og 5179 lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar. Ledighedsprocenten er 2,2 Points lavere end paa det tilsvarende Tidspunkt forrige Aar.

Antallet af personsligt tilmeldte (ikke arbejdsløshedsforsikrede) udgjorde den fornævnte Dato 12,195, hvilket er 22 højere end i den foregaaende Uge.

Lov om Tilskud ved Merbeskæftigelse.

I Henhold til § 1 i ovennævnte Lov, der traadte i Kraft den 11. Maj 1935, kan Socialministeren — med Tilslutning af det i § 2 omhandlede Rigsdagsudvalg, yde Tilskud til Forøgelse af Beskæftigelsen i en Virksomhed under Forudsætning af, at det paa fyldestgørende Maade godtgøres,

a t Beskæftigelsesforøgelsen er væsentlig, hvilket maa ses i Forhold til det hidtil beskæftigede Antal Arbejdere og til Tilskudets Størrelse,

a t Beskæftigelsesforøgelsen kan finde Sted under saadanne Forhold, at Konkurrence er udelukket, saaledes at den paagældende Forøgelse ikke vil medføre, at andre Virksomheder maa indskrænke deres Produktion, samt

det paa fyldestgørende Maade oplyses, at der ikke gennem Tilskudet kan blive Tale om en Forringelse af andre foreliggende Produktionsmuligheder, eller at Ydelsen af Tilskudet medfører, at Oprettelse af nye Virksomheder indenfor et vist Omraade hæmmes.

Det kan ikke angives, hvilke Arter af Virksomheder Loven omfatter, men man har bl. a. tænkt paa Omraader indenfor Industrier med betydelig Arbejdsløshed, hvor f. Eks. Efterspørgslen er saa følsom for en Prisreduktion, at et Tilskud, der muliggør en saadan, kunde hidføre en betydelig Forøgelse i den afsatte Mængde. Endvidere har man tænkt paa visse Industrier, der konkurrerer med udenlandske Varer paa fremmed eller indenlandsk Marked, men Ydelse af Tilskud vil her kun kunne finde Sted efter Samraad med Udenrigsministeriet. Desuden kan der ydes Tilskud til visse mere specielle Grene af Landbrugsproduktionen.

Saafremt flere Producenter indenfor samme Omraade andrager om Tilskud, vil dette kunne deles mellem de ansøgende Virksomheder. Tilskudene vil blive sat i Forhold til det Antal Arbejdere, hvormed Beskæftigelsen forøges i en Periode, hvis Længde vil være at fastsætte i det enkelte Tilfælde. Tilskudet kan dog under nærmere omskrevne Forhold blive nedsat eller helt bortfalde.

Tilskudets Størrelse pr. Arbejder vil blive fastsat i hvert enkelt Tilfælde under Hensyn til de særlige Forhold, der gør sig gældende. Dog skal Tilskudet udgøre et væsentligt mindre Beløb end det, der skønnes at ville spares i Arbejdsløshedsunderstøttelse. Da den Besparelse i Understøttelse, der opnaas ved en Arbejders Beskæftigelse i et Aar, kan anslaas til gennemsnitlig 800—900 Kr., vil der normalt ikke kunne være Tale om et større Tilskud pr. Arbejder end 150 Kr. kvartaarligt.

Det af Socialministeren udsendte Cirkulære om Gennemførelse af Lovens Bestemmelser anfører de nærmere Regler for Ansøgning om Tilskud, og det bemærkes, at Varetagelsen af de forskellige Hensyn, ikke mindst de anførte Konkurrencehensyn, nødvendiggør en Medvirken fra Organisationernes Side, saaledes at Begæringer om Tilskud fremsendes til Ministeren gennem de paagældende Organisationer. Det fremhæves, at det kun drejer sig om en forsøgsvis Ordning, hvad der ogsaa frem-

gaar af, at Lovens Virketid er begrænset til 1 Aar, og at det til Raadighed for Lovens Formaal stillede Beløb kun udgør 1 Mill. Kr. Socialministeren vil eventuelt søge gennemført særlige Lovforslag om Tilskud til Merbeskæftigelse for andre Omraader.

NYT FRA UDLANDET

DE SVENSKE ARBEJDSLØNNINGER I 1934. Den svenske Socialstyrelses aarlige Lønstatistik, der for Industriens og Haandværkets Vedkommende bygger paa Oplysninger fra ca. 7000 Bedrifter i de forskellige Dele af Landet, viser, at Lønfortjenesten pr. Time i 1934 for samtlige i Opgørelsen medtagne Arbejdere gennemsnitlig udgjorde 1,08 Kr. For voksne mandlige Arbejdere var den gennemsnitlige Timefortjeneste 1,21 Kr. og for Kvinder 0,73 Kr. Den gennemsnitlige Timefortjeneste har i 1934 praktisk talt været uforandret, men desuagtet er den gennemsnitlige Aarsfortjeneste steget med omtrent 4 pCt., hvad der skyldes øget Beskæftigelse. Den gennemsnitlige Aarsfortjeneste udgjorde 2402 Kr. For Mænd var den gennemsnitlige Aarsfortjeneste 2706 Kr. og for Kvinder 1609 Kr.

I Sammenligning med Aaret 1920, hvor Lønningerne laa højst, er Timefortjenesten i 1934 for mandlige Arbejdere sunket med gennemsnitlig 27 pCt. I samme Tidsrum er Pristallet imidlertid gaaet ned med ca. 43 pCt., saaledes at Reallønnen i Virkeligheden er steget betydeligt. Reallønnen pr. Time er for 1934 beregnet at ligge gennemsnitlig ca. 75 pCt. højere end i 1913, mens det tilsvarende Tal for den reale Aarsløn paa Grund af den indtraadte Arbejdstidsforkortelse udgør 43 pCt.

ARBEJDSLØSHEDEN I FORSKELLIGE LANDE. Af de i Storbritannien og Nord-Irland mod Arbejdsløshed forsikrede Personer i Alderen fra 16 til 64 Aar var den 20. Maj 15,6 pCt. tilmeldt som arbejdsløse, mod 15,7 pCt. den 15. April 1935 og 16,2 pCt. den 14. Maj 1934. Den 20. Maj fandtes der i hele Landet 1.641.969 indtegnede helt arbejdsløse, det er 34.654 færre end den 15. April og 16.708 mindre end i Maj 1934. Af samtlige arbejdsløshedsforsikrede Personer var den 20. Maj 10.334.000 i Arbejde. Dette er en Fremgang paa 14.000 Mand sammenlignet med Opgørelsen den 15. April og en Fremgang paa 141.000 Mand i Forhold til Opgørelsen i Maj 1934.

I Frankrig er Arbejdsløsheden ligeledes i Aftagende, omend Arbejdsløshedstallet stadig er højere end paa det tilsvarende Tidspunkt i Fjor. Ved Udgangen af Maj var der ved de offentlige Arbejdsanvisninger indtegnet 459.155 arbejdsløse mod 491.802 ved Udgangen af den foregaaende Maaned og 352.322 ved Udgangen af Maj 1934.

I Belgien var ved Udgangen af Februar af 939.814 arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere 23,4 pCt. helt og 16,7 pCt. delvis arbejdsløse. Ved Udgangen af den foregaaende Maaned var den tilsvarende Arbejdsløshedsprocent 23,6 og 16,7, ved Udgangen af Februar 1934 henholdsvis 20,3 og 18,6 pCt.

I Svejts var i Henhold til de af 201 Arbejdsløshedskasser med tilsammen 541.805 Medlemmer tilvejebragte Oplysninger ved Udgangen af Marts 1935 13,4 pCt. af Medlemmerne helt og 6,7 pCt. delvis arbejdsløse, mod henholdsvis 13,3 og 6 pCt. ved Udgangen af 1934 og 10,6 og 6,4 pCt. ved Udgangen af Marts 1934.

I Italien var der ved Udgangen af April ved de offentlige Arbejdsanvisninger indtegnet 803.054 arbejdsløse mod 853.189 ved Udgangen af den foregaaende Maaned og 995.548 ved Udgangen af April 1934.

I Polen var der ved Udgangen af Marts ved de offentlige Arbejdsanvisninger indtegnet 506.241 arbejdsløse mod 515.555 i den foregaaende Maaned og 388.297 ved Udgangen af Marts 1934, mens Antallet tilmeldte arbejdsløse i Czekoslovakiet ved Udgangen af Maj udgjorde 662.735 mod 736.188 i den foregaaende Maaned og 624.850 ved Udgangen af Maj 1934.

Ifølge den ensrettede tyske Arbejdsløshedsstatistik fandtes der i Tyskland ved Udgangen af Maj 2.019.887 tilmeldte arbejdsløse mod 2.233.255 i den foregaaende Maaned og 2.528.960 ved Udgangen af Maj 1934. Lidt over 1 Million arbejdsløse erholdt Understøttelse.

I Henhold til de af Fagorganisationerne i U. S. A. tilvejebragte Oplysninger fra 24 Byer i Staterne var i April 21 pCt. af Fagforeningernes Medlemmer arbejdsløse mod 22 pCt. i den foregaaende Maaned og 24 pCt. ved Udgangen af April 1934.

I Sverige var ifølge de af Fagforbundene tilvejebragte Oplysninger ved Udgangen af April 82.221 af de i Opgørelsen medtagne Medlemmer arbejdsløse, det er 16,9 pCt. mod 19,5 pCt. i den foregaaende Maaned og 20,5 pCt. ved Udgangen af April 1934.

FAGLIG SAMLING I FRANRIG. Forhandlingerne mellem den gamle og den kommunistiske Landsorganisation i Frankrig, som blev afbrudt i Januar Maaned paa Grund af, at de kommunistiske Repræsentanter ikke vilde fravige visse Punkter, som efter den gamle Landsorganisations Mening vilde være en Hindring for Genoprettelsen af den organisatoriske Samling, vil nu blive genoptaget. Den kommunistiske Landsorganisation har nemlig fremsat et nyt Forslag, som formenes at kunne bidrage til Opnaaelse af et heldigt Resultat.

LØNBEVÆGELSER OG KONFLIKTER

Funktionærer hos A/S Zoologisk Have.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 8. Maj forhandledes under Medvirkning af Repræsentanter for Hovedorganisationerne om Oprettelse af en Overenskomst mellem Dansk Funktionærforbund og *A/S Zoologisk Have* for de i Haven beskæftigede Dyrepassere.

Paa Mødet opnaaedes Enighed om et Forslag til Overenskomst.

I Forslaget fastsættes Bestemmelser om Løn, Arbejdstid, Ferie og Pension. Overenskomsten kan tidligst opsiges til 1. Maj 1938.

Typografer hos Firmaet I. P. Jensens Stentrykkeri.

Ved et Fællesmøde den 16. Maj i Arbejdsgiverforeningen behandledes en Uoverensstemmelse mellem Dansk Typografforbund og *Litografffirmaet I. P. Jensens Stentrykkeri,* der drejede sig om

Underbetaling af en Trykkeriarbejder gennem længere Tid. Man enedes om følgende:

Til fuld Afvikling af det paaklagede Forhold betaler Firmaet I. P. Jensens Stentrykkeri til Dansk Typografforbund 800 Kr.

Smede og Maskinarbejdere hos Firmaet Alfr. Fischers & Co.s Eftflg.

Den 1. Juni afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Anledning af en Klage fra Arbejdsgiverne over, at Maskinarbejderne hos *Firmaet Alfred Fischer & Co.* havde nedlagt Arbejdet den 25. Maj.

Arbejderne hævdede at have været berettigede hertil, da Firmaet paa den Tid, Strejken adviseredes, ikke var Medlem af Arbejdsgiverforeningen, men først havde indmeldt sig senere.

Fællesmødet resulterede i følgende:

Arbejdet genoptages Mandag den 3. Juni ved normal Arbejdstids Begyndelse.

Samme Dag, som Arbejdet genoptages, afholdes der Mæglingsmøde i Sammenslutningen. Heri ligger ingen Erkendelse af den løbende Strejkes Ulovlighed, og hvis der ikke opnaas Enighed ved Mødet den 3. ds., fortsættes Strejken uden nyt Varsel. I saa Fald forbeholder Arbejdsgiverforeningen sig Adgang til at indbringe Sagen for Den faste Voldgiftsret.

Stenindustriarbejdere hos Firmaet August Jensen & Co., Nørresundby.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 7. Juni forhandledes om en af Dansk Stenindustriarbejderforbund fremsendt Klage over, at *Firmaet August Jensen,* Nørresundby, ikke havde betalt Arbejderne efter den i Overenskomsten fastsatte Pris for Hugning til Slibning og Polering.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, hvorefter Forbundet meddelte, at det vilde forbeholde sig Ret til Indbringelse af Sagen for Den faste Voldgiftsret.

Tobaksarbejdere hos Firmaet Petersen & Sørensen, Horsens.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 7. Juni forhandledes om en af Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Cigarindustrien i Danmark fremsendt Klage over, at 9 Cigarmagere hos *Firmaet Petersen & Sørensen,* Horsens, havde iværksat og fortsat opretholdt Konflikt.

Paa Mødet meddelte Arbejdsgiverforeningen, at den i Henhold til Overenskomsten forlangte den uvarslede Arbejdsstandsning bragt til Ophør, og at den i Bod indtil Dato forlangte 30 Kr. pr. Mand.

Forbundet udtalte, at der vilde blive afholdt et Møde med Afdelingens Medlemmer om Sagen.

Stenindustriarbejdere hos Entreprenørfirmaet Wright, Thomsen & Kier.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen den 7. Juni forhandledes om Oprettelse af en Overenskomst mellem Dansk Stenindustriarbejderforbund og *Entreprenørfirmaet Wright, Thomsen & Kier* for Stenhuggerarbejdet ved Storstrømsbroen.

Paa Mødet opnaaedes ikke Enighed, idet Entreprenørforeningen meddelte, at den ikke vilde indgaa paa nogen Overenskomst vedrørende det omtalte Arbejde. Forbundet meddelte herefter, at det for dets Medlemmer, der var beskæftiget ved Storstrømsbroen, vilde iværksætte Arbejdsstandsning.

Bude hos Tapetserermester Gustavsen.

Ved et Fællesmøde den 14. Maj behandledes en Klage fra Dansk Arbejdsmandsforbund over Underbetaling af 2 Bude hos *Tapetserermester Gustavsen,* København.

Man enedes om at slutte Sagen, saaledes at Tapetserermester Gustavsen til fuld Afgørelse af den rejste Klage betaler 200 Kr. til Budenes Forbund og desuden afholder de ved Bud Anker Rørvigs Erhvervelse af Kørekort forbundne Udgifter.

Skotøjarbejdere hos Medlemmer af Mesterforeningen for mekanisk Fodtøjsreparation.

Ved et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen d. 15. Juni behandledes en Strid mellem Dansk Skotøjarbejderforbund og *Mesterforeningen for mek. Fodtøjsreparation.*

Striden drejede sig om, at Mesterforeningen havde nægtet at gaa med til Indførelse af et Feriemærkesystem, som Foreningens Forhandlere havde givet Tilsagn om under Overenskomstforhandlingerne i Foraaret, da Sommerferien blev indført.

Man enedes om følgende Protokolat:

»Idet Forbundet oplyser, at der mellem Forhandlingsudvalget for Forbundet og Landsorganisationen af Skomagermestre og Skotøjshandlere i Danmark er opnaaet Enighed om en Ferieordning med et Feriemærkesystem, og idet Forbundet fremhæver, at det for Gennemførelsen af en Ordning ogsaa for uorganiserede Mestre vil være af Betydning, at der skabes en saa ensartet Ferieordning som muligt, tilsiger Mesterforeningen en velvillig og hurtig Behandling af et udformet Forslag til et Feriemærkesystem. Forslaget vil af Forbundet være fremsendt inden Udgangen af den kommende Uge, hvorefter Mesterforeningen lover at afgive Svar inden 8 Dage.

Opnaas der ikke Enighed om en for Forbundet tilfredsstillende Ordning, forbeholder dette sig sin Stilling.«

Arbejdsmænd hos Murermester Th. Christiansen, Sønderborg.

Den 15. Juni afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Anledning af en Strid om Udbetaling af et Akkordoverskud mellem *Murermester Th. Christiansen,* Sønderborg, og Dansk Arbejdsmandsforbunds Afdeling i Sønderborg.

Sagen ordnedes saaledes: Bygmester Th. Christiansen udbetaler inden 3 Dage fra Dato til de ved det omhandlede Arbejde beskæftigede Arbejdsmænd det Beløb, hvorom der er Enighed, 1500 Kr.

Vedrørende de omstridte Poster i Regnskabet optages straks lokal Mægling, og for saa vidt dette ikke fører til noget Resultat, henvises Spørgsmaalet til Afgørelse ved en faglig Voldgift, der skal etableres hurtigst muligt, efter at Mæglingen er erklæret for afsluttet.

Vinduespolerere hos P. E. Bøgild, Lyngby.

Den 13. Juni afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen i Anledning af en Klage fra Vinduespolerernes Fagforening over, at *Firmaet P. C. Bøgild,* Lyngby, havde udlaant en ugelønnet Arbejder en Del af Tiden til et andet Firma, saaledes at man derved kom udenom Bestemmelsen i Overenskomsten om, at Reservearbejdere erholder 1 Krone ekstra pr. Dag.

Sagen sluttedes med, at Vinduespoleringskompagniernes Fællesforening erklærede, at Udlaan af Arbejdskraft i Fremtiden ikke maa finde Sted for ugelønnede Arbejdere.

Vinduespolerere hos Hovedstadens Kompagni for Metal- og Vinduespudsning.

Den 13. Juni afholdtes et Fællesmøde i Arbejdsgiverforeningen foranlediget ved en Klage fra Vinduespolerernes Fagforening over, at *Firmaet Hovedstadens Kompagni for Metal- og Vinduespudsning* havde aftalt en Afspadsering af noget udført Overarbejde i Strid med en den 30. Januar 1935 afsagt faglig Voldgiftskendelse, samt at Firmaet havde nægtet at udbetale Ferieløn til en Arbejder, der havde faaet sin Afsked den 30. April.

Vedrørende det første Spørgsmaal enedes man om at udtale, at den afsagte Voldgiftskendelse helt og fuldt skal respekteres.

Om Feriespørgsmaalet opnaaedes ikke Enighed, hvorfor Arbejdernes Repræsentant forbeholdt sig sin Stilling til Sagens videre Behandling og Afgørelse.

DEN FASTE VOLDGIFTSRET

Sag Nr. 2096:

Bryggeriarbejdere hos Carlsberg Bryggeriernes Depot i Vanløse og Rødovre.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 23. Maj 1935 i Sag Nr. 2096. Dansk Arbejdsgiverforening for Bryggeriforeningen og dennes Medlem, Carlsberg Bryggerierne mod Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejderforbund og dettes københavnske Afdeling.

I Anledning af fremkomne Klager over Omfanget af Overarbejde for Kuskene ved Distributionen af Øl fra Carlsberg Bryggerierne traf Ledelsen i Slutningen af April dette Aar Aftale med Flaskevognskusken i Distrikt Nr. 35, som omfatter Vanløse og Rødovre, om, at der fra 1. Maj dette Aar for Distriktet skulde oprettes et særligt Depot med ham som Depotindehaver. Da Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejderforbunds københavnske Afdeling den 24. April erfarede dette, meddelte Afdelingsformanden paa et den 25. April i anden Anledning afholdt Møde en af Direktørerne, at Afdelingen vilde protestere derimod. Paa et Møde den 27. April forhandledes mellem Ledelsen og Afdelingen om dette Spørgsmaal, idet Ledelsen holdt paa, at den var berettiget til at forandre Distributionsmaaden og ikke vilde udsætte Sagen, til Spørgsmaalet var afgjort af en faglig Voldgift, medens Afdelingen hævdede, at Ændringen var overenskomststridig, og at man ikke vilde gaa med til at lade Sagen afgøre ved faglig Voldgift, medmindre Ledelsen stillede Omlægningen i Bero, til Spørgsmaalet var afgjort af den faglige Voldgiftsret. Den 29. April fandt der et Møde Sted i Bryggeriforeningen, hvor Parterne indtog samme Holdning som tidligere, og hvor Forbundet erklærede, at det vilde forbyde de paa Carlsberg Bryggerierne beskæftigede Arbejdere at læsse Vogne til det nye Depot, hvis dette vilde blive oprettet fra 1. Maj. Ledelsen erklærer herefter, at den under Protest maatte gaa med til at fortsætte Distributionen i Vanløse-Rødovredistriktet paa samme Maade som hidtil, indtil Sagen var afgjort ved Kendelse af Den faste Voldgiftsret.

Under denne Sag har derefter Dansk Arbejdsgiverforening for Bryggeriforeningen og dennes Medlem Carlsberg Bryggerierne indklaget Forbundet og dettes københavnske Afdeling og paastaaet disse kendt skyldig i Brud paa Overenskomsten og paalagt Bod.

De Indklagede paastaar Frifindelse.

I »Særbestemmelser vedrørende Flaskevognskuskene paa de københavnske Bryggerier«, der er gældende mellem Parterne, hedder det i Indledningen:

> »Kuskene forpligter sig til at køre Bryggeriernes og Mineralvandsfabrikkernes Vogne — hver især i det Distrikt, der bliver dem anvist — hvilket til en hvilken som helst Tid af Bryggerierne kan forandres, og til efter bedste Evne at forhandle de dem betroede Produkter«.

Til Støtte for deres Paastand anfører Klagerne, at Bryggeriernes Ledelse maa have Ret til selv at bestemme, paa hvilken Maade Distributionen skal foregaa. Dette ligger indenfor de Beføjelser, som nødvendigvis maa være overladt til Virksomhedens Ledelse. Af »Særbestemmelser vedrørende Flaskevognskuske« følger, at Bryggerierne i det Omfang, de benytter Distribution ved egne Vogne, skal aflønne Kuskene paa den fastsatte Maade, men Bryggerierne har ikke forpligtet sig til ikke at ændre denne Distributionsform, hvis det findes nødvendigt eller hensigtsmæssigt. Af den citerede Bestemmelse fremgaar yderligere, at Ledelsen har fri Dispositionsret i den omhandlede Henseende, hvilket ogsaa hidtil har været anerkendt af Forbundet, idet baade Carlsberg Bryggerierne, Tuborgs Fabrikker og Kongens Bryghus gentagne Gange i de forløbne Aar har omlagt Distrikter og oprettet Depoter; Carlsberg Bryggerierne har saaledes oprettet Depoter i Ordrup og Tuborgs Fabrikker i 1926 oprettet Depot i Vanløse Distriktet — alt uden Indsigelse fra Forbundets Side.

De Indklagede har paa deres Side hævdet, at det er i Strid med Overenskomstens Forudsætninger, at Ledelsen uden Forhandling omlægger Distributionen, saaledes at der oprettes Depoter i Stedet for direkte Udkørsel fra Bryggerierne. Den paagældende Depothaver er fristillet med Hensyn til Antagelse af Arbejdskraft, og det er en Forudsætning for Overenskomsten, at saavel Flaske-

vognskuskene som deres Medhjælpere staar i direkte Arbejdsforhold til Bryggerierne. I den citerede Bestemmelse refererer Ordene: »hvilket til en hvilken som helst Tid af Bryggerierne kan forandres« sig alene til Fordelingen af Afgrænsningen af Distrikterne mellem Kuskene indbyrdes, men sigter derimod ikke til en Ændring af selve den ved Overenskomsten forudsatte Ordning, hvorefter Distributionen skal udføres af de af Bryggerierne antagne Flaskevognskuske. Det følger af hele Overenskomstforholdet, at Bryggerierne ikke ensidigt kan ophæve den fastlagte Arbejdsordning, jfr. Kendelse i Sag Nr. 268. Finder Bryggerierne den nuværende Ordning uheldig, kan de opsige Overenskomsten, men saalænge den gælder, maa den følges, saafremt man ikke kan enes om Forandring i det enkelte Tilfælde. At Bryggerierne tidligere ensidigt har ændret den overenskomstmæssige Distributionsmaade kan ikke være afgørende, da Forholdene laa anderledes og en forsømt Protest fra Forbundets Side ikke kan udelukke, at man nu modsætter sig en ensidig Beslutning fra Bryggeriernes Side. Den af Forbundet og Afdelingen iværksatte partielle Arbejdsvægring er foranlediget ved, at Bryggeriernes Ledelse stillede disse overfor en Ordning, der skulde træde i Kraft den 1. Maj. Findes de Indklagedes Handlemaade retsstridig, vil der i hvert Fald ikke kunne paalægges nogen Bod, navnlig ogsaa fordi der intet Tab er lidt ved den skete Udsættelse.

Retten finder at maatte give Klagerne Medhold. Det følger af Sagens Natur, at en Fabrikationsvirksomhed maa have en vis Frihed til at indrette sin Salgsorganisation paa den efter Ledelsens Skøn mest formaalstjenlige Maade, og den Omstændighed, at der paa det heromhandlede Omraade er truffet overenskomstmæssige Bestemmelser om Løn- og Arbejdsvilkaar for Flaskevognskuske og deres Medhjælpere viser vel, at den nuværende Distributionsmaade skal være den almindelige, saalænge Overenskomsten er gældende, men kan ikke udelukke Ledelsen fra i enkelte Tilfælde, hvor en Ændring skønnes nødvendigt — saaledes som ogsaa tidligere sket — at foretage en saadan. En anden Sag er, at det kunde have været rimeligt om Ledelsen, inden Forandringen blev endeligt fastslaaet, havde forhandlet med Afdelingen herom.

Herefter maa Retten statuere, at Forbundets og Afdelingens Paabud om, at der ikke maatte læsses Varer til det oprettede Depot i Vanløse-Rødovre Distriktet har været overenskomststridigt, og de vil derfor in solidum være at paalægge en Bod til Carlsberg Bryggerierne paa 500 Kr. samt have at betale Sagens Omkostninger.

Kendelse:

Den af Dansk Bryggeri-, Brænderi- og Mineralvandsarbejderforbund og dets københavnske Afdeling iværksatte, ovenfor omhandlede partielle Arbejdsvægring har været ulovlig, og Forbundet og Afdelingen vil in solidum have at betale til Carlsberg Bryggerierne en Bod stor 500 Kr.

Sagens Omkostninger betaler Forbundet derhos med 300 Kroner.

Sag Nr. 2097.

Arbejdsmænd paa Dansk Sojakagefabrik.

Udskrift af Den faste Voldgiftsrets Kendelse af 7. Juni 1935 i Sag Nr. 2097: Dansk Arbejdsgiverforening for A/S Dansk Sojakagefabrik mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund.

Ved nærværende Rets Kendelse af 2. Maj 1935 i Sag Nr. 2091 er det statueret, at tvende under 11. og 19. Marts 1935 overfor A/S Dansk Sojakagefabriks nye Alkalianlæg afgivne Strejkevarsler var lovlige. Strejkevarslerne angik alt Arbejdsmandsarbejde i og ved Anlægget, »herunder indbefattet Transport til og fra Afdelingen af Raavarer og Færdig-Produkter«, og det hedder i Kendelsen med Henblik paa denne sidste Del af Varslet: »Det bemærkes dog herved, at den varslede Transportstrejke kun kan anses som lovlig som et medvirkende Led i Aktionen til Opnaaelse af en Ordning med Hensyn til Lønvilkaarene for Arbejdet indenfor Anlægget, men at Strejken ikke maa tilsigte ogsaa en Fastsættelse af Lønningen for Transport til og fra Anlægget, for hvilket Arbejde der findes tarifmæssig fastsat Betaling, og om hvilket Arbejde det ikke foreligger oplyst, at der paa lignende Maade skulde gøre sig særlige Vilkaar gældende.«

Efter Afsigelsen af den fornævnte Kendelse har der mellem Parterne været ført Forhandlinger den 6. Maj, hvor der imidlertid straks opstod Uoverensstemmelse om Kendelsens Rækkevidde. Da Enighed ikke kunde opnaas, henvistes Sagen til Forhandling i Arbejdsgiverforeningen, hvor Møde afholdtes den 7. Maj. Her opnaaedes Enighed om alle Punkter i den tilsigtede Overenskomst, kun ikke med Hensyn til Pladsarbejdet, og Dansk Arbejdsgiverforening for A/S Dansk Sojakagefabrik har derefter mod De samvirkende Fagforbund i Danmark for Dansk Arbejdsmandsforbund anlagt nærværende Sag, under hvilken Klagernes Fremstilling nærmere gaar ud paa følgende:

Paa det forommeldte den 6. Maj afholdte Møde blev det fra Arbejdernes Side hævdet, at undtaget fra Kravet om Lønforhøjelser var kun Saltoplægningen, for hvilken der var en speciel Akkordsats, medens Sojakagefabriken paa sin Side gjorde gældende, at alt Pladsarbejde, for hvilket der efter Fabrikens Overenskomst enten er speciel Akkordsats, eller som udføres paa Timeløn, ogsaa maa være underkastet Olieindustriens almindelige Overenskomst, selv om det samme Arbejde udføres for Varer, der kommer til eller skal fra Alkalianlægget. Paa Mødet den 7. Maj fastholdt begge Parter deres Standpunkt vedrørende Pladsarbejdet, og da Forbundet ikke vilde fravige et Krav om, at der i Overenskomsten optoges en Sats for dette Arbejde, og da man truede med i modsat Fald at iværksætte Strejke overfor Anlægget, erklærede Fabriken, at man ansaa sig for at være i en Tvangssituation, og at man under disse Forhold for at begrænse Tabet under Protest vilde imødekomme Arbejdernes Krav om en forhøjet Betaling for Pladsarbejde, idet man dog samtidig forbeholdt sig at rejse Sag for Den faste Vold-

giftsret. Dette har i Overenskomsten fundet følgende Udtryk:

§ 2, 1. Stk.: »Timelønnen fastsættes for Vagtmandsskabet til Kr. 1,50, for Cellerenserne til Kr. 1,40 og for alt andet Arbejde i Forbindelse med Anlæget til Kr. 1,30. — Undtagne er de Chauffører og Kuske, for hvilke andre Tariffer er gældende, og endvidere Oplægning af Salt, hvor særlig Aftale er truffet.«

§ 10: »Den fastsatte Betaling faar tilbagevirkende Kraft fra den 23. Februar d. A....«

hvorhos Overenskomsten for Arbejdsgivernes Vedkommende er underskrevet med det Forbehold at søge en retslig Afgørelse af den foreliggende Uenighed. Klagerne hævder, at de Indklagede har været ganske uberettiget til som Betingelser for en Overenskomst at stille Krav om, at ogsaa Pladsarbejdernes Løn skulde undergives Tillæg, og Klagerne har derfor nedlagt Paastand om, a t Dansk Arbejdsmandsforbund kendes uberettiget til ved Trusel om Strejke at gennemføre et Krav om, at »alt andet Arbejde i Forbindelse med Alkalianlæget betales med Kr. 1,30«, a t Dansk Arbejdsmandsforbund tilpligtes at tilsvare A/S Dansk Sojakagefabrik de forøgede Lønudgifter, som Gennemførelsen af det ulovlige Krav har paaført Aktieselskabet, s a m t a t der ikendes Forbundet en Bod efter Rettens nærmere Bestemmelse.

De Indklagede procederer til Frifindelse. De har til Støtte herfor anbragt, at de paagældende Strejkevarsler, der er kendt lovlige, jo netop havde til Hensigt at fremskaffe en Overenskomst om Løn- og Arbejdsvilkaar for Arbejdsmænd, der var beskæftigede »i og ved« Alkalianlæget, hvilket ubestridelig er Tilfældet ogsaa for de ved Anlæget beskæftigede Pladsarbejderes Vedkommende. Om dette Pladsarbejde kan — som af de Indklagede videre udviklet — oplyses, at det blandt andet omfatter Aftapning af Lud, Klor, Saltsyre og andre Syrestoffer, Trilning og Tromler og Hensætning af Syreflasker, Transport paa selve Anlæget, Regulering af Pladsen, Spuling af Elektrolyse-Hallens Underrum. Pladsarbejderne er altsaa nøje knyttet til Alkalianlæget, og Olieoverenskomsten dækker ikke noget som helst af Arbejdet i dette Anlæg og ikke heller Pladsarbejdet i dette Anlæg, hvilket Arbejde er en integrerende Del af det i Anlæget forefaldende Arbejde. Under Henvisning til alt foranstaaende hævder de Indklagede, at de under de førte Overenskomst-Forhandlinger i enhver Henseende loyalt har holdt sig indenfor Rammerne af den afsagte Voldgiftskendelse, og at der derfor ganske mangler Grundlag for den af Klagerne nedlagte Paastand.

Efter alt foreliggende finder Retten ikke at kunne tage den af de Indklagede nedlagte Frifindelsespaastand til Følge. Det hedder i Præmisserne til Den faste Voldgiftsrets ovennævnte Kendelse blant andet, at der kan »efter de under Sagen foreliggende Oplysninger ikke være nogen begrundet Tvivl om, at de Vilkaar, under hvilke Arbejdet udføres indenfor Anlæget, er af en saadan ganske særegen og vanskelig Art, at disse Arbejdsvilkaar ikke kan sidestilles med de indenfor Fabrikens andre Afdelinger raadende Forhold.« Det er da ogsaa i Overensstemmelse med samme Synspunkt, naar det som ovenfor anført senere i Præmisserne — i Tilknytning til Bestemmelsen om, at Strejken ikke maa tilsigte ogsaa en Fastlæggelse af Lønningen for Transport til og fra Anlæget — blandt andet udtales »om hvilket Arbejde det ikke foreligger oplyst, at der paa lignende Maade skulde gøre sig særlige Vilkaar gældende.« Det fremgaar endelig af Proceduren, at man fra Klagernes Side med Hensyn til Aftapning af Klor — altsaa det særlige nye Produkt — er indforstaaet med at lønne dette Arbejde efter den nye Overenskomst, og at det samme er Tilfældet, forsaavidt angaar Spuling af Elektrolyse-Hallens Underrum, hvilket sidste Arbejde de Indklagede har karakteriseret som meget farligt og særdeles ubehageligt, idet Klorgassen synker ned i disse Underrum, ligesom Arbejdet vanskeliggøres ved hyppige Klorudladninger i den nævnte Hal. — Tilbage staar herefter det Pladsarbejde, der bestaar i Aftapning af andet end Klor, altsaa af Lud, Saltsyre og andre Syrestoffer, og iøvrigt alt andet Pladsarbejde udenfor Bygningen, derunder altsaa Transport af Produkter indenfor selve Anlægspladsen, Trilning af Tromler, Pladsreguleringsarbejde og lignende. Det maa imidlertid efter alt foreliggende antages, at det, forsaavidt angaar nævnte Pladsarbejde, drejer sig om saadanne Arbejder, der rent arbejdsmæssigt set er af væsentlig samme Art, hvad enten de udføres paa Sojakagefabrikens nye Alkalianlæg eller paa Fabrikens andre Afdelinger, og for hvis Vedkommende altsaa det fornævnte i Voldgiftskendelsen fremhævede Synspunkt ikke gør sig gældende. Idet det herefter maa antages, at det nævnte Pladsarbejde maa være underlagt Olieindustriens almindelige Overenskomst, maa Retten med Klagerne være enig i, at de Indklagede har været uberettiget til som sket at stille det paaklagede Krav. Herefter vil Klagernes Paastand være at tage til Følge, hvorved dog bemærkes, at der efter Omstændighederne ikke skønnes tilstrækkelig Anledning til at paalægge noget Bodsansvar, og at Sagens Omkostninger findes at burde paalægges hver af Parterne med Halvdelen.

K e n d e l s e :

Indklagede, Dansk Arbejdsmandsforbund, har været uberettiget til ved Trusel om Strejke at gennemføre et Krav om, at »alt andet Arbejde i Forbindelse med Alkalianlæget betales med Kr. 1,30«. Forbundet bør derhos tilsvare A S Dansk Sojakagefabrik de forøgede Lønudgifter, som Gennemførelsen af det uretmæssige Krav har paaført Aktieselskabet.

Sagens Omkostninger, 300 Kr., betales med Halvdelen af hver af Parterne.

REDAKTØR: VILH. NYGAARD.
REDAKTION OG EKSPEDITION:
Rosenørns Allé 12, 2. S., København V. Telefoner 3541 og 10541.
Trykt i Dansk Andels Trykkeri, København.